

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

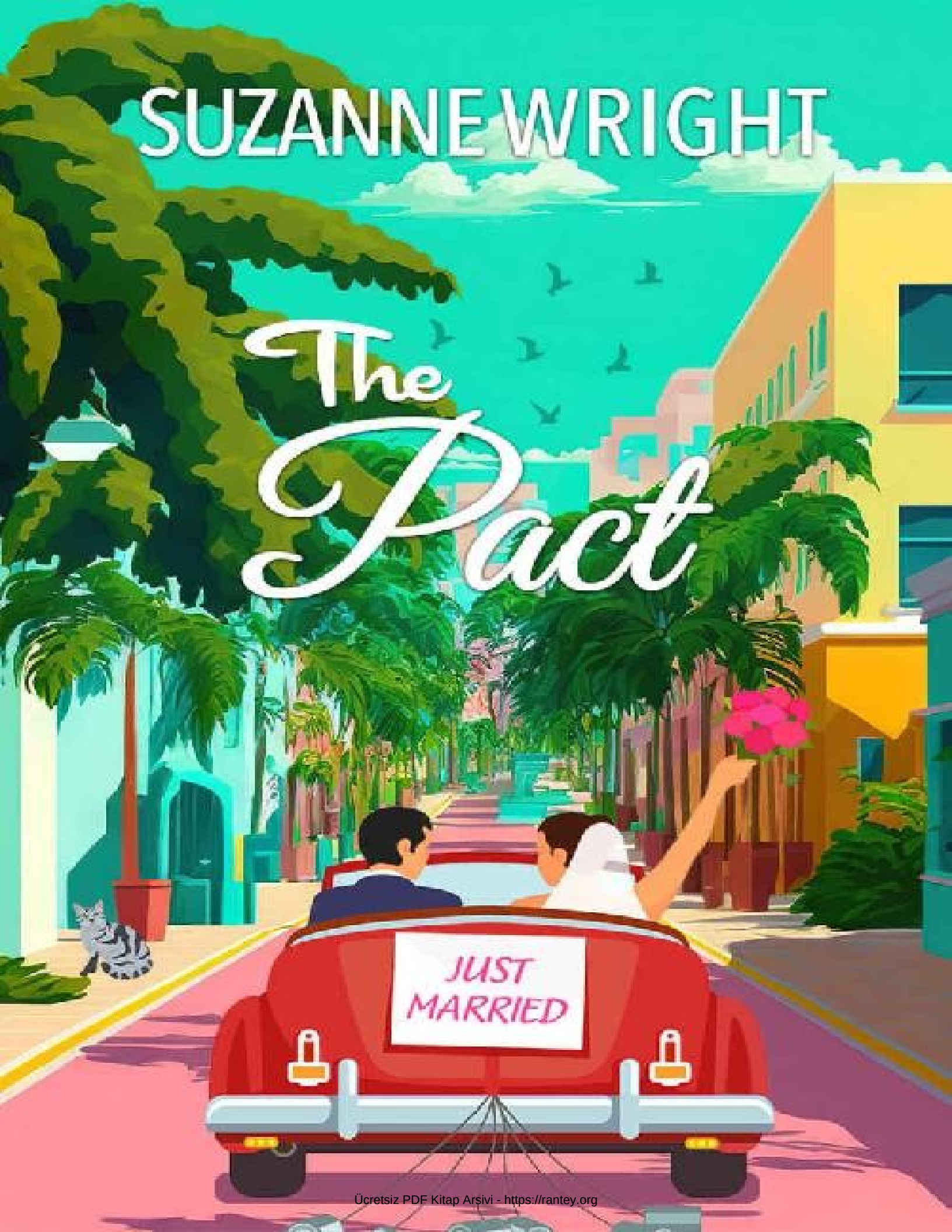
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUZANNE WRIGHT

The Pact

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PAKT

SUZANNE WRIGHT

Telif Hakkı © 2023 Suzanne Wright

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN-13: 9781234567890

ISBN-10: 1477123456

Kapak tasarımı: Sanat Ressamı

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2018675309

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Sara için

İçindekiler

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı İthaf	
Önsöz	
Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
Birinci Bölüm On	
İkinci Bölüm On	
Üçüncü Bölüm On	
Dördüncü Bölüm	
On Beşinci Bölüm	
On Altı Bölüm On	
Yedinci Bölüm On	
Sekizinci Bölüm	
On Dokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Bölüm Yirmi Bir Bölüm	
Yirmi İki Bölüm Yirmi	
Üç Bölüm Yirmi Dört	
Bölüm Yirmi Beş Bölüm	
Yirmi Altı Bölüm Yirmi	
Yedi Bölüm Yirmi Sekiz	

[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedi Sonsöz](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Suzanne Wright Tarafından Yazılan Kitaplar](#)

Önsöz

Bu muhtemelen pembe dizi anı olarak adlandırılabilir bir andı. Yani, bir kadınlar tuvaletinde duruyordum... gelinlik giyiyordum... kocama göz koyan bir kadın tarafından sırtıyordum... eski erkek arkadaşım ve yerel şerif birkaç metre ötede tartışırken.

Hayatımda daha garip şeyler olmadığından değil. Özellikle de geçen yıl. Ne de olsa her gün kendinizi yedek bir evlilik anlaşmasının parçası olarak eski bir sevgiliye yasal olarak bağlamıyorsunuz.

Mimi'ye baktım. "Yakında tekrar konuşuruz." Elimi Mimi'ye doğru salladım.

Kapı.

Hâlâ sırttan esmer kadın kollarını kavuşturdu ve başını salladı. Çene hizasındaki katlarını yüzünün etrafında dans ettiren bir fiske. "Kalmayı tercih ederim. Bu eğlenceli olabilir gibi görünüyor."

Tanrım, bir noktada o sürtüğü kesmem gerekiyordu.

Şimdilik dikkatimi tekrar tartışmakta olan iki adama yönelttim. Bir şerif yardımcısı olaya karışmamaya niyetli görünüyordu - çoğu polis kocamın kötü tarafına geçmekten kaçınırdı ve bu küçük sahne onu kesinlikle kızdıracaktı.

"Buraya sadece ona bazı sorular sormaya geldim Grayden," diye ısrar etti şerif, iri yumruklarını kalçalarına dayamıştı. "Bir avukata ihtiyacı yok. Ve eğer *olsaydı*, onun için bir avukat olarak hareket edemezsiniz - geçmiş geçmişiniz göz önüne alındığında bu bir çıkar çatışması olurdu."

"Gitmiyorum Lowe," dedi Grayden, kendini tam boyuna getirip şerifin birkaç santim üzerine yerleştirirken çenesini inatçı bir şekilde yukarı doğru eğdi.

Lowe'un çelimsiz yüzünde kızgınlık dalgaları belirdi. "Seni burada istemeyebileceği hiç aklına geldi mi? İkiniz arasında yaşananları göz önünde bulundurduğumda, istemezse onu suçlayamam."

Grayden'in ela gözlerinde benim algılayamayacağım kadar hızlı bir duygu titreşimi belirdi. "Eğer Addison'ı gitmemi istemesi için manipüle etmeye çalışıyorsan,

işe yaramayacak. Yasal temsilcisi olmadan konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

"Daha önce de söylediğim gibi, buna ihtiyacı yok, sadece ona birkaç soru sormak istiyorum."

"Devam et," diye davet etti Grayden, ses tonu arkaya yatırdığı kısa kahverengi saçları kadar yumuşaktı. "Ama sen bunu yaparken ben burada olacağım."

Lowe'un bakışları daraldı. "Nefret ettiği bir kadını savunduğunu duyduğunda yeğenimin ne hissedeceğini sanıyorsun? Felicity'nin duyguları senin için hiç önemli mi?"

"Buradan çıkmam için beni suçluluk duygusuna sürükleyemezsin."

"Addison'a daha önce de sırtını dönmüştün. Ne fark eder ki?"

Bel altı vuruş. Yine de doğru. Bir zamanlar, Grayden'ın eski karısına geri döndüğünde bana verdiği her sözü tutmadığını hatırlatmak canımı yakabilirdi. Ama şimdi? Şimdi onu düşündüğümde hiçbir şey hissetmiyordum; ne pişmanlık, ne üzüntü, ne de öfke.

Lowe burnunu çekti. "Acaba gerçekten kimi koruyorsun? Onu mu, yoksa Dax Mercier'i mi? Eski dostun hakkında onu ait olduğu hapishaneye gönderecek bir şeyler söylemesinden mi korkuyorsun?"

Grayden'ın gözleri şerifin elindeki manilla dosyaya kaydı. "Dax'ın bununla bir ilgisi olduğunu bilmiyorsun."

"Her yerinde onun adı yazıyor." Lowe arkasını döndü ve dosyadan bir şey çıkardı. Elinde tutarken bir fotoğraf olduğunu fark ettim.

Lanet olsun. Resimdeki adam fena dayak yemişti. "Söyleyin bana, Bayan Mercier, eğer birisi

Bunu sevdiklerinizden birine yaptınız mı?" diye sordu Lowe. "Sence ailesi nasıl hissediyordur? Kocanızın yaptıklarının yanına kâr kalması gerektiğine gerçekten inanıyor musunuz?"

İnanmışım şey, adamın bunu kendi başına getirdiği idi. "Kurban suçlu olarak Dax'i mi işaret etti?" Grayden araya girdi.

Lowe'un yüzü gerildi. "Hayır." Kolunu yanına indirdi. "Hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyor. Ama korku onu sessiz tutuyor." Lowe başını bana doğru eğdi. "*Seni* sessiz tutan da bu mu? Yoksa umursamıyor musun?"

Ona bakarken yüz ifademi nötr tuttum, gerçekten ispiyonlayacağımı düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Lowe, "Adaleti engellemek ciddi bir suçtur, biliyorsunuz," diye uyardı.

Ben.

"Polisin zamanını boşa harcamak da öyle," diye araya girdi Grayden. "Aslında senin yaptığın bu." Kapı menteşe gıcirtısıyla açılınca sözünü kesti.

Uzun boylu, takım elbiseli, tanıdık bir figür içeri girdi. Pek çok şapka takan, pek çok şey olan bir kişi -Girişimci. İş adamı. Suçlu. Koruyucu. İntikamcı.

Dax Mercier. Kocam olarak da bilinir.

Ve sadece bir kadını sevmiş ve belki de sadece bir kadını *sevecek olan bir* adam. O kadın ben değildim. Konu ona geldiğinde, L çukurunun o kadar derinlerine düşmüştüm ki, çıkış yolunu asla bulamayacaktım.

Uyumsuz bakışları öfkeyle parlayarak bana kilitlendi ve tepeden tırnağa hızlı bir kontrolden geçirdi. İyi olduğumdan emin olduktan sonra odanın geri kalanını süzdü. Gözleri kısa bir süreliğine Mimi'ye kaydı - sırtışı kayboldu- ve sonra yırtıcı bir odaklanmayla Lowe'a dikildi.

Dax soğukkanlılıkla kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Karımı neden taciz ettiğini söylemek ister misin?" diye sordu, kadifemsi ses tonunda ölümcül bir nota vardı.

Şerif geniş omuzlarını dikleştirdi. "Onu bir suçtan dolayı sorgulamak taciz sayılmaz." Tekrar fotoğrafı kaldırdı.

Dax'ın yüz ifadesi onu incelerken en ufak bir değişiklik göstermedi. Sonra boş gözlerle şerife baktı.

Lowe'un ağzı açık kaldı. "Bunu şahsen yapmadıysan, adamlarından birine yaptırmışsındır," diye onayladı. "Her iki durumda da sorumlu sensin."

Grayden boğazını temizledi. "Kurbanın kimsenin adını vermediğini kendiniz söylediniz. Bay Merc-"

"Kanıtı ihtiyacım yok," diye tersledi şerif. "Bu Dax kokuyor. İntikam almak istedi ve aldı. Bu onun tarzı."

İfadesi hâlâ anlaşılmasız olan Dax, ondan yardımcısına baktı. "Artık gidebilirsiniz."

Yardımcının hemen kapıya yönelmesi karşısında neredeyse homurdanacaktım.

Lowe ise çenesini öne doğru uzattı. "Beni dışarı atamazsınız. Sorgulamam bitmedi-"

"Eğer mesele sadece bir polis meselesini soruşturmak olsaydı, Addison'ı burada, yönettiği bir etkinlikte aramazdınız," dedi Dax, sözlerinde tedirginlik vardı. "Bu senin otoriteni kullanarak onun zincirlerini koparman ve şirketi için sorun yaratman. Bu kadar basit. Ve ben buna müsamaha göstermeyeceğim."

Lowe'un burun delikleri alevlendi. "Yasaların üstünde değilsin,

_"
Mercier.

"Sana karşı sabrımı hızla kaybediyorum," diye bitirdi Dax, yüzü sertleşerek. "Beni daha fazla zorlamamı gerçekten istemiyorsun. Seninle ilgili *bazı şeylerin ortaya çıkmasını* istemiyorsan tabii. Karın Cumartesi poker gecelerinin aslında poker gecesi olmadığını duymak isteyebilir, her ne kadar biraz 'dürtme' söz konusu olsa da."

Lowe'un yüzünün kızardığını görünce içten içe gülümsedim. Düşmanlarının sırlarını ortaya çıkarmaya özen gösteren Dax'in kendisiyle ilgili bir şeyler bildiğini tahmin etmeliydi.

"Hâlâ buradasın. Nedenini anlamakta zorlanıyorum." Dax dudaklarını büzdü. "Belki de karını şimdi ve burada aramamı tercih edersin."

Yüzü müthiş bir öfkeye dönüşen Lowe, parmağını ona doğru uzattı. "Bu iş daha bitmedi."

"O zaman evliliğiniz yakında olacak," dedi Dax kesin bir ifadeyle. Mavi bir çizgiyle küfreden Lowe hışımla dışarı çıktı.

Grayden bana acı dolu bir bakış attıktan sonra Mimi'ye döndü. "Hadi, gidelim."

Onu görmezden gelerek gergin bir şekilde dudaklarını yaladı ve Dax'a odaklandı. "Anlaşmadan haberim var."

"Sen." Dax bunu bir soru olarak ifade etmemişti. Daha çok sıkılmış bir ifadeydi. Bana doğru ilerledi, gözleri yüzümde geziniyordu. "İyi misin?"

Kulaklığımı çıkararak iç çektim. "Evet. Sadece sinirlendim."

Mimi ona, "Bana anlaşmadan bahsetmek yerine neden bu kadar ketum davrandığın hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Biz arkadaşız. Neredeyse aileyiz."

Homurdandım. Koşullar farklı olsaydı, Dax bir gün onun kayınbiraderi olabilirdi, ama onu ailesi olarak görmüyordu. Bunu hepimiz biliyorduk.

"Mimi," diye kırptı Grayden, "gitme vakti geldi."

Yine onu tamamen görmezden geldi. "Bazı çılgınca şeyler yaptın, Dax," dedi sırtarak ve başını inanmazlıkla sallayarak, "ama temelde yedekte tuttuğun bir kadınla evlenmek? Bu çok saçma."

Gözleri çakmaktaşına dönerek ona ters ters baktı. "Asıl saçma olan buraya gelmeye cüret etmen. Addison'dan uzak durman gerektiğini biliyorsun. Yine de buradasın."

Gözlerini devirdi. "Demek son konuştuğumuzda söylediklerim yüzünden canı yanmış. O kadar da önemli değil."

Sanki söyledikleri bir *şey değilmiş* gibi mi? Gerçek dışı.

Bakışları buz kesti. "Yaptığın şeyi önemsizleştirmeye çalışma." Kelimeler sessizdi. Derin. Öfke damlıyordu. "Söylediğin şeyler evliliğimi mahvetmiş olabilir."

"Bu bir *evlilik* değil," diye tersledi. "Bir anlaşma yaptınız ve ona sadık kaldınız. Hepsi bu." Burnunu çekerek başka tarafa baktı. "Aslında böyle bir şey olduğunu tahmin etmeliydim. Duygusuz bir birliktelik elbette sana çok yakışırdı."

"Mimi," diye araya girdi Grayden, gözlerinde bir yalvarış vardı. "Yapma bunu. Sen ve ben buradan çıkıp gidelim."

"Neden?" diye sordu, ona doğru dönerek. "Neden sessiz kalmak zorundayım? Bu durumdan en az benim kadar nefret ettiğini ikimiz de biliyorken neden gitmek istiyorsun? *Onu gözünü kırpmadan* geri alırsın eğer-"

"Yeter," diye ısırdı Dax, biraz duygusuz bir bakışla onu kıştırarak. "Dışarı. İkiniz de."

Mimi yumruklarını sıkarak ona döndü. "Ama ben-" Adam bir kolunu havaya kaldırdığında konuşmayı kesti.

"Bunu duymak istemiyorum," dedi Dax. "Hiçbir şey hakkında söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Seninle ilgili sınırlarımı resmen aştım ve hayatımdan çıkmanı istiyorum."

Mimi bembeyaz kesildi. "Bunu kastetmiyorsun," diye nefes aldı.

"Sana şans verdim. Çok fazla. Bu benim hatamdı ve bunun bedelini Addison'a ödetiyordun. Artık yeter. Seninle işim bitti."

Yavaşça geri çekildi, yüz ifadesi yaralıydı. "Bunu bana nasıl söylersin?"

"Çok kolay. Benimle sevişmeye başladığında işi kolaylaştırmıştın. karım."

"Sanki taktığı yüzüğün bir anlamı varmış gibi," diye alay etti Mimi. saf küçümseme ile kaplanmış. "O senin için yedek plandan başka bir şey değil." "İşte burada yanıliyorsun."

"*Saçmalık*," diye alay etti.

"Saçmalık yok," dedi, sesi ciddiye. "Saf gerçek."

Mimi ona "*hadi*" *der* gibi baktı. "Yarın seni terk etse, bu senin radarına bile takılmaz."

"Addison hiçbir yere gitmiyor. Asla. Buna izin vermem."

"Oh, *lütfe*n. Kadınların çekip gitmesi seni zerre kadar rahatsız etmiyor. *Bu kadınla* evlenmiş olabilirsin ama bunu ona değer verdiğin için yapmadın."

Evet. Ne yazık ki haksız da değildi.

Mimi her heceye acı bir ifade katarak, "Sahip olduğun ve gerçekten umursayacağın tek kadın Gracie," diye ekledi. "Hiç kimse senin için onun kadar önemli olmayacak."

"Bir zamanlar," diye başladı Dax, "seninle aynı fikirdeydim. Ama şimdi değil."

Gerildim. *Geri çekil.*

Mimi birkaç saniye boyunca sadece ona baktı. "Sen... Az önce ne yaptın ne diyorsun?"

Benim sorum da buydu.

Dax kendini tekrar etmedi. Onun bakışlarını tuttu, kendi ayık ve Gözlerini kırpmadan. O gözlerin derinliklerindeki kararlılık nabzımı hızlandırdı.

İçinden zayıf, gergin bir kıkırdama çıktı. "Doğru," diye mırıldandı, tüm kuşkuculuğuyla.

Yine tek kelime etmedi, yüzündeki değişmez ifadenin onun adına konuşmasına izin verdi.

Yüzündeki belli belirsiz eğlence azalmaya başladı. Alaycı bir gülümsemeye zorladı ama çabucak soldu. "Onun senin için bir şey ifade ettiğine inanmayacağım."

"Yapmalısın," dedi ona. "Gerçek şu ki o başıma gelen en iyi şey."

Aval aval ona baktım, kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyordu ki kemiklerin protesto için gıcırdamadığına şaşırdım.

Yüzünün çizgilerine hayal kırıklığı yerleşen Mimi bir adım daha geri çekildi. "Hayır," diye homurdandı, kesin bir ifadeyle. "Buna inanmıyorum."

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu onu gerçek dışı yapmaz."

Başını sert ve hızlı bir şekilde salladı. "Yalan söylüyorsun." Manik bakışlarını üzerime dikti. "Bütün bunları beni incitmek için söylüyor, değil mi?"

Aklıma gelmişken, büyük ihtimalle. Ne de olsa, Dax onu iddialarına ikna edebilirse muhtemelen bir daha dönmek üzere ortadan kaybolacaktı. Dax'ın istediğini elde etmek için hilekâr olmak gibi bir sorunu yoktu.

"Hepsi bu, değil mi?" diye itti.

Dişlerimi alt dudağıma gömüp bakışlarımı ona çevirdim. Bana bakmıyordu. Ya da ona. Dikkati cebinden usulca çıkardığı nesnenin üzerindeydi.

Kızın görmesi için yukarı kaldırdı. "Belki bu soruna cevap olur."

Birinci Bölüm

Altı ay önce

"Bana neden öyle bakıp durduğunu anlamıyorum." Sabrina karşımdaki deri yumurta koltuğa oturmuş, ofis masamın köşesine iliştirilmiş silikon koruyucuyu boş boş karıştırıyordu. "Durum tersine dönseydi senin bana söylemeyeceğin hiçbir şey söylemiyorum."

Muhtemelen hayır, ama bunu yüksek sesle itiraf etmek onu sadece cesaretlendirecektir.

Ayrıca... "Sana bunun üstesinden gelebileceğimi söyledim ve geleceğim."

"Üstesinden gelebileceğinden şüphem yok, sadece senin için."

"Bu çok hoş ve bunun için sana tapıyorum, ama anlamalısın ki neden önerdiğin gibi yapmadığımı." Neredeyse boşalmış kahve fincanımı sevimli tilki altlığımanın üzerine koydum. "Ben bir profesyonelim. İnsanları hayal kırıklığına uğratmam."

"Çift bunu anlayışla karşıladı."

Kaşlarımı çatarak dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Sırf eski sevgilim davetli listesinde olduğu için düğün organizasyonundan çekilmeye karar verdiğimi mi anladın? Pek olası değil."

"Öylesine" diye bir şey yok. Siz ikiniz birbiriniz için çok ciddiydiniz. Onu seviyordun, Addie. O ahmak da seni seviyordu, muhtemelen hâlâ seviyordur. Yaptığı şey seni çok incitti."

"Evet, *yarım yıl önce*. Ona kafayı takmış falan değilim."

"Düğünden çekilmeni ilk önerdiğimde de öyleydin," diye hatırlattı bana.

"O ve ben o zaman daha yeni ayrılmıştık."

"Evet, neden bu etkinliği düzenlemeye devam etmeyi seçtiğini anlıyorum. Ama bundan rahatsız olma hakkımı saklı tutuyorum, çünkü onu unutmuş olmana rağmen Felicity ile onu birlikte görmenin sana acı vereceğini biliyorum. Ve o orada oturup kendini beğenmiş bir şekilde bakacak çünkü

onu kendisine çekmeyi başardı. Size sözlü sataşmalarda bulunma fırsatı bulursa bunu yapacaktır."

Bir şirretin hayatı böyleydi.

Kadın ana karakterin eski sevgilisi olan bir erkekle birlikte olduğu sayısız aşk kitabı okudum. Bu romanların çoğunda, eski sevgili adamı geri kazanmak için çabalıyordu. Ama adam direnir, kadın baş karakteri seçer ve sonsuza dek mutlu yaşarlardı.

Gerçek hayatta ise işler her zaman bu şekilde yürümüyordu. Bazen adam eski karısını seçti, bunu yapmanın bir parçasını kırıdığına yemin etse bile.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye ekledi Sabrina.

"Devam edebilir ve bir alet gibi davranabilir," diye kabul ettim. Gerçekten de Felicity bu konuda kendine engel olamıyor gibi görünüyordu. "Ama böyle bir şeyin beni işimi yapmaktan alıkoymasına asla izin vermem, ne de müşterilerimi hayal kırıklığına uğrattırım. Nokta."

Şirketim Sapphire Glade Events'i altı yıl önce kurmuştum. Kendi işimi yürütmenin pek çok iniş ve çıkışları olsa da, bunu sevdim.

Etkinliklerin tasarlanması ve yönetilmesi için çok fazla zaman ve çaba harcanıyordu. İş bazen karmaşık ve saatler uzun olabiliyordu - özellikle de aynı anda birkaç etkinlik planladığımız için.

Hiçbiri aynı değildi - her birinin farklı ihtiyaçları ve aşamaları vardı, bu nedenle birini hayata geçirme süreci değişiyordu. Bu aynı zamanda, her gün sıkça yaptığımız bazı şeyler olmasına rağmen, gerçek bir günlük rutinimiz olmadığı anlamına geliyordu.

Yani, evet, iş zorlayıcı ve öngörülemez olabilir. Hatta zaman zaman stresli. Ama aynı zamanda son derece ödüllendiriciydi.

Asık suratlı Sabrina'ya başımı eğdim. "Beni senin kadar iyi tanıdığına göre, herhangi bir noktada çekilmeyi kabul edeceğimi gerçekten düşündün mü?"

Bir nefes verdi ve gözlükleriyle oynadı. "Hayır, Alicia da öyle," diye ekledi, küçük kız kardeşlerimden birini kastederek. "Ama seni ikna etmek için şansımı denememin bir zararı olmayacağını düşündük." Bakışlarını somurtkan bir şekilde çok ofisli binanın büyük penceresine kaydırıldı.

Bana göre Florida, Redwater City'deki en gösterişli binalardan biriydi. Birçok şirket yöneticisi gibi ben de bütün bir katı kiralamıştım. Dolayısıyla her çalışan için bir ofis, bir mola odası, bir konferans salonu ve ayrıca tuvaletler vardı.

Sabrina, ofisim de dahil olmak üzere katımızın iç tasarımını üstlenmişti. Aydınlık ve havadar, çok şıktı. Arkamdaki siyah, dekoratif girdaplarla kaplı, raflar ve bölmelerle kaplı saf beyaz duvar dışında duvarlar çarpıcı bir kraliyet moru rengindeydi.

Annemin hediyesi olan yosun desenli şirket logosu bir duvarda asılıydı. Uzak köşede bir bonsai saksı bitkisi duruyordu. Siyah, metal bir ağaç da dahil olmak üzere duvara monte edilmiş birkaç sanat eseri daha vardı.

Ofisin arka tarafında bir dinlenme alanı vardı. Gri kadife bir kanepa, cam bir sehpa, iki minderli döner sandalye ve bir kahve makinesi vardı.

Tüm alan temiz ve düzenliydi. Ancak kuru silinebilir tahtada hiçbir düzen yoktu. Çeşitli renklerde gelişigüzel karalamaların yanı sıra yaklaşan bir dizi etkinlik için sonsuz sayıda yapışkan not vardı. Bu özel yaz bizim için şu ana kadar yoğun geçtiğini kanıtlıyordu. Haziran ayının henüz üçüncü haftasındaydık ve şimdiden-

Mavi gözleri yalvaran Sabrina, "En azından düğünü benim halletmeme izin ver," diye yalvardı. "Orada olmana gerek yok. Her şeyin yolunda gitmesini sağlarım."

"Yapacağını biliyorum." Esmer kadını etkinlik koordinatörüm yapmamıştım çünkü o benim en iyi arkadaşımdı - çocukluğumdan beri tanıdığım, annelerimiz yakın olduğu için; ona bu rolü vermiştim çünkü bu rol ona çok oturmuştu. "Ama bu tür büyük etkinliklere her zaman her şeyi denetlemek için katılırım. Eğer orada olmasaydım, insanlar nedenini tahmin ederdi. Ve kişisel meselelerimin araya girmesine izin verdiğim düşüncesiyle bana duydukları saygı azalırdı. Grayden ya da Felicity'nin Sapphire Glade üzerinde *herhangi bir* etkisi olmasına izin vermem mümkün değil."

Ekibimin yardımıyla, çok çalışarak burayı inşa ettim. Çok fazla kan, ter ve ruh harcadım. Şirketin başarısını ve itibarını ayaklar altına alacak hiçbir şey yapmazdım.

Omuzları çökmüş olan Sabrina boyun eğmiş bir of çekti. "Onda ne bulunduğunu bilmiyorum. Yani, tamam, kötü falan değil. Aslında çalıştığı huzurevindeki tüm yaşlılar için tam bir sevgili. Ama çok sinsi ve kurnaz. Hiç kimse hakkında güzel bir söz söylediğini duymadım. Tek yaptığı başkaları hakkında söylenmek. Arkadaşları olduğunu düşünenler de dahil. Neden senin yerine onu seçti, asla bilemeyeceğim."

"Onu gerçekten suçlayamazsın."

"Yapabilirim ve yapıyorum da," diye ısrar etti. "Tamam, *mantıklı bir şekilde* onu suçlayamazsın."

"Burada rasyonellik gerekli değildir." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, seni seviyorum ve onun seni incitmesinden hoşlanmıyorum. Bu, anlayışlı olmak zorunda olmadığım anlamına geliyor - beni buna zorlayamazsın."

Dudaklarım kıpırdadı. "Yeterince makul." Derin, temizleyici bir nefes aldım ve annemin bana aldığı mumun sarhoş edici kokusunu içime çektim. Eski kitaplar gibi kokuyordu, ailemin evindeki kütüphaneyi akla getiriyordu. Büyürken neredeyse onun içinde yaşamıştım.

Onları düşünürken gözlerim masamın üzerindeki çerçeveli aile portresine takıldı. Alicia ve ben anne babamızın bir yanında dururken, küçük kardeşlerimiz Oliver ve Harriet -ya da ailenin bebeğine verdiğimiz isimle Harri- onların diğer yanında yer alıyordu.

"Grayden'a cidden hiç kızgın değil misin?" diye sordu Sabrina, kahverengi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırarak.

"Biraz, ama neden çekip gittiğini anlıyorum. Gerçekçi olarak başka ne yapabilirdi ki? Felicity çocuklarıyla birlikte Denver'a taşınacaktı, eğer bir şeyler yapmaya devam etmeyi kabul etmeseydi."

Sabrina alay etti. "Blöf yapıyordu. Adamın biriyle ciddi olmasından hoşlanmadı, bu yüzden onu geri kazanmak için bir oyun oynadı."

"Belki." Babamın tavsiye ettiği son derece rahat deri canavarda arkama yaslandığımda masa sandalyem gıcırdadı. Ona göre dünyadaki *en iyi* ofis sandalyesiydi. Ona katılabilirdim. "Her iki şekilde de gerçekten önemli değil, değil mi? Olan oldu."

Dürüst olmak gerekirse, beni onu kaybetmekten daha çok üzen şey, hayatımın zamanını onun için boşa harcamış olmamdı. Birlikte bir gelecek kurabileceğim biriyle geçirebileceğim zaman.

"Evlilik ve çocuk" meselesinin herkesin hoşuna gitmediğini biliyordum. Örneğin Alicia çocukları çok seviyordu ama kendi çocuklarını istediğinden o kadar da emin değildi. Kendimi bildim bileli anne olmak istiyordum.

Küçük kardeşlerine annelik yapan, biberonla beslediği, sallayarak uyuttuğu bir sürü oyuncak bebeği olan o küçük kızlardan biriydim. Gelecekteki çocuklarımdan isimlerini bile ben seçmiştim. Anne tarafından büyükbabam Simon'a göre annem de küçükken aynıymış.

Sabrina iç geçirdi. "Aşk bazen berbat, ha?"

Gerçekten de öyle. Toplum sizi onu aramaya teşvik etti; esasen onu bulduğunuzda diğer her şeyin yerine oturacağını söyledi. Ancak işler her zaman böyle yürümedi.

Açıkçası bugünlerde aşka o kadar da aşık değildim. Bana hiçbir zaman kalpler ve gökkuşakları getirmemişti. Üniversitedeki erkek arkadaşım ile yaşadığım kısa dönem dışında, flört geçmişim bok gibi üzücüydü. Her zaman hayatımın bu noktasında evli ve çocuklu olacağımı hayal etmişim. Ama işte buradaydım, otuz yaşına girmeme bir hafta kalmıştı, *hâlâ* bekâr ve çocuksuzdum.

Bu arada, Sabrina da dahil olmak üzere birçok arkadaşım hayatlarının bir sonraki aşamasına geçmişti. O ve partneri Tamara çocuk sahibi olmaktan bahsediyorlardı. Erkek kardeşim de Sabrina'nın küçük kız kardeşi Marleigh adında çok tatlı biriyle nişanlanmıştı.

İşimin bir parçası olarak sık sık düğünler düzenlerdim. Ben bekâr kalırken başka bir çiftin yeminlerini etmelerini her izlediğimde bir tutam kıskançlık hissettim. Ve ilişkilerimden biri her başarısız olduğunda, aradığım gelecekte daha da uzaklaştığımı hissettim.

Konu biriyle çıkmaya geldiğinde her zaman tetikte olmak zorunda olmamın bir faydası olmadı. Zengin bir aileye ve yüklü bir güven fonuna sahip olmanın getirdiği şey, kendinizi kolayca *yanlış* nedenlerle erkeklerin peşinde bulabilmenizdi. Özellikle de bu kişiler babanızla aynı işi yapan ve sizinle birlikte olmanın ona "yakınlık" sağlayacağını düşünen insanlarsa.

Hatta randevularımdan biri, onu ailemle tanıştırdığımda *özgeçmişini* getirmişti.

Beni ben olduğum *için* isteyen erkekler olmuştu ama sık sık başka sorunlarla karşılaşılırdık. Genellikle ailemin statüsünden korkuyorlardı ya da param olduğu için bir erkeğin beni maddi olarak desteklemesine *ihtiyacım olmadığını düşünüyorlardı*. Sonuncusu bazılarının kendini insansız hissetmesine neden oldu.

"Kaderimde kız kurusu olmak olduğunu düşünmeye başlıyorum." Sabrina'nın kaşları çatıldı. "Yok artık."

"Sanırım istediğim her şeye sahip olma şansım Lake ile birlikte öldü." Üniversitedeki erkek arkadaşım bir erkekte isteyebileceğim her şeydi.

Gözleri sempatiyle parlayan Sabrina öne doğru eğildi. "Öyle söyleme."

"Eskiden herkesin kendisi için yaratılmış biri olduğu fikrine hiç inanmazdım. Bunun hoş, bulanık bir fikir olduğunu düşünürdüm. Gerçi gerçekçi değildi. Ama bugünlerde o kadar da emin değilim."

"Bakın, prensinizi kaybettiğinizden beri kendinizi bir sürü kurbağayı öperken bulduğunuzu biliyorum-"

"Güzel bir metafor."

"-ama bu dışarıda sana uyacak başka biri olmadığı anlamına gelmez." Alt dudağını ağzına götürdü. "Erkekleri Lake ile kıyaslıyor olabilir misin? Eğer öyleyse, sorunun bir parçası da bu olabilir. Demek istediğim, çıtayı o yükseltti."

"Yeniden çıkmaya başladığım ilk zamanlarda öyleydim ama sanırım bunun bir nedeni de hayatıma devam ettiğim için kendimi suçlu hissetmemdi." Elimi enseme birleştirdim. "Grayden'la her şeyin farklı olabileceğini düşünmüştüm. Bana *iyi bir* şeyler için bir şansım daha olabileceğine dair umut verdi." Ve sonra onu elimden aldı.

"O bok kafalının seni başka biriyle tekrar denemekten alıkoymasına izin *verme*. O seni sevdi ama sevmeyi hak ettiğin kadar derinden sevmeyi. Bu başka kimsenin sevmeyeceği anlamına gelmez."

İçimi çektim. "Öyle düşünmek isterdim-"

"O zaman öyle düşün. Eninde sonunda birini bulacaksın, Addie. Sen üçlü bir tehditsin."

"Bir ne?"

"Zekisin, başarılısın ve güzelsin. Üçlü bir tehdit. Tamara seçici bir kaltaktır ama o bile harika bir kalçan ve güzel bir göğüsün olduğunu kabul ediyor. Bizim görüşümüze göre, iç çamaşırı modeli olma fırsatını kaçırdın."

Gözlerimi kırptım. "Uh, teşekkür ederim?"

"Gerçekten, sana karşı ciddi bir göğüs kıskançlığım var. Aslında gözlere de imreniyorum. Benimkiler lağım yeşili. Seninkiler sıvı-koyu çikolata gibi. Açık konuşmak gerekirse, eğer bu kadar yakın arkadaş olmasaydık, enstest gibi hissettirecek şekilde seninle birlikte olurdu."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Senin takımın için vuruş yapmıyorum tatlım, ama senin için bir istisna yapabilirim."

Bana bir sırtış fırlattı. "Kim istemez ki?"

"Şimdi, beni nesneleştirmeyi bitirdin mi? Çünkü bahsettiğimiz mekânları kontrol etmemiz gerekiyor." Haftada birkaç kez, o ve ben öğleden sonralarımızı mekanları keşfederek veya gezerek geçirirdik - bazen müşterilerle, bazen de müşteriler olmadan.

Koltuğunda doğruldu. "Siz ne zaman isterseniz ben gitmeye hazırım."

İnternetteki yerlere zaten göz atmıştım, ancak hiçbir zaman sadece çevrimiçi araştırmalara dayanarak bir yer seçmedim. "Sadece e-posta göndermem gerekiyor"

Palmers bir durum güncellemesi yapsın, sonra gidebiliriz." Dizüstü bilgisayarımı açtım ve uyku modundan çıkarmak için boşluk tuşuna dokundum. E-posta listem ekranda belirlediğinde donup kaldım. "Oh."

"Oh, ne?"

Midem yuvarlandıkça yuvarlanıyordu, aldığım yeni e-postaya tıkladım ve ardından hızlıca göz gezdirdim. "Başka bir potansiyel müşterimiz daha var," dedim, kelimeler biraz zorlanmıştı.

"Ve?"

"Ve bu da Dax Mercier."

Sabrina'nın kaşları havaya kalktı, gözleri hevesli bir ilgiyle parlıyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ne tür bir etkinlik düzenlemek istediğini söylemedi, sadece yarın sabah bir danışma görüşmesi için ofisinde buluşmamı istedi."

"Hmm." Tekrar öne doğru eğilerek dirseklerini masamın üzerine koydu. "Şu anda kafanda çok lezzetli anılar dolaşıyor olmalı."

Sadece akmıyorlardı, *çırpınıyorlardı da*.

"Erkeklerden hoşlanmıyor olabilirim ama objektif olarak söyleyebilirim ki o, erkek seksiliğinin tanımı."

Lanet olası A. Adam ahlaksızca seksiydi. Yalan yok, bir rahibeyi bile baştan çıkarabilirdi, bundan emindim.

Dax'te çok çekici bir şey vardı. Peri tozu gibi karizma yayıyordu. O kadar yumuşak, o kadar cana yakın, o kadar eşsizdi ki. İnsanları kolayca yörüngesine çekerti, özellikle de kadınları.

Yatak odasında da bir süper kahramandı.

"Biliyor musun, eski sevgililerinden sevmediğim tek kişi o," dedi Sabrina, isim levhamı kaldırıp boş boş çevirmeye başlarken. "Sana karşı iyiydi. Koruyucuydu."

"Eski' doğru kelime olur mu bilmiyorum. Aslında çıkmıyorduk." Ailelerimiz tanışıyor olsa da, ben on sekiz yaşındayken ortak bir arkadaşımız bizi tanıştıranı kadar o ve ben resmi olarak tanışmamıştık. Dax o zamanlar yirmi üç yaşındaydı. Liseden mezun olduktan sonra üniversiteye gitmek için geçirdiğim boş yıl boyunca geçici bir kaçamak yapmıştık.

Pantolonuma tatlı dille girmemişti, *kirli dille* girmişti. Ona bakire olduğumu söylememiştim, ta ki ikimiz de onun yatağında çırılçıplak, sevişmeye hazır olana kadar. Şok olmuştu ama ertelememişti. Ve

İlk kez içime girdiğinde, gözlerinde bir tutam sahiplenici zafer vardı.

Ortak bir arkadaşımız olduğu için Dax ve ben yıllar boyunca sık sık karşılaşmıştık. Ama kendimiz arkadaş olmamıştık. Platonik bir ilişki için aramızda çok fazla elektrik vardı. Ama *arkadaş canlısıydık*. Kibar. Medeni. Yine de biraz mesafeliydik.

Bu süre zarfında ikimiz de yukarıda bahsedilen heyecanla hareket etmedik. Kaçamağımız sırasında hayattan aynı şeyleri istemediğimizi öğrenmiştik - daha spesifik olarak, ebeveynlik ona çekici gelmiyordu.

"O senin erkek arkadaşın olmayabilir," diye başladı Sabrina, "ama sana *gerçek* erkek arkadaşlarından daha saygılı davrandı."

Ne kadar üzücü olsa da, tamamen doğrudu.

"Sanırım Sapphire Glade'i işe almak istemesi sürpriz olmamalı, ne kadar iyi gittiğimizi göz önüne alırsak. Ve siz ikiniz artık komşusunuz, yani-" "Bize komşu demezdim. "Komşu diyemem. Oakengrove'u benden." İnsan yapımı bu küçük köye daha bir ay önce taşınmıştı. Tam da aynı ay içinde satın aldığı bir köy. Dax'ın birkaç işyeri işletmesinin yanı sıra çok sayıda gayrimenkulü de vardı. "Yirmi dakikalık yürüme mesafesinde."

Oakengrove'da karşılaşmamız kaçınılmaz görünüyordu ama şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı. Gerçi ara sıra onu uzaktan görüyordum - genellikle köydeki çeşitli işletmeleri yöneten insanlarla konuşurken, çünkü artık teknik olarak onun için çalışıyorlardı.

İnsanlara davranış biçimi açısından, yıllar boyunca karşılaştığım iş dünyası kodamanlarına hiç benzemiyordu. Söz konusu kodamanlardan biri de babamdı. Dane Davenport halinden memnun bir adamdı ama gülümsemesi sallanan at boku kadar nadirdi. Ayrıca sosyal, sempatik ya da cana yakın olmak için pek çaba sarf etmezdi. İnsanlara *göz ucuyla* bakma eğilimindeydi ve networking yapmadığı sürece onlarla nadiren selamlaşırdı. İş ortaklarının çoğu da aynı şekilde tanımlanabilirdi.

Ancak Dax farklıydı. Dudakları sık sık karizmatik gülümsemelere dönüşürdü. Temizlikçilerden asistanlara kadar her bir çalışanıyla konuşur, hepsine eşit davranırdı. Dahası, onlara isimleriyle hitap eder ve ailelerinin hatırını sorardı.

Bu insanlarla konuşurken, bu takdir ve saygıyı sevdiklerini biliyordum. Ama aynı zamanda bu onları tedirgin ediyordu, çünkü bu

Onlar, uvalladıklarında ekiplerin ve yöneticilerin arkasına saklanabilecek, onun makinesinin birer dişlisi değillerdi. Hayır, eğer bir hata yapılırsa, tam olarak kimin sorumlu olduğunu ve onları nerede bulacağını bilirdi.

Bahse girerim ki tüm bunlar onun tarafından çok kasıtlı olarak yapıliyordu; davranışının onlar üzerinde nasıl bir etki yarattığını *tam olarak* biliyordu. İnsanları hizada tutmanın etkili de olsa çok sinsi bir yoluydu.

"Sapphire Glade'i arama nedeni ne olursa olsun, buna sevindim - onun için bir etkinlik düzenlemek iş için *gerçekten* iyi olurdu," dedi Sabrina, gözleri heyecanla parlıyordu. "Düzenleyeceği her türlü davette zengin ya da en azından nüfuzlu kişilerden oluşan bir konuk listesi olacaktır."

"Olurdu," diye izin verdim. Dax gerçek bir güç merkeziydi. Sadece iş dünyasında değil, genel olarak. O kadar çok sosyal güce sahipti ki bu delilikti. Ayrıca her yerde bağlantıları vardı ve bunlardan bazıları hiç de hoş değildi.

Tüm anlaşmaları yasal değildi. Bunu herkes biliyordu ama kimse kanıtlayamıyordu. Organize suçlara falan bulaşmamıştı ama sistemi yıkmakla ya da kuralları eğip bükmeyle sorunu olan biri de değildi. Hayatı kendi kurallarına göre yaşardı. Bu yönüyle babasının oğluydu.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, insanlar genellikle Dax'ın iyi tarafında kalmaya gayret ederlerdi. Yine de ondan sadece korkmuyorlardı; ona saygı duyuyorlardı. Elleri bazı yasadışı işlere bulaşmış olabilirdi ama toplum için çok şey yapmıştı; bağış kampanyaları düzenliyor, hayır kurumlarına bağışta bulunuyor, bayramlarda yemek kampanyaları düzenliyor, küçük işletmelere ve gençlerin spor takımlarına sponsor oluyordu.

"Ayrıca, düşük bütçeli bir etkinlik istemesi de pek olası değil," dedi Sabrina. "Bizim fiyatlarımız onun için çok düşük olacaktır, bu da bize ciddi anlamda yaratıcı olma ve çılgınlık yapma imkanı verecektir."

"Gerçekten."

Kaşları birbirine yaklaştı. "O zaman neden heyecanlı görünmüyorsun?" İsim levhamı masanın üzerine indirdi.

Şakağımı ovuşturdum. "Belki de hormonlarım onun ayaklarına kapanmakta hiç başarısız olmadığı içindir." Küçük kaçamağımızı yaşadığımızda, bu tür çılgın bir kimyanın nadir olduğunu fark etmemiştim. Daha önce ya da o zamandan beri başka biriyle yaşamadığım bir şeydi. "Libidom o kadar hızlı uyanıyor ki başım dönüyor."

Sabrina başarısız bir şekilde gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Bu, işi kabul etmemeyi planladığın anlamına mı geliyor?"

Elimi kucağıma bıraktım. "Hayır, Sapphire Glade için her zaman en iyisini yapacağım ve dediğin gibi, Dax için bir etkinlik düzenlemek büyük para ve çok fazla teşhir anlamına geliyor. Hormonlarımın aptallar gibi tepki vereceğini bildiğim için onu tekrar görmeyi dört gözle beklemiyorum."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Dax'in çoğu kadın üzerinde böyle bir etkisi var gibi görünüyor."

Olmadı. "Hmm, fark ettim." Kolundan sarkan uzun boylu, ince sarışınlara sahip olma eğilimindeydi. Arada bir de kıvılcı saçlı. Aslında bana hiç benzemeyen kadın örnekleri. Koyu renk saçlarım, kıvrımlı bir vücudum vardı ve ortalama boydaydım. "Yıllar geçtikçe fark ettim ki, aramızda büyük bir kimya uyumu olsa da, aslında onun tipi değilim."

"Fiziksel özellikler açısından belki değil. Ama sen bambaşka bir şekilde öne çıkan birisin, hem de hiç çabalamadan. O kadar sakın, toparlanmış ve derli toplu görünüyorsunuz ki, bu erkeklerin derinizin altına girmek ve sizi kızdırmak için gerekenlere sahip olup olmadıklarını görmek istemelerine neden oluyor. Ne kadar baskın olurlarsa, sizin tarafınızdan o kadar zorlanmış hissediyorlar. Dax muhtemelen bunun bir istisnası değildi." Durakladı. "Sizinle temasa geçmesine gerçekten şaşırılmış görünüyorsunuz."

Sandalyeme geri oturdum. "Öyleyim. Yani, Sapphire Glade'i işe almayı düşünmesini beklemezdim."

Sabrina kaşlarını çatı. "Neden olmasın? Çok iyi bir şöhrete sahibiz ve elimizden gelenin fazlasını yapmamızla tanınıyoruz."

"Evet, ama o Felicity'nin kuzeni." "Yani?"

"Böylece şirketimizi işe almanın onun hoşuna gitmeyecek bir şey olduğunu anlayacak," dedim elimi bir hareketle, neredeyse daktilo kalemligimi devirerek. *Aptal*.

Sabrina'nın kaşları daha da çatıldı. "Genel yapısı göz önüne alındığında, böyle bir şeyin davranışlarını etkilemesine izin vereceğini sanmıyorum. Bunun bir iş kararının önüne geçmesine izin verdiğini kesinlikle düşünemiyorum. Tipik olarak, kişisel şeylerin de bunu yapmasına izin vermezsiniz."

"Ve bunu şimdi yapmaya niyetim yok. Ama içimde Felicity'nin işi kabul etmemden hoşlanmayacağı gibi bir his var. Umurumda olduğundan değil. Sadece Dax'ten başka bir şirketle anlaşmasını isteyebileceğini söylüyorum. Özellikle de Grayden ve ben ayrıldığımızda birbirimizin yörüngesinden uzak durmaya karar verdiğimiz için - benzer çevrelerde hareket ediyorlar. Hatta gençliklerinde arkadaşlıklar."

Sabrina omuz silkti. "Grayden, Kaelie ve Theo ile de ortak. Tüm çabalarım rağmen seni onların düğününe katılmaya ikna edemedim."

"Ayrıldığıımızda Grayden'a bunu yapmayacağımı açıkça söyledim, o da anlayışla karşıladığını söyledi."

"O da bunu anlamak zorunda kalacak. O pisliğin senin ne yapacağın konusunda söz hakkı yok ve Sapphire Glade'in ne yapacağı konusunda da *kesinlikle söz hakkı yok*. Felicity'nin de öyle. Umarım Dax da bunun kendileriyle bir ilgisi olmadığını düşünür çünkü bu işi alamazsak çok üzülürüm."

"Hoşlarına gitmeyeceğini *umursayacağını* düşündüğümü söylemiyorum. Sadece dramadan nefret ettiğini biliyorum. Drama yaratma konusunda Felicity'den daha iyi olan çok az insan vardır."

"Tamamen gerçek. Ne yazık ki. Ama muhtemelen onu kızdırmaktan ve kötü kitaplarına girmekten çekinecektir. Orası *kimsenin* olmak istemeyeceği bir yerdir."

Sabrina haksız değildi. Dax hafife alınacak bir adam değildi. Cesaret edenler? Onları pişman etmenin bir yolunu bulurdu.

Sabrina, "Kuzeni olmanın Dax gibi biri söz konusu olduğunda bir kişiyi kuralın istisnası yapacağından şüpheliyim," diye ekledi, "bu yüzden muhtemelen boş yere endişeleniyoruz." Ayağa kalktı. "Yarın sabah onunla bir görüşme ayarlayabilir misin?"

"Evet. Yarın için sadece öğleden sonra toplantılarım var." "O zaman

Dax'a e-posta gönder ve yarın öğleden sonra ofisinde olacağını sabah istediğim gibi. Şimdilik senin ve benim gidip görmemiz gereken yerler var."

"Peki, tamam. Sadece, eğer hormonlarım onun yanında bir kez daha sinir krizi geçirirse, bunu eğlenceli bulmanıza izin vermeyeceğimi unutmayın."

"Not edildi."

İkinci Bölüm

O gün ilerleyen saatlerde "Oakengrove'a Hoş Geldiniz" tabelasının önünden geçerken, köpeğini gezdiren komşularımdan birini gördüm. Hafifçe kornaya bastım ve o da bana kısa bir el salladı.

Oakengrove bir tatil köyü gibiydi. Temizlik ve yemek pişirme hizmetleri veriliyordu ve havuzlar, barlar, restoranlar, sağlıklı yaşam merkezi ve hatta spor salonu gibi zamanınızı geçirebileceğiniz pek çok yer vardı.

Bir apartman dairesinde, lüks bir villada, güzel bir kasaba evinde, müstakil bir konutta, bir orman kulübesinde ya da sadece beş ay önce satın aldığım gibi Cape Cod tarzı bir evde yaşayabilirsiniz. Sanki yıllardır köyde yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Çok *sevmiştim*.

Sokağında ilerlerken Harri'nin arabasının evimin önündeki kaldırıma park ettiğini fark ettim. Bu sürpriz değildi, çünkü onun ve şu anda benimle birlikte yaşayan Alicia'nın bugün alışverişe çıktıklarını biliyordum.

Alicia iki yıllık erkek arkadaşından ayrıldıktan sonra bir ay önce Redwater'a dönmüştü. New York'ta birlikte yaşıyorlardı ve mutlu görünüyorlardı. Ama kısa süre önce kapımda belirmiş, onunla ilişkisini bitirdiğini söylemiş ve nedenini henüz *açıklamamıştı*.

Aramızda sadece bir yaş fark olduğu ve her zaman yakın olduğumuz için ona bu konuyu açması için baskı yapmamıştım. Ailemizden hiç kimse yapmadı, çünkü biz daha iyi biliyorduk. Hazır olduğunda konuşurdu, daha önce değil.

Evimin önüne geldiğimde arabamı onunkinin yanına park ettim. Emniyet kemerimi açtığımda, üst basamakta oturan gri -ve biraz antisosyal, küçümseyici olduğundan bahsetmiyorum bile- uyuz kedimi görünce dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

Gypsy bunu sık sık yapar, bölgesini araştıran bir aslan gibi davranırdı. Yanından geçen her hayvana -kedi, köpek, kuş, her neysetislardı. Bir de sol tarafımızdaki komşumuz Jenson'a. Ama sonra ben de o sürüngeneye tıslamaya yaklaşırdım.

Çantamı aldım, arabadan çıktım, anahtarlıkla kilitledim ve patikadan yukarı doğru yürüdüm. Küçük, iki katlı evim çok güzeldi.

Resim. Üçgen çatısı, revağı, kafesli pencereleri ve krem rengi ön duvarlarından yukarı doğru uzanan sarmaşık izleri vardı.

Kapıya vardığımda uzandım ve Çingene'nin kafasına hafif bir çizik attım. Birkaç saniye izin verdi ama sonra ayağa kalkıp uzaklaştı. Zaman zaman son derece sevecendi ve saatlerce kucağınızda oturmak isterdi. Diğer zamanlarda ise onu kısaca okşamanıza izin vererek sizi onurlandırır ama sonra sizi kovardı.

"Vefasız şey," diye mırıldandım.

Beni eve kadar takip etmek yerine basamaktaki yerini aldı. İçeri girmek konusunda fikrini değiştirirse kedi kapağını kullanacağını bildiğimden kapıyı kapattım. Boğuk kadın sesleri ve ızgara et, sıcak baharatlar ve ılık pilavın belli belirsiz görüntüsü havaya karışarak beni gülümsetti. Alicia fena halde iyi bir aşçıydı.

Koridoru düzenlerken durakladım, çantamı ve ceketimi astım ve ayakkabılarımı oradaki dolaplardan birine yerleştirdim. Daha sonra hafif çam ağacından yapılmış parke zemin boyunca ilerleyerek oturma odasına doğru ilerlerken konuşmaları ve mide bulandırıcı kokuları takip ettim.

Geniş alan, beyaz duvarlar ve yüksek pencerelerden süzülen doğal ışık sayesinde aydınlıktı. Krem rengi döşemeli kanepeyi ve uyumlu iki koltuğu soluk limon rengi minderler süslüyordu. Yuvarlak, cam kahvehanenin ortasındaki şakayık ve gül buketi de minderlerle aynı sarı tonundaydı.

Duvara monte edilmiş geniş ekran televizyon, beyaz şöminenin çok üzerinde konumlandırılmış. Endüstriyel tavan aydınlatma armatürleri, zemin lambası ve asılı saatle mükemmel uyum sağladı.

Mutfığa girdiğimde duvar boyası açık griye dönüşmüştü. Tüm dolaplar beyaz parlak ve tüm aletler paslanmaz çelikti. Tezgahlar parlak, kirli beyaz mermerdi. Açıktaki tavan kirişleri de yer döşemesiyle aynı açık çam rengindeydi.

Alicia büyük ocağın başında durmuş, adada oturmuş şarabını yudumlayan Harri'yle gevezelik ediyordu.

Hem Oliver -ya da çoğunlukla ona Ollie derdik- hem de ben fiziksel özellikleri baba tarafımızdan almış olsak da, Harri neredeyse annemizin karbon kopyası gibiydi. Cidden, soluk mavi gözleri, oval yüzü, yüksek elmacık kemikleri, platin sarısı saçları ve dolgun ağzıyla Viyana'ya o kadar benziyordu ki, bu gerçekten *tekinsizdi*.

Alicia ortada bir yerdeydi. Dane'in uzun boyuna ve uzun bacaklarına sahipti ama gözleri ve yüz şekli Vienna'ya benziyordu. Saçları sarı olmasına rağmen, çilek tonları içeren muhteşem bir bal rengiydi. Ayrıca kusursuz bir cildi vardı ve bunu çoğunlukla yogaya borçluydu.

Hızlıca selam verdikten sonra, "Kahretsin Alicia, her ne yapıyorsan çok güzel kokuyor" dedim.

Memnuniyetle gülümsedi. "Yaklaşık yirmi dakika içinde hazır olacak, yani-" Tezgâhın üzerindeki telefon bir kez çaldığında sözünü kesti. Telefona uzanmak yerine kaşlarını çatmakla yetindi.

Tamam.

Harri'nin yanına geçerek ona hızlıca sarıldım ve ardından yüzünü dikkatle inceledim. "Nasılsın?" Köpeği kısa süre önce ölmüştü ve bu kayıp onun içini boşaltmıştı.

Dudakları zayıfça kıvrıldı. "Daha iyi. Etrafım haftada beş kez köpeklerle çevriliyken Gus'ı düşünmemek biraz zor." Harri, Oakengrove'dan çok uzak olmayan evinde bir köpek bakım merkezi işletiyordu. Ayrıca tımar ve evcil hayvan fotoğrafçılığı gibi başka hizmetler de sunuyordu.

"Belki de küçük bir mola vermeli ve birkaç haftalığına personelinize işlettirmelisiniz," diye önerdim. "Burada bizimle ya da annem ve babamla kalabilirsin."

"İyi olacağım," diye bana güvence verdi.

Dolaptan bir bardak alarak Alicia'ya kısa bir bakış attım ve Harri'ye "Seni kendisiyle yoga yapmaya mı ikna etti?" diye sordum.

"Elinden gelenin en iyisini yaptı," diye yanıtladı Harri.

Alicia bize öfkeyle baktı. "İkinizin yogayla ne alıp veremediği var anlamıyorum." "Benim yogayla tek bir alıp veremediğim yok," dedim bardağımı yere bırakarak.

Tezgâhta. "Ben senin kadar kamera genetiğine sahip değilim." Harri ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Evet, aynı."

Alicia sadece burnunu çekti. O ve eski sevgilisi internette "yoga çiftinin video seanslarını" yayınlıyorlardı; epeyce takipçileri vardı. Dario'dan ayrıldıktan sonra ayrı bir internet kanalı kurmuş ve burada yoga seansları yaparken çektiği videoları yayınlamaya başlamıştı. Şimdiden bir ton abonesi vardı.

"İşler nasıl gidiyor?" Harri bana sordu.

Buzdolabından açık şarap şişesini çıkardım. "İyi. Yeni bir müşteri adayım var."

Alicia'nın kaşları çatıldı. "Bu durumdan pek memnun

görünmüyorsun."

"Yeni müşterilerim olduğu için her zaman memnunum, ama ..."
İçimi çektim. "Adım Dax. Dax Mercier."

Harri'nin kaşları yukarı kalktı. "Oh."

"Evet, e-postasını ilk gördüğümde ben de öyle demiştim," diye mırıldandım, şarabın kadehime akmasına izin vererek.

Alicia mırıldandı. "Eski bir sevgilinin temasa geçip seni oyundan düşürmesi gibisi yoktur."

Eski *yatak arkadaşı* alev, daha doğrusu, ama ... "Tam olarak yaptığı buydu. Bunu beklemiyordum."

Harri kaşlarını çatı. "Neden? Sapphire Glade'in harika bir ünü var. Kötü bir şekilde ayrıldığınız ya da anlaşılmadığınız da söylenemez, yani sizi işe almaktan kaçınması için bir neden yok."

Kaşlarımı kaldırdım ve beyaz şişeyi buzdolabına geri koydum. "Felicity Buchanan'ın kuzeni olması dışında mı demek istiyorsun?"

Burnu kırıştı. "Kahretsin, akraba olduklarını unutmuşum. Ama çok da yakın sayılmazlar, değil mi? Yani, Felicity'nin babası... Adı neydi?"

"Josh," diye ekledim.

"Evet. Josh. Dax'in annesiyle babaları aynı olmasına rağmen Josh uzun süre Kensey'in üvey kardeşi olduğunu kabul etmedi. Duyduğuma göre ona ciddi sıkıntılar yaşatıyormuş. Babaları Maxwell de Kensey'i kabul etmemiş; annesini baştan çıkarmış, hamile bırakmış ve sonra da çekip gitmiş. Buchanan ailesinin pek çok üyesi o zamanlar Kensey ve annesine karşı acımasızdı."

Alicia çenesini eğdi. "Josh ve Kensey bugünlerde birbirlerine karşı nazik davranıyorlar ama birbirlerinin aile partilerine falan katılmıyorlar. Dax ve kardeşleri Felicity ile yüzeysel bir şekilde iyi geçiniyor gibi görünüyorlar, sanki bazı akrabalarının annesine ve büyükannesine yaptıklarının acısını Felicity'den çıkarmayı haksızlık olarak görüyorlar. Ama Harri'nin de dediği gibi, yakın değiller."

Harri, "Felicity tam bir isim avcısı, bu yüzden Dax'ın ismini ortaya atarak onun koruması altında olduğunu ima ediyor," dedi. "Drey'in başardıklarıyla ne kadar 'gurur duyduğunu' söyleyip övünüyor ve Caelan'ın ne kadar yetenekli olduğunu anlatıp duruyor. Ama gerçek şu ki, onları neredeyse hiç tanımıyor gibi görünüyor. Ya da insanlar öyle diyor."

Alicia bakışlarını bana kaydırdı. "Dax seni işe alırsa bundan hoşlanmayacaktır." Gülümsemem biraz şeytani taraftaydı.

"Biliyorum."

Alicia hızlı bir kahkaha attı. "Yalan söylemeyeceğim kardeşim, o adamla yattığın için seni hâlâ kıskanıyorum. O *iyi biri*."

Onunla yattığımı ilk fark ettiğinde de aynı şeyi söylemişti. O zamanlar zahmetsizce dikkatimi çekmişti. Sadece kadınsı yanlarımı harekete geçirdiği için değil. Çok kararlı, anlaşılması zor ve anlayışlı biriydi. Onay ya da ilgi beklemiyordu. İstedığinin peşinden gider, sözlerinin arkasına eylemlerini koyardı ve *Tanrım*, onun alfa-kötü çocuk çekiciliğine karşı hiç şansım yoktu.

Hayatının o evresinde bile, kimi zaman yasal kimi zaman yasal olmayan işlere bulaşmıştı. Ben üniversiteden döndüğümde, hesaba katılması gereken bir güç haline gelmişti.

Ve başka bir kadına ciddi bir şekilde bağlı.

O sırada derin bir keder içinde olmasaydım, bu acı verebilirdi. Ama o zamanlar kafamda Lake'ten başkasına yer yoktu; acıdan başka hiçbir şeye duygusal olarak yer yoktu.

Dax'ın o zamanki kız arkadaşı Gracie'yi çok iyi tanı mıyordum ama çok tatlı biri olduğunu hissedecek kadar çok kez karşılaşmıştım. Ona iyi geleceğini düşündüğüm biriydi. Bu yüzden ilişkilerinin üzerinden bir yıl geçmeden öldüğünde ikisi için de üzülmüştüm.

Bu tür bir kaybın insanı ne hale getirdiğini bildiğim halde Dax'e ulaşmamıştım. Böyle bir şeyi hoş karşılayacak bir adam değildi. Küçük çevresindeki insanlardan biri olmayan birinden değil.

Ayrıca, Lake ve Gracie'nin bu kadar farklı ölümleri göz önüne alındığında, onun acısını gerçekten anlayamayacağımı düşünebileceğini biliyordum.

Kanser Lake'i almıştı - beynindeki tümör yıllarca teşhis edilememişti. Doktorlar bunu fark ettiklerinde harekete geçmek için çok geç kalmışlardı; sadece birkaç ay sonra ölmüştü. Hayatının son ayları boyunca çok harika ve şaşırtıcı bir tavır sergilemişti; en azından kaza vb. nedenlerle aniden ölen insanların aksine, zamanının ne zaman dolacağını bildiğini ve bu nedenle vedalaşabileceğini söylemişti.

Ancak Gracie'nin ölümü beklenmedik bir olaydı. Elbette ameliyat olanlar için riskler vardı ama insanlar genellikle sevdiklerinin ameliyattan sağ salım çıkmasını beklerdi. Bu nedenle de önceden vedalaşmazlardı.

Vefatlarını daha kötü ya da daha iyi hale getirdiğine inanmıyordum. Hiçbir şey sevilen birinin ölümünü "daha kolay" hale getiremezdi. Ama bu, Dax'ın onun başaramadığını duyduğunda yaşadığı şoku anlayamadığım anlamına geliyordu.

Birkaç yıl boyunca -açıkça söylemek gerekirse- kendini amcığa gömmüştü. Muhtemelen şimdi hiç durmamış olmayı diliyordu, çünkü sonraki ciddi ilişki girişimleri kötü sonuçlanmıştı. Sürtüklerden biri "hikayesini" gazetelere satmıştı. Dax'i gerçek bir piç olarak göstermekle kalmayan, aynı zamanda kötü şöhretli üvey büyükbabası Michael Bale'le olan tüm durum hakkında sözde "sırlar" içeren saçma bir hikaye.

Neden kötü şöhretli? Çünkü o sapkın, sadist bir seri katildi. Michael ölüm hücresindeyken Kensey'in annesi Clear ile evlenmişti.

Birinin hikayesini satarak durumu *istismar* etmesi, Dax'ı bu şekilde mahvetmesi... düpedüz zalimlikti. Bale'in idam edilmesinden sadece altı ay sonra ölen Clear da dahil olmak üzere tüm ailesini incittiğinden emindim.

Daha da kötüsü, Dax'ın diğer uzun süreli partneri de ayrıldıktan sonra ona aynı şeyi yapmıştı.

İnsanlar bazen gerçekten berbattı.

Harri başını salladı, ağzı kıvrılmıştı. "Yine de en küçük kardeşini daha çok seviyorum." Gülümsemesi bir kademe daha yükseldi ve biraz hülyalı bir hal aldı. "Drey *yowza*. Onu her gördüğümde karnım zil çalıyor."

Aynı zamanda profesyonel futbol oynuyordu. "Ortanca" Mercier kardeş Caelan da kendi çapında başarılıydı; zengin ve ünlüleri bile çeken çok popüler bir dövme dükkânına sahipti.

Alicia Harri'ye bir spatula doğrulttu. "Drey senin için çok yaşlı."

Küçük kız kardeşimiz gözlerini devirdi. "Çekici dediğim her erkek için bunu söylüyorsun. Ergenliğe girdiğimden beri bunu yapıyorsun. Artık yirmi iki yaşıdayım, yani beni erkeklerden uzak tutmaya çalışma olayını aşmanın zamanı geldi. Ayrıca, Drey kaç yaşında, yirmi yedi mi?"

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdim. "Senin için çok yaşlı," diye tekrarladı Alicia.

"Addie ile Dax arasında da aynı yaş farkı var." "Bu farklı," dedi Alicia.

"Nasıl?" diye meydan okudu Harri.

"Öyle işte. Bilgeliğimi sorgulama."

Harri elini salladı. "Her neyse." Yeniden bana odaklandı. "Dax için çalışmak senin için garip olacak mı? Yani, onunla gelişigüzel sohbet etmek başka bir şey. Müşterin olması başka bir şey."

"Gayet iyi idare edebilirim." İçkimi yudumladım. "Sadece vücudumun onun için tekrar eriyip bir yapışkan yığının dönüşmesini dört gözle beklemiyorum." Ama bu

olur.

Harri sırtıttı. "Üniversiteye gitmemiş olsaydınız daha fazla bir şeyler yapabilir miydiniz diye hiç düşündünüz mü?"

Alnımın kırıştığını hissettim. "Hayır, asla. Geleceğimiz için aklımızda farklı şeyler var. O çocuk istemiyor." Bunu, birbirimizin yedek evlilik partneri olmak üzere bir anlaşma yapmamızı önerene kadar fark etmemiştim. İkimiz de bu anlaşmayı ciddiye almamıştık - üzerinde el sıkışırken bile gülmüştük.

Alicia'nın telefonundan bir zil sesi daha geldi. Elini spatulanın sapına götürerek bu sesi duymazdan geldi.

Harri'ye soru dolu bir bakış fırlatarak çenemi telefona doğru hafifçe eğdim. O sadece omuz silkti.

Tam o sırada, Gypsy tam önündeki adaya fırladı ve kedice bir istekle onun eline vurdu.

Harri gülümsedi. "Hey, güzel kız." Kediye okşadı, kedi elinin her darbesine doğru eğildi ve deli gibi mırlamaya başladı. Hayvanlar Harri'yi en az onun onları sevdiği kadar seviyordu. Sanki ona, onun enerjisine ya da her neyse ona çekiliyorlardı.

Hayvanları herkes kadar severdim ama Harri... Sanki onlara karşı sonsuz bir sevgisi vardı. Babamız onun bir gün veteriner olabileceğini düşünmüştü, ama o hayvanların yaralandığını ya da istismara uğradığını görmeye dayanamayacağını söylemişti; yumuşak bir kalbi vardı. Yine de *yumuşak* biri değildi. Çok sakin ve sessiz bir alfa varlığı vardı, bu yüzden özellikle köpeklerin ona bu kadar iyi tepki verdiğini ve eğitilmesinin kolay olduğunu düşündüm.

Alicia'nın telefonu tekrar bipledi.

Harri bardağını kaldırdı. "Sana kim mesaj atıp duruyor?" Alicia kaşlarını çatı. "Bu kadar meraklı olma." "Ben senin küçük kardeşinim.

Böyle burnumu sokmak benim işim."

Alicia homurdandı, kaşlarının çatıklığı düzeldi.

Harri, Gypsy'nin kuyruğunu yavaşça yüzünden uzaklaştırarak, "Dario mu?" diye sordu.

Alicia'nın vücudundaki her kas gerildi. "Hakkında konuşmuyoruz onu."

"En azından bize bir şey söyleyin: Siz sadece kötü bir kavga mı ediyorsunuz, yoksa

Temelli mi bittin?"

"Temelli bitti."

Şarabımdan biraz daha yudumladım. "Yani New York'a geri dönmüyorsun.

York?"

"Hayır. Redwater'da kalıyorum. Yakında kendi evimi alacağım."

Alicia

bana güvence verdi.

Elimi salladım. "Acelelerimiz yok. Bunu biliyorsun."

Omuzlarının gerginliği kayboldu. "Evet. Teşekkür ederim."

Harri şarabından biraz içtikten sonra kadehini yere bıraktı. "Neden bize ne olduğunu anlatmıyorsun anlamıyorum. Sizden sır saklamıyorum."

Alicia homurdandı. "Evet, öyle."

"Tamam, iyi, biliyorum. Ama bunun neden konuyla ilgili olması gerektiğini anlamıyorum." "Çünkü sen şımarıksın."

Harri suratını astı. "Sert."

"Doğru."

"Savunmaya geçiyorsun çünkü bu konu hakkında konuşmak Dario." istemiyorsun.

"Elbette öyleyim. Bunu kabullen."

Ocağın üzerindeki zamanlayıcı biplenmeye başladı.

Telefonu kapatan Alicia, "Yemek hazır. Yemeği içeride yemeyi öneriyorum.

sessizlik."

Harri kaşlarını kaldırarak dudaklarını büktü. "Yani seni Dario hakkında biraz daha sorgulamamı istemiyor musun?"

"Hayatın boyunca bana şımarıklık yapma,

Harri." "Neden olmasın? Durmak için fazla

eğlenceli."

Ertesi gün son derece modern bir masanın arkasında oturan bakımlı bir erkeğe "Günaydın," dedim. "Benim adım Addison Davenport. Bay Mercier ile bir randevum var." Merkezi sinir sistemim bunu gayet iyi idare ediyordu. Oh, ne yalan ama.

Asistan gülümseyerek ayağa kalktı ve elini uzattı. "Merhaba Bayan Davenport, ben Benjamin." Elimi hızlıca sıktı ve ekledi, "Alt kattaki resepsiyondan Brie sizin yolda olduğunuzu söyledi. Bay Mercier'e haber verdim bile. Şu anda sizi görmeye hazır. Benimle gelerseniz..."

Topuklarım meşe döşemede takırdarken, midem düğümlenirken arkasından gittim. Şık bir ceviz kapının önünde durdu. Üzerinde şirket logosuyla birlikte "DAXTON MERCIER, CEO" yazan altın bir isim levhası asılıydı. Asistan kapıyı çaldı ve derinden gelen bir ses içeri girmesini söyledi.

Kapıyı açtı. "Bayan Davenport, efendim."

"Teşekkür ederim Benjamin," dedi duman, kadife ve küçük kum taneleriyle dolu derin, kendine özgü bir ses.

Bunu duymak anılarımı dolu taneleri gibi üzerime yağdırdı. Bu anıların birçoğu biraz müstehcendi ve yanaklarıma sıcak basmaması tam bir mucizeydi.

Siktir, çok sıkıydın. Beni günlerce hissedeceksin, Addison.

Kendimi siyah, deri çantamın kayışındaki ölümcül tutuşumu gevşetmeye zorlayarak içeri adım attım. Ofis benimkine hiç benzemiyordu. Lüks ve zarif bir şekilde erkeksi, koyu renkli ahşaplar, parlak deri ve temiz çizgilerden oluşuyordu.

Etrafımda pek bir şey göremedim. Dikkatim doğrudan tavandan tabana pencerelerden birinin yanında elinde bir kupayla duran erkeğe yöneldi. Bir çift uyumsuz, koyu halkalı göz -biri buzul mavisi, diğeri zengin bir yeşil- ölümcül bir hassasiyetle bana dikilmişti, beyazlar o kadar netti ki renkleri daha da canlı kılıyordu.

Nabzım hızlandı, karnım zil çaldı ve -her şeye lanet olsun- dizginlenemeyen, biyokimyasal bir çekim içime işledi... beni zihinsel olarak telaşlandırdı ve çok ama çok *canlı* hissettirdi.

Eğlenceli.

Koyu renk, özel dikim takım elbisesi ve siyah parlak mokasen ayakkabılarıyla temiz ve bakımlı olan Dax, acımasızca şehvetli olduğu kadar zarif ve güçlü görünüyordu. Bunu inkâr etmek mümkün değildi, adamın bir tarzı vardı. Ve cinsel sihir yapabilen bir dili vardı ama bunu düşünmesem daha iyiydi.

Kısa, şık kesilmiş saçları düzgün ve siyahtı. Güçlü çenesini ve üst dudağının üstündeki deri şeridini ince bir tabaka halinde koyu renkli kaşlar tozlandırıyordu. Altındaki kadar şehvetli ve dolgun bir dudak.

Boyu 1.80'in çok üzerindeydi. Kıyafetleri onun sıkı vücudunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Cidden, vücudu *nefisti*. Hareket ederken kollarındaki, göğsündeki, sırtındaki ve geniş omuzlarındaki sert kasların akıcı bir şekilde esnemesini ve akmasını izlemek her zaman hoşuma gitmiştir. Poposu... çok sertti ve gerçekten ısırarak istiyordum. Sadece bir kez.

Yüzünün yan tarafını boydan boya kesen ince, silik yara izi sağ avucundakiyle eşleşiyordu. Her iki yara izi de medeni saldırganlık havasını artırıyor; içinde gizlenen tehlikeye karşı uyarıyordu.

Özetle, Dax Mercier yıkıcı, utanmaz erkekliğin bir işaretiydi.

Çenemi saygılı bir şekilde eğdim. "Bay Mercier." Resmi olmak daha iyi görünüyordu; profesyonel bir sıfatla burada olduğumu hatırlatmaya yardımcı olacaktı.

Gözlerinde kısa süreli bir mizah parıltısı dans etti. "Bayan Davenport," diye selamladı, sözcükler ipek gibi pürüzsüzdü.

"Kahve isteyen var mı? Çay? Su?" diye sordu Benjamin.

Asistana minnettar bir gülümseme verdim. "Hayır, teşekkürler, böyle iyiyim."

Dax kupasını kaldırdı. "Bunu henüz bitirmedim." "O zaman ikinizi de yalnız bırakayım," dedi Benjamin.

Kapının yumuşak bir sesle *arkamdan* kapandığını duyunca ofise doğru ilerledim. Dax yavaşça bana doğru yaklaştı, her adımında yırtıcı bir keskinlik vardı. Bir elini uzattı -geçmişte bana her türlü lezzetli uygunsuz şeyi yapmış olan bir el.

Bunu aklımdan çıkarıp avucumu onunla birleştirdim... ve sıcak, nasırlı parmakları benimkine dolanmasaydı geri çekilebilirdim, çünkü küçük bir elektrik çatırtısı elimi çarptı. Nefesim neredeyse boğazımda düğümleniyordu.

Göz kapakları hafifçe aşağı indi ve gerginlik havayı durağanlaştırdı. Bu gerilimin kaynamasına izin vererek beni bırakmadı. Hiç hareket etmedi. Tek kelime etmedi. Sadece bana baktı, kalın kirpikli, sabit bakışları, böylesine güçlü kişiliklerle uğraşmaya alışık olmasaydım korkutucu bulabileceğim bariz bir cesaretle benimkini tuttu.

Bu amansız bakışa aynı cesaretle karşılık verdim, önce başımı çevirmeyi reddettim. Ağzı belli belirsiz, orantısız, çok tanıdık bir gülümsemeye yukarı kalktı ve içim burkuldu.

Sonunda elimi bıraktı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Salonda bir sandalyeyi işaret etti. "Otur." Cüretkâr ve yumuşak bir davet.

Not.

Profesyonel pelerini etrafıma sımsıkı sararak istediği gibi yaptım ve çantamdan tabletimi çıkardım.

"Uzun zaman oldu." Karşımdaki sandalyeye oturdu ve derisi gıcırdağı. "Nasılsın?"

"Harika," diye yanıtladım, tabletimi açarak. "Sen mi?"

"Peki." Dax bir elini bir kolçağın üzerine koyarken diğeri eliyle de fincanını dengeledi. "Peki ya ailen? Babanı uzun zamandır görmedim."

"Hepsi iyi. Umarım siz de kendi aileniz için aynı şeyi söyleyebilirsiniz."

"Yapabilirim, teşekkür ederim."

Ne kadar kibardık? Boğazımı temizledim. "İşe başlamadan önce bir şeyi açıklamak istiyorum." Aksini yapmak haksızlık olurdu ve burada zamanımı boşa harcayıp harcamadığımı önceden bilmeyi tercih ederdim.

Bir kaşını kaldırdı. "Hangisi?"

Omuzları geride, omurgası dik, bacakları açık, otorite ve özgüven yansıtan o sandalyede her santimiyle bir kral gibi görünmesinden hiç etkilenmemiş gibi davranarak, "Kuzenin Felicity ile ne kadar iletişimin olduğunu bilmiyorum. Onun benim hayranım olmadığını biliyor ya da bilmiyor olabilirsin."

"Grayden'la çıktığın için mi?" diye sordu, sesi nötrdü.

"Evet. Beni işe alırsanız muhtemelen çok mutsuz olacaktır. Kuzenin olarak bunu sana ihanet olarak görecektir. Dürüst olmak gerekirse, Grayden'ın da bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum. O ve ben ayrıldığımızda, iletişim halinde olmayacağımız konusunda anlaşmıştık" -bu arada sırada rastgele nedenlerle beni aramayacağı ya da mesaj atmayacağı anlamına gelmiyordu, pislik- "ve birbirimizden mümkün olduğunca uzak duracaktık. Felicity'den boşanmış olabilir ama tekrar bir araya geldiklerini düşünürsek, bir kez daha senin kuzenin sayılır."

Dax alçak sesle, düşünceli bir mırıltı çıkardı.

"Kendimi bir işten vazgeçirmek istemiyorum, ama aynı zamanda herhangi bir drama neden olmak veya sizi garip bir duruma sokmak da istemiyorum. Etkinliği başka bir şirketin üstlenmesini tercih ederseniz, bunu anlayışla karşılar ve saygı duyarım. Dışarıda çok iyi etkinlik organizatörleri var, bazılarını tavsiye etmekten memnuniyet duyarım."

Kötü, çok kötü şeyler yapabileceğini bildiğim dudaklarını büzdü. "Felicity'nin sana olan düşmanlığının farkındayım. Ama açıkçası bunun konuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Ya da Grayden'la, bu konuda." Dax'in göz kapakları biraz aşağı indi. "Sen onun olmadan çok önce benimdin."

Karnımdaki çırpınmayı görmezden gelmeyi seçerek yutkundum. "Tamam. Eğer fikrini değiştirirsen..."

"Yapmayacağım. Sapphire Glade şiddetle tavsiye edilir. Defalarca en iyisi olarak anıldı." Dax durakladı. "Ben en iyisini istiyorum."

Yavaşça başımı salladım. "Peki o zaman, bunu aradan çıkardığımıza göre, aklınızda ne tür bir etkinlik olduğunu söyleyin." Tabletime bakarak, tüm konsültasyonlarda kullandığım bir anketin yer aldığı uygulamayı açtım. "Uyarayım, size bir sürü soru yönelteceğim. İstek ve ihtiyaçlarınızın ne olduğunu netleştirmem gerekiyor."

Dudakları kurtça bir gülümsemenin başlangıcında tekmelendi.

Yüzüm kızarmadığı için kendimle gurur duyarak, "Olayla ilgili olarak yani," diye ekledim hemen.

"Düşündüm ki, benim ... isteklerimi ve arzularımı zaten bildiğin için ihtiyacı var."

Bu orospu çocuğu. "O kadar iyi olduğunu düşündüren ne? hatırlıyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

Sıcak ve onaylayıcı, alçak ve gürültülü bir kıkırdama çıkardı. "Değişmediğini görmek güzel, Addison."

"Böyle hissetmenize sevindim. Şimdi, düzenlemek istediğiniz etkinliğe geri dönelim, bunun kurumsal olduğunu varsayıyorum," diye dürttüm, profesyonel zemine geri dönmek için çaresizdim.

"Normalde öyle olurdu. Ama bu sefer değil." Kahvesinden bir yudum aldı, beni öyle dikkatle izliyordu ki ensem diken diken oldu.

Dax bir leoparın yoğunluğuyla size odaklanabilirdi; gözleri, kulakları ve tüm varlığıyla size konsantre olabilirdi. Sanki o anda başka hiçbir şey onun dikkatini çekemezmiş gibi. Baş döndürücü bir şeydi. Aynı zamanda sinir bozucuydu.

İçime girip çıkarken hep aynı odaklanmayla beni sabitliyordu.

Seni çok sert becereceğim, Addison. Kimsenin seni alamayacağı kadar sert.

Bu konuda bana palavra sıkmamıştı.

"Bu özel etkinlik"-Dax kupasını bir kez daha kolçağa dayadı-"bir düğün olacak."

Kelimeler ciğerlerimdeki nefesi kesti ve midemin dibe vurmasına neden oldu. "Düğün mü?" Sesimin düzgün çıkmasına sevinerek yankıladım.

"Evet. Ancak bunu kesinlikle yapıp yapmayacağım birkaç şeye bağlı olacak."

Derin bir nefes aldım, göğsümdeki sancıya aldırmamaya kararlıydım.

"Böyle

gibi

mi?" "Esas olarak... sözünün eri bir kadın olup olmadığına bağlı."

Gözlerimi kırptım. "Pardon?"

"Bir zamanlar bir anlaşma yapmıştık, değil mi? Yemin etmiştik, eğer ikimiz de

Otuz yaşına geldiğinde bekar olacaktın, birbirimizle evlenecektik. Otuzuncu yaş gününe bir hafta var. Bekârsın. Ben de öyle." Gevşek bir omuz silktili. "Anlaşmayı yerine getirme zamanı neredeyse geldi. Ben bunu yapmaya hazırım. Asıl soru şu: Sen hazır mısın?"

Üçüncü Bölüm

Uh ... ne?

Şaşkın bir kahkaha neredeyse içimden fişkıracaktı. Şaka yapıyor olmalıydı. Öyle olmalıydı. Ama ... benimkine kilitlenmiş bakışlarında mizah yoktu, sadece yoğun bir kararlılık vardı.

Tabletimi kavrayarak ona baktım, kalbim biraz fazla hızlı çarpıyordu. Şoktan sandalyeme yapışmış gibi hissediyordum, hareket edemiyordum. Düşünceler beynimin içinde işlem yapamayacağım kadar hızlı akıyordu.

Bir yanıt için zorlamadı; sadece orada oturup içkisinden yavaşça yudum aldı, inanılmaz gözleri beni hiç terk etmedi.

Buraya gelmemi istemekteki amacının yedek anlaşmamızı tartışmak olduğunu bir kez bile düşünmemiştim. Bir kere bile. Yani, o zamanlar bu konuda gülmüştük. Tamam, *ben gülerken o da* kısık bir kahkaha atmıştı ama yine de.

Bu, böyle bir sözle hareket eden bir çifti duyduktan sonra bir hevesle önerdiğim bir şeydi. Bunun sevimli olduğunu düşünmüştüm, ona ve bana da aynısını yapmamızı önermenin komik olacağını düşünmüştüm... homurdanmaktan başka bir şey yapmasını beklemiyordum. Onun yerine, kabul etmişti. Ama bunu gerçekten kastettiğine inanmamıştım.

Dudaklarımı yaladım. "Dax, o zamanlar sadece şakalaşıyorduk."

"Değildim," dedi içkisinden bir yudum daha almadan önce.

"Ciddi olamazsın." Kelimeler fısıltıyla çıkmıştı.

"Neden olmasın?"

Bakışlarım odanın içinde zıpladı. "Bu... Eğer şu anda bana Punk yapan birine yardım ediyorsan-"

"Bu bir şaka ya da oyun değil." Beni dikkatle incelerken yavaşça başını eğdi. "Anlaşmamızı hatırlayacağımı düşünmedin mi?"

"Hayır. Ciddiye alacağını da düşünmemiştim."

Alnında belli belirsiz bir çizgi belirdi. "Hiçbir anlaşmaya kolay kolay girmem."

Ona sabırsız bir bakış fırlattım. "Dax, gerçekçi ol. Bu zararsız bir 'sonsuz dek en iyi arkadaş olacağımıza yemin ederiz' sözü ya da onun gibi bir şey değildi. Burada kutsal evlilikten bahsediyoruz."

"Bunun farkındayım."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Arkadaşın olarak bile görmediğin biriyle evlenmek mi istiyorsun?"

"Yabancı sayılmayız Addison," dedi fincanını sehpaye indirirken. "Birbirimizin hayatı hakkında çok fazla kişisel ayrıntı bilmiyor olabiliriz ya da herhangi bir arkadaşlığımız olmayabilir, ancak bir kaçamaktan başka bir şey yaşamamış olanlar için alışılmadık bir yakınlığımız var."

Bu doğrudu. Korkularını, sırlarını, hedeflerini ve diğer özel ayrıntılarını bildiğimi iddia edemezdim ama onu yüzeysel bir düzeyden daha fazla *tanıyordum*. Ama çok önemli bir konuda aynı fikirde olmadığımız düşünüldüğünde bunun hiçbir önemi yoktu. "Çocuk istemediğini öğrenmeden önce bir anlaşma yapmıştık. Belki sen unuttun ama ben unuttum."

"O zamanlar onları istemiyordum. Bu bir süre sonra değişti. yol."

Oh. Yine de, bu bizim için mükemmel bir anlam ifade etmiyordu. anlaşmamıza sadık kalacağız. "Bekar olduğumdan nasıl bu kadar eminsin?"

"Birçok kaynağım var. Redwater'da olup biten her şeyin nabzını bu şekilde tutuyorum." Dirseklerini kolçaklara dayayarak parmaklarını dikleştirdi. "Beş yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz?"

Şu anda, hayatımın iki ana hedefi ulaşamaz gibi görünürken, net bir vizyonum yoktu. Bu yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü yavaşça başını sallayarak beni anladığını gösterdi.

"Eğer yaptığımız anlaşmaya sadık kalırsan, hissettiğin belirsizlik ortadan kalkacak. Tam olarak nerede olacağını bileceksin." Kaşlarını kaldırdı ve ekledi: "Herkes için düğün düzenlemekten yorulmadın mı? Etrafındaki çiftlerin kendi ailelerini kurmalarını izlemek seni zorlamıyor mu?"

İkisi de retorik sorulardı. Yıllar önce hayattan ne istediğim konusunda ona karşı dürüst olmuşum. Şu anda zihinsel olarak nerede olduğumu anlamak onun için zor olmazdı.

Gerçekten bu konuşmayı yaptığımıza inanamayarak başımı salladım ve tabletimi kapattım. "Bu delilik."

"Neden? Evliliğe girmenin geleneksel bir yolu olmadığı için mi? Bu onu tuhaf yapmaz."

"Ama bunu yapmak istemeniz tuhaf görünüyor." Tabletimi çantama geri koydum. "Kadınları elde etmekte zorlanmıyorsun ya."

"Biriyle çıkmak her zaman bir şey ifade etmez. Ciddi ilişkiler de öyle. İkimiz de buna tanıklık edebiliriz, değil mi?"

Şey, evet.

"Şu anda bunu düşünmem size garip gelebilir. Ama bugün benim olduğum yaşa gelerseniz ve hala bekarsanız, farklı bir bakış açınız olabilir. Otuz yaşındayken, şimdiye kadar birine bağlanmış olacağımı söyledim. Beş yıl içinde çok şey olabilir. Ama biliyor musun Addison? Birçok şey aynı kalabilir. Beş yıldır kişisel durumumla ilgili hiçbir şey değişmedi. Bu sen olabilirsin."

Korktuğum şey buydu.

"Bu riski almak istiyor musunuz? Hayatın başınıza gelmesine izin vermek istiyor musunuz? Yaptığınız tek şeyin daha fazla zamanın geçip gitmesine izin vermek olduğunu bilerek, şimdiye kadar yaptığınız gibi yolunuza devam etmekten gerçekten memnun olabilir misiniz? Bunun yerine kontrolü ele almak ve şimdiye kadar sizden kaçan yaşam hedeflerinize ulaşmanızı sağlamak daha iyi olmaz mı?"

Kelimeleri ne kadar iyi kullanabildiğini unutmuşum. "İnsanları sana istediklerini vermeye ikna etmek için ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun," diye mırıldandım.

Kaşları havaya kalktı. "Benim çıkarıcı olduğumu mu ima ediyorsun?" "Evet."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Sahip olunabilecek daha kötü özellikler de var."

İçimde huzursuz bir enerjinin birikmeye başladığını hissederek ayağa kalktım ve büyük pencerelere doğru yürüdüm.

"Zihnini buna kapatma, Addison. Elinin tersiyle itme. Bir an için düşünün. *Gerçekten* düşünün."

Öyleydim. Bu da beni tedirgin etti, çünkü kesinlikle kapıdan çıkıp gitmeliydim. Çok kesin bir *hayır, teşekkür ederim* demeliydim. Bunun yerine birlikte bir hayat kurabileceğim bir adam aramaya koyulmalıyım - Dax'in aksine beni seven bir adam.

Ama... bunu denemiştim. Hiçbir sonuç alamadım. Dahası, aşk geçmişte bana hiçbir garanti vermemişti.

Aşk, eski sevgililerimin daha sonra bana bir şekilde zarar vermesini engellememişti; sadık kaldıkları anlamına gelmiyordu; Grayden örneğinde olduğu gibi, beni başka biri için terk etmemelerini sağlamamıştı.

Belki de erkek seçme konusunda kötüydüm. Ama sonra... Lake kötü bir seçim olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, Dax de öyle. Beni sevmemiş olabilirdi ama beni incitmemişti. İnancımı kırmamış, hırslarını ilerletmek için beni kullanmaya çalışmamış, güven fonumu hiçbir şekilde önemsememişti.

Şimdi söylediği şeyler... Aptal değildim. İlişkilerde bu kadar şanssız olmaya devam edersem otuz beş yaşındaki hayatımın nasıl olabileceğine dair bir resim çizerek korkularıyla oynadığını biliyordum. Bu işe yaramadığı anlamına gelmiyordu.

Bu kadar işe yaramasının nedenlerinden biri de otuzlu yaşlardaki kadınlar için hamilelikle ilgili komplikasyon riskinin daha fazla olmasıydı. Daha önce bir kez düşük yapmıştım - bu dört yıl önceydi ve çok az insan bunu biliyordu. Bunu tekrar yaşamak istemedim; riskleri artırmak istemedim. Bu da ciddi bir şey bulmam için üzerimde daha fazla baskı hissetmeme neden oldu.

"Bunu başarabiliriz Addison," dedi, hâlâ çok soğukkanlı ve kendinden emindi.

Yüzümü ona döndüm. "Ve sen evliliğe hazır mısın? Ebeveynliğe?"

"Hazırım. Sen değil misin?"

"Evet. Ama bunu gerçekten doğru yol olarak görüyor musunuz?"

Ayağa kalktı. "Görücü usulü evlilikler nadir değildir, bilirsiniz. Şu ya da bu nedenle dünyanın her yerinde olurlar. Çoğu durumda daha çok ticari işlemlere benzeyebilirler - en azından başlangıçta. Ancak başarılı bir evlilik yine de bir evlilik üzerine inşa edilebilir."

"Kaçamağımız bir yere varmadı, o zaman neden evliliğimizi yürütme şansımız olduğunu düşünüyorsun? Bana sorarsan bu biraz geri kafalılık."

Tembelce bana doğru ilerleyerek, "Sahip olduğumuz şeyi yürütmeye *çalışmadık*. Bunun geçici olacağına karar verdik çünkü başka şeylere odaklanmıştık -senin için üniversite, benim içinse iş. Ayrıca gelecek için aklımızda ne olduğu konusunda da aynı fikirde değildik. Bu artık bir faktör değil." Bir adım ötede durdu. "Eminim hikâyelerini satan eski sevgililerimi duymuşsundur."

Başımı salladım.

"Beni daha çok rahatsız eden şey, bu ilişkilerin zamanımı ve enerjimi boşa harcadığını kanıtlamış olması - ben ikisini de boşa harcayan bir adam değilim ve bunu bir daha yapmaya niyetim yok." Başını öne eğdi. "Yürümesi için çabaladığın ilişkiler için ne kadar zaman kaybettiğine kızmıyor musun?"

Derin bir nefes verdim. "Evet."

Benim için bu sadece zamanımı ve enerjimi boşa harcamış olmamla ilgili değildi. Aynı zamanda *umutla* da ilgiliydi. Her bir ciddi ilişkiye o kadar çok yatırım yapmışım ki, kendimi onların içine atmış, bir şey ifade etmelerini o kadar çok istemişim ki. Hiçbir zaman olmadılar.

"O zaman anlıyorsun," dedi.

Ben anladım. Yedek anlaşmamızın ona neden çekici geldiğini anladım. Biriyle gerçek ve uzun süreli bir ilişki kurmaya çalışmaktan vazgeçmişti. İş anlaşmaları yapmak onun en iyi yaptığı şeydi; bildiği şey. Aradığı geleceği güvence altına almak için bu yaklaşımı benimsiyordu.

Yavaşça yaklaştı, istemeden de olsa beni kolonyasının erkeksi, sarhoş edici kokusuyla kapladı - sanki onsuz yeterince güçlü değilmiş gibi. "Benim olmanın ne demek olduğunu zaten biliyorsun, bu yüzden neyle karşılaşacağını da biliyorsun. Daha da önemlisi, bana güvenebileceğini biliyorsun. Senin parana ya da bağlantılarına ihtiyacım olmadığını biliyorsun." Gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Ve yatakta iyi anlaştığımızı biliyorsun."

Sesinin alçak, derin tonu kollarımda tüylerimi diken diken eden bir dalga yarattı. Vücudum bu tonu biliyordu. Anında tepki verdi, gerildi; karıncalandı; ateşlendi.

"Aynı şekilde, neye bulaşacağımı biliyorum. Güvenilirsin. Dürüstsün. İlkeli. Bir kullanıcı değilsin - bunlardan çok fazla tanıdığım var." Başını hafifçe eğdi, gözleri karardı. "Ayrıca sanki bunun için varmışsın gibi sikimi alıyorsun."

Bu kelimeler sanki bir dilin omurgamda gezinmesi gibiydi. Pislik herif edepsiz konuşmayı cinsel bir silah gibi kullanabiliyordu. "Yapma."

Bir kaş yukarı kayd. "Ne yapmayayım?"

"Bana yatak odası sesini kullan ya da tetikleyici kelimelerle vur." "İstediğimi elde etmek için cephaneliğimde ne varsa kullanırım."

Şok edici değil. "Bunun bir aşk maçı olmaması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Birbirlerini sevdikleri için evlenen ama daha sonra boşanan pek çok çift tanıdım. Aşk bir evliliğin başarılı olmasını sağlamaz."

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Aşka karşı küçümseyici davranıyorsun ama sen de bir kere yaşadın. El sallayıp geçilecek bir şey olmadığını biliyorsun."

Çenesi hafifçe gerildi. "Seninle ortak bir noktamız var, değil mi? İkimiz de bir zamanlar iyi bir şeye sahiptik. İkimiz de kaybettik. Ve ikimiz de

tekrar bulma çabalarımız başarısız oldu."

Gözlerimi kısmıştım. "Hiç yapamayacağını düşünüyorsun, değil mi?" "Hayır. Ya sen?"

Yutkunarak kısa bir süre başka tarafa baktım. "Eskiden yapabileceğimi düşünürdüm." Ama Sabrina'nın güvencelerine rağmen kendimi umutlu hissetmiyordum.

"Eski sevgililerim benim sevgiden yoksun olduğumu iddia etmekten hoşlanıyorlar. Bu doğru değil. Ama gerçek şu ki ben sadece bir kadını sevdim. Başkalarına da değer verdim ama o kadar. Bunun değişeceğini sanmıyorum."

Ya da bir başkası için tekrar bu kadar derinden hissetmek *istemedi*. Eğer öyleyse, bunu anlayabilirim. Bu tür bir kayba eşlik eden acı, sonsuza dek yalnız kalmak anlamına gelse bile, bazı insanları bunu bir daha asla yaşamamaya kararlı hale getirebilir.

Yine de bunun Dax için geçerli olduğunu düşünmekle yanılıyor olabilirim. Hatırladığım kadarıyla, Gracie'den önce bile kendini her zaman diğerlerinden ayrı tutmuştu.

Durum ne olursa olsun, esasen resmi bir anlaşmadan ibaret olan bir evlilik hayatına girmenin ona çok çekici geldiği açıktı. Bunun nedeninin kısmen, tipik bir evliliği canlı tutan duyguları *hissetmesi için üzerinde* hiçbir baskı olmaması olduğundan şüpheleniyordum - ki bunu yapabileceğine inanmıyordu.

"En azından kendini bağladığın kişiyi önemsemek istemez misin?" diye sordum. "Senin için en azından *belli bir* düzeyde önemli olmalarını istemez miydin?"

Bakışları yüzümde gezindi, aşırı odaklanmıştı. "Benim için bir değer var. Yakın çevrem dışındaki pek çok insanın yok."

"İyi hoş da, gerçekten de hayatını sadece 'değer vereceğin' birine bağlayabileceğini düşünüyor musun? Evliliğinizin sizin için bir tost makinesi kadar duygusal öneme sahip olmasından dolayı eninde sonunda kızgınlık duymayacağınıza gerçekten inanıyor musunuz?"

Gözlerinde mizah parladı. "Tost makinesi mi?"

"Nereye varmak istediğimi biliyorsun. Senin için bu bir şirket anlaşmasından farksız olacak." Başımı eğdim. "Bana karşı dürüst ol Dax, kiminle evlendiğin umurunda mı? Çünkü umursamadığın hissine kapılıyorum; duygusal bir yatırım yapmayı düşünmediğin için bu senin için bir fark yaratmıyor."

Kaşları birleşti. "Eş seçimim gibi ciddi bir konuda asla kayıtsız kalamazdım.

çocuk yetiştirmek istiyorum. Anlaşma olsun ya da olmasın, aramızda bir evliliğin yürüyeceğine inanmasaydım sana bu teklifi yapmazdım."

"Olacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü başka bir şeye izin vermeyi reddederiz. İkimiz de yaptığımız her işin arkasında duran ve taahhütlerimizi çok ciddiye alan kararlı insanlarız. Eğer bu işe güçlü kalmasını sağlamak niyetiyle girsek, tam da böyle olacaktır."

Her şeye bir cevabı olması gerçekten sinir bozucu olmaya başlamıştı. Parmaklarımı saçlarıma geçirdim ve başımın arkasında tuttum. "Bak, görücü usulü bir evliliğin sana neden çekici geldiğini anlıyorum-"

"Sana da çekici geliyor," diye devam etti, gözleri benimkilere dikilmişti; ona karşı çıkmam için bana meydan okuyordu. "Eğer öyle olmasaydı şimdiye kadar buradan çıkıp gitmiştin."

"Biraz çekiciliği var, evet. Ama ..." İç çekerek saçlarımı serbest bıraktım.

"Buradaki sorun, bunu çılgınca bir fikir olarak damgalamanız gerektiğini düşünmeniz. Sırf görücü usulü evlilikler yaygın olmadığı için bunu reddetmeniz gerektiğini düşünüyorsunuz. Ama bu neden önemli olsun ki?"

Doğrusu, öyle olmadığını tahmin ediyordum. Aşık olmayan çiftler için düğünler organize etmiştim. Hâlâ gelecekleri hakkında olumlu düşünüyorlardı; hâlâ hayatlarına devam etmekten mutluydular; hâlâ yeminlerini ciddiye almaya kararlıydılar. Bunun için onlara saygı duydum. Yıllar sonra onları el ele mutlu bir şekilde yürürken ya da bebek arabalarını iterken gördüğüm zamanlar oldu.

"Diğer insanların tipik olarak ne yaptığı kimin umurunda Addison? Senin için neyin doğru olduğunu sadece sen biliyorsun. Sözde çok önemli bir duyguyu aramanın *senin için* gerçekten hayattan istediğin şeyleri askıya almaya değip değmeyeceğini sadece sen biliyorsun."

Ağzını falan tıkamalıydım. Çok fazla mantıklı konuşuyordu ve bunu yapmasını istediğimden emin değildim. "Eğer bunu yaparsak -ki bu bir evet demek değil, sadece merak ediyorum- ne zaman evlenmek istersin?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Beklemek için bir neden göremiyorum. Ve eğer çok uzak bir gelecekte bir tarih belirleyecek olursak, aradaki zamanı kendini ikinci kez tahmin ederek geçirirsin."

Oh, çok doğru.

"Düğün organizasyonu konusundaki tecrübelerinize dayanarak, bizimkinin hızlı bir şekilde gerçekleşmesini sağlayabileceğinizden eminim." Bu bir soru değildi; bu bir

Kendine güvenen bir ifade.

Yüzünü inceledim. "Bu gerçekten, gerçekten, dürüstçe istediğin şey mi?" "Evet. Bu senin fikrindi, hatırladın mı?"

"Anlaşma yapmamızı ben önerdim ama aslında bunu yapmamız gerekeceğini düşünmemiştim. İtiraf et, sen de işin bu noktaya geleceğini düşünmemiştin."

"Olacağından şüpheliydim ama bu kabul ettiğimde ciddi olmadığım anlamına gelmez. Sonuna kadar ciddi olsan da olmasan da, bana söz verdiğin gerçeği değişmedi. Sözünü tutacak mısın, tutmayacak mısın?"

"Beni buna zorladığına inanamıyorum." Biraz nefes almaya ihtiyaç duyarak geri çekildim, sersemlemiştim ve çok bunalmıştım. Kişisel alanımın bu kadar büyük bir kısmını kapladığında düşünmek zordu. "Bak, sana şu anda bir cevap veremem. Bu çok fazla. Üzerinde düşünmek için bir fırsatın oldu ve eminim benimle iletişime geçmeden önce bunu bol bol yapmışsındır. Benim de aynı fırsata ihtiyacım var."

Ağzını büktü. "Zamanın dolmadan önce hâlâ bir haftan var. O haftayı düşünmek için kullan. Doğum gününden sonraki gün sana geleceğim. Ve bir cevap bekleyeceğim."

Alt dudağımın içini yaladım. "Tamam."

"Bunu gerçekten düşüneceğine dair bana söz vermeni istiyorum - yalnız kaldığında zihnini kapatmak yok."

"Bu fikri reddetmiyorum, Dax. Sadece kafamda düzgün bir şekilde gözden geçirmek için zamana ihtiyacım var ve bunu açık bir zihinle yapacağım."

Memnun bir şekilde başını salladı. "Aferin kızıma."

Gözlerimi kısıtım ve midemin sıkışmasına lanet ettim. "Tetikleyici ifadeler yok dedim."

Ağzı gerildi. "Yaptın mı?"

Tanrım, ele avuca sığmaz biri olabilir.

Dönerek yavaşça uzaklaştı. "E-posta adresim sende var. Bir hafta dolmadan bir karara varırsanız ya da o zamana kadar sorularınız olursa benimle iletişime geçin."

Çantamın yanına gidip onu aldım. "Tamamdır. Ben sizi yalnız bırakayım da gününüze devam edin." Kapıya doğru yöneldim.

"Son bir şey daha."

Duraksayarak ona doğru yarım bir dönüş yaptım ve soru soran bir kaşımı kaldırdım.

Ayaklarını dikti, bakışları bir kez daha benimkilere kaydı. "Verdiğin sözü tutup tutmayacağını tartarken kendine şunu sor

bir şey: Bundan beş yıl sonra kişisel hedefleriniz karşılanmazsa hayır dediğinize pişman olur musunuz?"

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim.

"Pekâlâ." "Yakında görüşeceğiz Addison."

Ona hızlıca başımı salladım, ofisten çıktım ve Benjamin'le vedalaştım. Binanın dışında uzun bir nefes aldım, zihinsel olarak sarsıldım.

Tanrı aşkına, oraya potansiyel bir etkinlik düzenlemeyi tartışmayı umarak girmiş ve üzerinde düşünmem gereken bir evlilik teklifiyle çıkmıştım.

Ama... bu gerçek bir teklif değildi. Daha çok önerilen bir iş anlaşmasıydı. Ve bu konuda ne yapacağıma karar vermek için bir haftam vardı.

Arabama bindikten sonra başımı arkaya yatırıp koltuk başlığına vurdum. Bir yanım onun önerisini yerine getirmeyi düşündüğüme inanamıyordu. Diğer bir yanım ise en azından bunu düşünmememin aptallık olacağını düşünüyordu - aynı yanım evde kalmış bir kız olma ihtimalimin yüksek olduğuna inanıyordu.

Geleceğiniz için aklınızda evlilik olmasa bile flört etmek stresli olabilir. Genellikle büyük bir baskı da beraberinde gelir. Zaman zaman bir rollercoaster olabilir.

Lake'i kaybettikten sonra hayatıma devam etmek kolay olmamıştı ama bir insanın kalbinin birden fazla kişi için böylesine derin duygular yaşayabilecek kadar büyük olabileceğine inanıyordum.

Sonunda tekrar buluşma denizine atlamıştım. Orada çok fazla balık olduğu söylenirdi. Doğruydı. Ama bazen iyi bir balık yakalamak için çok fazla balık tutmanız gerekiyordu. Ve bazen bu balık avı, ne kadar çaba harcarsanız harcayın hiçbir şeyle sonuçlanmıyordu. Ve bazen de çok yalnız kalırdınız.

Sırf yalnız kalmayayım diye, kaç kez bir partiye ya da yemeğe neredeyse hiç hoşlanmadığım birini yanımda götürmüştüm? Kaç kez insanlar bana acıyan bir gülümseme ile bakarken bana birini ayarlamayı teklif etti?

Ve Tanrım, bir randevuyu kabul ettiğim halde karşımdaki kişinin sadece bir seks görüşmesi istediğini fark ettiğim durumların sayısı çok can sıkıcıydı. İnsanların neden ilişkilere karşı bu kadar isteksiz olduğumu sordukları durumlar da öyleydi. Sanki bağlılık sorunlarım olduğunu, bekar kalmayı tercih ettiğimi ya da Lake'ten ayrılmayı reddettiğimi varsayıyorlardı.

Sonra, iş hedeflerimi her şeyin önüne koymaya kararlı olmam gerektiğine karar veren insanlar vardı. Bana önceliklerimi belirlemem gerektiğini söylerlerdi; bana artık gençleşmediğimi hatırlatırlardı. Güzel.

Dax bana bir çözüm önermişti. Sadece flört oyununu oynamaya bir alternatif değil, aynı zamanda geleceğimin istediğim gibi gitmesini sağlamanın bir yolunu. Ve söylediği pek çok şey mantıklıydı, aynı şekilde belirttiği pek çok nokta da geçerliydi.

Kimse onun ikna sanatında ustalaştığını inkar edemezdi.

Onlar mı?

Motoru çalıştırdım ve ofis binama geri döndüm.

Sabrina hemen üzerime atladı ve görüşmenin nasıl geçtiğini öğrenmek istedi. Önerisini tek başıma düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım olduğundan, ona bundan bahsetmemeyi tercih ettim. Ayrıca, o çok cesur arkadaşımın ne diyeceğini biliyordum zaten: "Devam et, *eğer yürümezse onu terk edebilirsin*" gibi bir şey.

Ofisime girerken "Bazı önemli dönüm noktalarını kutlamak için bir şirket etkinliği düzenlemek istiyor," diye yalan söyledim.

Masama yerleşmemi izlerken gözlerini kıstı. "Sende bir terslik var. Dikkatin dağınk görünüyor."

"Elbette öyleyim. Sadece nefes alarak vücudumun motorunu çalıştıran bir adamla kapalı bir alanda saatler geçirmiş gibi hissettim." Yalan değildi.

Onun Dudaklar kıvrılmış. "Yani senin hormonlar yapmadı tepki herhangi bir Bu sefer ona daha mı az hevesli?"

"Hayır, yapmadılar. Ve bunu komik bulmaman gerekiyor."

"Bulmuyorum!"

"Kendi kendine kıs kıs

gülüyorsun." "Kıs kıs

gülmüyorum!"

"Yalancı. Şimdi çık dışarı. Yazmam gereken bir etkinlik teklifi var."

Sabahımın geri kalanını e-posta gönderip yanıtlayarak ya da telefon görüşmeleri yapıp cevaplayarak geçirdim. Her zaman ayarlamam gereken toplantılar, planlamam gereken randevular ve takip etmem gereken satıcılar ya da müşteriler vardı. Dax'ın sözleri kafamın içinde dans ettiği için odaklanmam biraz zordu.

Bu odaklanma öğleden sonra Sabrina ile mekânları keşfetmeye gittiğimde veya daha sonra ofisimde daha fazla zaman geçirdiğimde iyileşmedi.

e-postalar ve telefon görüşmeleri. Tam olarak konsantre olamamaktan nefret etsem de iş günüm sona erdiğinde çok mutlu oldum.

Ertesi gün için yapılacaklar listemi hazırladıktan sonra eve doğru yola koyuldum. Oturma odasına girdiğimde Alicia'yı kanepede uzanmış, parmakları dizüstü bilgisayarının tuşlarına dokunurken buldum. "Artılar ve eksiler listesi yapmak için yardımına ihtiyacım var," dedim, selam vermeden.

Bakışları kısa bir süreliğine bana kaydı. "Neyin artıları ve eksileri?" diye sordu, yazmaya devam ederek.

"Dax Mercier ile evlenip evlenmeyeceğime."

Dizüstü bilgisayar neredeyse kucağından kayıyordu. "Ne *oluyor lan*?" diye bağırdı, gözleri kocaman açılmıştı. "Sana evlenme mi teklif etti?"

"Sayılır." Çantamı bir koltuğun yanına dayadım ve sonra koltuğa gömüldüm. "Genç ve aptal olduğum zamanlarda, otuz yaşına geldiğimde ikimiz de bekâr olursak evleneceğimize dair onunla gülerek bir anlaşma yapmıştım. Beni buna zorluyor. Çünkü artık birileriyle çıkmayı bıraktı ve hayatının gidişatını kontrol etmek istiyor."

Ağzını açarak dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine koydu. "Ve sen bunu mu düşünüyorsun?" Soru yargısızdı.

"İlk başta değildim. Ama söylediği bazı şeyler ve bana yönelttiği sorular beni gerçekten düşünmeye sevk etti."

Koltuğunda öne doğru kaykıldı. "Ne tür şeyler söyledi?" "Kendimi beş yıl sonra nerede gördüğümü sordu ve soru bana çarptı Zor. Bakın, sahip olduğum her şey için minnettarım - ailem, arkadaşlarım, işim, evim. Bunların hiçbirini hafife almıyorum. Ama hayatımın bu noktasında evli ve çocuklu olacağımı kabul *etmiştim*. Beni bilirsiniz. Ne istediğimi gözümde canlandırıyorum. Bunun için çalışırım. Ve peşinden giderim."

"Genelde her zaman alırsın."

"Ama bu sefer değil. Bu benim gerçekleştirebileceğim bir şey değil. Denedim. Hem de çok. Ama bu zorlayamayacağın bir şey." Şakağımı ovuşturdum. "Kendimi sperm donörü yoluna gitmeyi düşünürken bulana kadar biriyle tanışmaktan vazgeçmeye başladığımı fark etmemiştim."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Bunu hiç kimseye söylemedim. Mesele şu ki neredeyse otuz yaşındayım ve hayatta *gerçekten* istediğim şeylere sahip değilim. Bunu gerçekleştirmedığım sürece beş yıl sonra durumumun farklı olacağını kim söyleyebilir?"

Yanağının iç kısmını ısırdı. "O zamana kadar hâlâ biriyle

tanışabilirsin."

"Yapabilirim. Ama yapmayabilirim."

"Bekle, Dax'ın çocuk istemediğini sanıyordum."

"Fikrini değiştirmiş gibi görünüyor," dedim hafifçe omuz silkerek. "Bunu kesinlikle yapacağımı söylemiyorum. Ama buna her açıdan bakmam gerekiyor. Her artı ve eksiye tespit etmem gerekiyor. Ve bu konuda bana gerçekten yardımcı olmanızı umuyorum."

Alicia yavaşça çenesini eğdi. "O zaman ben de öyle yapacağım."

Omuzlarımın rahatlatarak çöktüğünü hissettim. "Teşekkür ederim." Çantamdan bir not defteri ve kalem çıkardım ve kanepede onun yanına oturdum. "Doğru. Bunu düzgün bir şekilde yapmak için ikimizin de mümkün olduğunca objektif olması gerekiyor."

"Tamam. Düşünme kısmının çoğunu sen yapacaksın, çünkü onu benden daha iyi tanıyorsun, bu yüzden yazma kısmını ben yapacağım." Kalem ve defteri benden aldı, dikey bir çizgi çizdi ve ardından "artılar" ve "eksiler" başlıklarını ekledi. Boğazını temizledi ve biraz daha dik oturdu. "Artılarla başlayalım."

"Aldatacağından endişelenmeme gerek yok, o bunun için fazla sadık ve bunu ikimize de saygısızlık olarak görecektir."

Listeye "güven" kelimesini karaladı. "Başka ne var?"

"Sonunda sperm kullanmadan en çok istediğim şeye sahip olacağım. bağışçı."

"Gerçek bir profesyonel," dedi ve söylediklerimi not aldı. "Bir şey olduğundan değil

Sperm donörü kullanmanın yanlış bir tarafı yok. Sadece tek başınıza çocuk yetiştirmemenizi tercih ederim. Tek başına ebeveyn olmak kolay bir şey olamaz." Ağzında bir gülümseme belirdi. "Biliyor musun, ikinizden çok tatlı bebekler olur. Bu da artılar listesine eklenmeli. Yani, kim çirkin bir bebek ister ki?"

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir bebek çirkin değildir." "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Sevimli bebekler" diye not almayı bitirdikten sonra devam ettim: "Geçmişimdeki bazı erkeklerin aksine, param olması Dax için sorun olmayacak."

"Evet, onun cüzdanı seninkinden daha kalın. Ayrıca zeki, başarılı ve her şeyini bir arada tutuyor - tüm bonuslar." Bunları karaladı ve ardından, "Onunla evli olmak işinize kesinlikle yardımcı olur. Sapphire Glade'in yardıma *ihtiyacı* olmadığını biliyorum. Ama kabul edelim, insanlar Dax Mercier'in karısını işe almak isteyecektir. Oh, ve unutmamalıyız ki o bir orospu çocuğu kadar seksi." Tam da bunu yaptı. "Aleti oldukça büyük mü?"

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Ciddi misin Alicia?"

"Ne? Böyle bir detayın profesyonel sayılmayacağını söyleyemezsiniz. Güneyde yetenekli bir adam gibi yürüyor, ama bunu yapan ama bunu destekleyecek büyük ekipmana sahip olmayan adamlar tanıyorum. Donanımı iyi mi değil mi?"

"Hayır."

Yüzü hayal kırıklığı içinde düştü.

"Gerçekten mi?" Hayır. "Belki."

Bana son derece öfkeli bir bakış fırlattı. "Sorduğumu unut."

"Planlıyordum. Şimdi, devam edelim... Ailesi sağlam ve ailelerimiz iyi geçinir. Bu göz ardı edilmemeli, babam çoğu insanı sevmez."

"Bu doğru," diyerek kabul etti. "Bir diğer artısı da nihayet flört sahnesini bitirebilmiş olman."

Başımı salladım. "Ciddi olabileceğim birini bulmam için artık üzerimde baskı olmayacak. Ayrıca Dax'ın benimle yaklaşmak için gizli bir nedeni olduğundan endişelenmeme de gerek yok; benden hiçbir şey istemiyor."

"Seninle evlenmek dışında. Ama evet, ne demek istediğini anlıyorum." Yeni puanları sütuna ekledikten sonra gülümseyerek ayağa kalktı ve "Ooh, nedime olabilirim" dedi.

Yazarken kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Bu, profesyoneller için Ben.

"Daha var mı?"

"Tanrı gibi sikişiyor."

Alicia kıkırdadı. "Oh, bu kesinlikle bir artı." Bunu not etti ve sonra listeyi taradı. "Biliyor musun, bu adam biz ilerledikçe daha da çekici görünüyor. Eğer onu istemediğine karar verirsen, bizi tanıştır; onunla evlenmeyi kesinlikle düşüneceğim."

Bu fikrin midemi ağrıtmaması hiç hoşuma gitmemişti. "Bir süreliğine erkeklerle işin bitti sanıyordum."

"Bir istisna yapabilirim. Şimdi listeye geri dönelim... Dax'le evlenmen Felicity'nin kafasını patlatır. Onun kuzeni olmandan nefret eder."

"Bunu profesyonel bulacak kadar şirret biriyim."

Alicia sırtıttı. "Ben de öyle. Kesinlikle yazıyorum." İkimiz de dalgın bir sessizliğe gömüldük. Birkaç dakika sonra sessizliği bozdu ve şöyle dedi: "Büyük profesyonel:

Sen taşınacaksın, yani bu ev boş kalacak ve ben de senden satın alabileceğim."

İçimi çektim. "Tekrar söylüyorum, bu liste *benim için*." "Bencil olma. Ben de önemliyim."

Gözlerimi devirdim. "Pekâlâ, başka ne var?" Ağzımı büktüm, düşünceliydim. "Aklıma başka bir artı gelmiyor."

"Ben de öyle. O zaman eksilere geçme zamanı."

"Tamam. Öncelikle, birbirimizi sevmiyoruz. Ve bunun değişeceğini sanmıyorum. Tekrar bu kadar güçlü hissedebileceği birini bulmaktan tamamen vazgeçti. İkinci kez o duygusal pozisyonda olmak istediğinden bile emin değilim. Beni sevmesine *ihtiyacım* olduğundan değil, özellikle de bu iyiliğe karşılık verebileceğimden bile emin değilken. Sadece bunun üzücü bir durum olduğunu söylemek istiyorum."

"Evet." Kaşları çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse, aşkın büyük bir hayranı değilim. Şimdiye kadar sadece çok aşık olduğum erkekler tarafından incitildim."

"Evet, burada da aynı. Lake hariç tabii ki."

"Ama mesele hala aynı - aşk, değerinden daha fazla sorun yaratabilir, değil

mi?" Doğru. "O zaman bu ille de bir dolandırıcılık değil," diye düşündüm.

"Hayır. Bence her iki listeye de girebilir. Çünkü belki de derinden sevmediğiniz biriyle uzun vadeli bir ilişki kurmak kötü olabilir, çünkü o zaman sizi incitecek güce sahip olmazlar. Ya da belki sadece alaycı davranıyorumdur. Durum ne olursa olsun, bunu her iki sütuna da yazıyorum."

O bunu yaparken ben de devam ettim: "En büyük sorun, babam ve Ollie'nin aşk evliliği yerine yedek bir evlilik anlaşmasına bağlı kaldığımı duyduklarında muhtemelen damarlarının patlayacak olması."

Burnu kıristı. "Yine de, bu gerçekten bir dolandırıcılık mı?"

Bir süre düşündükten sonra mırıldandım. "Onların kendilerini kaybetmelerini izlemek eğlenceli *olabilir*. Bunu her iki listeye de ekleyin. Ayrıca, bu bir aşk ilişkisinden ziyade bir iş anlaşması olduğu için, Dax ile boşanma riskimizin daha yüksek olduğunu da ekleyin."

"Neden daha yüksek bir risk olsun ki?"

"Kendini kapana kısılmış hissedebilir ya da kendisine daha uygun olduğunu düşündüğü biriyle tanışabilir. Aldatmaz ama evlilikten kaçmak isteyebilir. Aynı şey benim için de geçerli olabilir, gerçekten." Ona zaman verdim.

"Otoriter, kontrolcü ve tam bir işgüzar" diye devam etmeden önce eksiler sütununa yeni noktalarımı ekledim.

"Bir alfa erkeğinin doğası böyledir. Ama sen onlarla uğraşmaya alışkınsın, bu yüzden iyi idare edeceğini söyleyebilirim. Yine de not alacağım."

Dudağımı ısırarak zihnimde daha fazla olumsuzluk aradım... ve boş çıktım. "Daha fazla eksi düşünemem beni endişelendiriyor. Neden daha fazlasını düşünemiyorum?" Bir kaç tane *olmalıydı*.

"Belki de istemediğiniz için cehaletin mutluluğunu yaşıyorsunuzdur."

Beni endişelendiren de buydu. Koltuk minderine daha da gömüldüm. "Sence evet demekle aptallık mı etmiş olurum?"

"Hayır. Görücü usulü evlilikler işe yarayabilir. Ve burada onun sizin için neden iyi bir koca seçimi olacağına dair bir nedenler listemiz var. Ya da benim için."

Ofladım ve başımı arkaya doğru eğdim. "Hayır dersem ve önümüzdeki beş yıl boyunca koşullarım değişmezse verdiğim karardan pişman olup olmayacağımı kendime sormamı söyledi."

"Peki ya sen?"

Alnımı ovuşturarak isteksizce itiraf ettim, "Evet. Marleigh ruh eşlerinden falan bahsediyor; Ollie'nin kendisinininki olduğundan. Herkesin diğer yarısını dışarıda bir yerlerde bulabileceğine inanıyor -dünyanın her yerinde pek çok insan bunu yapıyor. Bunun gerçek olduğuna inanıyor muyum bilmiyorum ama Lake ile başka hiç kimseyle olmadığı kadar iyi anlaştığımı biliyorum. Ve işler böyle gitmeye devam ederse, beş yıl içinde gerçekten yalnız *kalabilirim*. O noktada kesinlikle pes eder ve bir sperm donörü bulmaya giderdim. Peki bunun yerine çocuk sahibi olmak için biriyle evlensem gerçekten çok şey fark eder mi?"

"Pek sayılmaz. Yine de bir 'ama' olduğunu hissediyorum."

"*Ama* evet dersem, hayatımı doğru seçimi yapıp yapmadığımı ya da sadece bekleseydim bağ kurabileceğim biriyle tanışıp tanışamayacağımı merak ederek geçirebilirim. Bunu yaparsam Dax'e haksızlık etmiş olurum, değil mi? Bir parçamın keşkelere takılıp kalması haksızlık olmaz mıydı?"

Vücudunu bana doğru eğdi. "Bunu yapacağını sanmıyorum."

"Neden yapmayayım?"

"Çünkü o zamana kadar bebeklerin olacak. Ve onları içermeyen bir hayatı asla hayal etmek istemezsin. Dax olmasaydı, onlar da olmazdı."

Yavaşça göz kırptım. Aslında haklıydı. Tek bir pişmanlığım bile olmayacaktı, çünkü bu çocuklarımla varlığından vazgeçmek anlamına gelecekti ki bu asla yapmayacağım bir şeydi.

Omzumu nazikçe dürttü. "Bence sen daha çok
"Keşkelere takılıp kalacak."

Yine haklıydı. "Bütün bunlardan çok emin görünüyor. İkimiz için de iyi olacağından çok emin. Ama hayatını hiçbir bağlılık hissetmediği biriyle paylaşmanın nasıl bir şey olacağını gerçekten düşündü mü bilmiyorum. Olumlu yanlarını görüyor ama olumsuz yanlarını görmüyor olabilir. Ya da 'Benimle kesinlikle evlenmelisin' argümanına ağırlık katmayacağı için olumsuzluklardan bahsetmedi."

"Bu kesinlikle mümkün." Not defterini ve kalemi masanın üzerine koydu. "Gerekirse tüm bunları biraz daha düşün. Zaten böyle bir karar vermek için acele etmek akıllıca olmaz. Ama iyice düşündükten sonra bunun sizin için doğru şey olduğuna *gerçekten* inanıyorsanız, yapmamanız için hiçbir neden göremiyorum. Aslında, ben devam edin derim."

"Benim için en iyisini istediğin için mi, yoksa evimi istediğin için mi?"

"İkisi birden olamaz mı?"

Gözlerimi bir kez daha devirerek başımı yavaşça salladım.

Alicia, Dax'le paylaştığımız arkadaşımızı kastederek, "Bu konuyu konuşabileceğimiz en iyi kişi Brooks'tur," dedi. "Seni ve Dax'i iyi tanıyor, eğer görmediğimiz eksiler varsa onları fark edecektir."

Verirdi. Ayrıca sık sık iyi tavsiyeler verirdi. "Onu yarın ararım." Brooks artık Afrika'da yaşadığı ve ben de seyahate çıkabilecek durumda olmadığım için bu konuyu onunla yüz yüze konuşamıyordum.

"Sabrina'nın fikrini sordun mu?"

"Gerek yok. Bunu yapmam için beni teşvik edeceğini biliyorum - riskten kaçınmanın tam tersidir."

Alicia başını eğerek buna izin verdi. "Harri arkanızda olacaktı - tabii şoku atlattıktan sonra. Annem ve babam? Muhtemelen hayır. Ollie, Marleigh ile sahip olduğu şeye senin de sahip olmanı isteyecektir, bu yüzden buna karşı çıkacaktır. Ama hepsi seni sevdikleri için kararını destekleyeceklerdir. Eninde sonunda."

"Dax'ın ailesinin bu konuda ne düşüneceğini merak ediyorum."

"Kişisel olarak onların nasıl hissettiğini umursayacağını sanmıyorum. Bu adamın hayatta kendi yolunda gittiği iyi bilinir. Eğer seni istediğine karar verdiyse, kimse seni onun yapmaktan vazgeçiremez." Durakladı. "Belki sen bile."

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah yatak odamdaki pelüş koltuğa kıvrıldığımda telefonumun ekranında Brooks'un yüzü belirince gülümsedim. "Şu haline bak, Bay Temiz Traşlı. Bu ne zaman oldu?" Sakalları ilk çıktığından beri sakallıydı.

Kızıl kahverengi saçlarını karıştırarak omuz silkti. "Kız arkadaşım halı yanığından şikayet ediyordu, o yüzden-"

"Bu kadar ayrıntı benim için yeterli. Siz nasılsınız?"

"Güzel, güzel." Dakikada bir mil hızla konuşmaya başladı, mavi gözleri yakın zamanda deneyimlediği bir yağmur ormanı turunu anlatırken saf bir merakla parlıyordu. Kenya'ya sadece üç ay önce taşınmıştı ve işinin olmadığı her hafta sonunu bir tatil gibi değerlendiriyor, buranın sunduğu her şeyi keşfediyordu.

On dakika kadar sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Her şey yolunda mı? Gergin görünüyorsun. Ve her zamanki gibi konuşkan değilsin."

Biraz daha dik oturdum ama bacaklarımı altıma sıkıştırmaya devam ettim. "Bir konuda fikrinize ihtiyacım var. Kulağa tuhaf gelebilecek bir şey. Dax ve ben bir zamanlar bir anlaşma yapmıştık." Ayrıntıları aktararak ve Dax'in sözümü tutmamı istediğini açıklayarak genişlettim.

Ben konuştukça Brooks'un gözleri daha da büyüdü. Konuşmam bittiğinde koltuğuna geri oturdu ve ısıklık çaldı. "Vay canına."

"Evet," diye mırıldandım.

"Şu ana kadar anlaşmadan hiç bahsetmediğine inanamıyorum. Bu çok ilginç bir şey."

"Bu konuda ciddi değildim, bu yüzden paylaşma ihtiyacı hissetmedim. Ama şimdi

... Sanırım bazıları bunu düşündüğüm için bile aptal olduğumu söyleyecektir; *gerçek* bir şey için beklemem gerektiğini. Anlamlı. Özel bir şey. Ama ben bu şansımın Lake ile birlikte öldüğünü düşünmeye başladım."

Çenesini kaşıdı ve sonra kaşlarını çatarak durakladı, şüphesiz sakalının olmamasına alışık değildi. "Sanırım, bunun ne kadar alışılmadık olduğu göz önüne alındığında, ben

bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemeliyim. Ama ben sevgilimle sadece bir ay çıktıktan sonra evlendim ve şu anda başka bir erkekle üçlü bir ilişki içindeyiz. Kimseyi hayatının geri kalanını kiminle geçirmeyi seçtiği konusunda yargılayacak konumda değilim."

Gypsy kuyruğunun ucunu sallayarak içeri girerken kapı gıcırdayarak açıldı. Ağzında da beyaz bir ayakkabı bağı taşıyordu. Kedilerin nesneleri "toplamasının" ve saklamasının olağan olmadığından emindim ama o bunu alışkanlık haline getirmişti.

Ayrıca mutfığıma parçalanmış ölü kemirgen cesetleri bırakmayı alışkanlık haline getirmişti. Evet, parçalanmış.

Arkamdaki açık mor minderin pozisyonunu ayarlarken - ki bu minder odanın gümüş ve lavanta renkleriyle harika bir uyum sağlıyordu - Brooks'a dedim ki, "Beni tanıyorsun, bu yüzden bunu neden benim için uygun bir seçenek olarak gördüğümü açıklamama gerek yok. Alicia ile bu konuyu konuştuğumda bazı artı ve eksiler buldum." Listenin tamamını hızlıca okudum. "Daha fazla eksisi olmalı, gerçekten."

"Görmediğiniz bir üçkâğıt var." Brooks başının arkasını avuçladı. "Lake'le özel bir şey yaşama şansının sona erdiğini düşündüğünü söylüyorsun, bu yüzden Dax'in sana sunduğundan daha fazlasına duygusal olarak ihtiyacın olmadığını hissettiğini tahmin ediyorum. Belki de yok. Ama bu onun gibi biriyle birlikte olmanın senin için kolay olacağı anlamına gelmez.

"O harika bir adam, Addie. İçtenlikle güvenilir bir insan. Ben ona yüzde yüz güveniyorum. Ama bu his karşılıklı değil ve bunun bana karşı bir hakaret olmadığını biliyorum. O sadece çok temkinli bir insan."

Bu ilk tanıştığımızda fark ettiğim bir şeydi. Dax ne sözlü ne de fiziksel olarak şefkat göstermiyordu. Derin duygularını açığa vurmaz ya da hisleri hakkında konuşmazdı. Soğuk kalpli değildi, sadece çekingendi.

Ama en sıcak ya da en dost canlısı insan olmaması beni rahatsız etmiyordu, çünkü o *gerçektir*. Bu dünyada çok fazla sahte insan vardı. Dax ne düşündüğü ya da hissettiği konusunda yalan söylemezdi. O *gerçektir*.

"Biz çocukken insanlar ona baktıklarında sadece idam mahkumu Michael Bale'in üvey torununu görürlerdi," diye devam ediyor Brooks. "Bu durum Dax'i açık bir hedef haline getiriyordu, bu yüzden bir sürü pislikle uğraşmak zorunda kalıyordu. Diğer çocuklar ona zorbalık yapıyor ya da meydan okuyorlardı. O kadar çok kavgaya karıştı ki, bu delilikti. Özellikle de bir grup çocukla - polislerin, yargıçların ve avukatların oğullarıydılar; tutuklanmaktan kaçabileceklerini düşünen türden çocuklar. Ve kaçtılar da. Şerif bir şey yapmadı."

Dax'tan beş yaş küçük olduğum için çocukluğumda onun yaşadığı zorlukların farkında değildim. Ama daha sonra bu konuda pek çok hikaye duydum. Ayrıca Dax'ın babası Blake'in, kanun oğlunu yüzüstü bıraktığı için bu çocuklara bunu başka şekillerde ödettiğini de duymuştum.

"Basın..." Sözüünü kesen Brooks tiksintiyle başını salladı. "Bale ne zaman tekrar manşetlere çıksa, muhabirler Dax'ın evinin ya da okulunun önünde pusuya yatar. Hiç tanımadığınız insanların fotoğraflarını çektiğini ve kayıt cihazlarını yüzünüze dayayıp Michael Bale'in büyükbabanız olmasının nasıl bir şey olduğu hakkında yorum istediklerini hayal edebiliyor musunuz?"

"Daha da kötüsü, sürekli kavga etmesi ve okuldan *atılması* üzerine atlayan ve şiddetin Bale'in etkisinden kaynaklandığını ima eden birkaç gazeteci vardı; Dax onun izinden bile gidebilirdi. Gerçek şu ki Dax sadece misilleme yapıyordu ama o gazeteciler *onu* canavar gibi gösterdiler."

Küçük bir çocuğun onu av yapmaya çalışan çocuklar tarafından hedef alındığını hayal ettiğimde göğsüm sıkıştı; bu avcıların onu kırmasına izin vermek yerine karşılık veren küçük bir çocuk ... sadece her şey için suçlanması için. *Zorbalığa uğradığı* için suçlandı. Berbat bir durumdu.

"Aynı muhabirlerin kendilerine pek çok ayrıntı veren 'kaynakları' vardı. Ancak bu bilgileri kimin sızdığını bilmek zordu; öğretmenler, öğrenciler, komşular, arkadaşlar, aileler olabilirdi," diyor Brooks. "Bu tür bir ihanet, tam olarak kime güvenebileceğinizden emin olamama hissi... iz bırakıyor, anlıyor musunuz?"

Tabii ki olurdu. Bu kadar olmasa da ihaneti biliyordum. Ama bıraktığı yaralara aşınaydım.

"Tüm bunlar değişti çünkü yıllar içinde Dax korkulacak biri haline geldi. Kendi çapında kötü bir şöhrete sahip oldu. İnsanlar artık ona bakıp Bale'i görmüyorlar, hayır, uğraşmak için intihar edecekleri birini görüyorlar. Ama Dax bu kişisel yolculuk sırasında içine kapandı. Belki bir avuç insana güveniyor. Böyle birine ancak bu kadar yaklaşabilirsin," diye uyardı Brooks, ses tonu dikkatliydi.

Yavaşça başımı salladım. "Bunu anlıyorum."

"Anladığınızı *sanıyorsunuz*. Yıllar önce seni rahatsız etmediği için bunu sorun etmeyeceğini sanıyorsun. Ama o bir kaçamaktı; sığ ve geçici olmasını umursamana gerek yoktu. Evlilik geçici değildir. Ama Dax ile yine de sığ olabilir."

"Çevresini küçük tutuyor. Onunla evlenirsen sen de bu çemberin bir parçası olursun Addie, ama *duygusal olarak bu* çemberin bir parçası olman otomatik olarak gerçekleşmez. Öylesine savunmacı bir iç yapısı var ki, insanları dışarıda tutmaya oldukça yatkın."

"Kendini tutmasının sadece bilinçaltında içgüdüsel olduğunu değil, muhtemelen en basit şekilde bile yakınlaşmama izin vermek için bilinçli bir girişimde bulunmayacağını söylüyorsun," diye tahmin ettim.

"Evet. Gracie ile farklıydı ama başlangıçta değil. Ona *ulaşmakta çok* zorlandı. O böyle biri."

Alt dudağımı çiğnedim. "Hayatında olup bitenler göz önüne alındığında, böyle bir kendini savunma mekanizmasına sahip olması sürpriz sayılmaz. Büyürken, benlik duygusunu geliştirirken bu kadar çok olumsuz ilginin üzerinizde olması..."

"Caelan ve Drey de çocukken bu tür saçmalıklarla uğraşmak zorunda kaldılar.

Ama en kötüsü Dax'ın başına geldi."

"Bale idam edildikten sonra medyanın ilgisi azaldı," diye hatırladım.

"Evet. Bu da ailenin nihayet biraz huzura kavuşmasını sağladı. Ve benim gibi

Daha önce de söyledim, insanlar artık Dax'i Bale ile bağdaştırmıyor. Aynı şey kardeşleri için de geçerli. Drey'in sahadaki yeteneği her yerde takdir ediliyor. İnsanlar Caelan'dan dövme yaptırmak için her yerden geliyor. Ancak Bale ile olan bağlantılarının küçük yollarla tekrar hayatlarına sızdığı zamanlar oluyor.

"Bununla da başa çıkman gerekebilir, Addie. Aynı ölçüde değil. Dax bugünlerde o kadar güçlü bir varlık ki, insanlar tepkilerden korktukları için onu taciz etmiyorlar, yine de arada sırada gazetecilerden haber alıyor. Bence tüm bunlarla başa çıkabilirsin. Benim sorum, ileride kendi evliliğinde bir yabancı gibi hissedersen buna değip değmeyeceği."

"Yani onunla evlenmemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Brooks hemen, "Ben öyle bir şey demedim," diye açıkladı. "Sadece gözlerinin açık olmasını istiyorum. İyi bir koca olur muydu? Tarafsız konuşmak gerekirse, evet, bence olur. Dax'ten daha sadık kimse yoktur. Kadınına olumsuz bir şey dokunmaması için elinden geleni yapan bir adam. Ona asla bilerek acı çekirtmez. Ama aynı zamanda ona asla tüm benliğini vermeyebilir. *Verebilir* diyorum çünkü olaylar sizin için farklı gelişebilir."

"Ama yapacaklarını düşünmüyorsunuz."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, hayır. Aranızda hiçbir zaman aşk olmamasına gerçekten razı olabilirsiniz. Ama hiç değilse sıcak bir arkadaşlık isteyeceğini düşünüyorum. Bunu elde etmek için mücadele edebilirsiniz. Buna hazırlıklı olmalısınız."

"Tamam." Brooks'un söylediklerinden sonra kendimi küsmüş hissetmem gerekirdi. Bir yıl önce bile öyle hissederdim. Ama Alicia'nın da tahmin ettiği gibi, sizi incitecek gücü olmayan biriyle bir şeyler inşa etmek daha kolay olabilirdi. Dax'ın böyle bir gücü yoktu ve bunu asla aramayacaktı.

Brooks'un bahsettiği sıcak arkadaşlığı ister miydim? Evet, isterdim. Gerçi bunu elde etmek için muhtemelen sabırlı olmam gerekecekti. "Başka eksi var mı?"

"Evet. Sorunlarla başa çıkma şeklinin değişmeyeceğini kabul etmek zorundasınız. Büyürken polisler onu yüzüstü bıraktı. Adalet sistemine güvenemezdi, bu yüzden adaleti kendisi aramak zorunda kaldı. Kişisel meseleleri halletmeye ve bunu hızlı ve acımasızca yapmaya alışkın."

"Yani şerifi arayıp tutuklatmaya çalışmaktansa birini eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi tercih ediyor." Bunu zaten biliyordum.

"Onu olduğu gibi kabul edebilmelisiniz."

"Bunu ona karşı kullanırsam ikiyüzlü davranmış olurum. Babam da işine geldiğinde yasaları hiçe saydığı için aynı derecede kötü."

"Bu yeterince doğru." Brooks dilini yanağının içine soktu. "Dax'i arayıp onunla konuşmamın bir sakıncası var mı? Onu anlamak, ne yaptığını bildiğinden emin olmak isterim. Yoksa beni aradığını bilmemesini mi tercih edersin?"

"Konuşmamızla ilgili ayrıntılara girmediğin sürece, seni aradığımı ona söylemenle ilgili bir sorunum yok."

Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Söylediklerinizin hiçbirini tekrar etmeyeceğim, tıpkı onunla konuştuğumda söylediklerinin hiçbirini size aktarmayacağım gibi." Durakladı. "Biliyor musun, işleri dengelemeye yardımcı olmak için, senin listende olmayan bir profesyonel var."

Kaşlarının kalktığını hissettim. "Öyle mi?"

"Evet ve bunu daha önce düşünmemiş olmanıza şaşırdım. Tabii farkında değilseniz...?"

"Neyin farkında?"

"Dax'ın bir yayıncılık şirketi var. Onunla evlenen herkes muhtemelen bedava kitap alabilir."

İçimdeki bağımlılık yapan okuyucu canlandı. "Öyle mi? Ne kadar harika." Ve kesinlikle yazmaya değer.

Brooks başını yana eğdi. "Neden bunun seni çocuklar dışındaki profesyonel listendeki hemen her şeyden daha çok cezbedtiğini hissediyorum?"

Masum bir omuz silkme hareketi yaptım. "Hiçbir fikrim yok. Sen neden biliyorsun?" Sadece gülümsedi.

Birkaç gün sonra Chrome Canvas Bar'ın önündeki otoparka park edip motoru kapattım. CCC'ye bağlı olması nedeniyle genellikle bisikletçilerin uğrak yeri

-Daha doğrusu özel motosikletler üreten Chrome Canvas Cycles, kahve içmek için buluşulacak bir yer değildi. Ancak burayı keşfeden kafeinseverler tarafından bir "cevher" olarak görülüyordu, çünkü *gerçekten* iyi kahve yaptıkları inkar edilemezdi. Bu nedenle Ollie'nin dün gece bana mesaj atarak burada buluşmak istemesi büyük bir sürpriz olmadı.

Bara ilk kez CCC'den bir motosiklet satın aldıktan sonra geldi. Evet, babamızın devasa şirketi o-Verve'de çalışmasına rağmen Ollie iş arkadaşlarının çoğu gibi havalı biri değildi. İş dışında takım elbise ve parlak ayakkabılar giymezdi. Daha çok koyu renk tişörtlü, kot pantolonlu ve çizmeli bir adamdı.

Arabamdan atladıktan sonra anahtarlıkla kilitledim ve bara doğru yürümeye başladım, Ollie'nin neden buluşmamızı istediğini çok merak ediyordum - mesajlarında son derece belirsizdi. CCC'nin kıvrılmış bölme kapısının dışında birkaç kişi duruyordu, bu yüzden içeriye pek göremedim. Ama yükseltilmiş asansörlere yerleştirilmiş birkaç bisiklet seçebildim.

Müşterilerin her yerden geldiği iddia ediliyor. Mercier ailesinin yakın arkadaşları olan Armstrong'ların üç nesli orada çalışıyordu. En genç Armstrong'un adını biliyordum, Maverick, çünkü sık sık Drey ile fotoğrafı çekilirdi. Maverick'in teyzesi Sarah, görünüşe göre bugünlerde barı işletiyordu.

Armstrong'ların Dax'la olan bağlantılarına rağmen, onunla burada karşılaşacağımdan şüpheliydim. Ofisinde yaptığımız konuşmadan beri onu görmemiş, haber almamış ya da iletişime geçmemiştim. Aklıma keşke sorsaydım dediğim bir soru geldiğinde ona neredeyse bir iki kez e-posta gönderecektim. Ama Bay İkna Edici'den bir daha haber almak istemedim. -Kararlarımı çok kolay etkileyebilirdi; beni kendi düşünce tarzına çok kolay yönlendirebilirdi. Onunla aynı mihrapta durup durmamak benim kararım olmalıydı. Şu anda hâlâ ne yapacağımdan emin değildim.

Bara ulaştığımda kapıyı iterek açtım. İçeri girdiğimde kahve, ahşap, bira ve baharatlı yemek kokuları üzerime sinmişti. Barın arkasında biri daha yaşlı, diğeri daha genç, çok güzel ve akraba oldukları belli olan iki esmer duruyordu. Üzerinde parlak neon mavisi bir "BİRA" tabelası asılıydı.

Kırmızı tuğlalı duvarlarda çerçevelenmiş bisiklet fotoğrafları vardı. Söz konusu duvarlar ayrıca bisiklet parçaları, kasklar ve aksesuarların satıldığı raflarla kaplıydı. Ancak o zaman barın bir mağaza olarak kullanıldığını hatırladım.

Renkli camlar nedeniyle loş bir ışık vardı ama Ollie'yi kolayca fark ettim. Diğer müşteriler etrafa dağılmıştı; bazıları bar taburelerinde, diğerleri ağır masalarda oturuyordu. Birkaçı bilardo oynarken bir başkası kumar makinesine küfrediyordu.

Kardeşıme gülümseyerek doğruca ona doğru ilerledim. Benden beş buçuk yaş küçüktü, uzun boylu, iri yapılı ve kara gözlüydü. Dane'e de çok benziyordu ama biz doğmadan önce ölmüş olan büyük amcamızdan da izler vardı; Hugh'un sadece fotoğraflarını görmüştük ama Ollie kesinlikle onun gülüşüne sahipti.

Tam o anda ayağa kalktı ve o çarpık gülümsemesini bana doğru çevirdi. "Selam." Ona sıkıca sarıldım. "Selam sana."

Ağır masanın üzerindeki iki fincandan birini işaret etti. "Karamelli latte sizi bekliyor."

"Teşekkürler." O koltuğuna dönerken ben de karşıdaki koltuğa geçtim ve "İşler nasıl?" diye sordum.

"İyi. Şirkette nasıl olup da kimsenin babamı zehirlemeye çalışmadığı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Bazen çalışanlara karşı tam bir pislik olabiliyor. Gereksiz yere olmasa da. En azından *her* zaman değil. Sadece insan hatası ya da verimsizlikle pek başa çıkamıyor. Bildiğiniz gibi, tabii ki."

Gözlerimin kısıldığını hissettim. Ollie saçmalamazdı. Ya da parmaklarını huzursuzca kalçasına vurmazdı. Ya da yanağının içini ısırması.

Bir anda gergin olduğunu fark ettim. Bu bir ilk olmalıydı. Onu daha önce *hiç* gergin görmemiştim. Yaptığı hemen hemen her şeyde korkusuzdu.

Boğazını temizledi. "Sapphire Glade ile işler nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda. Ama seninle buluşmamı boş boş sohbet etmek için istediğini sanmıyorum. Bir sorun mu var?" Hayal gücüm çıldırmaya başladığında göğsüm sıkıştı.

Bir elini kaldırdı. "Hayır, yanlış değil. Bazı haberlerim var. İyi haberler. En azından benim için." Kollarının alt kısmını masaya dayadı. "Yalnızken sana söylemek istedim."

"Tamam," dedim, temkinli bir şekilde.

Ollie uzun bir nefes aldı. "Marleigh hamile," diye ağzından kaçırdı.

Kaşlarımın saç çizgime çarptığını hissettim. "Gerçekten mi?" Heyecanla, oturduğum yerden fırlayıp masanın etrafında dönerken alçak ama çok kızsı bir çığlık attım. Ona tekrar sarıldım, muhtemelen biraz fazla sıkılmışım. "Bu harika bir haber."

Ben geri çekilirken bana dikkatle baktı. "Sen... sen iyisin

Bu

mu Kaşlarımı çattım. "Neden olmayayım ki?"

"Şey, bunun size şunu düşündüreceğini biliyordum..." **S u s t u**, dudaklarını kapattı.

Anlamaya başladığımda, içim acırken bile bir sevgi seli sistemimden akıp gitti. "Ah, Ollie." Sandalyemi onunkine doğru sürükledim ve tekrar oturdum. "Yalan söylemeyeceğim, düşük yapmamın acısı asla geçmeyecek. Ama geçmemeli, değil mi? Böyle bir şey insanda iz bırakmalı. Ama bu Marleigh ile bir bebeğiniz olacağı için sevinmediğim anlamına gelmiyor."

"Bizim için memnun olmayacağını düşündüğümünden değil," dedi bana. "Sadece bunun seni bir şekilde incitebileceğini, senin için zor olacağını düşündüm. Yani, akla gelebilecek her türlü etkinliği düzenliyorsun, ama asla bebek partisi düzenlemedin."

"Hamile kadınların etrafında olmayı çok zor bulduğum için değil. Müşterilerim *onlara* ve vizyonlarına konsantre olmamı hak ediyor, kişisel kaybımla dikkatimin dağılmasını değil. Bu onlar için adil değil. Tanıdığım yeni boşanmış bir etkinlik organizatörünün yakında evlenecek çiftleri sık sık Sapphire Glade'e yönlendirmesinin nedeni de bu - kişisel duygularının dışarı sızıp büyük günlerini mahvedeceğinden endişeleniyor."

Duraksayarak bir elimi koluna koydum. "İnan bana, sen ve Marleigh için çok *mutluyum*. Yakında bir yeğenim olacağı için de çok mutluyum. Lütfen bundan şüphe etmeyin. Lütfen size kızacağımı düşünmeyin."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Kızgınlık hissedeceğini hiç düşünmemiştim Addie, sen böyle biri değilsin. Sadece iyi haberlerimizin sana kaybettiklerini hatırlatacağından ve bunu zor bulacağından endişelendim. Özellikle de birkaç hafta önce düşük yapmanın yıldönümü olduğu için, anıların ve acının şu anda biraz taze olduğunu biliyorum."

"Kabul edelim Ollie, verdiğin haberin bana kaybettiğim bebeği düşündürmemesi garip olurdu. Daha önce de söylediğim gibi, böyle bir şey seni işaretlemeli. Ama bu senin adına ne kadar sevindiğimi azaltmıyor."

Dudakları kıvrıldı. "Marleigh rahatlayacak. Bunun seni mahvedeceğinden çok endişeleniyordu."

Elini nazıkçe sıktım. "Endişelendiğiniz için ikinizi de seviyorum ve beni zor durumda bırakma ihtimaline karşı bunu bana özel olarak söylemenizi takdir ediyorum. Ama ben gerçekten iyiyim. Ne kadar ilerledi?"

"Neredeyse üç aylık. Başta fark etmedik; sabah bulantıları yoktu ve adetleri de kesilmemişti. Ama canı kömür çektğinde bir şeyler olduğunu anladık."

Neredeyse iki kez bakıyordum.

"Kömür mü?" "Merak etme, hiç yemedi."

Masanın öbür ucuna uzanarak el değmemiş lattemi aldım ve onu soru yağmuruna tutmaya başladım -kızın durumu nasıldı? Doğum öncesi tarama yaptırmışlar mıydı? Bebeğin cinsiyetini biliyorlar mıydı? Vesaire vesaire.

"Tanrım, kardeşim, bir nefes al," dedi kıkırdayarak. "Yapamam, heyecanlıyım. Başka kim bilebilir ki?"

"Hiç kimse. Bunu ilk duyan sizsiniz."

"Annem ve babam çok *heyecanlanacak*. Herkes sevinecek."

Mizah Ollie'nin gözlerini aydınlattı. "'Heyecanlanmak' babamın aşına olduğu bir durum mu emin değilim ama Marleigh ve benim için kesinlikle memnun olacaktır."

"Öyle olacak."

"Asıl planımızın gelecek yıl evlenmek olduğunu biliyorum ama ona bunu bebek doğmadan önce yapmamızı önerdim."

Gerçi o istemiyor. Bebeğin düğünde olması fikrini seviyor, bu yüzden ..."

"Çok şirin bir nedime ya da nedime çocuğu olacaklar." Gözlerindeki gurur ve sevinci görünce düşünmeden edemedim... *Bu yakında ben de olabilirdim. Eğer Dax'e evet deseydim, şu anda onun hissettiklerini hissediyor olabilirdim.*

"Dinle, hamilelik hakkında kimseye bir şey söyleme."

"Öyle bir niyetim yoktu," diye onu temin ettim. "Bu senin paylaşman gereken bir haber. Bunu senden asla almam."

Ağzı kıvrıldı. "Teşekkürler." Kahvesinden bir yudum aldı. "Sormayı unutmadan, Alicia nasıl?"

"Tamam. Dario'yla olanlardan hâlâ bahsetmiyor, sadece kesinlikle geçmişte kaldıklarını söylüyor."

Ollie homurdandı. "Ondan hiç hoşlanmadım."

"Doğrusu ben de bilmiyordum." Yakın zamana kadar ona hiçbir şey söylememiştim, onun seçimi olmasına saygı duyuyordum. "Daha iyisini yapabileceğini düşündüm."

"Yapabilir," diye kesin bir dille ifade etti. "Ve umarım yapacaktır." "Umarım."

Kahvelerimizi bitirirken şundan bundan konuştuk. İşimiz bittiğinde birlikte dışarı çıktık, vedalaştık ve yollarımızı ayırdık. Arabamda emniyet kemerimi takarken, yanımdan vızır vızır geçerken motorunun gürültüsünü duydum.

Ancak o zaman gülümsememin düşmesine izin verdim. Ollie'ye yalan söylememiştim. Onun ve Marleigh için çok mutluydum. *Sevindim.* Acı hissetmiyordum ve kaybım onlar için hissettiğim mutluluğu ortadan kaldırmıyordu - kaldıramazdı da. Ama birinin hamilelikten bahsettiğini duymak tetikleyici bir şey miydi? Evet, tetikliyordu. Bu kaçınabileceğim bir şey değildi.

Her seferinde, test çubuğunda "hamile" kelimesini gördüğümde ne kadar mutlu olduğumu hatırlardım. İlk doğum öncesi taramayı ve bebeğin kalp atışlarının ne kadar çılgınca geldiğini hatırlardım. Haberi verdiğimde etrafımdakilerin verdiği heyecanlı tepkileri hatırlardım.

Ve düşükle sonuçlanan olayı hatırlardım. Lastik gıcırtilarını, metal çıtırtılarını, acı çığlıklarını, kan kokusunu, sadece bana değil diğer araçlardaki yolculara da yardım etmeye çalışan sivilleri hatırlardım.

Sonunda, daha hastaneye gelmeden önce içten içe zaten bildiğim şeyi doğrulayan doktorun yüzündeki acımasız ifadeyi hatırladım.

Bir ses beni geçmişten kopardı. Parmak eklemlerimin penceremi sardığını fark ettim.

Yukarı baktım. Dax'ın kardeşlerinden biri olan Caelan bana bakıyordu. Duygularımı okumasını istemediğim için yüz ifademi hızla temizledim. Ancak o zaman pencereyi elektronik olarak indirmek için düğmeye bastım.

Ellerini arabanın üzerine koyarak eğildi ve başını içeri soktu, bakışları yüzümde geziniyordu. "İyi misin, Addison?" Dikkatli ama yüklü bir soru.

Ona rahat bir gülümseme verdim. "Evet. İyiyim." Onunla ilk kez Dax'la küçük bir kaçamak yaptığım dönemde tanışmıştım. O da en az ağabeyi kadar alfabeydi, seks için yürüyen bir reklamdan bahsetmiyorum bile.

Kardeşler bazı yönlerden birbirlerine benziyorlardı ama Caelan'ın gözleri Dax'inkiler gibi uyumsuz değildi; onunkiler koyu kahverengiydi ve ayrıca bir kafes dövüşçüsünün güçlü yapısına sahipti. Muhtemelen eskiden bir kafes dövüşçüsü *olduğu içindi*.

Caelan'ın göz kapakları biraz sarktı. "Bir an bile iyi görünmüyordun. önce.

" "Sadece düşüncelere dalmışım, hepsi bu," dedim omuz silkerek.

Bakışları -çok anlayışlı, çok bilgili- ona kilitlenmişti.

Benimkini. Gülümsememin bozulmasına ya da hissettiklerimin yüzüme yansımaya izin vermedim. Ama pek bir fark yaratıyor gibi görünmüyordu.

Şüpheli bir kaş kaldırdı. "Saçmalayabileceğin birine benziyor muyum?" "Kesinlikle."

Ağzı seğirdi ama gülümsemeye yakın ifadesini çabucak sildi.

Yüzü

"Caelan?" diye seslendi bir ses.

Onu takip ederken, birkaç araba aralığı ötede duran tanımadığım bir nü. erkek gördüm.

Caelan başını penceremden dışarı uzattı ve kaldırdı.

Uzakl "Bir dakikan var mı?" diye sordu yabancı. "Bu önemli."

Sert bir iç çekiş. "Bana bir saniye ver." Caelan bir kez daha büyüünü soktu,

aş.

Meraklı kafasıyla arabama girdi ve bakışlarımı yakaladı, gözleri benimkileri arıyordu. "Şu anda araba kullanabilecek durumda olduğuna emin misin?"

"Evet," diye cevap verdim, parmaklarımı direksiyona vurarak. "Daha

nce de söylediğim gibi, ben iyiyim. Ve gerçekten gitmem gerekiyor."
Sinirle karışık bir iç çekiş yaptı. "Pekâlâ."

Kolay bir gülümsemeye daha zorladım. "Kendine iyi bak."

"Sen de Addison." Başını arabadan dışarı eğdi, doğruldu, kaputa hafif bir tokat attı ve sonra geri çekildi. "Dikkatli sür. Ve ailemize hoş geldin." Bununla birlikte vals yaparak uzaklaştı.

Çenemin düştüğünü hissettim. O biliyordu. Anlaşmayı biliyordu.

Sanırım buna şaşırmamalıyım. O ve Dax çok yakınlardı, bu yüzden böyle şeyleri birbirleriyle paylaşmaları kaçınılmazdı. Ne de olsa kız kardeşime bundan bahsetmişim - bu noktada, düğünü yapacağımdan emindi. Belli ki Caelan da öyle düşünüyordu.

Arabayla giderken, ben kafamda "Tamam, onunla evleneceğim "den "Bunu yaparsam deli olurum "a gidip gelirken onların nasıl bu kadar emin olabildiklerini merak ettim.

Organize ettiğim ve sadece iki gün sonra gerçekleşecek olan bir düğünün son hazırlıkları dikkatimin çoğunu alsa da, kendimi sürekli Dax'in teklifini ve Brooks'un bana dikkate almamı tavsiye ettiği her şeyi düşünürken buldum.

Adaleti kendi ellerine alan ve işine geldiğinde yasaları çiğneyen biriyle evlenebilir miydim? Bunun için Dax'i kesinlikle suçlayamazdım. Kanun onun için ne yapmıştı ki? Hiçbir şey. Ama yasaları zaman zaman hiçe sayan bir adam tarafından yetiştirildiğim için bu durumdan etkilenecek biri olmadığımı sanıyordum. Yani evet, bununla başa çıkabilirdim.

Ölen bir idam mahkûmuyla bağlantısı zaman zaman hayatıma dokunabilecek biriyle evlenebilir miydim? Bunu Dax'e karşı kullansaydım tam bir sürtük olurdu, ki kullanmadım. Bu onun seçimi değildi. Üzerinde kontrol sahibi olduğu bir şey değildi. Yani evet, bununla da başa çıkabilirim.

Duygusal olarak asla yakınlaşamayacağım biriyle evlenebilir miydim? Gerçekte olduğu gibi... inanılmaz derecede üzücü olsa da, aslında evlenebilirdim. Bu adam beni incitemezdi, çünkü duygularım üzerinde böyle bir güce sahip değildi. Ve eğer onun başına trajik bir şey gelseydi, elbette bunu kesinlikle korkunç bulurdum, ama bu beni yok etmezdi.

Sevip kaybetmenin hiç sevmemiş olmaktan daha iyi olduğunu söylerlerdi. Ama tekrar, tekrar ve tekrar kaybettiğinizde, bunun tamamen saçmalık olup olmadığını merak etmeye başlarsınız.

Ama mesele de buydu... Duygusal olarak havlu atmış olmak hoşuma gitmiyordu. Bir zamanlar bulma düşüncesine değer verdiğim bir şeyi aramaya bu kadar kolay sırtımı dönebilmem hoşuma gitmiyordu. Bu yanlış görünüyordu. Doğal değildi. Üzücü.

Bu nedenle ne yapacağıma karar vermekte hâlâ zorlanıyordum. Yine de dürüst olmak gerekirse, düşündükçe evet demeye daha çok meylediyordum. Belki de Caelan ve Alicia Dax'a verdiğim sözü tutacağımdan emin olmakta haklıydılar. Belki de.

Beşinci Bölüm

"Papaz çok tatlı."

Kilisenin arka tarafında durup Sabrina'ya döndüğümde kaşlarımı çattım. "Ne?" diye sordum. Sesimi alçaltarak sordum.

"Demek istediğim, bu kadar genç ve sevimli bir papaza her zaman rastlayamazsınız," diye fısıldadı omuz silkerek. "Belki de tören bittikten sonra gidip onunla konuşmalısın."

"Ne hakkında?"

"Onu bir yokla. Bakalım bekâr mı?" Durakladı. "Eğer bir papazın karısı olmaya hevesli değilsen, kaçamaklar konusundaki tutumunu öğrenebilirsin."

Kulaklığımın pozisyonunu ayarlayarak iç çektim. "Bir papaza *evlilik öncesi seks önermem* gerektiğini mi düşünüyorsun? Ciddi misin?"

"Neden olmasın? Böyle şeylere pek sıcak bakmazlar."

"Olmayabilir, ama ben almayayım." Bakışlarımı tekrar kapıdaki çifte çevirdim.

Sunak.

Bir yıllık sıkı bir çalışma gerektirmişti - sayısız çalışmadan bahsetmiyorum bile.

toplantılar, yüzlerce e-posta ve inanılmaz sayıda telefon görüşmesi ile *bu ana* ulaştık ama sonunda buradaydık. Ve ben buna bayılıyordum. Tüm çalışmalarımızın ve yaratıcılığımızın hayata geçtiğini görmek, müşterilerimizin hayallerindeki düğün gerçeğe dönüşürken yüzlerindeki sevinci görmek, her seferinde bir kadeh burbon içmek gibiydi.

Gelin o kadar geniş gülümsüyordu ki canı yanmış olmalıydı. Damat biraz ağlamaklı görünüyordu, babası da öyle.

Kilisenin dekoru mükemmeldi; Sabrina ve ben bundan emin olmuştuk. Buraya erkenden gelmiş ve çiçekleri, fildişi koridor koşucusunu ve tül sıra sonu fiyonklarını hazırlamıştık. Bu arada ekibimizin diğer üyeleri de parti mekânındaki masaların kurulumuyla ilgilenmişlerdi.

Kafein, adrenalin ve her şeyin planlandığı gibi gittiğinden emin olma kararlılığıyla, aptal saatimden beri ayaktaydım ve

gidip geliyor, şunu ya da bunu yapıyor ve her şeyi iki kez kontrol ediyordum. Tamam, üç kez kontrol ederdim. Titiz olmayı severdim.

Şu anda bile odağım bir düzine yöne dağılmış durumdaydı -yemek, ışıklandırma, grup, masa düzeni, vs. vs. Neyse ki ben her zaman baskı altında başarılı olan bir insan olmuştumdur.

Büyük ya da küçük pek çok şey bir etkinliğin aksamasına neden olabilir. Güvenilmez satıcılar, doğal afetler, aile tartışmaları, hatta herkesin zaman çizelgesinin senkronize olması çok *önemli* olduğundan birinin zaman çizelgesindeki bir yazım hatası. Ama şu ana kadar her şey yolunda gidiyordu.

Hiçbir gecikme, karışıklık ya da hata olmamıştı. Ekibimiz her zamanki gibi iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyordu. Ben de Grayden ve Felicity sıralardan birinde oturmuyormuş gibi davranarak mükemmel bir iş çıkarıyordum.

Kiliseye ilk girdiklerinde farkında olmadan Felicity'nin bakışlarıyla karşılaşmıştım. Kolunu onunkine dolamış, bana küçük bir sırtıma fırlatmıştı. Grayden bana bakmaktan özenle kaçınmıştı ve bunu onu kızdırmamak için yaptığını biliyordum.

Onunla çıkarken birçok kez tanıştığım genç kızları -Felicity'nin önceki ilişkisinden olan ergen oğlunun aksine, bana kurnazca zayıf gülümsemeler sunmuştu. On dokuz yaşındaki Blaise bana ayakkabısına sıçmışım gibi dudak bükmüştü. Bunda yeni bir şey yok.

Küçük kızlara gülümsedim ama diğerlerini görmezden geldim, onlarla en ufak bir etkileşime bile girmeye niyetim yoktu. Sırtmalarının ve dudak bükmelerinin beni rahatsız edeceğini düşünüyorlarsa aptalın tekiydiler.

Konukların birçoğu Grayden'la olan geçmişimden haberdardı; bakışları sık sık benden onun ailesiyle birlikte oturduğunu bildiğim noktaya kayıyordu. Görmezden geldim. Onlar başkalarına fısıldarken, büyük olasılıkla onları yukarıda bahsedilen geçmiş konusunda aydınlatırken görmezden geldim.

Bunun yerine gelin tarafına odaklandım ve her aşamanın sorunsuz geçmesini sağlamaya çalıştım. Büyük günlerini planlama süreci boyunca Kaelie ve Theo ile çok yakın çalışmıştım ve onları çok sevmiştim. Başından sonuna kadar birlikte çalışmak büyük bir zevkti.

Bazı müşterilerin ne istedikleri konusunda çok net fikirleri vardı, ancak bu fikirler her zaman gerçekçi değildi. Onları eğitmeye ve farklı yönlere yönlendirmeye çalışıyordum. Çoğu zaman, tıpkı Kaelie ve Theo'nun yaptığı gibi beni dinlediler. Diğer zamanlarda, inatla hareket etmeyi reddettiler... ve ben de

İnsanların üzerine oturup fotoğraf çektirmesi için bir otel mekanına fil getirebileceğime neden gerçekten inandıklarını merak ediyordum.

Sabrina sessizce bana doğru eğilerek, "Farkında ol da hazırlıksız yakalanma," diye söze başladı, "o küçük cadı sana kendini beğenmiş sırtışlar fırlatıp duruyor."

Gülümsememin titrediğini hissettim. "Felicity'nin genel karakteri göz önüne alındığında başka bir şey beklemezdim. Daha önce de söylediğimiz gibi, o bir araç."

Grayden'in yanında başka bir kadın varken onunla aynı ortamda bulunmak zor muydu? Evet, zordu. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Çünkü onun bir kez daha Felicity ile birlikte olduğunu *bilmek* bir şeydi. Onları birlikte *görmek* başka bir şeydi.

Burada durup onun yerine beni seçmiş olmasını dilediğimden değil. Sadece bu kadar kolay çekip giden bir adama bu kadar zaman ve duygu yatırımı yapmış olmaktan duyduğum rahatsızlık... kötü bir koku gibi sinmişti.

Başlangıçta ikisinin bu kadar samimi olabileceğini hayal edememiştim. Ben Grayden'la birlikteyken aralarında çok fazla düşmanlık vardı. En azından öyle görünüyordu. Belki de yanılmışımdır. Belki de o zamanlar ayrı olmanın verdiği acıyla yüzleşmekten kaçınmak için öfkeye başvurmuşlardı. Ya da başka bir şey.

Eğer öyleyse, bu aslında yaşadığımız şeyin bir yalan olduğu anlamına geliyordu. İddia ettiği gibi ondan gerçekten nefret etmediği ve itiraf ettiği gibi beni gerçekten sevmediği anlamına geliyordu. Bir sürü saçmalığa inandığım anlamına geliyordu. *Bu* beni çok kızdırdı.

Bunun üzerinde durmayı reddederek - çünkü ne anlamı vardı ki? - dikkatimi törene geri verdim. Gelinin gözyaşlarını silmesini izlerken gülümsedim. Önümdeki mutlu tablo bende her zamanki kıskançlık duygusunu uyandırdı ama bu kez o kadar güçlü değildi. Çünkü buna sahip olabilirdim, değil mi? Eğer Dax'e evet deseydim, çok yakında Kaelie'nin yerinde olabilirdim.

Sayılır.

Muhtemelen yüzündeki o rüya gibi memnuniyeti hissetmeyecektim, çünkü kocama onun Theo'ya aşık olduğu gibi aşık olmayacaktım. Ama hormonlarım Dax'e aşıktı, yani o da vardı.

Hâlâ Sabrina'ya ya da başka birine teklifinden bahsetmemiştim. Sadece Alicia ve Brooks biliyordu. O zamandan beri bu konu hakkında pek konuşmamıştık; ikisi de beni anlıyor, kararı kendi başıma vermem gerektiğini anlıyordu. Zamanın daraldığı gerçeği, bu konuda acele etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Üç gün. Sadece üç günüm kalmıştı. Ve cevabım gönülsüz *olamazdı*. Bir kez söz verdim mi, geri dönmem mümkün olmazdı.

Törenin sona ermek üzere olduğunu fark ettiğimde fotoğrafçıyla göz göze geldim ve başımla onayladım. Damadın ailesinin bir üyesiydi, daha önce hiç düğün yapmamıştı ve son derece gergindi.

Sonraki birkaç saati bir kişiden diğerine geçerek geçirdim; yemeklerin getirilmesini işaret ettim, orkestraya çalmaları için sinyal verdim, gelinin babasına konuşmasını yapmadan önce cesaretlendirici bir sırt sıvazlaması yaptım. Neyse ki bu, son dakika zorluklarının çıkmadığı durumlardan biriydi, bu nedenle her aşama sorunsuz bir şekilde bir sonrakine aktı.

Felicity ve Grayden'ı gülerken, el ele tutuşurken ya da birlikte dans ederken gördüğümde göğsümün sıkıştığı zamanlar olduysa da -bana ne kadar aptal olduğumu hatırlattılar- bunları yokmuş gibi davrandım.

Bana yaklaştırmaya çalıştığı ama onun tarafından düzgünce engellendiği zamanlar olduysa, onları da uzaklaştırmış gibi davrandım.

Onu bana bakarken yakaladığım zamanlar olduysa da, gözleri donuk ve pişmanlık dolu, onları da görmezden geldim.

Yine de Blaise'in yanlışlıkla bana bir karides fırlatmasını görmezden gelmedim - her ne kadar ondan kaçmayı başarsam da. Peçeteyle yerden topladıktan sonra ona küçümseyici ve acıyan bir gülümseme verdim. "Böyle bir şeyi sekiz yaşındaki bir çocuktan beklerdim, senin yaşında birinden değil."

Yanakları kızarmış, annesinden miras kalan çukurlu çenesini öne çıkarmıştı. Ayrıca annesinin geniş mavi fesleğen gözlerine ve kızıl kahverengi saçlarına sahipti. "Burada olmamalısın. Burada istenmiyorsun."

Ne kadar yıkıcı.

Eğer küçük kız kardeşlerinin bana anlattıkları doğruysa, onlar için büyük bir kabadayı olan bu kavgacı küçük pisliğe söylemek istediğim çok şey vardı. Ama burada bunu yapmak için yemlenemezdim. Evli çiftin gününü mahvetmek ya da şirketimin itibarını zedelemek istemem.

Ona sırtımı döndüm, ancak o zaman gelinin aceleyle yanıma geldiğini fark ettim, gülümsemesi genişti, bakışları benden ona doğru dans ediyordu.

"Merhaba Blaise," dedi Kaelie. "Eğleniyor musun?"

"Her neyse," diye mırıldandı ve asık suratlı bir adımla uzaklaştı.

"Gençler." Kaelie iç çekerek bana döndü. "Baş belası olduysa özür dilerim. *Bazı insanlara* işleri kolaylaştırmak için gelmemelerini önerdim.

ama onlar bunu görmezden gelmeyi tercih ettiler. Bu da beni rahatsız ediyor, çünkü senin kendini rahatsız hissetmeni istemedim."

"Endişelendiğin için sana tapıyorum ama ben gerçekten iyiyim." Omuz silktim. "Grayden ve ben sadece birlikte olmak için yaratılmamışız."

Kaelie bana nazik bir gülümseme verdi. "Benim fikrim mi? Gitmene izin verdiği için aptalın teki." Elimi sıktı. "Benim ve Theo'nun gününü bu kadar mükemmel kıldığı için çok teşekkür ederim."

Gelin dans pistine döndüğünde Sabrina solumda belirdi ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, Kaelie sadece büyük gününü hayal ettiği gibi geçirmesini sağladığımız için bize teşekkür ediyordu," diye geçiştirdim ve şimdilik Blaise meselesinden bahsetmemeye karar verdim.

"Onun bu kadar mutlu olmasına sevindim ama dürüst olmak gerekirse yarını iple çekmiyorum." Sabrina'nın burnu kııştı. "Temizlik berbat bir şey."

"Evet." Mekanlar genellikle bir etkinliğin ertesi günü temizlik görevi için geri dönmemize izin verirdi, ancak bazen konuklar dışarı çıktıktan sonra yapılmasını isterlerdi. Neyse ki bu o zamanlardan biri değildi, ancak bu eve güzel bir saatte varacağımız anlamına gelmiyordu. Ekibimiz her zaman ilk gelen ve aynı zamanda en son ayrıldı.

Bu nedenle, gelin ve damat ayrıldıktan kısa bir süre sonra, ben düğün hediyelerini toplamakla uğraşırken ekibimden konukları kibarca mekandan çıkarıp taksilere bindirmelerini istedim.

Onları otoparktaki şirket minibüsümüze yüklerken, arkamdaki kaldırımda tıkırdayan topuk sesleri duydum.

"Biliyor musun," diye başladı sinirlerimi bozan tiz bir ses, "bazı insanlar başka bir organizatörden görevi devralmasını istemediğine şaşırdı. Ama *ben* şaşırmadım. Sizin için söyleyebileceğim bir şey varsa, o da şirketinize elinizden geleni yaptığınızdır."

Felicity'nin yüzüne döndüğümde, şirret bir yorum eklemek üzere olduğundan emin olmasam iltifatı için teşekkür edecektim.

Sırıttı. "Sen de Grayden'a her şeyini verdin, değil mi? Ama yine de yeterli olmadı."

Ve işte oradaydı.

"Ona tutunamadın."

Omuz silktim ve "Çekimin çok güçlü, karşı koyamadı" dedim.

Kırmızı boyalı dudaklarını birbirine bastırdı. Güzel bir kadındı, buna hiç şüphe yoktu. Sıfır beden olmanın sağlıklı değil de iyi görünmesini sağlayan insanlardan biriydi. Ama görünüşünü karakterindeki sinsilik bozuyordu; dudaklarının zalim kıvrımında, gözlerindeki hain parıltıda, omuzlarının ukala duruşunda parlıyordu.

Tıpkı oğlunun daha önce yaptığı gibi çenesini uzattı. "Grayden'ın bana geri döneceği konusunda seni uyarmıştım. Onu bırakırsan senin için daha iyi olacağını, bırakmazsan sadece zarar göreceğini söyledim."

Evet, gelmişti. Bunu açıkça belli etmek için iki kez eski evime gelmişti. Ve haklı olduğu ortaya çıktı. "Çok yüce gönüllüydünüz," dedim, sesim kurumuştu. "Bunu her zaman takdir edeceğim."

Gözleri parladı. "Kazandığım için üzgün olduğumu görmediğimi mi sanıyorsun?" "Peki tam olarak ne kazandın?"

"Sevdiğin adam."

Sevdiğimiz adam değil, not ettim.

Onu hala sevdiğime dair inancını düzeltebilirdim ama söyleyebileceğim hiçbir şey onu inanmak istediğinden başka bir şeye inandıramazdı. Bunun yerine, "Ama *onu* gerçekten kazanmadın. Sadece oynadığınız oyunu kazandınız. Sana geri döndü, evet. Ama sen onu çocuklarıyla birlikte taşınmakla tehdit edene kadar değil."

"Sana böyle mi söyledi?" Felicity ofladı. "Sanırım bunu senin duygularını incitmemek için yaptı. Yalan söyledi."

"Yaptı, ha?"

"Oh, evet, hem de çok. Boşanmayı hiç istemedi. Çok mücadele etti. Ayrı kaldığımız yıllar boyunca da defalarca barışmak istedi."

"Dur tahmin edeyim," dedi Sabrina, gölgelerin arasından çıkarak, "Addison'la tanıştıktan sonra buna ilgi göstermeyi bıraktı."

Felicity ağzını kapattı.

"Eminim bu hoşuna gitmemiştir," diye devam etti Sabrina. "Hem de hiç. Artık onun üzerinde aynı güce sahip olmadığını gösteriyordu. *Addison'ın* vardı. Sen de onu geri almak için elinden geleni yaptın ama işe yaramadı. Ona istediğin gibi sahipsin ama güç hala onda. Çünkü onu özlüyor, değil mi? Görüyorsun. Ben görüyorum. *Herkes görüyor.*"

Felicity bir elini kalçasına koydu. "O zaman beni gerçekten istemiyorsa neden her gece beni beceriyor?" diye çıkıştı.

Sabrina ona acıyan bir bakış attı. "Kabul edelim tatlım, muhtemelen Addison'ı hayal ediyordur."

Felicity'nin yanakları kıpkırmızı olurken irkildim. Kadın muhtemelen bunun doğru olduğuna inanmıyordu -aslında ben de inanmıyordum- ama bir başkasının böyle düşünebileceği fikri kesinlikle egosuna dokunmuştu. "Felicity, ailenin yanına dönmeye ne dersin?"

"Bana ne yapacağımı söylemeye *kalkmasan* nasıl olur?" diye şirretçe karşı çıktı.

Omuzlarımı kaldırdım. "Bunun ne anlamı var? Gerçekten mi? Dediğin gibi, sen kazandın. Tebrikler. Git parti yap." Yerdeki hediye yığınının geri döndüm.

"Hey, daha işimiz bitmedi."

Cevap vermedim. Yığından özenle sarılmış bir kutu aldım ve minibüse yükledim.

"Sana söyleyecek daha çok şeyim var." Ve umurumda değildi. "Beni görmezden gelme."

Parmakları koluma dolandı ve sertçe çekti, tırnakları derime battı.

Oh, lanet olsun hayır. Yüzümün sertleştiğini hissederek onunla burun buruna geldim. "Bırak. Bırak." Sesim alçaktı. Sakindi. Ürkütücü derecede düz. "Beni karşına almak istemezsin Felicity. Gördüğün gibi, kışını burada ve şimdi tekmelemem - ne de olsa çalışıyorum. Hayır, ama senin için gelirdim. Seni bulurdum. Seni yere sererim ve sanırım bunu biliyorsun."

Gözleri titreyerek kolumdaki tutuşunu gevşetti. Evet, bunu biliyordu. Tavırlı ve alaycıydı ama bunu fiziksel olarak destekleyecek bir mücadelesi yoktu.

"Son şansın," diye uyardım. "Bırak."

Yüz ifadesi gerildi, ama kolumu bıraktı ve bir adım attı.

Geri.

"Felicity!" Grayden seslendi.

Baktığımda onun endişeli ela gözleriyle bana doğru yaklaştığını gördüm.

Bakışları benden ona doğru kayıyordu.

Yutkunarak elini ona doğru uzattı. "H a y d i , çocuklar nerede olduğunu merak ediyor."

Onun yanına giderken göz kamaştırıcı bir gülümseme takındı. "Ben de tam bu hanımefendilere harika bir iş çıkardıklarını söylüyordum."

Etkinlik," dedi ona, parmaklarıyla kısa, konyak kahverengi saç tellerini hafifçe okşayarak.

"Biz de tam ona iltifatları için teşekkür ediyorduk," dedi Sabrina. "Güle güle, hoşça kalın."

Grayden Felicity'yi hızla uzaklaştırdı. Omzunun üzerinden bana baktı ama ben onunla en basit anlamda bile etkileşime girmek istemediğim için bakışlarına karşılık vermekten kaçındım.

Sabrina öfkesinden kurtulmak istercesine ellerini sıktı. "Ona çok sert bir tokat atacağım bir gün gelecek ve beni durdurmaya çalışmasan iyi edersin."

Yığından bir hediye daha aldım. "İş saatleri içinde yapmadığın sürece umurumda değil. Yine de buna değmez. Seni kızdırmasına izin verme."

"Her zaman elimde değil."

Kutuyu minibüse ekledim. "Anlaşılabilir. Şimdi, bana yardım etmek ister misin?"

Birlikte, paketlenmiş hediyeleri ve güzel poşetleri -ki bunlardan çok vardı- araca taşıdık.

Telefonumun bip sesini duyunca cebimden çıkardım. Grayden'dan bir mesaj olduğunu görünce dudaklarım büzüldü: *Özür dilerim, onu senden uzak tutmaya çalıştım.*

"Neden suratını öyle yapıyorsun?" diye sordu

Sabrina. Ona mesajı gösterdim.

Kadın küfretti. "Cevap verecek misin?"

"Hayır. Hiç vermem."

İki kez baktı. "Sana düzenli olarak mesaj mı atıyor?"

"Eskiden öyleydi. Şimdi daha çok birkaç haftada bir. Sadece sıradan bir şey söylemek için - nasıl olduğumu sorabilir ya da '*Yeni Trace Lacroix filmine bayılacaksın, harika*' gibi rastgele bir yorum yapabilir."

Göz kapağı seğirdi. "Başka bir deyişle, seninle iletişim kurmak için bahaneler buluyor ama aynı zamanda '*Hey, ben varım - beni unutma ya da çok hızlı hareket etme*' diyor olabilir."

"Evet. Numarasını engellemememin tek nedeni, bu saçmalığa karşı duyduğum mutlak ilgisizliği *hissetmesini* istemem."

İç çekti. "Seni özlediğini görebildiğimi söylediğimde Felicity'ye yalan söylemiyordum. Ne zaman sana doğru baksa yüzünde o kadar büyük bir özlem belirliyordu ki neredeyse onun için üzüleceğim. Her şeyin farklı olmasını dilediğini ondan hiçbir şekilde saklayamadı."

Boynumu kaşıdım. "Kızları için üzülüyorum."

"Ben de öyle. Bir yandan, tekrar onlarla yaşamasından memnun olacaklar. Ama onun mutsuz olduğunu görecekler ve muhtemelen bunu üstlenecekler; muhtemelen onu mutlu etmek için yeterli olmadıklarını düşünecekler. Çocuklar bunu yapar." Sabrina durakladı. "Kızların daha önce sana el salladığını fark ettim."

"Onlar küçük sevgililer. Grayden'la çıktığım süre boyunca Felicity onları çok yıprattı, benden nefret etmelerini istedi. Nefret etmedikleri için kendilerini suçlu hissettiler."

"Bugün sana attığı bakışlardan anladığım kadarıyla oğlu hâlâ senin en büyük hayranın değil."

"Hmm, daha önce bana bir karides fırlattı." "Ne?"

"Blaise'in Felicity'nin erkek versiyonu olduğu düşünülürse, gerçekten şaşırdınız mı? Onun onayı için yaşıyor. Onun fikirlerini benimsiyor. Birinden hoşlanırsa, o da hoşlanır. Eğer ondan nefret ederse, o da eder. Eğer çıktığı bir kızı onaylamazsa, sırf Felicity'yi memnun etmek için onu hemen terk eder."

Sabrina yüzünü buruşturdu. "Üzücü, değil mi?"

"Çok." Cep telefonum bir kez daha çaldı. Ekrana baktığımda Grayden'dan bir mesaj *daha geldiğini* gördüm: *Bugün çok güzel görünüyordun bu arada.* "İnanılmaz."

"Ne?"

"Yine Grayden." Metni yüksek sesle okudum.

Kızın ağzı açık kaldı. "Onunla konuşman için seni kışkırtmaya çalışıyor." "Öyle görünüyor." *Göt.*

Başını salladı, burun delikleri alevlendi. "Eğer sana gerçekten hak ettiğin gibi değer verseydi, bunu yapmazdı. 'Temas yok' isteğine saygı duyar ve gitmene izin verirdi."

"Yine sinirlenmeye başladın."

"Nasıl yapmam? Yaptığı şey çok bencilce. Artık onun için üzülme tehlikesiyle karşı karşıya değilim, o gemi çoktan kalktı."

Minibüsün sürgülü kapısını kapattım. "Onları unutamam. Onlar önemli değil."

"Çok doğru, değiller. Ama konuyu değiştirmeden önce son bir şey söyleyeceğim."

"Tamam."

"Eğer onu terk eder ve sürünerek sana geri dönerse, ona bir şans daha vermen aptallık olur. Beni yanlış anlama, sen benim en iyi arkadaşımsın; bu seçimi yaparsan seni desteklerim. Ama seni hak ettiğine asla inanmayacağım ve eğer onunla evlenirsen düğünde siyah giyeceğim. Ve seksi ya da şık bir numaradan da bahsetmiyorum. *Siyahlı Kadın*'ı düşün. İşte bununla karşı karşıya kalacaksın. Tüyler ürpertici görüldüğünden emin olacağım. Küçük çocuklar ağlayacak ve benden kaçacak."

Dudaklarımın titrediğini hissettim. "Endişelenmene gerek yok. Onu hâlâ seviyor olsaydım bile, ki sevmiyorum, onu geri almazdım."

"Bundan emin misin?"

"Evet. Çocuklarına öncelik verdiği için onu suçlamıyorum, asla suçlamam, suçlayamam. Onların iyiliği için, bunu yaptığına memnunum. Ama ne olursa olsun Felicity'ye asla geri dönmeyeceğine dair bana söz vermişti. Ona inandım. Ona inandım. *Bize de*. Verdiği diğer tüm küçük sözlerle."

"Ve tutabileceğinden emin olmadan bu sözleri dikkatsizce vererek sizin inancınızı kırdı." derken başıyla anlayışlı bir işaret yaptı.

"Bu tür sözler öyle uluorta verilmez. Veremezsin işte. Sözüne güvenmediğim biriyle birlikte olamam. Bu yüzden onunla işim bitti. Asla, hiçbir koşulda onu geri almayacağım. İstemezdim de."

Sabrina kolunu omuzlarıma doladı. "O senin için yeterince iyi değil. Öyle birini bulacaksın ve o zaman eski sevgililerinin yaptığı her şeyin bir anlamı kalmayacak. Bunu kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim. Tamara bana geçmiş ilişkilerimde kaçırdığım her şeyi fark ettirdi.

-Acı ve pişmanlık sihir gibi yok oldu. Çünkü o ilişkilerden herhangi biri yürüseydi, şimdi ona sahip olamazdım."

Ona şakacı bir hırıltı gönderdim. "Siz ikiniz o kadar aşıksınız ki mide bulandırıcı. Ollie ve Marleigh de bir o kadar kötüler, birlikte ne kadar tatlı olduklarını gördükçe dişlerimde çürükler oluşuyor."

"Çok tatlılar. Ve şimdi bir bebekleri olacak! Teyze olacağım için çok heyecanlıyım. Düşünsene, nihayet evlendiklerinde sen ve ben baldız olacağız." Sabrina kolunu yanına indirdi. "Beni baş nedimesi yapsa iyi olur."

"Bence Harri bu ayrıcalığa sahip olacak - çok yakınlar. Bebekliklerinden beri öyleler."

"Umurumda değil. Bu konuda bencilim."

Homurdandım. "Şimdi... ekibin geri kalanını toplayalım. Temizliğe başlamadan önce gidip biraz uyumamız gerekiyor."
"Oh, ben buna varım."

Altıncı Bölüm

"Onu tanıdınız mı, Bayan Davenport?"

Ertesi gün güvenlik monitörüne bakarken ellerimin birbirine dolandığını hissettim.

Oh, o küçük pisliği tanıdım. "Evet."

Bu gerçekten de bir Pazar öğleden sonrasını geçirmek için ideal bir yol değildi. Temizlik görevimi tamamladıktan sonra birkaç saatimi hiçbir şey yapmadan geçirmeyi planlamıştım. Eve dönerken aldığım telefon bunu değiştirmişti. Ve şimdi Sabrina'yla birlikte iş binamızın güvenlik ofisinde durmuş, bana ayrılmış park yeri tabelasına grafiti yapan tanıdık bir figürün duraklatılmış klibine bakıyorduk.

Daha spesifik olarak, isminin altına kırmızı boya ile "OROŞU" kelimesini yazmıştı.

"Şerefsiz herif," dedi Sabrina, gözlüklerinin arkasından gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Şerifi çağırmamızı ister misin?" diye sordu iki güvenlik görevlisinden biri olan Wayan. Yanımda duruyordu, yüzü gök gürültüsü gibiydi.

Ellerimi çözmeye zorladım. "Gerçekten bir anlamı yok."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu konuda hiçbir şey yapmayacak. Şuradaki çocuk Blaise Buchanan, onun büyük yeğeni."

"Kahretsin," diye mırıldandı ikinci gardiyan Emile. Sandalyesinde arkasına yaslanarak koyu renk kasketini düzeltti. "Lowe iyi bir adam ama... söz konusu ailesi ve arkadaşları olunca bazı şeyleri görmezden gelebiliyor."

Bu yüzden sık sık duyardım. "Bu görüntülerin bir kopyasına ihtiyacım olacak."

Wayan duraksadı ve kısa, gür, siyah saçlarını kaşıdı. "Eğer onu polislere verirsen, muhtemelen gizemli bir şekilde kaybolur, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Biliyorum, onu teslim etmeyi düşünmüyorum," dedim ona. "Blaise gibi biriyle başa çıkmanın başka yolları da var. Ama bir gün ihtiyacım olursa diye bu kanıtın elimde olmasını istiyorum."

"Güvenlik sisteminin bulutuna kaydedildi," dedi Wayan. "Size e-posta ile göndermemizi ister misiniz?"

Ona minnettar bir gülümseme verdim. "Lütfen. Bu harika olur." E-posta adresimi söyledim, o da hemen not aldı. "Biliyor musun, 'fahişe' kısmını çok orijinal buluyorum. Ama yine de ağlayana kadar ona tokat atasım geliyor."

Emile kıs kıs güldü. "Muhtemelen ona iyi gelirdi. Kendini beğenmiş orospu çocuğu yüzünü bile kapatmaya zahmet etmedi."

"Çünkü polislerin onu sorumlu tutmayacağını biliyordu," diye kestirip attı Sabrina. "Yine de, belki de onları aramalıyız."

"Bunun bir anlamı yok," dedim ona. "Sadece zamanımızı boşa harcamış oluruz."

"Haklı," dedi Emile Sabrina'ya. "Çocuğu şahsen tanımıyorum ama duyduğum dedikodulardan biliyorum ki bu onun mülke ilk vandalizasyonu değil -Lowe her zaman çocuğun bir mazereti olduğunu iddia eder, onu asla suçlamaz; hatta bir keresinde suçu başka bir çocuğun üzerine atmaya çalışacak kadar ileri gitti."

Sabrina'nın çenesi gerildi. "Blaise'in bu işten sıyrılmasına izin Bu." verilemez.

"Kabul edildi," dedim, sakinleştirici bir el kaldırarak. "Ama bu durumu

Polis bizi bir yere götürmez." Telefonum bipledi.

Wayan bana, "Bu benden, Bayan Davenport; görüntüleri az önce size e-posta ile gönderdim," dedi.

Her iki erkeğe de gülümser gibi yaparak, "Teşekkürler çocuklar," dedim.

Wayan'ın gülümsemesi de aynı derecede zayıftı. "Hafta sonu sizi buraya sürüklediğim için özür dilerim."

"Hayır, bana haber vermene sevindim," dedim. "İkiniz de kendinize iyi bakın." Sabrina'yı ofisten çıkarıp koridora yönlendirdim.

"O kadar kızgınım ki Blaise'i *boğazlayabilirim*," dedi dişlerinin arasından. "Planın nedir?"

Omuz silkerek çıkışa doğru yürümeye başladım. "Şu anda gerçekten bir tane yok. Klibin bir kopyasını Grayden'a ya da belki Felicity'ye e-posta ile göndermeyi düşündüm."

Sabrina bir *pfft* çıkardı. "Bunun hiçbir anlamı olmaz. Grayden'ın burada bir faydası olmaz, üvey oğlunu hiçbir zaman kontrol altına alamadı. Felicity de muhtemelen onu azarlamak yerine sırtını sıvazlayacaktır."

Durakladı. "Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Babana söylemeliyiz."

Ona şaşkınlık dolu bir bakış fırlattım. "İyi bir fikir değil." "Ama bunun bir daha olmayacağından emin olacak."

"Evet, öyle olacak. Ama babamı tanıyorsun. Aşırı koruyucu ve son derece acımasız olduğunu biliyorsun. Kendisine ya da ailesine yanlış yapan insanları mahveder. Onların en karanlık sırlarını ortaya çıkarır ve dünyaya ifşa eder. Blaise hıyar olabilir ama aynı zamanda sadece bir çocuk."

"İyi bir korkutmaya ihtiyacı olan bir çocuk."

"Babam onu korkutmaktan fazlasını yapar. Blaise ve Felicity'nin başıma bela olduğunu biliyor, bu yüzden o aileye karşı ne sabrı ne de tahammülü var. Sebep oldukları üzüntüyü onlara ödetmek için bir bahaneye bayılır. Blaise'in bildiği hayatı mahvolur ve bunun işlediği suçla orantısız olduğunu inkar edemezsiniz."

Sabrina sert bir omuz silkti. "Adaletsizlikler olur."

"Boş ver, babamın yardımını istemiyoruz." Çıkışa ulaştığımda kapıyı iterek açtım ve güneşin sert parlaklığına gözlerimi kısarak dışarı çıktım. Dışarısı sıcaktı ama serin esinti çok ihtiyaç duyulan bir rahatlama sağladı.

Otoparka doğru yürürken Sabrina da bana ayak uydurdu. "Vandalizm, dün düğünde olanlara bir misilleme eylemiydi-"

"Evet," diye başladım, "ve şimdi Blaise bunu atlattığına göre, başka numaralar yapmayacaktır."

"Ama yapabilir, çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi, o küçük bir pislik. Ve eğer tekrar başını belaya sokmaya karar verirse, bir dahaki sefere daha kötü bir şey yapabilir, *bundan paçayı sıyırmış olmanın verdiği* cesaretle."

"Eğer böyle bir şey olursa, her şeyi babama anlatacağım. Anlatacağım. Çünkü Blaise aksi takdirde gerilimi tırmandırmaya devam edecek. Ama önce ona geri çekilmesi için bir şans verelim. Belki de -bunu asla bilemezsin."

"Pek umutlu değilim."

Arabama vardığımda, önündeki grafitili tabelaya baktım ve kanımın yeniden kaynadığını hissettim. "Umarım Lego'nun üzerine düşer. Çıplakken. Ve üşürken."

"İnsan sadece hayal edebilir." Tabelayı işaret etti. "Sence Felicity mi onu bu işe bulaştırdı?"

"Muhtemelen," diye cevap verdim. "Tutuklanacağından ya da başka bir şeyden endişe etmesi gerekmezdi. Ama bu fikri kendi başına bulmuş olması, onu memnun etmek ve etkilemek için bunu yapmış olması da bir o kadar mümkün."

"İkisinin de kafalarının incelenmesi gerekiyor." Sabrina bir elini gevşek buklelerinin arasından geçirdi. "Bu konuda ne kadar kızgın olduğumu anlatamam."

"Sizi bilmem ama ben bu saçmalığın her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Blaise'e bu zevki tattırmayacağım." Ya da en azından ben vermek *istemedim*. Ama bunu tamamen aklımdan çıkarmayı başarma şansımın düşük olduğundan şüpheleniyordum.

"Başka bir not olarak, yarınki doğum gününü dört gözle bekliyorsunuz?"

"Hangi nedenle? Yirmi iki yaşımdan sonra onlar için heyecanlanmayı bıraktım. Yine de barbeküyü dört gözle bekliyorum. Sen ve Tamara hâlâ geliyorsunuz, değil mi?"

"Sanki bizi uzak tutma şansınız varmış gibi konuşuyorsunuz. Nerede bedava yemek ve şarap varsa, biz de orada olacağız. İstersen Aleksi'yi de getirebiliriz," dedi gözleri parlayarak.

"Aşk tanrısı rolü yapma. Sadece yapma." Sanki onun kayınbiraderi olan bir adamla oynaşacakmışım gibi.

"Yapmayacağım. Ama seni kızdıracağım. Bu bana huzur veriyor."

"Her neyse." Onu nazıkçe ittim. "Evine git, yarın sabah görüşürüz."

"Süper güçlü çamaşır suyu getireceğim." Graffitili tabelaya anlamlı bir bakış fırlattı. "O boyayı temizlemek kolay olmayacak."

Birkaç saat sonra şezlonga uzandım ve sıcaktan ısınmış havlu ıslak tenimle buluştuğunda iç geçirdim. "İhtiyacım olduğunu fark etmediğim her şey bu," dedim güneş gözlüklerimi burnumun köprüsüne doğru kaydırarak.

"Sana iyi geleceğini söylemiştim," dedi Alicia komşu şezlongdan.

Aslında oturma odamda dinlenip kitap okumak niyetindeydim ama o beni Oakengrove'un açık havuzlarından birine gitmeye ikna etti. Böylece ikimiz de bikinilerimizi giymiş, yataklarımızın üzerinde bir şemsiye geziniyor ve bizi gölgede bırakıyordu. Yine de bizi yoğun yaz sıcağından pek kurtarmadı.

Palmiye ağaçları tüm alanı çevreleyerek bir mahremiyet unsuru sağlıyordu. Havlu kaplı şezlong sıraları büyük havuzun etrafını çevreliyordu. Ayrıca banyolar, kilitli dolaplar ve bir imtiyaz standı da vardı.

Etrafta çok sayıda insan vardı ama kalabalık olduğunu hissettirecek kadar çok değildi. Çoğu havuzdaydı, yüzüyor ya da etrafta dolaşıyordu. Diğerleri ise kenarlarında oturuyor, şezlonglarda dinleniyor ya da oturma alanında yemek yiyordu. Renkli su kanatları takan çocuklar etrafta dolaşıyor, yetişkinler de onları denetlemek için arkalarından yürüyordu.

Gözlerimi kapattım, parmaklarım hoparlörden çalan müziğin ritmine ayak uyduruyordu. Serin esinti boğuk konuşmaları, çocukların kahkahalarını ve çığlıklarını, yaprak hışırtılarını, su şırıltılarını, klor ve yemek kokularını taşıyordu.

Alicia'nın küfrettiğini duyunca baktım, eli poposunun altında kıvranıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kamışım var."

Kıs kıs güldüm ve yataklarımızın arasındaki küçük masadan su şişemi kaptım.

"Biliyor musun, burayı gerçekten seviyorum." "Havuz mu?"

"Oakengrove. Huzurlu bir yer. Bir süre burada kalma teklifini kabul ettiğim için memnunum."

"Ben de öyle." Şişemin kapağını açtım ve biraz su içtim. "Son iki yıldır seni pek görmedim."

Dudakları düzleşerek kucağına baktı. "Daha çok ziyaret etmeliydim. Ama ne zaman buraya gelmek için plan yapsam, Dario ile ilgili bir şeyler 'ortaya çıkıyor' gibiydi. Redwater'a gelmekten hoşlanmıyordu ama *benim de* onsuz buraya gelmemden hoşlanmıyordu."

Ben de öyle hissetmiştim. "Ailemizle sorunu neydi?"

"Hepinizin onu 'yargıladığınızı' hissettirdiğini ve sırf zengin olmadığı için onu küçümsediğinizi söyledi - ki bu elbette tamamen saçmalıktı. Bunun saçmalık olduğunu *biliyordu*. Ziyaret etmek istememesinin nedeni senin, Ollie'nin ve babamın ondan hoşlanmadığını hissetmesiydi. Dario'nun sevildiğini ve saygı gördüğünü hissetmeye ihtiyacı var." Gözlerini devirdi.

"Ondan hoşlanmak *istedim*. Ve hoşlanıyormuş gibi yapmayı denedim. Bunda pek iyi değildim. Sende annemin poker suratı var. Bende yok."

Alicia bir elini uzattı. "Başka bir şey hakkında konuşalım. *Herhangi bir şey*

başka bir şey. Kelimenin tam anlamıyla her şey."

"Tamam. Ama tüm bunları kafandan atmak sana iyi gelecektir. Bu konuda konuşmaya hazır olduğunda ben buradayım."

"Biliyorum. Sana tapıyorum..." Güneş gözlüklerini kapıp hafifçe kaldırdı. "Vay canına, seksi erkek alarmı. Aslında *çok sayıda seksi* erkek var. Bunlardan biri de Drey Mercier."

Demek öyleydi. Onu gözden kaçıramazdınız, gerçekten. Uzun boylu ve iri yapılıydı, bir futbolcunun heybetli yapısına sahipti. "Burada yaşayan arkadaşları var, o yüzden sık sık geliyor."

Havuzun etrafındaki diğerleri profesyonel sporcuyla hemen fark etti ve tanıdı. Birçok genç kadının gözlüklerini çıkararak, şapkalarını çıkararak, burun tıkaçlarını çekerek, mayolarını çekiştirerek ya da mayolarını ayarlayarak kendilerini hızla "hazırlamaları" beni gülümsetti. Bir tanesi, sanki onunla oynadığı için çocukça görünmek istemiyormuş gibi şişme bir topu aniden kenara fırlattı - top, yüksek sesle küfreden arkadaşının kafasından sekti.

"Biliyor musun," diye başladı Alicia, "benim sevdiğim tiplerden biri değil ama Harri'nin ona neden vurulduğunu anlayabiliyorum. Görünüşü güzel."

Gerçekten de öyle. "Blake Mercier ve karısı çok güzel çocuklar yetiştiriyor." "Bir de kızları yok mu?"

"Evet. Raven. Yerel üniversitemize devam ediyor." Birkaç kadının Drey'e doğru yönelmeye başladığını ve kendilerini fark etmesi için ellerinden geleni yaptıklarını izledim.

"Etrafı hep böyle mi sarılır?" diye sordu Alicia.

Başımı salladım. "Ne zaman buraya gelse, evet. Her zaman arkadaş canlısı ve kibar, ama ilginin çoğunu savuşturuyor. Sanırım ağızlarının suyu aktığı için onları suçlayamayız. Senin de itiraf ettiğin gibi, ona bakmak güzel."

"Ama Harri için çok yaşlı."

Gülümsedim. "O artık bir bebek değil."

Alicia kırışmış parmak uçlarına bakarak, "O benim için her zaman bir bebek olarak kalacak," dedi.

"Şey, o 'bebek' başarılı bir iş yürütüyor ve duygusal açıdan yaşının iki katı olan bazı yetişkinlerden daha olgun." O sırada durakladım.

Cankurtaranın düdüğü havayı yarıyor. "Ayrıca Marleigh ve Ollie'nin bebeği tarafından 'Favori Teyze' olarak adlandırılacağından da son derece emin."

Alicia bir *pfft* sesi çıkardı. "Hiç şansın yok. O ben olacağım." Kolunu ovuşturarak kaşlarını çattı. "Daha fazla güneş kremine ihtiyacım var ama başka bir şey yapmadan önce yemek yemek istiyorum. Abur cubur kokusu beni çağırıyor. Nacho ve patates kızartması sana uyar mı?"

"Haftanın her günü," diye cevap verdim. "Ve bana bir şişe daha su getirebilir misin lütfen?"

"Sorun değil." Çantasından bir miktar para çıkardı.

şezlongunun altına uzandı, parmak arası terliklerini giydi ve sonra ayağa kalktı. "Bir saniye içinde döneceğim." Bununla birlikte, sandaletlerinin *tokadı* yere çarparak ayrıldı.

Omzumda bir kaşıntı canlandı, hafifçe kaşıdım ve ortaya çıkan dikenli acıdan irkildim. *Güneş yanığı*. Harika. Güneş gözlüğümdeki leke de öyle. Gözlüğümü çekiştirerek çıkardım ve camlarını silmek için altımdaki havluyu kullandım.

Serinletici bir esinti tenimin üzerinden geçti ve şemsiyenin dalgalanmasına neden oldu... tam o sırada üzerime bir gölge düştü. Başımı kaldırıp baktığımda hareketsiz kaldım. Çünkü yatağımın yanında Dax'ten başkası yoktu.

İçimde cinsel bir heyecan dalgası yayılırken kalp atışlarım tahmin edilebileceği gibi küçük bir tekleme yaptı. Anlıktı. Yoğun. Kontrol edilemezdi.

"Merhaba Addison," dedi güzel gözlerini güneş gözlükleriyle gizleyerek. "Dax, merhaba." Yükselen gerilimi görmezden gelerek boğazımı temizledim. "Ben Dax.

Seni burada gördüğüme şaşırdım. Seni daha önce hiç havuz kenarında görmemiştim."

Ayaklarını dikerek ağzını büktü. "Caelan birkaç gün önce seninle konuştuğunu söyledi. Bana bir konuda üzgün görüldüğünü söyledi."

Bu konuya değinmeyecektim. "Beni aileye kabul ettiğini de söyledi mi?"

Dax'in dudakları yukarı kalktı. "Senin ona iyi bir katkı sağlayacağını düşünüyor."

Kürek kemiklerimin arasındaki nokta kaşınırken içimde bir rahatsızlık hissi belirdi. Vücudumun büyük bir kısmının açıkta olması, onun üzerimde yükselmesi, gözlerini görememem, makyajsız olmam, nemli saçlarımın dağınık bir topuz olması, *onun* en seksi iş adamları reklamından fırlamış gibi görünmesi gibi şeylerin bir kombinasyonuydu.

"Henüz bir karar vermedin mi?" diye sordu.
Yutkundum ve gözlüklerimi tekrar taktım. "Henüz
değil." "Sadece iki günün kaldı."

"Biliyorum." Bunun canlı bir şekilde farkındaydım. "Bir yanım hâlâ bu konuda sözümü tutmamı istediğine inanamıyor."

"Kolayca bir anlaşma yapmaman gerektiğini bilmelisin." Başını eğdi. "Şu anda bunu yapmana engel olan şey nedir? Anlat bana."

"Neden? Rezervasyonlarımda delik açabilesin diye mi?" "Evet."

Homurdandım.

"Benimleyken asla tehlikede olmazsınız, eğer bu sizin için bir endişeyse. Sisteme pek saygı duymuyor olabilirim ama karanlık ya da çirkin işlere bulaşmam."

Beni bu konuda temin etmesine gerek yoktu. Alışlagelmişin dışında bir tür kuralı olduğunun farkındaydım. "Eğer farklı düşünseydim, seninle evlenmeyi düşünmezdim bile."

Mırıldandı, kafası beni geren, dışkılایıcı derecede yavaş bir hareketle hareket ediyordu. Bu bok beni tamamen göz hapsine almıştı.

Kahretsin, meme uçlarım sertleşirse onları *öldürecektim*. "Kes şunu," dedim.

dedi.

"Ne?" diye sordu tembel bir ses tonuyla. "Ne olduğunu biliyorsun."

"Seni jakuzide becerdiğim o geceyi hatırlıyor musun?"

Küvetin kenarında oturduğum, kollarımın ve bacaklarımın Dax'ın beni yavaşça ve sertçe içine alışı zihnimde ön plana çıktı. Yüzümün kızardığını hissettim.

"O zaman da benzer bir bikini giymiştin."

Üzerime abanmasının beni ne kadar tedirgin ettiğini göstereceğini umursamadan bacaklarımı şezlongdan aşağı salladım ve ayağa kalktım. "Öyle mi yaptım?" Dantelli plaj şalına bir göz atarken başımı hafifçe çevirerek havalı bir şekilde sordum.

"Örtbas etmenin pek bir anlamı yok." Gözlüklerini çıkardı ve neredeyse nefesim kesiliyordu. Bakışlarında bir kamyon dolusu birikmiş sıcaklık vardı. Tenimi karıncalandırıyor ve kalçalarımı sıkıyordu. Aynı zamanda gerginliğimin de artmasına neden oldu.

"Seni daha az gördüm," diye devam etti, sesi bir oktav düşerek. "Aslında, her santimini gördüm. Her santimine dokundum. Her santimini tattım."

Vücudumu sıcak bir karmaşaya dönüştürdüğüm için lanetleyerek gözlerimi kıstım. "Sen bir pisliksin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seviyorum." Bakışlarını üzerime dikerek yaklaştı ve koyu renkli parfümünün dalgalarını duyularıma göndererek içimin sıkışmasına neden oldu. Yüzümü tarayan gözlerinin ardında karanlık bir şey kıpırdandı. "Ona hâlâ değer veriyor musun? Bu yüzden mi anlaşılmayı onurlandırmakta tereddüt ediyorsun?"

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Kimi önemsiyorsun?" "Grayden."

Neredeyse geri çekiliyordum. "Hayır."

Gözlüklerimi nazikçe çıkardı. "Emin misin?" "Kesinlikle eminim," diye kesin bir dille ifade ettim.

Gözleri benimkilere daldı, araştırdı, inceledi, her şeyi gördü. "Güzel."

Parmak arası terliklerin sürekli şaklaması, kız kardeşimin elinde bir tepsiyle yaklaştığını görmek için bakmamı sağladı. Benden ona baktı, yüzünde varsayılan bir gülümseme, gözlerinde bir tutam tereddüt vardı.

"Alicia, eminim Dax'i hatırlıyorsundur," dedim. "Seni görmek güzel," dedi ona.

"Aynı şekilde," diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi.

Çoğu erkeğin yaptığı gibi yapıp ona seksi bir gülümseme atmadığına sevindim, çünkü daha sonra onun kıkına tekme attığım için pişman olacaktım. Muhtemelen.

Dikkatini yeniden bana verdi ve güneş gözlüklerimi geri uzattı. "İki gün, Addison. O zaman tekrar konuşuruz."

"Bunun için yaşıyorum," diye takıldım.

Dudakları eğildi ve sonra en küçük kardeşinin durduğu yere doğru yürüdü. Giderken o sıkı kıcı izlememek için kendimi zor tuttum.

Alicia tepsiyi şezlongumun ucuna koydu ve sonra poposunu kendi şezlongunun kenarına yasladı. "Sanırım henüz kararını verip vermediğini merak ediyordu. Gerçi bu yanaklarının neden kıpkırmızı olduğunu açıklamıyor."

Gözlüklerimi küçük masanın üzerine koyduktan sonra tekrar oturdum, lotus tarzı bacak bacak üstüne attım ve tepside bir kutu nachos aldım. "Benim üzerimde seks sesini kullandı."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Gizem çözüldü."

Nacho'mu çiğnerken, ona doğru bakma isteğimle savaştım. Bakamazdım. Bakmazdım.

"Neden ona ne yapacağınıza çoktan karar verdiğinizizi söylemediniz?"

"Çünkü henüz karar vermedim."

"Yalancı. İkimiz de bunu yapacağını biliyoruz. Sadece bunu kendine itiraf etmekte zorlanıyorsun. Bunu yapmak istememen *gerektiğini* hissediyorsun ve bunun seni engellemesine izin veriyorsun. Ne yapıp ne yapmaman gerektiğini siktir et."

"Dax de benzer bir şey söylemişti," diye mırıldandım.

"Büyük beyinler benzer düşünür." Alicia patates kızartmalarından birini ısırdı. "Her zaman yaptığın şeyi yap ve istediğinin peşinden git. Ya da bırak onu ben alayım."

Karnımın mide bulandırıcı küçük bir yuvarlanma yapmadığını kendime söyleyerek taze su şişemi aldım ve açtım. "Muhtemelen aklında yedek bir kadın vardır," diye homurdandım, kim olduğunu bilmek istediğimden emin değildim. "O her zaman her şeyi düşünen bir adamdır."

"Olabilir. Ama belli ki sana sahip olmayı tercih ediyor, yoksa sana evlenme teklif etmezdi - anlaşma olsun ya da olmasın." Bir kızartma daha yedi. "Dürüst ol, bunu yapacaksın, değil mi?"

Bir ağız dolusu su yuttum. "Muhtemelen."

Sırıttı. "Ve ev bende kalacak, değil mi?"

"Bu fırsatçılık huyunu babamdan almışsın, biliyorsun."

"Biliyorum. Bu bir kusur ama işime yarıyor Bayan Mercier."

Ona karanlık bir bakış fırlatarak şişeyi masanın üzerine koydum.

"Yapma

Bu."

"Yakında bu unvanla anılacaksın. Buna alışsan iyi olur. Bir el sen."

salladım. "Her neyse. Patateslerini ye."

"Elbette, Bayan Mercier."

"*Yapma* dedim."

Yedinci Bölüm

Sabrina'yı dinlenme odasında bulacağım söylenmişti, ertesi sabah söz konusu odaya girdim. Kahve, kızarmış ekmek ve narenciye kokulu temizleyici kokuları beni karşıladı.

Tipik bir dinlenme odasıydı. Otomatın yanındaki krem rengi duvarlarda dolaplar sıralanmıştı. Dairesel üç beyaz masanın her birinin etrafında dört plastik limonlu sandalye toplanmıştı. Çağdaş mini mutfakta gerekli tüm aletler bulunuyordu.

İçeride başka kimsenin olmadığını görünce, "Bir düğünü en hızlı ne zaman toparlayabildik?" diye sordum.

Kahve makinesinin düğmelerine basarken bana hızlıca bir bakış attı. "Hmm, bilmiyorum, doğum günü kızı. Muhtemelen bir hafta, belki daha az. Anladığım kadarıyla evlenmek için acele eden potansiyel bir müşterimiz var."

Kalçamı siyah granit tezgâha dayadım. "Törenin bir an önce yapılmasını istiyor."

Önündeki makine canlanınca, "Tanıdığım biri var mı?" diye sordu.

"Evet. Ben Dax Mercier."

Benimle yüzleşmek için öyle hızlı döndü ki sendeleyip düşmemesi bir mucizeydi. Yüz ifadesi yumuşadı ve bir elini omzuma koydu. "Ah, tatlım. Sanırım bu duyması en kolay şey değil. Yani, onun için bir mum bile tutmadığını biliyorum, ama hormonların harap olmuş olmalı. Gelin kim? Tanıdığımız biri mi?"

Boynumu kaşıdım. "Benim."

"Bu da ne şimdi?"

"Benim. Ben gelinim."

Aval aval bana baktı, eli omzumdan kayarken kolu yanına düştü. "Sana evlenme mi teklif etti?"

"Bunun romantik bir teklif olduğunu sanmayın," diye uyardım. "Gençliğimizin ortasındayken aptalca bir anlaşma yapmıştık, eğer ikimiz de bekâr olursak evlenecektik."

"Otuzuma geldiğimde."

Kaşları birleştirdi. "Nasıl oldu da bu konu hakkında

Ben

mi?" "Ciddi değildim. Onun da ciddi olduğunu düşünmemiştim."

Gözlerini şüpheyle kıсарak kollarını kavuşturdu. "O sordu Geçen hafta ofisine gittiğinde bunu sana söyledi, değil mi? Bu yüzden garip davranıyordun."

Bir elimi tezgâha dayadım, poşet çay kutusunu devirmemeye dikkat ettim. "Evet."

"Ve bana *neden* hiçbir şey söylemedin?"

"O sırada bu işi yapıp yapmayacağıma karar vermemiştim. Ona düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Bana bir hafta vereceğini söyledi. Tarafsız bir şekilde artı ve eksileriyle katkıda bulunacağını düşünseydim sana da danışırdım. Ama tek yapacağın beni bunu yapmaya teşvik etmektir çünkü benim yerimde olsaydın sen de böyle yapardın."

"Bu hayatı sadece bir kez yaşıyoruz. Elimize geçen her fırsatı değerlendirebiliriz."

Ona anlamlı bir bakış attım. "Gördün mü?"

Öfkelendi. "Başka birine söyledin mi?"

"Sadece Alicia ve Brooks. Bunu kendilerine saklayacaklarını biliyordum." "Ben senin en iyi arkadaşınım ama bunu bilen üçüncü kişi ben miyim?" Sanki

Ağızına bir eşek arısı kaçtığında başını sertçe salladı.

"Yapmam gereken en iyi şeyin ne olduğunu anlamama yardımcı olacak, tereddütlerimi bir kenara itmem için beni teşvik *etmeyecek* biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Ama sana şimdi söylüyorum." Doğrudum. "Dax bile onunla evleneceğimi henüz bilmiyor. Sen ondan önce öğreniyorsun."

Bu onu biraz olsun *yatıştırmışa* benziyordu. "Bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Neden yapmam gerektiğine dair bu kadar ikna edici bir argüman sunmasaydı yapmayabilirdim. Ama çok düşündüm ve sonunda bu noktaya geldim: Onun gibi ben de bir zamanlar kaybettiğim şeyi bulabileceğimi sanmıyorum. Eğer durum buysa, zaten bir hayat kuracağım kişiyi seçerken 'yerleşeceğim' anlamına gelir, bu yüzden bu kişinin hayatıma girmesini beklemeye değer mi? Özellikle de çocuk sahibi olmak için çok geç olana kadar onu bulamama ihtimalim varken?"

"Sen öyle söyleyince, sanırım öyle olmuyor."

"Dax'te beni seven bir kocam olmayacak. Ama ona başka şekillerde güvenilebileceğim. Aramızda bir tür bağ var -sadece cinsel bir bağ olduğu kesin ama belki bunu geliştirebiliriz. Ayrıca, ikimiz de aynı şeyleri istiyoruz ve onun beleşçi bir baba olmayacağını biliyorum. Ve, eğer bunu yaparsak ve yürümezse en kötü ne olabilir ki? Daha sonra boşanırız." Hepsi bu kadardı. "Aşık" insanlar da bunu yapardı, yani ...

Ağzının bir köşesinde isteksiz bir gülümseme belirdi. "Bunu enine boyuna düşündüğünü görebiliyorum. Eğer gerçekten istediğin b u y s a , arkandayım. Ama dürüst olalım... Ollie ve ailen bu konuda mutlu olmayacaklar." "Hayır, mutlu olmayacaklar," diye kabul ettim. "Bunu daha sonra doğum günü barbekümde duyurmayı planlıyorum." Annemle babam evlerinde düzenliyorlardı. "Bazı kesimlerden olumsuz tepkiler alacağıma hiç şüphem yok. Ama Alicia'nın ve şimdi de senin desteğini aldım. Sanırım Harri de beni destekleyecektir.

ilk başta tereddüt edebilir."

"Tamara da senin arkanda olacak. Çünkü ben öyleyim. Marleigh ve aileme gelince? Nasıl tepki vereceklerinden emin olamıyorum."

"Herkesin bu konuda neşeli olmasını beklemiyorum. Neden sevinmeyeceklerini anlıyorum. Ama fikrimi değiştirmeyeceğim, sadece buna saygı duymalarını ve durumu akışına bırakmalarını istiyorum." Ben de onlar için aynısını yapardım, yani adil olan buydu.

"Dax'e bir karara vardığını ne zaman söyleyeceksin?" "Yarın. O zaman beni görmeye geleceğini söyledi." Biraz gergindim. kararımdan emin olmama rağmen. Ya da belki de sadece onun yakınında olma düşüncesi bile sistemimi tedirgin ediyordu.

"Önce ailenize söylerseniz, siz ona cevabınızı verme şansı bulamadan onunla iletişime geçme riskiyle karşı karşıya kalırsınız" diye uyardı.

"Onlara ilk önce haberimi kimseyle paylaşmayacaklarına dair söz verdireceğim."

"Sence bu gerçekten de babanın Dax'le temasa geçip onu korkutmasını engelleyecek mi?" diye sordu Sabrina, kuşkulu bir kaş kaldırarak.

"Merak etme, babamı ben hallederim. Onaylamayacaktır ama işleri belli bir çerçeveye oturttuğumda karışmayacaktır." Aksi takdirde ikiyüzlü bir piç olurdu.

Gözlerini kıstı. "Benim bilmediğim bir şey biliyorsun." "Biliyorum." Ve benim bunun farkında olduğumdan haberi yoktu.

"Ona şantaj mı yapacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Ne? Hayır. Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Masum bir omuz silkme hareketi yaptı. "Siz Davenport'lar acımasız olabiliyorsunuz."

Arkamdaki kapı açıldı ve ekibimizin bir üyesi telefonuyla konuşarak içeri girdi. Kısa bir süre kaşlarını bize doğru kaldırdı ve ardından odanın karşısındaki mantar panoya doğru ilerledi.

Sabrina bana doğru eğildi. "Bu arada," diye fısıldayarak başladı, "sana şimdiden söylüyorum, beni baş nedime yapsan iyi edersin."

Aynı şeyi Marleigh'ye de söylemişti. "Etrafındaki herkesin bunu yapması için ısrar edecek misin?" Sesimi alçaltarak sordum.

"Evet. Tamara evliliğe pek sıcak bakmıyor, o yüzden güzel bir elbiseyle koridorda yürümeye en çok bu kadar yaklaşabileceğim. Bunu benden alamayacaksın."

Kollarımı hafifçe çırttım. "Neden herkes benim düğünümünden faydalanmaya çalışıyor?"

"Etrafınızı bencil insanlarla çevirmeniz sizin hatanız, bu yüzden benden anlayış beklemeyin."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse. Şimdi işe koyulalım."

Annemle babamın malikânesi geniş bir arazi üzerinde yer alıyordu. Çocukluğumuzda oynadığımız saklambaç oyunlarını ilginç kılan odalar üzerine odalar vardı. En sevdiğim oda şüphesiz büyük kütüphaneydi. Ancak açık hava düzeni kesinlikle çok tatlıydı ve bunun nedeni sadece havuz, jakuzi ve kabanalar değildi.

Hepimiz verandanın etrafında toplanmış hamburger ve sosisli sandviçlerin hazır olmasını bekliyorduk. Dane ve Ollie, Sabrina'nın anne babası Hanna ve Kyle'la birlikte barbekünün başında duruyordu. Alicia, Sabrina, Harri ve annem Vienna ile birlikte uzun rattan kanepelerden birinde oturduğum için ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tamara ve Marleigh yakındaki bir sandalyeye oturmuşlardı. Anne tarafından büyükbabam Simon, annemin koruyucu ailesi Melinda ve Wyatt ile birlikte başka bir koltukta oturuyordu; üçü de Viyana'yı büyütme için bir araya gelmişti.

Sohbet sesleri, et cızırtıları ve ateş çukurunun çıtırtıları, yanmış yemek, odun dumanı ve klor kokularıyla birlikte akşam havasını kapladı.

Yaklaşan evliliğimden henüz bahsetmemiştim. Büyükbabam ölene kadar bu konudan bahsetmek istemiyordum. Simon'da Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu olmasına rağmen, hiçbir şekilde kırılgan değildi. Yine de her türlü bağırış çağırışla pek başa çıkamazdı ve Ollie ile babam haberimi duyduklarında bağırış çağırış olacağı kesindi.

Bu yüzden bu konuda sessiz kaldım, hediyelerimi ve kartlarımı minnetle kabul ettim ve şimdi yemek için can atıyordum. Ayrıca doğum günü pastamdan bir dilim almak için de sabırsızlanıyordum - annem benim için almıştı ve *lanet olsun çok lezzetli* görünüyordu, tamamen beyaz krema, yenilebilir güller ve girdaplı kalın kenarlıklar.

Yanımda Alicia homurdanarak beni hayallerimden kopardı. "Tanrım, Sabrina, neden aşk tanrısı rolü oynamakta ısrar ediyorsun?"

"Aleksi'yi Addie'yle eşleştiremezsem, o kişi sen olmak zorunda kalacaksın," dedi Sabrina kanepenin ilerisinden.

"Neden herhangi birimiz olmak zorunda?" diye sordu Alicia.

Sabrina dudaklarını büzdü. "Sanırım onu bir de Harri."

"Onun için çok yaşlı."

İki kadının arasında oturan Harri homurdandı. "Sen hiç biliyor musun kaç yaşında?"

Alicia elini salladı. "Hadi ondan başka bir şey hakkında konuşalım."

Sabrina itiraz edecek gibi oldu ama sonra gözleri Alicia'ya dikildi. "Sonunda New York'taki hayatını neden bırakıp gittiğini konuşabiliriz."

"Ya da kız arkadaşının emekli bir Rus porno yıldızına ne kadar çok benzediği hakkında sohbet edebiliriz."

Sabrina ona bıkkın bir bakış fırlattı. "Keşke şunu söylemeyi bıraksan Bu."

"Bu doğru," diye ısrar etti Alicia. "Tamara'nın böyle bir şeyi olmadığına emin misin? ilginç bir geçmişi var mı?"

"Evet, öyle. Şimdi Aleksi konusuna dönersek, bir randevudan zarar gelmez." Sabrina bana baktı. "Değil mi Addie?"

Omuz silktim. "Sanırım değil. Eğer yardımı olacaksa, seksi biri," dedim Alicia'ya.

Anlaşılan işe yaramamıştı, çünkü hem bana hem de Sabrina'ya kötü kötü baktı. "Siz ikiniz benim hayatım yerine kendi hayatlarınıza odaklansanız nasıl olur?"

"İkisini de yapabiliriz," dedim ona, bir gülümsemeyi bastırarak.

Sabrina keskin bir şekilde başını salladı. "Bizler harika çoklu-görevcileriz ve senin iyiliğini düşünüyoruz. Şimdi zorluk çıkarmayı bırak ve hayatını yönetmemize izin ver."

Alicia homurdanarak gözlerini devirdi. "Bence siz ikinizin çok fazla vaktin var."

Diğer tarafımda oturan annem bana doğru eğildi. "İyi misin?" Ona gülümsedim. "Tabii ki iyiyim."

Vienna başını eğdi ve beni dikkatle inceledi. "Her zamankinden daha sessizsin."

Haberi tam olarak nasıl vereceğimi kafamda prova ediyor, her bir kişinin tepkisini tahmin ediyordum. Ayrıca... "Altmışa giden yolu yarıladığımı fark ettim."

Kıkırdadı. "Ashley mi aradı seni?" diye sordu, en küçük oğullarına ve ailesine yakın olmak için kocasıyla birlikte Oregon'a taşınan bir aile dostunu kastederek. Büyük oğulları kısa bir süre sonra Vegas'a taşınmıştı.

"Söyledi," diye cevap verdim. "Ve bana mutlu yıllar diledi. Torunlarından birine diğerine bağırmaı kesmesini söylemek için defalarca duraklamak zorunda kaldığı için eğlenceli bir telefon görüşmesiydi. Yakında sen de büyükanne olacaksın. Dört gözle bekliyor musun?"

Vienna g ü l ü m s e d i . "Sabırsızlanıyorum. Dört gözle bekliyor musun
Teyze?"

"Elbette." Gözlerindeki endişeli parıltıyı yakalayıarak ona güvence verdim,

"Onlar için gerçekten çok heyecanlıyım."

"Olmayacağını düşünmemiştim," dedi kararlılıkla. "Sadece bunun senin için zor olmasından endişeleniyorum."

"Ama değil."

Tam o sırada Tamara, Viyana'nın diğer tarafına yerleşti. "Ne hakkında konuşuyoruz?" Çocukluğundan beri ABD'de yaşamış olmasına rağmen, çocukluğu boyunca evde Rusça konuşmuştu ve bu yüzden benim bayıldığım hafif bir aksanı vardı.

"Ayakkabıların," diye yalan söyledim.

"Onları istiyoruz." Tamara burnunu çekti.

"Bu çok zor."

"Benden daha fazla ayakkabın var ve bu da bir şey ifade ediyor."

Vienna kaşlarını çatdı. "Kim senin senden daha fazla ayakkabısı yok, Addie."

Tamara başıyla onayladı. "O haklı. Dolabınızı gördüm. Küçük bir ayakkabı mağazasına benziyor."

Kıs kıs güldüm. "Aleksi nasıl?"

Güzel esmer çenesini yukarı kaldırdı. "Bilmiyorum. "Bilmiyorum. bakı m."

Vienna'nın ağzı kıvrıldı. "Kardeşini gerçekten seviyorsun."

"Sadece bazen," dedi Tamara. "Bugün o zamanlardan biri değil."

"Burgerler hazır!" Ollie anons etti.

Annemin Simon, Melinda ve Wyatt için yemek hazırlamasına yardım ettim.

kendi yemeğimi almaya gitmeden önce.

Hanna bana bir gülümseme fırlattı. "Doğum günü kızı için hamburger ve sosisli sandviçleri yıkılmadan önce bir kenara koymayı ihmal etmedik."

Dudaklarım kıvrıldı. "Teşekkür ederim, Hanna. Yanağına bir öpücük kondurmak isterdim ama üzerinde hardal var."

Kaşları çatıldı ve hardal lekesini ovuşturmaya başladı... ki bu da sadece yüzünün yan tarafına yayılmasını sağladı. Kyle gözlerini devirerek peçeteyle sildi.

Hepimiz yedik, içtik ve sohbet üstüne sohbe katılırken koltuktan koltuğa sürüklendik. Herkes yemeğini bitirdikten sonra bir çöp torbası kaptım ve çöpleri toplamaya başladım.

Bunu gören Simon kaşlarını çatdı. "Bu küçük toplantı senin için. Oturup dinlenmelisin."

Melinda ona sevgiyle gülümseyerek, "Kendine engel olamıyor," dedi. "Toplantılardan sonra ortalığı temizleyen kişi olmaya alışkın, bu onun işinin bir parçası."

"Bu da şu anda temizlik görevinde olmaması için bir başka neden," dedi Simon bakışlarını tekrar bana kaydırmadan önce. "Bu aranın tadını çıkar, tatlım."

Onun yerine boş tabağını aldım ve çöpe attım. "Neredeyse bitti."

Wyatt iç çekti. "Otursana be kadın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Aranızda yönetimi devralmak isteyen birini göremiyorum. Yoksa yanılıyor muyum?"

Melinda bakışlarını kaçırırken iki adam da homurdandı.

"Evet, teklif etmeyeceğini düşünmüştüm," dedim, dudaklarımın bükülmesini zar zor engelleyerek.

Gece kısa süre sonra kararmaya başladı ve insanlar sonunda dışarı çıkmaya başladı. İlk olarak Simon, Melinda ve Wyatt çıktı; anlaşılan hepsi aynı arabayla gelmişti. Hanna ve Kyle da kısa bir süre sonra ayrıldılar. Ollie'nin Marleigh ile eve gitmekten bahsettiğini duyduğumda küçük duyurumu yapma zamanının geldiğine karar verdim.

Boğazımı temizledim ve konuşmaların arasından duyulabilecek kadar yüksek sesle konuştum: "Paylaşmam gereken bazı haberler var." Konuşmalar hemen kesildi ve herkesin dikkati benim üzerimde toplandı. "Ama önce, burada söylenenlerin hiçbirini kimseye tekrar etmeyeceğinize dair söz vermenizi istiyorum. Yani *hiç kimseye*."

Bir kanepede iki yanımda oturan Sabrina ve Alicia dışında herkes bana tedirgin, şaşkın ya da bu ikisinin karışımı olan bakışlarla baktı. Babam ve Ollie bu konuda ayak sürüse de sonunda herkes bana söz verdi.

Birbirine kenetlenmiş ellerimi kucağımda dinlendirdim. Lafı dolandırmaya gerek görmeyerek doğrudan konuya girdim. "Dax Mercier bana evlenme teklif etti. Ben de evet dedim."

Sessizlik hüküm sürüyordu. Gözler şişti. Çeneler gevşedi. Sırtlar dikleşti. "Siz ikiniz ne zamandan beri birliktesiniz?" diye sordu Vienna, sesi

Hatta dikkatlice. "Peki bunu neden bizden sakladın?" "Biz birlikte değiliz," dedim.

"Biz sadece-"

"Aman Tanrım, hamile misin?" Harri patladı.

Keşke. "Hayır. Dax ve ben yıllar önce yedek bir evlilik anlaşması yaptık ve artık bunu onurlandırmamızın zamanı geldi."

Toplu bir nefes alış veriş oldu ve ardından Alicia ile Sabrina dışındaki herkes aynı anda konuşmaya başladı. Aslında her şeyden çok *atıp tutuyorlardı* - özellikle de her ikisi de ayağa fırlayan Ollie ve Dane söz konusu olduğunda.

Bir elimi avuç içim dışarı bakacak şekilde kaldırdım ve sakince, "Bir seferde sadece bir soruya cevap verebilirim," dedim.

"Neden böyle bir şeyi kabul ettin ki?" diye sordu babam, ifadesi sert, vücudu kaskatı kesilmişti.

"Bu delilik," diye ekledi Ollie, yanakları endişe verici bir kırmızı tonundaydı.

"Artık gençleşmiyorum," diye başladım, "biyolojik saatim işliyor-"

Ollie yüzünü buruşturarak, "Bu rastgele bir adamla evlenmek için bir neden değil," diye ısrar etti.

"Dax rastgele biri değil. Tanıdığım biri. Yanında rahat olduğum biri." Babama baktım. "Sen de onu tanıyorsun. Hatta ondan hoşlanıyorsun."

Dane homurdanarak başını geriye attı. "Şimdi değil. Bir *anlaşmanın* parçası olarak kızımın onunla evlenmesini istiyor. Senden daha fazlasını bulma şansını bir kenara atmanı istiyor ve bunun senin için ne anlama geldiği açıkça umurunda değil."

Alicia iki elini de kaldırdı. "Bence hepimiz bir nefes almalıyız."

"Nefes almak mı?" diye yineledi Ollie, inanmayarak. "Duyuyor musun ki

Addie'nin söylediklerine? Durun, ikiniz de şaşırmış görünmüyorsunuz," diye yorum yaptı, ondan Sabrina'ya bakarak. "Biliyor muydun?"

Onlara sözlü olarak saldırmasını istemediğim için hemen araya girdim, "Alicia haklı, biraz nefes almanın faydası olur. Bana bağırip çağırmana gerek yok."

Bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Gerek yok mu? Ciddi misin? Şu anda seni tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. IQ'n bir gecede düşmüş gibi."

Kaşlarımı kaldırarak uyarıda bulundum. "Dikkatli ol, Ollie."

Vienna koltuğunda öne doğru kaydı. "Söylemek istediği şey, şu anda sakın olmak için haberiniz karşısında biraz fazla şok olduğu. Eminim bu duyuruyu Alicia ya da Harri yapmış olsaydı, soğukkanlı ve sakın olamayacağınızı kabul edersiniz."

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim. "Ama onları dinler ve neden bu kararı verdiklerini anlamaya çalışırdım, onları bu kararlarından dolayı kötülemez ya da aptalmışlar gibi davranmazdım."

Annem bana yatıştırıcı bir bakış attı. "Kimse senin aptal olduğunu düşünmüyor, Addie. Sen her zaman iyi ve sağlam kararlar verdin. Hepimiz sadece bu karara nasıl vardığını anlamaya çalışıyoruz."

"Evet, anlamıyorum," dedi Harri, Marleigh'nin yanındaki yerinden, sesi çatışmacı değildi, sadece şaşkıındı. "Annemle babamın sahip olduğu şeyi bulmaya her zaman çok kararlıydın."

Dane neredeyse ısırarak, "Bu değil," dedi. "Hem de hiç. Bu fikri neden aklından geçirdiğini bile anlayamıyorum." Gözleri kısıldı. "Sana şantaj mı yapıyor?"

Neredeyse gözlerimi devirecektim. "Tabii ki hayır. O sordu. Düşüneceğime söz verdim. Ben de öyle yaptım. Ve daha sonra yaptığım seçim de bu oldu."

"Grayden'ın yaptığı şey yüzünden acı çektiğini anlıyorum," diye araya girdi Marleigh. "Ama buna yanıt vermek için bu biraz aşırı bir yol."

Kaşlarımı çattım. "Bunun Grayden'la hiçbir ilgisi yok."

Marleigh bana şüpheci bir bakış attı. "Bundan emin misin? Çünkü Dax'in Grayden'a siktir git teklifini kabul etmişsin gibi görünüyor."

Yüzümün sertleştiğini hissettim. "Gerçekten böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordum, sesim düzdü. "Ben böyle bir insan mıyım?"

Marleigh yüzünü buruşturdu. "Zalim ya da kindar olduğunuzu ima etmek istemedim-"

"Ama yaptığınız şey bu. Çok teşekkürler."

Ollie onun omzuna koruyucu bir el koyarak, "Öyle demek istemedi," dedi. "Sadece yanlış bir nedenle evet dediğinden endişeleniyor. Ben de onun teorisine katılıyorum. En mantıklısı bu."

Sabrina içini çekti. "Addie'nin üzerine atlamak yerine söylediklerini dinleseydin, neden haksız olduğunu anlardın."

"Nasıl olur da buna karşı çıkmazsın?" diye sordu ona, yumruklarını dar kalçalarının üzerine indirerek. "Bekle, buna cevap verme. Kiminle konuştuğumu unuttum."

Tamara'nın sırtı dikleşti. "Hayatta risk almayı sevmesi yanlış değil Ollie," dedi Sabrina'nın diğer yanına oturarak. "Başka bir şeye kızdığın için ona hakaret etme."

Alicia tekrar, "Gerçekten, herkesin *bir nefes almaya ihtiyacı var*," dedi.

Dane volta atmaya başladı. "Sonuç olarak Addie, boş bir evlilikten daha iyisini hak ediyorsun. Eminim kendin için daha fazlasını istiyorsundur."

"Tabii bize Dax ile birbirinize karşı bir şeyler hissettiğinizi söylemeyecekseniz?" Vienna araştırdı. "Bu durumu farklı kıldadı."

Onunla aramızda cinsel kimyaya dayalı bir bağ olduğunu söyleyebilirdim ama bunu *aileme anlatmak* istemiyordum. "Böyle duygular gelişebilir," dedim ama en iyi ihtimalle Brooks'la sözünü ettiğim sıcak arkadaşlığı geliştirebileceğimizi düşündüm.

Dane'in yanağındaki bir kas gerildi. "Onlar da *olmayabilir*."

Çok doğru, ama bunu yüksek sesle kabul etmezdim. "Bakın, buna bir hevesle karar vermedim. Düşünmek için koca bir hafta ayırdım. Her açıdan bakmak için. Bunun eksilerinden çok artıları var."

Aniden durduğunda Dane'in kaşları çatıldı. "Bunun nasıl artıları olabilir ki? Neden sevmediğin biriyle evlenesin ki?"

Ondan Viyana'ya bakarak şöyle dedim: "İnsanlar bazen böyle yapar, bilirsin. Başka nedenlerle evlenirler ve muhtemelen duyguların gelişmesini beklemezler. Muhtemelen bunun boşanmayla sonuçlanacağını düşünürler - hatta evlenirken yaptıkları anlaşmanın bir parçası da bu olabilir. Ama

yanıldıkları ortaya çıkıyor,

ve bu evlilikten iyi bir şey çıkar. O insanlar beni bu yüzden yargılamakla ikiyüzlülük etmiş olurlar, değil mi?"

Annemle babam çaktırmadan birbirlerine temkinli bir şekilde baktılar.

Bir keresinde, evliliklerinin başlangıçta nasıl bir çıkar ilişkisi olduğunu konuşurlarken kulak misafiri olmuştum. Dane'in vakıf fonuna erişebilmek için biriyle evlenmesi gerekiyordu ve Vienna'nın ona bir iyilik borcu olduğu için ondan yardım istemişti. Yine de bundan kimseye bahsetmemiştim. Kardeşlerime bile.

Bakışlarımı herkesin üzerinde gezdirdim. "Bunun bir rahibin önünde durmak için geleneksel bir sebep olmadığının farkındayım. Ama hayattan istediğim şeylerin gerçekleşmesini beklemekten yoruldu - bunların ne olduğunu detaylandırmama gerek yok. Her şey ters gidebilir ve boşanmayla sonuçlanabilir, elbette. Ama her evlilik böyle olabilir."

Ollie, nişanlısının yanındaki mindere çökerek, "Dax'le doğru bir nedenle evleniyor olsaydınız bunun olma ihtimali daha az olurdu," diye kııptı.

Omuz silktim. "Muhtemelen. Ama yine de bu riski göze alacağım." Marleigh bana yalvaran bir bakış fırlattı. "Addie-"

"Hayır," diye tersledim, gözlerim ondan Ollie'ye kaydı. "İkinizin orada oturup bana bu konuda ders vermesi kolay. Ergenliğinizden beri birliktesiniz. Bir gün şu anda bulunduğunuz noktaya geleceğinizi hep biliyordunuz. Yıllarınızı bunu aramakla, bunu ummakla, bunu gerçekleştirmek için defalarca başarısız olmakla geçirmediniz. *Neredeyse* başarıyordunuz ama sonra haksız yere kaybetmediniz."

Ollie gözünün kenarını ovuşturdu. "Eğer bu Lake'le ilgiliyse-"

"Bu benim için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyle ilgili." Tekrar herkese baktım. "Hiçbiriniz benim yerimde olsaydınız nasıl bir seçim yapacağınızı bilemezsiniz, çünkü onların içinde hiç yürümediniz, bu yüzden bana ders verenler o yüksek atlarınızdan inmelisiniz."

Ollie iç geçirerek bakışlarını Alicia'ya çevirdi. "Bu konuda söyleyecek bir şeyin yok mu? Bu adamla *evlenmek* istiyor. Beni yanlış anlama, Dax'e saygı duyuyorum. Ama gerçekten onun için iyi olacağını düşünüyor musun?"

Alicia parmaklarını bir avucunun içinde boş boş gezdirirken dudaklarını büzdü. "Babamın iş arkadaşlarından birinin oğlunun partilerde benimle nasıl ilgilendiğini hatırlıyor musun? Benim için iyi bir ortak olacağını, ona bir şans vermem gerektiğini söylemiştin. Tavsiyene uydum ve babama ulaşmak için beni kullandığını hemen anladım."

Ollie beceriksizce yakasını çekti.

Alicia ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hem Addie hem de Harri bu tür şeylerle uğraşmak zorunda kaldılar. Sen hiç yaşamadın, çünkü hep Marleigh'le birlikteydin. Senden hiçbir şey istemeyen ya da sana ihtiyacı olmayan, sadece *seninle ilgilendiğinden* emin olabileceğin birinin etrafında olmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin. Dax Addie'yi sevmiyor olabilir ama onu *kendisi için* istiyor. Ve inanıyorum ki tıpkı yıllar önce yaptığı gibi ona iyi davranacaktır."

Geçerli noktalara değindiği için biraz sinirlenmiş görünen Ollie, Harri'ye döndü. "Senin bu konudaki fikrin nedir?"

Harri birleştirdiği ellerini kalçalarının arasına sıkıştırdı. "Seni destekleyeceğimi umduğunu biliyorum ama Alicia'ya katılıyorum. Ayrıca, annemin de dediği gibi, Addie her zaman iyi ve sağlam kararlar vermiştir. Eğer bunun kendisi için en iyisi olduğunu düşünüyorsa, biz kimiz ki ona aksini söyleyelim?"

"Ben bile daha iyi ifade edemezdim," dedi Sabrina.

Tamara başını salladı. "Ben de Harri ile aynı fikirdeyim."

Alicia çenesini eğdi. "Ben de öyle." Diğer herkes sadece bana baktı.

İçimden iç çektim. "Hepinizden onaylamanızı istemiyorum. Benim için mutlu olmanızı da istemiyorum. Ama müdahale etmemenizi istiyorum."

"Bunun daha sonra pişman olabileceğin bir şey olmasından endişe etsek bile mi?" diye sordu Dane, sesi kırılmıştı.

"O zaman bile," diye cevap verdim. "Nasıl hissediyorsan hisset, ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, burada önemli olan *senin* duyguların, endişelerin ya da fikirlerin değil. Bu *benim* hayatım. Hiçbirinize kendi hayatınızı nasıl yaşayacağınızı söyleyemem, siz de bana benimkini nasıl yaşayacağımı söyleyemezsiniz. Kesinlikle bana bağıramazsınız."

Dane ensesini ovuşturdu. "Şu anda saldırıya geçmemeliydik," diye rahatladı.

Vienna başını salladı. "Bizi hazırlıksız yakaladınız."

Burnumu çektim. "Bunu aşman gerekecek, değil mi?"

Ollie yarım ağızla kıkırdadı. "Çok sert birisin, Addie."

Çenemi öne çıkararak devam ettim: "Kararımı verdim, ister beğen, ister beğenme. Ama beni kararımdan döndürmeye çalışmayın. İtirazların hiçbir faydası olmayacak."

"Evet, anlıyorum," diye homurdandı Dane.

Vienna ona pis bir bakış attı. "Bunu senden alıyor."

Kaşlarını çattı. "Sen de bir o kadar inatçısın, beni suçlama."

Ben araya girdim, "Çok yakında Dax'in yanında bir sunakta duracağım. Hepiniz bunun için orada olabilirsiniz ya da bir açıklama yapmak için bunu kaçırabilirsiniz.

onaylamıyorum. Her neyse. Ama düğün sen orada olsan da olmasan da devam edecek. Eğer kaçırsan tek bir şey başarmış olacaksın, beni inciteceksin."

Ollie'nin omuzları çökerken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Duygusal şantajda çok iyisin."

Dane, Viyana'ya hızlıca bir bakış fırlattı. "Bunu senden alıyor."

"Ben de törende olacağım," diye söze girdi Harri. "Hiçbir şey beni uzak tutamaz. Yine de nedime olmayı bekliyorum - bunu açıkça belirteyim."

Alicia gülümsedi. "Ben de ona aynı şeyi söyledim."

Sabrina elini gururla kaldırarak, "Ben onun baş nedimesiyim," dedi. ... ona *sorduğum* gibi.

"Kendini baş nedime ilan etti," diye mırıldandım ve ondan kibirli bir yan bakış kazandım.

Uzun saniyeler sessizlik oldu ama sonra Vienna uzun bir nefes verdi ve şöyle dedi: "Neden bu yola girdiğini tam olarak anlamıyor olabilirim Addie ama düğün gününü asla kaçırmam. Baban da öyle. Ya sen?"

"Hayır," diye homurdandı Dane. "Ama protesto altında seninle koridorda yürüyeceğim."

"Anlaşıldı." Ollie'den Marleigh'ye baktım. "Eee?" İstifa etmiş gibi bakiştılar.

Ollie bana "Elbette orada olacağız," dedi.

Marleigh başını salladı. "Lütfen benden nedime olmamı isteme. -"Elbiseler bana yakışmıyor."

"Gerçekten bilmiyorsun," diye onayladı Sabrina.

"Ama Ollie biliyor." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Sabrina, "Sen daha küçük bir çocukken Addie'yle benim sana giydirdiğimiz küçük elbisenin içinde ne kadar sevimli görüldüğünü asla unutmayacağım," diye dalga geçince küçük bir tartışma yaşandı.

Sesler yükselirken Alicia bana doğru eğildi ve sessizce, "Düşündüğümden daha iyi geçti," dedi.

"Hepsinin buna boyun eğdiğini sanma," dedim ona, sesim aynı derecede sessizdi. "Annem, babam ve Ollie şu andan düğüne kadar fikrimi değiştirmek için ellerinden geleni yapacaklar."

Alicia'nın kaşları çatıldı. "Buna itiraz edebilmek isterdim ama edemem.

Sorun olacaklar."

"Evet. Bir daha bağarmakla uğraşmayacaklar çünkü bunun onları bir yere götürmeyeceğini biliyorlar. Başka taktikler deneyeceklerdir."

Yine de hiçbir iŖe yaramayacaktı. Ve bunu nihayet anladıklarında, törene katılma konusundaki fikirlerini deęiŖtirebilirler. Bunu zaman gösterecekti.

Sekizinci Bölüm

Ertesi gün bir market alışverişinden sonra yolumda **ilerlerken** evime yaklaştığımda yavaşladım. Önümdeki manzara kaşlarımı çatmama neden oldu. Toplanan büyük kalabalığa rağmen, üstü açık gümüş bir arabanın, artık eğri bir açıyla duran bir elektrik direğine yaslandığını görebiliyordum. Yakındaki bir bankta oturan, ölüm kadar solgun genç bir adam başına beyaz, kan lekeli bir bez tutuyordu.

Yanımda ön koltukta oturan Alicia daha iyi görebilmek için gerindi. "Tanrı'ya şükür kimse yaralanmamış gibi görünüyor. Sence Thaddeus'un şu anda tamamen ayık olma ihtimali nedir?"

"Yüksek değil," diye cevap verdim, garaj yolumuza girerken. Yirmi bir yaşındaki komşumuz şımarık ve inanılmaz derecede pervasızdı. Geçmişte sarhoşken araba kullandığı için polisler tarafından kenara çekilmişti. Ailesinin şerifle yakın arkadaş olması nedeniyle hiçbir zaman sorumlu tutulmamıştı ve bu da sorunun bir parçasıydı - davranışını değiştirmek için hiçbir teşviki yoktu.

Bazen o kadar aptal oluyordu ki, bir keresinde annemi evimden çıkarken gördüğünde ona laf atmıştı. Annem ona sadece homurdanmıştı.

Viyana'yı düşünmek bana daha önce ondan aldığım telefonu hatırlattı...

"Babanla benim tipik bir nedenden ötürü evlenmediğimizi nereden biliyorsun?" diye sormuştu.

"Bir keresinde ikinizi bu konu hakkında konuşurken duymuştum," diye cevap verdim.

"Ve bu bilgiyi kullanman gereken zamana kadar kendine sakladın. Tanrım, sen tam anlamıyla babanın kızıydın." Daha sonra Dax'la evlenme konusundaki kararlılığımı kırmaya çalıştı, aksi takdirde pişman olacağımdan emindi. Ses tonunu yumuşak ve dokunaklı tutarak, bana bir sürü soru yöneltti:

"O anın sizin için ne kadar özel olmadığını fark ettiğinizde mihrapta dururken üzölmeyecek misiniz?"

"Zorunluluktan ziyade yapmaktan mutluluk duyacağınız bir düğün planlamayı tercih etmez misiniz?"

"Çocukları gerçekten de ebeveynlerinin birbirlerine karşı hiçbir şey hissetmediği bir evde mi yetiştirmek istiyorsunuz?"

"Hayalini kurduğun evlenme teklifini alamayacaksın, Addie. Sevdiğin adamın dizlerinin üzerine çöküp hayatını onunla geçirmeni istediği o anı yaşayamayacaksın. Bir noktada bundan yakınmayacak mısın?"

Bunların geldiği yerde daha çok soru vardı.

Hiçbirine değinmemiştim. Sadece kararımı verdiğimi tekrar tekrar belirttim. Sonunda, bu işin peşini bırakacaktı. Ama bir an için bile bir şans daha vermeyeceğine inanmadım.

Beni anılarımdan koparan Alicia emniyet kemerini çözdü ve "Thaddeus'un marifetini bildirmek için polisi aramaya zahmet eden oldu mu acaba?" dedi.

"Bundan şüpheliyim. Şerifin bu konuda bir şey yapmayacağını bilirler." Arabadan çıktım ve uzun bir yürüyüş yaptım.

"Kesin olan bir şey var," diye söze başladı kız kardeşim, arabanın kaputunun üzerinden gözlerime bakarak, "Dax buradaki hasarı pek hoş karşılamayacaktır. Oakengrove artık onun."

Dax'in adını duyunca midem sinir bozucu bir takla attı. Daha önce bana e-posta göndermiş ve önümüzdeki bir saat içinde evimde olacağını söylemişti.

Aracın arkasına doğru ilerlerken Alicia, "Belki Thaddeus'a ulaşabilir," diye ekledi.

Anahtarlığımı kullanarak bagajı açtım. "Belki." Ama umutlu değildim.

Thaddeus insanların onu beladan kurtarmasına çok alışmıştı. Blaise ve onun gibilerde gördüklerimden biliyordum ki, bir ömür boyu sonuçlarla yüzleşmemek insanın ahlaki temelini aşındırabilirdi. Thaddeus Dax'ten korkarak yakalanmaktan kaçma becerisini geliştirebilirdi ama muhtemelen davranışlarını değiştirmeyecekti. En azından başlangıçta.

Alicia iki çantayı kaparken, "Daha garip şeyler de oldu," dedi. "Bir anlaşmanın parçası olarak eski bir sevgiliyle evlenmen gibi."

Bunu herkesin içinde tartışmak istemediğim için, "Arabayı boşaltalım, olur mu?" dedim.

"Elbette."

Bir çanta kaptım. "Minnettarım."

"Hey, yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu bir erkek sesi.
Donup kaldım ve kız kardeşim de benimle aynı öfkeyi paylaşarak sessizce inledi.

Arkama bakarak komşumuza zorla gülümsedim. "Biz hallederiz, teşekkürler." Ama Jenson kasıla kasıla yanıma geldi, sırtışı her zamanki gibi sinsi ve ukalaydı.

Ugh.

Evimize girmek için her fırsatı kullanarak bize sık sık "yardım etti", Esasen sınırlarımızı yok sayıyor ve sanki buna hakkımız yokmuş gibi kişisel alanımızı işgal ediyordu. İşte bu yüzden, benim tepkimi görmezden gelerek yanıma geldiğinde gülümsemem dalgalandı. "Gerçekten, sorun değil," dedim ona.

Başparmaklarını kullanarak kendini işaret etti. "İki kadının mücadele etmesine izin verirsem nasıl bir adam olurum?"

Alicia, "Gerçekten hiç z o r l a n m a y a c a ğ ı m , " diye güvence verirken, sanki adam çantalarını elinden alacakmış gibi çantalarının saplarını sıkıca t u t u y o r d u .

Kadının sözlerine aldırmadan bagajdan son iki çantayı aldı ve bagajı kapattı. "Yolu göster," dedi, hâlâ sırtarak.

Arabamı kapı koluyla kilitledikten sonra Alicia'ya *bir gün onu bıçaklayacağım* bakışını attım. Düşük bir homurtu çıkardı.

Ön kapıya doğru ilerlerken, "Çantaları kapının eşiğine bırakabilirsiniz," dedim.

Ama yapmadı. Kapı açılır açılmaz kendi eviymiş gibi içeri daldı ve "Bu tembellik olur" diye seslendi.

Orospu çocuğu. Dişlerimi sıkarak Alicia'ya döndüm. "Sence gizemli bir şekilde 'ortadan kaybolma' kimse fark eder mi?"

Dudaklarını büzdü. "Evet. Ama aynı zamanda rahatlayacaklarını da düşünüyorum." Bu beni gerçekten şaşırtmazdı.

Bir erkekte *biraz* kibir olmasını önemsemezdim, yeter ki bu kibri başarılarıyla kazanmış olsun ve başkalarını *küçük görmesin*. Ancak Jenson kendini beğenmişlik duygusuyla doluydu ve kendini biz ölümlülerden üstün görüyordu. Sanki yakışıklı, zengin ve satış müdürü olmak onu diğerlerinden bir adım öne çıkarıyormuş gibi. Kendini bir alfa olarak görüyordu ama bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ve sadece güvensiz bir özentî havası yayıyordu.

Onu evden çabucak çıkarmaya kararlı bir şekilde, çantaları adaya koyduğu mutfağa kadar onu takip ettim. "Yardımanız için teşekkürler, minnettarız. İyi akşamlar." Elimini kapıya doğru uzattım.

Yine de gitmedi. Kahve makinesine yöneldi ve onu işaret etti.
"Biliyor musun, bende de aynısından var. İkinize de kahve yapmama ne dersiniz?"

Bir kahve?"

"Hayır, teşekkürler," dedim, çenemin sertleştiğini hissederek.

Alicia çantalarını biraz fazla kaba bir şekilde adaya bıraktı. "Ben iyi."

Ellerini birbirine sürttü. "Şey, bir latte alabilirim hemen şimdi."

"O zaman eve gidip kendine bir tane almalısın," dedim sabrımın *hızla tükendiğini* hissederek. "Kız kardeşim ve ben gerçekten meşgulüz. Oturup sohbet edemeyiz."

Ağzı kıvrıldı. "Merak etme, beni eğlendirmeni beklemiyorum. Sadece sizinle biraz zaman geçirmek istiyorum kızlar."

Tamam, işim bitmişti. "Söylemek *istediğim şey*, şimdi gitmeni istediğimizdi. O yüzden gidin."

Gülümsemesi titreyerek ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Hey, siz hanımları rahatsız etmek istememiştim, eğer ettiysem çok üzgünüm. Beni iyi tanımadığınızın ve bu yüzden evinizde bir yabancı olmasının rahatsız olabileceğinizin farkındayım. Ama bunu düzeltmenin tek yolu birbirimizi tanımamız ve böylece artık bir yabancı olmamam" dedi.

Ellerimi adanın üzerine koydum. "Söylediklerim hala geçerli. Senden istediğimiz..." Ayak seslerinin eve girdiğini duyduğumda sözlerim kesildi. Alicia, Jenson'ın kalmaya davetli olmadığına dair bir işaret olarak ön kapıyı açık bırakmıştı.

Birkaç dakika sonra Dax erkeksi bir zarafetle, her adımı yavaş ve kendinden emin bir şekilde odaya girdi. Nabzım gümbür gümbür atmaya başladı. Heyecan karnımda canlandı. Ve içimdeki kadınsı olan her şey uyandı ve onu selamlamak için ayağa kalktı.

Hormonlarım onu içlerine çektikçe kendilerini havalandırmaya başladılar. Tanrım, gerçek olamayacak kadar muhteşemdi. Şeytanla bir anlaşma yapmış olması gerektiğinden emindim, çünkü kimse *doğal olarak* bu kadar çarpıcı olamazdı. Hiç kimse.

Kendisine ait olmayan bir mutfığa girerken en ufak bir tereddüt ya da gariplik göstermedi. Her zamanki sarsılmaz soğukkanlılığını yansıtıyor, son derece rahat ve konforlu görünüyordu. Sanki buraya aitmiş gibi.

Uyumsuz gözleri tam üzerime odaklanmıştı, okunmuyordu ve gözünü kırpmıyordu. "Ön kapınızı açık bırakmışsınız."

"Jenson için," diye açıkladım. "O kalmıyor, yani ..." Sesimin bu kadar sakın çıkmasından dolayı daha sonra kendimi ödüllendirecektim.

"Anlıyorum." Dax'in bakışları kısa bir süreliğine kız kardeşime kaydı. "Alicia," diye selamladı, o da sadece gülümsemekle yetindi. Sonra komşumuza odaklandı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum, Jenson. Bileğin nasıl?"

Sürüngen doğruldu. "Daha iyi, Bay Mercier, daha iyi," diye cevap verdi, Dax'in varlığının ağırlığı altında en iyi köpek rolü küçülüyordu.

"Peki ya ailen?" diye sordu Dax. "Onlar nasıl?"

"İyi, kesinlikle iyi." Jenson boğazını temizledi. "Addison ve Alicia'nın alışverişlerini içeri taşımalarına yardım ediyordum." Bunu söylemedi, bununla *övündü*. Sanki ülkesine bir hizmette bulunmuş gibiydi.

Dax çantalara bir göz attı. "Gördüğüm kadarıyla işiniz bitmiş."

"Evet, ben..." Jenson sözünü kesti. Muhtemelen bir şey söyleyemediği için

Ona gitmesini söylediğim halde neden hala eve gitmediğinin *iyi bir* nedeni vardı.

Onunla göz göze geldim. "Sen de tam gitmek üzereydin, değil mi?"

"Öyleydim." Bir an tereddüt etti ama sonra kız kardeşime ve bana nazik bir gülümseme gönderdi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa her zaman yan kapıda olduğumu unutmayın."

"Hatırlayacağız," dedim.

Alicia sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle "Ne yazık ki unutamıyorum," diye mırıldandı.

duy

mak. Homurdanmamak için dudaklarımı birbirine kenetlemek zorunda kaldım.

Jenson hemen hemen odayı terk etti - gerçekten üzücüydü rahatsız edici olduğunu söylemiyorum bile.

Dax bakışlarını tekrar bana dikti. "Bunu sık sık yapar mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Tavus kuşu gibi kasılır mı?"

Dudaklarının bir köşesi seğirdi. "Misafirliği fazla uzadı."

Jenson'a gitmesini söylediğimi duyduğunu tahmin ettim. "Deniyor. Onu her zaman yanımızdan uzaklaştırmayı başarıyoruz. Eninde sonunda."

Dax mırıldandı, dudakları hoşnutsuz bir çizgiye dönüştü. "Onunla konuşacağım."

"Çok memnun oluruz," dedi Alicia. Benden ona bakarak yukarı doğru işaret etti. "Ben yukarı çıkıyorum. Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var. Aslında birkaç tane." Beni hormonlarımın baş belasıyla baş başa bırakarak kaçtı.

Dax ve ben bir kez daha bakışlarımızı çarpıştırırken, hava cinsel farkındalıkla uğuldamaya ve kalınlaşmaya başladı. Bu benim nabzımın

erimesine neden oldu.

Odaya bir adım daha attı. "Doğum günün nasıl geçti?" Omuz silktim. "Aynı tas aynı hamam."

Tam o sırada Gypsy mutfak tezgâhının üzerine sıçradı ve ona.

Onu okşamak için uzandığında yüzümü buruşturdum. "O gerçekten de pek

... Huh." Adam onu okşarken küçük kedi elinin içinde eridi. Tipik bir durum. Kedi bile onun cazibesine karşı bağışık değildi.

Onu iki eliyle kaldırdı ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi, ağzı hafifçe kıvrılmıştı... ve bu görüntünün beni tam yumurtalıklarımın vurmasına hazır değildim. Babam yeni kedileri Artemis'e ilgi gösterdiğinde annemin neden hep gülümsediğini şimdi anlıyordum.

Yutkundum. "Kedileri sever misin?"

"Çoğu hayvanı severim." Dax onu nazikçe tezgâha geri koydu ve sonra bakışlarını bir kez daha bana sabitledi. *Tamamen* bana. Öylesine yıkıcı bir yoğunlukla bakıyordu ki ağzım kurudu. "Peki, bana verecek bir cevabın var mı?"

Dudaklarımı yaladım, gözleri dudaklarıma indiğinde midem bulandı. "Evet."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

Yutkunarak yavaşça başımı salladım. "Bunu yapacağım. Anlaşmayı onurlandıracağım."

İfadesi değişmedi, gözlerine dolan saf erkek memnuniyeti dışında. "İyi karar."

"Yine de birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor," dedim bir market poşetini bana doğru sürükleyerek. "Öncelikle, kahve ister misin?"

Adadaki bir tabureye yerleşirken başını kısa bir süre salladı. "Sanırım değinmek istediğiniz noktalardan biri de evlilik sözleşmesi meselesi. Ailenizin ve aile avukatınızın bu konuda ısrarcı olacağının farkındayım. Benimki de öyle. Bu konuda bir sorunum yok. Sizin?"

Bir dolap açarak, "Hiç yok" diye cevap verdim. Bu şekilde korunduğumuzdan emin olmak mantıklıydı. Ve eğer bunu yapmazsak, bu sadece yakın akrabalarımızın evliliğe karşı çıkmasına neden olacaktı - zaten karşı çıkıyorlardı.

"O zaman her birimiz sözleşmelerimizi hazırlar ve imzalatırız." Ellerini adanın üzerine koydu, parmaklarını birleştirdi. "Düğüne gelince... ayrıntılar konusunda hiçbir tercihim yok. Tek istediğim hızlıca bir araya getirilmesi. Beklemek istemiyorum."

"Bunu başarabilirim," dedim dolaba konserve ürünleri istiflerken.

"Daha kolay olaksa Vegas'a da gidebiliriz."

"Hayır, ben hallederim." Bağlantılarım, deneyimim ve harika ekibim göz önüne alındığında, zorlanmazdım. "Mekan, tema, müzik, yer, hiçbir şey gerçekten umurunda değil mi?"

"Yerel olmasını istiyorum. Büyük bir prodüksiyon düzenlemek ve tüm iş ortaklarımı davet etmek gibi bir niyetim yok - sadece arkadaşlarımı ve ailemi kapsayan bir şeyi tercih ederim. Gerisi ne olacak? Bunu size bırakıyorum."

Müstakbel damatların bu kadar az katılım göstermesi nadir rastlanan bir durum değildi. Ama Dax kontrolü sevdiği ve güçlü fikirleri olduğu için planlara katkıda bulunacağını düşünmüştüm. Öte yandan, yaklaşan evliliğimize duygusal bir yatırımı yokken bu onun için neden önemli olsun ki?

"Küçük ve yerel bir şey tercih ederim, o yüzden bana uyar." Market poşeti artık boştu, onu bir kenara bıraktım ve dolu bir tane aldım. "Bir güvenlik şirketinin ortağı olduğunuzu biliyorum, bu yüzden güvenlikle kendiniz ilgileneceğinizi varsayıyorum? Buna ihtiyacımız olacak." Ailelerimizin her biri kendi çapında yüksek profilliydi. İnsanlar ellerinden gelse, sadece fotoğraf çekmek için bile olsa düğünü basacaklardı.

Dax çenesini eğdi. "Bunu halledeceğim."

"Tamam," dedim buzdolabının kapağını açarak. "Düğünün lojistik işlerini halledebilirim ama davetli listenize ihtiyacım olacak." Buzdolabının çekmecelerinden birine sebzeleri yerleştirmeye başlarken durakladım. "Mümkün olduğunda bana e-posta ile gönder."

"Yarın sana getiririm."

"Tüm aile üyeleriniz anlaşımdan haberdar mı?"

"Sadece kardeşlerim." Dax parmaklarının başını çözerek onları hafifçe adanın üzerine vurmaya başladı. "Bunu destekliyorlar. Artık düğünü kesinlikle yapacağımızı bildiğime göre, ailemin geri kalanına da söylemeyi planlıyorum. Muhtemelen yarın."

Bir tepsi yumurtayı buzdolabının rafına yerleştirdim. "Nasıl tepki vereceklerini öngörüyorsun?"

"Hiç şüphesiz şaşıracaklar. Hatta belki bir dereceye kadar hayal kırıklığına uğrayacaklar. Benim için görücü usulü bir evlilikten daha fazlasını isteyecekler. Ama nedenlerimi anlayıp saygı duyacaklar ve seni de Caelan gibi kabul edecekler. Onlar böyledir."

Şahsen, biraz fazla iyimser olmasının mümkün olduğunu düşündüm. Ama hiçbirini emin olacak kadar iyi tanıımıyordum. Onlarla sadece birkaç kez karşılaşmıştım.

Bir süt srahisini dikkatlice yan bölmelerden birine yerleştirdim. "Dn aileme söyledim, çünkü o zaman sana evet diyeceğimi biliyordum. Biraz samaladılar ama sakinleştiler ve bu konuda beni destekleyeceklerine yemin ettiler." Dirseğimle buzdolabının kapağını ittim. "Ayrılmadan önce onları, seninle iletişime geçme ihtiyaı hissederlerse bu akşama kadar beklemeleri gerektiği konusunda uyardım, böylece önce seninle konuşma şansım olacaktı."

"Dane muhtemelen bunu tekrar gözden geçirmemi isteyecektir."

"Birkaç kez," diyerek bir sonraki poşete geçtim. "Israrcı biri. Düğüne kadar beni de aynı şekilde rahatsız edeceğinden şüphem yok. Muhtemelen hem benim ailemden *hem de* senin ailenden başkaları da rahatsız edecektir."

"Bu onların zamanını boşa harcamak olur." Bana sert bir bakış attı. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Ben de yle." Somunu ekmek kutusuna koydum, aptalca bir hareketle neredeyse parmaklarımı sıkıştırıyordum. "Bu evlilik anlaşmasından tam olarak ne istiyorsun? Sadece açık olmak için."

Bakışları benimkileri yakaladı, orada bir uyarı ve bir söz vardı. "Bu bir anlaşma olabilir Addison, ama ayrı yatak odalarımız falan olmayacak. Benim yanımda uyuyacaksın, ait olduğun yerde."

Onun yatağında -ki bu *bizim* yatağımız olacaktı- neler olacağını düşündükçe midemde kelebekler uçuşmaya başladı. "Başka bir şey yapmaya niyetim yoktu." Durakladım. "İkimiz de meşgul insanlarız ama normal bir çift gibi evde birlikte vakit geirmemizin önemli olduğunu düşünüyorum."

"Anlaştık. Sen benim karım olacaksın, ev arkadaşım değil. Davranışlarımız bunu yansıtmalı."

Göğsümde bir rahatlama hissettim. Ancak o zaman, büyük ölçüde ayrı hayatlar yaşayacağımıza dair bir fikre sahip olmasından endişe ettiğimi fark ettim. Çocuklarımızın, bir ilişkinin böyle olması gerektiğini düşünmelerini istemezdim. "O zaman arkadaş olabiliriz?"

"Arkadaş mı?" diye yineledi, kelimenin tadına bakarak. "Evet, yle olabiliriz. Daha önce işe yaramazdı."

Birbirimize "dahil" olmadığımız zamanları kastediyordu. Ve hayır, işe yaramazdı, çünkü platonik çizgileri kesin olarak aşmış olurduk. "Güzel. Eğer birlikte ocuk sahibi olacaksak, en azından arkadaş olmalıyız. Kaç ocuk istiyorsun?" Gerçekten onun uyumsuz gözlerine sahip olmalarını umuyordum - aptalca bir düşünce belki ama onları seviyordum.

"Aklımda belirli bir sayı yok." Ağzını büktü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "En az iki."

"Benim için çalışıyor."

"Hemen gebe kalmaya çalışmamamızı öneririm. Yerleşmek ve dengemizi bulmak için en az sekiz ay beklemeliyiz."

"Katılıyorum." Onun da dediği gibi, dengemizi bulana kadar içinde bulunacağımız duruma bir çocuk getirmek hem aptalca hem de bencilce olurdu. "Tam olarak nerede yaşamamızı istiyorsun?" Tezgâhın rafına baharatları yerleştirirken sordum.

"Oakengrove'daki villam. Yarın akşam beni ziyarete gel. Akşam yemeği yeriz. Sana etrafı gezdiririm. Beğenmezsen taşınırız."

"Öylece mi?"

"Aynen öyle. Sevmediğim bir yerde yaşamak istemem. Senden bunu isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, sanırım değil." Kedi maması kutularını alt dolaplardan birine tıktırdım, bu da bana ... "Taşınırken Gypsy'yi de getireceğim. Kedimi."

"Sorun değil. Açıklığa kavuşturmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Birbirimize karşı dürüst olmamızın önemli olduğunu düşünüyorum. Çoğu evli çiftin sahip olduğu duygusal bağa sahip olmadığımızı düşünürsek, iyi iletişim bizim için kilit önemde olacak."

"Evet, dürüstlük önemlidir." Gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. "Aslında bu nokta beni, konuşmamızı bitirdikten sonra size sormak istediğim şeye getiriyor, ama şimdi tam zamanı."

Ona temkinli bir bakış fırlattım. "Bilmek istediğin şey nedir?"

"Ofis binanızın yanındaki park tabelanıza neden grafiti yapıldı?"

Orosu çocuğu. "Bunu nasıl duydun?"

"Kaynaklarım var. Biri bana daha önce haber verdi."

Bunun aile içi sorunlara yol açabileceğini bildiğimden, Blaise'in numarasını ona söylemeye niyetim yoktu. İsteyeceğim son şey Dax'in kuzenleriyle anlaşmazlığa düşmesiydi. Sadece kendi iyiliği için değil, beni yakın akrabalarına da sevdirmeyeceği için.

Dakikalar süren sessizliğin ardından kaşlarını kaldırdı. "Dürüstlük istiyorsun, unuttun mu?"

Huysuz bir iç çekişe engel olarak, bir kutu mısır gevreğini tezgâhın üzerine kibarca yerleştirdim ve içindekileri bir kutuya aktarmayı aklıma not ettim

daha sonra saklama kaplarından. "Blaise'di."

"Felicity'nin oğlu mu?"

"Evet. Onu teşhis etmek kolaydı. Yüzünü kapatmaya zahmet etmemiş. Muhtemelen CCTV'ye yakalanmanın bir tutuklamaya yol açmayacağını bildiği için. Şerifin arkadaşları ve ailesi söz konusu olduğunda nasıl olduğunu bilirsiniz."

Dax bilmiş, sinirli bir homurtu çıkardı. "Baban Blaise ile nasıl başa çıktı?"

"Ona söylemedim. Babamın tepkisi aşırıya kaçabilirdi." Bana

"Ee?" *der gibi* baktı.

"Blaise daha on dokuz yaşında. Aptalca bir şey yaptı. O yaştaki çoğu çocuk yapar. Beni yanlış anlamayın, bir daha böyle bir şey yaparsa babama başvuracağım." Ben enayi değildim.

Dax'in çenesi hafifçe yukarı kalktı. "Buna gerek kalmayacak. Blaise'le ben ilgilenirim."

Bunu söylemesinden korkuyordum. "Bırak babam halletsin." "Bunu neden yapayım ki?"

"Bu işin dışında kalman senin için daha iyi olur. Blaise senin ikinci kuzenin."

"Ve sen de benim nişanlımsın."

Nabzım küçük bir step dansı yaptı. Kulağa garip gelse de, teknik olarak artık onun nişanlısı olduğumu düşünmemiştim. Bu bir iş anlaşmasıydı, aşk değil.

"Tabelaya bir şeye aptalca bir tepki olarak mı grafiti yaptı, yoksa rastgele bir hareket miydi?"

Aile içi sorunlara yol açabilecek bir *başka* şeyi daha açıklamak zorunda kalacağım için sinirlenerek dondurucunun kapağını gereğinden fazla sertçe çektim. "Vandalizmden bir gün önce annesiyle küçük bir tartışma yaşadım."

Dax'in gözleri parladı. "Tartışma mı?" Dikkatlice nötr bir yanıt.

"Gerçekten bir şey değildi. Grayden ona geri döndüğü için kendini beğenmiş ve kıskanacağımı düşünerek bunu yüzüme vurmak istedi." Dax'in gözlerinin içine baktım. "Açık olmak gerekirse, kıskanmıyorum. Geçen gün havuzda sana söylediklerime rağmen bundan şüphe duyduğunu görüyorum. Onu bir zamanlar sevdim mi? Seviyordum. Bu şimdi de geçerli mi? Hayır." Evleneceğim adamın bir başkasına takıldığımı düşünmesini istemezdim.

Dax uzun bir süre beni izledi, gözlerinin ardında ne olduğunu tam olarak anlayamadığım duygular vardı. "Felicity ile temasa geçeceğim, ona

Durumu açıklayın ve onun ya da oğlunun sizi tekrar rahatsız etmesinin ne kadar büyük bir hata olacağını açıkça belirtin."

"Yakında ailenin bir parçası olacağımı duyunca muhtemelen *çıldırarak*," dedim dondurulmuş yemekleri kaldırırken. "Keşke ben de orada olup bunu görebilseydim."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Eğer onlardan biri uyarımı dikkate almaz ve sana tekrar yaklaşırsa, bunu duymak isterim." Bu bir ricaya yakın bir şey değildi. Bu bir emirdi, sade ve basit.

Ugh. "Aranızda sorun yaratmak istemiyorum."

"Böyle bir sorun çıkarsa sorumlusu onlar olur, çünkü bunun sebebi onlar. Siz değil. Beni bilgilendirerek, tam da bizim için önemli olduğunu söylediğin şeyi yapmış olacaksın; bana karşı açık ve dürüst olacaksın. Buna ihtiyacım var, tıpkı senin de bana ihtiyacın olduğu gibi."

Derin bir nefes verdim. "Pekâlâ."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Ben ciddiym, Addison."

"Anlıyorum, Dax." Sesimdeki sabırsızlığı engelleyemiyordum. "Başka bir şey yaparlarsa sana söylerim."

Memnun bir şekilde başını salladı.

Market poşetlerim artık boştu ve bir çekmeceye sıkıştırılmıştı, onun oturduğu adanın diğer ucuna doğru yürüdüm. "Bahsetmek istediğim son bir şey var. Birbirimize tamamen sarılmamış olabiliriz. Ama benim için aldatma hâlâ bu ilişkinin bitmesi için bir sebep."

Gözleri soğudu. "Bunu sana yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Aslında hayır. Sadece bunun benim için ne kadar önemli bir mesele olduğunu açıkça belirtmek istiyorum. Geçmişimdeki bazı erkekler böyle bir 'kontrol kaymasını' affetmeyeceğim için şok oldular. Elle iş yapmanın sayılmayacağını düşünen erkekler. Benim kitabımda sayılır. Herhangi bir cinsel bağlamda başka bir kadına dokunursanız, işimiz biter."

"Böyle bir şey asla olmaz. Sizden de aynı sadakati bekliyorum."

"Alacaksın," diye yemin ettim. "Karşılığında söz vermek istemediğim hiçbir şeyi senden istemem."

"O zaman her şey halloldu." Elini ceketinin iç cebine daldırdı ve siyah, kadife bir yüzük kutusu çıkardı.

Kalp atışlarım tekledi ve o kadar zor yutkundum ki duyulmamasına şaşırdım. Kutuyu adanın öbür ucundan bana doğru kaydırıldı. Sinirlerim allak bullak olmuştu, kutuyu aldım, kapağını kaldırdım... ve neredeyse nefesim kesiliyordu. A

Pırıl pırıl yuvarlak elmas, içine küçük pavé elmasların yerleştirildiği beyaz altın bir bandın merkezinde yer alıyordu.

"Çok güzel." *Az bile.* Çarpıcı, zarif ve mutlak mükemmellikteydi. Dilimi aniden kuruyan alt dudağımın üzerinde gezdirerek bakışlarına karşılık verdim. "İstediğinin kesinlikle bu olduğuna emin misin?"

"Olumlu." Bana meydan okuyan bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Evet." Bunu kanıtlamak için yüzüğü kutudan çıkardım ve parmağıma geçirdim. Biraz fazla mükemmel oturmuştu. "Yüzük ölçümü nasıl bu kadar doğru tahmin ettin?" Sanki doğru tahmin edeceği belliymiş gibi, bu sorudan ne kadar rahatsız olmuş gibi görünmesine neredeyse gülümseyecektim.

"Alyansları almakla da ben ilgileneceğim. Düğünün kendisini ne kadar hızlı bir araya getirebilirsin?"

"Ne kadar hızlı yapılmasını istiyorsun?"

"Mümkün olduğunca çabuk."

Dalgın bir şekilde alt dudağımı çiğnedim. "İşleri küçük ve basit tutarsak, cumartesiden bir hafta sonra yapabiliriz." Uymam gereken iş taahhütlerim vardı ve hepsini bir kenara itecek değildim.

Dax kısa bir süre düşündü. "On bir gün beklemek kabul edilebilir." Bu çok küstahça yanıt karşısında neredeyse homurdanacaktım.

Ayağa kalktı. "Benim villam köyün diğer ucunda. Altmış beş numara. Yarın saat altıda akşam yemeği için orada olabilir misin?" Zihnimdeki yapılacaklar listesine göz gezdirdim. "Altı uygun."

"O zaman yarın akşam görüşürüz." Arkasını döndü ve odaya girdiği gibi yavaş ve kararlı adımlarla odadan çıktı.

O ön kapıya doğru giderken ben de peşinden gittim ve o sert poposuna hayran hayran bakmaktan kendimi alamadım.

Dax kapıyı açtı ve sonra o inanılmaz gözlerini bana kilitlemek için yarım döndü. "Yüzüğü çıkarma."

Gözlerimi kırptım. "Planlamıyordum ama... neden?"

Ona şöyle bir baktı. "Onu parmağına taktığında anlaşılmamızı mühürlemiş oldun. Artık geri dönüş olmadığını sana hatırlatmak istiyorum. Ayrıca araya girmeyi düşünen herkesin nefeslerini boşa harcadıklarını ve anlaşmanın tamamlandığını görmelerini istiyorum."

İnsanlar beni nişan yüzüğü takarken gördüklerinde muhtemelen bunu daha ciddiye alacaklardı. Dax iş yapmak istemediği sürece bir tane almak için zahmete girmezdi ve ben de iş yapmadığım sürece bir tane

takmaya zahmet etmezdim.

seimimden eminim. "Tamam. Sana söz verdiğimi hatırlatmama gerek yok. Bunu bozmaya niyetim yok."

"Anlaşma yaptığımızda bana söz vermiştin, ciddiye almamıştın."

"Bu farklıydı. İkimizin de şaka yaptığını sanıyordum. Ama şimdi yapmıyorum." Çenesini memnun bir şekilde eğdi. "Güzel." Sonra da çıkıp gitti.

Nefesimi tutarak onun aracına doğru ilerleyişini izleme isteğime karşı koydum ve bunun yerine kapıyı kapattım.

Alicia gözleri parlayarak merdivenlerden aşağı atladı. "Ee, nasıl gitti?" "İyi. Kapsanması gereken her şeyi kapattık ve şimdi, şey ..." Elimi kaldırdım.

Yüzüğü görünce dudakları muhteşem bir gülümsemeye dönüştü. "Aman Tanrım, çok güzel. Adam zevk sahibi."

"Elbette öyle." Elimi yanıma bıraktım. "Kendi seçimimi yapmama izin vermediği için hayal kırıklığına uğrayacaktım, ama tam da bunu tercih ederdim."

Bana dikkatle baktı. "Ben ikinizin yapacağını düşünmüştüm, biliyorsun, Kararınızı *kuthuyorum*, ama az önce hakarete uğramış bir kıza benzemiyorsunuz."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Dax işin içine seks ya da duyguları karıştırarak suyu bulandırma riskine girmez. Ona göre bu ağırlıklı olarak bir iş anlaşması. Bana dokunmadan önce bu işi hallettiğinden emin olacak. Karı koca ilan edilene kadar beni öpmek gibi bir şey bile yapmayacaktır."

"Hangisi ne zaman olacak?"

"Gelecek cumartesi. Bir rahibin önünde yemin etmeden önce on bir günüm var." Midem derhal yeniden çırpınmaya başladı.

"Şanslısınız ki Sapphire Glade'deki tüm ekip bu düğünün gerçekleşmesine yardımcı olmak için emrinizde. Benim de katkıda bulunmamı istersen haber ver, elimden geldiğince yardımcı olurum. Nedime kıyafetlerini Harri'yle benim seçmeme izin verebilirsin," diye önerdi, ses tonunda heyecan vardı.

İçimi çektim. "Tamam, sen yap."

Bana gülümsedi. "Biliyor musun, onun gibi biriyle evlendiğin için seni selamlamak zorundayım. O çok ... *her şey*. İyi anlamda. Ama göz korkutucu."

Kesinlikle.

"Doğrudan Dax'ın altında çalışan insanlara hayranlık duyuyorum - sürekli onun etrafında olsaydım o kadar da üretken olabileceğimi sanmıyorum. Sadece varlığıyla bile dikkat çekiyor." Bakışları elime kaydı. "Ve Tanrım, o yüzüğü istiyorum. En azından deneyebilir miyim?"

"Hayır. Şimdi yemek yiyelim. Hatta ben yemek yaparken sen de internetten gelinlik modellerine bakabilirsin. Sadece çok *uçuk bir şey* seçme."

"Neden olabileceğimi düşündün ki?"

"Harri'yi dürtmek için, çünkü onun korkunç bir canavarlık giymek zorunda kaldığı için paniklediğini görmekten zevk alacaksın."

"Beni çok iyi tanıyorsun."

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah, ekibim nişan yüzüğümü yeni doğmuş bir kedi yavrusuymuş gibi sevmeyi bitirdikten sonra ofisime gittim.

Sabrina beni takip etti, gülümsemesi parlaktı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en zarif yüzüklerden biri olmalı. Adam şaka yapmıyor, ha?"

"Hayır. Düzenlenmesine yardım ettiğimiz düğünler sayesinde, bunun hiç de ucuz olmadığını bilecek kadar yüzükler hakkında bilgim var." Dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkardım ve masamın üzerine koydum. "Yine de banka bakiyesinde bir çentik açmayacaktır." Onun gibi biri için cep harçlığı olurdu.

"Yine de senin için bu kadar para harcamasına gerek yoktu. Sanırım niyeti seni gerçekten sahiplendiğini ve bunu ciddiye aldığını göstermek. Demek istediğim, insanların ikiniz de bir anlaşmaya bağlı kaldığınız için sizi gerçek bir eş olarak görmeyeceğini varsayması kolay olurdu. O yüzük farklı şeyler söylüyor."

Gerçekten de öyleydi, çünkü... "Sırf gösteriş için bir şey yapmazdı." Dax sırf ondan beklendiği için bana pahalı bir yüzük almazdı. Başkalarının ne beklediği umurunda bile değildi.

Sabrina kollarını kavuşturdu. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi senin ve ekibimizin geri kalanının yardımıyla düğünü planlıyorum." Telefonumu masama koyduktan sonra çantamı ve çantamı duvara yasladım. "Bir araya getirmek için fazla vaktimiz yok."

"Bunu başaracağız. Temmuz ayında yapılacak bir düğün için bu kadar kısa sürede mekân ayarlamak genellikle zor olur. Ancak, normalden daha hızlı çalışmak anlamına gelse bile, büyük gününüzün gerçeğe dönüşmesinde rol almaktan mutluluk duyacak kadar sizinle samimi olan pek çok bağlantımız var."

"Umarım. Geçmişte de bazıları için aynı şeyi yaptık."

"Bu iyiliğe karşılık vermeyeceklerini sanmıyorum. Ve pek çok şirketin düğünde rol alma fırsatını geri çevireceğini sanmıyorum."

Özellikle de müstakbel gelini Dane Davenport'un kızıyken. Eğer bu bazı şeyleri değiştirmeleri anlamına geliyorsa, değiştireceklerdir."

"Parmaklar çapraz."

Kollarını açarak başını eğdi. "Ailenin dışındaki insanlara anlaşılmadan bahsedecek misin yoksa Dax'le özel olarak çıktığınızı varsaymalarına izin mi vereceksin?"

"İkincisi. Zaten bu benim ve onun dışında kimseyi ilgilendirmez."

"Çok doğru." Ellerini birbirine sürttü. "Sanırım bir an önce düğün detaylarına başlamalıyız. Bunu dört gözle bekliyorum."

"Önce kahve." Makineyi çalıştırdım ve üstündeki dolaptan iki fincan çıkardım. "Avukatımı aradım bile. Bir evlilik sözleşmesi hazırlayacak."

"Akıllıca," dedi çenesini onaylarcasına eğerek ve benim sandalyemin karşısındaki pod koltuğuna oturdu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Alicia ve Harri nedime kıyafetlerini seçecekler, böylece karar vermem gereken bir şey daha azalmış olacak."

"Eğer senin için de uygunsa ben kendiminkini seçerim, böylece düşünecek daha az şeyin olur." Başımla onaylayınca Sabrina devam etti: "Evleneceğine inanamıyorum." Yumuşak bir gülümseme yüz hatlarını süsledi. "Balayı için ne yapıyorsun?"

"Bundan hiç bahsetmedi, bu yüzden bir tane alacağımızı sanmıyorum. En azından şimdilik." Masama geçtim ve dizüstü bilgisayarımı açtım. "İkimiz de çok meşgul insanlarız. Planladığımız bu kadar çok etkinlik varken birkaç haftalığına izin alamam. Düğünü araya sıkıştırmak yeterince zor olacak."

Kaşları çatıldı. "Yine de herkesin bir balayı olmalı."

"Belki yıl içinde bir tane falan yaparız. Bu gerçekten benim önceliğim değil." İki kahveyi de hazırladıktan sonra, dumanı tüten fincanları masamın altlıklarına yerleştirdim. "Hadi, çalışmaya başlayalım." Telefonum çalmaya başlayınca konuşmayı kestim. Cep telefonumun ekranına bakarak derin bir nefes verdim ve yüzümü ovuşturdum.

"Ne oldu?"

Sinirden kan beynime sıçrayınca oturdum ve sandalyemi masaya yaklaştırdım. "Grayden arıyor. Bu sabah beni üçüncü kez aramaya çalışıyor. Cevap vermedim."

Burnu kırıştı. "Ne istiyor olabilir ki?"

"Emin değilim ama... Dax park tabelasına grafiti yapıldığını duymuş ve dün gece bana bunu sordu. Ona Blaise'in yaptığını söyledim ve Felicity ile aralarının nasıl biraz sorunlu olabileceğini anlattım. Dax beni rahat bırakmaları konusunda onu uyaracağını ve kişisel durumumuzdan haberdar edeceğini söyledi. Onu tanıdığım için bunu geciktirmedi."

"Ah, yani Grayden'ın Dax ile nişanlı olduğunuzu bilme ihtimali yüksek, çünkü Felicity bunu kesinlikle iletirdi?"

"Evet." Telefonun sesi nihayet kesilince omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

"Bu seninle neden konuşmak istediğini açıklar. Grayden olsaydım, sana sorularım olurdu. Ve başka bir adamın yüzüğünü taktığını duymak beni mutlu etmezdi. Muhtemelen kıskançlıktan kuduruyordur."

Kaşlarımı çattım. "Bence her şeyden çok şaşıracak."

Kadın homurdandı. "Felicity ile barışmış olabilir ama seni hiçbir şekilde unutmuş değil. Bundan nefret edecek."

"Belki." Başka bir kadın bu fikre sırtabilirdi ama onun kıskandığını görmek egomu yatıştırmazdı. Bu sadece beni sinirlendirirdi, çünkü çekip gittiğinde böyle bir kıskançlık hissetme hakkından vazgeçmişti.

Sabrina kupasını kaldırdı ve ağzına üfledi. "Aramayı bırakacağından şüpheliyim. Sırada mesajlar var. Kendi sözünü söylemek isteyecektir."

Doğru, diye düşündüm, alt dudağımı çiğneyerek. Numarasını engellemek en iyisi olabilir.

"Şahsen, bunu neden daha önce yapmak istemediğinizi anlasam da, bence devam etmeli ve numarasını engellemelisiniz."

Gözlerimi ona diktim. "Sen insanlık dışısın, bundan eminim, ne dediğin umurumda değil."

"Bu yine aklını okuduğum anlamına mı geliyor? Bunun tam tersi olabileceği ve kelimeleri önce *benim ağzımdan kaçırdığım* hiç aklına geldi mi?"

"Hayır." Telefonumu elime aldım ve Grayden'ın numarasını hızla engelledim. "İşte oldu. Tamamdır. Birkaç e-postaya cevap vereyim, sonra da düğünü ayarlamaya başlarız."

O gün daha sonra arabamdan inerken, Jenson'ın ön penceresinin yanında durup telefonuyla konuştuğunu gördüm. Sürüngen her zamanki pespaye sırtışını yapmadı, sadece kibarca başını salladı ve arkasını döndü. Hah. Bu bir ilkti.

Tek düşünebildiğim Dax'ın söylediğini yaptığı ve Jenson'la "konuştuğu" idi. Ya öyle ya da Dax'ın evime gelmesiyle bir tür ortak olduğumuz ortaya çıktığında, o adi herif beni tekrar rahatsız etmekten çekiniyordu.

Sabrina ve benim düğünün gerçekleşmesinde hangi şirketlerin rol alabileceğini öğrenmek için yaptığımız telefon görüşmelerinden dolayı, artık pek çok kişi Dax ile nişanlandığımdan haberdardı. Bu haberin Redwater'da yayılması uzun sürmeyecekti.

Arabamı kilitledikten sonra ön kapıya doğru yürüdüm ve Dax ile akşam yemeğinde ne giyebileceğimi düşündüm. Muhtemelen bir şeyler

-

Ayakkabılar arkamdaki kaldırıma sürtünüyor.

"Addie?"

Durdum. Kahretsin, hayır, burada *değildi*.

Çok yavaşça döndüm. Kızgınlık tenimi kamçılardı ve burun deliklerimin açılmasına neden oldu. Oh, o buradaydı.

Grayden birkaç adım ötede duruyordu, düzgün vücudu gergin, ela gözleri donuk, dudakları düz bir çizgi halindeydi. Bir zamanlar onu görmek ağzımın refleks olarak kıvrılmasına ve kalbimin yapış yapış olmasına neden olurdu. O günler geride kalmıştı.

Ellerimi birleştirdim. "Burada olmamalısın." Arabasından hiçbir iz yoktu, bu da muhtemelen tanıdığı hiç kimsenin evimin dışında görmemesi için başka bir yere park ettiği anlamına geliyordu.

Bir elini kısa kahverengi saçlarının arasından geçirdi.

"Konuşmamız gerek." "Hayır, hayır, yok." Tekrar ön kapıya doğru ilerledim.

"Duyduklarımın doğru olup olmadığını bilmek zorundayım," dedi bana yetişerek. "Senden duymadığım sürece inanmayacağım."

Tıslayarak yüzüne doğru döndüm. "Buraya öylece gelemezsin. Birbirimizden uzak duracağımız konusunda anlaşmıştık. Hatırladın mı?" "Gelmekten başka çarem yoktu, numaramı engelledin."

"Çünkü seninle konuşmak istemiyorum." *Besbelli*.

İrkildi. "Seni suçlamıyorum ama Dax Mercier senin onun nişanlısı olduğunu söylerken Felicity'yi kandırıyor muydu bilmek istiyorum. Cidden onunla evlenecek misin?"

Başımı dik tutarak dik durdum. "Evet, öyleyim."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Kaşları birbirine çarptı. "Neden, Addie? Bunu neden yaptın?"

"Çünkü istiyorum."

"Ama *neden*?" Ellerini havaya kaldırdı. "Siz çıkmıyordunuz. Birbirinizle hiçbir ilginiz yoktu."

"Peki sen nereden biliyorsun?"

Dudakları düzleşti. "Ne yani, siz ikiniz gizlice görüşüyordunuz... ve şimdi birdenbire onunla *nişanlandınız mı*? Birkaç aydan fazla çıkamayacağın biriyle mi nişanlandın?"

"Şey-"

"Bu hiç mantıklı değil. Tabii ikinizin de bunca yıldır birbirinize karşı derin duygular beslediğinizi söylemiyorsanız? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Eğer burada durup ona kendimi haklı çıkaracağımı düşünüyorsa, kafası iyiydi. Kollarımı kavuşturdum. "Neden seçimlerimi sana açıklamam gerektiğini düşündüğünü anlayamıyorum."

"Merak ettiğim için değil, senin için endişeleniyorum." "Endişelenmene ihtiyacım yok. Şimdi lütfen git."

"Ama-"

"Kıbarca sordum," diye homurdandım.

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. "Sadece anlamama yardım et. Kısa bir süredir görüştüğün biriyle evlenecek biri değilsin. O da öyle - Dax'i bundan emin olacak kadar iyi tanıyorum. Ne yapıyorsun... Anlamıyorum."

"Bunu anlamanız gerekli değil. Bu benim hayatım, benim işim, *Dax'in* iş. Seni değil."

Nefesinin altından küfretti. "Benim yerimde olsaydın sen de aynı soruları sormaz mıydın?"

"Olabilir. Ama bir saniyeliğine bile olsa, bunu *sormaya* hakkım olduğunu düşünmezdim. onları."

Gözlerini kapattı, ellerini kavuşturdu ve göğsüne dayadı. Ağız. "Felicity düşünüyor..." Cümlesini yarım bırakarak elini indirdi

ve bakışlarımla buluştu. "Bunu benim dikkatimi çekmek için yaptığını düşünüyor. Beni kışkırtmak için. Beni incitmek için."

Kıpırdamadan durdum. "Sen de mi böyle düşünüyorsun?"

"Hayır. Sen oyun oynayan biri değilsin. Ama bunu neden yapasın ki?"

"Sana kendimi açıklamakla ilgilenmediğimi anlamış gibi görünmüyorsun." Kavram roket bilimi değildi.

Yüzünü buruşturarak, evrensel bir barış jestiyle bana avuçlarını gösterdi. "Şu anda bir pislik gibi görüldüğümün farkındayım ama öyle demek istemedim. Seni kızdırmaya çalışmıyorum. Bana bir şey borçlu olduğunu düşünmüyorum. Sadece... yapılacaklar listenin görüntüsü aklıma geldi. Ölmeden önce yapmak istediğin şeyler listesinde evlenmek de vardı."

Farkına vardım ve derin bir iç çekerek gözlerimi başka tarafa çevirdim. "Dax ile nişanlanmakla kalmayıp onunla evleneceğini duyduğumda

Çok kısa bir süre sonra birdenbire"-saçının bir tutamını tuttu ve omuzlarını kaldırdı-"Paniklemeye başladım, tamam mı? Lütfen bana konunun bu olmadığını söyle."

Ah, aptal. "Ben ölmüyorum." Yüzündeki şüpheli ifadeyle sadece bana bakınca, "Gerçekten mi?" diye ekledim.

Gözlerinde rahatlama titreşti ve uzun bir nefes aldı. "Eğer o değilse... Bunu anlayamıyorum," dedi, şimdi çok daha sakindi. "Sen ve Dax erken bir orta yaş krizi geçirmiyorsunuz, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Eğer bunlardan birine sahip olsaydım, çok daha yaratıcı bir şey yapardım. Mesela bir lama alır ve peri gibi giyinmeye başlardım."

Küçük, eğlenceli bir kıs kıs gülme onu terk etti. "Evet, evet. Evet, seni tanıyorum, yapardın." Elime baktı ve boğazı düğümlendi. "Güzel yüzük," dedi, sesinde hafif bir titreme vardı.

Parmaklarımı büktüm. "Evet."

"Beyaz altın mı?"

Başımı salladım.

Bana solgun, titrek bir gülümseme verdi. "Tam istediğin gibi."

Gelecekle ilgili planlarımızdan bahsettiğimizde, hayalimdeki nişan yüzüğünü tarif etmiştim. Bana umut dolu bir gülümseme fırlatmış ve sonra ağzıma en yumuşak, en tatlı öpücüğü kondurmuştu. Yaklaşık bir hafta sonra sinsice Felicity'ye geri döndü.

Ön kapım açılırken menteşeler gıcırdadı.

Alicia şaşkınlıkla bize göz kırptı. "Oh. Hey." Grayden'a odaklandığında alnı kırıştı ve ona bir şeyler anlatmak üzere olduğunu

hissettim.

Olay çıkmasını istemediğim için bakışlarını hızla ona çevirdim. "Artık gitmelisin."

Bir adım geri çekilerek dudaklarını içine çekti. "Evet. Daha fazla kalırsam söylememem gereken şeyler söyleyeceğim." Arkasını dönecek oldu ama sonra durdu. "Yaptığın şeyi neden yaptığından emin değilim ama... o şanslı bir adam." Grayden bununla birlikte araba yolundan aşağıya doğru yürüdü.

Kapıyı kapatan ve yüzümü dikkatle inceleyerek "Her şey yolunda mı?" diye soran Alicia'nın yanından omuz silkerek geçmek için hiç vakit kaybetmedim.

Uzun bir nefes çekerken göğsüm genişledi. "İyiyim."

"O aptalın burada ne işi vardı?"

"Nişanı Felicity'den duymuş, o da Dax'ten. Grayden'ın doğal olarak kafası karıştı ve benim açıklamamı umdu."

Alicia kaşlarını çattı. "Senin ne yaptığın onu hiç ilgilendirmez."

"Ben de aşağı yukarı öyle dedim. Diğer herkesle olduğu gibi Anlaşmadan bahsetmeye niyetim yok, kendi sonuçlarını çıkarmasına izin veriyorum." Bir elimi kalçama koyarak diğer elimi yüzümde gezdirdim. "Buraya gelmesi aptalcaydı. Felicity'nin buralarda arkadaşları var. Eğer onu gördülerse, ona söylerler ve o da onun kışına psikopat gibi yapışır." Belki benimkine bile, gerçi Dax'ten korkup buna cesaret edemeyeceğini düşünmek istiyorum.

"Neden seni aramadı?"

"Denedi. Cevap vermedim. *Sonra* numarasını engelledim."

"Bu da açıkça onunla konuşmak istemediğin mesajını veriyordu. Ama bunun kendisini engellemesine izin vermemesine pek şaşırmadım - 'temas yok' isteğinize saygı duymuyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak burnunu çekti. "Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, bundan sonra uzak duracaktır. Dax nişanlısının eski sevgilisinin etrafta dolaşmasından hoşlanmayacaktır."

"Dax'ten bahsetmişken... Üstümü değiştirmeliyim. Bu akşam onunla yemek yiyeceğim. Ve yeni evim olabilecek yeri gezeceğim."

"Buradaki villalar harika, bu yüzden muhtemelen seveceksiniz." "Göreceğiz."

Onuncu Bölüm

Dax'in garaj yoluna park edip evine iyice baktığımda aklımdan geçen tek şey *vay canına* oldu. Modern, düz çatılı, iki katlı villa tamamen kaymaktaşı boyası, uzun yansıtıcı cam pencereler ve saf, katıksız bir zenginlik içindeydi. Küçük avlu, fidanlarla çevrili şirin çeşmeyle birlikte bu zengin havaya katkıda bulunuyordu.

Villanın inşa edildiği arsa geniş değildi, ancak uzun ağaçların yoğun kullanımı binaya تنها bir his veriyordu. Sakin görünüyordu. Sakin. Pastoral.

Dax'in arabası - üzerinde mecazi olarak "stil" yazan şık, siyah bir araç - yan tarafa park edilmişti. Onu etrafta görmüştüm ama yanında duran şehir arabasını görmemiştim.

Kendi aracımdan indiğimde beni hemen yeşillik ve temiz hava kokuları karşıladı. Bunların altında ise çeşmeden yayılan ıslak taş kokusu vardı.

Villaya tekrar bakarken gülümsedim. Kahretsin, burası benim yeni evim olabilirdi. İçerisi tam bir çöplük olmadığı sürece -ki bu pek olası görünmüyordu- burada yaşamakla ilgili hiçbir sorunum olmazdı.

Hayatımın hiçbir döneminde Dax Mercier'le evlenmeyi, onunla birlikte yaşamayı hayal etmemiştim. O sadece çok zor biriydi. Onun gibi bir adam üzerinde hak iddia edemezsiniz. O izin vermediği sürece. Ama onun karısı olduğumda bir tane olacaktı - bunu kanıtlamak için parmağında bir bant olacaktı.

Gerçi... yüzük takmak istememe ihtimali de vardı. Her erkek takmaz ve bir keresinde bana yüzük takmaktan hoşlanmadığını söylemişti.

Alyanslarımızı alacağından bahsetmişti, ancak tek niyeti onları törenin yüzük takma kısmında kullanmak olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, daha sonra yüzüğünü çıkarırsa pek memnun olmazdım. Birbirimize sımsıkı sarılmış olsaydık belki durum farklı olurdu, ona karşı kendimi güvende hissederdim. Ama değildik ve bu yüzden onun

Yüzük takmayı reddetmek, beni gerçekten karısı olarak görmüyormuş gibi bir reddetme gibi hissettirecekti.

Tanrım, onun karısı olacaktım. En azından kelimenin yasal anlamıyla.

Öyle gerçeküstü hissettiğim anlar oldu ki gülmek istedim. Şu anda gülme ihtiyacı hissetmiyordum. Kalbime bir tokat atma ihtiyacı hissettim, çünkü onu görme düşüncesi bile kalbimi biraz fazla hızlı çarptırıyordu.

Aracımı kilitledikten sonra girişe yöneldim ve arazinin verdiği huzur hissine hayran kaldım. Fıskiye'nin şırıltısı, ağaçların arasından süzülen hafif esinti ve topuklarımın taş yürüyüş yoluna vurması dışında hiçbir ses yoktu.

Şehir arabasında bir şoförün oturduğunu fark edince kaşlarımın şaşkınlıkla kalktığını hissettim. Ona kısa bir el salladım, o da kolayca karşılık verdi. Hah. Dax'ın evinin önündeki arabada oturan bir şoförün olması pek olası olmadığına göre, söz konusu şoförün buraya birini getirmiş olması daha olası görünüyordu.

Kapının ziline bastım ve bekledim, sinirlerim bu bekleyişin sabırlı bir yanı olamayacak kadar gergindi. Kapıyı açtı, gözleri benimkilere sabitlenmişti ve tüm sistemim -her hücrem, her hormonum, her sinir ucum- adeta *zil takıp oynadı*.

"Addison," diye yumuşak bir şekilde selamladı. Geri çekilerek kapıyı daha geniş açtı. "İçeri gel."

Çantamın askısını gereksiz yere sıkıca tutarak içeri girdim, vücudum onunkine değişiyordu. Çevresel görüşümde bir hareket yakalayınca başımı hafifçe çevirdim. Gerilmemek için savaş veriyordum. Orada duran uzun boylu, esmer, fazlasıyla yakışıklı Sicilyalı erkeği kolayca tanıdım. Redwater'daki herkes tanırdı.

Dax bana yaklaştı. "Bu benim bir arkadaşım, Rafael Cabello. Rafael, bu benim nişanlım Addison."

Rafael'in ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi. "Hakkında çok şey duydum sen."

Adamın bir suç örgütü yönettiği düşünülürse... "Kesinlikle söyleyebilirim ki aynı." Dedikodular çok fazlaydı.

"Düğün davetiniz için teşekkür ederim," dedi kısa ve nazik bir baş hareketiyle. "Orada olacağım."

Kilise için rezervasyon yaptırdıktan ve mekânı ayarladıktan sonra bugün erken saatlerde davetiyeleri e-postayla göndermişim; fiziksel davetiye dağıtmaktan daha hızlıydı. Dax'ın davetli listesinde Rafael'in adını gördüğümde neredeyse sandalyemden düşecektim. Tanıdık olduklarını biliyordum ama yakın arkadaş olduklarını düşünmemiştim. Beni şaşırtan birkaç isim daha vardı.

Ona kibar bir gülümseme verdim. "O zaman görüşürüz."

Dax'la vedalaştıktan sonra Sicilyalı erkek, hayvani bir zarafetle zarifçe villadan çıktı.

Dax kapıyı kapattıktan sonra, "İlginç arkadaşların var," dedim.

"Bana öyle söylendi." Çenesini eğerek beni takip etmemi işaret etti.

"Gel." diye ekledi.

"Eviniz düşündüğümünden daha büyükmüş," dedim peşinden giderek.

Onu.

"Yemekten önce size hızlıca bir tur attıracağım."

Ayak seslerimiz mermer zemin üzerinde yankılanırken o Bana önce oturma alanını, sonra da yemek odasını gezdirdi. Her ikisi de geniş ve zarif bir şekilde döşenmişti; dilersem ev-ofis olarak kullanabileceğimi söylediği oda da öyleydi.

Son model mutfığa girmeden önce çeşitli yiyeceklerin kokusu bana ulaştı. Paslanmaz çelik kaplamalı üç tabak küçük yemek masasının üzerinde bekliyordu ve Oakengrove'un şeflerinden birinin yemeği hazırladığını tahmin ettim. Sakinler merkezi bir mutfaktan yemek sipariş edebiliyordu ve çoğu bu avantajdan yararlanıyordu.

Sonra, Dax beni üst kata çıkardı. Toplamda dört yatak odası vardı ve hepsi de sütti; bunlardan birini ofis olarak kullanıyordu. En büyüğü tabii ki ana yatak odasıydı. Yatağını görünce neredeyse ısıklık çalacaktım. İşte *bu* bir yataktı. En az dört kişinin yatabileceği büyüklükte bir yatak. Tabii bu dört kişi rahat uyuyabilen insanlarsa.

Dax'ın gece sarılan biri olduğundan şüpheliydim. Şahsen ben öyle değildim. Uykumda da fazla hareket etmezdim. Her zaman yatağın kendi tarafını seçerdim ve yatak ne kadar büyük olursa olsun, içinde yalnız olsam da olmasam da yatağı nadiren terk ederdim.

Odada büyük bir gömme dolap, jakuzi ve ayrıca güzel bir bahçeye, modern veranda alanına ve büyük bir yüzme havuzuna bakan geniş bir balkon gibi başka özellikler de bulunuyordu. Yine, bu odada da bir

Ağaçların sayısı nedeniyle inziva - görünüşe göre sadece arsanın önünü değil, tamamını çevreliyorlardı.

Tekrar yatağa bakarken, içinde onunla birlikte yuvarlandığımı hayal ettiğimde karnım acınası bir şekilde çırpındı. Ama sonra aklıma *başka* kadınların da içinde yuvarlandıkları gelince midem bulandı.

Dax bana doğru yaklaştı. "Kısa bir süre önce buraya taşındığımda yeni almıştım. Senin dışında villaya gelen tek kadınlar annem ve kız kardeşim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Başka bir deyişle, bu süre içinde kimseyi becermedin. yatak?"

"Henüz değil," dedi ve beni ateşli, anlamlı bir bakışla kıstırdı. Her türlü zevki vaat ediyor ve hormonlarımı biraz sersemletiyordu. "Seni bunun içinde mahvetmek niyetindeyim."

Midemin çukurunda bir sıcaklık filizlendi. "Ama o parmağına iki yüzük takana kadar olmaz."

"Anlaşmamızı" bitirene kadar olmaz demek istedi. "Giyecek *misin*? bir tane?"

"Tabii ki. Neden yapmayayım ki?"

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve hafifçe omuz silktim. "I Bir keresinde yüzük takmayı sevmediğini söylediğini hatırlıyorum."

"Genelde takmam. Ama"-gözlerini kıstı-"eğer alyansını takmayı reddedersen ikimiz arasında ciddi sorunlar çıkar. Bencil bir pislik olabilirim ama ikiyüzlü değilim."

Evet, onu asla "adil" olarak tanımlayamam. Herhangi bir iş adamı kadar acımasız olabilirdi. Ancak derin bir dürüstlük duygusuna sahipti ve kendisini belli bir standarda bağlı tutuyordu - sanki kendisine saygısızlık etmeyi reddediyormuş gibi, kendisine yakışmayan bir şey yapmaktan kaçınırdı.

"Hadi, yemek zamanı." Arkasını döndü ve mutfığa yöneldi. Kapı.

Bakışlarım kuşkusuz onun oldukça mükemmel kığına kaydı, onu takip ettim odadan çıktı, sahanlığı geçti ve merdivene gitti.

Aşağı inerken omzunun üzerinden çok kısa bir süre bana baktı. "Ee, burası hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunu sevdim." Parlaktı. Havadar. Zarif. Başlangıçta ihtiyacımız olandan daha büyüktü ama bu tam olarak bir dezavantaj değildi. Bu kadar büyük bir evin

Özellikle Oakengrove'u çok sevdiğim için başka bir yerde yer bulmamızı talep ediyordum. "Kendimi burada yaşarken hayal edebiliyorum."

Merdivenlerin dibine ulaştığında bana memnun bir bakış attı. "O zaman düğünden sonraki gün eşyalarını buraya taşırız."

"Neden daha önce değil?"

"Çünkü seni çiğ çiğ becermeden aynı yatağı paylaşma şansımız yok" diye cevap verirken omzunun üzerinden bana bakmadı.

Kesin bir dille söylenen bu ifade karşısında adımlarım duraksadı.

"Bu nedenle, biz evlenene kadar resmi olarak taşınmamanız en iyisi. Buraya getirmeniz gereken çok şey var mı?"

Hararetli yorumlar yapmaktan sıradan sorular sormaya bu kadar kolay geçiş yapması bir kızın dengesini bozmaya yetiyordu. "Pek sayılmaz. Seninkiler buraya daha çok yakışırken benim mobilyalarımı buraya taşımanın bir anlamı yok, o yüzden büyük kısmını Alicia'ya bırakmayı tercih ederim - evimi o satın alacak." Böylece evi döşeme zahmetine katlanmak zorunda kalmayacaktı. "Ama getirmek isteyeceğim bazı eşyalar var."

"Burada yer sıkıntısı yok, bu yüzden herhangi birinin gidebileceği bir yer bulmakta sorun yaşamazsınız."

Bu bir gerçektir.

Mutfığa doğru yürüdü ve bana masaya oturmamı işaret etti. Masayı onun için birinin hazırladığını tahmin ettim, çünkü şahsen *böyle bir* zahmete katlanacağından şüpheliydim. Yumuşak beyaz bir masa örtüsü, kristal bardaklar, şık tabak takımları, adak mumları ve küçük bir çiçekli orta süsü vardı. Her şey özenle hazırlanmıştı, masanın iki tarafı simetrik bir şekilde düzenlenmişti.

Yemek odasında yemediğimize şaşırmadım; oradaki masa uzundu. Mutfaktaki küçük masada oturmak yemeği daha samimi kılıyordu.

Dax tabakların üzerindeki örtüleri kaldırdığında, yemeğimden yükselen mis kokulu buhar beni karşıladı. Kızarmış tavuk bifteği, krem peynir, patates püresi ve yeşil fasulyeyi görünce sandalyeye çökerken ona baktım. "Bunun en sevdiğim yemeklerden biri olduğunu sana kim söyledi?" Başka türlü sipariş etmiş olamayacağı kadar büyük bir tesadüftü.

Örtüleri tezgâhın üzerine koyarak, "Brooks. Bu sabah nişanımızı kutlamak için beni aradı. Ona bundan bahsettiğini söyledi."

"İlk iş olarak düğüne devam edip etmeyeceğimizi öğrenmek için kıcıma yapıştı." Gelemeyeceği için de yıkılmıştı, işten izin alamıyordu. Çatal bıçak takımını kaldırarak, "Yemek yapabilir misin?" diye sordum.

"Evet. Annem hepimizin öğrenmesi için ısrar etti, böylece taşındığımızda abur cuburla besleneceğimizden endişe etmesine gerek kalmayacaktı." Bir şişe kırmızı şarap aldı. "Araba kullandığını biliyorum ama bir bardak alabilirsin, değil mi?"

Başımı salladım. Araba kullanmıyor olsaydım bile, çekingenliğimi kontrol altına almak için bir tanesine bağlı kalırdım. Dax'e karşı hissettiğim çekim, dikkatli olunmazsa insanın hormonlarını fazla kontrol etmesine neden olabilecek türdendi.

İkimizin de kadehine şarap doldurduktan sonra karşımdaki koltuğa oturdu. "Düğün hazırlıklarına başladın mı?"

"Evet, çok iyi gidiyorlar." Ekibimin yardımıyla bütçeyi belirlemiş ve bir etkinlik konsepti üzerinde uzlaşmaya varmıştım. Planlamanın tüm lojistiği tamamlanmıştı ve mekanların rezervasyonuna ek olarak zaman çizelgelerini de belirlemiştim. Artık iş sadece satıcıları bulmaya ve tedarikçilerle pazarlık yapmaya kalmıştı. Bunların hiçbirini ona anlatmadım, çünkü ayrıntılarla ilgilenmeyeceğinden şüpheleniyordum. "Konuk listesini bu kadar çabuk gönderdiğin için teşekkürler."

Bifteğini kesti. "Yapacağımı söyledim." Başaracağından şüphe ettiğim için gücenmiş gibiydi.

"Beni hayal kırıklığına uğratacağını düşünmüyordum," diye açıkladım, kendi bifteğini dilimleyerek. "Sadece çok meşgul olduğunun farkındayım, bu yüzden gecikme ihtimali olduğunu biliyordum."

"Bu zaman açısından hassas bir konu, dolayısıyla elbette öncelik veririm. Ne kadar meşgul olursam olayım, iş hayatımı hiçbir durumda özel hayatımın önüne koymam."

Bunu bilmek güzeldi. "Ailenin geri kalanına nişanlandığınızı söyledin mi?"

"Ben aldım." Bir lokma yemek yedi. "Kız kardeşim Raven, benim yaşıma gelmeden önce kendi ailesine sahip olmayı çok istiyor, bu yüzden zaman geçtikçe durumumun değişmemesi riskini almaktansa neden bir yedek anlaşılmayı seçebileceğimi anlayabiliyor. Bu fikre oldukça çabuk ikna oldu. Ailem belli nedenlerden dolayı bu konuda pek istekli değil ama beni vazgeçirme çabalarının başarısızlıkla sonuçlandığı uzun bir tartışmadan sonra bu fikre katılmayı kabul ettiler."

"Sence bunu kastettiler mi, yoksa vazgeçmiş olmaları mümkün mü?
Şimdilik?"

Hafifçe omuz silkti ve ardından kadehini kaldırdı. "Annemin bunu kastettiğine inanıyorum. Babam ise muhtemelen fikrimi değiştirebileceğine dair bir umut besliyor."

"En azından kız kardeşin arkanda. Raven'dan bahsetmişken, onu nedime olarak almak ister misin?"

"Teklif ettim ama tereddüt etti." İçkisinden bir yudum aldı. "Onu iyi tanımadığın için bunu istemeyebileceğini düşünüyor."

Kaşlarını çattım. "Onu düğün partisine dahil etmekten mutluluk duyarım. Bana iletişim bilgilerini ver, ben de onu arayayım - bu da bana seninle numaralarımızı değiştirmemiz gerektiğini hatırlattı." Bunu henüz yapmamıştık.

Başını öne eğdi. "Onu da dahil ettiğiniz için minnettarım."

"Ailem konusuna geri dönersek... Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu hakkında fazla bilginiz var mı bilmiyorum."

Dax'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Bir kişinin genellikle travmaya tepki olarak ek kişilikler geliştirdiği yer, değil mi?"

"Hemen hemen, evet. Annemin biyolojik büyükbabası Simon'da DID var. Değiştirdiklerinin hiçbirisi kötü falan değil. Onlar aslında onun koruyucuları. Maggie kırk yaşında tatlı, son derece anaç bir kadın. Muhtemelen size merhaba diyecek ve küfür etmediğiniz sürece size iyi davranacaktır. Freddie sekiz yaşında, oldukça utangaç ve hiç de güven verici değil, bu yüzden yakın zamanda onunla tanışacağınızı sanmıyorum. Ya da Deacon, o da utangaç değil ama sadece Simon'ın kendini tehdit altında hissettiği zamanlarda ortaya çıkıyor."

"Ve her biriyle tanıştınız mı?"

"Evet. Hepsi bana karşı çok sevgi dolu. Dışarıdan bakan biri için garip gelebilir ama onlar aileden. Sadece Maggie düğünde sana selam verirse kafan karışmasın diye seni uyarmak istedim." Durakladım. "Bu hastalık filmlerde ve kitaplarda çok fazla sansasyonelleştiriliyor ve yanlış tanıtılıyor, bu yüzden garipsersen ya da-"

"Ben hiç de öyle değilim. Ruhsal bozukluklar hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama bunların insanlara farklı ve olumsuz bakmam için bir neden olmadığını biliyorum. Maggie merhaba derse, ben de merhaba diyeceğimden emin olabilirsiniz."

Rahatlama, karnımda sıcak bir alev oldu. "Tamam. Güzel. Kibar davranacak, gerçi bana mesaj atarak evlilikle ilgili güçlü çekinceleri olduğunu söyledi. Bu onu diğerlerinden ayırmıyor. Katılımcıların çoğunun çekinceleri var."

Konu açılmışken, Felicity'yi konuk listesine yazmadığını fark ettim. Çok yazık olmuş. Onu nedime olarak almayı umuyordum."

Ağzı eğildi. "Açık ve dürüst olmak adına Felicity'yi aradım ve durumu netleştirdim. O ve Blaise artık sizi rahat bırakmaları gerektiğini biliyor."

Püre kaplı bifteğimi çatallayarak, "Eşit derecede açık ve dürüst olma ruhuyla, Grayden daha önce evime geldiği için ona söylediğini düşündüm," dedim.

Dax kıpırdamadan durdu. "Ne istiyormuş?"

"Seninle neden evlendiğimi anlamak için. Yani, gizli saklı görüştüğümüzü varsayıyor ama senin ya da benim sadece birkaç aydır çıktığımız biriyle evleneceğimize inanmakta zorlanıyor. Ölüyor olabileceğimden endişeleniyordu."

Kadehini yere bırakan Dax kaşlarını çatı. "Ölmek mi?"

"Evlenmek ölmeden önce yapılacaklar listemdeydi, bu yüzden belki de şimdi o kovayı tekmelemeye yakın olup olmadığımı merak etti."

"Anlıyorum," dedi Dax, sesi karanlık bir tonla tınısızdı. "Başka ne söylemesi gerekiyordu?"

"Hiçbir şey, gerçekten." Çatal dolusu yemeğimi çiğnedim. "Yüzüğe iltifat etti ve sana şanslı bir adam dedi. Hepsi bu kadar."

Dax'ın göz kapakları düştü. "Seni evlenmekten vazgeçirmeye çalışmadı.

Ben

mi?" "Hayır."

Mırıldandı. "Bu baban için söyleyebileceğimden çok daha fazlası." Neredeyse çatal bıçağımı düşürüyordum. "Seni mi aradı?"

"Muhtemelen geleceğini biliyorduk," diye hatırlattı Dax. "Benim evime geldi

Beni görmek için ofise gelmiş ama orada değilmişim. Bu yüzden benimle telefonda konuşmaya karar verdi."

Yüzümü buruşturdum. "Dur tahmin edeyim. Hayatımdan çıkıp gitmenin bedelinin ne olduğunu sordu?"

Dax çenesini eğdi. "Gizli bir gündemim olup olmadığını görmek için bir testti." "Ona ne söyledin?"

"Daha önce onu villanın dışında beklerken bulduğumda kardeşine de aynı şeyi söyledim."

"Tanrım," diye mırıldandım, bakışlarımı tavana diktim.

"Benimle güvende olacağını ve aileden hiçbir şey istemediğimi açıkça belirttim." Dax bifteğini tekrar kesti. "Bu seni yatıştırmadı

Yine de onlara çok şey anlattım. Düğünü iptal etmem için yapabilecekleri ya da söyleyebilecekleri hiçbir şey olmadığını açıkça belirttim. Bundan hoşlanmadılar."

"Bahse girerim."

"Aslında düğünden önce ailelerimizi bir araya getirmeyi önerecektim, böylece hepsi birbirini daha iyi tanıyabilecekti. Sen benim ailemin tüm üyeleriyle tanıştın ama benim ailem senin kardeşlerinle tanışmadı ve ben de senin en küçük kız kardeşinle hiç konuşmadım. Böyle bir tanışma faslını aradan çıkarmak iyi olurdu. Ama her şeyin yolunda gitmeme ihtimali de var."

Başımı salladım. "İkimizin ailesinden de yaptıklarımızı desteklemeyenler bir araya gelip bize bok atabilir ya da arkamızda olanlarla olmayanlar arasında tartışmalar başlayabilir." Blake şikâyet etmeye başlarsa kız kardeşlerimin araya girip ona sorunlarını halletmesini söyleyeceklerinden emindim. Aynı şekilde, babam ve Ollie sızlanmaya başlarsa, bu Dax'ın kardeşlerini kızdırabilirdi.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. O yüzden bu fikri bir kenara bırakalım derim. Zaten ailelerimiz birbirlerini yeterince iyi tanıyor."

Doğru. Dax ve ailesi aslında Vienna ve Dane'in düğün resepsiyonuna katılmışlardı, ancak Dax o sırada küçük bir çocuk olduğu için bunu hatırlamıyordu.

"Küçük kardeşim Harri, sizinle ve ailenizle tanışmak için sabırsızlanıyor." Özellikle Drey, ama bunu kendime saklayacağım.

Bardağımı aldım ve geriye doğru eğerek kırmızı şarabın boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim. Fena değildi. Bardağı indirdim... ve Dax'ın bakışlarının ölümcül bir odaklanmayla bana kilitlendiğini fark ettim. "Ne? Dik dik bakıyorsun."

Pişmanlık duymayan bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sana bakmayı seviyorum."

Homurdandım. "İnsanları tedirgin etmeyi seviyorsun, bu yüzden bazen onlar rahatsız olup başka tarafa bakana kadar onlara bakıyorsun."

"Başka tarafa bakmıyorsun. Hiç bakmadım. Seni kızdırmak her zaman sinir bozucu derecede zor olmuştur." Bu bir şikâyet değil, eğlenme ifadesiydi.

"Neden birilerini kızdırmaya çalışıyorsun ki?" Başımı öne eğdim. "Dur tahmin edeyim, bunu çalışanlarınızı diken üstünde tutmak için yapıyorsunuz."

Dudaklarını büzdü. "Bunun onları daha üretken yaptığını düşünüyorum." Öyle olduğunu tahmin ediyorum.

"Seni gerçekten dengesiz tutabildiğim tek zaman yatakta olduğumuz

zamandı." Bakışlarında midemi bulandıran karanlık bir sıcaklık belirdi.
"Göbeğindeki piercing hâlâ duruyor mu?"

Çatalımı sıkıca kavradım. "Belki." Ne kadar hoşuna gittiğini, izini sürdüğünü, etrafını yaladığını hatırladım. *Onun* da bunu hatırladığını hissediyordum.

"Eskiden piercing'ine taktığın küçük bir kalça zincirin vardı." Gözleri kapandı. "Ona bakmak bile sikimi içine gömmek istememe neden oluyordu."

Kalçalarım sıkıştı. Aslında yatağa girmeyeceğimize göre, bu konuşmayı eğlenceli bir yola sokmam gerekiyordu. "Yanmayı bırak. Hormonlarım ancak bu kadarını kaldırabilir ve çok fazla kendini sevmekten elimin ağrımamasını istemiyorum."

Hınzırca bir kahkaha attı. "Biliyor musun Addison, beni güldüren çok fazla insan yok. Ama sen bunu her zaman başarabilirsin."

Bir omzumu kaldırıp indirdim. "Bu konuda yetenekliyim."

Yemeğimizin geri kalanını yerken genel şeylerden konuştuk. Bir saat kadar sonra beni villadan çıkarıp arabama kadar geçirdi. Ben direksiyona geçerken kapıyı açtı ve emniyet kemerimi taktı.

"Bir ricam var," dedi. Ona ihtiyatla baktım. "Ne?"

Bir kolunu arabanın kapısının üstünden geçirerek eğildi ve boştaki elini aracın tavanına koydu. Bakışları benimkilere kaydı, orada karanlık bir parıltı vardı. "Düğün gecesi için ne tür iç çamaşırı istersen giy ama amının tamamen çıplak olmasını istiyorum. Orada ya da burada küçük bir kıl şeridi yok. Dilimle etin arasında tek bir şey bile istemiyorum."

Meme uçlarım gerilmiyorsa ne olayım. "Bunu dikkate alacağım."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. "Minnettarım." Doğruldu, kapıyı kapattı ve geri çekildi.

Derin bir nefes alarak arabayı geri geri sürdüm. Bu gece üç şey öğrenmiştim. Bir, yakında taşınacağım yeni evim harikaydı. İki, kullandığı Oakengrove şefleri cennetten gönderilmiş aşçı meleklerdi ve her biri lanet olası bir haleyi hak ediyordu. Üç, Dax küçük yorumlarına devam ederse vibratörüm şu andan düğüne kadar ciddi bir hareket kazanacaktı. Ki onu tanıyorsam, muhtemelen yapacaktır.

Ertesi gün, ofisimin kapısı sert bir şekilde alındığında, yaklaşan bir etkinlik için kiralık ekipman siparişı vermenin tam ortasıındaydım. Dizüstü bilgisayarımın başımı kaldırdım. "Evet?"

Sabrina kapıyı açtı ve başını içeri uzattı. "Bir ziyaretçiniz var," dedi, gülümsemesi biraz gergindi.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. Programımı daha önce kontrol etmişim; bugün için ofisimde herhangi bir randevu yoktu. "Ziyaretçi mi?"

Bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Dax'ın annesi."

Gerildim, içim burkuldu. "Oh." Kahretsin, bu iyi olmayabilirdi. Dax onun gerçekten de iddia ettiğı gibi arkasında olduğuna inandığını söylemişti ama bu onun fikrini değıştirmediği anlamına gelmiyordu. "Onu içeri gönderin." Daha dik oturdum ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Sadece birkaç dakika sonra, uyumsuz gözleri olan süper güzel siyah saçlı bir kadın odaya girdi. Duruşu gergin ya da çatışmacı değildi. Ancak adımları biraz kararsızdı, sanki kendini biraz garip hissediyordu.

Samesies, bayan.

Sandalyemden kalktım, masamın etrafında döndüm ve gülümseyerek elimi uzattım. "Sizi tekrar görmek güzel Bayan Mercier." Tabii kıcıma tekmeı basmak üzere değilse, ama ben öyle bir izlenim edinmemişim.

Elimi sıktı. "Kensey iyi."

"Bana Addie ya da Addison deyin, hangisini tercih ederseniz." Sabrina'nın sık sık oturduğu sandalyeyi işaret ettim. "Buyurun oturun." Sandalyeme döndüm ve kenetlediğim ellerimi masanın üzerine koydum.

Bakışları elime kaydı. "Çok güzel bir yüzük," dedi gülümseyerek. zayıf.

Kendi yüzük parmağına baktım. "Sen de öyle." Onun düğün grup da aynı şekilde mükemmeldi. "Peki, sizin için ne yapabilirim?" Aslında tam tersini hissetmeme rağmen ne kadar rahat görüldüğümle gurur duyarak sordum.

Biraz daha dik oturdu. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

"Elbette."

Bir elini hafifçe kaldırdı. "Bunu yanlış anlama..." "Ama Dax'ın seçimini desteklemek için mücadele ediyorsun," diye tahmin ettim.

Bana mahcup bir bakış attı. "Durumun özü bu, Evet."

"Anlıyorum. O senin oğlun. Daha bariz nedenlerden dolayı evlenmesini tercih edersiniz. Kendini kime bağlarsa bağlasın mutlu olacağına dair daha iyi bir garantiniz olmasını tercih edersiniz. Seni hiç suçlamıyorum." Benim oğlum olsaydı ben de aynı şeyi hissederdim.

Başını yana eğdi. "Dax onunla evlenme nedenlerinin ne olduğu konusunda net değildi. Yani, anlamayı biliyorum. Ama sözünüze sadık kalmak zorunda değilsiniz. Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü ikna teknikleri alışılmışın dışında," diye mırıldandım.

Yavaşça başını sallayarak kıkırdadı. "İstedliğini elde etme konusunda her zaman iyi olmuştur."

"Nedenlerim... Tam olarak anlamanızı sağlayabilir miyim bilmiyorum. Başkalarına göre kararım muhtemelen içinde bulunduğum koşullara aşırı bir tepki gibi görünebilir. Ama basitçe söylemek gerekirse, istediğim şeyin bana gelmesini beklemekten yoruldum. Henüz gerçekleşmedi. Belki biraz daha sabredersem bir gün olur ama o zaman da olmayabilir."

Lake dışında geçmişimdeki tüm erkekler arasında sadece biri öne çıktı; sadece biri beni asla hayal kırıklığına uğratmadı; sadece biri bende iz bıraktı. O da Dax'ti. Eğer o olmasaydı, sözümü tutmayı kabul etmeyebilirdim, bundan emin olamazdım.

"Geçenlerde evlilik anlaşmaları üzerine biraz araştırma yaptım," dedim Kensey'e. "Pek çok başarı öyküsü gördüm. Bunun Dax ve benim için de geçerli olabileceğini umuyorum."

"Ben de aynı umudu taşıyorum ama şu anda biraz şüpheciyim. Beni yanlış anlamayın, buraya düğünü iptal etmenizi istemek için gelmedim. İkiniz de yetişkinsiniz. Seçimleriniz size ait. Ve neden bunu yapmayı seçtiğini anlıyorum. Ama... sanırım ona karşı *bir şeyler* hissettiğinizi duymak isterim. Sadece saygı bile olsa. Bu benim için gerçekçi olmayabilir ama onun boş bir evliliğe saplanıp kalması düşüncesinden nefret ediyorum."

Sandalyeme geri oturdum. "Sana yalan söylemeyeceğim, onu sevdiğimi iddia edemem. Ama ona güveniyorum. Ona saygı duyuyorum. Onu asla kasıtlı olarak incitmem. Ve umarım iyi ve güçlü bir şey inşa edebiliriz. Onun gibi ben de bunun soğuk bir evlilik olmasını istemiyorum."

"Bu beni biraz daha iyi hissettirdi." İçini çekti. "İkinizin bir hata yaptığından endişeleniyorum ama Dax'e de söylediğim gibi, eğer gerçekten istediği buysa tamamen arkasımdayım. Ciddiyim. Bunu size söylüyorum çünkü sizin yerinizde olsaydım, ailesinin bana karşı olmasından endişe ederdim. Ama değiliz. *Hepimiz* aynı taraftayız."

Ona minnettar bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim." Ailesinin bana soğuk davranacağından endişe ediyordum.

"Blake'in bunu anlamakta zorlanmadığını söyleyemem. Ama seninle hiçbir sorunu yok. Sadece durumla ilgili. Dax'in bunu neden en iyi seçenek olarak gördüğünü tam olarak anlamıyor."

"Eğer evleneceği kişi ben olmasaydım, başka biri olurdu. Edindiğim izlenim, gerçek bir ilişki kurmaya çalışmaktan vazgeçtiği yönünde."

"Evet, bunu ben de hissettim." Beni oğlunun sık sık yaptığı gibi dikkatle incelemek için bir an durdu. "Gerçekten istediğinin bu olduğuna emin misin? Bunu sadece Dax'in annesi olarak sormuyorum. Bu kadar mutlu bir evliliği olan biri olarak, asla sevemeyeceğin birine bağlanarak neler kaçırabileceğini bilen biri olarak soruyorum."

Bu kadından gerçekten hoşlanmıştım. "Gerçekten istediğim şey bu."

"O zaman umarım her şey istediğimiz gibi sonuçlanır." Ayağa kalktı. "Kendine iyi bak, Addison."

Sandalyemden kalktım. "Sen de."

Kensey gider gitmez en iyi arkadaşım eli göğsünde içeri koştu.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sordu Sabrina. "Seni Dax'le evlenmekten vazgeçirmeye mi geldi?"

"Aslında, hayır." Koltuğuma geri yaslandım. "Daha çok Dax'e karşı tamamen kayıtsız olmadığım konusunda güvence istedi. Bana, babamın ve Ollie'nin ona karşı olduğundan şüphelendiğimden çok daha nazik davrandı. İkisi de dün Dax'i arayarak anlaşmadan vazgeçmesi için baskı yaptılar." Ayrıca dün gece geç saatlerde beni arayarak benim için gerçekten en iyi olanı yapıp yapmadığımı yeniden değerlendirmemi sağlamaya çalıştılar.

Sabrina yüklü bir iç geçirdi. "Sanırım bunu beklemeliydik Bu."

"Bunu bekliyordum. Nasıl olduklarını biliyorum. Dax onların Zamanlarını boşa harcıyorlar ama bu kadar kolay pes edeceklerini sanmıyorum. Bu onların doğasında yok."

"Düğün hediyesi olarak size bir boşanma avukatı tavsiyesi verirlerse şaşırmayın."

Şaşkın bir kıkırdama yükseldi. "Onlardan bunu beklemezdim. İşgüzarlıklarının bedelini onları tuhaf ilikler takmaya zorlayarak ödetirdim ama istemedikleri bir şeyi yapmaya zorlamanın bir yolu yok."

"Bu açıdan gerçekten farklı değilsiniz, biliyorsunuz."

"Biliyorum. Benim için sorun değil. Tamamen başka bir konu, Tamara'yı nedime olmayı kabul etmesi için ikna ettin mi?"

"Hayır." Sabrina'nın dudakları inceldi. "Denedim. Gerçekten denedim. Büyük gününde seni desteklemek istiyor ama evlilikle ilgili hoş olmayan görüşleri var ve evlilik kavramının tuhaf ve modası geçmiş olduğunu düşünüyor. Ama Alicia ve Harri'ye sahip olacaksın."

"Ve Raven, Dax'ın kız kardeşi. Onu daha önce aradım. O da dahil olmak istiyor." Bu konuda çok tatlı davranmıştı. "Alicia ve Harri'nin seçtiği elbisenin resmini ona e-posta ile gönderdim, çok beğendi."

"Harika. Onu kesinlikle aramıza katmalıyız. Sağdıç kim?"

"Dax'ın kardeşi, Caelan."

"Peki ya sağdıçların geri kalanı? Onlar kim?"

"Drey ve üç kardeşe de yakın görünen iki adam. Jagger -ya da çoğunlukla Jag diye anılır- Kensey'in en iyi arkadaşının oğlu ve aynı zamanda Caelan için çalışan bir dövme sanatçısı. Maverick ise özel motosikletler üreten CCC'de çalışıyor."

Sabrina mırıldandı. "CCC hakkında çok şey duydum. Sanırım Maverick'in fotoğraflarını da görmüştüm - hep Drey'le birlikte fotoğraflanıyordu, değil mi?"

"Evet, o ikisi oldukça sıkıdır. Maverick'le resmi olarak tanışmadım ama Jag'la bir kez tanıştım, kuzenler. Ve görünüşleri de aynı derecede hoş."

"Yani, temel olarak, düğününüzde ateşli bir erkek büfesi olacak."

"Aslında, evet. Ollie'ye sağdıçlardan biri olmasını teklif ettim. O da sert ama kibarca geri çevirdi." Bu bir sürpriz değildi.

"Çünkü aksi takdirde bu evliliğe onay vermek zorunda kalacak."

"Aynen öyle. Ama aslında işe yarıyor. Yani eşit sayıda nedimem ve sağdıçım var."

Sabrina sırtıttı. "Hepsinin evlenme vakti geldiğinde Harri'yi Drey'le eşleştireceksin, değil mi?"

"Tabii ki. Bunu yapmazsam nasıl bir kız kardeş olurum?"

"Alicia'nın, küçük kız kardeşinin kendisi için 'çok yaşlı' biriyle kol kola girdiğini görünce kırmızının korkutucu bir tonuna büründüğünü görmek istemeyen türden."

Ağzımın kıvrıldığını hissettim. "Peki bunu neden görmek istemeyeyim?"

On Birinci Bölüm

Tabletimde çalan şarkının sözlerini mırıldanarak elimi kahverengi koli bandının üzerinde gezdirdim ve yapışması için karton kutuya sıkıca bastırdım. İyice sarıldığından emin olduktan sonra yanımdaki parke zeminden siyah kalemi aldım ve kutunun her iki tarafına da "KİTAPLAR" yazdım.

Son iki saatimi yatak odamın zemininde oturup eşyalarımı toplayarak geçirmiştim ve kığım acımaya başlamıştı. Neyse ki yapacak pek bir şey kalmamıştı, çünkü geç saatlere kadar oturmayı göze alamazdım.

Yarın evleniyordum.

Gergin bir enkaz olacağımı düşünürdüm ama Dax'ın durup dururken müşteri danışmanlığı istemek için bana e-posta göndermesinden bu yana en rahat olduğum andı. Yine de sabah çok gergin olacağıma şüphe yoktu. Bir kız her gün bir rahibin önünde bir erkekle yemin etmiyordu, değil mi?

Düğün organizasyonu beklediğimden daha sorunsuz geçmişti. Orada burada bazı aksaklıklar oldu ama hepsi çabucak düzeltildi. Sapphire Glade'deki tüm ekip hiçbir şeyin yolunda gitmemesini sağlamaya kararlıydı.

Ayrıca düğünün her adımının kusursuz bir şekilde yürütülmesini sağlamaya kararlıydılar. Sabrina hepsine yarın müdahale etmeme izin vermemeleri konusunda kesin talimatlar vermişti - kendi "özel günümde" bile organizasyon içgüdülerimin devreye girmesine izin vermek benim için çok kolay olurdu.

Yaklaşan düğün haberi hızla yayılmıştı. İnsanlar bana sık sık bunun doğru olup olmadığını soruyor, doğal olarak nişanın birdenbire ortaya çıkmasına biraz şaşıyorlardı. Grayden'da olduğu gibi, Dax'le gizlice birlikte olduğumuza dair varsayımlarını düzeltmemiştim ve onlara anlaşılmadan da bahsetmemiştim - pek çok insanın Dax'le neden buna bağlı kaldığımızı gerçekten anlayacağından şüpheliydim ve olumsuzluklara gerçekten ihtiyacımız yoktu.

Ailelerimizden yeterince olumsuzluk gördük. Gerçi dürüst olmak gerekirse, sorun çıkarma girişimlerini azaltıyorlardı. Hem Dane hem de Ollie sonunda beni ve Dax'i anlaşılmamızdan caymamız için rahatsız etmekten vazgeçmişlerdi ama yine de bu konuda mutlu değillerdi. Aslında Ollie surat asmaya başlamıştı; tek kelimelik mesaj cevapları ve aramalarımın kaçma ısrarı bunu açıkça ortaya koyuyordu.

Kensey'den bir daha haber alamadım, Blake'ten de bir şey görmedim. Dax'a göre babası evliliğe sıcak bakmıyordu ama artık bu konuda yorum yapmayı bırakmıştı.

Melinda ve Wyatt da bu durumdan memnun değildi. Bunu öğrendiklerinde pek de iyi tepki vermemişlerdi. Hatta evime gelip birkaç saatlerini bu konuya bakış açımı yeniden değerlendirmem için harcamışlardı. Ama tabii ki hiçbir sonuç alamadılar. Sonunda ellerini kaldırıp bu işin peşini bıraktılar.

Simon biraz daha destekleyiciydi, ancak yanlış bir seçim yaptığım konusunda endişeliydi. Onun endişesi her şeyin ters gideceği ve benim daha sonra kendimi incinmiş ve kapana kısılmış hissedeceğim yönündeydi. Sabrina'nın ailesi de aynı endişeyi taşıyordu ama Simon gibi beni destekliyorlardı.

Kitap kutusunu bir kenara iterek kışımındaki ağrıyı hafifletmek için hafifçe kıpırdandım. Bu noktada paketlenecek pek bir şey kalmamıştı. Çoğunlukla daha fazla kitap ve henüz kutulamaya fırsat bulamadığım birkaç giysi kalmıştı.

Elbette yarın için ihtiyacım olacak şeyleri dışarıda bırakmıştım. Raven da dahil olmak üzere gelin partisinin geri kalanı gibi ben de burada hazırlanmayı planlıyordum. Kendini yabancı hissedeceğinden endişe etmedim. Hepimiz gelinlik provalarımız için bir araya geldiğimizde, o da gruba kolaylıkla uyum sağlamıştı. Bunun en büyük sebebi Harri'yle hemen kaynaşmış olmalarıydı. Dürüst olmak gerekirse, birbirlerini yıllardır tanıdıklarını düşünebilirdiniz.

Başka bir şarkı çalmaya başladığında kafamı sallayarak yakındaki yığından yassı bir kutu aldım ve onu bir araya getirmeye başladım. Şarkıyı söyleyen Inaya Rose, Redwater'da yaşıyordu. Aynı derecede ünlü bir rock efsanesi olan Kaiser Wolfe ile evliydi.

Bu çifti orada burada görmüştüm ve birlikte gerçekten çok sevimliydiler. Kız çok güler yüzlüydü, adam ise çok az insandan hoşlanan tam bir huysuzdu. Her zamanki asık suratıyla Inaya'ya sanki kendi kişisel güneşiymiş gibi bakıyordu. Ve eğer göğsüm

Lake'ten başka kimsenin bana bu şekilde bakmadığını ya da bakmayacağını düşünerek bu küçük bilgiyi bir kenara bıraktım.

Geçen hafta boyunca Dax'i pek görmemiştim. Villasına sadece iki kez gitmiştim. İlk seferinde, ertesi sabah için ihtiyaç duyacağım her şeyi içeren düğün sonrası çantamı bırakmam gerekiyordu - taşınana kadar eşyalarımın geri kalanını alamayacaktım. Evine ikinci gidişim ise Maverick'le resmen tanışmamı istediği içindi, bu yüzden onu kardeşleri ve Jag ile birlikte akşam yemeği için villaya davet etmişti.

Altı erkek şu anda Oakengrove'un en iyi restoranlarından birinde birlikte yemek yiyordu - Dax'in bekârlığa veda partisi versiyonu. Restoranı onlar hariç herkese kapattırılmıştı, böylece özel bir kutlama olacaktı.

Bana ve gelin partime benzer bir şey düzenlemeyi teklif etmişti ama açıkçası herhangi bir bekarlığa veda partisi düzenleyecek vaktim yoktu. Düğünümün düzenlediğim diğer etkinlikleri ihmal etmeme neden olmaması için çok çalışmam gerekiyordu.

Kapı zilimin çaldığını duyunca kaşlarımı çattım, ziyaretçi beklemiyordum. Koli bandını yere bırakarak ayağa kalktım ve yüzümü buruşturdum. Kahretsin, sırtımın topu bir anne kadar sertti.

Müziğimi durdurdum, yatak odamdan çıktım ve merdivenlerden aşağı atladım. Ön kapımı açtığımda annemin orada beklediğini görünce gözümü kırpıttım. "Oh, merhaba." İçeri girebilmesi için kenara çekilip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Geleceğini bilmiyordum." Umarım beni Dax'le evlenmekten vazgeçirmek için son bir hamle yapmaya gelmemiştir. Onunla dalga geçemeyecek kadar çok işim vardı.

Kaşları çatıldı. "Sana mesaj atmıştım. yol."

"Özür dilerim, telefonun zil sesini duymamış olmalıyım," dedim ve kapıyı kapattım.

Kapı. "Toplanırken müzik çalıyordu."

Beni takip ettiğinin bilincinde olarak oturma alanına doğru ilerledim. Kanepede, top gibi kıvrılmış olan Gypsy başını kaldırdı ve anneme doğru telaşlı bir cıvıltı sesi çıkardı. Viyana doğrucu onun yanına gitti, oturdu ve tatlı sözler mırıldanırken onu okşamaya başladı.

Yanağımı kaşdım. "İçecek bir şey ister misin?"

"Yok, ben iyiyim." Etrafına bakındı. "Alicia yok mu?"

Başımı salladım. "Bize yiyecek bir şeyler almaya gitti." Ondan önce eşyalarımı toplamama yardım ediyordu.

Bir bacağını diğerinin üzerinden geçiren Vienna bana gülümsedi.
"Yarın için hazır mısın?"

"Evet."

"Gergin mi?"

"Hayır, ama bu muhtemelen sabah değişecek." Başımı eğdim. "Peki, seni buraya getiren nedir?" Sesimi rahat tutarak sordum.

Elini çantasına attı. "Senin için bir şeyim var."

Şaşkınlık karnımda titreşti. "Oh, tamam." Kanepeye doğru yürüdüm ve yanına oturdum.

"Bildiğiniz gibi babanızla Vegas'ta evlendim ve daha sonra Redwater'da bir resepsiyon düzenledik." Küçük, beyaz bir kutu uzattı. "Büyükannen bunu bana düğünüm için vermişti, şimdi de sana vermek istiyorum."

Kapağı kaldırıncı kaşlarımın kalktığını hissettim. Üzerinde at nalı, altı peni, mavi bir kalp ve bir fotoğraf çerçevesi olmak üzere dört küçük takı bulunan büyük bir çengelli iğneydi. Çerçevenin içinde annemin yeni doğmuş beni kucağına aldığı, babamın ise başımızda durduğu bir fotoğraf vardı.

"Eski, yeni, ödünç alınmış ve mavi," dedim kendi kendime, benzer iğneleri olan başka gelinler görmüştüm.

"Evet. Belli ki fotoğraf aynı değil. Çerçevede aslında benim ve Simon'ın bir fotoğrafı vardı. Senin için değiştirdim." İğneye hafifçe dokundu. "Buketime ilıstırdım. Seninkine de takmak istersin diye düşündüm."

Dudaklarımı yaladım ve bakışlarına karşılık verdim. "Teşekkür ederim."

"Büyükannenizin bana bu iğneyi hediye ettiğı sırada verdiğı başka bir şey daha vardı."

"Ne?"

"Bir özür."

Gözlerimi iki kez kırptıstırdım ve oturduğum yerde doğruldum.

"Babanla evlendikten sonra, babanın vakıf fonuna erişmek için bir eşe ihtiyacı olduğunu öğrendi - bunu nasıl öğrendiğine girmeyeceğim, uzun hikâye," diye ekledi Vienna elinin bir hareketiyle. "Haklı olarak benimle bu yüzden evlendiğini düşündü, ama bunu bilmediğimi sandı; beni sevdiğine inandırmak için beni kandırdığını düşündü, oysa ben onun benim için böyle hissetmediğinin çok farkındaydım."

Annemi sevmediğini hayal etmek gerçekten zordu - annem onun dünyasıydı.

"Melinda onun bana olan duygularından şüphe ettiğı için bir süre

ona karşı biraz soğuk ve katı davrandı." Vienna'nın bakışları

iğne. "Ama bana bunu verdiği gün özür diledi; incineceğimden korktuğu için böyle tepki verdiğini söyledi... ve şu anda seninle olduğum nokta da aslında bu. İşlerin umduğun gibi gitmeyeceğinden korkuyorum ama bu korkunun yoluma çıkmasına izin vermemeliydim."

Sesindeki suçluluk duygusundan hoşlanmadığım için kolunu hafifçe sıktım. "Sorun değil. Neden yaptığını anlıyorum."

"Sorun değil. Kız kardeşlerin dışında hepimiz Dax'la evlenmen konusunda biraz kötümserdik. Bunun tam tersi olmak için daha fazla çaba sarf etmeliydim çünkü senin için önemli olacağını hiç tahmin etmediğin birini sevebileceğini herkesten daha iyi biliyorum."

"Yani babamla evlendiğinizde onu önemsemiyor muydunuz?"

Başını hafifçe salladı, ağzı kıvrıldı. "Onu severdim. Ona saygı duyuyordum. Kendi iyiliği için fazla yakışıklı olduğunu düşünüyordum. Ama onunla sadece bir iyilik olsun diye evlendim ve bir yıldan fazla onun karısı olmayı planlamıyordum. Anlaşmamız böyleydi. O zamanlar evliliğin hiçbir parçasını istememişti."

Bundan bu kadar hoşlanmayacağını hiç tahmin etmezdim.

"Dax ile aranızdaki durumun farklı olduğunu biliyorum. Bu evlilik sahte ya da geçici olmayacak. Yürütmeye kararlısınız. Ama yine de, çiftleri bir arada tutan ana madde olmadan bu işe giriyorsun. Bu başlangıçta beni endişelendirdi. Yine de duyguların büyüyebileceği konusunda haklıydın. Ben ve baban bunun kanıtıyız; geçtiğimiz hafta boyunca ona defalarca aşırı korumacı tavrını bir kenara bırakıp evliliğe bir şans vermesi için baskı yaptım."

"Ama yine de limon çiğniyormuş gibi görünerek benimle koridorda yürüyecek," dedim, ağzımın tekmelendiğini hissederek.

İç çekti. "Muhtemelen. En iyi koşullarda bile pek hoş biri sayılmaz." Bir eliyle saçlarını okşadı. "İlk başta verdiğim tepki için özür dilerim. Bunu senin nasıl hissettiğinden ziyade kendi hissettiklerimle ilgili yaptığım için özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Tamamen Melinda gibi davrandım."

Gülümsememin genişlediğini hissettim. "Her şey yolunda. Affedildin," dedim ve kutunun kapağını kapattım.

"Her neyse... birinin seni sevmemesi mümkün değil Addie, o yüzden Dax'le aranızda neden bir duygu gelişmesin anlamıyorum."

Bundan pek emin değildim ama "Sevilmeyecek ne var ki?" diye takıldım.

"Biliyorum!" Vienna kıkırdadı. "Eğer Dax en azından seni önemsemeye başlamazsa, onda bir sorun olmalı."

Kıs kıs güldüm ve kutuyu dikkatlice sehpanın üzerine koydum. "Eğer yapmazsa, en azından ona güvenebileceğimi biliyorum. Bu benim hafife aldığım bir şey değil. Geçmişte yaşadığım ilişkilerden sonra değil."

Vücudunu bana doğru eğdi. "İlk kez çıkmadığı bir adamla evliliğe adım atan biri olarak, size yardımcı olacağını umduğum bazı tavsiyelerde bulunacağım."

Kulak kesildim, başımı eğdim.

"Normal çiftler birbirlerini iyi okuyabilirler; her biri diğerinin kalıplarını, sıcak düğmelerini, tetikleyicilerini, düşünce süreçlerini vb. bilir. Siz ikiniz bilmiyorsunuz. Birbirinize karşı dürüst olmanız hayati önem taşıyacak. Varsayımlarda bulunmayın - yanlış anlaşılmalara bu şekilde oluşur ve aniden ikiniz artık aynı sayfada olmayacaksınız."

"Dürüst olacağımıza söz verdik," diye onu temin ettim. "Benimle birlikte çalışacak, bana karşı değil."

Vienna memnuniyetle başını salladı. "Güzel. Bir çift olmayabilirsiniz ama bir takım olacaksınız. Birlikte durun. Birbirinizi destekleyin. Bir hikâyenin diğer tarafını da dinlemeye istekli olun - Dax gibi yüksek profilli kişilerle ilgili *her zaman hikâyeler vardır*. Bunu babanla olan ilişkimden biliyorum."

Bugün bile Dane'in sözde "sadakatsizliği" hakkında söylentiler içeren makaleler yayınlanıyor. Onu tanıyan herkes, gözünün ondan başka kimseyi görmediği gerçeği olmasaydı bile, kendisine ya da anneme asla bu şekilde saygısızlık etmeyeceğini bilirdi.

Dişlerini alt dudağına geçirdi. "Son bir şey söylemek istiyorum. Eğer bu evlilikte kendini mutsuz hissedersen, daha sonra bir çıkış yoluna ihtiyacın olduğunu düşünürsen, bu seni başarısız yapmaz."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye reddettim.

Gözlerini devirdi. "Görünüşe göre seni tanıdığımı unutmuşsun." Omzumu hafifçe dürttü. "Hiçbir şeyden vazgeçmeyi sevmiyorsun; bu sana başarısız olduğunu hissettiriyor. Bu yüzden geçmişindeki erkeklere hak ettiklerinden *çok* daha fazla şans tanıdın. Bu tür bir inatçılık yüzünden kendini soğuk bir evliliğe mahkûm etme."

Aslında suçladığı şeyden suçlu olduğunu bildiğim için, "Yapmayacağım" diye söz verdim.

Bana kazanan bir gülümseme fırlattı ve kollarını açtı. "Güzel. Gel bakalım burada."

Ona sıkıca sarıldım, ona doğru eğildim.

Sırtımı sıvazladı. "Baban kendine gelecektir. Şimdiden Dax'i vurmayı planlamaktan sadece hayal etmeye geçti."

Geri çekilerek, "Bu bir ilerleme" dedim.

"Bence de öyle."

Ön kapının açılma sesi ikimizin de hafifçe dönmesine neden oldu. Birkaç dakika sonra Alicia elinde paket servis poşetleriyle odaya girdi. Annemizin arabasının kaldırıma park ettiğini fark ettiğini tahmin ediyordum, çünkü Viyana'yı kanepede görünce hiç şaşırmadı.

"Selam anne." Gözlerinde bir parça tedirginlik belirdi. "Burada ne yapıyorsun?" Öylesine sorulmuş bir soruydu ama içindeki endişeyi duymuştum.

"Addie'ye düğünü iptal etmesi için baskı yapmaya gelmedim, eğer düşündüğün buysa." Vienna sehpanın üzerindeki kutuyu işaret etti. "Ona bir hediye getirdim."

Alicia sırttı. "Ooh, bakalım."

Kutuyu aldım ve kapağını yavaşça çektim. "Büyükannem bunu anneme düğünü için vermişti, şimdi de bana veriyor. Buketime takmak için."

Alicia'nın gözleri sevinçle parladı. "Bu çok değerli." Bakışları annemize kaydı. "Bana ne getirdin?"

Vienna'nın kaşları çatıldı. "Yok bir şey. Yarın evlenmiyorsun."

"Bunun konuyla ilgili olması gerektiğini düşünmüyorum ama olsun." Alicia çantalarını kaldırdı. "Burada bir sürü yiyecek var. Bizimle yemek ister misin?"

"Evet, devam et. Uzun süre kalamam. Yarın için dinç olabilmek için erken yatmam gerekiyor." Vienna bana baktı. "Sen de öyle."

"Yapacağım. Önce yemek. Sonra da toplanmayı bitirmeliyim." Ve umarım saatlerce uyanık kalmazdım - *uykuya ihtiyacım olduğunu* bildiğimde böyle olurdu.

Uzun bir gün olacaktı ve sonunda bitkin düşecektim. Belki de öyle olmayacaktı, çünkü tüm zamanımı Dax'le onun villasına çekildiğimizde başıma gelecekleri düşünerek geçirecektim. Ya da daha doğrusu, nasıl geleceğimi düşünerek. Zor. Hiç şüphesiz birden fazla kez, eğer tabiri caizse dokunuşunu kaybetmemiş olsaydı. İkincisi pek olası görünmüyordu.

On İkinci Bölüm

"Vazgeçmek için çok geç değil, biliyorsun."

Babama kaşlarımı çattım. "*Tam anlamıyla* koridorda yürümek üzereyiz." Önümüzdeki odanın çift kapısının ardında lanet düğün marşı çalmaya başlamıştı.

"Çok geç değil," diye tekrarladı.

"Baba, bir daha fikrimi değiştirmeye çalışmayacağına dair bana söz vermiştin."

"Ben de öyle yapmıyorum," dedi gözlerini masumca açarak. "Ben sadece seçeneğin orada olduğuna işaret ediyorum."

"Bu benim kabul etmek istediğim bir seçenek değil." Bir elimle yere kadar uzanan, kolsuz elbisemin kenarlarını düzeltiltim; fildişi satendi, V yakası ve arka askılarında birkaç süslemesi vardı. Çarpıcı olduğu kadar zarifti de. "Hadi yola koyulalım."

Kolumu onunkine dolayarak onu kapılara doğru ittim. Güzel oymalarla süslü uzun kapılar görkemli binaya çok yakışıyordu. Jane Austen romanlarından fırlamış gibiydi. Muhteşem, görkemli ve zamansız.

Dane bir kapıyı iterek açtı ve sıra sıra dizilmiş dolgulu sandalyelerin bulunduğu odaya girdik. Konuklar ayakta idi ama ben onlara bakmadım. Dikkatimi hemen sunakta duran, altın kravat ve yelekle tamamlanmış koyu renk takım elbisesi içinde yemek yiyebilecek kadar iyi görünen Dax'e verdim.

Göz göze geldiğimizde dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. O gülümsemede çok fazla şey vardı -gurur, memnuniyet, erkek takdiri, daha yakına gelmek için bir cesaret.

Beyaz gül demetimi sıkıca kavrayarak ona doğru yürüdüm, bakışlarım onunkilere yapışmıştı. Konuklara bakmak istemedim. Kimsenin suratını asarken ya da başka bir şey yaparken yakalama şansım olsun istemedim.

Geçtiğimiz hafta boyunca birçok kez onlarla yürüme alıştırmaları yaptığım için, fildişi topuklu ayakkabılarımla koridorda yürürken hiç sallanmadım. Bu

Diamanté bilek kayışları ilk giydiğimde beni rahatsız etmişti ama artık sürtünmüyorlar.

Dane bana doğru eğildi. "Bu arada çok güzel görünüyorsun," dedi, sesi diğerlerine ulaşamayacak kadar kısıktı. "Mercier için fazla iyisin."

Göz kapağımın seğirdiğini hissettim. "Benim için yeterince iyi olduğunu düşündüğün biri var mı?" Ben de aynı şekilde sessizce sordum.

"Hayır," diye homurdandı. "Ama biriyle birlikte olsan daha iyi olur-"
"Söz vermiştin."

"Fikrinizi değiştirmeye çalışmıyorum, sadece nokta.

"O ucu kışına sok ve bırak. Bırak gitsin. Git."

Birkaç adım sonra nihayet Dax'e ulaştık. Müzik durdu, ve bir sessizlik patlaması oldu. Yanına gittim... ama babam kolumu bırakmadı.

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerimi Dane'e diktim. Ağzı sert bir şekilde açıldı ve nişanlıma kötü bir bakış fırlattı. Drey'den geldiğine emin olduğum bir erkek kıs kıs gülüşü duydum.

Ön sıradaki koltuğundan annem benimle gözlerini devirdi ve sonra yüksek sesle boğazını temizledi. Bunun üzerine Dane hoşnutsuz bir homurtu çıkardı, isteksizce beni bıraktı ve sonunda geri adım attı.

Dax'ın gözlerinde bir tutam eğlence dans ederken, elimi elinin içine aldı. Birlikte rahiple yüzleşmek için döndük. Elimi bırakmak yerine sıkıca tuttu - acıtacak ya da rahatsız edecek kadar değil. Hayır, bu "artık geri dönüş yok" diye bağırarak sıkı bir tutuştu.

Gerçekten de şüphelenmesine gerek yoktu. Çünkü nikâh memuru konuşmaya başladığında, yanımdaki adamla evlenmek konusunda kesinlikle hiçbir şüphe ya da belirsizlik taşımadığımı fark ettim.

Birbirimize aşık olmayabilirdik, hatta gerçek bir çift bile olmayabilirdik ama o anda bu o kadar da önemli görünmüyordu. Verdiğim kararlar kendimi huzurlu hissediyordum; başkalarının tam olarak anlayacağı bir yol olmasa bile kendim için doğru yolu seçtiğimi hissediyordum. Bu konuda en ufak bir gerginlik bile hissetmedim.

Belki de sonunda hayatımın bu yönünü kontrol edebildiğim içindi. Ya da belki biri bana Xanax falan vermiştir.

Rahip konuşurken ara sıra Dax'e hızlı hızlı bakıyordum. Çoğu zaman o da nikâh memuruna bakıyordu. Diğer durumlarda, bakışlarımız anlık olarak çarpışıyordu.

Yeminlerimizi söyleme zamanı geldiğinde, yüzünü tamamen bana döndü. Takıldığım şey onun sözleri değildi - *hepsini*, özellikle de "sevmek ve değer vermek" kısmını gerçekten kastetmiş olamayacağını biliyordum. Bakışlarındaki yoğunluğa ve ses tonundaki ciddiyete odaklandım; konuşmalarımız sırasında üzerinde anlaştığımız her şeye bağlı kalacağına dair verdiği sözü zihnimde *duydum*.

Ben de kendi yeminimi aynı şekilde okuyarak aynı mesajı ona ilettim. Mesajı net bir şekilde almış olmalıydı çünkü yüzünde sıcak ve biraz da kendini beğenmiş bir ifade belirdi.

Bir kez daha konuşmaya başladığında bakışlarımı tekrar rahibe çevirdim. Çok geçmeden, nikâha itiraz edenlerin seslerini yükseltmelerini istediği bölüme gelindi. *Birinin bir şey* söylemeyeceğine güvenemediğim için gerildim.

Ollie'den hafif mırıltılar duydum, hemen ardından annem tıslayarak, "Nasıl hissetmek istiyorsan öyle hisset, ama sesini çıkarma," dedi.

Gülümsememi bastırdım ve Dax'e baktığımda gözlerinde bir mizah parıltısı gördüm. Evet, duymuştu.

Yüzük takma zamanı geldiğinde, buketimi dikkatlice beni bekleyen Sabrina'ya uzattım. Altın saten gelinliği içinde göz kamaştırıcı görünüyordu - üç nedimemin giydiklerine benziyordu.

Dax'in sağdıçı Caelan, yüzük taşıyıcımız olarak iki katına çıktı. Beyaz altın alyansları teslim etti. Dax ve ben onları birbirimizin parmaklarına taktık, törensel sözler söyledik ve kısa bir süre sonra karı koca ilan edildik.

Dax başını eğip dudaklarını dudaklarıma doğru indirdiğinde nabzım hızlandı. Sıcak ve yumuşak dudakları ağzımın üzerinde gezindi... ve sonra ağzımı kaptı. Sadece dilinin benimkinin ucuna değdiğini hissettim ama bunun bir önemi yoktu; o uzun, sığ, ağır çekim öpücük öylesine derin bir duygusallıkla örülmüştü ki vücudum aydınlandı ve neredeyse tepeden tırnağa titredim.

Evet, o *kadar* iyiydi.

Geri çekildi, gözlerinde cinsel bir vaat parıltısı vardı. Ve sonra bitti. Bitmişti. Artık resmen Addison Mercier'dim; bu biraz gerçeküstü bir düşüneydi.

Sonrasında yaşanan her şey bir bulanıklık içinde geçti. Evraklar imzalandı, fotoğraflar çekildi, konfetiler atıldı, daha fazla fotoğraf çekildi. Önce

Biliyordum, herkes resepsiyonun yapılacağı büyük salona akın etmişti. Konuklar oturma planı sayesinde masalarını kolay ve hızlı bir şekilde buldular.

Baş masadaki yerime oturduğumda Dax ağzını kulağıma dayadı ve "Bir yanım bunu yapacağından şüphe ediyordu" dedi.

Küstahça, buketimi yere bırakırken kaşlarımı çattım. "Sana söz vermiştim," dedim, sesim kısıktı.

"Ve buna sadık kalmaya niyetli olduğunuzdan emindim. Sadece o gün geldiğinde bunu yapamayacağını anlayacağından emin değildim."

Elimi masanın altına koyarak burnumu çektim. "Yanılmışsın."

Biraz öne eğilerek Sabrina'yı kontrol etmek için yanından geçtim. Masanın ucunda oturmuş, Blake'le çene çalıyordu - büyük olasılıkla benim hakkımda, çünkü bana önceden kayınpederime "beni büyütmek" istediğini söylemişti, böylece o da evlilik fikrine sıcak bakacaktı.

Onunla Dax'ın arasında oturan Kensey, masa çelengine işlenmiş beyaz gülleri hafifçe okşuyor, muhtemelen gerçek mi yoksa yapay mı olduklarını anlamaya çalışıyordu. Aslında çiçek dekorunun geri kalanı gibi onlar da sentetikti ama şaşırtıcı derecede gerçek görünüyorlardı.

Masanın diğer tarafına bakmak için başımı çevirdiğimde, annemle babamın fısıltıyla tartıştıklarını fark ettim - "konuşma" kelimesini seçebildiğim için, Dane'in yine konuşma kısmını resepsiyondan sildiğim için şikayet ettiğini tahmin ediyordum. Beni incitirse Dax'i alenen bedensel zarar vermekle tehdit edeceğine hiç şüphe yoktu.

Caelan masanın uzak ucunda, buna en yakın masada oturan küçük kardeşine bir şeyler söylüyordu. Drey sadece ona bakıyordu, yüzünde boş bir anlayışsızlık ifadesi vardı.

Odayı hızlıca taradım ve insanların rahatça sohbet ettiklerini fark ettim; bazıları o anda servis edilen şampanyayı yudumluyordu. Dax'e yandan bir bakış attım ve "Tanıştırma faslını ne zaman yapmak istersin?" diye sordum. Daha önce konuklarının çoğuyla tanışmamıştım ve bunun tersi de geçerliydi. Bunu düğün günü bir noktada yapacağımız konusunda anlaşmıştık.

Bana doğru eğildi. "Pastayı kestikten bir süre sonra."

Yemeğimizi yedikten, ilk dansımızı yaptıktan, ebeveyn danslarını gerçekleştirdikten, pastayı kestikten ve partiyi resmen başlattıktan sonra yaptığımız şey buydu.

Birlikte masadan masaya geçerek merhabalaştık, gelenlere teşekkür ettik ve her birimiz diğerini tanımadığı konuklarla tanıştırdı. Herkes kibar ve arkadaş canlısıydı, Ollie bile - Marleigh parmaklarını onun kalçasına, yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sert bir şekilde sokana kadar.

Dax ve ben daha sonra dans pistinde aileme ve arkadaşlarıma katılırken ayrıldık. Dans etmeyi pek sevmezdi. Kısa süre sonra babasının da bu konuda ona benzediğini öğrendim. Ancak annesi öyle değildi. Saatler ilerledikçe Kensey dans pistinde Vienna, Hanna ve Jag'ın annesi Sarah ile oldukça fazla zaman geçirdi.

Ara sıra ekibimin üyeleriyle sohbet etmeye çalıştım, ancak geldiğimi gördüklerinde hızla kaçıştılar - muhtemelen devralmaya çalışmayacağıma güvenmiyorlardı.

Daha sonra Harri ve Raven ile tuvaletlerden çıkarken onlara "İyi vakit geçiriyor musunuz?" diye sordum.

Gözleri gülümsemeyle parlayan Harri, nefesini üfleyerek sertçe başını salladı. "Evet. Kocanız bir yemek. Gerçekten."

Raven kıkırdadı. "Ben de kardeşin için aynı şeyi söyleyebilirim, kaçırıldığı için biraz üzgünüm."

Eğer kaçırılmamış olsaydı, Raven'a kesinlikle iki kez bakardı. Kız o kadar güzeldi ki trafiği durdurabilirdi. Uzun boylu ve söğüt gibi, annesi ve ağabeyiyle aynı uyumsuz gözlerle ve siyah saçlara sahipti.

Harri'yi şakacı bir şekilde dürttüm. "Drey ile iyi anlaşıyor gibisiniz." Sık sık konuştuklarını fark etmiştim. Flört etmiyorlardı ama eski arkadaşlar gibi gevezelik ediyorlardı.

"Onunla konuşurken gergin olacağımı düşünmüştüm ama onunla sohbet etmek çok kolay," dedi kız kardeşim.

"Senin gibi o zaman." Harri herkesin onun yanında hemen rahat hissetmesini sağladı.

Üçümüz resepsiyonun yapıldığı odaya geri döndük. Müzik hala bangır bangır çalıyordu ve herkes eğleniyor gibi görünüyordu.

Maverick'in küçük kardeşi olduğunu anladığım bir adam -yanlış hatırlamıyorsam adı Jameson'dı- önümüzde belirdi, dikkati Raven'ın üzerindeydi. "Dansa ne dersin?" diye sordu.

Teklifini hemen kabul etmesini bekliyordum - çok yakışıklıydı. Ama gülümsemesi durakladı ve gözlerini sola kaydırdı. Bakışlarını takip ettim,

Rafael'in üzerine düştüğünü fark etti... Rafael ona bakmakla kalmamış, başını da hafifçe sallamıştı.

Pekala, şimdi.

Raven gözlerini hızla Jameson'a dikti. "Teşekkürler ama bu ayakkabılar ayağımı acıtıyor. Harri'ye sor. Dans etmeyi çok sever." Kız kardeşimi neredeyse ona doğru itti. Harri mutlu bir şekilde onunla birlikte gitti, oyunu kaçırmıştı.

Raven'a yaklaştım. "Rafael ile aranızda bir şeyler mi var?"

Gerildi, gözleri büyüdü. "Hayır, tabii ki hayır."

"İkinizin bakışlarını fark ettim; o adamla dans etmeni istemiyordu ve sen de sana dans etmemeni söylediği halde ona uydun."

İç çekti, yanakları kızarmıştı. "Bir şey olduğu yok, yemin ederim. O kardeşimin en iyi arkadaşlarından biri. Ve otuz üç yaşında. Benim için biraz yaşlı, değil mi?"

"Bilemiyorum. Bu ne demek, on üç yaş fark mı? O kadar da kötü değil. Ama yasadışı işlere bulaşmış olması? Bu farklı bir şey."

Eğlenen bir homurtu çıkardı. "Kardeşimin bu konuda bir aziz olmadığını farkındasın, değil mi?"

"Oh, biliyorum. Ama o bir suç örgütü yönetmiyor."

Tam o sırada Sabrina ve Tamara ortaya çıktı... ve Raven benim dikkatim dağılmışken hızlıca kaçtı. Dudaklarım inceldi, onunla Rafael hakkında daha sonra tekrar konuşmaya karar verdim.

Sabrina elbiseme bakarken, "Bu gelinliği çok sevdim," diye mırıldandı. "Seni gelinlikçide giyerken gördüğüm anda bunun *doğru* gelinlik olduğunu anlamıştım."

"Biliyorum. Sen bağırdın."

Tamara'nın ağzı kıvrıldı. "Bu beni şaşırtmadı."

"Sana neyin şaşırtıcı olduğunu söyleyeyim," dedim. "Kardeşinin bir kadın misafir getirmesi, bekâr olduğunu sanıyordum."

"Biz de öyle," dedi Sabrina suratını asarak. "Ona Alicia'yı ayarlayacaktım."

"Bunda pek başarılı olacağını sanmıyorum. Harri'nin genel yönüne bakan her erkeğe kötü kötü bakmakla çok meşgul. Jaguar'a bakmadığı zamanlar böyle."

Tamara mırıldandı. "Bunu fark ettim. O da hemen arkasından ona bakıyor. Ya da o bakmıyorken bakıyor."

Başımı salladım. Düzenlemediğim bir düğünde olmak garipti. Başka türlü kaçırabileceğim şeyleri gördüğüm anlamına geliyordu. İlginç şeyler. Dax'in kuzenlerinden birinin habersiz bir Maverick'e bakıp durması gibi. Garsonların Drey'in cebine kağıt parçaları sıkıştırması gibi. Rafael'in korumalarından birinin Raven'ı koruyucu bir gözle izlemesi gibi - başlangıçta onunla ilgilendiğini düşünmüştüm, ama şimdi belki de Rafael'in ondan Raven'a göz kulak olmasını istediğini düşünüyordum.

Caelan yanımdan geçerken -çenesine kısa bir dokunuş yaptım- Tamara bana doğru eğildi ve "Çok iyi bir örnek. Hepsi öyle, gerçekten. Objektif olarak konuşursak."

"Dedikodu mu?" diye sordu Ollie, yanıma sokularak.

"Hayır," dedim. "Sapıklık. En azından benim durumumda."

Kaşlarını kaldırdı. "Sanırım yeni *kocan*

Bu."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Neden H kelimesini alaycı bir şekilde söylüyorsun?" Ollie içkisinden bir yudum aldı. "Çünkü o O mu?" senin gerçek kocan değil, öyle mi?

"Evliliğimizi tamamlamak için onu her şekilde becermek niyetindeyim.

Bu gece, evet, o benim gerçek kocam olacak."

"La, la, la, bunu duymak istemiyorum." Bir kolunu omuzlarıma atarak yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum. Pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Gülümsedim. "Ben de seni seviyorum. Eğer bundan sonra Dax'e iyi davranırsan bu konuyu kapatacağım."

Yüzüne acı dolu bir ifade çöktü ve smokin yayını çekiştirdi. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Simon ona doğru yaklaştı. "Yüzündeki o ifade de neyin nesi?" diye sordu yumuşak, hafif bir sesle, havası sıcak ve kadınsı. *Maggie*.

Ollie omzunu ovuşturdu. "Addie, Dax'e iyi davranmamı istiyor."

"Hmm." Maggie bakışlarını bana kaydırdı. "Az önce Dax'e merhaba dedim. İtiraf etmeliyim ki çok nazikti." Gözleri endişeyle doldu, bana çok anaç bir bakış attı. "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, genç bayan."

"İstiyorum," dedim ona.

Derin bir nefes verdi. "Yakışıklı olduğu kesin; o kadarını kabul ediyorum. Gözlerine bayıldım." İcini çekti. "Deacon ondan hoşlanıyor."

Ollie alaycı bir tavırla, "Deacon severdi," diye mırıldandı. "Tehlikeli yanları olan herkesi sever."

Maggie gülümsedi. "Bu doğru."

Kısa bir süre sonra daha fazla yemek servis edildi. İnsanlar yediler, içtiler, dans ettiler ve güldüler. Babamı ya da Blake'i bu sonuncusuna dahil edemezdik, ama bakışları eridi ve sonunda eğlenmeye başladılar.

Şampanya kadehimi boşaltırken -bu noktada güzel bir vızıltı vardı- Dax yanımda belirdi ve kulağıma konuştu. "Gitme vaktimiz geldi."

Midem sıkıştı. Sözleri neredeyse sıvı seksle kaplanmıştı. Bakışlarına karşılık verdim ve onunkinin de arzusuyla karanlık olduğunu gördüm. Bardağımı yere bırakıp yutkundum. "Pekâlâ."

En yakınlarımızla ve en sevdiklerimizle özel olarak vedalaştık, büyük çıkışımızı yaptık ve bekleyen limuzine atladık. Mekânda balayı süiti de dâhil olmak üzere çok sayıda yatak odası vardı, ancak nedenini açıklamadan ikincisini kullanmak istemediğini söylemişti. Ben çok rahatsız olmadığım ve o da çok fazla talepte bulunmadığı için isteğine saygı duydum.

Arabanın kapıları kapanıp bizi dar bir alana hapsettiği anda hava gerginleşmeye başladı. İkimiz de konuşmadık. Ya da dokunmadık. Ya da birbirimize bakmadık bile.

Kalçamı ovuşturdum, boştaki elimle debriyajımı sıkıca kavradım. Gergin olmam muhtemelen garipti, değil mi? Sanki bakire değildim. Ayrıca, daha önce seks yapmıştık. Hem de çok. Birbirimizin vücuduna yabancı değildik.

Yine de merkezi sinir sistemim hiperdi.

Belki de bir sonraki adımın her şeyi sağlamlaştıracağı bilgisinden kaynaklanıyordu. Günün olaylarında gerçeküstü bir nitelik vardı; artık karı koca olmamız kavramında. Evliliği tamamlamak her şeyi gerçek kılacaktı.

Ya da belki de vücudum üzerinde çok güçlü bir etkisi olduğu için sistemim bu kadar hiperdi. Çok güçlü bir etki. Üzerinde benden daha fazla kontrolü vardı ve bu rahatsız edici bir gerçektir.

Evine yaklaştıkça aracın içindeki hava daha da gerginleşti. Tenim karıncalanana ve kaslarım gerilene kadar. Heyecan kanıma işlemişti ve topuğuma huzursuzca vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sonunda evine ulaştık. Arabadan inerken, yavaşça sakinleştirici bir nefes aldım. Görece bir sessizlik içinde villaya girdik.

"Yatak odası," dedi, sesi alçak ve derindi, gözleri niyetle parlıyordu. Bu bir emir değildi; içinde alaycı bir meydan okuma barındıran bir beyanattı.

Yolu hatırlayarak yanından geçtim ve merdivenlere yöneldim, onun arkamdan geldiğinin farkındaydım. Elbisemi yumruklayarak hafifçe kaldırdım, böylece merdivenleri çıkarken takılıp düşmeyecektim. Nabzım deli gibi atarken ve midem bir sıkılıp bir gevşerken bile doğruca ebeveyn yatak odasına girdim. Orada, elimdeki çantayı bir rafa bıraktım, yatağın ayak ucuna doğru ilerledim ve yüzümü tamamen ona döndüm.

Birkaç adım ötede duran Dax bana tembel bir bakış attı, gözlerinde sahip olmanın parıltısı vardı. Kravatını çekiştirerek çıkardı ve yakındaki bir sandalyenin üzerine bıraktı. "Sana o elbisenin içinde nefes kesici görüldüğünü söylemiş miydin?"

Hayır, ama buna gerek duymamıştı. Dax tek bir bakışla çok şey anlatabilirdi. İsteddiği *zaman öyleydi*. Diğer zamanlarda ise sizi tahmin etmeye iten esrarengiz bir ifade takınırdı.

Ceketini silkti, sandalyeye fırlattı ve sonra ustalıkla yeleğinin düğmelerini açtı - her hareket pürüzsüz, akıcı, acelesizdi ve aramızda hâlâ uğuldayan gerilimi artırıyordu.

"Yapma," dedi elbisemin yan fermuarını indirmeye gittiğimde. "Hazır olduğumda kendim çıkaracağım."

Muhtemelen en iyisi buydu, çünkü ellerim titriyordu - şansımı bilseydim, fermuar sıkıştırdı.

Yeleğini de yığına ekledikten sonra gömleğinin düğmeleriyle uğraşmaya başladı. "Malikânenin balayı süitini neden kullanmak istemediğimi biliyor musun?"

Hayır, bilmiyordum. O anda özellikle umurumda da değildi. Çünkü gerçekten yalamak istediğim incecik, bronzlaşmış, mürekkepli kaslarını sergiliyordu. Vücudu bir şaheserdi. Güç ve kuvvet çığlıkları atıyordu.

"Çünkü"-tişörtü yığının üzerine fırlattı-"Karımı ilk kez yatağımızda becermek niyetindeyim."

Kalbim kaburgalarımaya çarptı. Dudaklarımı yaladım. "Daha önce seks yapmıştık."

Ellerini kemerine götürdü ve tokasını çözdü. "Parmağında yüzüklerim varken olmaz." Kemerini çıkarıp attığı giysilerin üzerine koydu. "Bu farklı."

Yavaşça bana doğru gelirken nabzım küçük bir sıçrama yaptı. Üzerime çöken enfes heyecan dalgası tüylerimi diken diken etti. Havadaki gerginlik arttıkça nefes alış verişimin hızlandığını hissettim.

Tam önümde durdu, o kadar yakındık ki vücutlarımız birbirine değiyordu ve sert aletin karnıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. "Ben sana söylemedikçe kıpırdama," dedi. Emir vermedi, hayır, sadece *söyledi*. Yine de, itaat etme isteği -daha fazlası, onu memnun etme isteği- tam oradaydı.

Diğer erkekler yatak odasında bana hükmetmeye çalıştığında sık sık sinirlensem de, Dax'a hiç böyle tepki vermemiştim - o çok farklıydı. Bana *patronluk* taslamadı. Emir vermiyordu. Direktiflerini itaat beklentisiyle dile getirmiyordu.

Kendini, kişisel gücünü büyük bir *rahatlık* ve sakinlikle ortaya koyuyordu. Bu kadar otoriter olmanın kişiliğinin temel bir parçası olduğu bir adamın rahatlığı ve sakinliği. Tüm bu güç ve kendine hakimiyet bana kendimi saygısızlıktan ziyade güvende hissettirdi; onun direktiflerine uymayı doğal ve hatta biraz zorlayıcı hissettirdi.

Dax ellerini hafifçe yüzümün kenarlarına koyarak bakışlarının yüzümde gezinmesine izin verdi ve başparmağını ağzımın kenarında gezdirdi. "Çok güzel." Başını eğdi ve geri çekilmeden önce burnunun ucunu bir anlığına benimkine değdirdi. "Ve şimdi yine tamamen benim."

Ellerini yukarı doğru kaldırdı, kulaklarımın üzerinde gezdirdi, lobları hafifçe okşadı ve kabukların üzerinden sıyırdı - sıvı hareketi o kadar çok sinir ucunu uyandırdı ki bu çılgıncaydı.

Saçımdaki tokaları dikkatlice çıkarmaya başladı, yüzü o kadar yakındı ki verdiği her yumuşak hava darbesini hissettim. Koyu, baharatlı kokusu sistemime sinsice girmiş ve ciğerlerime kök salmış gibiydi. Sanki üzerime sinmişti.

Kıpırdamadan durdum, aramızda yayılan lezzetli enerjiyi içime çektim. Midemde beklenti titreşimleri dolaşıyordu. Ama kıpırdanmak için herhangi bir dürtü hissetmiyordum. Kendimi çok rahat, çok konforlu hissediyordum. Aynı zamanda çok muhtaç.

Temel olarak, endorfin ve dopamin bana kötü bir şekilde davranıyordu.

Bunu özlemiştim. Bu kadar güçlü, kudretli ve amansız birinin çökmekte olan yönetimi ve kasıtlı bakımı altında olmaktan kaynaklanan bu birleşik üstün güvenlik ve aşırı uyarılma hissini özlemiştim. Bunu başka hiçbir erkekte bulamamıştım.

Dax bir klips daha çıkararak dudaklarını hafifçe şakağıma değdirdi ve nazikçe burnumu çekti. Bu beklenmedik dokunuşla kalbim yerinden fırladı, sanki statik elektrik çarpmış gibiydim. Yüzümdeki sinir uçları o anda dayanılmaz derecede *farkında ve hassastı*.

Saçlarım sırtımdan aşağı dökülürken alnımdan fısıltı yumuşaklığında bir kelebek öpücüğü geçti. "Ben de bunu istiyorum." Elmacık kemiğıme tüy kadar hafif bir öpücük kondurduktan sonra son iğneleri de yakındaki şifonyere bıraktı.

Zaten nemli olan parmaklarımı esnettim. "Senden işleri hızlandırmanı istememin bir anlamı olduğunu sanmıyorum, değil mi?" Aslında bu bir soru değildi. Dax acele etmemeyi kafasına koyduğunda, yapabileceğiniz tek şey yolculuğun tadını çıkarmaktı ve çıkarırdınız da. Hem de çok. Ama beklemek neredeyse acı vericiydi.

Karanlık bir yoğunluk göz bebeklerini yuttu. "Oh, bu hızlı bir sikiş olmayacak, Addison. Hem de hiç." Elini ensemden yukarı kaydırđı, saçlarımdan bir tutam aldı ve başımı geriye doğru çekti.

Nefesim kesildi, iç duvarlarım kasıldı.

Burnunun ucunu usulca boynumun kenarından aşağıya doğru sürükledi. "Sana neler olacağını söyleyeyim mi?" diye sordu, sesi alçak, derin ve konuşkandı. "Seni keşfedeceğim, kullanacağım ve kirleteceğim. Her santimini, Addison. Her santimin sana verebileceklerim için acıyacak. Burada işim bittiğinde, vücudun tam olarak kime ait olduğunu bilecek." Başımı yukarı çekti, bakışları benimkilere kilitlendi. "Ve asla unutmayacak."

On Üçüncü Bölüm

Eğer beynime kısa devre yaptırmayı amaçlıyorsa, başarılı olma ihtimali yüksekti.

Yavaş ve nazik olmayı umursamıyordum ama bu benim tercihim değildi, çok sabırsızdım. Yine de bu sadece yavaş bir baştan çıkarma değildi. Bu yumuşak, kolay bir sevişmenin başlangıcı değildi. Bu Dax'ın en iyi yaptığı şeydi; duygularımın dönmesini sağlayarak ve dengemi bozarak zihinsel dengemle oynuyordu.

Her an nazik ve şehvetli bir halden sert ve saldırgan bir hale geçebileceğini biliyordum. Bunun beklentisi hem çıldırtıcı hem de sarhoş ediciydi.

Nefeslerim kısalıp hızlanırken ona uzanma dürtüsüyle savaştım. Diliyle alt dudağımın dış hatlarını çizdiğinde bu daha da zorlaştı - yüzümdeki sinir uçları aşırı duyuşal yükün gücü altında pek iyi durumda değildi.

"Kollar yukarı," dedi. "Güzel." Tembelce fermuarımı indirdi ve sonra kollarımı yanlarıma koymamı işaret etti. Askılarımı nazikçe omuzlarımdan çekti ve elbisemin vücudumdan aşağı kayarak ayaklarımdın dibinde birikmesine izin verdi.

Korseme ve dantelli külotuma bakarken gözleri cinsel bir ateşle parladı - ikisi de elbisemle aynı fildişi tonundaydı. Beni şaşırtarak çömeldi. Burnunun ucunu klitorisimin üzerindeki külotla kaplı deri şeridinin üzerinde gezdirirken keskin bir nefes aldım.

Eli doğruca bir ayakkabı kayışına gitti. Onu ustalıkla çözdükten sonra diğerine de aynısını yaptı. "Çık onlardan." Ben çıkar çıkmaz onları bir kenara bıraktı ve sonra neredeyse yılan gibi akıcı bir hareketle doğruldu.

Başını benimkine doğru eğdi, parmağının uzunluğunu çenemin altından geçirdi, alt dudağımı iki parmağının arasına aldı ve

dudağını çekiştirdi... ve sonra geri çekildi, beni arzuladığımı bildiği öpücükten mahrum bıraktı.

Bu orospu çocuğu.

"Yatağa." Ses tonu -o kadar kadifemsi, o kadar derin, o kadar kendinden emin- beni zahmetsizce itaat etmeye zorladı.

Yatağa doğru yürüdüm ve şiltenin üzerine kayarak sırt üstü uzandım. Bambu çarşaf lar tenime karşı serin ve yumuşaktı.

"Şimdi orada öylece dur." Fermuarını açtı ve ardından pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Aleti dolgun ve agresif bir şekilde sertti. En az dokuz katı, kalın inç. Meme uçları mın sıkılaşması ve iç duvarları mın kasılması gerçekten şok edici değildi.

Dax yatağın ayak ucuna doğru ilerledi ve kalp atışları mın düzenli ritmini tekrar kaybetmesine neden oldu. Öne doğru eğildi, külotumun kemerini kavradı ve sonra bacakları ma doğru çekti. Amı ma bakarken bakışları çakmaktaşına dönüştü. "Çıplak, tam istediğim gibi."

Bundan faydalanacağımı biliyordum.

İç çamaşır larımı yere fırlattı. "Boşalmana izin vermeden önce içine girene kadar bekleyecektim. Ama şimdi ..." Sıcak, güçlü ellerini bacakları mın üzerine koydu ve onları öylesine zahmetsiz bir güç ve yetkiyle birbirinden ayırdı ki başım döndü. "Şimdi, sanırım seni yerken boşalmana izin vererek seni ödüllendireceğim."

Harika. O kısma ne kadar erken gidersek o kadar iyi. Çoktan ıslanmış ve hazırdım. Vücudum giderek dayanılmaz hale gelen yıkıcı derecede yüksek bir beklenti durumunda asılı kalmıştı.

Kalçaları mın arasına diz çökerek, "Umarım bir şeylere bağlı değilsindir.

Bu."

Kaşları mı çattım. "Ne için?"

Korse mi yırtarak açtı ve küçük kancalardan birkaç ının bir *ping ile* zemin.

Şaşkın bir nefes aldım ve gözleri göğüslerime kaydı. Öylesine tereddütsüz bir yoğunlukla bakıyordu ki, utancım dan boynum kızardı. Bakışları daha da alçaldı, göbeğimdeki piercingi ve karn ının alt kısm ının sol taraf ını kaplayan Aztek çiçeği dövmesini gördü.

Parmak ucuyla dövmenin izini sürdü. "Bu yeni. Hoşuma gitti. Bu Caelan'ın işi mi?"

Başımı salladım. "Yıllar önce tatildeyken yaptırmıştım."

Dax parmak ucunu dövmeden uzaklaştırdı ve bir meme ucunu daire içine aldı. "Bu güzel göğüslerle biraz zaman geçireceğim." Vücudunu benimkinin üzerine kıvırdı ve başımın iki yanına birer yumruk yerleştirdi. "Ama önce" -ağzımın kıvrımını emdi- "yapmam gereken bir şey var."

Ellerimi onun sağlam omuzlarında gezdirdim. "Bu da ne?"

Dudakları benimkilerin üzerine indi. *Nihayet*. Beni duyusal, zihin uyuşturan, cinsel bir uzmanlıkla öptü - bunun tanıdıklığı yüzlerce anının tüm gücüyle üzerime hücum etmesine neden oldu.

Dilinin her ustaca vuruşunda, o anın daha da derinlerine daldığımı hissettim. Odağım tamamen öpücüğe -dudaklarının sıcaklığına, dilinin kadife hissine, dişlerinin kıştırmasına- odaklanana kadar etrafımdaki dünya kayboldu.

Bana saldıran kimyasal mutluluk içinde boğuluyormuşum gibi hissettim.

Başım döndü. Düşüncelerim bulanıklaştı. Vücudum ısındı ve titredi.

Omuzlarına yapıştım, tırnaklarımı tenine batırdım, ciğerlerim bu noktada hava için yanıyor olsa bile daha fazlası için çaresizdim. Klitorisim karıncalanırken, ona doğru eğildim, vücudumu onunkine göre şekillendirdim, sikine karşı gıcırdattım.

Öpüşmeyi kesen Dax, ağırlığını üzerime verirken dudaklarını boğazımdan aşağı kaydırıp ve bedenimi yatağa gömülmeye zorladı. Ağzım serbest kaldığı için nefes nefese kalarak bacaklarımı kalçalarına doladım. Tekrar kıvrılamaz ya da sürtünemezdim; ağırlığı beni yerimde sabitlemişti.

Boynumla omzum arasındaki küçük "mutlu" noktayı kemirdi ve klitorisime doğru zevk kıvılcımları çaktırdı. Sonra ısırıldı. *Sertçe*.

Tısladım. "Ah. Bu acıttı."

Isırığı yaladı ve sonra artık ıslak olan tenime hava üfledi. Omurgamda küçük bir ürperti belirdi ve o da memnun bir mırıltı çıkardı. "Gördüğüm kadarıyla orası hâlâ çok hassas."

Göğsümden aşağıya doğru öptü ve göğsümün eğimi boyunca yaladı. *Ciddi bir ilgi gösterdiği göğsümü sıkmaya, ısırmaya, emmeye, avuçlamaya* başladı. Ve çok geçmeden "*bunlarla biraz zaman geçireceğim*" yorumunun abartı olmadığını anladım.

Her ikisinin de üzerine cehennem gibi gitti ve acele etmedi; kendi tembel, şehvetli hızında gitti. Ellerini göğüslerimde kullanmadığı zamanlarda kaburgalarımın, karnımın, kollarımın ya da kalçalarımın üzerinde gezdiriyordu.

Meme uçlarım kısa sürede o kadar hassas ve sıkıydı ki zevkten/acıdan zonkliyordlardı, tam da bu sırada öpücüklerini karnımdan aşağıya doğru takip etti. Dikkatini göbek deliğimin etrafındaki deriye vermeden önce diliyle dövmemi keşfetti; yalıyor, ısıyor, emiyordu.

Sonra daha da alçaldı, ta ki sıcak nefesini amımın üzerinde hissedene kadar.

Tanrı'ya şükürler olsun.

Bana sokuldu. "Kokunu, tadını hatırlıyorum."

Dilinin ilk darbesi klitorisime çarptı. İkincisi kıvrımlarımın üzerinde zikzak çizdi. Üçüncüsü yarığımı yaladı ... ve sonra hemen işe koyulduğunda izimi kaybettim.

Parmakları kalçalarımına saplandı ve beni yerinde tutarak doyurdu. Duygu dalgalarının altında ezildim. *Çok fazla şey vardı.*

Zevk damarlarımda dolaşüyor, boynumu büküyor, uyluk kaslarımı titretiyordu. Dudaklarını küçük sinir yumağımın etrafına sarıp nazıkçe emdiğinde daha da sıkılaştıran bir gerginlik alçak ve derin bir şekilde sarıldı.

Kahretsin, sırf bunun için onunla evlenmeye değerdı. Cidden. Kukuyu sanki tadını çıkarmak istediği bir lezzetmiş gibi yiyordu.

Dilinin kadife yumuşaklığı amımın girişinde gezinirken bir iniltiyle boğuldum. Ve sonra içimdeydi. Derinlere saplanıyor, etrafımda dönüyor, g noktama dokunuyordu.

Dilinin darbelerini hissederken saçlarını tuttum. Onları sığ tuttu. Bilerek. Ve bu beni deli ediyordu.

Saçlarını talepkâr bir şekilde çekiştirdim, bunu bilmesini sağladım- Bir el sertçe iç uyluğuma indi.

Bir nefesle sıçradım. Cezalandırıcı tokadının acısı tam merkezime yayıldı ve içimdeki gerilim koptu. Paramparça oldum, başım geriye devrildi, amım dalgalandı, boğazımdan boğuk bir çığlık yükseldi.

Dax spekülâtif bir mırıltı çıkardı. "Bu benim dile getirilmemiş sorumun cevabı." Bir kez daha üzerimi örtene kadar vücudumda sinsice ilerledi, geniş omuzları görüşümü engelledi, böylece tek gördüğüm oydu.

Hızlı orgazmımla nefes alırken hızla gözlerimi kııptım. "Ne?" diye sordum. diye sordum, sesim biraz cılız çıkmıştı.

"Acının sınırlarında gezinmenin hâlâ insanı azdırıp azdırmadığını bilmek istedim. Öyle olduğu ortaya çıktı." Aşağı uzandı ve sikinin kalın başını

İçimde.

Merhaba. Parmaklarımı yanlarına soktum çünkü evet, ah. Korkunç derecede büyük olduğundan değil, ama aylardır seks yapmamıştım ve *ciddi* bir çevresi vardı, bu yüzden her zaman en azından küçük bir yanık vardı.

Elini dış uyluğumda gezdirdi ve popomu avuçladı. "Sar beni."

Bacaklarımı kalçalarına doladım ve ellerimi sırtına doğru kaydırarak omuzlarının arkasına tutundum.

"Bu amcığ1 ilk kez siktiğimi hatırlıyorum," dedi dudaklarıyla kulağımın kenarını sıyrarak. "Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha sıkıydın. Ama canını yaksa da her santimini içine almıştın." Yavaşça içime girmeye başladı ve boğazının derinliklerinde inledi. "Hâlâ çok sıkı."

Göbeğime doğru yayılan ateşli yanık karşısında dudağımı ısırdım. "Bekle, bir saniyeye ihtiyacım var."

"Dayanabilirsin, ikimiz de biliyoruz ki dayanabilirsin. Sadece biraz daha ..." Şişmiş, inatçı kasların arasından geçerek daha da derine battı. Sonunda dibe vurdu. "İşte, iyi bir kız."

Rahatsız edici bir şekilde dolmuştum, hafifçe yer değiştirdim... bu sadece onun içimde daha derine kaymasını sağladı. *Kahretsin.* Bu hem iyi hem de kötüydü, hem zevk hem de acıydı.

Dirseklerini yatağa dayadı. "Ellerin. Ver onları Ben."

Avuçlarımı onunkilere bastırdım ve parmaklarımızı birleştirdik. O benim parmaklarımı büktü.

Sol elini hafifçe kaldırdı, böylece oradaki halkalara iyice bakabildi. Gözlerinin arkasında bir fırtınanın başlangıcı gibi bir yoğunluk toplanmıştı. Kollarımı başımın üzerine doğru uzatırken o gözler benimkilere kaydı ve omuzlarımda bir burkulma hissettim.

Nefesim kesildi, meme uçlarım acıyla gerildi, iç kaslarım onun etrafında kasıldı.

Dişlerini gıcırdatarak yavaşça geri çekildi. "Ofisime ilk girdiğinden beri bunu yapmak istiyordum." Kalçalarını öfkeyle ileri atarak içime girmeye başladı. Her lezzetli ve derin hamlesinde taşaklarının tokadını hissediyordum.

"Yavaş ve nazik" hızla kayboldu ve şimdi katıksız bir cinsel saldırganlığa dönüştü. Bu hoşuma gidiyordu, bacaklarımı onun etrafında daha da sıkıca kıvırdım.

Dişlerini boğazıma geçirdi ve küçük bir sızı klitorisime bir fiske oldu. Ellerini sıkıca tutarak başımı eğdim ve

boynuma daha iyi erişmesini sağladı. Alçak bir hırıltı tenimde titreşti ve sonra nabzımı sertçe emdi. Bu sırada delicesine vahşi bir hızla içime girmeye devam etti.

Yalan söyleyemezdim, bu şekilde tutulmak vücuduma şarkı söyletiyordu. Bu sadece çaresiz olmakla ilgili değildi. Erkeğin tüm gücünü - genellikle çok sıkı bir şekilde sakladığı- bana yöneltmesiyle ilgiliydi. Sadece bir şey bunu daha iyi yapabilirdi. Sadece bir şey.

Anlayışlı bakışları benimkilere yöneldi, çok fazla şey görüyordu. "Mücadele etmek istediğini biliyorum. Öyleyse mücadele et."

Kalçalarımı salladım ve ellerimi kurtarmak için çabaladım. O sadece inledi ve beni daha sert aldı. Tekrar kıpırdandım. Kıvrıldım. Büküldüm. Tısladım. Tutuşuna karşı çekiştirdim. Çabalarım boşa çıktıkça, patlamaya daha da yaklaştım - eğer bu beni tuhaf yapıyorsa, öyle olsun.

İçimde oluşan sürtünme kısa sürede çok keskin, çok sıkı ve çok durağan bir hal aldı. "Dax ..."

"Sorun yok bebeğim, gelebilirsin."

Saf mutluluğun sıcak kıvılcımları sistemimde paratoner gibi patladı. Tutuştum, yükseldim, sürüklendim. Çılgılık attığımı sandım ama emin değildim; vücudumu lanet olası bir havai fişek gibi aydınlatan serbest bırakma tarafından çok tüketildi.

Dax daha sert ve daha hızlı sokarken homurdandı, kendi orgazmını kovalarken kalçalarının her ileri yuvarlanması ağır ve çılgıncaydı. Sonra onu buldu, içinden fişkıran boşalma fiskiyeleleriyle sikini inanılmaz derecede derine soktu.

Üstüme yığıldı, yüzünü boynuma gömdü, nefes alış verişini benimki kadar düzensizdi. Tanrım, şu anda hissettiklerimi bir şişeye koyabilseydim zilyoner olurum. Gerçekten, kendimi kemiksiz hissediyordum. Tükenmiş. Baş döndürücü. Huzur içinde. Tamamen rahatlamış.

Ve ele geçirilmiş. Tamamen ve tamamen ele geçirilmiş.

Elimde olsa adama altın bir yıldız verirdim. Belki bir de kurdele.

Bu evlilik işi şu ana kadar yolunda gidiyordu. *İyi cinsel şans devam etsin.*

Ertesi sabah en-suite banyodaki aynaya baktığımda yüzümü buruşturdum. Kendimi ne kadar yorgun hissediyorsam o kadar yorgun görünüyordum. En azından gözlerimin altında torbalar yoktu.

Çok az uyumuştum. Dax bir tur seksle yetinmemişti. Hayır, daha fazlası vardı.

Ağzımı sikmişti. Kelimenin *tam anlamıyla* sikmişti. Ve boğazımı. Ayrıca iki parmağı kıcıma gömülüken beni kabaca arkadan aldı.

Aslında, kullanmak ve kirletmek istediğini söylediğinde yalan söylememişti.

Ben.

Bu nedenle, birkaç yerim ağrıyordu, ancak yürümek ya da yürümek için acı verecek kadar ağrıyordu.

hiçbir şey. Bu iyiydi, çünkü önümde uzun bir gün vardı.

Sabah işlerimi hallettikten sonra yeni yatak odama geçtim. Dax görünürlerde yoktu ama alt katta dolaştığını duyabiliyordum. Boş bir yatağa uyanmak sürpriz olmamıştı; denetlemesi gereken birkaç işi olan meşgul bir adamdı. Kişisel tecrübelerime dayanarak bir işi yönetmenin yeterince zor olduğunu biliyordum.

Bu hafta başında buraya getirdiğim sabah çantamı dolaptan aldım. Yatağın üzerine koyduğumda, telefonumun bir başka gelen mesajla çaldığını duydum.

Sık sık uyandığımda yanıt bekleyen düzinelerce iş e-postası buluyorum, ancak genellikle arkadaşlarımdan ve ailemden bol miktarda mesaj gelmiyor. Ancak bu sabah çeşitli kişilerden birkaç mesaj aldım -Bazıları "kontrol ediyor", bazıları düğün gecemin nasıl geçtiğini soruyor, bazıları onları etkinliğe davet ettiğim için bana teşekkür ediyor ve harika vakit geçirdiklerini söylüyor.

"Kontrol" e-postaları kız kardeşlerim ve annem tarafından gönderilmişti. Gerçekten de iyi olduğumu ve herhangi bir pişmanlık yaşamadığımı duymak istiyorlardı, ben de onlara endişelenmelerine gerek olmadığını söyledim. Sabrina sadece Dax'in korseyi beğenip beğenmediğini öğrenmek istemişti. Ona çok beğendiğini söyledim ama korseyi yırttığından bahsetmedim.

Yeni mesajımı birazdan okuyacağıma karar vererek üzerime bir şeyler giydim, biraz makyaj yaptım ve elimde cep telefonumla aşağıya indim. Boğuk bir sesin ardından Dax'i verandada bir masada otururken buldum. Telefonuyla konuşuyordu, önünde neredeyse boş bir tabak ve yarısı dolu bir kupa vardı.

Ve bir papatya kadar taze görünüyordu, gecenin çoğunu uyanık geçirmiş biri *gibi değil*.

Belli ki Tanrı'nın favorileri vardı ve Dax de onlardan biriydi.

Masanın etrafına paslanmaz çelik kubbelerle örtülü tabaklar yayılmıştı. Kullanılmamış bir tabak, çatal bıçak takımı, bir fincan, bir kahve sürahisi ve krema da masanın üzerinde bekliyordu. Bu da havada neden ağır kahve ve yemek kokuları olduğunu açıklıyordu.

Bana baktı ve selamlamak için çenesini eğdi. Gözleri ısınmış olsa da bana dokunmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Bana yumuşak bir gülümseme göndermedi ya da konuşmasına ara verip benimle konuşmadı. Ama doğası gereği sevecen ya da dokunaklı biri olmadığı için farklı bir şey beklemiyordum. Ayrıca, evlilikle yasal olarak bağlı olabilirdik ama duygusal olarak bağlı değildik.

Hızlı bir gülümsemeyle karşılık vererek karşısındaki koltuğa oturdum ve sıcak bulduğuma sevindim. Pergola bolca gölge sağlıyordu ama güneşin sıcaklığı yine de sandalyenin kumaşına sızmıştı.

Kahvaltısını neden burada yapmayı seçtiğini anlayabiliyordum. İnanılmaz huzurluydu. Çok az gürültü vardı. Dax'ın sesinin altında sadece kuşların cıvıltısı, uzun ağaçların hafif gıcırtısı ve çim biçme makinesinin çok uzaktan gelen mırıltısı vardı.

Aç ve meraklı bir şekilde kubbe örtülerini teker teker kaldırarak beni hangi yiyeceklerin beklediğini gördüm. Tabağıma krep ve yaban mersini doldurdum, üzerlerine akça ağaç şurubu ekledim ve kendime bir fincan kahve hazırladım.

Ağızma ilk lokmayı attığımda neredeyse inleyecektim. Kahretsin, bu krepler çok güzeldi. Çiğnerken, sadece birkaç dakika önce aldığım mesajı kontrol ettim. Ollie'den geliyordu ve eşyalarımı Dax'in evine taşımak için yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyordu. Yüzümün yumuşadığını hissettim. Bunun, çekincelerine rağmen bundan sonra tamamen arkamda olduğunu söylemenin bir yolu olduğunu biliyordum.

Ona bir mesaj gönderdim, teklifi için teşekkür ettim ama işi halledeceğime dair güvence verdim. Dax bana kendisinin, kardeşlerinin, Jag'ın ve Maverick'in bu işi halledeceğini söylemişti.

Kahvaltımı mideye indirirken e-postalarımı göz attım. Müşterilerime, evlenmem nedeniyle bir gün öncesinden ertesi güne kadar müsait olamayacağımı bildirmiştim. Sorularını Sabrina'ya iletmelerini söylemiş olsam da, hâlâ bir sürü e-posta ve sesli mesaj vardı ve hiçbirine yarına kadar yanıt veremeyecektim.

Sonunda Dax aramayı sonlandırdı. Telefonunu cam masanın üzerine koyarak, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," diye selamladım, kendi cep telefonumu masaya indirerek. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Yaklaşık bir buçuk saat, ama senin üst katta dolaştığını duyana kadar yemeği teslim etmedim."

Bir buçuk saat mi? Ona pis bir bakış attım. "Bu kadar az uyuduğunuz halde uyanıklık timsali olmak güzel olmalı."

Dudakları titreyerek kaşlarını kaldırdı. "Uykuyu orgazma tercih edeceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Son krep parçasını çatalladım ve şurubumdan arta kalanlara batırdım. "Ben her an dalıp gidebilecekmişim gibi görünürken senin bu kadar zeki ve yerinde görünmene içerliyorum sadece." Bu hiç adil değildi.

"İyi sikilmiş gibi görünüyorsun," diye düzeltti, ses tonu rahattı. "Bunda yanlış bir şey yok."

Gözlerimi kırıştırdım, yemeğimi çiğnerken durakladım. Sadece o, hava durumundan bahsederken kullandığı soğukkanlılıkla seks hakkında konuşabilirdi.

Kupasını eline aldı. "Maverick, Jag ve kardeşlerim bir saat içinde evinizde bizimle buluşacaklar, böylece eşyalarınızı buraya taşıyabiliriz."

"Sanırım içlerinden biri mobilya taşıyabilecek kadar büyük bir şey kullanıyor olacak," dedim çatal bıçak takımımı tabağıma indirirken.

"Maverick babasının minibüsünü ödünç alacak."

"Ollie yardım etmeyi teklif etti, ki bu aslında onun zeytin dalı uzatmasıydı."

"Güzel. Kardeşinle anlaşmazlığa düşmemeni tercih ederdim." Dax kahvesinden bir yudum aldı. "Zeytin dallarından bahsetmişken... Grayden bu sabah bana e-posta gönderdi."

Islak mendile uzanırken hareketsiz kaldım.

"Son zamanlardaki davranışlarından, özellikle de Felicity ve Blaise'i savunmasından pişmanlık duyduğunu söylüyor."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Savunma mı?"

Dax içkisinden biraz daha devirdi. "Felicity'yi arayıp kendisinin ya da oğlunun seninle tekrar uğraşmasının ne kadar aptalca olacağı konusunda uyardıktan bir süre sonra Grayden benimle temasa geçti ve aşırı tepki gösterdiğimi, ortada bir 'yanlış anlaşılma' olduğunu iddia etti. Blaise'in tabelaya grafiti yapmadığına yemin etti ve Felicity'nin sadece sarhoş olduğu için sana kaba davrandığını iddia etti."

Ne pislik ama. Grayden onun genel olarak bana karşı bir sürtük olduğunu biliyordu ve Blaise'in de sıradan bir vandal olduğunu *biliyordu*. Yine de Grayden ailesini savunmak zorundaydı, değil mi?

Burnumu çekerek ıslak mendil paketini yırtıp açtım. "Davranışlarını hafife almak çok boktan bir hareketti ama onları koruması çok doğal."

"Bunun bir koruyuculuk meselesi olduğunu sanmıyorum. Bence seni benim yaptığım için bana kızgındı ve Felicity ile Blaise'e yaptığım uyarıları beni suçlamak için bahane olarak kullandı."

Kaşlarımın düştüğünü hissettim. "Sana bunu düşündüren ne?"

"İfadelerinde acılık vardı. Duygular yerinde değildi.

Kadını ve üvey oğlunu uyardığım için neden zlsn ki?"

Nedenmiş o? Yapış yapış parmaklarımı temizlerken başımı ne eğdim. "Ne yaptın sen?"

"Blaise'in park tabelasına açıkça zarar verdiğini gösteren kamera görüntülerini ona gönderdim. Bu kendi adına konuşuyordu. Sırf Grayden öfkesini kusmak için bir bahane bulsun diye bir tartışmaya girecek değildim."

Eski sevgilim Dax'ten gerçek bir tepki almayı amaladıysa, yanlış yolu seçmişti. Kendinize ait ciddi bir oyununuz yoksa usta bir maniplatrle oynamayı umamazdınız. Grayden'ın yoktu. "Görüntülere tepkisi ne oldu?"

"Bir tane bile yoktu. Bu sabaha kadar ondan bir daha haber alamadım. Davranışları için özür diledi." Dax durakladı. "Ayrıca yakın bir zamanda Felicity ve onunla birlikte yemeğe çıkmamızı önerdi."

"Ne?" Saf bir inançsızlığın verdiği mizahsız bir kıkırdamayla ağzımdan kaçırdım. "Neden? Yani, ikinizin bir zamanlar arkadaş olduğunuzu biliyorum ama bu lisedeydi, değil mi?"

"Evet. Hukuk fakültesine başladıktan sonra iletişimimiz koptu. Sanırım itibarım nedeniyle benden uzaklaşmak istedi, aksi takdirde hiçbir hukuk firmasının onu işe almayacağından korkuyordu." Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Akşam yemeğine çıkmayı teklif etmesi aşağı yukarı bir barış teklifi. Muhtemelen arayışı düzeltebileceğini umuyor."

"Muhtemelen. Ailemin senin kötü kitaplarında yer almasını istemem." Kullanılmış limon kokulu mendili tabağıma bıraktım. "Eğer gidip onlarla barışmamızı istiyorsan, bunu yaparım. Daha önce de söylediğim gibi, ailenle aranın açılmasını istemiyorum."

Doğrusu, bunun pek işe yarayacağından emin değildim. Felicity kuzeniyle evlendiğim için öfkeden kuduracaktı. Dax'le beni birlikte görmek onun hoşuna gidecek bir şey değildi.

"Size daha önce de açıkladığım gibi, Felicity ve Blaise benim kan bağımlı olabilir ama aramızda bir ilişki yok." Dax fincanını yere bıraktı. "Öte yandan sen benim karımsın. Seni hiçbir şekilde rahatsız edici bir duruma sokmayacağım. Açıkçası bunu hak etmeyen biriyle barış yapmanı da beklemiyorum."

Oh. Pekala. Tamam o zaman. "E-postasına cevap verdin mi?"

"Hayır. Öyle bir niyetim de yok. Mesajı alacaktır. Ama eğer bunu görmezden gelmeyi seçer ve bu konuda sizinle irtibata geçerse -telefonla ya da e-postayla- bana haber verin."

"Benimle telefonla iletişime geçemeyecek. Geçenlerde numarasını engelledim. Boş zamanlarında arayıp mesaj atmasına katlanmaktansa bunu aylar önce yapmalıydım ama ona bu zevki tattırmak istemedim."

Dax'ın kaşları çatıldı. "Ne hakkında arayıp mesaj atıyorsun?"

"Hiçbir şey. Rastgele, önemsiz şeyler. Benimle temas kurmayacağına söz verdiği için bu çok boktan bir şeydi." Ama Grayden'ın benim söz konusu olduğum durumlarda verdiği sözleri tutmamak gibi bir alışkanlığı vardı. "Muhtemelen bundan sonra beni yalnız bırakacak kadar korkmuştur senden."

"Eğer durmazsa, bunu bilmek istiyorum," dedi Dax bana, bakışlarında bir uyarı vardı.

"Tamam," diye kabul ettim, sonunda eski sevgilimden biraz olsun kurtulmak anlamına gelecekse sorunu ona devretmeye fazlasıyla istekliydim.

Dax sandalyesinden kalktı. "Bulaşıkları ve artıkları toplaması için birini çağıracağım. İşleri bittikten sonra gidebiliriz. Tabii daha fazla zamana ihtiyacınız yoksa?"

"Hayır, ben her zaman hazırım."

Kısa bir süre sonra ön kapıma doğru yürüyordum - aslında artık aşağı yukarı *Alicia'nın* ön kapısıydı, çünkü ben bugün taşınacaktım ve o da yakında evin sahibi olacaktı. Güneşin tenime baskı yapan ağır sıcağından hoşlanmadığım için nefesimi üfledim. Cebimden anahtarlarımı çıkarıp Dax'e baktım. Hâlâ arabasındaydı, dudakları hızla hareket ediyordu, belli ki iş görüşmesini henüz bitirmemişti.

Yakınlarda park etmiş bir minibüs ya da tanıdık olmayan bir araç yoktu, yani yardımcılarım henüz gelmemişti. Geç kalmadıkları sürece on beş dakika içinde burada olurlar.

Eve girerken Alicia'nın adını seslendim. Ön kapıyı arkamdan kapatmak yerine, Dax hazır olduğunda içeri girebilsin diye hafifçe aralık bıraktım.

Yüzünde kocaman bir sırıtişla oturma odasından dışarı fırladı. "Merhaba, Bayan Mercier. Kutsal evlilik nasıl gidiyor?"

"Şimdiye kadar çok iyi." Ona çabucak sarıldım. "Eşyalarımı taşımama yardım edecek insanlar yakında gelecek."

"Evet, Dax, kardeşleri ve iki arkadaşının burada olacağını söylediğini hatırlıyorum. Herkese içki ısmarlayacağım. Kaslarının dalgalanmasını izlemek varken neden kutuları değiştireyim ki? Bu kaçırmak istemeyeceğim bir gösteri."

Kıs kıs güldüm. "Dün gece mekandan ayrıldıktan sonra ilginç bir şey kaçırdım mı?"

Dudaklarını büzdü. "Harri ve Drey numaralarını değiş tokuş ettiler, ama çıkmak isteyen iki kişi olarak değil. Köpeğine özel ders vermesini istiyor.

-Görünüşe göre köpek şu ana kadar eğitilmesi imkansız bir deli." Hah.

"Peki ya sen ve Jag? Numaralar değiş tokuş edildi mi?"

"Yalan söylemeyeceğim, adam çok seksi. Ama Raven bana biriyle çıktığını söyledi. Onunla aynı dövme dükkanında çalışıyor. Caelan'ın sahibi olduğu."

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim.

"Yazık." "Son zamanlarda bütün güzeller kapıldı."

Dax içeri girerken kapının menteşeleri gıcırdadı.

Kız kardeşim el salladı. "Merhaba, enişte."

Çenesini eğdi. "Alicia." Koridorda bekleyen kutu yığınlarına iyice baktıktan sonra bakışlarını bana kaydırды. "Neredeyse yarısının 'kitaplar' olarak etiketlendiğinin farkında mısın?"

Tişörtümün altından çekiştirdim. "Evet, biliyorum. Özür dilemeyeceğim.

Bu zararsız bir bağımlılık."

Mırıldandı. "Annemin çok fazla kitabı var ama sanırım sen onu geçebilirsiniz."

"Merak etme, hepsi kitaplığıma sığar."

Kaşları çatıldı. "O kadar romanı alacak kadar büyük bir kitaplık var mı?"

Alicia kıkırdadı. "Evet. Merdivenleri ve her şeyi var."

"Güneşlenme odasına gayet iyi sığar," diye onu temin ettim. Bir ev ofisi kurabilmem için boşalttığı odaydı.

Tam o sırada ön kapı çalındı. Yardımcılarımız nihayet gelmişti. Dax onları içeri buyur etti ve Alicia içki siparişlerini aldı. Onunla Jag arasında uzun ve hararetle bir bakışmanın geçtiğini kaçırmadım.

Kutuları ve mobilyaları taşımaya yardım etmeye çalıştım ama çocuklar, iş paketleri açmaya geldiğinde yapacak yeterince işim olacağını söyleyerek reddettiler. Maverick ayrıca oğullarının benim için ağır işleri yapmadığını duyarlarsa annelerinin onları öldüreceğini iddia etti. Bu nedenle, çoğunlukla Alicia'nın yanında durdum ve sessizce onları nesneleştirdim.

Beni yanlış anlamayın, Dax dışında kimseyle göz göze gelmiyor ya da ilgilenmiyordum. Ama bu, başka bir erkeğin seksi olduğunu kabul edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ve kabul ettim.

Kuzen olmalarına rağmen Maverick ve Jag birbirlerine pek benzemiyorlardı, ancak ikisi de uzun boylu ve sinirliydi. Zayıf ve güçlü kuvvetli, gümüş dilli Maverick'in dalgali saçları soluk altın rengindeydi ve açık ela gözlerinde sürekli bir "hiç iyi değil" parıltısı vardı. Jag ise geniş, kaslı, kara gözlü, dövme, fazla konuşmayan, daha çok homurdanan ama anlaşılmaz bir şekilde çekici bir kötü çocuk cennetiydi.

İlk bakışmalarından sonra Jag'ın kız kardeşimin genel yönüne bakmamaya özen göstermesini ilginç buldum. Benzer şekilde, bir şeyler kaldırmak için eğildiğinde ara sıra onun kışına gizlice baksa da, Alicia bunun dışında ona pek dikkat etmedi.

Çocuklar kısa bir mola verdiğinde Drey'e bir bardak su uzattım ve "Duyduğuma göre küçük kız kardeşim köpeğini eğitmene yardım edecekti" dedim.

Bana donuk bir gülümseme fırlattı. "Bu benim umudum. Ama diğer eğitmenler başarısız oldu, bu yüzden iyimser değilim ve Harri'ye saygısızlık etmek istemem. O sadece bir kaçık."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Caelan, Alicia'dan soğuk bir bardak limonata alırken. "Ve her şeyi yer."

Maverick başını salladı, gözleri hem mizah hem de hayal kırıklığıyla parlıyordu. "Bisikletimin tekerleğini çiğnemeye çalıştı. Ve telefonumu. Ve yağ bezimi."

Drey parmaklarını kısa siyah saçlarının arasından geçirerek içini çekti. "Tat alma duyusu olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Kim?" diye sordu Jag, yarım banyodan çıkıp koridorda yürürken.

"Sabre," diye yanıtladı Dax.

Jag homurdandı. "Evet, bir şişe antibakteriyel jeli isteyerek yemeye çalışan herhangi bir yaratık ya bir bokun tadını alamaz ya da kafası yerinde değildir."

"İkisi de olabilir," dedi Dax. "Drey'in, dişleri şişeyi delemeyen önce şişeyi elinden almış olması onun için büyük şans."

Drey'in koyu gece mavisi rengiyle son derece çarpıcı olan gözleri tekrar bana dikildi. "Bizi yanlış anlamayın, Sabre harika bir köpek. Sadece eğitmek için tam bir baş belası."

"Yardım edebilecek biri varsa o da Harri'dir,"

dedi Alicia. "Kesinlikle," diye katıldım.

"Köpekler konusunda sihirlidir."

Mola biter bitmez çocuklar son eşyalarını da kamyonete taşımaya başladılar. Bu arada ben de -uzun ve zorlu bir uğraştan sonra- Gypsy'yi hayvan taşıyıcısına koymayı başarırken Alicia da etrafta bıraktığım yatak ve mama kapları gibi birkaç kedicik eşyasını paketledi.

Sonunda her şey bitmişti. Kız kardeşime veda ettim, eve zihinsel bir veda fısıldadım -kendime ağlamaklı hissetmediğimi söyledim- ve Dax'ın villasına geri döndüm.

Buranın yeni evi olduğunu kabullenmesi için Çingene'yi birkaç hafta içeride tutmam gerektiğinden, çocuklar her şeyi içeri getirmeyi bitirene kadar onu taşıyıcıdan çıkarmadım. Çingene bir şikayet çılgılığıyla dışarı fırladı ve sonra mutfığa girerek gözden kayboldu.

Keşfetmesi için onu bırakarak doğruca, kutularımın çoğunun beklediği ana yatak odasına gittim. Diğerleri ofisim olacak yerdeydi, adamlar kitaplığını kuruyorlardı - evden çıkarıp kamyonete koyabilmek için bir kısmını parçalara ayırmak zorunda kalmışlardı.

Eşyalarını yerleştirirken telefonumdan müzik açtım. Dax benim için bir şifonyeri ve dolabın yarısını çoktan boşaltmıştı. Banyoda da artık benim için boş çekmeceler vardı. Bu nedenle her şey için yer bulmakta zorlanmadım.

Sonunda işim bittiğinde, Çingene'den bir iz bulmak için evi aradım. Hiçbir yerde görünmüyordu, bu yüzden onun için biraz yiyecek koydum ve sonra Dax'a ve verandadaki yardımcılarımıza katıldım. Etrafta oturmuş konuşuyor ve bira içiyorlardı.

Dax başını kaldırıp bana baktı. "Hepimiz için akşam yemeği sipariş edeceğim. Sen ne yemek istersin?"

Düşünmeme bile gerek kalmadı. "Pizza. Malzemelerin ne olduğu umurunda değil-" Ön kapı çalındığında konuşmayı bıraktım. Kapıyı açtığımda Sabrina'yı ayaklarının dibinde onlarca hediye paketiyle beklerken bulduğumda, ekibimiz adına düğün hediyelerini bırakmaya söz verdiğini hatırladım.

Ağzı inceldi. "Geleceğimi unuttun, değil mi?"

"Hayır. Sayılır. Dur, yardım edeyim." Çantaların bazılarını aldım ve birlikte hepsini içeri taşıyıp koridora yerleştirdik.

Oturma odasının kapısında çocukları görünce el salladı. "Merhaba, güzel çocuklar." Onlar kendi selamlarını verdikten sonra etrafına uzun uzun baktı. "Merhaba, güzel ev."

"Boktan bir şey olduğunu söylemiştim."

Ellerini ovuşturdu. "Peki, eş olmak nasıl bir şey?"

"Tamara'nın evlilikten hoşlanmaması konusunda kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, pek de farklı değil."

Üst dudağı kıvrıldı. "Öyle değil."

"Dürüst olun, aslında en çok istediğiniz şey nedir-evlenmek mi, yoksa bir düğün yapmak mı?"

"İkincisi," diye itiraf etti.

Gerçek dışı. "Peki, gelecek yıl sana düğün temalı bir doğum günü partisi düzenlesem ve sen de o gün için gelin olsan nasıl olur?"

Gözleri parladı. "Aman Tanrım, buna *bayılırım*."

"İşte. Sorun çözüldü." Başımı eğdim. "Kalmak ister misin? pizza?"

"Ooh, kesinlikle. Önce villayı gezmek istiyorum." "O zaman gidelim."

Bölüm On Dört

Burnumun kırıştığını hissederek başımı salladım. "Bu işi yürütebileceğimizi sanmıyorum."

"Ben de öyle." Sabrina, içinde durduğumuz, çağdaş bir balo salonuna benzeyen etkinlik odasına elini salladı. "Burası vizyonları için mükemmel bir yer, ama oturmak için geniş bir alanı yok - çok kalabalık bir davetli listeleri var."

Alt dudağımı kaşıyarak başımı salladım. "Eğer listeyi kısaltmak isterlerse, bunu gerçekleştirebiliriz. Sadece kabul edeceklerinden emin değilim."

"Olabilir. Yani, partiyi burada düzenlemeye karar vermişler gibi görünüyor."

"Bu doğru." Üç kardeş, ebeveynleri için bir evlilik yıldönümü partisi düzenlemek istiyordu ve etkinliği ebeveynlerinin düğün resepsiyonunun yapıldığı yerde yapmayı umuyorlardı. "Onları daha sonra arayacağım ve ne şekilde uzlaşmaya hazır olduklarını öğreneceğim."

Odadan çıkıp büyük bir koridorda yavaş yavaş yürümeye başladığımızda Sabrina, "Çok güzel bir mekân. Bana biraz senin evlendiğin yeri hatırlattı."

"Aynı zamansız havaya sahip," diye katıldım.

Yarın tam üç hafta önce Dax ile yemin etmiş olacaktım. O sırada ben de yeni evime yerleşmişim, Gypsy de öyle, gerçi arada sırada Alicia'yı ziyaret ediyordu.

Dax ve ben düzenli bir rutine girmiştik. Birlikte kahvaltı ediyor, işe gidiyor, eve geliyor, birbirimizin günüyle ilgili anekdotları paylaşırken akşam yemeği yiyor ve sonra genellikle sakinleşmek için biraz yalnız zaman geçiriyorduk.

Ben genellikle oturma odasında televizyon izler ya da ofisimde biraz kitap okurdum. O ise genellikle ya yüzmeye gider ya da verandada, yatak odamızın balkonunda ya da kendi ev ofisinde dinlenirken dizüstü bilgisayarıyla vakit geçirirdi.

Sonra yatağa giderdik ve beni başka bir amacı yokmuş gibi becerirdi. Hayatta.

"Marleigh'i bebeğine isim koymama izin vermesi için henüz ikna edemedim," dedi Sabrina, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Bu saçma ifade beni gülümsetti. "Yapacağından şüpheliyim." "Umutlu olmalıyız."

"Neden bunu yapmana izin vermesini umayım ki?"

Sabrina bana "Aptal mısın sen?" der gibi bir bakış fırlattı. "O ve Ollie'nin nasıl olduklarını bilirsin. Bebeğe sıkıcı ve yaşlı insanlara özgü bir isim koyacaklar. Bessie ya da Reginald gibi." Ürperdi.

"Bu isimlerde yanlış bir şey yok."

"Sıkıcı ve yaşlı insanlar gibi," diye tekrarladı Sabrina. "O ve Ollie bu işi bana bırakmalı, bebeğe *harika* bir isim vereceğim."

"Sana bu gücü vereceklerini hiç sanmıyorum, ama gerekirse başlarının etini yemeye devam et."

"Yapmalıyım, yoksa çocuk hayatı boyunca zorbalığa maruz kalacak."

"Kız kardeşinden bahsetmişken... Bu hafta sonu onu bebek eşyaları için alışverişe götüreceğimizi unutma." Alicia ve Harri de bizimle geleceklerdi.

"Bunu unutmam mümkün değil, dört gözle bekliyorum." Sabrina sırtarak ellerini birleştirdi. "Teyze olmak için sabırsızlanıyorum. Bu-"

"Bakın kim gelmiş."

Tanıdık erkek sesini duyunca neredeyse tökezliyordum. Hayır. Hayır, o ürkütücü sik değil.

Özel dikim bir takım elbise giymiş olan Jenson, ileride bir kokteyl partisinin düzenlendiği anlaşılan bir odadan çıkıyordu. Arkasından aynı derecede şık giyimli bir grup erkek onu takip ediyordu.

Sabrina sessizce inledi. "Bu ucubeye katlanamıyorum." Eskiden benim evim olan yerde beni ziyaret ederken birkaç kez onunla karşılaşmıştı.

"Bunu yapabilecek kimseyi tanımıyorum." Yolumu kapattığı için isteksizce yavaşlayarak durdum ve ona sakın bir gülümseme verdim.

Buna karşın kendi gülümsemesi geniş ve samimiydi. "Addison, nasılsın?" diye sordu yaklaşarak.

"Ben iyiyim." Arkadaşlarına dönerken bir kolunu omuzlarıma doladığında -tekrar ediyorum, *bir kolunu omuzlarıma doladı*- gerildim.

"Bu Addison Mercier, Dax'in eşi," dedi onlara kardeşini tanıtan birinin tanıdıklığıyla. "İkisinin de arkadaşım olduğunu söylemekten memnuniyet duyuyum."

Arkadaş mı? *Snort*. Yakın bile değil.

Sabrina bana mizah dolu gözlerle baktı ve sonra büyük olasılıkla gülmemek için kendini zor tutarak başka tarafa baktı.

Bu artık bir "şey" olmuştu. Sadece uzaktan tanıdığım insanlar bana karşı aşırı dostça davranmakla kalmıyor, beni başkalarına arkadaşları olarak tanıtıyorlardı - her zaman Dax Mercier'in karısı olduğumu da ekliyorlardı. Kısacası, başkalarına onunla bir tür bağlantıları olduğunu ima etmekten hoşlanıyorlardı.

Sabrina, Dax'le evlenmemin Sapphire Glade'i olumlu etkileyeceğini tahmin ederken haklıydı. Bu güzel bir şeydi ama insanların bizi hak ettiğimiz için işe almalarını istiyordum, Dax'la puan toplamak istedikleri için değil. Hatta bazıları etkinliklerine gelip gelmeyeceğini bile soruyordu.

Neden yapsın ki?

Jenson'ın kolunun altından usulca çıktım ve arkadaşlarına kibarca gülümsedim. "Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum. Bu benim arkadaşım, Sabrina."

Adamlar ikimizi de sıcak bir şekilde karşıladı ve ikisi biraz eğlenmiş görünüyordu. Jenson'ın saçmaladığını bildikleri izlenimine kapıldım.

Yeniden bana odaklandı. "Dax nasıl? Onu son gördüğümde iyi görünüyordu."

"Ne zaman oldu bu?" Ben sordum.

Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Son zamanlarda," sonunda karar verdi

üze

rin "Ah. Şey, gayet iyi gidiyor."

de. Sabrina Jenson'ı işaret etti. "Tanıdık geliyorsun... Onların evinde miydin?

Düğün mü?" diye sordu, düğün olmadığını çok iyi biliyordu.

Jenson konuşmak için dudaklarını araladı... ama tek kelime etmedi. Varlığını inkar etmek, "arkadaşımız" olduğu halde neden davet edilmediği sorusunu akla getirecektir.

"Hayır," diye cevap verdim onun yerine. "O benim eski komşum."

Sabrina parmaklarını şıklattı. "Ah, doğru ya. Onu bir yerden tanıdığımı biliyordum."

Kolunu okşadım. "Seni tekrar görmek güzeldi, Jackson."

Gözleri parladı. "Jenson."

Sahte bir yüz buruşturması yaptım. "Doğru, özür dilerim." Arkadaşlarına kısa bir gülümseme gönderdim. "Partinin geri kalanında iyi eğlenceler." Hızla kaçmaya başladım.

Yanımdaki Sabrina ofladı. "İsim takanlar sadece üzücüdür."

"En azından ürkütücü olmayı bıraktı -küçük merhametler ve hepsi bu. Alicia artık onu rahatsız etmediğini söyledi." "Bu da bir şeydir."

Güzel binanın dışında, Ağustos sıcağının altında neredeyse soluyordum. İkimiz de güneşten kurtulmaya hevesliydik, bakımlı çimenleri kesen patikadan aşağıya doğru yürüdük ve sonra arabama atladık.

Sabrina kollarını kavuşturarak vücudunu bana daha iyi bakacak şekilde eğdi. "Yani... iş günümüz hemen hemen bittiğine göre... sanırım bu konuyu açmak için iyi bir zaman."

Park yerinden geri geri çıkarken ona şaşkın bir bakış attım. "Ne getirdin?"

"Mesele şu ki... Sanırım Dax'in eşcinsellere karşı bir tutumu olabilir."

Arabayı aniden durdurdum. "*Ne oldu?*"

"Her 'hadi çifte randevuya çıkalım' önerimi geri çeviriyor."

İçimi çekerek ilerledim. "Mesele sen değilsin, eşcinsel olman bile değil. Bu onun umurunda bile değil."

"O zaman sorun ne?"

Ellerimi direksiyona dayayarak, "Randevulara çıkmaya hiç ilgi duymuyor," diye açıkladım.

Sabrina uzun bir süre bana baktı. "Anlamıyorum," dedi sonunda, elleri kucağına kayd. "Neden olmasın? Sanki münzevi ya da sosyal bir kâbus değil."

"Hayır," diye kabul ettim, otoparktan çıkıp ana yola girerken, "ama biz çift işi yapmıyoruz."

"Çift e ş y a s ı yok mu?" Sabrina'nın sesi şaşkınlıkla çınladı. "En azından Hepsi mi?"

"Evliliğimizin bir işten daha fazlası olmadığını hatırlıyorsun değil mi? düzenleme, evet?"

"Şey, evet. Ama soğuk bir evlilik yapmayacağına söz verdi."

"Normal bir çift gibi evde birlikte vakit geçireceğimize yemin etti ve öyle de yapıyoruz. Evlenmeden önce kararlaştırdığımız gibi birlikte yemek yiyoruz, konuşuyoruz, seks yapıyoruz. O kendi payına düşeni yapıyor, tıpkı benim yaptığım gibi." Bu tam olarak onun hatası değildi.

Yatakta her şey zorlama ve hatta bazen garip geliyordu. "Bana romantizm vaat etmedi, ben de bunu istemedim. Yine de arkadaş olacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Peki siz arkadaş mısınız?"

"Evet. Sayılır. Tamam, pek sayılmaz." Birlikte şakalaşıp gülmedik. Anlamlı sohbetler yapmadık. Gün boyunca birbirimize telefonla ulaşmadık. "Ama eninde sonunda oraya varacağız."

Arada bir teklifte bulunuyordum ama ne zaman yemeğe ya da sinemaya gitmeyi teklif etsem yalvarıyordu. Benimle televizyon izleme tekliflerimi kabul etmedi. Çok kişisel bir konu açtığımda konuşmayı başka bir yöne çekiyordu. Ve gün içinde ona rastgele haberlerle ilgili mesaj attığımda bana asla geri mesaj atmadı; ikimiz de evde olana kadar bekledi ve sonra sözlü olarak cevap verdi.

Başka bir deyişle, şu anda birlikte yaşayan yatak arkadaşları gibiydik.

Sabrina, "Birbirinize karşı daha rahat olduğunuzda belki işler değişir," diye önerdi. "Daha evleneli ne kadar oldu, üç hafta mı? Bu süre içinde bir arkadaşlık kurmak mümkün değil değil, ama genellikle çok daha uzun sürer."

"Evet, özellikle de karşınızda Dax gibi içine kapanık biri varsa." Kırmızı ışıktaki durduğumda ona yan gözle baktım. "Gerçekten homofobik olduğunu mu düşündün?"

"Hayır, muhtemelen benden ya da Tamara'dan hoşlanmadığını düşündüm." Kaşlarımı çattım. "O zaman bunu neden söylemedin?"

"Dramatik olmak istedim. Nasıl olduğumu bilirsin."

Gözlerimi devirdim. "Hiçbir zaman aklın başında olmadı. Çocukken bile yukarıda bir şeyler yanılttı. Bunu hepimiz gördük."

Gülümsedi. "Yine de beni seviyorsun."

"Bu benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum ama evet, biliyorum."

Onu ofis binamızın dışındaki otoparka bıraktıktan sonra doğruca eve gittim. Villanın önüne geldiğimde, Dax'ın aracının yanına park etmiş tanıdık bir araba gördüm. Arabanın Blake'e ait olduğunu biliyordum, yani ya yalnızdı ya da Kensey ile birlikteydi.

Kendi ailem gibi onlar da düzenli olarak ziyarete geliyorlardı. Hepsi de Dax ve benim boşanma yolunda olmadığımızdan emin olmak için her şeye göz kulak oluyorlardı.

Villayı çok seven ve onları ne zaman kız kıza bir gece için davet etsem heyecanlanan kız kardeşlerim de sık sık gelip nasıl olduğumu kontrol ediyordu.

yapıyorlardı. Ama annemle babamın ve Ollie'nin aksine, evliliğin kötüye gitmeye başladığını keşfetmeyi beklemiyorlardı. Kız kardeşlerim her şeye çok daha olumlu yaklaşıyorlardı.

Eve girdiğimde içeriden gelen boğuk sesler duydum. Onları mutfağa kadar takip ettim. Dax ve Blake masada oturuyorlardı, önlerinde dumanı tüten bir fincan vardı.

Bana doğru baktıklarında gülümsedim ve basit bir "Hey" dedim.

Blake'in cevap gülümsemesi gergin ve mesafeliydi. "Merhaba Addison," diye kibarca selamladı. "İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle."

"Kahve ister misin?" Dax bana sordu.

Başımı kısa bir süre salladım. "Böyle iyiyim, teşekkürler." Eğer vücut dili bu kadar sert ve... pek de hoş olmayan değil ama kabullenici olmasaydı, Blake'le bir süre daha kalıp sohbet edebilirdim. Bana karşı son derece nazık olabilirdi ama beni henüz tam olarak kabullenmemişti. Dax'e, "Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım," dedim. Blake'e hızlı bir el sallayarak odadan çıktım.

Ofisimde el çantamı ve cüzdanımı yere bıraktıktan sonra ayakkabılarımı kabaca çıkardım. Bunu beklemem gerektiğini bilmeme rağmen, hem babamın hem de Blake'in evlilik konusunda onaylarını esirgemekte ısrar etmeleri biraz can sıkıcıydı. Bunun ne anlamı vardı ki? Sessiz protestoların hiçbir anlamı yoktu; iş bitmiş, kâğıtlar imzalanmış, yeminler edilmişti. *Anlaşma tamamdı.*

Telefonumu çıkarmak için çantama uzandım... ve bulamadım. Arabamın bardak tutucularından birinde unuttuğumu hatırlayarak odadan dışarı fırladım. Mutfaka yaklaştığımda Blake'in sesi bana doğru geldi.

"Onunla bir sorunum yok evlat. İyi bir kıza benziyor." Olduğum yerde durdum ve elimi koridorun duvarına koydum.

Blake, "Benim sorunum, ikinizin de bir hayaletle rekabet ettiğiniz bir evliliğin içinde sıkışıp kalmış olmanız," diye ekledi.

Kaşlarımı çattım. Ben öyle demezdim. Dax ve Lake'i hiç karşılaştırmadım. Hayatıma devam etmemek için Lake'e tutunmadım. Ama... Dax'in de aynı şekilde davrandığından emin olamazdım, değil mi?

"Bu ikiniz için de iyi değil," diye devam etti Blake.

"Hayatta tek başına dolaşmak da öyle," dedi Dax.

Sessizce irkildim. "Bir hayaletle rekabet etme" olayını inkar etmedeki başarısızlığı... evet, ouch.

Bir iç çekiş. "En azından geçmişinden sana karşı gerçekten bir şeyler hisseden bir kadın seçemez miydin? Angel gibi, ya da belki-?"

"Baba, olan oldu. Bu konuşmanın bir anlamı yok." Kesinlikle bir anlamı yok. Peki Angel da kimdi?

"Geri alınabilir," diye ısrar etti Blake. "Boşanma diye bir şey var, biliyorsun."

"Evet, var. Ama ben istemiyorum." Uzun bir duraklama. "Addison'ın benim seçimim olmasıyla ilgili asıl sorunun ne?"

"Bakın, Dane'in tüm yasalara sağlıklı bir saygısı yok, ama aynı şeyi kızları için söyleyebilir miyiz? Annen bir bok için asla polise başvurmayacağını anlıyor. Bunu kabul ediyor. Ona söylemeyeceğim şeyler olduğunu kabul ediyor-ister işlerimle, ister bağlantılarımla ya da bir sorunu nasıl çözdüğümle ilgili olsun. Addison'ı senin için aynı şeyi yapabileceğinden emin olacak kadar iyi tanımıyorsun. Sana ihanet etmeyeceğine güvenilebileceğini bilmiyorsun."

Aslında, evet, Dax yaptı. Böyle bir şey yapacağımı düşünmeyecek kadar iyi biliyordu.

"Bunu zaman gösterecek, değil mi?" dedi Dax.

Yorum bir tokat gibiydi. Tamam, kolay kolay güvenmemesini anlıyordum. Bana tamamen güvenmesini beklemiyordum, özellikle de Brooks'un bana anlattıklarından sonra. Ama Dax'ın onu bu şekilde aldatmayacak kadar sadık olduğumu bileceğini düşünmüştüm.

Acıdı ama onun için de acıdım. Hayat ona ihaneti ve kınanmayı beklemeyi öğretmişti. Ve o da tam olarak bunu yaptı.

Mutfağın önünden geçtim, arabamdan telefonumu aldım ve ofisime döndüm.

Yaklaşık yarım saat sonra Dax odaya girdi. Koltuğumda uzanırken, okuduğum kitaptan başımı kaldırdım.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak kaşlarını kaldırdı. "Yemeğe hazır mısın?"

"Ne zaman istersen," diye cevap verdim, hâlâ hissettiğim acıyı gizlemeye çalışırken sesime neşeli bir ton kattım. "Ben köfte ve sevdiğim her zamanki süslemelerle gideceğim."

Uyumsuz gözleri yüzümü süzdü ve hafifçe daraldı. "Sen iyi misin?"

Ah, onu kandırmak nadiren mümkün oluyordu. "Evet," diye yalan söyledim. "Baban gitti sanırım?"

Dax başını salladı. "Az önce." Durakladı. "Sana karşı bu kadar mesafeli davranmayı bırakması gerektiğini açıkça belirttim. Bana bunu yapacağına dair güvence verdi. Bunu kastettiğine inanıyorum."

"Zaman gösterecek, değil mi?" Kahretsin, bunu söylememeliydim. Bunu yaparak, onun konuşmasını gizlice dinlediğimi *ilan etmiş oldum*.

Hareketsiz kaldı, farkına vardığında göz kapakları daha da aşağı indi. "Addison-"

"Kızgın değilim," diye onu temin ettim. "Belki kırgınım, çünkü ben sadık bir insanım - sadık olan hiç kimse başka bir şey olarak görülmekten hoşlanmaz. Beni güvenecek kadar iyi tanımadığını anlıyorum. Güvenebileceğini anlamanın zaman alacağını da anlıyorum. Ama bu arada, benden en kötüsünü beklememeye çalışmanı rica ediyorum." Sesimin birazcık çatlamasına lanet olsun.

Dilini ağzının içine sokarak bana baktı. "Bu gerçekten kişisel bir şey değil."

İçimi çektim. "Biliyorum." Ama yine de acıttı. Boğazımı temizledim. "Sen yemek sipariş ederken ben de bu bölümü bitireceğim. O gelmeden bitirmiş olurum." *İpucu, ipucu-bırak*. Konuşmanın gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Çenesi kısa bir an için hafifçe düştü. "Pekâlâ." Kapıya doğru yürüdü ama sonra durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Sadık bir insan olduğumu biliyorum Addison. Ama senden farklı bir ahlaki pusulaya sahip biriyle evlisin. Benimki zayıf değil, ama başka bir kurallar dizisini takip ediyor. Şu anda bununla yaşayabileceğini düşünüyorsun. Belki de yaşayabilirsin. Ama belki de yaşayamazsın. Senden en kötüsünü beklediğimden değil. Benim en kötü yanlarımla başa çıkıp çıkamayacağını bilmiyorum." Sonra da odadan çıkıp gitti.

Birkaç gün sonra metal bir çubuktan minik bir kıyafet çıkaran Sabrina, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey olmalı," diye mırıldandı.

Aslında çok şirindi. İçeri girmeden önce fark etmişim; vitrinlerden birinde sergileniyordu. Zaten başka mağazalardan aldığım üç çanta dolusu eşyam olmasaydı, satın alabilirdim.

Harri ona hızlı bir bakış attı. "Bunu on ikinci kez söylüyorsun."

Sabrina omuzlarını kaldırdı. "Buradaki her şey çok sevimli."

Çok doğru. Popüler butikte her bedende çocuk kıyafeti satılıyordu. Bazı ürünler raflarda asılı dururken, diğerleri katlanmış ve raflara ya da masalara yığılmıştı. Küçük mankenler rengârenk kıyafetleriyle yükselttiler üzerinde duruyordu.

Büyük cam önlü pencereler ve floresan aydınlatma sayesinde mağaza aydınlıktı. Asansörler ve merdivenler üst katlara çıkıyordu. Kulaklık takan satış görevlileri etrafta dolaşüyor, müşterilerle konuşuyor ve sabitleme ekranları.

Havada yeni giysiler, yer cilası ve oda spreyi kokuları vardı. Neşeli müzik kısık sesle çalıyordu. Seslerin karmaşası mekânın her yerinde yankılanıyordu. Bebekler bebek arabalarında mırıldanıyor ya da ağlıyordu.

"Yeni doğmuş bebeklere uygun şeyler almanın bir anlamı yok Alicia," diye öğüt verdi Marleigh, kız kardeşim bir sürü minik pijama paketini parmaklarken. "Bebekler o kadar hızlı büyüyorlar ki, küçük kıyafetleri neredeyse hiç giymeyecekler."

"Bil diye söylüyorum," diye söze başladı Alicia, metalin metale sürtünmesiyle havayı çınlatan uyku tulumlarını karıştırırken, "Ollie koca bir bebektir."

Marleigh gerildi. "Ne?"

Başımı sallayarak kolumdan sarkan alışveriş poşetlerinin pozisyonunu ayarladım. "10 pound 8 ons."

Marleigh yavaşça göz kırptı, eli tekerlekli sepetinin sapında esnedi. "Yalan söylüyorsun."

Gülümsememi bastırarak başımı salladım. "Hayır."

"Doğru," diye onayladı Harri. "Annem şimdi bundan şikayet ediyor ve o zaman."

Omuzları düşen Marleigh küçük bir mızıldanma sesi çıkardı.

"Umarım bebek bana çekmiş."

Sabrina kıs kıs güldü. "Neredeyse iki kilo ağırlığın vardı, yani..."

Marleigh inledi. "İkiye bölünmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın." Sabrina bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına attı. "Şimdi bana mağazada ne istediğini söyle ki ben de bebek partin için olası hediye listesini zihnime not edeyim."

Marleigh ona şüpheyle baktı. "Ne kadar iyi olursan ol, çocuğuma isim vermene izin vermeyeceğim."

Sabrina kaşlarını çattı. "Ah, hadi ama."

"Hayır. Yani, hayır. Şimdi, daha iyi şeyler üzerine ..." Marleigh sepetinden ürünleri aldı ve hızla göz gezdirdi. "Bunları kesinlikle alacağım, geri koymak için fazla şirinler."

"Ben bu patiklerle idare edeceğim," dedi Alicia patikleri havaya kaldırarak. Kasaya doğru bir bakış attı. "Neyse ki sıra ilk girdiğimiz zamana göre biraz daha kısa. Yine de çok değil."

Marleigh'e bakarak sepetini işaret ettim. "Onu bana ver, senin için yerine koyayım."

Minnettar bir gülümsemeyle uzattı. "Umarım bir daha uzun.

" Harri, "Siz ikiniz öderken ben işemeye gideceğim," dedi. Üç kadın daha sonra uzaklaştı.

Yumuşak bir iç geçiren Sabrina, küçük çiçekli elbisesinin eteğini açtı. Elbise. "Yemin ederim, ne zaman bebek kıyafetlerine baksam yumurtalıklarım eriyor. Biyolojik saatim daha da yüksek sesle işlemeye başlıyor. Hâlâ yedi çocuk istiyor musun?"

Çocukluk planımı hatırlayarak, boş sepeti sahte ahşap zemin boyunca götürmeye başlarken kıkırdadım. "En az on bir yaşımdan beri bu kadar çok istememiştim." Sepeti açık duran kapının yanındaki yığının üzerine yerleştirdim ve sonra arkadaşımın yanına döndüm. "Bence üç güzel bir sayı ama daha fazlasına da karşı değilim."

"Tamara iki tane istiyor," dedi Sabrina. "Kaç tane olduğumuz ya da Tanrım, gerçekten umurumda değil." Duvara monte edilmiş aynadaki yansımasına bakarak yüzünü buruşturdu. "Kimse bana kâküllerimin kıvrıcık olduğunu söyleyemez miydi?" diye sordu.

"Zor yoldan öğrenmene izin vermek daha eğlenceli geldi." "Berbatsın."

Tekrar kıkırdayarak, beyaz bir tişörtün yumuşak pamuklu kolunu parmakladım. Umarım çok da uzak olmayan bir gelecekte kendi bebeğim için alışveriş yapmak üzere butiğe geri dönerdim. Bu düşünce göğsümü ısıttı ve dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Gözüme çarpan bir hareketle soluma baktım... ve vitrinden bakan Felicity ile göz göze geldim, Felicity kaldırımında tökezleyerek durdu, dudakları sertleşmişti.

Gülümsemem soldu. Ugh. Gerçekten onunla uğraşacak havada değildim.

Saçmalık.

Zihinsel olarak onu yürümeye devam etmesi için teşvik ettim, ama böyle bir şans yoktu.

Omuzları dik, çenesi yukarıda, içeri doğru yürüdü. "Harika," dedi Sabrina.

Öyle değil miydi?

Felicity tam önümde durdu ve bakışları benim baktığım küçük tişörtlere kaydı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, sert ve küçümseyici. "Bu kuzenimin seninle neden evlendiğini açıklıyor, hem de bu kadar hızlı. Hamilesin." Burnunu çekti. "Tahmin etmeliydim."

Varsayımını düzeltmeyi düşündüm ama ona hiçbir açıklama borçlu değildim. Bunun yerine ona yumuşak, alaycı bir gülümseme verdim. "Şimdi medeni olalım Felicity. Neredeyse aile sayılırız."

Gözlerinin kenarları gerildi. "Bahse girerim onu tuzağa düşürmek için bilerek hamile kaldın."

"Bütün kadınlar erkekleri kendilerine bağlanmaları için manipüle etmek zorunda değil." Sabrina'dan eğlenen bir homurtu yükseldi.

Felicity beni bir aşağı bir yukarı süzdü, üst dudağı hafifçe kıvrıldı. "Hayatını seninkine bağlamasını sağlamanın başka yolu yoktu. Dax senin liginin o kadar dışında ki, ufkunda sadece bir nokta."

"Senin de tahmin edebileceğin gibi, hakkımda bu kadar kötü düşünmen beni çok incitti," dedim, sesim kupkuru çıkmıştı. "Bunun beni geceleri uyutmayacağı kesin."

Sabrina omzumu okşadı. "En azından seni tekrar uyutacak Dax var."

"İşte bu," dedim.

Sabrina başını Felicity'ye doğru eğdi. "Addie'nin Grayden'ı geride bıraktığı için rahatladığını sanırdım. Hayır, bekle... onun senin erkeğinin peşinden koşmadığı fikri aslında senin nefret ettiğin bir şey, değil mi? Yarışmaya katılan tek kişi siz olduğunuzda 'kazanmanın' hiçbir zevki yoktur."

Felicity ona "*lütfe*n" der gibi baktı. "Dax'i sadece Grayden'ın dikkatini çekmek için tuzağa düşürdüğü çok açık." Bakışları tekrar bana döndü. "Beni bırakıp senin yanına koşacağını ve sana her şeyi teklif edeceğini düşündün."

Dax'ten uzaklaşmak. Eminim düğünün devam etmesini engellemeye çalışmadığında büyük bir şok yaşamışsındır."

Sıkılmış bir şekilde içimi çektim. "Ne kadar düşündürücü bir benzetme. Sanırım Grayden'ın Dax'i tuzağa düşürmek için doğurduğuma inandığın bebeği kesinlikle büyüteceğini de düşünmüştüm."

"Dax'tan para almak için çocuğu kullanmak isteyeceğinden, bu konuda ısrar edeceğinden şüpheleniyorum."

"Biliyor musun, senden harika bir dedektif olurdu."

Sabrina bir kahkaha attı ve arkasını döndü.

Yanakları kızaran Felicity bana sert bir bakış fırlattı. "Beni kocama aşık *olmadığınıza* ikna edemezsiniz."

Sabrina yardımsever bir şekilde "Eski kocam," diye araya girdi ama kaltak duymazdan geldi.

Onu.

Derin bir nefes verdim. "Eğer kendini tatmin etmenin tek yolu bir başkasının partnerinizi istediğine inanmaktır, tamam, buna inanın. Varlığımın her zerresiyle Grayden'ı arzuladığıma inan. Bu beni hiç rahatsız etmiyor. Çünkü gerçek şu ki Felicity, günün sonunda... sen benim için önemsizsin."

"Dünyaya," diye ekledi Sabrina nefesinin altından.

Kız kardeşlerimin ve Marleigh'nin oraya doğru ilerlediklerini fark edince Felicity'ye gülümsedim. "Şimdi, bunu kısa kesmekten nefret ediyorum ama gitmemiz gerekiyor." Hamile arkadaşımın önünde stresli bir sahne yaşanmasını istemiyordum.

Alicia benden Felicity'ye baktı, gözleri kısılmıştı. "Hepsi iyi Burada mı?"

"Her şey iyiden de öte." Felicity'ye dostça bir baş selamı verdim.

"Görüşürüz.

etrafta. Klas kal." Bununla birlikte butikten çıktım.

Dışarıda Alicia bana doğru yaklaştı. "Orada ne oldu?"

Sabrina, biz kaldırımda yürürken, mağaza mağaza gezerken, yaya yaya kaçarken her şeyi anlattı.

"Tam bir kevaşe," diye tersledi Alicia.

Marleigh mırıldanarak onayladı. "Kadının kışına iyi bir tekme a t ı l m a s ı gerekiyor."

"Vaaz ver," dedi Sabrina, kız kardeşine beşlik çakararak.

Harri dirseğiyle beni dürttü. "Dax'e söyleyecek misin?"

Boynumu ovuşturdum. "Evet. Aile içi çatışmaya yol açacağı için bunu yapmamayı tercih ederim ama bana bir daha saldırırsa ona haber vereceğime söz verdim. Bunu yapmasına şaşırdım."

"Ben değilim," dedi Marleigh. "Muhtemelen onun akrabası olmanın kendisini kurtaracağını dūřünüyor."

Belki de. "O zaman büyük bir şok yaşayacak."

On Beşinci Bölüm

Daha sonra garaj yoluna girdiğimde motoru durdurdum. Dax'ın arabası hiçbir yerde görünmüyordu. Bana daha önce bugün biriyle "iş olduğunu" ama geç dönmeyeceğini söylemişti. Ayrıntıları sormamıştım çünkü bunun bir anlamı yoktu - bana çok nadiren ayrıntı verirdi.

Bagajdan alışveriş torbalarımı aldıktan sonra eve girdim. Doğruca mutfığa gittim ve Gypsy'yi kaptaki suyu içerken buldum. "Hey, kedicik."

Doğruldu ve küçük dilini ağzının üzerinde gezdirdi.

Uzandım ve ona uzun bir baş-kuyruk darbesi attım. Kamburunu çıkardı, başını hafifçe kaşıma şerefini bana bahşetti ve sonra kibirli bir şekilde vals yaparak uzaklaştı. "Tamam o zaman."

Bir fincan çay yaptım ve sonra yukarı çıktım. Orada fincanı şifonyerin üzerine koydum ve çantamla alışveriş torbalarımı yatağın üzerine yerleştirdim. Poşetleri teker teker boşalttım; çoğu bebek kıyafeti idi, diğerleri ise Marleigh'in ihtiyaç duyacağı küçük şeylerdi.

Onları sevmeyi bitirdikten sonra tekrar torbalara yerleştirmeye başladım. Neredeyse bitirmiştik ki eve birinin girdiğini duydum. Dax'ın sesi de vardı ama kelimeler boğuktu. Başka ses çıkmadığı için telefonla konuştuğunu tahmin ettim.

Alt katta dolaştığını duydum. Ayak seslerinin kısıklığı giderek arttı ve sonunda tam telefon konuşmasını bitirdiği sırada odaya girdi.

Gülümsedim. "Hey,
şekerim." Gözlerini
kırpıştırdı. "Şekerli çörek
mi?"

"Senin için bir sevgi sözcüğü bulmam gerektiğini düşündüm, bu yüzden bazılarını deniyorum." *Birinin* onu aşırı ciddi halinden kurtarması gerekiyordu. "Yine de şeker çöreğinin doğru yol olduğundan emin değilim. Kafamda daha iyi duruyor."

Yüzünde bir mizah ifadesi belirdi. "Doğru." Bakışları minik giysi yığınınına kaydı ve kasları hafifçe gerildi.

"Bunlar Marleigh ve Ollie'nin bebeği için," dedim ona.

"Rahatlayabilirsin, hamile değilim." Felicity'nin inandığının aksine.

Bu da bana anlatacak bir hikâyem olduğunu hatırlattı.

"Gördüğüm kadarıyla alışveriş geziniz verimli geçmiş," dedi.

"Eğlenceli bir gündü. Ufacık, minicik bir kısmı dışında. Bir-" Cep telefonu çalmaya başladı. İç çekerek cebinden telefonunu çıkardı.

Dudakları gerildi. "Buna bakmam lazım. Bana bir saniye izin verir misin?"

Elimi salladım. "Evet, aceleye gerek yok." Dax odadan çıkarken ben de aldıklarımın yanına döndüm ve hepsini dolabıma yerleştirmek niyetiyle poşetleri yeniden doldurmaya devam ettim.

"Addison!"

Kıpırdamadan durdum, kaşlarım çatıldı. Sesinde aciliyet yoktu. Daha çok kuşkuyla karışık bir bıkkınlık vardı. "Ne oldu?" Merdivenlere doğru ilerlerken seslendim.

"Verandada görmeniz gereken bir şey var," diye cevap verdi.

Merdivenleri atlayarak indim ve doğruca dışarı çıktım. "Neyin var?" Ona sordum.

Kaşlarını kaldırdı ve bir parmağını işaret etti. "Bunun ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?"

Neyi işaret ettiğini görmek için aşağı baktım ve ... oh. Boğazımı temizleyerek boynumu kaşıdım. "Bunun bir hediye olduğunun farkında olacak kadar kediler hakkında bilgin vardır herhalde."

"Bildğim kadarıyla kediler genellikle kemirgenleri hediye olarak bırakırlar, evet. Genelde onları sadistçe vahşileştirmezler."

Hayır, yapmadılar ama Gypsy... farklıydı. Evcil hayvanımın muhtemelen iddia ettiği kadar sadist olduğunu kabul etmek istemediğimden omuzlarımı kaldırdım ve "Görünüşe göre işler kontrolden çıkmış. Belki fare kaçmaya falan çalışmıştır."

"Yani Gypsy onu vahşileştirme ihtiyacı mı hissetti? Mantıklı," diye kestirip attı.

Gözlerimi devirdim. "Ben temizlerim. Bu kadar hassas olduğunu fark etmemiştim."

"Midem hassas değil, sadece bahçemizin her yerinde parçalanmış kemirgenler ve kan lekeleri görmekten hoşlanmıyorum."

Evet, tam bir karmaşaydı.

"Sanki öldürmeden önce onunla oynamış gibi."

"Kedilerin oynadıkları bilinir-" Ön kapının çalınmasıyla kestim.
"Sen cevap ver. Fareyle ben ilgilenirim." Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Dax homurdanarak uzaklaştı.

Doğruca mutfığa gittim ve belirli bir dolabı karıştırdım.

Faraşı ve fırçayı çıkarıp doğruldum.

Ve tanıdık bir ses bana ulaştığında hareketsiz kaldım.

Hayır, o olamaz. O buraya gelmez. Gelmezdi işte. Ama geldi.

Bu kelimeler o konuştu değildi düzgün ayırt edilebilir, ama Sesini tanıdım. Buraya gelirken aklından ne geçiyordu?

Faraş ve fırçayı yere bıraktım ve Dax'ın oturma odasından gelen sesini takip ederek koridorda hızlı adımlarla yürümeye başladım

...

"Geyik muhabbetini geçelim Grayden," dedi, sabırsızlık her hecesini kaplamıştı. "Bu işi çabucak halletmeniz gerektiğini biliyordum."

"Görmek isteyeceğin son kişi olduğumu anlıyorum," dedi ziyaretçimiz, sesi dikkatlice sabit, alçak ve yatıştırıcıydı. "Kızgın olmanızı anlayabiliyorum. Kızmakta sonuna kadar haklısınız. Sizin yerinizde olsam *ben de kızardım*. Ama buraya tartışmaya gelmedim. Bahane uydurmak için de gelmedim. Daha önce olanlar kabul edilemezdi - Felicity'ye bu konuda çok açıldım."

Onun olayıyla ilgili olarak burada olduğunu fark ettim. Onun evlerine dönüp benim hakkımda atıp tuttuğunu, yaptıklarının cezasını çekeceği için paniğe kapıldığını kolayca hayal edebiliyordum.

Grayden, "Bu konuda öfkeli olduğumu söylediğimde bana inanın," diye devam etti. "Ama bunun çirkin bir şeye dönüşmesini engelleyebileceğimizi umuyorum."

Yaşam alanına açılan köşeyi döndüğümde Dax gözlerini kısarak, "Tam olarak neye kızgınsın?" diye sordu.

Grayden kaşlarını çattı, boynu tutulmuş, kasları gerilmişti. "Bilmiyor musun?"

Odaya tam olarak girdiğimde, iki erkeğin de dikkati bana yöneldi.

Dax'ın gözlerinde şüphe ve tedirginlik üstünlük için savaşıyordu. Ayrıca dile getirilmeyen bir suçlama da vardı.

"Her şeyi anlatmak üzereydim," diye onu temin ettim. "Ama sonra telefonun çaldı."

Grayden'a baktığımda, yüzünde çok fazla duyguyu yansıtan yaralı bir ifadenin belirdiğini gördüm. İstirap. Özlem. Pişmanlık. İhtiyaç.

Grayden'a da aynı şekilde baktığım zamanlar olduğundan emindim. Ama o günler geride kalmıştı.

Dax bana döndü ve kollarını kavuşturdu. "Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?" Bu bir talepten başka bir şey değildi.

Dilimi alt dudağımın iç kısmında gezdirdim. "Kısacası... Felicity bir çocuk giyim butiğinde olduğumu gördü, içeri girdi ve -yanlışıyla benim bir boka yaramadığımı ve bu yüzden benimle evlendiğini varsayarak- beni seni tuzağa düşürmek için hamile kalmakla suçladı, amacımın Grayden'ı onu terk edip bana dönmeye teşvik etmek olduğunda ısrar etti." Omuz silktim.

"Bekle," diye başladı Grayden, kaşları çatılmıştı, "yani hamile değil misin?" "Hayır." *Henüz.*

Kaşlarındaki kırıksıklık gözlerindeki rahatlamayla düzeldi ama sonra yüz hatlarında bir şaşkınlık belirdi. "Eğer ikinizin birdenbire evlenmenizin nedeni bu değilse..." "*Neden yaptın?*" diye sormadı ama ses tonundan bunu anladım.

Merakını yatıştırmakla ilgilenmeyerek dikkatimi tekrar Dax'e yönelttim. Bana bakıyordu, gözleri karanlık, yüzü sertti.

"Hamile olduğunu mu düşünüyor?" diye sordu Dax, sesi tehlikeli bir şekilde

Sakin

ol. Yutkundum. "Evet."

Yanağında bir kas hafifçe sıçradı. "Senin hamile olduğunu düşünüyor ... ve sizinle yüzleşmenin kabul edilebilir olduğunu mu düşündü?" Son kelimeler yavaş ama keskin bir şekilde çıktı.

"Dax," diye söze başladı Grayden, barış işareti yapmak için açtığı ellerini kaldırarak, "Felicity her şeyi berbat ettiğini biliyor. Şu anda kendine çok kızgın. Yaptıklarından pişmanlık duyuyor."

Dax'in kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi? O zaman nerede? Neden burada onun adına özür diliyorsun?"

Harika bir soru. Ortaya çıkmasını beklediğimden falan değil.

Grayden yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Ondan evde kalmasını ben istedim. Üzüleceğini biliyordum."

"Üzgün mü? Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" Dax ona doğru kasıtlı bir adım attı, bu hareket ne kadar tembelce olduğu için daha da tehditkârdı. "Hiçbir koşul altında, kadınının, seninle konuşmaya hakkı olduğunu düşünmesine izin verme.

Benimkiyle yüzleş," dedi, sesi hâlâ sakindi ama dikenler ve iğnelerle doluydu. "Addison'ın hamile olduğu izlenimi altındayken bunu yapmaya cüret etmesi meseleyi daha da kötüleştiriyor. Hissettiğim şey için 'üzgün' hafif bir kelime."

Grayden sarsak bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Dediğim gibi, her şeyi berbat ettiğini biliyor. Bu konuda kendini çok kötü hissediyor."

Dax küçümseyen bir kaş kaldırdı. "Bundan oldukça şüpheliyim." Komikti. Ben de öyle.

"Söyle bana Grayden, neden karıma ve dolayısıyla bana karşı gelebileceğine inanıyor? Sonuçlarının ne olacağı konusunda onu uyarmıştım. Blöf yaptığımı mı sanıyor?"

"Düşünmüyordu." Grayden sinirli bir şekilde parmağını yakasının kenarına sürttü. "Duygularıyla tepki verdi."

"Ne duygusu? Addison'ın hamile olması onu nasıl etkileyebilir ki?" Dax kollarını açarak kırıştırdı. "Bunun Felicity ile ne ilgisi var? Bunu bana açıkla."

Grayden gözlerini kapatarak burnunun kenarını sıktı. "Bunun onunla bir ilgisi yok," diye usulca itiraf etti. "Duygular her zaman rasyonel değildir, değil mi?" Elini yanına indirirken gözlerini açtı. "Ben ve Felicity bir bebek daha yapmaya çalışıyoruz. Aylardır deniyoruz. Şimdiye kadar hiçbir şey olmadı."

"Ve ne yani, gördüğü her hamile kadınla, onların durumunun kendisini ne kadar acı ve kıskanç hissettirdiğinin bir sonucu olarak mı yüzleşiyor?"

Grayden sıçradı. "Hayır."

"Sadece Addison, o zaman?" Dax ona sert bir bakış fırlattı. "Buraya bahaneler uydurmak için gelmediğini söylemiştin. Ama yaptığın şey tam olarak bu."

Evet. Bir dereceye kadar acıttı, bir zamanlar bu adama çok değer vermiştim. Ama ortağının tarafını tutmamasını beklemezdim. Ben kesinlikle Dax'ın tarafını tutardım.

Grayden elini gevşekçe kavuşturarak bir parmak eklemine alnına sürttü. "Ben sadece barışı korumak istiyorum."

"O zaman sana söylediğimi yapmalı ve uyarımı dikkate alması için ısrar etmeliydin," dedi Dax hiç merhamet göstermeden. Yine de bunu soğuk olarak görmedim. Birinin kendisine ya da koruması altındakilere haksızlık etmesine göz yumacak bir adam değildi. Bunu *herkes* bilirdi.

Bu anlamda Felicity yatağını, sonuçlarının ne olacağını bilerek yapmıştı. Eğer bundan kaçma şansı olduğuna inanıyorsa, bunun için sadece kendini suçlayabilirdi. Özellikle de onu sözlü olarak uyardığı için.

Grayden nefesinin altından küfrederek bana döndü. "Felicity'nin yaptığı şey için özür dilerim. *O da üzgün*. Küçük ve acımasızcaydı ama bu işin daha fazla uzamasına izin veremez miyiz?"

Dax ona doğru bir adım daha attı. "Bana bu şekilde yaklaşmayı aklından bile geçirme. Ve bir an için bile Addison'ın senin kadınına bir şey borçlu olduğunu düşünme, en azından canı istediğinde onu suçlama özgürlüğüne sahip olduğunu düşünme. Felicity bunu çok kez yaptı, artık sona erdi."

Grayden bir elini yüzünde gezdirdi. "Benim yerimde olsan bunu düzeltmeye çalışmaz mıydın, Dax? O benim çocuklarımın annesi. Başka ne yapmam gerekiyor? Sen ona zarar verirken geride mi durayım?"

"Ona fiziksel olarak zarar vermek gibi bir niyetim yok Grayden. Ben kadınları dövmem, bunu biliyorsun. Ona dokunulmayacak ama yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bunu engelleyemezsin."

"Ve sen bunun peşini bırakacağımı mı sanıyorsun? Sana dava açmayacağımı mı-" Dax'ten soluk soluğa bir kıkırdama gelince konuşmayı kesti.

"Kesinlikle deneyebilirsiniz. Ama elinizde hiçbir şey olmaz. Beni bundan sonra olacaklarla ilişkilendirecek hiçbir şey olmayacak. İddialarınız mahkeme tarafından reddedilir, tabii o kadar ileri gidebilirlerse." Dax onu bir bakışla başından savdı. "Şimdi evimden defol."

Grayden'in duruşu eğildi. Bana baktı, yenilginin resmiydi. "Olanlar için gerçekten üzgünüm."

Ona inandım. Beni bu şekilde hedef almasının ona gerçekten acı verdiğine inanıyordum. Ama aynı zamanda bunu tekrar yapmasını engellemenin bir yolu olmadığına da inanıyordum ve bu yüzden belki de Dax'in devreye girmesi herkes için en iyisiydi.

Grayden gitti, omuzları çökmüştü. Tabandan tavana kadar uzanan geniş pencereden onun arabasına binip uzaklaşmasını izledim.

"Seni yasal işlem başlatmakla tehdit ettiği için kızgınlım ama bunun tamamen bir blöf olduğunu da biliyorum," dedim ve Dax'in büyüleyici, uyumsuz gözleriyle buluşmak için döndüm - orada hâlâ karanlık bir duygu fırtınası esiyordu. "Sadece kendini güçsüz hissediyor ve bu alışık olmadığı bir duygu."

"Ona acıyorsun," diye hissetti Dax.

"Birazcık. Adam imkansız bir durumda. Kadının davranışlarından hoşlanmayacak, bunun devam etmesini istemeyecek ama doğal olarak onu kendinden ve başkalarından kurtarmaya çalışacak."

"Ve esasen onun tarafını tutması sizi incitmiyor mu?"

"Hoş bir his değil ama başka bir şey de beklemezdim. Kadın onun ortağı." Başımı eğdim. "Neden beni incitebileceğini düşündün? Sana söyledim, onun için bir mum bile tutmuyorum."

"Söyledin. Ama insanlar yüzleşmek istemediklerinde duygularını kendilerinden saklamanın bir yolunu bulurlar."

"Başka bir deyişle, kendime onu umursamadığımı söylediğimi ama bunun aslında doğru olmadığını mı düşünüyorsun?" Biraz şaşkınlıkla sordum.

Dax dudaklarını büzdü. "Bunun böyle olduğuna kesinlikle inandığımı söyleyemem ama kesinlikle mümkün olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Neden? Geçmişinde Gracie dışında kalan kadınlara karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

"Hayır. Ama onları sevdiğimi iddia edemem."

"Belki de sana gerçekten uyan kadınlarla ilişkiye girmiyordun." Bilinçaltında bile olsa, bilerek ve isteyerek

-Tam olarak bağ kuramadığı ortaklar aradı. Brooks'un da belirttiği gibi, Dax çevresini küçük ve zihinsel duvarlarını yüksek tutuyordu. Gardını aşabilecek insanlardan kaçınması mantıklı geliyordu.

O anda Dax'a bakarken, merhametin yüzüme yansımaları engellemek çok zordu. Sadece kendisine en yakın insanlara güvenebilmiş; dış dünya tarafından defalarca hayal kırıklığına uğratılmış ve kişiliğiyle bütünleşmiş koruyucu kalıplar ve bariyerler geliştirmiş bu insan için acı çekiyordum.

"Şey," diye başladım kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Grayden'a karşı bir şeyler hissettiğimi düşünmekle yanılıyorsunuz, her birini öldürdüğüne sizi temin edebilirim."

Dax beni uzun uzun inceledi ve hiçbir şey söylemedi.

"Felicity konusuna geri dönersek... ne yapacaksınız?"

Omuzları tembel ve akıcı bir hareketle yükselip alçaldı. "Hak etmeyeceği bir şey değil," diye geçiştirdi. "Senden uzak durması için onu uyarmıştım. Beni görmezden geldi."

"Sanırım seninle akraba olmanın her türlü sonuçtan muaf olduğu anlamına geldiğine inanıyor."

"Eğer öyleyse, yakında bu teoriden vazgeçecektir." Bakışları yüzümde gezindi. "Sen iyi misin?"

"Sebepe olduğu küçük olaydan sonra üzgün olduğumu mu söylüyorsun? Hayır. O sadece koca ağızlı bir aptal. Özel ya da tekil bir şey değil."

"Belki de öyledir. Ama aptal insanları asla hafife almayın - sağduyu genellikle onlardan kaçır, bu yüzden yapmamaları gereken şeyleri yaparlar. Bunun bir örneği."

Başımı hafifçe eğerek buna izin verdim. "Umarım bu yaptığı son numara olur."

"Küçümsenmiş bir kadın gibi davranıyor," diye düşündü. "Gördüğüm kadarıyla Grayden başkalarıyla birlikteyken böyle davranmıyordu."

"Aklında, ayrı olduklarında onu her zaman elinde tutuyordu. İsteddiği zaman onun iplerini çekebilir, barışmalarını teklif edebilir ve o da hevesle ona geri dönerdi. Benimle çıkarken de bu teklifi yaptı ama o reddetti."

Gözleri keskinleşti. "Başka bir deyişle ipleri sen kestir."

"O böyle görüyor. Ben daha çok onun oyunlarından bıktığını hissettim."

"Eğer durum böyle olsaydı, ona geri dönmezdi."

"Çocuklarıyla birlikte taşınmaktan bahsetti. Pasif-agresif bir tehdit olarak algıladığı şeyi gerçekleştirmeye niyetli olup olmadığını bilmiyorum ama adam bu riski almak istemedi. Yine de onu hâlâ önemsiyor olmalı. Özellikle de başka bir bebek için uğraşıyorlarsa."

Dax ağzını büktü. "Öyle olduklarına inandığımdan emin değilim. Grayden'ın durumu yatıştırmak için onun adına yalan söylediğini düşünmüyorum. Denemeye zahmet etmemeliydi. Bir kez çok fazla hata yaptı. Bu işin peşini bırakmayacağım."

"Belki bu beni bir sürtük yapar, ama senden bunu istemek için kendimi istekli hissetmiyorum." "Bu seni kaltak yapmaz. Seni saçmalıklara

kulak asmayan biri yapar -kimse de buna mecbur olmamalı." Bana doğru yavaş adımlarla ilerledi ve nabzım tahmin edilebileceği gibi titredi. "Bence onun seninle sorunu sadece daha önce bahsettiğin ipleri koparmış olma n değil. Ya da sadece seni hâlâ önemsiyor olması da değil - ki önemsiyor,

bunu açıkça gördüm." Dax önümde durdu, vücutlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın duruyordu. "Mesele onun senin yanında kendini eşit hissetmiyor. Sen onu gölgede bırakıyorsun."

Bu büyük bir iltifat olurdu ama... "Felicity gibi birini gölgede bırakmak zor değil. Neyse, ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin günün nasıldı?"

Tek söylediği "İyi geçti," oldu.

"Vay canına, beni bilgiye boğma."

Dudakları yukarı doğru eğildi. "Anlatacak ilginç bir şey yok."

Anlatmak *istediği bir* şey yoktu, daha çok. "Bugün yaptığınız bir şeyi anlatmaya ne dersiniz? Sadece bir tane. Bence bununla başa çıkabilirsin. Belki."

Gözleri kısa bir süreliğine ağzıma kaydđ. "Seni düşündüm," dedi, sesi bir oktav düşerek. "Sana daha sonra ne yapacağımı."

Hormonlarım neşelense bile, elimi sallayarak reddettim. "Bu tahmin etmediğim bir şey değildi. Sen bir erkeksin. Erkeklerin beyninde seks vardır. Bana başka bir şey söyle."

"Babası arabasının anahtarlarını vermeyi reddedince evinin yakınında olay çıkaran Thaddeus'u bir güzel benzetmiştim."

Dudaklarımın ince bir çizgiye dönüştüğünü hissettim. "Yine mi sarhoşsun?"

"Sıvalı. Ailesi sonunda onun üzerine sert bir şekilde gidiyor ama biraz geç kaldılar. Onu dizginlemek için çok çalışmaları gerekecek."

"Ona yeni bir yırtık attığını söylediğinde, bunun bir ya da iki tehdit içerdiğini tahmin ediyorum."

Dax sadece alçak sesle mırıldandı.

"Bu kadar çok konuşmayı gerçekten bırakmalısın. Tek kelime etmek benim için çok zor."

Bir gülümseme gözlerini aydınlattı. "Bunu aklımda tutacağım." ok pahalı görünen kol saatine bir göz attı. "Hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sonra yemek yiyebiliriz. Menüyü tarayın ve ne istediğinizi söyleyin ki sipariş edebileyim."

"Elbette, balkabağım."

İki kez baktı. "Balkabağı mı?"

Omuz silktim. "Bir denemek istedim. Hoşuma gitmedi. Ya sen?" "Bana bir daha asla böyle hitap etmezsen mutlu olurum." "O zaman balkabağını atarız."

"Evet. Evet, yapacağız."

On Altıncı Bölüm

İki hafta sonra Caelan'ın dövme salonuna girdiğimde beni mürekkep, deri, dezenfektan ve ahşap cilası kokuları karşıladı. Daha önce oraya hiç gitmemiştim ama ön pencereden içeriye birçok kez göz atmıştım. Parlak renkler olmamasına rağmen, mekanın cesur bir havası yoktu. Daha çok berber dükkânı-sanat galerisi karışımı bir havası vardı.

Renk paleti kırmızı, krem ve kahverengi tonlarının bir karışımıydı. Brendi rengindeki duvarlar dövme eskizleri, sanat eserleri, aynalar, resimler, lisanslar ve çıkartma logoları ile kaplıydı.

Resepsiyon bankosu küçük bir bara benziyordu, ancak burada ikram edilen kuruyemiş kaseleri yerine ofis ekipmanları vardı.

Doğruca tezgâha gittim ve arkasında duran esmer kadına gülümsedim. "Merhaba, Caelan'la randevum vardı." Yeni bir dövme yaptırmayı düşündüğümü duyduğunda, bunu benim için yapmayı teklif etmiş ve başka birine gidersem güceneceğini açıkça belirtmişti. Yaptığı işte çok başarılı olduğu için teklifini geri çevirecek değildim.

Resepsiyon görevlisinin dudakları kıvrıldı. "Siz Dax'ın karısı olmalısınız o halde. Sizinle tanışmak çok güzel. Ben Eva. Oturursanız, hemen yanınızda olacak." "Teşekkürler." Kıp kırmızı kanepeye geçtim, hızlı bir gülümsemeyle

bir köşesine oturdu ve sonra deri mindere gömüldü.

Salon şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı. Kalabalıktı ama telaşlı değildi. Müzik kısık sesle çalıyor, dövme tabancalarının vızıltısını ya da boş konuşmaları bastırmıyordu.

Resepsiyon alanının solunda mücevherler, metal sanat eserleri, bakım sonrası ürünler ve kupalar, çıkartmalar ve tişörtler gibi promosyon ürünlerinin yer aldığı bir ticari alan bulunuyordu.

Üç dövme istasyonu da neredeyse birbirinin aynısıydı; hepsinde bir uzanma koltuğu, ayna, çerçeveli dövmeler ve birkaç raf bulunuyordu.

Caelan kendi istasyonunda, iyi bağlanmış orta yaşlı bir adamın bacağına bandaj uyguluyordu. Jag ve dövmeci olduğunu tahmin ettiğim bir kadın

Alicia'nın bahsettiği kız arkadaşı da müşterileriyle meşguldü.

Bir çizim alanının yanı sıra, salonun arka tarafında lavabo, otoklav ve el havlusu bulunan küçük bir yer vardı.

Bazı iş e-postalarını yanıtlayarak zaman geçirmeye karar verdim - Cumartesi olması hiçbir müşterinin benimle iletişime geçmesini engellemedi- çantamdan cep telefonumu çıkardım. Caelan adımı seslendiğinde sadece birkaç e-postaya yanıt vermişim. Kafamı kaldırdım ve bana el sallayarak yanına çağırdı.

Telefonumu çantama geri koydum, koltuktan kalktım ve geniş alanda ilerlemeye başladım. Jag başını kaldırıp bakışlarımla karşılaşınca ona dostça bir gülümseme verdim, o da başını sallayarak bana karşılık verdi. Sonra gözlerim tek kadın dövmececinin gözleriyle çakıştı. Bana biraz dostça olmayan bir bakış attı. Hah. Her neyse.

Caelan koyu maun rengi deri koltuğun üst kısmına hafifçe vurdu. "Oturun."

Yaptım ve lanet olsun görüldüğü kadar rahattı. İstasyonu oldukça düzenliydi. Ayna temizdi ve altındaki rafta mürekkeplerden iğnelere, merhemlerden bandajlara kadar her şey düzgünce sıralanmıştı.

Koltuğun yanındaki tabureye oturdu ve birkaç parça kâğıt uzattı. "Bakmanız için üç taslak çizdim. İlginizi çeken var mı?"

Kâğıtları aldım ve çizimleri dikkatle taradım. Ona bileğimin iç kısmına bir yusufçuk dövmesi yaptırmak istediğimi önceden söylemişim - inanılmaz derecede süslü ya da son derece ayrıntılı bir şey değil, daha çok birinin kaligrafi kalemıyla çizdiği bir resim gibi.

Her bir çizim çok güzeldi ve tam da hayal ettiğim gibiydi, sadece daha iyiydi.

Özellikle bir tanesi benim için öne çıktı.

Üst sayfadaki çizimi işaret ettim. "İşte bu. Mükemmel." Ona kazanan bir gülümseme verdim. "Sen benim en sevdiğim kayınbiraderimsin. Bunu sana söyledim mi bilmiyorum."

Dudakları kıpırdadı. "Söyledin. Ama sen de aynı şeyi Drey."

"Hayır," diye inkar ettim, kızmaya çalışarak.

Caelan homurdandı. "Elbette."

İhtiyacı olan her şeyi hazırlarken sessizce bekledim.

Ellerini yıkadı, tek kullanımlık eldivenler giydi ve dövmeye hazırlık olarak bileğimin içini temizledi. Taburesine döndükten sonra

cildimin üzerine aktardım, yerleşimden vs. memnun olup olmadığını kontrol ettim ve hemen işe koyuldum.

Vızıldayan dövme tabancasının verdiği hisle kıpırdamadan durdum. İnsanlar bu hissi çeşitli şekillerde deneyimliyor gibiydi. Benim için, sıcak kedi pençeleri tarafından sürekli tırmalanıyormuşum gibi hissettim.

Rahatsızlığı atlatıp rahatlamaya başlamam birkaç dakikamı aldı. Ancak o zaman Caelan'a "Senden yapman istenen en çılgın dövme neydi?" diye sordum.

"Bir sürü çılgınca şey oldu," diye cevap verdi bakışlarımla karşılaşmadan. "Bir keresinde bir adam buraya gelip yüzüne mürekkep balığı dövmesi yapıp yapamayacağımı sordu. Geçmiş yaşamında bir mürekkep balığı olabileceğini düşündüğünü söyledi."

Gözlerimi kırptım. "Oh. Şey."

"Evet, benim de hiçbir şeyim yoktu."

"Bu hafta ilginç bir şeyler yaptın mı?" "İş dışında, pek sayılmaz. Ya sen?"

"Fazla bir şey değil. Ama kardeşim bana bebeğinin ultrason resmini verdiğinde haftam anında aydınlandı." Bunu düşününce bile yüzüm güldü.

"Nişanlısı ve bebekle ilgili her şey yolunda mı?"

"Ob'ye göre şu ana kadar her şey yolunda görünüyor." Hepimiz bu konuda bir değişiklik olmaması için dua ediyorduk.

Eldivenli eliyle kolumun yerini dikkatlice değiştirdi. "Felicity ya da Grayden'ı daha önce gördün mü?"

"Hayır. Dax'ın ne yaptığını bilmiyorum ama işe yaramış gibi görünüyor. Sanırım *sen* bilmiyorsun, değil mi?"

"Ben sordum. Tek heceli cevaplar verdi."

"En azından tek heceli konuşuyorsun," diye mırıldandım. "Sorduğumda bana öylece baktı."

"Kardeşim pek çok şey hakkında çok az şey söyler. Kartlarını göğsüne yakın oynar." Caelan durakladı. "Bir keresinde biri arabamı çaldı. Bu yıllar önceydi. Dax'e bahsetmiştim. Dört saat sonra park yerine geri dönmüştü - hala kimin aldığı, kimin geri getirdiği ya da Dax'ın nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Hiç söylemedi. Koruması altındakiler için her zaman bir şeyler yapar ama bunu asla büyük bir mesele haline getirmez."

"Beni aydınlatmadığı için alınmamam gerektiğini söylüyorsunuz, çünkü o böyle biri, kimse istisna değil."

"Temel olarak, evet."

Bu beni pek de iyi hissettirmedi. Dax'ın kurallarına bir istisna olmayı beklediğimden değil ama yüzeysel sohbetin ötesine geçip önemli şeyleri paylaşabileceğimizi ummuştum. Henüz aramızda hiçbir şey değişmemişti.

Hâlâ iyi bir dinamiğimiz vardı. Birbirimize zaman ayırdık, iyi iletişim kurduk ve sağlıklı bir cinsel hayatımız vardı. Ara sıra tartışsak da kavga etmiyorduk. Ama yine de arkadaş olarak tanımlanamazdık.

Dax'le şu ya da bu konuda konuşabilirdik ama asla derin bir şey konuşmazdık. Dahası, bu onun için gerçekten bir angarya idi. Benimle bir şeyler hakkında konuşmak *istemiyordu*.

Paylaşılması zararsız olan küçük ve sıradan şeyleri -ailesini ziyarete gittiğini, arkadaşlarıyla planlar yaptığını, yeni bir araba almayı düşündüğünü- başkalarından öğrenirdim. Neden? Bana söylemeyi düşünmezdi.

Bunu yapmanın *aklına* bile gelmediğini hissettim, tıpkı bir iş arkadaşına anlatmanın aklına gelmeyeceği gibi. Bu nedenle, günü hakkında daha fazla soru sormaya özen gösterdim; zannettiğinden daha fazla ilgilendiğimi anlatmak istedim; bu tür temel şeyleri paylaşmasının onun için doğal hale gelmesini istedim.

Ancak bu konuda hiçbir şey değişmemişti. Bana hala belirsiz cevaplar veriyordu. Ayrıca bir arkadaşlığın gelişmesine olanak tanıyacak türden birlikte zaman geçirme davetlerimi hala kabul etmiyordu. Ve giderek benden gerçekten bir şey istemediği, *benim ondan bir şey istememi istemediği* sonucuna varmıştım.

Caelan, "İnsanın kendini dışlanmış hissetmesini sağlamakta çok iyi," dedi. "Ama bunu bilerek yapmıyor, Addison. O iyi bir adam. İnsanlar onda eksik bir şey varmış gibi konuşuyor. Ama yok. Hiç olmadı. Sadece içindikileri dışarı vurmuyor."

Caelan'ın neyi kastettiğini biliyordum. Kendi içine kapalı bir insan olmak Dax'ın eksik bir insan olduğu ya da kasıtlı olarak bir pislik gibi davrandığı anlamına gelmiyordu. Bu sadece onun bazı parçalarının sıkı sıkıya kilitli olduğu anlamına geliyordu.

"Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum Caelan. Farklı düşünseydim onunla evlenmezdim." Neden böyle bir noktaya değinme ihtiyacı hissettiğini merak ederek, "Kaçacağımdan falan mı endişeleniyorsun?" diye sordum.

"Belki bolt değil, ama... geçmişinden çok fazla kadın ondan vazgeçti. onu."

Dax ve ben gerçek bir ilişki içinde değildik. En azından gerçek anlamda. Bu durumu farklı kılıyordu. Başımı biraz eğdim. "Neden vazgeçtiler?"

"Farklı sebepler. Bazı durumlarda onu değiştirmeye çalıştılar. Onu 'düzeltmeye'. Onu yeterince severlerse farklı biri olacağını dūřındüler."

Kaşlarımı attım. "Bir insanı olduğu haliyle mutlu etmiyorsan, onu başka birine dōnūřtırme ihtiyacı hissediyorsan, onu sevmiyorsun demektir." Dax'ın beni kol mesafesinde tutmasını değiştirmek isteyebilirdim ama *onu* değiştirmek istemiyordum.

"Aynen öyle. Ama onlar bu şekilde görmediler. Bu tekrar tekrar oldu. Ve onu sert bir şekilde sevmek onu 'eritmediğinde', sevemeyeceğine karar verdiler; bir insanı insan yapan şeylerden yoksun olduğuna."

Duraklayarak, kısmen yapılmış dōvmemi steril bir bezle sildi ve oradaki kanı emdi. "Beni yanlış anlamayın, onu değiştirmek istemeyen birkaç kiři vardı. Ona gerçekten değer veriyorlardı. Sadece o aynı şekilde hissetmiyordu, bu yüzden gittiler. Onları suçlamıyorum. Ama ondan çok çabuk vazgeçtiklerini dūřünüyorum. Sadece Gracie farklıydı."

"Onların aksine, ben onun sevgisini kazanmaya alışmıyorum. Onu elde edemeyeceğimi biliyorum, bu yüzden çekip gideceğim diye endişelenmene gerek yok. Bu evliliğin uzun süreceği konusunda sana söz veremem - hayat bizi pek çok yönden şaşırtıyor. Ama ne evlilikten ne de ondan vazgeçmek gibi bir planım var."

Caelan gözlerimin içine bakarak çenesini eğdi. "Sana inanıyorum. Bunu duymak güzel, çünkü seni kolay kolay bırakmaz. Sana sırılsıklam aşık olmayabilir, ama seni kendisinin sayıyor. Onu terk etmeye kalkarsan büyük bir kavgaya tutuşursun ve bu kavgayı kazanırsan şaşırırım."

Homurdandım. "Gitmek isteseydim giderdim, beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmazdı."

Caelan'ın dudakları kıvrıldı. "Buna inanman çok hoş." Kaşlarımın kalktığını hissettim. "şirin mi?"

"Cidden çok tatlı."

"Kardeşinden korkmuyorum."

"Olmana gerek yok. Sana asla zarar vermez. Dax melek değil ama canavar da değil. Yine de istediği her şeyi elde etmenin bir yolunu bulur. Seni onunla evlenmeye ikna etti, değil mi? İşte bu onun kanıtı."

İyi noktaya değindin.

Daha sonra villaya girdiğimde, Dax'in kanepede oturduğunu, elinde ciltli bir kitap, Gypsy'nin kalçasına kıvrılmış olduğunu gördüğümde oturma alanının kapısında durdum. Hem insan hem de hayvan bana baktı. Gypsy gözlerini tekrar kapatmadan önce bana göz kırpmaktan başka bir şey yapmadı. Dax ise her zamanki niyetli tavrıyla bana odaklanmıştı.

"Hey," dedim, kitabına kısa bir bakış attım. İyi okuduğunu öğrenmiştim. Korku romanlarından hoşlansa da çoğunlukla kurgu dışı eserlere bağlı kalıyordu. "Evde olup olmayacağından emin değildim." Çoğunlukla ben uyanmadan önce gittiği ve gün boyunca ondan haber alamadığım için.

"Sadece bir saat önce döndüm. I ..." Bakışları bandajlı bileğime kayınca sustu ve yüzü karardı. "Ne oluyor lan?"

"Kendime zarar vermedim," diye çabucak onu temin ettim, ayağa fırladığında. "Sadece bir dövme."

Kaşlarını çatarak ciltli kitabını sehpanın üzerine koydu. "Dövme mi?"

"Evet. Caelan benim için yaptı." Gypsy'nin yanına geçtim ve başını kaşıdım. "Ödeme kabul etmedi," diye yakındım, "o yüzden bir dahaki gelişinde cüzdanına gizlice para koymam gerekecek. Bu arada selam söylüyor."

"Sizi araya sıkıştırabileceğini umarak dükkânına mı gittiniz?" "Hayır. Randevum vardı. Geçen hafta almıştım."

Bir süre sessizlik oldu. "Bu konuda hiçbir şey söylemedin." Normalde düz olan bu ifadede suçlayıcı bir not vardı.

Gözlerimi iki kez kırptım. "Ne yaptığımla hiç ilgilenmiyorsun." "Sana bu izlenimi veren ne?"

Ciddi miydi? Çünkü öyle *görünüyordu*. "İyi iletişim kuruyorsun." diye düşününce bu garipti.

Soru soran bir kaşını kaldırdı. "Tam olarak nasıl?"

"Geçmişte sana ne zaman şuraya ya da buraya gideceğimi söylesem, tek yanıtın bir mırıldanma olurdu. Çoğu zaman yüzüme bile bakmazdın. Nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı duymak istemediğini anladım.

yapıyorum." Ona rahat bir gülümseme verdim. "Sorun değil. Bu konuda üzgün değilim." Hayal kırıklığına uğramış olabilirsin. Sahte bir arkadaş bile planın olup olmadığını sorabilir.

"Yaptığınız iş beni ilgilendiriyor," dedi kararlı bir şekilde.

"Bu konuda hiçbir şey duymak istemediğinizi söylemiyorum. Daha sonra günümün nasıl geçtiğini anlattığımda dinlersin. Planlarımın ne olduğunu önceden duymak istemediğini söylüyorum. İsteseydin sorardın. Hiç sormuyorsun. Ve dediğim gibi, sorun değil."

Duraksayarak başımı yana eğdim. "Kardeşlerin sana benim randevumdan bahsetmedi mi? Drey birkaç gün önce onlarla öğle yemeği yediğini söyledi. Sanırım bunu bildiğini varsaydılar."

"Drey nereden biliyordu?" Dax sordu, gözleri çakmak çakmak olmuştu. *Birisi* kendini dışlanmış hissediyordu.

"Harri'yi köpek bakımevinde görmeye gittiğimde onunla karşılaştım; Sabre ile birlikteydi, başka bir not, aslında tam bir kaçık. Her neyse, Drey bu hafta sonu çalışıp çalışmayacağını sordu. Hayır dediğimde, boş zamanımı nasıl geçirmeyi planladığımı sordu."

Kardeşlerinin hayatıma Dax'tan daha fazla ilgi göstermesi üzücü olmaktan başka bir şey değildi. Belki de bunu düşünüyordu, çünkü dudakları düşünceli bir şekilde büzüldü ve bakışları içe döndü. Ta ki kapı çalınana kadar.

Kaşlarımın birleştiğini hissettim. "Birini mi bekliyorsun?"

Başını hafifçe salladı ve odadan dışarı çıktı. Belki de Rafael Cabello'dur diye düşünerek yavaşça arkasından gittim - adam düzenli bir ziyaretçiydi. Oturma odasının kapısına varmadan bir süre önce ön kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Oradan, bir figürün "Merhaba!" diye bağırarak Dax'e doğru fırlamasını izledim.

İnce kolları boynuna dolanınca şaşırarak durdum. Zayıf, *kadınsı* kollar. Karanlık duygulardan oluşan çirkin bir mızrak göğsüme saplandı.

Bu açıdan kadının yüzünü göremiyordum -göğsüne bastırılmış gibiydi- ama şimdiden tokatlamak istiyordum.

Ben de *onu* tokatlamak istedim. Onun kendisine dokunmasına izin veriyordu... Neden? Evli olduğunu unutmuş muydu? Bu konuda ne hissettiğimin bir önemi yok muydu? Onun lanet olası bir akrabası olsa iyi olurdu yoksa o orospu çocuğunun kanını akıtacaktım.

"Tanrım, *uzun zaman* oldu," diye devam etti yabancı.

"Nasılsın?" "İyiyim," diye cevap verdi Dax sertçe, kendini ondan ayırarak.

Aşırı doldurulmuş bir spor çantasını yere bıraktı. "Seni aramayı denedim ama ne telefonu açtın ne de beni geri aradın. Ne oldu?" Ona bakarken başını eğdi ve bu hareket yüzünü iyice görmemi sağladı.

Nefesimi içime çektim. Gracie'nin karbon kopyası *tam orada* durmuş, ona ısılt ısılt gülümsüyordu.

Evet, Gracie'nin tek yumurta ikizi vardı. Mimi'yi kardeşini tanıdığımndan daha iyi tanı mıyordum ama birbirlerine tamamen zıt olduklarını bilecek kadar tanıyordum. Gracie tatlı ve rahatken, Mimi geveze ve isyankâr dı.

Bir zamanlar Mimi de dış görünüşüyle kız kardeşinden ayrılmak için elinden geleni yapmıştı. Şimdilerde öyle değil. Ne koyu renk göz farı, ne siyah ruj, ne yüzünde piercing, ne de saç boyası vardı.

Belki kız kardeşini onurlandırmak ya da Gracie'yi "canlı" tutmak için garip bir çaba içindeydi ama Mimi onun "görünüşünü" benimsemiş görünüyordu. Çok az makyaj yapıyordu ve bu makyajın çoğu çekik kahverengi gözlerine odaklanmıştı: ince bir kat maskara, siyah göz kalemi ve hafif bir altın rengi far. Moka-kahverengi saçları oval yüzünün etrafına dalgalı katlar halinde dökülüyordu. Doğru yerlerinden biraz kilo almış, bu da ona şehvetli kıvrımlar kazandırmıştı.

Mimi'de değişmeyen tek şey keskin giyim tarzıydı. Yırtık bir tişört, yırtık bir kot pantolon, ince bir deri ceket ve son derece havalı diz üstü çizmeler giyiyordu.

Sanki dikkatimin ağırlığını hissetmiş gibi gözleri bana kaydı. Bakışlarındaki ışık azaldı ve sırtışı kayboldu. Tekrar Dax'a baktı. "Bu kim?"

Görünüşe göre adamın evli olduğundan haberi yokmuş.

Dax'ın yanına yanaştım ve ona dostça bir gülümseme gönderdim. "Resmi olarak tanıştığımızı hiç sanmıyorum. Ben Addison."

Gözleri tanıyarak kısıldı ve beni işaret etti. "Sen Davenport kardeşlerden birisin. En büyükleri."

"Bu doğru."

Dax bana karanlık bir bakış attı. "Sen bir Davenport'tun. Şimdi bir Mercier'sin."

Mimi'nin bakışlarında entrika parıldıyordu. "Oh, aileden biriyle mi evlendin?"

Kime? Caelan'a mı? Onun tipine benziyorsun."

Dax boğazını temizledi. "Kardeşim değil. Benimle evlendi. O benimle evlendi."

Mimi'nin gözleri onunkilere kaydı. "Sen..." Kaşları yavaşça birbirine kayarak sözünü kesti. "Özür dilerim?" Kaybolmuş ve kafası karışmış bir halde bakışlarını benden ona çevirdi. Mimi sonra aşağıya baktı ve yüzük parmağını okladı. Bembeyaz kesildi, ağzı açık kaldı. "Hayır," diye nefes aldı ve bir adım geri çekildi.

Gözlerinde üstünlük için savaşılan dehşet ve acıdan etkilenerек kaşlarımı çatıttım. Dax onun tepkisine şaşırılmış gibi görünmüyordu. *Hiçbir şeye bakmıyordu - yüzü tamamen boştu.*

İnkâr edercesine başını sallayan Mimi ona soğuk ve doğrudan bir bakış fırlattı. "Sen evli olamazsın. İmkânı yok."

Onu düzeltmedi. Sadece ona baktı, bakışları okunamıyordu. "Bu doğru değil." Elinin topuğunu göğüs kemiğine gömdü.

"Sen bunu yapmazdın. Evlenmezsın. *Evlenmezsın.*"

Neden olmasın? Kız kardeşini kaybettikten sonra başka bir kadına asla tam anlamıyla bağlanmayacağı gibi bir izlenime mi kapılmıştı? Bir dereceye kadar haklı olabilir. Ondan duygusal bir bağlılık görmedim.

"Bu" -keskin bir şekilde kolunu uzattı- "Bilmiyorum... Bir tür hastalıklı şaka."

Şaka bile olsa neden iğrenç olsun ki? Burada bir şeyi kaçıırıyordum.

Yumruklarını sıktı. "*Bana bunun doğru olmadığını söyle.*"

"Bunu yapsaydım," diye söze başladı Dax, soğukkanlı ve sakin, "yalan söylemiş olurum."

Yüzü kızgın bir ifadeyle kızardı. "Sen gerçek olamazsın," diye tısladı, yumrukları sıkılıydı, öfkeden deliye dönmüştü.

İç çekti. "Mimi-"

"Bunu yaptığına *inanamıyorum*. Sana neler oluyor böyle?" diye sordu, sesi giderek daha yüksek ve tiz çıkıyordu. "Neden Gracie'nin anısının üzerine bu şekilde sıçtın?"

Kaşları hafifçe çatıldı. "Bunu kelimenin tam anlamıyla onun anısına saygısızlık olarak görmüyorum. Sizin neden öyle gördüğünüzden emin değilim." Kaşlarını kaldırdı. "Hayatıma devam etmemi, yalnız yaşlanmamamı isteyeceğini söyleyen sen değil miydin?"

Mimi dudaklarını birbirine bastırdı ve titreyen parmağını ona doğru uzattı. "Kendini başka bir kadına bağlamak istemediğini söylemiştin!"

"Hayır, yapmadım," diye karşı çıktı, hâlâ sakindi. "İlişkilerim başarısız olmaya devam edince böyle hissetmem gerektiğine karar *verdin*. Beni ilişkilerimi sabote etmekle suçladın.

onları bilerek. Size yanıldığınızı söyledim. Haklı olduğundan o kadar emindin ki elinin tersiyle ittin. Ama değildin."

Yüz ifadesi buruşarak bir adım daha geri çekildi. Eğer bir şey olmasaydı, yüzündeki sıkıntı onun için üzülmemeye neden olacaktı: Gözlerinde sadece şok ve öfke yoktu. Görmeyi beklemediğim bir şey vardı.

Kıskançlık.

Sıcak, acı kenarlı bir kıskançlık.

Lanet olsun. Ölen ikizinin sevdiği adama karşı bir şeyler hissediyordu. Ve hayatım üzerine bahse girerim ki Dax bunun farkındaydı. *Bu* onun için ne kadar zor olmalı. Aslında onun için de.

Bir soru beni tokatladığında sustum: Birlikte mi yatmışlardı?

Bu Dax'ın yapacağı bir şey gibi görünmüyordu ama insanlar yas tutarken genellikle seks yoluyla teselli ararlar. Bunu kafası karmakarışıkken de yapabiliirdi.

Hatta birden fazla kez birlikte yatmış bile olabilirlerdi. Bu, Mimi'nin buraya neden bir gece çantasıyla geldiğini ve hoş karşılandığından neden bu kadar emin olduğunu açıklıyordu. Ayrıca neden böyle bir durumda olduğunu da açıklıyordu - bir gün ona bağlanacağına dair bir umudu vardı.

Mimi'nin yüzündeki üzüntü çizgileri, ifadesi çirkin ve ekşi bir şeye dönüşürken düzeldi. "Ne kadar zamandır?" diye ısırdı, ona ters ters bakarak. "Ne kadar zamandır evlisin?" Son kelimeyi bir lanetmiş gibi tükürdü.

"Beş hafta," diye yanıtladı.

Gözlerini sıkıca kapattı. "*Siktir.*" Nefes alış veriş hızlanıp gürültülü bir hal alınca çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerini açtı. "Artık geçen hafta telefonlarımı neden savsakladığını biliyorum."

Bekle, onu mu arıyordu? Ve o bana hiçbir şey söylemedi mi?

"Bilmemi istemedin," diye suçladı. "Ne yaptığını bana itiraf etmek istemedin çünkü utanıyorsun."

Dax'in kaşları çatıldı. "En ufak bir utanç duymuyorum. Utanmak için hiçbir nedenim yok. Ve burada durup Addison'la evlenmeyi haklı çıkarmayı reddediyorum. Eğer hoşuna gitmiyorsa, bu benim sorunum değil."

Acı dolu bir nefes çekti. "Tanrım, sen bir piçsin." Alev alev yanan gözlerini üzerime dikti. "Senin için üzülüyorum. Sana hangi tatlı sözleri söyledi bilmiyorum ama o sadece bir kadını sevecek," diye alaycı bir ses tonuyla konuştu. "Kız kardeşim. Sen ikinci en iyisin. Her zaman da öyle olacaksın."

Çok tatlı değil miydi?

Her ne kadar terslemesinden -ya da kocama açıkça aşık olmasından- hoşlanmasam da, ona karşı bir sempati duydum. Kimi sevdiğini kontrol edemezsin. Ve birinin ölü kız kardeşinin erkek arkadaşına aşık olmayı *sececeğinden* şüpheliydim. "Oturmaya ne dersin, ben de-"

"*Siktirip gitmeye* ne dersin!" diye bağırdı.

Evet. Sempatim bir anda yok oldu.

"Yeter," diye araya girdi Dax, tek kelimelik soğuk bir taleple.

Kadın ona dudak büktü. "Bu saçmalık. Gracie'ye ihanet ettin, sen-"

"Onun isteyeceği şeyi yaptım," diye bitirdi. "İlerledim."

Ondan mizahsız bir kahkaha geldi. "İlerledin mi?" diye alay etti. "Gracie'nin gitmesine asla izin vermeyeceksin. Nasıl yapacağını bilmiyorsun. Ve bunu istediğini bile sanmıyorum." Bakışları yine bana kaydı. "Cidden, bir hayalete takılıp kalmış biriyle evlenecek kadar aptal mısın?"

Dax akıcı ve tehditkâr bir hareketle yavaşça öne doğru eğildi. "Addison'la nasıl konuştuğuna dikkat et." Sesini yükseltmemiş, alçaltmıştı. Ama sesinde Addison'ın çenesini kapatmasına yetecek kadar otorite vardı. "Ne istersen düşün. İstedığın kadar onaylama. Ama öfkenizi ona yöneltmeyin, bundan hoşlanmam."

Yanakları alev alev yanıyordu. "Kıçımı öp, Dax." Çantasını yerden aldı ve kaşlarını çatarak bana baktı. Çenesini ona doğru eğerek, "Bu sefer iyi şanslar," dedi. "Buna ihtiyacın olacak." Bununla birlikte, hışımla dışarı çıktı.

Derin bir nefes vererek kapının kapanmasına izin verdi.

Beni karanlıkta bıraktığı için kuşkusuz sinirlenerek ona döndüm, içimde bir sertlik oluşmuştu. "Gracie'nin kız kardeşinin seninle iletişime geçmeye çalıştığını bana söylemedin."

Dax hafifçe omuz silkti. "Konuyla ilgisi yoktu."

Alakası yok muydu? Giderken arkasından baktım -evet, yürürken.

Kapalı.

Vücudumdaki tüm hücreler kıpır kıpırdı, onu mutfığa kadar takip ettim,

Buzdolabını açıyordu. "Yani Lake'in akrabaları bana ulaşmaya çalışsa bilmek istemez miydin?" Bunun gereksiz bir kavgaya dönüşmesini istemediğim için sesimi alçaltarak meydan okudum.

Kıpırdamadan durdu, çenesi gerildi.

"Birbirimize dürüstlük sözü verdik."

İç çekerek buzdolabından bir bira aldı. "Yaptık," diye kabul etti ve kapıyı kapattı. "Bundan bahsetmediğim için özür dilerim. Bilmek isteyeceğin aklıma gelmedi ama böyle bir varsayımda bulunmamalıydım." Ne kadar dikkatli ifade edilmiş bir cümle.

Ve tamamen saçmalık.

Böyle bir konuda bilgilendirilmek isteyeceğimi biliyordu. Bunun yerine saklamayı tercih etmişti. "Benden çok şey mi saklıyorsun, Dax?"

Kaşlarının arasında kısa süreliğine bir çizgi belirdi. "Eğer bilmeniz gerektiğini düşündüğüm şeyleri saklayıp saklamadığımı soruyorsanız, hayır. Bu tek seferlik bir olaydı."

Kollarımı kavuşturdum. "O zaman bana şu sorunun cevabını ver: Mimi neden geceyi burada geçirmesine izin verilmesini bekleyerek bir çantayla buraya gelsin?"

"O özgür ruhlu bir kanepa sörfçüsü," diye yanıtladı çekmecedan bir şişe açacağı olarak. "Bunu pek çok insana yapıyor, başka bir şehre taşınana kadar evden eve atlıyor. Nadiren bir seferde iki haftadan fazla kalır."

Gözlerimi kısarak yüz ifadesini inceledim. "Onunla yattın mı?"

Şişenin kapağını bir tıslama sesiyle çıkarırken bile bakışları benimkine kaydı. "Hayır."

Bunun beni ne kadar rahatlattığından hoşlanmamıştım; cevabı başka bir şey olursa beni kesmeye hazır kara bir kıskançlığın yakınımnda dolaşmasından hoşlanmamıştım. "Ama sana asıldı, değil mi?"

Çenesini sıkarak başka tarafa baktı.

"Bunu kaç kez yaptı?"

"Birkaç tane." Kapağı çöp kutusuna attı. "Çok etkilendi."

"Sana sadece sarhoş olduğu için geldiğini sanmıyorum. Senin de buna inandığını sanmıyorum." Hissettiğim şeyi kaçırmayacak kadar anlayışlıydı.

Kısa bir iç çekişle şişe açacağını tezgâhın üzerine bıraktı. "Ne önemi var ki? Onun nasıl hissettiği ve ne istediği benim için fark etmez."

"O zaman neden onun aramalarını atlattın? Haberi telefonda vermek senin için daha kolay olmaz mıydı? Yoksa çok kıskanacağını bildiğin için onu incitmeyi olabildiğince ertelemeye mi çalıştın?"

"Ona söylemedim çünkü bu onu ilgilendirmez," dedi, sesinde gerçeğin tınısı vardı. "Neye inanmak isterse istesin, ona hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

Onun farklı düşünmesine içerlediğini fark ettim. Kaçınılmaz olanı erteleyerek onun duygularını korumaya çalışmıyordu. Sadece onlara hitap etmeyi reddediyordu.

"Evlendiğinizi nasıl duymamış olabilir?" Kollarımı açarak sordum. "Ailesi ona söylememiş midir?"

"Ailesi yıllar önce taşındı, bu yüzden muhtemelen bundan haberleri yoktur. Zaten onlarla iletişim halinde değil. Kendilerini ondan ve Gracie'nin kaybını çok taze tutan her şeyden uzaklaştırdılar, ben de dahil." Dax çekmeceyi kapattıktan sonra bir ağız dolusu bira içti. "Lake'in akrabalarıyla temas halinde misin?"

"Başlarda öyleydim. Ama zaman içinde temas giderek azaldı. Buralarda yaşıyor olsalardı durum farklı olabilirdi ama Colorado'dalar." Konuyu başka bir yere kaydırmaya çalıştığını fark ederek geri adım attım. "Redwater'da bu bilgiyi Mimi'ye aktarabilecek yeterince dedikoducu var. Neden vermesinler ki?"

"Mimi bir sürü köprüyü yaktı. Redwater'da ona iyilik yapacak pek kimse yok, burada sahip olduğu birkaç akrabası bile. Zor yoldan öğrenmesini tercih ederler."

"Buna sen de dahil misin? Bu yüzden mi telefonlarına çıkmıyor ya da cevap vermiyorsun?" Eğer kızın hissettiklerine içerlediyse, böyle davranması şaşırtıcı olmazdı.

Başını iki yana salladı. "İlk aramasını kaçırdım. Bana bir sesli mesaj bıraktı. Duyduklarım hoşuma gitmedi; geri aramanın bir anlamı olmadığını düşündüm."

"Ne duydun?"

Biraz daha bira devirdi. "Yakında Redwater'a geleceğini ve görüşebileceğimizi umduğunu söyledi."

"Ve bu kötü çünkü...?"

"Fena değil. Beni yanıt vermeye isteksiz kılan şey, ya aynı anda seks yapıyor olması ya da numara yapıyor olmasıydı. Tüm uygun sesler duyulabiliyordu," diye ekledi ve yavaşça odadan çıktı.

"Tanrım." Koridor boyunca onu takip ettim ve merdivenlerden yukarı çıktım. "Bunu seni kıskandırmak için yaptı."

"Başarısız oldu. Tek yaptığı beni sinirlendirmek oldu. Böyle küçük akıl oyunlarına tahammülüm yok."

"Bunu daha önce yaptı mı?"

"Evet. İki kez. O seferlerde de karşılık vermedim. Belli ki bu onu tekrar yapmaktan alıkoymamış." Biraz daha bira içti.

yatak odamıza sinsice girdi.

Kalçamı kapı pervazına dayayarak, o etrafta dolanırken sessiz kaldım - şişesini yere bıraktı, kol saatini çıkardı, pantolonunun ceplerini boşalttı ve içindekileri şifonyerinin yüzeyine yerleştirdi.

Az önce içimdeki sertlik eriyip gidiyordu, çünkü onun için üzülüyordum. Lake'in beni önemseydiğini belli etmekle kalmayıp dikkatimi çekmek için aptalca numaralar yapan bir ikizi olsaydı, ciddi bir çelişkiye düşerdim. Bir yandan, sevdiğim adamın kardeşini incitmek istemezdim ve bu yüzden onun davranışlarını görmezden gelmeyi tercih ederdim - sırf Lake aramızın bozulmasını istemeyeceği için bile olsa. Ama aynı zamanda, bu girişimlerinde ısrar ettikleri için de çok öfkelenirdim.

Bunu Dax ile paylaşmaktan rahatsız olur muydum? Hayır. Ama biz farklı türden insanlardık. Belki de gerçekten arkadaş olamayacak kadar farklıydık.

Kapı pervazını ittim ve odaya girdim. "Şimdi ve burada yapman gereken bir seçim var."

Şişesinden bir yudum daha alırken gözleri benimkilere kaydı.

"Mimi'nin telefonlarını benden saklaman hoşuma gitmiyor. Ama seni bana karşı açık olmaya zorlayamam-eğer gerçekten istediğin buysa, bazı şeyleri kendine saklama hakkına sahipsin. Ve eğer öyleyse, buna saygı duyacağım. Ama bu iki yönlü bir yol olmalı, Dax. Bunu yapmanın tek adil yolu bu. Ya ikimiz de istemesek bile dürüst olacağız ya da ikimizden de dürüst olmamız beklenmeyecek. Seçimini yap."

Elindeki şişeyi tekrar şifonyerin üzerine bıraktı. "Ben zaten seçtim. Aramızda dürüstlük istiyorum." Çenesini ovuşturarak yanıma geldi. "Mimi'nin benimle iletişime geçmeye çalıştığını sana söylemeliydim."

"Neden yapmadın?"

"Bunu neden yaptığını sorardınız. Onu neden geri aramadığımı sorardın. Mimi ile içinde bulunduğum durumu tahmin ederdin." Çenesi gerildi. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Seni istediğini yüksek sesle itiraf etmekten hoşlanmıyorsun," diye açıkladım.

Burun delikleri alevlendi. "Aramızda hiçbir şey olmayacağını kabul etmemesi hoşuma gitmiyor. Nasıl hissettiğime ve daha da ötesi nasıl hissetmediğime saygı duymamasından hoşlanmıyorum. Beni manipüle etmek için Gracie'ye bu kadar çok benzemeye çalışmasından hoşlanmıyorum."

Mimi ikincisinin kendisini onun için daha çekici kılacağını düşünebilirdi ama gerçekte bu sadece ona kaybettiklerini hatırlatmaya yarayacaktı. "Her şey berbat durumda. Bencilce. Zalimce de."

"Ve anlamsız. Bunu açıkça belirttim. Defalarca. Her seferinde başını salladı, gülümsedi, özür diledi, alkolü suçladı. Ama sonra yine aynı şeyi yaptı."

Başka birinin bunu yapmasına müsamaha göstermeyeceğinden şüpheleniyordum. Ona şans üstüne şans vermişti çünkü o, *tek* olduğunu düşündüğü kadının kız kardeşiydi. Gracie için, Mimi'nin duracağını umarak kendini tutmuştu.

"Artık evli olduğunuza göre, kesinlikle vazgeçecektir. Yani, bana değer verdiğini düşünecektir." Aklıma bir şey gelince kaşlarımın büzüldüğünü hissettim. "Ayrıca Gracie'nin gitmesine asla izin vermeyeceğine de inanıyor, bu yüzden bana olan bağlılığını ciddiye almayabilir."

Omuzları bir kalktı bir indi. "Mimi'nin ne yapacağı belli olmaz. Şahsen, şu anda benden çekip gidecek ve bir daha asla geri dönmeyecek kadar nefret etme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum."

Belki de. Ama bunca yıldır onun sevgisini kazanmaya çalışmakta bu kadar ısrarcı olduğunu düşünürsek, evlilik mutluluğunun onu durdurmasına izin vereceğinden emin değildim. Başımı eğerek, "Bütün bunları benimle paylaşmak gerçekten çok mu zordu?" diye sordum.

Tereddüt etti. "Bu benim yaptığım bir şey değil."

"Pek paylaşımcı olmadığını anlıyorum. Ama arkadaş olacağımızı söylemiştik. Şu anda değiliz. Kanka olmamıza gerek yok. Senden zamanının ve ilginin çoğunu bana ayırmanı istemiyorum. Sadece aynı evi paylaşan yatak arkadaşları olmamamızı tercih ederim, anlıyor musun?"

Kaşları çatıldı, daha da yaklaştı, aramızdaki küçük boşluğu ortadan kaldırdı, böylece vücutlarımız birbirine değdi ve kokusu beni sardı - istemeden de olsa karnımın çırpınmasına ve nabzımın heyecanlanmasına neden oldu. "Seni bir yatak arkadaşı olarak görmüyorum Addison."

"Farkında olsan da olmasan da bana başka bir şeymişim gibi davranmıyorsun," diye nazıkçe belirttim. "Niyetin bu olmayabilir ama şu anda işler böyle yürüyor. Bu şekilde kalmasını istemiyorsan, belli bir düzeyde arkadaşlık kurmamız gerekiyor." Aksi takdirde, sahip olduğumuz tek şey seksti.

Uzun, sıkı bir iç çekiş onu rahatlattı. "Üzerinde çalışacağım," dedi sonunda.

Homurdanmam yumuşaktı. "Bu konuda *fazla* hevesli olma." "İnsanlarla arkadaş olmak benim doğamda

yok."

"Fark ettim. Ama sen güçlüsün. Üstesinden gelebilirsin." Ona küçük bir gülümseme göndererek ekledim: "Ödül olarak sana bir 'sonsuz'a kadar arkadaş' kolyesi bile alabilirim."

Dudakları kıvrıldı. "Sonsuz'a kadar arkadaşlar' kolyesi mi?"

"Bu size dört gözle bekleyeceğiniz bir şey verecek. Biraz daha fazla motivasyon. Ve eğer arkadaşlık konusunda *gerçekten* çok iyiysen, sana uygun bir bileklik de alacağım."

"Düşünceli," diye kestirip attı, bakışlarında mizah parlıyordu.

"İşte ben buyum. Tam bir verici. Burada durup sana bir dostluk dalı uzattığım için ne kadar şanslı olduğumu bilmiyorsun ama yakında anlayacaksın. İçimde iyi dost olacağımıza dair bir his var. Kısa sürede birbirimizin saçını öreceğiz."

Omuzları sessiz bir kıkırdamayla sarsıldı ve gözlerindeki son gölgeleri de kovdu. Ama o gölgeler muhtemelen geri gelecekti, hem de yakında. Ne de olsa zavallı adam berbat bir akşam geçirmişti.

Gracie'nin aynadaki görüntüsüyle yüz yüze gelmek inanılmaz derecede zor olurdu. Ve kız kardeşini incitmek -her ne kadar kız kardeşi bu noktada onun sabrını iyice tüketmiş olsa da- kolay olmayacaktı, özellikle de Mimi'nin acı dolu ifadesine tanık olmak *Gracie'yi* acı içinde görmek gibi olacağından.

"Bu gece biraz yalnız kalmak ister misin?" Teklif ettim.

"Bunu neden isteyeyim ki?" Boş bir soruydu. Odak noktası saçlarımda gezdirmeye başladığı parmaklarıydı; yavaş, dikkatli ve haklı bir hareket.

"Şey... biraz önce geçmişinden bir tokat yedin." Zihni allak bullak olmuş olmalıydı. "Ve ortaya çıkan sahne hiç de eğlenceli değildi."

Sadece dalgın bir mırıltı çıkardı, parmaklarının arasında saçlarımdan uçlarını ovmakla meşguldü.

"Bir süre yalnız kalmayı tercih ederseniz gücenmem."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Arkadaş olmamızı istediğini sanıyordum." "Biriyle arkadaş olmanın bir parçası da onu tanımak ve ona saygı duymaktır.

Kendi başlarına biraz zamana ihtiyaç duyduklarında," diye belirttim.

"Doğru." Bakışları tembelce dudaklarıma kaydı, birkaç saniye orada durdu ve sonra tekrar yukarı kayarak gözlerimle buluştu. "Ama senden herhangi bir boşluğa ihtiyacım ya da isteğim yok."

Yutkundum. "Eğer eminsen."

"Eminim." Yavaşça başını eğdi, burnunu kulağımın altındaki çukura dayadı ve derin bir nefes aldı. "Öyle olmasaydım söylemezdim."

Sessiz kelimeler hassas tenimin üzerinde gezinerek omurgamda bir ürperti yarattı.

Ağzımın kurumaya başladığını hissederek, denge için bir elimi göğsüne koydum, aksi takdirde ona doğru sallanacağımdan endişelendim. "Tamam."

Dax başını kaldırdı. "Bu konuda anlaştığımıza sevindim." Yüzünü yavaşça benimkine yaklaştırdı. Durdu. Baktı. Başka tarafa bakmama izin vermedi. "Şimdi," diye fısıldadı, "dizlerinin üzerine çök."

On Yedinci Bölüm

Tüm vücudum sıkıştı. Kelimeler yumuşak bir mırıltıyla söylenmiş olabilirdi ama oradaki otorite yumruğu gözden kaçamazdı. Sahip olduğum her sinir ucunu beklentiyle uyandırmayı da başaramadım.

Statik bir gerilim oluştu. Gerildi. Kalınlaştı ve ısındı.

Ama bir sorunumuz vardı. "Dax, bunun doğru zaman olup olmadığını bilmiyorum. Yani, az önce olanlardan sonra ..." Onun düşünceleri kesinlikle başka bir kadında olacaktı, bir kadın-

Eliyle boğazımı sıkıca kavradı ve beni daha da yaklaştırarak sertleşen sikinin agresif bir şekilde karnıma girmesine neden oldu. "Aklının oraya gitmesine izin verme" derken gözleri uyarı ile parlıyordu. Bu yatak odasına başka kimse girmeyecek. Sadece sen ve ben."

Tutuşunun izin verdiği ölçüde başımı salladım. "Sadece biz."

İfadesindeki tehdit yavaşça kayboldu. Boğazımı sıkı eli yukarı kayarak nazikçe saçlarıma gömülürken, kendi eliyle burnumun kenarını okşadı. "İşte benim iyi kızım."

Duygusal olarak nazikten kabaca güce bu kadar çabuk sıçrayabilmesi deliceydi... ve tekrar geri dönmesi. Tüm o kısıtlanmış şiddet kesinlikle geri gelecekti. Her an bir kez daha değişebilirdi. Bunu bilmek, bunu *beklemek*, damarlarımda sarhoş edici bir heyecanın şarkı söylemesine neden oldu.

Çatırdayan bir cinsel enerji havada dans ediyordu. Tenimi karıncalandırıyor, göğüs uçlarımla diken diken ediyor ve nabzımı alt üst ediyordu.

Dili dudaklarımla dış hatlarında gezindi. "Bütün gün ağzının üzerimde olmasını düşünüyordum," dedi, sesi alçaldı, kelimeleri yavaşladı, tonu derinleşti. "Seni sikimin üzerinde öğürürken görmek istiyorum Addison. Onu boğazına kadar gömmek istiyorum. Sana verdiğim her boşalmayı yutmanı izlemek istiyorum. O yüzden" -benimle burun buruna geldi- "dizlerinin üzerine çök."

Bu bir emir olarak dile getirilmedi, ama sözlerine gömülü olan hakimiyet kırıntıları zihnime sızdı ve itaat etmem için beni çekti,

Lütfen, kontrolü ona devret. *Kendimi* ona devret.

Zihniyetim değişti. Sakinleştim. Yerleşti. Ona odaklandım.

Eğer o benim ilkim olmasaydı, eğer bu benim seksle ilk tanışmam olmasaydı, aynı anda hem güvenlik hem de uyarılma duygularının üzerime çökmesi muhtemelen garip gelirdi. Ama bana doğal ve tanıdık geldi. Açıklayamadığım bir şekilde beni rahatlattı. Sanki vücudum buna hazır hale gelmişti. Hatta bunu beklemek için kablolanmıştı.

Önünde diz çöktüm.

Dax, gözlerindeki memnuniyet ışııyla parmaklarının uçlarını kafa derimin üzerinde ödüllendirici bir şekilde gezdirdi. "Şimdi ellerini kalçalarımaya koy. Güzel." Fermuarını indirdi ve sikini boxer'ından çıkardı. Dolgun, etli ve uzun, kalçalarımı sıkıan bir görüntüydü.

Yanağıma dokundu. "Aç."

Bunu yaptığım anda kalın kafasını dudaklarımın arasına soktu. Yine de içeri girmedi. Onun yerine yüzümün kenarlarını avuçladı, başparmakları çenemde sıkıca duruyordu.

"Şimdi ağzını kullanacağım," dedi dikkat çekici bir konuşma tonuyla. "Ellerini olduğu yerde tutacaksın. Emmekten başka bir şey yapmayacaksın."

Demek o ruh hallerinden birindeydi, içten içe gülümsediğimi fark ettim. Bazen amıma gösterdiği ilginin aynısını sikine de göstermemi istiyordu. Diğer zamanlarda ise tam kontrol istiyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan aletini ağzıma soktu. Gözleri kapandı, saf bir erkek memnuniyeti ile iç çekti. Sanki bütün gün gerçekten bunu bekliyormuş gibiydi.

Sonra, şey, onun için gitti. Lanet olası bir vahşi gibi yağmaladı. Bu sırada gözleri, tekrar tekrar ağzımın içinde kaybolan sikinin görüntüsüne kilitlenmişti.

Dudaklarımı onun etrafında sıkıca tuttum. Dudaklarım kısa süre sonra delice sürtünmeden dolayı ısınmaya ve zonklamaya başladı. Her hamlesi çok hızlı, çok güçlü ve çok vahşiydi.

"Sikişmek için yaratılmış bir ağzın varsa olacağı budur." Bu acımasız ifade o kadar yumuşak bir sesle söylenmişti ki neredeyse sempatik görünüyordu.

Kalçaları sert bir şekilde öne doğru çıkarken başparmakları çeneme saplandı ve aletiyle boğazımı sıkı.

Bunu yaptığında her zaman olduğu gibi panik ciğerlerimi tırmaladı. İçgüdülerim geri çekilmem için bağırırken, tırnaklarımla kalçalarına sertçe vurdum.

Dax sakinleştii. "Nefes al bebeğim, iyisin. Burnundan, hepsi bu." Geri çekildi ve sonra tekrar boğazıma soktu. "Biraz daha derine, bunu yapabilirsin." Bir kez daha geri çekildi ve sonra aletinin her santimini o kadar derine gömdü ki içgüdüsel olarak etrafını yuttum. Sert bir küfür savurdu ve sonra boğazımı sikmeye devam etti.

Ciğerlerim yandı. Gözlerim doldu. Boğazım yanmış gibi hissetti. Ve çok geçmeden, beni salgısının her patlamasını yutmaya zorlayarak kırıldı.

Zor nefes alarak sikini geri çekti. Seks sarhoşu gözlerle bana bakarak başparmağını şişmiş dudaklarımla üzerinde gezdirdi. "Mükemmel," diye homurdandı, sesi saygıya yakındı. "Yukarı."

Nefesim kesilmişti, ayağa kalktım. "Dizlerim bu parke zemini pek sevmiyor."

"Buna alışacaklardır."

Kaşlarımla hakaretle kalktığını hissettim. "Onlar-"

Ağzı benimkini aldı, beni çiğ bir şehvetle ve açık bir sahiplenmeyle öptü. Uyuşturucuydu. Kötüydü. Yürek hoplatan bir baskınlık.

İçine düştüm, gönüllü bir bağımlı oldum, daha fazlasını istedim. *Çok fazla ihtiyaç* beni dövüyordu. Islanmışım, ağrıyordum ve hem baş döndürücü beklentiden hem de sistemimdeki kimyasalların hücumundan biraz sarhoş hissettim.

Birbirimizin giysilerini çıkarırken ağzımı yalayıp yutmaya devam etti. Beni öyle bir niyet ve hakla öptü ki, sanki... bir iddia değil, iddiasının bir *hatırlatıcısı* gibiydi.

Dax geri çekildi. "Uzan. Bacaklarını aç." Kelimeler alçak sesle söylenmişti.

Yumuşak. Zahmetsizce iddialı.

İstenileni yaptım, gözleri amıma odaklandığında ayak parmaklarım kıvrıldı.

Bakışlarındaki sahiplenme ateşi baş döndürücü bir şeydi.

Yatağın üzerine diz çöktü ve sol ayak bileğimi tuttu. "O kadar benim ki." Ayak bileğimden başlayarak iç bacağımla tüm uzunluğu boyunca öptü ve emdi, sonra yukarı çıkıp amımı okşadı. "Burada her zaman kek gibi kokuyorsun. Seni daha da çok yemek istiyorum."

Vanilya ve buz gibi kokan vücut yıkamam olduğunu açıklamak üzereydim ki, sıcak ve ağır eller meme uçlarımla acı verecek kadar sıkkan bir güçle kalçalarımla birbirinden ayırınca nefesim kesildi. Parmak eklemlerini kaygan kıvrımlarımla arasında gezdirdi. "Seni ilk kez yediğim zamanı

hatırlıyor m u s u n ?" diye sordu, dudaklarının dudaklarımı sıyırmasına izin vererek.

kedî.

"Sayılır. Dil büyücülüğünle beni biraz sersemlettin." Alçak sesle gece."

kıkırdaması nemli bedenimde dalgalandı. "Hatırlıyor musun? gelmeden önce sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kapatarak anılarımı araştırdım. "Hareket etmeme ya da gürültü yapmama izin verilmezken bana oral seks yapmanın eğlenceli olacağını söylemiştin." Tanrı'ya şükür bunu hiç denememiştik, çünkü ben asla başaramazdım-

Seksle sulanmış beynime giren farkındalıkla göz kapaklarım açıldı. "Hayır, bekle-"

"İyi bir küçük oyuncak ol, tamamen hareketsiz kal ve sesini çıkarma." Kıcımlı kavradı ve sanki kendine hizmet edecekmiş gibi kalçalarını ağzına doğru eğdi. "Senin tek görevin olabildiğince sert boşalmak." Ağzını amımın etrafında kenetledi.

Dilini, dudaklarını ve dişlerini kullanarak yavaş ama ustaca şehvetli bir saldırıya başladı ve oh adamım, bu hareket etmeme ya da konuşmama olayının sonuçlanacağını düşünmüyordum.

Denerdim, gerçekten denerdim. Ve denedim de. Mümkün olduğunca hareketsiz kaldım, her inilti ve sızlanmayı bastırdım ama dayanacağıma dair pek inancım yoktu.

Kendime meydan okumayı seviyordum, onu memnun etmeyi seviyordum, hatta bana bir oyuncak gibi davranılmasından bile hoşlanıyordum. Ama bana yaptıklarına dışarıdan tepki vermemek için gereken özdenetim düzeyine sahip olduğumdan emin değildim.

Kadife dilinin her kırbağı, darbesi ve bıçağı saf cennet gibiydi. Dişlerinin her bir kıstırması, kemirmesi ve sıyrması ekstra bir baharattı. Sıcak nefesler, alçak hırıltılar ve gürültülü inlemeler etimin üzerinde hayalet gibi dolaşarak enfes hislere katkıda bulunuyordu.

Acele etmiyordu. Beni boşaltmak için çalışıyor gibi görünmüyordu. Hayır, amımın etrafında *dolanıyordu*. Sanki dünyada oynamak ve keşfetmek için çok zamanı varmış gibi. Sanki ben sadece bir şeydim ve bu nedenle ne istediğimi ya da ne hissettiğimi umursamasına gerek yoktu.

Bir aşağı bir yukarı yaladı. Bir o yana bir bu yana. Saat yönünde, saat yönünün tersinde daireler çizdi.

Bazen dilinin ucunu, bazen de düz kısmını kullandı. Bazen baskıyı yumuşak tuttu, bazen tutmadı. Takip edilecek düzenli bir kalıp yoktu. Bir sonraki adımın ne olacağını tahmin etmenin bir yolu yoktu.

Oluşan zevki dışarıya yansıtamamak, hepsini içime atmak zorunda kalmak sadece çıldırtmakla kalmıyor, aynı zamanda her an yanacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Aniden hareketsiz kaldı ve klitorisimin dilinin ucunda dinlenmesine izin verdi. Hareket etmedi. Orada öylece kaldı. Çünkü o alaycı bir piçti ve benim kıpırdanmak için can attığımı *biliyordu*.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, kaslarımı yerinde tutmaya çabalarken çenemi sertçe sıktım.

Hiçbir şeyin olmadığı dayanılmaz saniyeler geçti ve sonra... "Ne kadar mükemmel bir oyuncak." Dilinin ucunu zonklayan sıkı sinir demetinin etrafında döndürdü. "Şimdi ödülünü alma zamanı."

Dudaklarını klitorisimin etrafına doladı ve bir usta gibi emmeye başladı. *Tanrıya şükür*. Her ritmik nabızı içimin derinliklerinde hissediyor, orada oluşan gerilimi besliyordum. İki parmağıyla tümseğimin üzerindeki bir noktaya bastırdı, G noktama lezzetli bir baskı uyguladı ve kutsal lanet olsun, artık oyun bitmişti.

Sessiz ve hareketsiz bir şekilde sertçe boşaldım, eğildim, haykırdım ve altımdaki çarşafı pençeledim.

"Benim sıram." Yine taş gibi olmuştu, üzerime kıvrıldı, gözleri karanlıktı ve sınırsız bir açlıkla parlıyordu. Bacaklarımı omuzlarına bağladı, bir elini başımın iki yanına koydu ve sikini o kadar derine soktu ki kendi nefesimde boğuldum.

"*Kahretsin*," diye bağırdım, tıka basa doldurulmanın verdiği yanma iç duvarlarıma doğru yayılırken. Benden bilinçli bir yönlendirme olmadan, ellerim gergin omuzlarını kavramak için yukarı uçtu. Parmaklarımı oradaki sert kaslara geçirdim. "O şeyle çok acımasızsın."

"Biraz acıdan hoşlanıyorsun. Sevmiyormuşsun gibi davranmayalım." Yavaşça geri çekildi. "Gözlerini benden ayırma, Addison. Sakın kapatma. Seni sikerken beni izlemeni istiyorum."

Dizginlenmiş tüm saldırganlığı, acımasız itişlerin çılgınlığıyla aniden içinden aktı. *Yüce Tanrım*. Kıpırdıyamıyordum, sadece bu vahşi ve heyecan verici sürüşe dayanabildim. Kalçalarının her ileri atılışında siki derinlere iniyor ve taşakları kıcımlı tokatlıyordu.

Gözlerimi açık tutmak çok zordu - aşırı zevk yüklemesinden dolayı sürekli kapanmaya çalışıyorlardı. Ama bir şekilde bakışlarımı üstümdeki adama kilitlemiştim, onun gözleri de ya yüzüme ya da bedenlerimizin birleştiği yere bakıyordu.

Kısa süre sonra, iç kaslarım yaklaşan orgazmımdan dolayı ısınmaya ve çırpınmaya başladı.

"Yapma," diye ısırdı. "Henüz değil."

Siktir et, boşalmam gerekiyordu. Ve onu kendimle birlikte nasıl çekeceğimi biliyordum. Tırnaklarımı sert göğsünde gezdirdim ve amımı sikinin etrafında sıkıca kavradım.

Bir küfür savurdu ve kendini kaybetti; sertçe vurarak yatak başlığını duvara çarptırdı. Sadece birkaç dakika sonra, salıverilmem vücudumu sıcak bir sifon gibi sardı ve içimden gırtlaktan bir çığlık kopararak üzerime ve içime doğru patladı.

Dax kırıldı, kalçalarını öne doğru çarptı ve aletini içimin derinliklerine kilitledi. Titreyerek, boşalmasının her sert patlamasında kalçalarını yere vurdu.

Lanet olası bir maraton koşmuş gibi hissederek altımdaki yatağa çöktüm; titriyordum, nefes nefese kalmıştım, tamamen bitkin düşmüştüm. Dax bacaklarımı bırakıp üzerime yığıldı ve yüzünü saçlarıma gömdü.

Sonunda konuşabildiğimde, zayıfça sırtını okşadım ve "Sana karşı dürüst olmalıyım. 'Duygular' hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum, ama amımın senin sikine tamamen aşık olduğunu bilmen önemli. Duygularıyla çok mücadele etti, etti ama savaşı kaybetti."

Vücudu sessiz bir kahkahayla titremeye başlarken dudakları tembelce saçlarıma doğru kıvrıldı.

"Seni uyarmalıyım, eğer sikin çıldırır ve kaçarsa, amım iyi tepki vermeyecektir - boşanmaya inanmıyor," diye ekledim. "Sadece söylüyorum."

Eli kalçamda ve yan tarafımda gezinirken kulağıma konuştu: "Boşanma olmayacak. Sen bana kendini verdin. Seni geri vermeyeceğim."

"Benim hayırsız parçalarımın seninkilere karşı hisleri olmasına rağmen mi?" "Olsa bile."

"Oh. Tamam. Bunun hallolduğuna sevindim."

Ertesi sabah kalçamda bir şeyin seğirdiğini hissederek uyandım. Parmaklar, ağır göz kapaklarımı zorla açtığımda fark ettim. Dax'ın

Parmaklarını. Uykuya dalmış, kolunu açılı bir şekilde yerleştirmişti. Tesadüfe bakın ki, ben de aynısını yapmıştım; benimki onunkinin üzerinde çapraz duruyordu.

Benim gibi o da yatağı işgal etmez ya da uyku sırasında fazla hareket etmezdi. Hiçbir şekilde sarılıp uyuyan bir böcek de değildi. Bu nedenle, hiçbir zaman uyandığımda ikimizin de gece boyunca birbirimize doğru kıvrıldığımızı görmedim. Ara sıra kollarımızı bu şekilde tesadüfen üst üste gelmelerine neden olacak şekilde açmış olabilirdik, ama hepsi bu kadardı.

Kolumu vücuduma doğru çekerek diğer tarafıma döndüm ve bir elimle yüzümü ovuşturdum. Sonra telefonumu aldım ve saati kontrol ettim.

Sabah 7:05. Vücut saatim pazar günleri bile fazla uyumama izin vermezdi.

İşemem gerekiyordu, yataktan kayarak çıktım, Dax'in sert göğsüne hızlıca bir göz attım

-evet, *tam oradaydı*- ve en-suite banyoya çekildim. İşimi bitirdikten sonra yatak odasına geri döndüm, Dax'i uyanık ve telefonunda gezinirken bulduğumda şaşırmadım. Uykusu hafifti, bu yüzden yataktan önce çıkarsam ne yazık ki onu sık sık uyandırırdım.

Uyumsuz gözleri bana kaydı, uykudan hafifçe buğulanmıştı. "Günaydın."

"Ben de sana." Omurgamın tabanını ovuşturdum. "Garip bir pozisyonda uyuyor olmalıyım, çünkü sırtım ağrıyor."

"Bir ara cenin gibi kıvrılmıştın, biliyorum çünkü uykunda mırıldanarak beni uyandırdın."

Kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun?" Ara sıra uykumda konuştuğum oluyordu ama sözde genellikle pek bir anlam ifade etmiyordum.

Omuz silkti. "Yengeçler ve fenerlerle ilgili bir şey - kelimeler boğuktu."

Yengeçler ve fenerler mi? Ne hakkında olduğunu bir bilsem. Dün geceki rüyalarımın hiçbirini hatırlayamıyordum.

"Bugün için planın var mı?" diye sordu.

Beklenmedik soru karşısında gözlerimi kırptım. Özellikle umursadığından şüpheliydim ama daha fazla ilgi göstermek için çaba sarf ediyordu. *Deniyordu*. "Aileme uğrayıp onları göreceğimi söyledim. Çoğunlukla onları hâlâ sefalet ve pişmanlık içinde olmadığımı ikna edebilmek için."

Arkasına uzandı ve elini yastığının altına sokarak başını hafifçe kaldırdı. "Evliliğimizin sürmesini beklemedikleri için mi, yoksa sürmesini istemedikleri için mi?"

"Sanırım ilki. Sadece benim için endişeleniyorlar. Ebeveynler böyle

yapar." Dudaklarımın kıvrılmasına izin verdim. "Benimle gelebilirsin.

"Öğleden sonra babam homurdanıyor, kaşlarını çatıyor ve sana ters ters bakıyor."

Omuzları bir kalkıp bir iniyordu. "Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Dövmemdeki bandajı sıyırmaya gittiğimde şaşkınlıktan durakladım.

"Ciddi misin?" Ciddi *değildim*.

"Neden olmayayım ki?"

"Daha önce benden gelen bir daveti hiç kabul etmedin. Ve ben şahsen senin yerinde olsam babamla uğraşmak istemezdim."

"Böyle davrandığı için onu suçlamıyorum. Benim babamın da hala bir sürü çekincesi var. Artık bunları dile getirmiyor ama orada oldukları çok açık."

Evet, ziyaret ettiği zamanlarda bunu hissetmiştim. Yine de bana karşı kaba değildi. Dax söz konusu olduğunda aynı şey babam için söylenemezdi. "Eğer gerçekten kendini buna hazır hissediyorsan gelebilirsin."

Dikkatimi bileğime verip bandajı sıyırdım ve yusufçuğun görüntüsü karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Etrafındaki deri biraz çiğdi ama bu normaldi. "Sen ne düşünüyorsun?" Dax'e kolumu dövmeyle iyice bakabilmesi için eğerek sordum.

Mırıldandı. "Caelan iyi iş çıkarıyor."

"Ona en sevdiğim kayınbiraderim olduğunu söyledim."

"Drey sana gelecek maç için bedava bilet verdiğinde de aynı şeyi söylemiştin."

Burnumu çektim. "Bunu hatırlamıyorum."

Dax bana sadece şüpheli bir bakış attı. "Aileni görmeye gitmek için ne zaman ayrılıyoruz?"

"Öğleden sonra bir gibi. O saate kadar ofisimde olacağım." Okumam gereken ve yeni çıkan bir kitap vardı.

"Ofis," dedi alaycı bir tavırla. "Doğru."

Tamam, burası her şeyden çok mini bir kütüphane ve okuma odasıydı. "Ses tonunuzu sevdiğimden ya da anladığımdan emin değilim."

"Oh, anlıyorsun. Hoşuna gitmiyorsa, bu senin sorunun."

"Kaba."

"Gerçek." Dirseklerinin üzerinde durdu, gözlerinde bir sıcaklık toplanmaya başlamıştı. "Şimdi buraya gel. Ben seni çiğ çiğ sikene kadar ikimiz de bu odadan çıkmayacağız."

Gözlerimi kırptım, karnım çırpınıyordu. "Bana uyar."

Öğleden sonra erken saatlerde ailemin evine vardığımızda kapıyı açan annemdi. Büyük bir merhaba diyerek beni kucakladı. Misafirim olduğunu fark ettiğinde kaşları kalktı. "Merhaba Dax," diye selamladı, sesinde içten bir hoş geldin vardı. "Seni görmeyi beklemiyordum. İçeri gelsene."

İkimiz de büyük fuayeye doğru yürüdük ve sonra onun davetiyle geniş oturma odasına geçtik. Orada Dane kanepelerden birine oturmuş, elinde cep telefonu, kucağındaki beyaz İran kedisini kötü film karakterleri gibi boş boş okşuyordu.

Bana sunduğu gülümseme Dax'ı görünce hızla soldu. Yine de ona parlak bir sırıtiş attım. "Hey, baba."

Hem telefonunu hem de Artemis'i bıraktı -kabarık hayvandan bir cıvıltı duydu- ve ben ona doğru geçerken ayağa kalktı. Bakışlarını yanıma yaklaşan adama dikmeden önce beni hafifçe sıktı. "Dax," diye homurdandı.

Kocam başını eğdi. "Dane."

Anneme döndüm. "Odada çok fazla sevgi var."

Ağzı, babamın pis pis bakmasına neden olan bir sırıtişla kıvrıldı. İçecek siparişlerini aldı ve sonra mutfağa yöneldi.

Eğer bu iki adamın benim yokluğumda tartışmayacaklarına güvenebilseydim ben de onunla giderdim. Bunun yerine, Dane'in oturduğu kanepenin karşısındaki kanepeye, Dax'in yanına oturdum.

Dax bir kolunu kanepenin arkasına sarkıttı ve kalçalarımız *neredeyse birbirine* değecek kadar yakınımaya oturdu. O ve Dane kısa bir mini bakışmaya daldılar ve bu bakış benim yüksek sesle iç çekmemle çabucak sona erdi.

Babam bana bakarken ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Evlilik hayatı sana nasıl davranıyor?"

"Sanki ben özelmişim gibi."

Çenesi hafifçe gerildi. "Genelde onu getirmezsın." "Seni özledi."

Dane bana alamet-i farikası olan alaycı bakışlarından birini attı.

"Sürprizleri ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden ondan da gelmesini isteyebileceğimi düşündüm," diye ekledim.

"Son birkaç aydır sürprizlerle dolusun," dedi babam.

Gözlerimi devirdim. "Aşk denen zor şey üzerine kurulmayan evliliklerin aslında uzun vadede nasıl yürüyebileceğini konuşmadık mı?"

Koşmak mı?"

İçini çekti ve bakışlarını Dax'a çevirdi. "Kim Hayır deseydi evlenir miydiniz?"

Bu çok iyi bir soruydu ama cevabını bilmek istediğimden emin değildim. "Bu onun bileceği iş."

"Kendi adına konuşamaz mı?" Bu bir alaydı.

"Hayır, onun zihnini kırdım ve artık sadece ben izin verirsem konuşuyor."

Dane içini çekti. "Beş dakikalığına ciddi olabilir misin?" "Evet, ama şu anda hiç ilgimi çekmiyor."

Tam o sırada Vienna elinde bir tepsi bardakla odaya yeniden girdi. İçecekler hızlıca elden ele dolaştırıldı ve ardından Dane'in yanına oturdu.

Sıradan konulardan konuştuk, annemle babam beni ve Dax'i sürekli şahin gibi izlediler; vücut dilimizi gözlemlediler - sadece tesadüfi dokunuşlarda bulunmamıza rağmen birbirimizle tamamen rahat olduğumuzu fark ettiler.

Dax'in elleri yatak odasında ihmalkâr olmaktan çok uzaktı ama yine de cinsel bağlam dışında bana nadiren dokunurdu. Belki gerçek bir çift olsaydık durum farklı olurdu; belki o zaman sarılmalar, öpüşmeler ve bazı sosyal dokunuşlar olurdu, bilemiyordum. Onu çıktığı kadınlardan hiçbirisiyle görmemiştim, bu yüzden tahmin bile edemiyordum.

Düşüncelerimden sıyrılarak konuşmaya odaklandım. Dane kaba sözler söylemeyi ve meraklı sorular sormayı bırakmış olsa da, ters ters bakmaktan ve kaşlarını çatmaktan vazgeçmedi.

Buna karşılık Dax her zaman yaptığı şeyi yaptı. Görmezden geldi. Mesele de buydu, sessizliği bir silah gibi kullanabilirdi. Sizi o kadar görmezden gelebilirdi ki, bu sizi yapabileceği herhangi bir hakareten daha fazla kızdırabilirdi.

Tüm bu olanlar Dax'ı o kadar da rahatsız etmiyor gibi görünse de, yine de sonunda patladım, "Baba, lütfen ona eşeklik etmeyi bırakır mısın?"

Dax bana baktı. "Sorun değil. Eğer bir kızımız olursa, kiminle evlenirse evlensin ondan nefret edeceğim."

Kaşlarımın birleştiğini hissettim. "Neden?"

"Çünkü onun için yeterince iyi olmayacaklar," diye yanıtladı Dax. "Kimse olamayacak. Benim acımla onun hayatının bir parçası olacaklar ve bunu asla unutmalarına izin vermeyeceğim."

Dane homurdandı. "İşte böyle olmalı."

"Katılıyorum," dedi Dax.

Bir erkekten diğetine baktım, dudaklarım aralandı. En azından bir konuda anlaşmışlardı.

Kısa bir süre sonra, Dax bizi villaya geri götürürken ona baktım. "Babamın zorluk çıkarması gerçekten umurunda değil, değil mi?"

Direksiyonu kırarak, "Hayır, sana söyledim, eğer bir eşimiz olursa, kızımızın eş seçiminde de aynı şekilde davranacağım. Görmediğin şey, evlenme nedenimiz ne olursa olsun Dane'in böyle davranacağı. Bir anlaşmayı onurlandırıyor olmamız ona uzak ve soğuk davranmak için daha fazla bahane veriyor."

Hah. İyi bir noktaya değindi.

"Babamın da Raven'in seçtiği kişiyle aynı şekilde davranacağından şüpheleniyorum. Tanrı biliyor ya, ben onun için daha hoş olmayacağım. Caelan ya da Drey de öyle."

"Adama adımlarına dikkat etmesi için sessiz bir hatırlatma olarak mı?"

öyl "Bu ve kim olursa olsun ondan daha iyisini yapabileceğini
e." hissedeceğiz.

Acaba Dax'in seçimleri sonuçlansaydı yine böyle hissedecek miydi? yakın bir arkadaşı olduğunu söyledi. Onu Rafael hakkında daha fazla konuşturmayı başaramamıştım. Aralarında hiçbir şey olmadığını tekrarlayıp durdu. *Buna* inanmıştım. Ama hiçbir şey olmayacağı iddiasına? O kadar da değil. Onunla Rafael arasında bir şeyler vardı. Keşfedilmemiş bir potansiyel.

Yine de şüphelerimden Dax'a bahsetmemiştim. Sadece onları destekleyemediğim için değil, aynı zamanda bu sadece onunla arkadaşı arasında sürtüşmeye neden olacağı için. Ve tam bir suçluyla anlaşmazlığa düşmemesini tercih ederdim.

"Bu arada"-yanağımın kenarını kaşıdım, biraz garip hissediyordum-"bugün benimle geldiğin için teşekkürler."

Bana kısa bir yan bakış attı. "Yapmadığım zamanlar senin için önemli miydi?"

Burnumun kırıştığını hissettim. "Kızgın falan değildim. Gelmeni istemedim bile, çünkü babam sana karşı pek de misafirperver değil. Sadece... bir takım olmamızı istiyorum. Bir birim. Birbirimizi destekleyelim."

"Ve ailenizle birlikteyken ara sıra desteğe ihtiyaç duyuyorsunuz?"

"Genelde bana evliliğimizin nasıl gittiğini sorarlar.

-Bazen can sıkıcı olabiliyor. Siz oradayken bunu yapmalarına gerek yok çünkü bizi izleyebiliyorlar ve bu şekilde sonuçlara varabiliyorlar. Bu da yirmi sorudan kaçabileceğim ve sadece ziyaretin tadını çıkarabileceğim anlamına geliyor."

Derin, düşünceli bir mırıltı çıkardı. Uzun sessizlik anları geçti.
"Bundan sonra ne zaman istersen seninle geleceğim."

"Yapmak zorunda
değilsin."

"Biliyorum. Ama
yapacağım."

"Tamam. Teşekkürler. Bunu takdir ediyorum. Ayrıca herhangi bir noktada fikrini değiştirirsen bunu sana karşı kullanmayacağım."

Kırmızı ışığa geldiğimizde arabayı yavaşlatarak durdurdu.
"Yapmayacağım. Dane benim etrafta olmama alışacak. O zamana kadar..."

"Sen onu görmezden geleceksin, ben de onun sabrıyla oynayacağım,"
diye ekledim. "Bunun gibi bir şey."

"Bakın, şimdiden iyi bir takım olduk. Bizim için hâlâ umut var."

On Sekizinci Bölüm

Bir hafta sonra futbol stadyumunun VIP süitinin balkonunda otururken, "Şahsen Drey'in takımının bu işi çantada keklik gördüğünü düşünüyorum" dedim.

Sol tarafımda Alicia başıyla onayladı. "Bugün formdalar." Bayan *patlamış mısır istemiyorum*, neredeyse boş olan kutumdan bir avuç kopardı çöpçü.

"Evet." Diğer tarafımda oturan Harri sosisli sandviçini ısırdı. "Diğer takımdaki oyuncuların kafaları oyunda değil gibi görünüyor."

Devre arası olduğu için rahatlamıştım, çünkü bu tezahürlara, bağırışlara, yuhalamalara, küfürlere ve ısıklara kısa bir ara verebileceğim anlamına geliyordu. Buna bir de ev sahibi takım her gol attığında yapılan atışlar eklenince, maç sırasında gürültü seviyesi çılgınca bir hal alabiliyordu.

Şu anda bile gürültü vardı. Kalabalıktan konuşmalar ve kahkahalar geliyordu. Hoparlörden müzik, reklam sesleri ve maçın önemli anları duyuluyordu. Aynı önemli anlar jumbotronda tekrarlanırken, reklam afişleri ekranın alt kısmında kayıyordu. Normalde böyle bir gürültü beni rahatsız etmezdi ama başım zonklamaya başlamıştı.

Arkamızdaki süitin kapalı alanında Dax, Caelan, ebeveynleri, Jag ve Maverick maçın devam etmesini beklerken konuşuyor ve bira içiyorlardı. Süit Dax'a aitti ve çok havalıydı.

Aklıma bir fikir geldiğinde dudaklarımda bir gülümseme belirdiğini hissederek, "Ollie'ye göstermek için süitin bir sürü fotoğrafını çekmeliyiz. Suratını asacak." Kardeşimizin kendi VIP süiti vardı ama burası kadar lüks değildi.

Alicia kıkırdadı ve koltuğun arkılığına astığı ceketinin pozisyonunu ayarladı. "Kesinlikle. Sırf gelecekte ona erişebilmek için Dax'la arkadaş olacak."

"Hiç şaşırmadım." Burnumun kenarındaki hafif kaşıntıyı hafifletmek için bir parmağımı güneş gözlüğümün altına daldırdım. Balkonda gölgedeydik ama yine de şeytandan bile daha sıcaktı. Nemli hava

patlamış mısır, bira, soğan, sosisli sandviç, sıcak metal, tarçın ve nachos kokuları taşıyordu.

Sıralı oturma düzeninde omuz omuza oturan taraftarların çoğu gibi biz de Drey'in takım formasını giyiyorduk. Yüzümü boyamayı planlamamıştım ama Alicia hem Harri'yi hem de beni buna ikna etmişti.

Heyecanlı taraftarların çoğunun şapkaları ve köpük parmakları vardı. Bazıları ellerinde pankartlar ve bayraklar taşıyor ya da cep telefonlarıyla olup bitenleri kaydediyordu.

Aşağıdaki telaşlı alana baktım. TV ekipleri ve kameralar görülebiliyordu. Maskotlar bir aşağı bir yukarı vals yapıyor, amigo kızlar zekice gösteriler sunarken bando takımı da şehre iniyordu.

Alicia hülyalı bir iç çekişle, "Kahretsin, çok güzel," dedi.

Bakışlarını takip ettiğimde maç özetlerini izlediğini gördüm. "Kimi?" Patlamış mısırı ağızma atmadan önce sordum.

Omuz silktili. "Hepsi, gerçekten. Şunlara bir *bakın*. Ne kadar çok kasları var."

Drey ekranda belirttiğinde Harri'ye hafifçe dirsek attım. "Drey'in köpeğiyle işler nasıl gidiyor?"

"İyi, diyebilirim." Harri başparmağından biraz hardal emdi. "Sabre çok zeki. *Süper* zeki gibi. Ama en iyi köpek olmak istiyor. Sürünün lideri. Bu yüzden alfa pozisyonu için Drey ile savaşıyor."

"Onun da çok enerjisi var," diye hatırladım.

"Sorunlardan biri de bu. Drey ona karşı çok sert. Ancak bu kadar çok enerjisi olan bir hayvanla uğraşırken, ona karşı her zaman tutarlı olmak zor çünkü günün sonunda çok yorgun oluyorsunuz."

"Drey ile iyi anlaştığınızı fark ettim."

"Çok ortak noktamız var," dedi. Bir erkekle yaklaşan bir kadının heyecanı ile değil, yeni bir dost bulmuş birinin rahatlığıyla.

Dudaklarımın ayrıldığını hissettim. "Aman Tanrım, onu arkadaşınla zonlamışsın." Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Yaptın, değil mi?"

Harri omuzlarını kaldırdı. "Um..."

Alicia ona bön bön baktı. "Ona benzeyen biriyle arkadaş olmak nasıl mümkün olabilir ki? Şikayet ettiğimden değil. O-"

"Benim için çok yaşlı," diye bitirdi Harri gözlerini devirerek.

"Doğru."

"Alicia'nın sorusu iyi bir soru." Patlamış mısırımı yere bıraktım ve bardak tutucusundan gazozumu aldım. "Onu gerçekten bir arkadaş kutusuna sokmayı nasıl başardın?"

"Sanırım benim tipim değil."

"Siktir et, o herkesin tipi."

"Demek istediğim, bana eski sevgililerimden bazılarını hatırlatıyor. Kariyeri her şeyden önce geliyor; başka her şey onun için dikkat dağıtıcı. İşine bu kadar odaklanmış bir adamla birlikte olmak, eğer Drey gibi 'gündelik'ten fazlasını yapmıyorsa, bir kız için sorun teşkil etmez. Ama ben tam tersiyim." Harri'nin dili ağzının kenarına yapışan kırıntıyı toplamak için dışarı fırladı. "Hâlâ onun bir sopa üzerinde seks olduğunu düşünmediğimden değil, sadece bu konuda harekete geçmeye hiç istekli hissetmiyorum."

Alicia ona bilgece, "En iyisi bu," dedi, kız kardeşimizin bekâr kalmasından memnun olduğu belliydi.

Harri gözlerini ona dikti. "Jag bugün çok seksi görünüyor, değil mi? ne düşünüyorsun?"

Alicia'nın dudakları birbirine yapıştı. Harri'ye parmağını çevirdi ve sonra dikkatini bana çevirdi. "Seninle işler nasıl gidiyor, Addie? Seni bir haftadır falan görmedim. Daha pozitif görünüyorsun."

Pipetten gazozumun bir kısmını höpürdeterek içtim. "Her şey çok daha iyi. Kulaklarımdan potansiyel müşteriler fışkırıyor. Ayrıca Felicity ve ekibi yolumdan çekildi."

Mimi'den de başka bir temas ya da sorun gelmemişti. Dax'ın onunla olan durumunun başkalarıyla paylaşılmasını istemeyeceğini bildiğimden, bu konudan kimseye bahsetmemiştim - kız kardeşlerime bile, gerçi onların bunu kendilerine saklayacaklarını biliyordum.

Gazozumu bardak tutucusuna geri koydum. Parmaklarım bardağımdaki buğudan dolayı biraz kayganlaşmıştı, onları kotuma sildim. "Ayrıca, Dax ve ben artık daha oturmuş durumdayız." Gelişmekte olan arkadaşlığımızın bazı yönleri hâlâ zaman zaman zorlama gibi geliyordu - kendisinin de belirttiği gibi, insanlarla arkadaş olmak onun için içgüdüsel değildi - ama buna devam ediyorduk.

Alicia, "Birbirinize karşı eskisinden daha rahat görünüyorsunuz," diye düşündü.

"Biz biraz ..." Burnumda bir gıdıklanma oluştuğunda sözümü yarıda kestim. Hapşırık patlamadan hemen önce elimi yüzüme kapattım. "Lanet olsun."

Harri peçeteyi uzatırken bana baktı. "Son iki saat içinde üçüncü kez hapşırdın. Sanırım bir şeye yakalanmış olabilirsin."

Peçeteyi aldım ve burnumu sildim. "Nu-uh, hasta değilim."

Alicia derin bir nefes verdi. "Sanki hasta olsan zayıf düşecekmişsin gibi söylüyorsun. Herkes bazen hasta olur. Mikroplu peçeteyi patlamış mısırının içine düşürme."

"Yemeyi bitirdim."

"*Ben yemedim.*"

Son sosislisini de mideye indiren Harri, Alicia'ya baktı. "Neden kendininkini almadın?"

"Canım istemedi. " Alicia bardak tutucusundan su şişesini aldı ve kapağını açtı. "Zaten aç değildim."

Harri'nin kaşları yukarı kalktı. "Bu yüzden mi bir saat önce mini çöreklerimin yarısını yedin?"

"Yardımcı olmaya çalışıyordum. Hepsini tek başına asla yiyemezdin."

"Yararlı mı? Gerçekten mi?"

Alicia biraz su içti. "Gerçekten mi?"

"Bunu sana Jag mı söyledi?"

Alicia'nın gözleri parladı. "Seni her kızdırdığımda konuyu ona getirmeyi bırak." Şişenin kapağını yerine taktı ve bardak tutucusuna yerleştirdi. "Onunla neredeyse hiç konuşmadığımızı biliyorsun."

Plastik koltukta hafifçe kıpırdandım, sıradakilerin aksine minderli olduğu için minnettardım; uyuşmuş bir popoya sahip olmak hiç eğlenceli değildi. "Jag'dan bahsetmişken, kız arkadaşıyla tanıştım. Bana salatasına bok atmışım gibi ters ters baktı."

Alnı kırısan Harri peçeteyle ağzını sildi. "Evet, bunu bana da yaptı."

Kaşlarımın birbirine çarptığını hissettim. "Ne? Ne zaman?"

"Jag ile markette karşılaştığımızda," diye cevap verdi Harri. "Ne orospu ama," diye tersledi Alicia, koruyucu içgüdüleri açıkça ortadaydı.

kariştirdi. "Ona tokat attın mı?"

"Hayır, Drey'e bahsettim ve sorununun ne olduğunu sordum," diye açıkladı Harri. "Kişisel algılamamamı, Leonie'nin 'güven fonu bebekleri' dediği insanlardan hoşlanmadığını söyledi."

"Ah," dedim. "Anladım." İnsanların bizi şımarık, üstün ve gerçeklikten kopuk olarak damgalaması alışılmadık bir şey değildi.

Dünyanın acımasızlığına maruz kalmadığımız bir balon. Alicia,

"Bu insanlar beni çok sinirlendiriyor," diye homurdandı.

"Samesies." Güneş gözlüklerimi çıkararak ağrıyan şakağımı ovuşturdum. "Ama çoğu bizi tanıdıktan sonra fikirlerini değiştiriyor. Leonie bizi tanımaya zahmet edecek mi, bilmiyorum."

Metal merdivenlerdeki insanlardan biri tökezleyip patlamış mısırları etrafa saçarken acıyarak yüzümü buruşturdum. Bir gazoz dökülmesinden dolayı kaymış olsaydı şaşırmazdım - bunlardan bolca vardı. Basamaklar ayrıca yiyecek parçaları, ambalajlar ve fiş koçanlarıyla doluydu.

"Vay canına," diye başladı Alicia, "bu Trace Lacroix değil mi?"

Bakışlarını takip ettiğimde, ünlü aktörün gerçekten de komşu VIP süitinde durduğunu fark ettim. Yalnız değildi. Karısı Briar ve üçlünün diğer erkeği Kaleb de onunla birlikteydi.

Alicia onun boynunu okşadı. "Kocasını gibi iki iyi örneğe sahip olduğu için çok şanslı bir kız."

Kesinlikle, ama... "Ben şahsen iki taneyle başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Bir tanesi yeterli."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Dax.

Sesini duyunca neredeyse sıçrayacaktım. Tam arkamda durduğunu görmek için başımı geriye doğru eğdiğimde kaşlarımı çattım. "Bana sinsice yaklaşmayı bırak."

"Gizlice girmedim," diye sakince itiraz etti. "Sadece beni duymadın." "Bir aktörü süzmekle çok meşguldün," diye alay etti Caelan yanından.

Dövmeciye "*ortalığı karıştırma*" der gibi bir bakış attım, bu da onun sırtmasına neden oldu.

Kocasıyla birlikte balkona çıkan Kensey, Trace'e kurnazca baktı.

"Ona bakmak bir zevk."

Blake ona sert bir bakış attı. "Ben buradayım."

Masumiyetle gözlerini açtı. "Klinik bir gözlem." Blake homurdandı. "Elbette."

Tam o sırada Trace bize doğru baktı. Bakışları Dax'ın üzerinde yoğunlaştı ve Trace karısıyla konuşmaya geri dönmeden önce ona başıyla hızlıca bir selam verdi.

Dax'ın bakışlarıyla buluşmak için başımı tekrar eğdim. "Onu şahsen tanıyor musun?"

"Bir dereceye kadar." Gözleri küçük kız kardeşime kaydı. "Kedileri eğitme konusunda hiç tecrüben var mı, Harri?"

Başını çevirip ona baktı, gözlerini kırıştırdı ve soruya şaşırmış gibi göründü. "Birazcık. Kediler zor yaratıklar olabilir ama eğitilmeleri çok zor değildir."

"Psikopat olsalar bile mi?" diye sordu.

Ona ters ters baktım. "Hey! Gypsy bir psikopat değil. Biraz sevgi ve anlayışa ihtiyacı var."

"Bir terapisteye ihtiyacı var," diye karşı çıktı.

"Hayır, neden başını sallıyorsun Alicia?" Ben sordum
Kardeşim.

Dondu kaldı. "Sebebi yok."

Ona yalancı damgası vuracaktım ama burnum o anı seçti.
Yine gıdıklandım. Bir hapşırık daha -bu öncekinden çok daha az hassas bir hapşırıktı- adeta içimden fişkırdı. Yine minnetle Harri'den bir peçete aldım.

Önümde durmak için koltuk sırasının etrafından dolanan Dax yüzümü dikkatle inceledi. "İyi misin?"

"Gayet iyi," diye yanıtladım burnumu hafifçe silerek.

Gözlerini kısıp baktı. "Solgunsun, gözlerin sulanmış ve burnun kırmızı."

"Beni bu kadar pohpohlama." Peçeteyi patlamış mısır kutusuna attım.
ayaklar. "Ben hasta değilim."

Kaşlarından biri yukarı kaydı. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle."

Ertesi gün öğleden sonra ofis koltuğuma çöktüğümde, kuruyan ve ağrıyan boğazımın etrafında yutkunurken sessizce irkildim. "Sanırım hastayım," dedim, sesim biraz hırıltılıydı.

"Hasta olduğunu *biliyorum*," dedi Sabrina, masamın önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifade vardı. "Öksürmen, burnunu çekmen, hapşırman ve cam gibi gözlerin bunu ele veriyor. Bu yüzden buraya ilk geldiğin anda sana eve gitmeni söyledim. Bugün buraya hangi akla hizmet geldin?"

"Daha önce iyi hissediyordum."

Bana sabırsız bir bakış hediye etti. "Hayır, yapmadın. İyiymiş gibi davranmak *seni iyi yapmaz*, biliyorsun. Pozitifliğin gücü bir yere kadar."

Avuç içimin topuğunu alnıma bastırdım. "Bağırmayı kes, başım ağrıyor."

"Bağırmıyorum."

"Ve bana dik dik bakmayı kes." Bir öksürük boğazımı parçalayınca durakladım.

Ugh. "Sempatik olman gerekiyordu."

"Sert sevgi daha çok bana göre, bunu biliyorsun." Kapıyı işaret etti.

"Eve git. Biraz dinlen. Ve iyileşene kadar orada kal."

Surat astım. "Yenilgiyi kabul etmek gibi geliyor."

Sabrina gözlerini devirdi. "Sadece kıcımlı kaldırıp git buradan. Sen yokken her şeyi ben hallederim. Zaten iğrenç görünerek müşterilerle ve satıcılarla buluşamazsın."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "İğrenç görünmüyorum." Yine de *hissettim*.

"Hayır, değilsin," diye itiraf etti. "Ama kötü hissediyorum çünkü hastayken sevimli görünmeyi başarmana içerliyorum. Bu hiç adil değil. Hastalık baş gösterdiğinde yaşayan bir ölü gibi görünüyorum."

"Bu doğru değil."

"Yalan söylüyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Zayıf bir omuz silktim. "Yapılacak en iyi şey gibi görünüyordu." Yaklaşan bir başka öksürük boğazımın arkasını tırmalarken son kelime bir vıraklamayla çıktı. Oh, lanet olsun.

Her zamanki drama kraliçesi, öksürük nihayet benden çıktığında geri çekildi. "Çık git buradan. Hadi, git."

Koltuğumdan kalktım. "Madem ısrar

ediyorsun." "Çok ısrar ediyorum."

Bir sonraki ağrı kesicimi almam için yeterli zamanın geçtiğini görünce, eşyalarımı toplamadan önce onları suyla içtim. Ancak o zaman binadan ayrıldım ve eve doğru yola koyuldum.

Evimin önüne geldiğimde Dax'ın arabasının her zamanki yerinde olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Normalde iş gününün bitmesine daha üç saat kadar vardı. Belki de bir şeyler almak için eve uğramıştı.

Omuzlarım çökmüş bir halde, adımlarımı sürüye sürüye villaya girdim. Dax'i verandada cep telefonundan bir şeyler okurken buldum.

Telefon, önündeki masada bir şişe su. Bakışları benimkilere kayınca, "Eve erken gelmişsin," dedim.

"Sen de öylesin." Üstün bir kaşını kaldırdı. "Sonunda hasta olduğunu kabul etmeye istekli misin?"

Gözlerimi o muhteşem piç kurusuna diktim. Daha önce izin almamı önermiş, almazsam pişman olacağıma yemin etmiş ve eve her zamankinden daha erken döneceğimi tahmin etmişti. "İyi" olduğumda ısrar etmiştim. Defalarca aslında. Sonunda başını salladı ve işe gitti.

"Gerçekten böyle şeyler hakkında konuşmak zorunda mıyız?" diye sordum. Gözlerinde mizah parıldadı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Sesindeki kibirli tınıdan hoşlanmadığım için ona mağrur bir koklama verdim

... burnum kısmen tıkalı olduğu için sesim biraz kabarcıklı çıktı.

"Ağrı kesici aldınız mı?"

"Evet. Konuştuğumuz gibi etkisini gösteriyor." Baş ağrım artık daha sıkıcı bir zonklamaydı -korkunç ama daha katlanılabilir. "Gününü ne böldü?"

"Jag ile bir yere gitmem gerekiyordu ama iptal etmek zorunda kaldı - nedenini tam olarak açıklamadı. Leonie ile ilgili bir şeymiş."

Bir zamanlar bana daha az ayrıntılı bir yanıt verebileceği aklıma geldiğinde, içten içe gülümsedim. Arkadaşlık konusunda kesinlikle ilerleme kaydediyorduk. Bana bunun üzerinde çalışacağına dair güvence verdiğinde sadece lafta kalmamıştı.

"Jag ve Leonie konusuna gelince," diye başladım, "ciddi olup olmadıklarını bildiğini sanmıyorum, değil mi?"

Dax'ın bakışları keskinleşti. "Neden?"

"Alicia ile aralarındaki elektriği fark etmişsinizdir."

İç çekti. "Bekâr olsun ya da olmasın, bu konuda harekete geçmesi pek olası değil, bu yüzden yerinde olsam çöpçatanlık yapmaya zahmet etmezdim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Leonie gibi 'vakıf fonu bebeklerine' karşı bir şeyi mi var?"

Dax'ın gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu, ses tonu saf ipeksi bir tehditti.

"Hayır, Drey Harri'ye Leonie'nin kendisine neden kötü kötü baktığını sorduğunda anlattı."

"Peki *sana* kötü kötü baktı mı?"

"Ölüm bakışı falan değildi, bu yüzden onunla yüzleşmeye gitmeyin. Jag onun görüşünü paylaşıyor mu?"

"Hayır." Boğazıma bir öksürük düğümленince kaşları çatıldı. "Bir doktora görünmek istemediğine emin misin?"

Tıpkı daha önce ilk önerdiğinde yaptığım gibi bu fikri de elimin tersiyle ittim. "Doktorun yapabileceği bir şey yok. Bu sadece soğuk algınlığı. Sadece dinlenmem, susuz kalmam ve geçmesini beklemem gerekiyor."

Dax hoşnutsuz bir mırıltı çıkardı ama itiraz etmedi. "Peki. Bir banyo yap, eşofmanlarını giy ve gidip bir kitapla kafanı dağıt."

Gözlerimi kırptım. "Aklımda tam olarak benim planımın olması çok garip."

Tam o sırada telefonu çaldı. Aramasını özel olarak yapması için yanından ayrıldım ve yukarı çıkmadan önce çantamı ofisime bıraktım. En-suite banyoda sıcak bir banyo yaptım. Buhar yardımcı oldu, boğazımın daha az ağrımamasını ve burnumun biraz açılmasını sağladı.

Daha sonra, rahat eşofmanlarımı giyerek ofisime çekildim ve kısa süre önce internetten sipariş ettiğim yepyeni bir ciltsiz kitapla birlikte pelüş, döşemeli koltuğuma yerleştim. Aslında bu gece geç saatlerde başlamayı planlıyordum. Yazarı severdim, kitapları beni her zaman içine çekerdi.

Kendimi hikâyenin içinde kaybetmek, ne kadar kötü hissettiğimi unutturdu, ancak bir öksürük ya da hapsirığın beni bir sahnenin dışına sürüklemesinden pek etkilenmedim. Bir noktada Dax elinde bir kupa ve bir şişe suyla odaya girdi; her ikisini de sandalyemin yanındaki küçük masaya bıraktı.

Dumanı tüten fincana baktım. "Nedir bu?"

"Ballı ve limonlu sıcak su. Boğazınızı rahatlatmaya yardımcı olur. Annem buna yemin eder."

Göğsüme bir sıcaklık yayılırken ona baktım. İyileşene kadar benden uzak durmaktan başka bir şey yapmasını beklemiyordum. Sanki özenli bir insanmış ya da kendini bana bebek bakmak zorunda hissedecekmiş gibi değildi. Sadece sıvı almaya gelmişti elbette, ama bu birkaç hafta önce yapacağı bir şey değildi.

Tam teşekkür edecektim ki bakışları kâğıt kapağıma kaydı ve dudakları büküldü. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Bana baktı. "Nina Bowen'ın kitaplarını mı okuyorsun?"

"Evet, korku yazıyor. Aynı zamanda *boktan* biri. Adını duymuş muydun? Bir dakika, şirketiniz onun kitaplarını yayınlıyor. Bunu unutmuşum."

Bir zamanlar romanlarını kendi yayınlamıştı ama yıllar içinde bu durum değişmişti... Ağzının seğirdiğini fark ettiğimde düşüncelerim dağıldı

Tekrar. Gözlerinde garip bir parıltı vardı. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibiydi. Ve belli ki bu onu eğlendiriyordu.

Kaşlarımın tekrar büzüldüğünü hissettim. "Ne? Komik olan ne?" Başını yavaşça salladı. "Hiçbir şey."

Ne ikna oldum ne de benimle dalga geçiyor gibi görünmesinden biraz olsun etkilendim, onunla uğraşmaya karar verdim. Acınacak halde görünmek için çaba sarf ederek, "Bana kitap okur musun?" diye sordum.

Mizah anlayışı kaybolmaya başladı.

"Hayır." "Ama bu bir kocanın yapması gereken bir şey."

"Umurumda değil."

"Bu hiç hoş değil."

"Ben de değilim." Bana getirdiği bardağı işaret etti. "İç şunu. Hepsini." Bir elini pantolonunun cebine daldırdı ve kullanmakta olduğum ağrı kesicilerden bir kutu çıkardı. "Ve bir dahaki sefere ihtiyacın olduğunda bunlardan daha fazla al," diye buyurdu.

Burnumu çekerek kutuyu aldım. "Başucu davranışların biraz arzulanan bir şey, ama şikayet etmeyeceğim."

"Az önce yaptın." Bununla birlikte döndü ve kapıya yöneldi.

"Dax?" "Teşekkür ederim" demeden önce bakışlarımla buluşmasını bekledim. Başını eğdi.

"Bana başka zaman okuyabilirsin."

İç çekerek odadan çıkmaya hazırlandı. "Bırak o rüya ölsün Addison, çünkü gerçekleşmeyecek."

Yine yalnızdım, kendi kendime kıs kıs güldüm ve sonra tekrar Kitap.

On Dokuzuncu Bölüm

Öksürüğüm yüzünden gece uyum pek iyi geçmedi. Ertesi sabah olduğunda vücudum cehennem gibi ağrıyordu, ateşim vardı ve burnum musluk gibi akıyordu.

Evet, bugün işe gitmeyecektim.

Yatağında sırtüstü uzanmış, başımı yana eğmişim. Dax geniş şilteadaki "yerinde" sabit bir şekilde yatıyordu, gözleri kapalı, nefes alıp veriyordu.

Gece boyunca ne kadar çok öksürdüğüm düşünülduğünde, bir noktada boş yatak odalarından birinde uyumamış olmasına şaşırdım. Uykusu bölünmesin diye bunu yapmayı teklif etmişim ama yüzüklerimi çıkarmayı önermişim gibi bana ters ters bakmıştı.

"Bu yatakta uyuyacaksın. Bizim yatağımızda. Başka yatak yok" demişti.

Ona bir geceyi başka bir odada geçirmemin sorun olmayacağını söylememe rağmen, yanında yatmam için ısrar etti. Şahsen benim burada olmamamdan neden bu kadar etkilendiğini anlayamamıştım. Yatağın ayrı taraflarında uyuduğumuz ve kucaklaşmadığımız düşünülürse, yokluğum özlenecek gibi değildi. Yine de *-kendime not-* bir keresinde sırf eğlence faktörü için onu korkutmak amacıyla içine girmeliydim.

Bir gıdıklanma boğazımı tırmaladı ve öksürüğe engel olamadım. Sürekli devam eden, göğsümü ve boğazımı yakan hırıltılı bir öksürük. Güçsüzce dik oturdum, komodinden bardağımı aldım ve soğuk sıvının yanmayı yatıştırmasına izin vererek suyumdan hafifçe yudumladım.

"Umarım işe gitmek konusunda ısrarcı olmazsın," dedi Dax, sesi kalındı.

"Bugün olmaz," diye mırıldandım, kelimeler zar zor duyuluyordu.

Memnun bir homurtu çıkardı. "Bugün izin alamam ama toplantı aralarında seni kontrol etmeye gelirim."

Bu beni çok etkiledi. "Bunu yapmana gerek yok, ben iyiyim." Ama sesimin acınası bir vıraklama olduğunu ve bir torba dolusu

Kahretsin, bana doğru şüpheli bir kaş kaldırmasına şaşırmadım. "Umarım yakalanmazsın."

"Onu yakalayamayacağım," dedi tam bir inançla, sanki hiçbir mikrop yakalayamazmış gibi ona bulaştırmaya *cesaret edemez*.

Boğazımı ovuşturdum. "Umarım haklısındır."

"Haklıyım." Yine böyle bir inanç.

Sadece omuz silktim. "Sen öyle diyorsan."

İşe gitmeden önce, ihtiyacım olan her şeyi -içecekler, haplar, mendiller, sağlıklı atıştırmalıklar, mentollü pastiller ve hatta rahatlatıcı bir boğaz spreyi- yatağıma yerleştirdi. Bu konuda herhangi bir şekilde besleyici davranmak yerine çok metodik ve iş gibi bir yol izledi, ama göğsüm yine de ısındı.

Gün boyunca, en azından *biraz* iş yapmak isteyerek, karşımdaki duvara monte edilmiş televizyonda filmler ve belgeseller izlerken e-postalarla uğraştım. Malum nedenlerden dolayı, telefonla konuşmak ve arama yapmak yasaktı.

Sözüne sadık kalan Dax, arada bir eve uğruyordu. Her seferinde ona bunun gerekli olmadığını söyledim. Ama o beni tamamen görmezden geldi ve canı ne isterse onu yaptı.

Orada yeni ne var?

Yine de sinirlenmedim. Tatlı buldum. Dokunaklı. Özellikle de bu onun karakterine hiç uymadığı halde.

Daha sonra onu aramak için ofisine gittiğimde odanın boş olduğunu gördüm. Balkon kapılarının açık olduğunu fark ederek onlara doğru ilerledim... tam o sırada tanımadığım kısık bir ses duydum.

Balkona çıktığımda Dax'i bulamadım. O zaman konuşan kişinin aslında villanın dışında olduğunu anladım. Balkon binanın yan tarafında olduğu için, bu açıdan araba yolunun sadece bir kısmını görebiliyordum. O anda gördüğüm şey, Dax'in arabasının yanında, sırtı bana dönük bir şekilde durduğu ve yirmili yaşlarda olduğu anlaşılan kısa boylu, şapşal görünümlü bir adamla karşı karşıya olduğuydu. Sinsi bir sırıtışı olan bir adam.

"Ben şahsen kız kardeşiyle evlenirdim," dedi Dax'e. "Alicia onun adı, değil mi? Evet, öyle olduğundan oldukça eminim." Mırıldandı. "Kahretsin, harika bir teni var. Ve o lanet bacaklar sonsuza dek uzuyor. Haksız mıyım, yoksa haklı mıyım?"

Ağzım açık kaldı, açıkçası hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değildim: bu hıyarın kız kardeşimden bahsetme şekli mi, yoksa Dax'in tek bir kelime bile etmemesi mi?

"Hadi ama, bana o kız hakkında birkaç fantezi kurmadığını söyleyemezsin," diye devam etti Sleazeball, hâlâ sırtarak.

Görünüşe göre, Dax bunu ona gerçekten söyleyememiş. Çünkü söylemedi. "Cidden, neden yüzüğünü şunun parmağına takmadın?

Ben

En büyüğünün seksi olmadığını söylemiyorum. O kesinlikle bir bebek." Yabancıнын burnu kııştı. "Sadece benim zevkime göre biraz fazla kıvrımlı. Ve bana her zaman biraz kibirli ve kendini beğenmiş gelmiştir."

Dişlerimi sıktım, öfkem karnımda alevlendi. Sadece ağzından çıkan saçmalıklara değil, Dax'in tamamen sessiz kalmasına da. *Teşekkürler, kocacığım.*

"Yine de harika göğüsleri var," diyordu Sleazeball tereddütle. "Ve hepimiz harika göğüslere bayılırız, değil mi?"

Cidden, kimdi bu orospu çocuğu?

Sırıışı birkaç kademe daha yükseldi. "En küçüğü de çok güzel. Kıcı da öyle. Hmm, ondan biraz isterdim."

Sırtım dikleştı. Sesim kısık olmasaydı, Harri ya da Alicia'ya *yaklaşırsa o* küçük pisliğin bağırsaklarını deşeceğini haykırırdım.

Dax başını eğdi. "Seni ara sıra Wal Stroeder'la görmedim mi? Restoranlarımdan birinde şef. Aynı zamanda kiracılarımdan biri."

Kaşlarımanın birbirine çarptığını hissettim. Wal Stroeder, her kimse, kimin umurundaydı ki?

Sikerim böyle işi. Eğer Dax Sleazeball'la ilgilenmeyecekse, *ben ilgilenirdim.*

Öfkeli -ve evet, biraz da incinmiş- bir şekilde ofisten çıktım, üst kattaki koridordan geçtim, merdivenlerden aşağı indim... ve Dax'in içeri döndüğünü gördüm.

Ön kapıyı kapatırken ona doğru bir adım attım. "Bu da neydi böyle?" diye sordum, eğer kelimeler bu kadar kısık ve hırıltılı olmasaydı kulağa çok daha iddialı gelebilirdi.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Ofisinizin balkonundaydım, orada olanların bir ön izlemesini gördüm," diye açıkladım.

Farkına vardığı bir iç çekişle kaşının kenarını ovuşturdu.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "O bok çuvalını nasıl yumruklamazsın? Benim ve kız kardeşlerim hakkında söylediği saçmalıkları duydum."

Dax kolunu tekrar yanına indirdi. "Addison-"

"Ne duymadım biliyor musun? Ona çenesini kapatmasını söylediğini. Kız kardeşlerimi savunmanı. *Sen* beni savunuyorsun." Aşağılanmayla karışık öfke içimde kıvılcımlandı ve yüzümün yanmasına neden oldu. "Hayır, sen daha çok Wal hakkında konuşmakla ilgileniyordun... her kimse."

"Bunun için iyi bir neden var," diye yatıştırdı Dax, her zamanki gibi sakindi. Evet,

Sakin ol.

Kaşlarımın havalandığını hissettim. "Söylememek için 'iyi' bir neden var

Savunmam için ya da bir sürüngene kız kardeşlerimden uzak durmasını söylemek için herhangi bir şey?" Ne kadar denesem de bir şey göremedim. "Dürüst olmak gerekirse, Alicia'yla ilgili fanteziler kurduğunu ya da *onunla* evlenmen gerektiğini düşündüğünü inkâr etmemen de pek hoş değildi. Yani, eğer böyle hissediyorsan, böyle hissediyorsundur, ama yine de."

Boğazımdaki kurbağayı görmezden gelmeye kararlıyım, etrafında yutkundum. Uh, ow.

Dax bana doğru yavaş ve ölçülü adımlar attı, gözleri beni kuşkuyla süzüyordu. "Gerçekten durumun böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşündüğüm şey, eğer durum tersine dönseydi, o boku kapatırdım. Kimsenin senin hakkında kötü konuşmasına müsamaha göstermezdim." Gözlerimin arkası da yanaklarım kadar sıcaktı, ellerimi havaya kaldırdım. "Ne var biliyor musun? Unut gitsin." Topuğumun üzerinde döndüm ve sinsice uzaklaştım.

"Beni bırakıp gitme Addison, bunu konuşmamız gerek."

Durmadım. Duramazdım. Sakinleşmek için biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

"Neden üzgün olduğunu anlıyorum," diye devam etti mantıklı bir şekilde, "ama açıklamama izin vermelisin."

Hiçbir şey yapmama *gerek* yoktu.

"Kim olduğunu bilmek istemez miydin?"

Merdivenlere yaklaşırken başımı salladım ve "Gizemli arkadaşın hakkında daha fazla konuşmamayı tercih ederim" dedim.

"O benim arkadaşım değil. Adı August Blum. Adam bir muhabir."

Bir ayağım alt basamakta, şaşkınlıkla durdum, kaşlarım birbirine çarptı. O bir, neydi?

Dax başka bir şey söylemedi ya da bana yetişmeye çalışmadı. O sadece bekledi.

Bir elimi tırabzana koyarak yavaşça yarım döndüm ve yüz ifademini katıksız bir şüphelilik maskesi olacağını bilerek onun okunamayan bakışlarıyla karşılaştım.

Dax, "Son nikâhımızla ilgili bilgi almak istiyordu," diye açıkladı. "O konuşmayı bir şekilde kaydettiğini garanti edebilirim. Beni ne kadar kışkırtmaya çalışsa da ona basılacak bir şey vermeyecektim. Ve inan bana, beni her zaman kışkırtmaya çalışırlar," diye ekledi biraz yorgunca.

Dudaklarımı yaladım. "O bir muhabir mi?"

"Evet. Tam arabamdan bir şeyler alırken garaj yoluna girdi. Başta dostça davrandı. Ama ben işbirliği yapmayınca sözlü yem atmaya başladı. Bu taktiği görmezden gelmek benim için yeterince kolay - çocukluğumdan beri bununla uğraşıyorum. Bu söylediklerinin beni kızdırmadığı anlamına gelmiyor, ancak tek bir kelimesini bile kastettiğinden şüpheliyim - sadece seni savunmaya geçmemi istedi; bir tepki istedi."

Parmaklarımı esneterek alt dudağımı dişledim. Açıklaması inandırıcı mıydı? Evet. Hatta mantıklıydı. Ama kanımda o kadar çok öfke ve acı vardı ki, hikâyesini *kabullenip* geri adım atmak kolay değildi.

Beni dikkatle izleyerek aramızdaki boşluğu kapattı. Eliyle çenemi kavradı ve yüzünü hafifçe indirerek bakışlarımı yakaladı. "Gerçekten birinin sana hakaret etmesine tahammül edeceğimi mi sanıyorsun? İyi bir nedenim olmadıkça sessiz kalacağımı mı?"

Şey... hayır. Hayır, yapmadım. Bu onun tarzından çok uzaktı. Ama adam gerçekten muhabirse, bu şu soruyu akla getiriyor: "Neden ona gitmesini söylemedin?"

"Gördüm. Beni görmezden geldi. İlk başta." "Sonunda ne oldu da çekip gitti?"

Dax başını hafifçe yana kaydırды. "Dolaylı olarak erkek arkadaşını kovdurmakla ve evden attırmakla tehdit ettim."

"Wal Stroeder?"

"Wal Stroeder," diye onayladı çenemi bırakarak. "Blum hakkında internette kolayca arama yapabileceksen böyle bir yalan uydurmamın bir anlamı yok - yazdığı makalelerle birlikte resmi de hemen karşınıza çıkacaktır."

Doğru, öfkem ve incinmişliğim giderek azalmaya başladığında sessizce kabul ettim. Yüzümü ovuşturarak uzun bir nefes aldım. Ve hemen

Öksürdü.

"Blum'un suratına yumruğumu indirmememin nedeni medyanın... benim nasıl biri olduğumu, nasıl çalıştığımı biliyor olması. Yanında bir kameraman olacaktı, bir şeyler yakalamayı umuyordu. Genelde öyle olur."

"Bu berbat bir şey," diye
fısıldadım. Omuz silktili. "Bu
benim normalim." "İşte bu
yüzden bu kadar berbat."

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Bu konuşmayı kaydettiğinden emin olmasaydım, konuyu farklı şekilde ele alırdım. Açık olmak gerekirse, kız kardeşlerinizden hiçbirisiyle ilgili fantezilerim olmadı ya da onlarla evlenmeyi düşünmedim. Aksini düşünmemen gerektiğini bilmen gerekirdi," diye ekledi, ses tonunda bir tutam öğüt vardı. "Ayrıca seni uzaktan yakından kibirli ya da kendini beğenmiş biri olarak görmüyorum. Ya da bu konuda çok kıvrımlı olduğunu."

"Beni fazla kıvrımlı bulsaydın umurumda olmazdı, bunu senin sorunun olarak görürdüm." Vücudumun bu halinden memnundum. "Sadece ona defolup gitmesini söylememenden hoşlanmadım. Gerçi şimdi neden söylemediğini anlıyorum." Yanağımın içini ısırdım. "Son zamanlarda başka gazeteciler seni aradı mı?"

"Hayır ama gelmeleri hiç sürpriz olmaz. Ortaya çıkmak gibi bir alışkanlıkları var. Genellikle Michael Bale birdenbire internette popüler olduğunda." Alaycı bir omuz silkme hareketi yaptı ama aslında ortada alaya alınacak bir şey yoktu.

İtiraf etmeliyim ki, Dax için Bale'in üvey büyükbabası olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum; bunun hayatını ve ailesini nasıl etkilediğini merak ediyordum - sadece ana hatlarını biliyordum. Ama hiç sormamıştım, çünkü "*Ooh, bana tüm incelikli, cesur detayları anlat, bunu büyüleyici buluyorum*" şeklinde ilgilendiğimi düşünmesini istemedim. Sanki onun için ne kadar zor olduğunu takdir etmiyormuşum gibi.

Ona zayıf bir gülümseme attım. "Sana sempatiyle sarılmak isterdim ama sen dehşetle geri çekilirdin, bu yüzden omzunu okşamakla yetineceğim." Sol omzunu üç kez hafifçe okşadım.

Neşe gözlerinden akıyordu. "Bu iş bittiğine göre artık yukarı çık. Dinleniyor olman gerekiyordu. Eğer hasta olmasaydın, Blum'un orada söylediklerinden herhangi birine katıldığımı düşündüğün için kıcıntı tekmelerdim."

Tam boyuma doğru doğruldum. "Eğer kürekle kıcıma yaklaşırsan-"

"Sana ne verirsem onu alacaksın," diye bitirdi. "Ve bundan zevk alacaksın.

Bunun için size söz verebilirim."

"Bu, yerine getiremeyeceğiniz bir söz."

"O kadar emin olma." Çenesini merdivenlere doğru eğdi. "Şimdi bunu halledebilecek kadar iyi olduğuna karar vermeden önce git."

"Ben gidiyorum. Ama sana söylüyorum, popo kucaklamak - y a da adı her neyse- asla bana göre bir şey olmayacak."

"Göreceğiz."

"Hayır, hayır, yapmayacağız," diye iddia ettim. Ama o sadece gülümsedi, sık kafalı.

Yirminci Bölüm

Tuvalet kabininin dayanıksız kilidini neredeyse iki hafta sonra açarak lavabolardan birine geçtim. Diğerleri gibi o da kirliydi ve tuhaf görünümlü lekeler barındırıyordu; tıpkı karo kaplı zemin gibi. Burnumun kırıştığını hissettim.

Sık sık gittiğim benzin istasyonunun tuvaleti pek sevdiğim bir yer değildi ama mesanem boşalmam için bağıırıyordu, ben de eve dönerken bir mola vermişim. Çok fazla kahve içtiğimi düşündüm.

Çantamı ıslak tezgâhın üzerine koymak istemediğimden, ellerimi yıkarken omzuma asılı tuttum. Porselene çarpan suyun sesi, tuvaletin şırıltısı ve tezgâhın altındaki açık tesisattan gelen tuhaf sesle karıştı.

Tanrım, burası leş gibi *kokuyordu*. Çiş, kusmuk, çamaşır suyu ve tamamen bok kokuyordu. Sabunun kokusuz olması da pek yardımcı olmuyordu.

Paslanmış aynadaki yansıma baktığımda, hissettiğim kadar yorgun göründüğümü fark etmekten memnun değildim. Her zamankinden daha fazla toplantı içeren uzun bir gün olmuştu ve sonuncusu beklenenden daha uzun sürmüştü.

En azından artık hasta değildim. Ne yazık ki Alicia ve Sabrina da dahil olmak üzere birkaç kişiye daha bulaştırmışım. Ancak Dax'e bulaşmamıştı. Hayır, ima ettiği gibi, bağışıklık sistemi oldukça sert bir yapıya sahipti.

Musluğu kapattıktan sonra ıslak ellerimi silkeledim ve tuvalet kağıdı dispenserine doğru yürüdüm. Kağıt bitmişti. Müthişti. El kurutma makinesini denedim, zayıf bir sesle canlanıp cildimin üzerinde havanın *dalgalanmasına* neden olmaktan başka bir şey yapmadığında dudaklarım inceldi.

Sonunda kurutucudan vazgeçerek tuvaletten çıktım. Arabamı park ettiğim yere yaklaştıkça benzin, egzoz, motor yağı ve güneşin ısıttığı kaldırım kokuları daha da ağırlaştı. Burnumdaki tuvalet kokularını kovaladıkları için şikayetim yoktu.

Her ne kadar yazı sevmiş olsam da, Eylül ayına girmiş olmamızdan yakındığımı söyleyemem. Bir kere, hava o kadar sıcak değildi. Bir diğeri, yakında Ekim olacaktı. Cadılar Bayramı'nın büyük bir hayranıyım.

Doğruca aracıma gitmek yerine, benzin pompalarının yanındaki dispenserden iki ince kağıt havlu aldım ve nemli ellerimi kuruladım. Etrafımda motorlar rölantide çalışıyor, hortumlardan gaz fışkırıyor ve açık araba camlarından müzik sesi geliyordu. Ama yine de istasyonun kapısının üstündeki zilin sesini rahatlıkla duyabiliyordum.

Ellerinde içecekler ve atıştırmalıklar olan üç genç çocuk gülerek dışarı çıkarken kafamı kaldırdım. Bir an kıpırdamadan durdum, dilimin ucunda bir lanet dolaşıyordu. Çünkü çocuklardan biri Blaise'di.

Olay çıkmasını istemediğim için beni fark etmemesi için dua ettim. Ama görünüşe göre evren bugün benim tarafımda değildi. Gözleri benimkilere takılınca iki kez baktı, ifadesindeki eğlence bir anda yok oldu. Bakışları dondu, vücudu kaskatı kesildi ve çenesi sert, acımasız bir çizgiye oturdu.

Onu görmezden gelmeye karar vererek, topaklanmış kağıt havluları çöp kutusuna attım ve sonra arabama doğru yürüdüm.

Oraya gidemedim.

Blaise kayarak yoluma çıktı ve ayaklarını dikti. Arkadaşları da onu takip etti ama bunu neden yaptığına dair hiçbir fikirleri yok gibiydi. Başını eğerken dudaklarını soğuk bir gülümseme kapladı.

Yapma evlat, yapma, diye sessizce diledim. *Sadece uzaklaş.*

"Üvey babamın eski fahişesi değil mi bu?" diye tersledi. Dudaklarımın aralandığını hissettim. O küçük piç kurusu.

Kızıl saçlı arkadaşının kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Öyle mi?"

Beni tepeden tırnağa süzerek pespaye bir sırıtış attı. "Grayden'in neden oraya gittiğini anlayabiliyorum." Üçüncü çocuğa dirsek attı. "Şu göğüslere bak, Glenn." "Gerçekten güzel," diye yorumladı Glenn, göğüs dekolteme bakarak. "Hatta senin kızın memelerinden daha büyük."

Tanrı beni hormonlu ergen aptallardan korusun. Blaise'in bakışına kendi bakışım la karşılık verdim. "Yürü git."

Yapmadı. Enerji içeceğini keskin ve suçlayıcı bir hareketle bana doğrulttu. "Senin yüzünden annem işini kaybetti. *Yıllardır* sahip olduğu işini. Bunun arkasında Dax vardı, biliyorum. Bunu *senin* için yaptı."

Hah. Bu büyük bir sürpriz değildi. Böyle bir misilleme yöntemini seçmesinin mümkün olduğunu düşünmüştüm. Babamın da bunu kullandığı biliniyordu.

fırsat.

Dax'i t  hmet altında bırakacak bir Şey s  ylemek istemediğimden sadece Şu cevabı verdim: "EĞer bu işin arkasında o varsa -ki olduğunu s  ylemiyorum- bunu kendi başına açtı. EĞer bu işi Şimdi bırakmazsan sen de benzer bir Şeyi *kendi* başına açacaktır."

Blaise  irkin bir kısı kıs g  ld  . "Ben Dax'ten korkmuyorum." "Bundan Şüpheliyim."

Blaise, "Bana *bir kez* bile dokunursa, Lowe Amcam onun kısına tekme yi basar," diye b  b  rlendi.

Onu beladan kurtaracak biri olduğu için bok kafalı gibi davranmakta kendini g  vende hissetmesi ne kadar da tipikti. Başımı salladım. "Lowe seni Dax'ten kurtaramayacak." Şerifin kendisi bile bunu biliyordu.

Glenn     nc   çocukla gergin bir bakış alışverişinde bulundu ve sonra Blaise'e doğru eğildi. "Mercier hakkında mı konuşuyor?" diye sordu, sesinde titrek bir ton vardı.

"Evet," diye onayladım, Blaise'in arkadaşlarının tek yaptıkları uygunsuz cinsel yorumlar yapmak olduğu için kendilerini durumdan uzaklaŐtırma Şansını hak ettiklerini d  Ő nd  m.

G  zleri b  y  yen ikili geri geri gitmeye başladılar ve bunu yaparken arabamın yanından geçtiler.

Bakışlarımı yeniden Blaise'in üzerinde topladım. "Oradaki arkadaşların gibi akıllı davranıp *taŐınmalısın*. Buradaki bu sahne anneni etkilemeyecek. Tek yaptığın Dax'in dikkatini tekrar ailenin üzerine çekmek. O bunu istemeyecektir. Sen de istememelisin."

Alay etti. "Onun istemediği Şey, kendisine ait olanın peşinden koŐan bir kaltak. Grayden'ı yine ondan  almak istiyorsun. Neden bilmiyorum,   nk   bana g  re o bir bok parçası."

Grayden'ı ondan " almadığımı", o ve Felicity'nin o ve ben bir araya geldiğimizde ayrılmış olduklarını s  yleme zahmetine girmedim -Blaise bunu zaten biliyordu. "Onu isteseydim Dax'le evlenmezdim, değil mi?"

"Bunu nasıl başardın ki? Eminim pişman olmuştur. Şimdi onu kendi ailesine karşı kışkırtan boktan bir kevaşeyle sıkışıp kaldı."

Neredeyse g  zlerimi kaçıracaktım. Sanki Dax ve Felicity Şimdiye kadar hep yakını mıŐ gibi davranıyordu. Bir s  m  kl  ye kendimi açıklayacak değilim-

Burunlu çocuk, kaşlarımı kaldırdım. "İşin bitti mi? Yoksa bunu kendin için daha da kötü hale mi getirmek istiyorsun?"

Muhtemelen ikinci seçeneği seçeceğini düşünmüştüm ama bir elini barış işareti olarak havaya kaldırırken ağzından bir gülümseme çıktı. "Sanırım işim bitti."

Blaise arkadaşlarının gittiği yolu izleyerek geri çekildi. Arabama yaklaşırken cebinden bir şey çıkardı. *Kahrolası* arabamı anahtarlarken hafif bir gıcırta sesi duyuldu. Bir şey dikkatini çekince ön yolcu camımın yanında durdu. Kahretsin, birkaç santim açık bırakmışım. Anahtarlarını cebine koydu, şişesini açtı ve içkisinin büyük bir kısmını boşluktan içeri döktü.

Dişlerimi gıcırdatarak küçük pisliğe baktım, keşke çantamla kafasına vurabilecek kadar yakın olsaydım.

Sırıtsı genişleyerek, "Hay aksi. Bunun için özür dilerim."

Birinin onun kışını bronzlaştırması gerekiyordu. Ve birisi yapacaktı. Çünkü bu sefer onu sonuçlarından korumayacaktım. "Kötü fikir, Blaise."

Sadece güldü ve sonra koşarak arkadaşlarının yanına gitti. Uzun süre gülemeyecekti.

Öfkeli adımlarla arabama doğru yürüdüm, ön yolcu kapısını çekip açtım ve içeri baktım. Ağzım o kadar gerildi ki dudaklarım titredi. En yakın koltuk turuncu bir sıvıyla kaplanmıştı ve bu sıvı aynı zamanda kapının iç kısmından aşağı damlıyor ve halıyı ıslatıyordu. *Orospu çocuğu*.

Burun deliklerimin alevlendiğini hissederek bir adım geri attım. İnce kâğıt havluların hiçbir faydası olmayacaktı, bu yüzden en iyisi bir an önce eve gidip oradaki dağınıklıkla ilgilenmekti. Kapıyı kapattım ve anahtarının boyada bıraktığı oyuğu inceledim. Oldukça derin bir çizikti. Öfkem daha da artarak yumruklarımı sıktım ve içimden küfrettim.

Çantamı her zamanki gibi yolcu koltuğuna koymam mümkün olmadığından, onu sürücü koltuğunun arkasına sıkıştırdım ve sonra atladım. Kapıyı kapattıktan sonra motoru çalıştırdım ve tüm camları indirdim - arabanın içindeki lanet olası hava keskin portakallı içecek kokuyordu.

Arabayı sürerken, biraz olsun sakinleşmek için mücadele ettim. Ama bulamadım. Bu sefer çok ileri gitmişti.

Bana hakaret etmek ve dırdır etmek yeterince kötüydü. Ama ikisi de kabul edilebilir olmasa da, daha önce karşılaşmadığım şeyler değildi. Blaise'in malıma zarar vermesi ise bambaşka bir meseleydi.

Ve tamamen gereksiz.

Söyleyeceğini söylemişti. Bol bol içini döktü. Bu onun için yeterli olmalıydı. Ama hayır, sırf hıyarlık olsun diye işi bir adım daha ileri götürmüştü.

Dax mutlu olmazdı. Hem de hiç. Ama burada ondan hoşgörü istemeyecektim.

Sabrina'nın tavsiyesine rağmen Blaise'e daha önce bir şans vermiştim. Ama iş yerimin önündeki park levhasına grafiti yapmakla yetinmemişti. Hayır, işi tırmandırmıştı. Sadece bana tahsis edilmiş bir şey yerine *kişisel* mülkümü hedef alarak değil, aynı zamanda bunu gecenin köründe yalnızken değil, gözümün önünde yaparak.

Kibirliydi. Kaba. Kinciydi. Biri devreye girip buna bir son vermediği sürece yıkıcı davranışlarının sonunun gelmeyebileceğinin bir göstergesiydi.

Hem Felicity'ye hem de Grayden'a bunu yapma fırsatı verilmişti. Belki denediler, belki de denemediler. Her iki durumda da, onun üzerindeki etkilerinin suç sınırlarını aşmasını engellemeye yetmediği açıktı. Blaise'e beni ya da eşyalarımı tekrar hedef alma fırsatı vermeyecektim.

Evimin önüne geldiğimde Dax'ın henüz eve gelmediğini gördüm. Her zamankinden daha geç geleceğini bana daha önce bildirmişti, bu yüzden hiç şaşırmadım.

Turuncu lekelerle uğraşarak vakit kaybetmek istemediğim için hemen kıyafetlerimi değiştirdim, mutfaktan temizlik malzemelerini aldım, lastik eldivenlerimi giydim ve hızla işe koyuldum.

Lekeyi koltuktan çıkarmak çok zor oldu, bu yüzden Dax kısa bir süre sonra arabasını garaj yoluna soktuğunda kolum ağrıyordu. Nefesimi üfleyerek kıl fırçayı koltuğun üzerine bıraktım ve sonra doğrudum. Vücudum şimdiye kadar onun çekiciliğine karşı duyarsızlaşmış olmalıydı, değil mi? Ama olmamıştı. Yakınından bile geçmemişti.

Yine de hormonlarım bu günlerde onun yanında sürekli erime nöbetleri geçirmiyordu. Ama takdirle iç çekmelerine neden olacak bir şey yaptığı anlar oluyordu. Şimdi olduğu gibi, arabadan güçlü ve erkeksi bir zarafetle inerken.

Ayaklarını sürüyerek, hoplayarak, kenarlara çekilerek ya da iterek oturduğu yerden kalkmadı. Sanki su gibi *akıp gidiyordu*. Ve sonra orada uzun boylu, yoğun ve takım elbiseli bir şekilde durdu, sanki lanet olası dünyanın sahibiymiş gibi.

Bana doğru yaklaştı ve arabamın kaputuna yaklaştı. Gördüğü manzara karşısında kaşları hafifçe çatıldı. "Anladığım kadarıyla bir şey dökmüşsün."

"Hayır, bir dökölme *oldu*," diye açıkladım eldivenlerimi çıkarırken. "Ama sorumlu olan ben değilim. Ve bu bir kaza değildi."

Bakışları daraldı ve duruşu gerildi. "Devam et."

Yorgun bir iç çekişle eldivenlerimi arabanın tavanına dayadım. "Blaise yine pislik olmayı seçti."

Dax'ın gözlerinin arkasında karanlık bir şey kıpırdadı. "Detaylandır." Emir alçak sesle, gürültülü ve tehditkârdı.

"Onu az önce benzin istasyonunda gördüm. İki arkadaşıyla birlikteydi. Bana pek de hoş olmayan şeyler söyledi."

"Ne gibi?"

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Bana 'üvey babasının yaşlı fahişesi' dedi. Felicity'nin işini kaybetmesine neden olduğun için beni suçluyor ve ayrıca seni kendi ailene karşı kışkırtan 'bok karıştırıcı bir fahişe' olduğumu iddia ediyor."

Dax'ın çenesi o kadar gerildi ki eminim acımıştır. Yolcu koltuğundaki kısmen çıkarılmış lekeye sert bir bakış attı. "Bunu o mu yaptı?"

Başımı salladım. "Uzaklaşırken içkisinin bir kısmını yanlışlıkla ve bilerek açık pencereden içeri döktü. Ayrıca"-gümüş boyadaki çizdiği işaret ettim-"arabamı da anahtarlamanın harika bir fikir olduğunu düşündü."

Dax ona iyice bakmak için eğildi. Yüzünde taş gibi, acımasız bir ifade belirdi ve kafa derimin diken diken olmasına neden oldu.

"Herhangi bir sonuçla karşılaşacağından endişe etmiyor, çünkü Lowe'un onu sizden koruyacağına inanıyor."

"Yanılıyor," dedi Dax, sesi jilet gibi keskin bir bıçak gibiydi. Doğruldu, cebinden cep telefonunu çıkardı, ekranı birkaç kez karıştırdı ve sonra telefonu kulağına götürdü. "Blaise Buchanan'ı bul," diye emretti çağrıya cevap veren kişiye. "Bir konuşma yapılması gerekiyor. Onu nereye götüreceğinizi biliyorsunuz." Aniden telefonu kapattı.

Dax bazen bunu yapardı. Birini arardı. Bir sipariş verdi. Aramayı sonlandırdı. Ve bana "bir çeşit çalışan" olduklarını söylediler.

Arabasına doğru ilerlemeye başladığında düşüncelerimden sıyrıldım. Ben de peşinden gittim. "Ne yapacaksın?" Cevap vermedi. "Dax?"

"Yaptıklarını bir daha asla tekrarlamayacağından emin olacağım."

"Tam olarak nasıl?"

Sürücü kapısını açtı. "Böyle sorulara cevap bekleme, Addison."

"Neden olmasın?"

Bakışları benimkilere kilitlendi, çok ciddi ve inatçıydı. "Her şeyi kendi yöntemimle hallediyorum. Bu asla değişmeyecek. Bu tür konuları seninle konuşmayacağım gerçeği de değişmeyecek. Hayatımın bu yönünün sana dokunmasını istemiyorum. Asla."

Bunun daha çok bana o yönünü göstermek istememesiyle ilgili bir durum olduğunu *hissettim*. Adalet sistemine asla güvenemeyen şiddet yanını, yani kişisel olarak hesaplaştığı yanını. Benden açıkça bir karar bekleyen tarafı - bu yüzünün her yerinde yazıyordu.

Dax'i onu asla kınamayacağıma dair temin edebilirdim ama bana inanacağından emin değildim. Ne geçmişte bana yaptığı yorumlardan sonra, ne de Brooks'un bana açıkladığı onca şeyden sonra. Dax'e *göstereceğim bir şey* olmalıydı -muhtemelen belli bir süre boyunca.

Buna hemen başlamak niyetindeydim, "Tamam. Sadece yakalanma."

Gözleri yüzümü taradı, her ayrıntıyı özümsemi, büyük olasılıkla bir huzursuzluk ipucu aradı - ya da belki de basit bir aldatmaca. Sonunda arabasının kapısını biraz daha araladı ve "Birkaç saat içinde evde olacağım. Bensiz yiye."

Sanki o dışarıda bana yapılan bir hakaretin intikamını alırken ben bunu yapacakmışım gibi. "Sen dönene kadar bekleyeceğim. Her zaman yaptığımız gibi birlikte yeriz."

Yine bana uzun, araştıran bir bakış attı. Başıyla onayladıktan sonra aracına bindi ve gitti.

O dönene kadar diken üstünde olacağımdan emin olduğumdan, kendimi meşgul etmenin en iyisi olacağını biliyordum. Bu yüzden arabamdaki lekeleri temizlemeyi bitirdim, cildimi temizlik ürünlerinin sıkıcı kokusundan kurtarmak için duş aldım ve ardından eşofmanlarımla otururken kız kardeşlerime ve Sabrina'ya görüntülü arama yoluyla Blaise olayını anlattım.

Hepsi Dax'ın benim adıma misilleme yapacağından emin oldukları kadar öfkeliydiler de, ama konuştuğumuz sırada tam olarak bunu yaptığını doğrulamadım. En yakınımıdaki insanlara bile onu suçlayacak bir şey söylemedim.

Oturma odasının penceresinden Dax'in döndüğünü görünce aramayı sonlandırdım ve kanepeden kayarak indim. O ön kapıdan içeri girerken ben de koridora çıktım. Onu şöyle bir süzdüm. İnanılmaz görünse de, huzursuzluğun resmiydi.

Gözlerinde öfke yoktu. Takım elbisesinde kırısklık ya da leke yoktu. Şiddetli bir karşılaşma yaşadığına dair hiçbir belirti yoktu; parmak eklemlerinde iz bile yoktu. Blaise'i dövmek için her ne kullandıysa, bu yumrukları değildi... tabii bir şekilde onları örtmediyse.

"Seni bir daha rahatsız etmeyecek," dedi Dax, sesi de yaydığı hava kadar soğukkanlı ve sakindi. Yanımdan geçip oturma odasına girdi ve oradaki eski içki dolabından kendine bir viski doldurdu.

Her ne kadar bazı ayrıntılar için onu dürtmek istesem de, bunun bir anlamı olmadığını gördüm - bana bir şey söylemeyecekti. "Seni Lowe'a ihbar edebilir."

Dax içkisinin bir kısmını geri devirdi. "Hayır, yapmayacak." Kendinden emin bir ifade.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "İnsanların genelde sana karşı konuşmadığını biliyorum. Ama Blaise farklı. Lowe'un koruyucu meleği olduğuna inanıyor."

"Blaise daha önce kendini dokunulmaz olarak görüyordu. Ama şimdi değil. Bu gece muhtemelen hayatında ilk kez yaptıklarından gerçekten sorumlu tutuluyordu. Bunu beklemiyordu. Ne kadar kötü olabileceğini bilmiyordu. Şimdi biliyor. Artık beni alt etmeye hazır olmadığını biliyor." Dax viskisinden bir yudum daha aldı. "Onun için tekrar gelmemi istemeyecektir. Eğer konuşursa onu uyaracağımı söylemiştim."

Umarım Dax bu kadar emin olmakta haklıydı. Ve umarım bir gün bana şu anda baktığı gibi bakmayı bırakırdı, sanki hem reddedilmeyi hem de kınanmayı bekliyormuş gibi.

Yasayı kendi ellerine alıp birini dövmesi *hoşuma gitti* mi? Hayır. Ama onu suçlamadım da.

"Bununla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedim. "Sen olmasaydın bu saçmalığı devam ettirecekti ve bir dahaki sefere daha kötü olacaktı."

Dax'in gözlerinde bir şey parıldadı. Sürpriz, belki.

"Felicity ve Grayden senin yaptığını tahmin edecekler," diye ekledim. "Blaise senin sorumlu olmadığın konusunda ısrar etse de, benzin istasyonundaki olayı onlara anlatmasa da -ki bu kesinlikle sana bir gerekçe sağlayacaktır- pek çok insan onun şerifle olan bağlantısını görmezden gelmeyecektir."

Dax başını umursamaz bir şekilde eğerek bunu kabul etti. "Sanırım bu akşam bir ara Felicity benimle temasa geçecek. Kendisi pek hoş bir insan olmayabilir ama çocuklarını çok sever; buraya geleceğinden şüpheliyim ama yine de bir şeyler söylemek isteyecektir."

Evet, o kadar cesur değildi. "Cep numaran onda var,
değil
mi?" "Hayır."

"Ama geçmişte onu aradın."

"Her seferinde numaramı sakladım. O ve Grayden'da benim numaram
var.

Ancak iş e-posta adresi."

Dax'a sadece bir e-posta göndermekle yetinmesi bana pek mümkün
görünmedi, zira annelik ve koruma içgüdüleri harekete geçecektir. "Onu
kontrol altına alamaması çok yazık. O zaman işler bu noktaya asla
gelmezdi. Ama belki de bir hayat dersi Blaise'in içindeki çarpık çocuğa iyi
gelecektir."

Dax gevşek bir omuz silkti. "Belki."

Bir yudum viski daha içmesini izlerken, "Akşam yemeği yemeye
hazır mısın?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "Beni mi bekledin?"

"Sana yapacağımı söylemiştim." Görünüşe göre bunu gerçekten
yapacağımdan o kadar da emin değildi.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra dudaklarını büzdü.

"Yemek yiyebilirim." "O zaman şimdi sipariş verelim."

Yemeğimiz nispeten sakin geçti. Zamanın büyük bir bölümünü bana
uzun bakışlar atarak geçirdi - bazıları şüpheli, bazıları sondalı, bazıları
temkinli ve bazıları tamamen esrarengiz.

Birkaç kez soru soran bir kaşla, gözlerimi kısarak ya da sabırsızca
havlayarak "Ne?" diye karşılık verdim. Ondan gelen her yanıt basit bir baş
sallama şeklindeydi.

Cep telefonu çaldığında, çalışanlardan birinin nezaketiyle, tabak
çanağı geldikleri arabaya geri yığıyorduk.

Mutfak masasından kaptı ve cevap verdi, "Ne yapıyorsun?
ne istiyorsun?"

Demek kardeşlerinden biriydi. Cevap vermek gibi bir alışkanlıkları
vardı.

Birbirlerinin telefonlarına alaycı bir kabalıkla cevap veriyorlardı.

Kaşları yavaşça kalktı. "Şimdi öyle mi?" diye sordu, ses tonunda
tembel bir tehdit vardı. "Telefonu ona ver." Başparmağıyla telefonun
ekranına dokunarak hoparlörü açtı.

"Sen yaptın," diye suçladı Felicity, sesi titriyordu - belki öfkeden,
belki gerginlikten, belki de her ikisinden.

"Ne yaptı?" Dax kayıtsızca sordu.

"Biliyor musun," dedi neredeyse ısırarak.

"Ben tahmin oyunları oynamam Felicity. Açık konuş ya da telefonu Caelan'a geri ver."

Görünüşe göre Caelan'a, onun aracılığıyla Dax'la bağlantı kurabileceği umuduyla gitmişti.

"Oğlum *berbat durumda*," diye tükürdü. "Çürük, kanlı, dehşet içinde. Ondan zar zor tek kelime alabiliyorum. Ona kimin zarar verdiğini söylemiyor ama bunu ancak sen yapmış olabilirsin."

Dax mutfak tezgahına yaslandı. "Nedenmiş o? Redwater'da kaç kişiye bir şekilde haksızlık ettiğini, başını beladan kurtarmak için her zaman Lowe'a güvendiğini bilmiyor olamazsın."

"O sendin," diye ısrar etti, sesindeki titreme şimdi daha belirgindi. "Tek bir kemiğini bile kırmadan onu çürüklere boğmayı nasıl başardın bilmiyorum ama bunu ancak dayak atmaya yabancı olmayan biri yapabilirdi."

"Yani otomatik olarak ben mi olmalıyım?"

"Arkadaşlarıyla konuştum. Addison'la karşılaştığını söylediler." Adımı sanki onu rahatsız ediyormuş gibi söyledi. "Blaise'i cezalandırdın. Onu travmatize ettin. Bunu ona nasıl yapabildin, Dax? O senin *kanından*."

"Bunu neden bir şey ifade ediyormuş gibi söylediğinizi anlamıyorum. Onun için bir şey ifade etmediği çok açık; öyle olsaydı karımdan uzak dururdu."

Bir duraklama. "Hangisi daha kötü bilmiyorum. Onu -genç bir çocuğu, kendi kuzenini- yaptığın şekilde incitebilmen mi, yoksa bunun seni zerre kadar rahatsız etmemesi mi? İnsanlar senin hakkında söylediklerinde haklılar. Sende ruh yok."

Öfke damarlarımda dolaştı. *Kaltak*.

Dudakları gerildi. "Genç bir çocuğun zarar göreceği düşüncesi seni üzüyor, değil mi? Bana gelip Blaise'e sorun çıkaran birini korkutmamı istediğin zamanları ne çabuk unutuyorsun. Onlar da erkekti. Birinin oğluydular. Bu seni rahatsız etmedi."

Kekeleydi. "Blaise'den uzak dur."

"Onu Addison'dan uzak tut." *Yoksa bedelini öder.*" söylenmemişti ama Dax'ın ses tonunda duyulmuştu.

Hafif bir karıştırma sesi duyuldu ve ardından bir erkek iç çekerek telefonu kapattı.

"Gittiler," dedi Caelan. "Kapıma gelip numaranı istediğinde onlara defolup gitmelerini söyleyecektim ama senin evine gelmelerini istemedim. Grayden onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Sanırım onunla gelmesinin tek nedeni başını belaya sokacak bir şey yapmasından endişelenmesiydi. Addison ve Blaise arasında tam olarak ne oldu?"

Dax olayı anlattı, gözlerinde zaman zaman öfke parlarsa da sesi sakinliğini koruyordu. "Felicity görünüşe göre Blaise'in başına gelenlerden benim sorumlu olduğuma ikna olmuş durumda," diye ekledi.

Gözlemlediğim kadarıyla, telefonda onu herhangi bir suçla ilişkilendirebilecek hiçbir şey söylememişti. Ailesi de öyle, bu yüzden Caelan, "Belki de onu döven her kimse buna güveniyordu. Birinin ona bir noktada ders vermeyi seçmesi kaçınılmazdı - çok fazla düşman edinmişti."

"Öyle," diye kabul etti Dax.

Kardeşiyle konuşmaya devam ederken, içimde hâlâ kaynayan karanlık duygulara rağmen, kendimi gülümsemek isterken buldum. Neden mi? Çünkü birkaç hafta önce olsa Dax telefonun hoparlörünü açmazdı. Hatta telefona cevap vermek için odadan bile çıkabilirdi; belki de daha sonra bana bir özet geçebilirdi.

Bu gece beni de dahil etmişti. Başkaları için çok önemsiz bir şeydi ama onun için değildi. İnsanları işin içine katmaktan hoşlanmayan ya da buna ihtiyaç duymayan bu temkinli, içine kapanık kişi için, bu durumda kişisel işi bir şekilde onlarla ilgili olsa bile. Çok yalnızdı, tek başına hareket eden biriydi.

Sonunda Dax konuşmayı tamamladı ve telefonu kapattı. "Sanırım Felicity'nin birinden numaramı isteyeceğini tahmin etmeliydim."

"Üzgün olmasını anlıyorum, oğlu dövülen her anne üzülür.

-Ve bunun için onu suçlamıyorum. Ama az önce söylediği saçmalıklar yüzünden ona çok kızgıyım. İnsanlar bunu size çok sık yapıyor."

"Ne?"

"Onları hedef almanızdaki rollerini atlayın; ruhunuz yokmuş gibi şeyler söyleyin." Sanki Dax'ın yaptıkları lanet olası bir seri katilin yaptıklarıyla kıyaslanabilirmiş gibi Michael Bale hakkında da böyle şeyler söylemişlerdi. "Bu gece olanların ağırlığı senin üzerinde değil."

Dax tezgâhtan uzaklaştı, ifadesi okunamıyordu. "Tüm ağırlığıyla değil ama bir kısmı öyle. Ne de olsa durumu pek çok şekilde ele alabilirdim."

"Ama Blaise senin nasıl bir yol izleyeceğini biliyordu; neyi riske attığını biliyordu. Yine de yaptı."

Dax başını yana eğdi. "O insanların haklı olup olmadığını merak etmiyor musun?" diye sordu, sesi düzdü. "İçimde bir şeylerin eksik olup olmadığını merak etmiyor musun? Bu gece yaptığım şeyden dolayı suçluluk duymuyorum. Birini incittikten sonra asla hissetmem."

"Ama sen sadece onlara karşılık veriyorsun. Etrafta dolaşp rastgele insanları tekmelemiyorsun. Ve hayır, sende bir şeylerin eksik olup olmadığını merak etmiyorum. Sende hiçbir sorun yok. Aksini söyleyeni de sikeyim."

Gözlerinde bir şey vardı, tam olarak tanımlayamadığım bir duygu. Önündeki zemini işaret etti. "Buraya gel," dedi usulca.

Yutkunarak aramızdaki mesafeyi sadece dört adımda kat ettim.

Nemli saçlarımdan bir tutam aldı ve parmağına doladı. "Belki de haklısın. Ya da belki Kırmızı Başlıklı Kız gibi karşındaki büyük, kötü kurdu görmüyorsundur. Belki de onu gerçekten görmek istemiyorsun, bu yüzden kendine orada olmadığını söylüyorsun."

Dilimi alt dudağımın iç kısmında gezdirdim. "Onu görüyorum. Kurtlara göre oldukça korkutucu. Tehlikeli olduğu kesin. Ama ruhsuz değil. Ve ondan biraz hoşlanıyorum."

Gözleri tarif edilemez bir duyguyla parıldayan Dax ağzını benimkine doğru indirdi. *Neredeyse* benimkine. Dudaklarımız arasında sadece birkaç santim varken, "Güzel. O da senden hoşlanıyor gibi."

Bölüm Yirmi Bir

Ertesi sabah duşun sıcak suları üzerime yağarken, şaşkınlık içinde Dax'e baktım. Beni hazırlıksız yakalamak gibi bir huyu vardı. Bunu her zaman bilerek yaptığından bile emin değildim. Davranışlarını ya da tepkilerini mükemmel bir şekilde tahmin edebileceğiniz biri değildi.

Örneğin şu anki durumu ele alalım.

Şimdiye kadar, on beş dakika içinde beni *üç kez* şaşırtmıştı. Her şey duş kabinine aniden girmesiyle başlamıştı. Asla birlikte duş almazdık. Bu katı bir kural değildi. Sadece yapmazdık. Ama bu sabah, bunu sıradan bir şey olarak gören birinin umursamazlığıyla bana katılmıştı.

Bana sokulduğundan falan değil. Buna gerek yoktu; kabin genişti ve duş başlığı da büyüktü. Ama vücutlarımızı ayrı ayrı sabunlarken ve saçlarımızı yıkarken birbirimize yakın durmuştuk.

Sıradanlığa yakın bir şey hissetmemiştim. Nasıl hissedebilirdim ki? Ellerini kendine saklamış olabilirdi ama gözlerindeki bakış? Vahşiydi. Ahlaksız. Açgözlüydü. Avını yakalamak üzere olan aç bir yırtıcının bakışları gibiydi. İlginin gücü ve ağırlığı o kadar güçlü ve elle tutulabilirdi ki etkilendiğimi *hissettim*.

Ve evet, nemliydim. Dahası, hormonlarım tam gaz çalışıyordu ve sinir uçlarım çalkalanıyordu.

Belki de duşta seks yapmak için buradadır diye düşünmüştüm, bunu tamamen anlayabilirdim. Ama durulandıktan sonra geri çekildi. Bu iki numaralı sürprizdi.

Hayal kırıklığı midemin çukurunda belirmişti. Düşündüğüm gibi kabini terk etmemişti. Hayır. Duş bankına gelişigüzel oturmuştu - bacaklarını açmış, siki sertleşmiş, duruşu alfa gibiydi- ve sonra duşumu bitirmemi izlemek için yerleşmişti. Ve böylece üç numaralı sürprize ulaşmıştık.

Ellerim saç kremimi saçlarıma yedirirken duraksadım ve başımı hafifçe yana salladım. "Cidden orada öylece oturup izleyecek misin?"

Kaslı bir omuz akıcı bir şekilde inip kalktı. "Neden olmasın?"

"Şey... normalde bunu yapmazsın." Ve bu beni dengesiz hissettirdi. Kendimden utandım. Hatta biraz beceriksiz... Bunun vücut dilinden anlaşıldığına emindim.

Bir kaş yukarı kalktı. "Yüzüklerimi takıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Sen benimsin, değil mi?"

M harfi karşısında hazırlıksız yakalandığım için bir an tereddüt ettim.

"Evet." "O zaman neden kendini rahatsız hissediyorsun? Güvende olduğunu biliyorsun.

benimle birlikte. O yüzden devam et. İzlemek istiyorum." Bu yumuşak, ikna edici ses tonu bir yemdi. Bir tuzak. Bol, cinsel ödüllerin yemini.

Cinsel ödülleri kim istemez ki?

Sesinde gömülü olan zorlayıcı notanın beni tavşan deliğinden aşağı çekmesine isteyerek izin verdim. Tereddütlerimin ve beceriksizliğimin o kadar kolay yok olduğunu hissettim. Doğal olarak güvenlik ve uyarılmanın birleştiği o zihinsel alana düştüm.

Gözleri kukuletalaştı, onayla yanıyordu. "İşte iyi bir kız. Geriye kalan her şeyi bırakın."

Saç kremimi sürmeye devam ettim, tenim sadece sudan ve buharlı havadan değil, bakışlarını tembelce üzerimde gezdirmesinden de sıcaktı, orada bariz bir açgözlülük alevleniyordu. Bunun odağında olmak beni... yakalanmış hissettirdi. Kapana kısılmış. Çıplak. Tüm savunmalarım elimden alındı.

Nabzım ritmini kaybetti. Ağzım kurudu. Meme uçlarım Zonklama.

Daha fazla, beklenti üzerimde ve içimde süründü, her sonumu doldurdu yarık. Kabindeki atmosfer yoğun ve sıcaktan bunaltıcı bir elektriğe dönüştü.

Saç kremi saçlarımdan arındırırken, dikkatim onun sikine takıldı; o kadar kalın ve sertti ki. Onu istiyordum. İçimi doldurmasını, beni almasını, bana sahip olmasını istedim. Sürtünmeyi, ateşi ve ardından gelecek mutluluğu istiyordum.

Tanrım, cinsel gerilim neredeyse acı vericiydi.

"Buraya gel," dedi, sesi alçalıyor, kalınlaşıyor, bedenimin asla karşılık veremediği o büyüleyici niteliğe bürünüyordu.

Nabzım derhal bir sıçrama, atlama ve zıplama yaptı. Bacaklarının arasında durmak için hareket ettiğimde, heyecanın tadı dilimde otururken duş paspası boyunca ilerledim.

Parmak eklemlerini büzülmüş bir meme ucunun üzerinde gezdirdi. "Bu sabah seçme hakkın var. Bana binmek mi istersin, yoksa becerilmek mi?"

Aslında ikisi de. Ama dün gece yatakta ona binmişim. Ve şu anda, ihtiyaçla sınırsız sarılmışken, en çok arzuladığım şey, onu sık sık şiddetin kıyısında dengede bırakan cinsel sertlikti. "Becerilmek istiyorum."

Dilini gergin bir tomurcuğun etrafında kıvırdı ve sertçe emdi, benden bir nefes aldı. "Sert ve hızlı olacak," diye uyardı.

"Kulağa hoş geliyor." Şipşakları severdim.

Yavaşça ayağa kalktı ve bana baktı. Cesur ve acelesiz bir hareketle elini boğazıma doladı. Kavrayışında kolay ya da çekingen bir şey yoktu. Sıkıydı. Baskındı. Hakimdi.

Ve tüm varlığım eridi gitti.

Serbest eliyle amımı avuçlarken ağzımın bir köşesini yaladı ve kemirdi. "Islak mısın?"

Cevap vermek için dudaklarımı araladım-"*Siktir*," diye bağırdım iki parmağını içime sokarken.

"Hmm, öylesin. İyisin." Ağız benimkini yakaladı ve dili içeri girdi. Her zamanki gibi o ağız beni benden aldı. Öpüşme bir duygusallık çalışmasıydı ve açgözlülük, baskınlık ve niyetle sıkıca iç içe geçmişti.

Bedenimin tepkisi anında oldu. Tıpkı havanın kendisi gibi ısındı, uğuldadı, şarj oldu.

Ben de onu öptüm, kalbim küt küt atıyor, heyecandan titreyerek omurgama doğru ilerliyordum. Parmaklarını hareket ettirmedi, amım parmaklarının etrafında sıkılıp kasılırken bile onları oldukları yerde tuttu.

Midem bir faaliyet kuyusuna dönüştü; çırpınıyor, dönüyor ve takla atıyordu. Her türlü içsel çan, ısıklık ve havai fişek patlıyordu. İyi hissettiren kimyasallar kanıma karışıyor ve başımı döndürüyordu.

Öpücükten geri çekildi, boğazımı serbest bıraktı ve parmaklarını amımdan çekti. Gözlerindeki ihtiyaç ışıltısı parladı, yoğunlaştı, ısıldadı ve ben onun "yumuşak ve şehvetli" enerjisinin yol vermeye başladığını hissettim...

Ve sonra gitmişti.

İkimizi de kabaca çevirdi ve beni soğuk fayanslı duvara sırtladı. Avuç içleri kıcıımı sıkıca kavradı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı.

Bacaklarımı onun etrafında dolayarak bir elimle ensesini kavradım ve diğer elimle saçlarını tuttum. Kalbim sabırsız bir beklentiyle atıyor, bu da nefes alış verişlerimi berbat ediyordu.

Dax sikinin geniş başını içime soktu, dudakları kulağımın üzerinde gezindi. "Bir kadının ilki olmanın bir erkeği çok sahiplenici yapabileceğini duymuştum. Doğru olduğu ortaya çıktı." Beni sikinin üzerine oturttu, sahiplenmesinin şoku ciğerlerimdeki havayı çaldı, aşırı gerilmiş duvarlarımın yanmasına ve nabız atmasına neden oldu.

Yüce Tanrım.

"Seni başkasıyla görmekten hiç hoşlanmadım. Ve şimdi" -sikini geri çekmeye başladı- "artık başka hiçbir erkek sana sahip olamayacak." Beni sertçe becerdi, hızı hızlı ve çılgıncaydı, shaftı her itişte klitorisimi sıyrıyordu.

Saçlarının tutamlarını sıkıca kavradım, dudaklarıma bastırıldığı dudaklarına karşı nefes nefese küçük iniltiiler çıkardım. Aletinin içimi tekrar tekrar kesmesi, sıkı iç kaslarıma doğru itmesi, kendini derinlere zorlaması... Hiçbir şey onu yenemezdi. Hiçbir şey.

Karnımda hınzırca bir gerilim oturmuş, güç topluyor, yoğunluğu keskinleşiyor, kalçalarının her ağır, yukarı doğru vuruşuyla artıyordu. Oh, ve sonra orgazmım üzerimde beliriyordu. İnemelerim daha hızlı ve daha yüksek sesle geliyordu, tırnaklarımı boynunun arkasına geçirdim.

Parmak uçları kıcıımın etine batarken beni daha sert siktirmeye başladı. "İkimizi de boşalt."

Bir elimi aramıza soktum ve klitorisime odaklandım; çekiştiriyor, yuvarlıyor, fiskeliyordum. Ağzı bir hırıltıyla benimkini aldı. Hayır, tahrip etti. Öpücük vahşi, yaralayıcı ve ateşliydi. Ve içimde kaynayan gerilim topu kabardı ve *patladı*.

Göz kamaştırıcı beyaz-sıcak bir zevk içimde güçlenirken melek koroları şarkı söyledi, varlığımın her santimini doyurdu. Ağzına doğru çılgılık attım, amım dalgalandı ve içime vahşice girmeye başlayan siki sıkı. Acımasızca son bir kez daha derine itip patladığında aleti şişti ve zonkladı.

Gözlerimi kapattığımda, serbest bırakılmam yavaş yavaş azalırken düzensiz nefesimi sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. "Aletini gerçekten sigortalatmalıyız," diye mırıldandım, başımı fayanslı duvara yaslayarak. "Bilirsin, ne olur ne olmaz."

"Ne olur ne olmaz diye?" diye sordu, sesinde bir gülümseme vardı. Omuz silktim.

"Bilmiyorum. Her ihtimale karşı."

Boğazıma sokuldu, dudakları kıvrıldı. "Doğru."

Dušta işimiz bittiğinde dışarı çıktı ve iki havlu aldı. Birini bana verdi, diğerini beline sardı ve ortadan kayboldu. Vücudumu kuruladım, bornozumu giydim ve saçlarımı kuruttum.

Mırıldanarak doğruca dolaba yöneldim ve ne giyeceğimi düşünerek kıyafet seçimime göz attım. Dax içeri girerken sol tarafıma baktım. Çoktan giyinmişti, muhteşem vücudu lacivert bir polo tişört ve koyu gri bir pantolonla kaplanmıştı. Golf kıyafetleri içinde bile çok seksi görünüyordu; özellikle de kısa kollu gömleği kaslı kollarını ortaya çıkardığı için.

Ayaklarını dikti. "Önümüzdeki Cumartesi için planın var mı?"

Zihnimdeki takvimde gezinirken dudaklarımı büzdüm. "Çalışıyor olacağım. O gün için planlanmış bir doğum günü partisi var."

"Ekibinizin siz olmadan idare edebilmesinin bir yolu var mı?"

"Gerekirse." Etkinlik büyük bir şey değildi. Aile, kızlarının on altıncı doğum günü partisinin nispeten gösterişsiz olmasını istemişti. Başımı yana eğdim. "Neden?"

"Katılmam gereken bir iş yemeği var. Benimle gelmeni istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Yapar mıydın?"

"Bir misafir getirmem için davet edildim. Katılımcıların bir iş yemeğine yanlarında birini götürmesi yaygın bir durum değil, ancak nadir de değil. Doğal olarak, insanlar eğer varsa sevgililerini de bu tür etkinliklere götürüyorlar."

"Yani bu bir randevu olmayacak mı? Çok yazık," diye takıldım.

"Romantik olmaya çalışmanı izlemek muhtemelen eğlenceli olurdu."

Kaşları hafif bir hakaretle yukarı kalktı. "Romantik olamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Eğer gerçekten olmak *istiyorsan*, yani gerçekten, gerçekten olmak istiyorsan, elbette." Adam muhtemelen aklına koyduğu her şeyi yapabilirdi. "Ama kabul edelim, bu senaryo asla gerçekleşmeyecek, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Ekibinizin, ekibiniz olmadan Sen?"

"Evet, çok büyük bir olay değil." Onlar için sorun olmazdı. daha önce birçok kez bensiz etkinliklerde çalıştı. "Bana yemekten biraz daha bahset."

"Çok daha küçük ölçekte olsa da çoğunlukla bir ağ kurma etkinliği. Biz de dahil olmak üzere, konuk listesi sadece on altı kişiden oluşacak."

Muhtemelen sıkıcı ve sıkıcı olacaktı, ancak Sapphire Glade'in "dünyasında" daha fazla profesyonelle tanışmamın da faydası olabilirdi, böylece bundan bir şeyler elde edebilirdim. "Kendinizi kaptırdığınız pek çok faaliyetin temelde kurumsal olması biraz üzücü. Örneğin bugün olduğu gibi. Sen ve baban potansiyel anlaşmaları görüşmek üzere iş ortaklarınızla golf oynamaya gidiyorsunuz."

"Öte yandan sen hâlâ Alicia ile film izliyorsun, Evet?"

"Evet. Ne yazık ki bizimle gelemeyecek olan annemizi saymazsak, Alicia benimle korku filmi izleyecek tek kişi."

"Kardeşlerim, Jag ve Maverick daha sonra gelecekler-izlemek istediğimiz canlı bir boks maçı var ve ev sahibi olma sırası bende." Bana tuhaf tuhaf baktı, sanki "çocuklarla" kaliteli zaman geçirmesinden şikâyet etmemi bekliyormuş gibi.

"Güzel. Alicia ve ben eve gelmeden önce bir barda durup birkaç kadeh içebiliriz ama çok geç dönmeyeceğim." İfadesinde bir anlık bir değişim oldu - oradaki duyguyu okuyamadım. "Ne?"

"Başka bir isteğim var."

"Neymiş o?"

Aramızdaki kısa mesafeyi bilinçli adımlarla yavaşça kapattı ve karnımın çırpınmasına neden oldu. Uyumsuz gözlerinde bir şey parıldıyordu, onları benimkilerle kilitledi ve dikkatimi esir aldı. "Bugün ne giyeceğini benim seçmeme izin vermeni istiyorum."

İçimdeki her şey bir an duraksadı. "Ne? Neden?"

"Öyle işte," diye cevap verdi, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ona bakakaldım, şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Bazı kadınlar bunu kabul etme düşüncesine bile içten içe karşı çıkabilirdi. Ama ben toplumsal beklentileri geçersiz kılmakta garip bir güç buldum. Ve bana göre, diğer insanların ne düşüneceği konusunda endişelenmek için çok yaşlıydım - özellikle de hakkımda asla öğrenemeyecekleri bir şeyle ilgili olarak.

Hayır cevabını vermemi engelleyen şey genellikle benden seks dışında çok az şey istemesiydi. Sanki benden hiçbir şey istemiyormuş gibiydi - sanırım bu kendini benden ayrı tutma içgüdüsünün bir parçasıydı. Bu yüzden ne giydiğime yatırım yapmakla kalmayıp onu seçmek istemesi bana tuhaf değil iyi hissettirdi.

Başka bir şey daha vardı. "Ne seçeceğinizi merak ediyorum."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Yoksa bana söylemeyecek misin?"

"Hayır." Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı doğru eğildi - merakımın tatmin edilmemesinden hoşlanmadığımı *biliyordu*.

"Rahatsız edici bir şey mi olacak?"

"Hayır."

"Zaten sahip olduğum bir şey mi olacak?" "Evet."

"Duruma ve hava koşullarına uygun olacak mı?"

Dax içini çekti. "Bunu fazla düşünüyorsun. Düşünme. Bu basit bir istek. Hayır demekle özgürsün. Ama kabul edersen," diye ekledi sesini alçaltarak, "bu beni memnun eder."

Alt dudağımı sıktım, motivasyonunu anlamaya çalışıyordum. Eğer BDSM bağlamında olsaydı, ki Üstler genellikle altlarını giydirmekten hoşlanırlardı, anlardım. Ya da sağlam bir ilişki içinde olan ve kimliklerini birlikte keşfetmekten hoşlanan iki kişi olsaydı, anlardım. Ama bu... evet, sadece afalladım.

Kıyafetimi seçmesine izin vermekle ilgili bir sorunum yoktu. Tuhaf bir şey istemiyordu. Kanla bir sözleşme imzalıyor da değildim. Seçiminden memnun kalmazsam fikrimi her zaman değiştirebilirdim. Sadece onu bu talebi yapmaya iten şeyin ne olduğunu açıklığa kavuşturmak isterdim. Ama yüz ifadesinden bunu alamayacağımı görebiliyordum.

Onu memnun etmek istedim mi? Evet, istiyordum. Bunu kendime inkar etmeye gerek görmedim; bunu bir zayıflık olarak algılamadım. Birinin kendini iyi hissetmesini istemenin neresi zayıflıktı? Ve pek çok insanın Dax'ın "iyi" hissetmesini sağlamakla gerçekten ilgilenmediği izlenimini edinmiştim ki bu çok üzücüydü. Başkalarının onu yargılamasına, yanlış okumasına, kınamasına, hakkında yalan söylemesine ya da onu değiştirmeye çalışmasına alışmıştı.

Onun isteğine rıza göstermek pek çok kişi tarafından normal karşılanmayabilirdi ama Dax'la evliliğimde gerçekten geleneksel olan hiçbir şey yoktu. Çoğu çiftin sahip olduğu bağa ve uyuma asla sahip olamayacaktık, bu yüzden onlar gibi davranıp davranmadığımız konusunda endişelenmenin pek bir anlamı yoktu.

Kıyafetlerimin olduğu raya el salladım, geri çekildim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tamam, devam edin."

Gözlerinde bir memnuniyet ifadesi belirdi ve sonra benim seçtiklerime döndü. Askılar şingirdadı ve kumaşlar hışırdadı. Dax'in kararsız bir yanı yoktu; hayatının her alanında hızlı ve etkili kararlar verirdi. Görünüşe göre kıyafetlerim söz konusu olduğunda da bu böyleydi, çünkü hiç duraksamıyor, tereddüt etmiyor ya da oyalanmıyordu.

Hafif kalça dekoltesi olan limon kemerli gömlek elbisemi seçti - bence sağlam bir seçim. Orada durmadı. Hayır. Dantelli, limonlu iç çamaşırlarımı ve sarı şeritli beyaz topuklu ayakkabılarımı da seçti.

Eşyaları yatağımın üzerine yayarken -yere koyduğu ayakkabılarım hariç- mırıldandım. "İçinde bir modacının yaşadığını kim bilebilirdi?"

Bakışlarındaki bıkkınlık hissi beni sadece gülümsetti.

"Peki bunu kabul etmemin seni neden 'memnun' ettiğini söylemeyecek misin?" Çünkü bunu anlayamamak beni öldürüyordu.

Bunu hissetmiş olmalı, çünkü dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır."

Pislik.

"Bu sabah kahvaltıda ne istersin?" diye sordu. "Sen giyinirken ben sipariş edeyim."

"Hmm, bisküvi ve sos iyi gider." Keskin bir baş hareketiyle ortadan kayboldu.

Bornozumu çıkardım, kıyafetimi giydim, saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde topladım ve biraz makyaj yaptım. İşim bittiğinde, kapı zili çaldığında gülümseyerek odadan çıktım. Yemek gelmişti. Harika zamanlama.

Merdivenlerden indim, hazır olmaktan çok-

"Şerif," diye selamladı Dax, açık ön kapının yanında duruyordu, geniş yapısı görüşümü engelliyordu.

Adımlarım duraksadı. *Şerif mi?*

"Dax," diye gürledi başka bir ses. *Lowe*. "Birkaç dakikanızı alabilir miyim diye soracaktım."

Bu bir istek değil, bir niyet beyanıydı. Ama orada neredeyse fark edilmeyen bir rahatsızlık notası vardı. Dax'ten talepte bulunmaktan kim rahatsız olur ki?

Dax yavaşça kenara çekilip diğer erkeğin içeri girmesine izin verirken koridorda ilerledim. Sıska bir yüze ve kapalı gözlere sahip olan Lowe, soğukkanlı ve telaşsız bir adımla içeri girdi. Ama gergin omuzları gerginliğini ele veriyordu.

Yalnız değildi, ama yanındaki polis - Dax'e başıyla onay veren esmer tenli sevimli bir adam - eşiği geçmedi. Bana bunun *benimle* bir *ilgisi yok* gibi geldi. Bu da Lowe'un "iş için" burada olmadığı anlamına geliyordu.

Düz bakışları üzerimdeydi. Sertleşti. Bozuldu. Görünüşe göre beni de yeğeni ve büyük yeğeniyle aynı tiksintiyle görüyordu. Ve umursadığımı söyleyemezdin.

Yüzündeki ifadeyi çabucak sildi ve Dax'a döndü. "Burası güzel bir yermiş." Boş, boş bir söz.

"Planlarım var, bu yüzden elini çabuk tutman gerekecek," dedi Dax ona, sesi sakın ama kararlıydı. "Havadan sudan konuşmayı bırak ve bana neden burada olduğunu söyle."

"Pekâlâ." Lowe çenesini kaldırdı. "Dün beş ile yedi saatleri arasında neredeydiniz?"

"Burada," diye yalan söyledi Dax, ses tonunda, yüz ifadesinde ya da duruşunda hiçbir aldatma belirtisi yoktu. "Neden?"

Lowe gözlerini kıstı. "Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

"Ben." Dax'e yaklaştım. "Ben Addison Mercier, onun karısıyım." Bir polise yalan söylediğim için kötü mü hissediyordum? Bu durumda değil, hayır. Her halükarda Dax için yapardım.

"Nerede olduğumla neden bu kadar ilgileniyorsun Lowe?"

"Blaise Buchanan." Şerif gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bu ismi söyledi.

Dax hafifçe omuz silkerek cevap verdi. "Peki ya o?"

"Dün sağlam bir dayak yedi." Lowe ellerini silah kemerinin üzerine koydu. "Annesi senin bu olayla bir ilgin olduğuna inanıyor."

"Blaise onu suçladı mı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi şerif isteksizce, bakışlarını Dax'e çevirmeden önce. "Aslında, senin bu olayla hiçbir ilgin olmadığı konusunda kararlıydı. Ama kimin sorumlu olduğunu söylemeyi reddediyor."

Kollarımı kavuşturdum. "Yani aslında buraya geçerli bir şüpheliyi sorgulamak yerine yeğeninizi yatıştırmak için mi geldiniz?"

Lowe'un gözleri bir kez daha kısıldı. "Bu tür şiddet olaylarının yaşandığı yerlerde, Dax her zaman geçerli bir şüphelidir. Ve dün Blaise ile aranızda bir olay yaşandığına göre bir nedeni olduğunu söyleyebilirim."

"Buna bir 'olay' diyebilir miyim bilmiyorum. Arkadaşlarının önünde hava atmak için bazı zekice laflar etti," dedim kasıtlı olarak alttan alarak. "Gençlerin nasıl olabileceğini bilirsin. Yeğenin nasıl olabileceğini de biliyorsun. Ve dediğim gibi, burada benimle birlikte olduğu için Dax'i olanlarla ilişkilendirecek hiçbir şey olamayacağını bildiğimden, tek yaptığınız onun zamanınızı boşa harcamasına izin vermek."

Yanaklarında hafif bir kızarma oldu ama bunu inkâr etmedi. İnkâr edemezdi. Yeğenini yatıştırmak için buradaydı, bunu hepimiz biliyorduk.

"Başka sorunuz var mı?" Dax şerifin dikkatini tekrar kendisine çekerek sordu. "Yoksa burada işimiz bitti mi?"

Lowe dudaklarını birbirine bastırdı. "Daha sonra başka sorularım da olabilir. Şimdilik işimiz bitti. Ama Blaise'e her kim elini sürdüyse bunu tekrar yapmayı düşünmeli." Polis arkadaşının yanından omuz silkerek sertçe çıktı. Adam Dax'a kaşlarını kısa bir süre kaldırdı ve Lowe'un peşinden gitti.

Kapıyı kapatırken Dax'e, "Seni sorgulama ihtimalinin az da olsa olduğunu düşündüm," dedim. "Felicity'nin ona küçük hikâyeler anlatması hiç de akıllıca görünmüyordu. Yani, o... Ne? Neden bana tuhaf tuhaf bakıyorsun?"

"Ona yalan söyledin," diye yorumladı Dax. "Gerçeği çarpıtmadın. Sadece ayrıntıları atlamadın. Düpedüz yalan söylediniz."

Bu kadar şaşırmış görünmesinden rahatsız olarak kaşlarımı çattım. "Tabii ki söyledim. Sana bir mazeret vermeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Sessizliği her şeyi anlatıyordu.

Ağzımın gerildiğini hissederek ellerimi kalçalarımaya dayadım. "Bak, geleneksel nedenlerle evlenmemiş olabiliriz ama sen hâlâ benim kocamsın. Benim sadaketime sahipsin. Hem de *sonuna kadar*. Ne olursa olsun her zaman senin yanında olacağım. Buna alış artık."

Doğrudan bakışları pek çok duyguyla titreşiyordu - hepsi milisaniyeler içinde var olup yok oluyor, ne düşündüğü ya da hissettiği hakkında hiçbir fikrim kalmıyordu.

Bir elini saçlarıma daldırdı ve yumruk yaptı - çok sıkı değil, ama dikkatimi çekecek kadar sıkı. "Benim gibi bir adama böyle bir söz vermek tehlikelidir." Kelimeler yumuşaktı. Sessizdi. Ciddi.

Yutkundum, ellerim yanlarıma doğru kaydđ. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, seni buna bağlı tutacağım anlamına geliyor," diye uyardı. "Senin onaylamayacağını bildiğim bir Şey yaptđımda bile - ki çoğu insanın onaylamayacağı pek çok Şey yapacağım - yine de seni buna bağlı tutacağım."

"Öyle de yapmalısın. Sana söz verdim." Elimi kaldırdım ve yüzük parmağımı hafifçe oynattım. "Daha önce hep sözüme sadık kalmadım mı?"

"Evet, söyledin. Ama benim için bir polise yalan söylemek başka bir Şey. Lowe'u sevmiyorsun ya da saygı duymuyorsun. Kız kardeşlerine, arkadaşlarına, anne babana yalan söyleyebilir misin? Benim için sevdiğin insanlara yalan söyleyebilir misin?"

"Evet." Bunu tüm kesinliğimle söyleyebilirdim. "Zaten söyledim. Yani, tam olarak ihmal yalanlarıydı. Dün Sabrina ve kız kardeşlerime Blaise'in yaptıklarını anlatırken olduğu gibi. Onunla Şahsen ilgileneceğini tahmin ettiler - bunu teyit etmedim. Ama doğrudan senin ilgilenip ilgilenmeyeceğini sorsalardı, hayır derdim."

Yalan söylediğimi bilirlerdi elbette. Ama aynı zamanda anlarılardı da. Beni tanıyorlardı; onu koruyacağını biliyorlardı.

Dax'in saçımı tutuşu, kafa derimin karıncalanmasına neden olacak kadar sıkılaştı.

-Ve evet, ah. Burnundan bir nefes çekti. "Bana böyle sadakat yemini ettiğini duyunca, kiminle evlendiğin hakkında bir fikrin olup olmadđđını merak etmek zorundayım. Kurdu gördüğünü söylüyorsun ama gerçekte neler yapabileceğimi bildiğinden emin değilim. Sanırım bu tartıŐmalı bir konu. Sen seçimini yaptın. Artık geri dönmek için çok geç. Denesen bile izin vermezdim. Sen benimsin. Seni ben yarattım. Bunun kanıtını parmağında taşıyorsun." Durakladı, gözleri parlıyordu. "Ve her zaman da öyle olacaksın."

O akşam eve döndüğümde saat onu geçiyordu. İçeri girdiğimde beni boğuk sesler ve derin erkek kahkahaları karşıladı. Sesleri oturma odasına kadar takip ettim. IŞık loŐtu ve söz konusu ışđın çoğu geniş ekran televizyonun parıltısından geliyordu. Yine de bu görüşümü engellemedi. Bakışlarımı geniş alanda gezdirdim ve ... *kahretsin*.

Bakın, Dax dışında hiçbir erkeğe ilgi duymuyordum ama bu, eve geldiğimde oturma odamın etrafında uzanmış, için için yanan beş muhteşem erkeğin görüntüsünü takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyordu, değil mi?

Dax, Caelan ve Maverick kanepeye yayılmış, Drey ve Jag ise bir koltukta dinleniyordu. Bir odada bir sürü alfa ve testosteron vardı. Ne büyük bir nimet.

Dax eve döndüğümde bu küçük manzarayla karşılaşmaktan şikayetçi olabileceğimi mi düşünmüştü?

Pfft.

Beş çift göz bana çevrilince gülümsedim. "İyi akşamlar çocuklar." Karşılık olarak merhabalar, baş sallamalar, bir bira şişesinin havaya kaldırılması ve hatta bir selam aldım.

"Film nasıldı?" Dax bana sordu.

"Cehennem kadar ürkütücü olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum." Alicia o kadar korkmuştu ki bir ara haç işareti bile yapmıştı - o kadar da dindar biri değildi.

Jag kaşlarını çatı. "Neden sevindin?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Seni ürpertmeyecekse bir korku filmi izlemenin ne anlamı var?"

"Güzel elbise," dedi Maverick. "Dax, gerçekten bu şekilde dışarı çıkmasına izin mi veriyorsun? Sanki erkeklerin ona asılmasını *istiyorsun*."

Kimse benim bir şey yapmama *izin vermediği için* "ona izin ver" kısmını ele alacaktım. Ama Maverick'in insanları tuzağa düşürmeyi ve sonra da arkasına yaslanıp gösteriyi izlemeyi sevdiğini kısa sürede öğrenmiştim. "Olay çıkarmayı bırak."

Sırıttı. "Ama bu işte iyiyim."

"Fark ettim." Televizyona baktım ve kaşlarımın çatıldığını hissettim. Bir boks ringine bakan cam duvarlı bir odada süper seksi bir adamla röportaj yapılıyordu. "Yüzünü bir yerden tanıyorum."

"Redwater'da yaşıyor," dedi Caelan. "Bu Cole Delaney, evlendiği emekli boksör-"

"Izzy McKenzie," diye bitirdim parmaklarımı zihinsel olarak şıklatarak, ünlü bir çiftin kızı da olan ünlü bir fotoğrafçıyı düşünerek. "Şimdi hatırladım." Onları birkaç kez birlikte görmüştüm.

Drey konuşmak için dudaklarını araladı ama o sırada televizyondan gelen bir ses dikkatinin tekrar ekrana yönelmesine neden oldu. "Dövüş başlamak üzere." O anda tüm gözler benden ayrıldı.

Bir şişe su almak niyetiyle mutfağa yöneldim. Geniş odaya sadece üç adım atmıştım ki irkilerek durdum. "Ah, kızım."

Arkamdan gelen ayak sesleri Dax'in sesini bastırdı. "Ne oldu?" Bana doğru yaklaşırken iç çekti. "Gördüğüm kadarıyla başka bir suç mahalli."

"Dramatik olma." Elimi üzgün bir şekilde ölmüş fareye doğru salladım. "Bu doğal bir şey."

"Doğal mı?" diye yineledi, kaşları çatılmıştı. "Buna doğal mı diyorsun?"

"Kediler kemirgenleri öldürür. Muhtemelen neredeyse zamanın başlangıcından beri yapıyorlar. Önemli bir şey değil."

"Farenin kafası yok."

Yutkunarak başımı salladım. "Anlıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Kedinizin görünüşe göre bunu seçmiş olması sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Gypsy'nin onun kafasını kestiğine dair bir kanıt yok, tamam mı? Varsayımlarda bulunmayalım. Onu bu şekilde bulmuş olabilir."

Dax tekrar iç geçirerek dolaptan faraş ve fırçayı aldı. "Kabul et Addison, evcil hayvanında çok yanlış bir şeyler var." Küçük cesedi kucağına aldı ve dışarı çıkardı.

Yerleri sildim ve o mutfağa tekrar girdiğinde buzdolabından bir şişe su aldım. "Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım."

"Ya da oturma odasında bize katılabilirsin," diye önerdi. "Bunu daha önce futbol izlediğimizde de yapmıştın."

Çünkü ona en yakın insanları tanımak için çaba sarf etmek istiyordum. Ayrıca, çocukların birbirlerini çekiştirmelerini dinlemek eğlenceli olabilirdi. Ama... "Çocuklarla geçirdiğin zamana sürekli burnumu sokmak istemiyorum."

"Davet edildiğin zaman 'burnunu sokmak' değil, değil mi?" Faraşı ve fırçayı dolaba geri koydu. "Eee?"

"Pekâlâ." Suyu buzdolabına geri koydum, yerine bir bira aldım ve Dax'i oturma odasına kadar takip ettim. Onun ısrarıyla, onunla kanepenin köşesi arasındaki yere sıkıştım.

Sehpanın üzerindeki kâsedden birkaç nacho aldığımda Maverick kaşlarını çatı. Bakışları Dax'e kaydı. "Yani burada olan şey, tamamen klas ve güzel ama bir bira açacak, boktan abur cuburlar hakkında şikayet etmeyecek ve seninle ve arkadaşlarınla canlı spor izleyecek bir karının olması mı?"

"Evet," diye yanıtladı Dax.

Maverick başını salladı. "Sen şanslı bir piçsin."

Dax'in ağzı, "*Biliyorum,*" diyen kendinden memnun bir sırıtışla kıvrıldı.

O bildiği sürece.

Yirmi İkinci Bölüm

Dax ve ben hostes istasyonundaki kısa sırada beklerken, pembe altın bileziğimin konumunu dikkatlice ayarladım. İş yemeğinin bu özel restoranda düzenleniyor olması hiç de şaşırtıcı değildi. Birçoğu öyleydi. Aslında ben de birçok kez müşterilerimle burada buluşmuştum.

Beyaz ve altın rengi paletiyle mekân, muhteşem bir havaya sahip zarif bir yerdi. Duvarları güzel tablolar süslüyordu. Ara sıra heykeller ve güzel bitkiler görülebiliyordu. Tavandan sarkan avizeler mekanın iyi aydınlatılmasını ama çok da parlak olmamasını sağlıyordu.

Alabaster beyazı masa örtüleriyle kaplı masalar mekânın dört bir yanına serpiştirilmişti. Garsonlar ve servis elemanları, labirente sorunsuzca ilerleyerek masaların arasında dolaşıyordu. Masaların üzerinde duran ya da tepsilerde taşınan dumanı tüten tabaklardan nefis kokular yayılıyordu.

Gürültülü ya da gürültülü değildi. Gürültülü kahkahalar, çığlık atan çocuklar, ağlayan bebekler yoktu. Hava yumuşak mırıltılar, alçak sesli klasik müzik ve gümüş çatal bıçakların şingirtisiyle hafifçe titreşiyordu.

Tek şikâyetim klimanın biraz fazla serin olmasıydı. Tüylerim diken diken oldu ve siyah tulumumun yakasının göğsümü çaprazlamasına kesip bir omzumu ve kolumu çıplak bırakmamasını diledim.

Yumuşak, kadınsı bir kıkırdama duyunca tam karşımızdaki çifte baktım. Çok sevimliydim. Sürekli birbirlerine doğru eğiliyor, fısıldaşıyor ve kıkırdıyorlardı. Adamın parmakları kadının sırtında sahiplenici bir şekilde yayılıyordu ve adam defalarca kadının şakağına öpücükler konduruyordu.

Yanımdaki adama hızlıca bir göz attım. Solgun bir gülümsemenin başlangıcı dudaklarıma dokundu. Burada kollarımız birbirine değecek kadar yakın duruyorduk. *Heyecan verici*, diye düşündüm kuru bir sesle.

Ona doğru eğilip yanağından falan öpsem ne yapacağını merak ediyordum. Muhtemelen "*Ne oluyor lan?*" bakışıyla geri çekilirdi. Bu görüntü beni bunu yapmaya teşvik edecek kadar komikti.

Sonunda sıranın önüne geldiğimizde, Dax hostese burada başkalarıyla buluşacağımızı söyledi. Bazılarının çoktan masaya oturduğunu söyledi ve onu takip etmemizi işaret etti. Dax elini uzatarak önce benim gitmemi işaret etti. Topuklu ayakkabılarım yerde tıkırdarken hostesin peşinden gittim.

Bir noktada büyük bir grup yakındaki bir masadan kalkıp gitmek için harekete geçince durakladık. Teker teker, dikkatlice yanımızdan geçtiler. Özellikle bir erkek beni görünce durdu.

Ağzı şaşkın bir zevkle kıvrıldı. "Addison, nasılsın Sen?"

Gülümsedim. "İyiyim, teşekkürler Beckett. Sen nasılsın?" Bir zamanlar çıkmıştık. İyi bir adamdı, ama benim güven fonum onu soğutmuştu.

"Harika," diye yanıtladı. "Daha iyi olamazdı."

Ağır bir el omurgamın dibinde durdu ve yavaşça yukarı doğru kayarak ensemın etrafında kıvrıldı, nabzımın dans etmesine neden oldu. Dax'in vücut ısısının sırtıma yayıldığını hissettim, o daha da yakınlaştı ve beni kolonyasıyla örttü.

"Beckett," diye usulca araya girdi, "uzun zaman oldu."

Eski sevgilimin gülümsemesi genişledi. "Dax, seni görmek güzel." Elini uzattı ve Dax boştaki elini kullanarak elini sıktı. Beckett sonra ondan bana baktı. "İkinizin evlendiğini duydum. Tebrik ederim."

Dax ona teşekkür etti ve ardından ailesi hakkında sorular sormaya başladı. Konuşurken tüm cazibesi, rahatlığı ve sevimliliğiyle karşımdaydı. Tüm bu süre boyunca eli ensemden sıcak bir ağırlık olarak kaldı.

Dax'in tutuşu beni biraz sarsmasaydı konuşmaya ben de katılabilirdim. Evlendiğimiz gün hariç, bana toplum içinde pek dokunmamıştı. Ve *kesinlikle* bu şekilde değil. Saf bir erkek sahiplenmesiyle değil. Kalbimin çarpmasına ve hormonlarımın erimesine neden oluyordu.

Sonunda konuşmayı tamamladı.

Beckett bize, "İkinizi tekrar görmek gerçekten çok güzeldi," dedi. "Kendinize iyi bakın." Bununla birlikte omuz silkerek yanımızdan geçti.

Dax'in eli ensemden kürek kemiklerimin arasındaki noktaya doğru kaydı ve sonra beni nazikçe ileri doğru itti. Ev sahibesini çok uzakta olmayan bir masaya kadar takip ettim ve oradaki insanlar kibarca gülümseyerek ayağa kalktılar.

Selamlaşma ve tanışma faslından sonra Dax ve ben yerimize oturduk. Birkaç kişi evliliğimiz için bizi tebrik etti.

Kırışmış, sert yüz hatlarına sahip bir erkek beni işaret etti. "Ollie ve Dane Davenport ile akraba olmalısınız. Bana onları hatırlatıyorsun."

Başımı salladım. "Ollie benim kardeşim; Dane ise babam."

"Geçmişte her ikisiyle de iş yapma şerefine nail oldum," dedi bana. "Onlar acımasız adamlar."

Gülümsedim. "Mükemmel bir iltifat."

Bazı yumuşak kıkırdamalar masanın etrafına yayıldı.

"Siz ikiniz ne zaman ve nerede tanıştınız?" diye sordu eşlerden biri, güzel mavi bakışları benden Dax'e doğru dans ediyordu.

"Birbirimizi uzun yıllardır tanıyoruz. Ailelerimiz birbirini iyi tanır. Ben de Dane ile birçok kez iş yaptım."

Ne kadar da harika bir şekilde sorusunu geçiştirdi. Fark etmemiş gibi bile görünüyordu.

Yolumuza çıkan diğer sorular ...

Evlilik hayatı nasıl gidiyor?

Balayında nereye gittiniz?

Dane düğünü kutsadı mı yoksa kızlarından birine dokunarak büyük bir günah işlediği için Dax'ten nefret mi ediyor?

Böyle devam etti.

Dax bizim için cevapladı, tam olarak cevaplamak istemediği soruları geçiştirdi; diğer zamanlarda ise düpedüz yalan söyledi.

Sonunda dikkatler üzerimizden çekildiğinde ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Bu konuda iyisin. Palavra atmakta yani. Aslında bu konuda ne kadar yetenekli olduğunu kıskanıyorum." Dudaklarının bir tarafının titrediğini fark ettim.

Ağzını kulağıma yaklaştırırken kalçası masanın altından benimkine çarptı. "Beckett'la hiç ilişkin oldu mu?" Kelimeler kulağımı gıdıkladı, oradaki küçük tüyleri harekete geçirdi. Aslında bu bir soru değil, bir tahmindir.

"Sadece birkaç yıl önce kısa bir süreliğine," diye cevap verdim. "Neden?" Dax'in tek yanıtı düz bir mırıltı oldu.

Tam o sırada diğer konuklar da geldi. Kısa bir süre sonra garson siparişleri aldı ve sonra ortadan kayboldu. Masanın etrafındaki küçük konuşmalar, yemek ve şarap ortaya çıktığında iş konularına dönüştü.

Eşlerden birkaçı kocalarıyla birlikte çalışıyor gibi görünüyordu, bu nedenle yukarıda bahsedilen konularda görüşlerini belirttiklerinden emindiler. Eşler

Masadaki diğer kadınlar -ben de dahil olmak üzere- pek katkıda bulunmadılar. Çoğunlukla sadece izledim ve dinledim.

Biri Dax'la biraz flört etti - şakacı sayılamayacak kadar ileri gitmedi ama çatalımı ona fırlatmak istememe yetecek kadar. Bunun yerine yüzümde sakın bir gülümseme tuttum ve herhangi bir olay çıkarmayı reddettim. Sanki ona herhangi bir cesaret veriyor gibi değildi. Aslında, onunla fazla göz teması kurmamaya özen gösteriyordu ve bu da akşam ilerledikçe onu giderek daha fazla rahatsız ediyordu. Ha.

En azından Sapphire Glade hakkında biraz konuşabildim. İnsanlar sadece kibarlık olsun diye ne iş yaptığımı sordular ama birkaçı kartvizitimi istedi.

Yemekler biraz gösterişli olmasa da kesinlikle harikaydı. Ancak yemek bittiğinde rahatladığımı da inkar edemezdim.

Dışarıda, onun arabasına bindik. Emniyet kemerimi takarak ona sahte bir sırıtış attım. "Vay canına, bu çok eğlenceliydi."

"Evet, konuşmadan çok etkilenmiş görünüyordun." Ses tonu benimki kadar kuruydu.

"Zaman zaman siz de biraz sıkılmış görünüyordunuz."

Otoparktan çıkarken şöyle dedi: "Fikirler ve teklifler etrafında çok fazla dönüp dolaşıyor. Bu bazen bir dans gibi. Buna tahammül edemeyecek kadar açık sözlü ve ilerlemeye hevesliyim."

Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Tereddüt etmek beni sinirlendirirdi. Düşünmek için çok fazla zaman harcamaktansa bir karar verip ona göre hareket etmeyi tercih ederim.

"Beckett ile ne kadar ciddiydiniz?"

Beklenmedik soru alnımın kırıışmasına neden oldu. "Pek sayılmaz. Uzun süredir birlikte değildik."

"Neden olmasın?"

Omuz silktim. "Basitçe, benim ondan daha fazla param olmasından hoşlanmıyordu. Vakıf fonumu ya hayır kurumlarına ya da kardeşlerime bağışlamamı istiyordu."

Dax küçümseyici bir homurtu çıkardı. "Aslında kendi güvensizliği yüzünden senin acı çekmeni mi istedi?"

"Durum aşağı yukarı böyleydi, evet. Onun isteğini reddettim. Nedenini anladı ama durumu kabullenemedi, biz de yollarımızı ayırdık. Dostane bir ayrılık oldu." Başımı eğdim. "Neden bilmek istiyorsun?" Bana eski sevgililerim hakkında hiç soru sormazdı. Lake'i bile.

Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra cep telefonu çaldı. Arabanın Bluetooth'una bağlı olduğu için aracın küçük ekranında Raven'in adını görebiliyordum.

Dax aramayı Bluetooth üzerinden yanıtladı, "Evet?"

"Sizi bununla rahatsız ettiğim için özür dilerim, özellikle de Cumartesi gecesi," diye söze başladı, "ama biraz sorunum var."

Alnında ince bir çizgi belirdi. "Ne tür bir sorun?"

İç çekti. "Mimi evime geldi. Burada kalmak istiyor. Çılgın partiler verme alışkanlığından ve diğer şeylerden hoşlanmadığım için onu her zamanki gibi geri çevirecektim. Ama kafayı bulmuş durumda; ayılmasını umarak onu içeri aldım."

"Yine de direniyor," diye tahmin etti Dax, bana bu dansı Mimi'yle kendisinin de yaptığını hissettirerek.

"Evet. *Ve* *sırf* kıkırdamak için eşyalarımı kırıyor. Burada kalmasına izin vermem mümkün değil ama bu durumdayken onu dışarı atmak da istemiyorum. Bir ara sokakta ölü bulunsaydı kendimi asla affetmezdim. Onu arabama sürükler ve bir arkadaşımın evine götürürdüm ama daha önce birkaç kokteyl içmiştim."

Dax pedala basarak hızını artırdı. "Yirmi dakika içinde orada olurum." Telefonu kapattı ve bana kısa bir bakış attı.

Gözlerimi kısmıştım. "Bu işi halletmeden beni eve götürmeyi aklından bile geçirme. Ben senin yanında ve arkandayım, unuttun mu?"

Dudakları inceldi, parmağını arabanın ekranına götürdü ve kişiler listesinde Caelan'ın adını bulana kadar aşağı kaydırdı. Sonra "Ara"ya bastı.

Kardeşi cevap vermeden önce telefon birkaç kez çaldı, "Bu önemli olsa iyi olur."

"Mimi, Raven'in kapısına patlamış bir halde geldi," dedi Dax ona, elleri direksiyon simidinde esneyerek. "Zor davranıyor..."

"Kahretsin," diye mırıldandı Caelan.

"Raven onu başka bir yere bırakmak istiyor ama çok içtiği için araba kullanamıyor. Şimdi Mimi'yi almak için onun evine gidiyorum ama sen daha yakınsın. Raven'in onunla yalnız kalmaması için oraya gidebilir misin?"

"Şimdi gidiyorum," diye yanıtladı Caelan, sesi kısık.

Arama sona erdiğinde Dax'e kaşlarını çattım. "Neden Raven'in onunla yalnız kalmasını istemiyorsun?"

Derin bir nefes verdi. "Genelde Mimi sadece şarkı söylemek, dans etmek ve gülmek isteyen mutlu bir sarhoştur. Ama bazen huysuzlaşabiliyor ve ellerini kullanabiliyor. Bir şeyleri kırıp dökmesi iyiye işaret değil."

Dişlerimi alt dudacağımın üzerinde gezdirdim. "Sence Raven'a gerçekten zarar verir mi?"

"Olmayabilir. Ama işimi şansa bırakmayacağım. Bir keresinde anneme yumruk attı ama babam aralarına girdi. Başka bir sefer de Mimi kendi kuzenini yumrukladı. Hepsi de ona yeterince içtiğini söyledikleri içindi."

Islık çaldım. "Bu delilik. Annen onun kışına tekmeyi basardı." Kensey'nin kolay lokma olmadığını sezmiştim. Ve Redwater'ın sert bölgelerinde büyüdüğü için fiziksel kavgalara yabancı değildi.

Ağzı hafifçe yukarı kalktı. "Olabilirdi. Sanırım kendisine şans verilmediği için hayal kırıklığına uğradı."

Çok geçmeden kız kardeşinin apartmanının önüne geldik. Aslında Dax'e aitti. Sahip olduğu birkaç apartmandan biriydi. Bu nedenle -sadece giriş kodunu değil kapıcıyı da bildiğinden- sorunsuz bir şekilde komplekse girdi.

Asansöre adım attığımızda, "Mimi'nin kalacak bir yer için Raven'a başvurması alışılmadık bir şey mi?" diye sordum.

"Hayır." Tuş takımındaki bir düğmeye bastı ve metal kapılar kısa süre sonra kapandı. "Bir dönem arkadaşılar."

"Mimi'nin evsiz olduğunu tahmin ediyorum."

"Öyle, ama kendi seçimiyle." Ellerini ceplerine soktu. "Para için mücadele etmiyor. Tam tersine. Büyükannesi ve büyükbabasından kalan miras oldukça yüklü. İstese beş yıldızlı otelden beş yıldızlı otele atlayabilir. Ama o arkadaşlarıyla kalmayı tercih ediyor. Bu da görünüşte hoş görünüyor. Ama oradayken bundan faydalanıyor. Partiler veriyor. Serseri gibi yaşıyor. Eve sevişmek için rastgele adamlar getiriyor. Hatta bazen uyuşturucu kullanıyor."

Vay be. "Kaç kez seninle kaldı?" "Bir kez. O yıllar

önceydi. Bir kez yeterliydi." "Ne oldu?"

"Ona birkaç gün kalabileceğini söyledim. Bana asıldı. Onu reddettim. Ertesi gün işten eve geldiğimde, hiç tanımadığım bir grup insan dairemde parti yapıyordu. Müzik bangır bangır çalıyordu.

Ev ot, bira ve seks kokuyordu. Oturma odasında yere uzanmış, erkeklerin çıplak poposundan kokain çekmesine izin veriyordu."

Çenemin gevşediğini hissettim. "Vay be." Ensemi ovuşturarak ekledim: "Bana aşırı dikkat çekme davranışı gibi geliyor."

Akıcı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Durum ne olursa olsun, bu şekilde davranarak pek çok arkadaşlığını sabote etti ve aile üyelerini kendinden uzaklaştırdı."

Ah, evet, Redwater'da birçok köprüyü nasıl yaktığından bahsettiğini hatırladım.

Asansör durdu ve kapılar süzülerek açıldı. Dax'i bir koridorda ve bir köşede takip ettim. Sonunda bir kapının önünde durdu ve parmak eklemlerini kapıya geçirdi.

Birkaç dakika sonra, Raven'ı görmek için kapı açıldı. Rahatlamış bir nefes verdi ve uysalca selamladı, "Selam." Omuz silkerek yanından geçerken kıyafetlerimizi inceledi. Korku yüz ifadesini çarpıttı. "Lütfen bana randevuda olmadığınızı ve kısa kestiğimi söyleyin."

"Sadece bir iş yemeği idi," diye onu temin ettim. "Sen aradığında eve dönüyorduk."

Dairenin bir yerinden kadınsı bir kahkaha yükseldi. Hemen arkasından, tedirginlikle karışık bir erkek sesiyle homurdanan boğuk sözler geldi.

Raven yüzünü buruşturdu. "Caelan mutlu değil. Kasıtlı olarak onun damarına basıyor. Ona senin geleceğini söylemedim," dedi Dax'a. "Belki seni görmenin şoku onu biraz ayıltır." Bizi de peşinden sürükleyerek dar bir koridorda yürümeye başladı. Mekan aydınlık, havadar ve eklektik havasıyla eğlenceliydi.

"Bu kadar anti... anti... *antisosyal* olma, Caelan," diye mırıldandığını duydum Mimi'nin. "Biliyor musun, bu kadar mızımızlanmayı bırakırsan kendi özel partimizi verebiliriz."

Raven yüzünü buruşturarak omzunun üzerinden bana ve Dax'e baktı. "Zavallı Caelan odaya ilk girdiğinde kendini ona attı. Onun için striptiz dansı bile yapmaya çalıştı."

Bön bön baktım. "Şaka yapıyorsun."

"Onu baştan çıkarmak için değil, kızdırmak için," diye açıkladı Raven. "Ve işe yaradı."

Üçümüz sol tarafımızdaki bir odaya girdik. Bir mutfak, her şeyi kavrarken hemen fark ettim.

Büyük paslanmaz çelik buzdolabının yanında duran Caelan, Mimi'nin elinden bir şişe şarap aldı. "Hayır," diye ısırdı. "Sen daha fazlasını içtin."

yeterince içki içtin. Ayılman gerek."

Suratını astı. "İstemiyorum."

Raven çifte yaklaşıırken içini çekti. "Hadi, Mimi, sadece-"

Sallanıyordu. "Hayır, ayık olmak *sıkıcı*, ben-" Dax kız kardeşinin yanına sokulduğunda iki kez baktı. Yüz ifadesi somurtkan ve huysuz bir hal aldı. "Burada ne *işin var*?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," dedi Dax, kendi ifadesi

Boş.

Üst dudağı geriye doğru sıyrıldı. "Seninle konuşmak istemiyorum."

Yakalamak

Birkaç metre ötede durduğumu görünce dudak büktü. "Seninle *kesinlikle* konuşmak istemiyorum."

"Ne gariptir ki, hislerimiz karşılıklı." Karşılıksız aşk gerçek bir sürtüktü, bu yüzden bir parçam onun için üzüldü. Ama sadece küçük bir parçam. Sevdiği kişi Dax olunca anlayışlı olmak zordu; Dax söz konusu olduğunda bu kadar bencilce davranıyor ve işleri onun için zorlaştırmakta ısrar ediyordu.

"Eşyalarını topla," dedi ona, sesi sertti. "Gidiyorsun."

Başını geri çevirip onunla yüzleşti. "Hayır. Burada Raven'la kalıyorum. *Bazı* insanların aksine, o bana iyi davranıyor." Geriye doğru sendeledi ve mutfak adasına sertçe çarptı.

Ah. Bu acıtmış olmalı. Ama görünüşe göre alkol acıyı azaltmıştı, çünkü sadece kıkırdadı.

Dax kız kardeşine baktı. "Yanında ne getirmiş?"

Raven, "Sadece oturma odasına bıraktığı spor çantası," diye cevap verdi.

"Ben gidip getireyim," diye gönüllü oldu Caelan ve mutfaktan çıkarken bana başıyla selam verdi.

Mimi ellerini birleştirdi, gözleri parlıyordu. "Neye ihtiyacımız var biliyor musun? *Müzik*. Telefonum nerede?" Kot pantolonunun ceplerini yoklamaya başladı.

"Kalamazsın," dedi Dax, sesi sertleşerek.

Bir elini çırpı. "Açar mısın? Hadi, bir şeyler içelim. Gracie'nin şerefine. Geçmişin geçmişte kalmasına izin verimiz."

Raven tavana hızlı bir bakış fırlattı. "Mimi-"

"Gracie bunu isterdi, değil mi?" Dax'e baktı, dudakları titriyordu. "Kavga etmemizden hoşlanmazdı."

Seçtiği kelimeler kaşlarını çatmama neden oldu. Sanki birbirleriyle anlaşmazlık yaşayan bir çiftmişler gibi konuşuyordu. Onların bir çift *olduğuna* inandığını düşündüğümünden değil, sadece daha samimi bir

ilişkileri olduğunu düşünüyor gibiydi.

bir bağları yoktu. Dax'ın bana anlattığına göre, Gracie'yle olan ortak bağlarının ötesine geçen bir bağları yoktu. Aksi takdirde Mimi'yi hayatından çıkaracağından şüpheleniyordum - aptallara tahammülü olan bir adam değildi.

Yine biraz sallandı. "Gracie hayattayken kavga etmezdik, değil mi? O zamanlar iyi geçiniyorduk. Bunu şimdi neden yapamıyoruz?"

Belki de sürekli ona asıldığı içindir.

Yutkunarak endişeyle bileğini ovuşturdu. "Bana kızgın olduğunu mu düşünüyorsun? Seni istediğim için? Sence o da senin gibi benden nefret ediyor mudur?"

Onun yerine ben ürperdim. Kahretsin, ona bunu sorduğunu hatırlarsa sabah kendinden nefret edecekti.

Raven ellerini kaldırdı. "Kimse senden nefret etmiyor, Mimi. Gracie kesinlikle senden nefret etmez."

"Öyle," dedi Mimi somurtarak. "Evlendiğini biliyor muydun? Yoksa senden de mi sakladı?" Bakışları tekrar ona döndü. "Bunu neden yaptın? Onu sevdiğine asla inanmayacağım, o yüzden bana bu saçmalıkları anlatma."

Sıkılmış bir şekilde iç geçirdi. "Bu değil-"

"Onunla *neden* evlendin?" Aşağı yukarı bir sızlanmaydı.

Ona bunun kendisini ilgilendirmediğini, onun peşinden koşmayı bırakması gerektiğini, bu şekilde davranarak hiçbir şey elde edemeyeceğini söyleyerek ağzının payını vermek istedim ama bu sadece durumu tırmandırırdı. Bu da Dax ve diğerlerinin olayı yatıştırma çabalarını boşa çıkaracaktı.

Caelan elinde bir çantayla mutfığa yeniden girdi.

Mimi'nin cam gibi gözleri çantaya kaydı ve kaşları çatıldı. "Biliyor musun, bu tıpkı benim çantama benziyor. Zevklerimiz aynı."

Gerçek dışı.

Dax başını kapıya doğru eğerek, "Gitme zamanı," dedi.

Hızla geri çekildi ve tekrar adaya çarptı. "*Hayır*. Burayı seviyorum. Ve *seninle hiçbir yere gitmiyorum*."

"Bu konuda seçme şansın yok," dedi ona, sesinde bir ürperti vardı. "Her zamanki yıkıcı halini takındın ve burada fazla kaldın. Ama tek başına bırakılamayacak kadar bitkinsin, bu yüzden birimizin seni güvenli bir yere götürmesi gerekiyor."

Alay etti. "Sanki güvende olmam umurunda da. *Beni* umursamıyorsun." Yutkundu, gözleri parlıyordu. "Neden beni umursamıyorsun? Neden benim istediğimi istemiyorsun?" Ona doğru tökezledi.

Onu uzaklaştırmak için bir elini kaldırdı. "Yapma," diye emretti, sesi keskindi. "Bunu bir daha yapmayacağız. Sana defalarca asla sahip olamayacağın bir şey için çabaladığını söyledim. Nedenini de söyledim ama sen dinlememeyi tercih ediyorsun. Beni görmezden gelmeyi tercih ediyorsan, öyle yap. Ama eski konuları tekrar açmayacağım. Ve eğer başka biriyle evlendiğim gerçeği, seninle evlenmediğimi ve asla evlenmeyeceğimi açıkça ortaya koymuyorsa

- "Seninle bir gelecek istiyorum, ama hiçbir şeyin olacağından şüpheliyim."

Sert sözler, sert bir ton, ama bu kadar öfkeli hissettiği için onu suçlayamazdım.

Yüzündeki sıkıntı bir anda kayboldu ve yerini hızla öfkeye bıraktı. "Bazen çok acımasız olabiliyorsun. Çünkü eski sevgililerin haklı, içten içe üşüyorsun. Bunu şimdi anlıyorum. Sahip olduğun sıcaklık Gracie'yle birlikte öldü. Ve şimdi kimseyi seve miyorsun."

Öfkelenerek konuştum, "Buna inanmıyorsun. Onun içten içe öldüğüne inanmak *istiyorsun* çünkü o zaman senin onun için hissettiklerini onun senin için hissetmemesi daha az acı verecek. Ama bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorsun."

Öfkeden yanakları alev alev yanarken, bakışlarını tekrar Dax'a çevirerek beni işaret etti. "Çıkarın onu buradan," diye buyurdu... sanki burası onun eviymiş ve o da ona hizmet etmek için yaşıyormuş gibi. "Onu yanımda istemiyorum."

Daha çok söyleyeceklerimi duymak istemedi, çünkü doğru olduğunu biliyordu ve bununla yüzleşmek istemiyordu.

"Gidecek olan tek kişi sensin Mimi," diye araya girdi Caelan. "Seni buradan taşımak zorunda kalsam bile, sen gidiyorsun." Dax'a baktı. "Ben hallederim. Sen ve Addison eve gidin."

"Ev," diye tükürdü Mimi. "Ne kadar rahat." Bana doğru sinsi bir sırıtış fırlattı. "Dax sana bizden bahsetti mi? Birlikte yattığımız zamanlardan?"

Ona *Kaltak, lütfen* bakışı attım. "Böyle bir şey hiç olmadı ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Ama basın bilmiyor." Sırıtışı genişleyerek ona döndü. "Ölen kız arkadaşının tek yumurta ikiziyle yattığını düşünseler dünyanın ne düşüneceğini hayal et. Onlara söyleyebileceğim güzel yalanları hayal edin."

Hareketsiz kaldım. Oh, o orospu çocuğu. Caelan kolumu tutmasaydı oraya doğru yürüyüp suratına yumruğu yapıştıracaktım.

"Bu boku ne kadar yutacaklarını bir düşünsenize," diye devam etti Mimi. "Onlara anlatabileceğim başka şeyler de var. Gracie'yle ilgili şeyler. *İki ayakkağılı Gracie*. Aslında o kadar da mükemmel değildi, biliyorsun." Mimi bir solukla elini ağzına götürdü, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gerildim. *Bu da* ne demek oluyordu şimdi?

Dax yavaşça onun kişisel alanına girdi. "Magazin basınına konuşan kadınlar listesine katılmak istiyorsan, bunu sen yap," diye karşıladı, sözleri alçak sesle ve acele etmeden geliyordu. "Dünyanın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Asıl soru şu... sahip olduğun son köprüyü de yakmış olman umurunda olacak mı? Kabul edelim, çok fazla köprü yok."

Gözleri titreyerek parmaklarını bükte. "Keşke senden nefret ettiğimi söyleyebilseydim. Gerçekten ediyorum." Bu itiraf sessizdi. Hüzünlüydü. Kendine acıyordu.

Bundan etkilenmeyen Dax, "Caelan şimdi seni arkadaşlarından birinin evine götürecektir. Şimdiye kadar olduğundan daha fazla zorluk çıkarma, hiç değilse Raven'ın hatırı için. O senin için her zaman iyi bir arkadaş oldu. Ona bir gece için yeterince saygısızlık ettin, sence de öyle değil mi?"

Kolumu bırakan Caelan parmaklarını Mimi'ye doğru bükte. "Hadi gidelim." Boyunu dikleştirerek ellerini iki yanına götürdü.

"Tamam. *Raven* için sessizce gideceğim." Hemen hemen ona doğru yol aldı.

Kendini bana fırlatmak gibi aptalca bir şey yapması için kendimi hazırlayarak durdum. İşe yarayacağından değil -dengesi berbattı, Caelan *tam oradaydı* ve o yapmazsa diğerleri devreye girecekti- ama sarhoşken pek de mantıklı bir insan olmadığı anlaşılıyordu. Yine de saldırmadı. Onun yerine yüzüne kibirli bir ifade yerleştirdi ve sanki dikkatini çekmeye değmezmişim gibi bana bakmadı bile.

Ben de sana, dıve.

Dürüst olmak gerekirse, olay çıkarmadan bu kadar kolay ayrılmasının gerçek nedeninin, Gracie hakkında söyledikleri yüzünden sorgulanmaktan kurtulmak için buradan *gitmek istemesi olduğu* hissine kapıldım. Bunu ağzından kaçırarak kendini korkutmuştu. Panik yüzünden okunuyordu.

Ayrıca suçluluk.

Ama Dax'le oynuyor muydu? Gracie onu incitecek bir şey yapmış olsaydı, Mimi kız kardeşinin gitmesine izin vermesini sağlamak için bunu ona anlatmaz mıydı?

Onun yorumuna tepki vermemişti. Gözünü bile kırpmamıştı. Basına konuşmakla tehdit etmesi onu daha çok rahatsız etmişti. Bu da ya Gracie'ye o kadar güvendiğini gösteriyordu ki

ona yanlış bir şey yaptı *ya da* Mimi'nin onunla yatmaya çalıştığını düşündü.

Dairenin ön kapısının kapandığını duyduğumda nefes nefese kaldım. "Bu çok zordu. İyi misin, Raven?"

"Evet." Omuzları çöktü. "Her şeyin bu şekilde olması çok üzücü, anlıyor musun? Buraya ilk kez gelip Dax'e karşı bir şeyler hissetmeyi bırakmayı ne kadar çok istediğini söyleyerek sızlanmıyor. Ama bu sefer farklıydı. Acı çekiyor. Küskün. Bunu bekliyordum, çünkü onun evli olmasına kızması kaçınılmazdı. Ama kendi hikayesini gazetelere satmayı düşündüğünü söylemesini beklemiyordum."

Bunu düşünmek bile içimde bir kez daha öfke uyandırırken, çenesi sertleşmiş olan Dax'e baktım. "Sence bunu gerçekten yapar mı? Yoksa sadece stres atmaya mı çalıştığını düşünüyorsun?"

"Bunu söylemek zor." Dudaklarını bükerek durakladı. "Zalim biri değil ama hikâyelerini satan önceki kız arkadaşlarım da öyle değildi. Boktan bir şey yapmak için boktan bir insan olmanıza gerek yok; sadece bunu yapmak için motive olmanız gerekiyor."

"Ve belki de senin evli olman Mimi'ye bu motivasyonu veriyordur," diye düşündüm onun düşünce zincirini takip ederek.

Başını eğdi. "Belki."

Kesin olan bir şey vardı: Eğer kadın bu numarayı yapmaya *cüret* ederse, hayatını olduğundan daha da berbat bir hale getirecektim.

Raven'a döndüm. "Hadi, yarattığı pisliği temizleyelim."

Hepimiz kırılan bardakları çöpe attıktan, devrilen sehpayı düzelttikten ve oturma odasının parke zeminindeki şarap döküntülerini temizledikten sonra -ki Mimi'nin şömine demirini "şakacı" bir şekilde saplaması sayesinde artık gözle görülür bir göçük vardı- Dax ve ben kız kardeşiyle vedalaşıp siteden ayrıldık. Sessizlik içinde arabasına döndük ve kemerlerimizi bağladık.

Yolun yarısına geldiğimizde sessizliği bozdum ve "Mimi basına konuşmakla ilgili bir şeyler söyleyene kadar onun için biraz kötü hissettim" dedim.

Bana hızlı bir bakış attı. "Onun için üzüldün mü?"

"Biraz," diye tekrarlardım, vurgulayarak. "Açıkçası senin isteklerine saygı göstermediği için kızgınım ama kime aşık olacağımızı biz seçmiyoruz. Bu sadece

olur. Seni sevmek *istemiyor*, bu çok açık. Elinden gelse bunu değiştirirdi."

"Beni sevmiyor Addison," diye devam etti, ses tonu bir el hareketinin sözel eşdeğeriydi. "Pek sayılmaz."

Kaşlarımın düştüğünü hissettim. "Neden böyle düşünüyorsun?" "Düşünmüyorum. Bundan eminim."

"O zaman neden bu kadar eminsin?"

"Tanımadığınız birini sevemezsiniz. Sevdiğinizi düşünebilirsiniz, çünkü sahip olmadıkları özelliklere sahip olduklarını, mükemmel bir eş olacaklarını hayal etmek için o kadar alanınız vardır. Ama sadece zihninizde var olan izlenimi gerçekten seversiniz."

Başımı eğdim. "Ve Mimi'nin gerçekten bilmediğini hissediyorsun Sen?"

"Yıllardır eninde sonunda

Beni onun yaklaşımlarına boyun eğdirmek için. O Gracie'nin kız kardeşi. Asla oraya gitmem. Aklımdan bile geçirmem. Mimi beni gerçekten tanıyor olsaydı, bunun farkında olurdu; zamanını ya da enerjisini boşa harcamazdı."

Çenemi eğdim. "Evet, bu iyi bir nokta. Ama bazen bizi en çok rahatlatan şeye inanarak kendimizi kandırabiliriz. Seninle bir şansı olduğuna inanmaya ihtiyacı var, bu şansı istediği için kendinden nefret etse bile. Ya da inanması *gerekiyordu*. Artık geçmiş zaman olmalı. Benimle evlenmen onu durumun gerçekliğiyle yüzleşmeye zorladı."

"Gerçekten de gerçeklerle yüzleşiyor mu? Pek öyle görünmüyordu. Evli olmamızdan hoşlanmıyor olabilir ama sana olan bağlılığımı ciddiye almıyor."

"Doğru," diye düşündüm. "Ona göre beni sevmen mümkün değil, bu yüzden ben acınacak ve alay edilecek biriyim. Ama senin bana bağlı olduğuna inanmasa da, bunu görmezden gelemes. Çünkü gerçek şu ki, sebebi ne olursa olsun biriyle evlendin ve o 'biri' *Mimi* değildi; bu bile tek başına onu istemediğini gösteriyor."

İç çekti. "Bunu uzun zaman önce kabul etseydi işler daha kolay olurdu. Ama o her zaman sahip olamayacağı ya da olmaması gereken şeyleri isteyen biri oldu. Ve sonunda böyle şeyleri elde ederse, onları istemeyi bırakıyor."

Mimi'nin Gracie hakkında yaptığı küçük yorumu sormak için ağızımı açtım... ama sonra vazgeçtim. Eğer bu konuda önemli bir şey olduğunu düşünseydi, kesinlikle onu bu konuda sorgulardı. Eğer konuyu açarsam,

merhum kadının dürüstlüğünden şüphe ettiğimi düşünerek Gracie'nin adına hakarete uğrama ihtimali vardı.

"Ne?" Dax konuşmak üzere olduğumu fark ederek beni dürtükledi.

Hızlı düşünerek yalan söyledim, "Sadece Gracie ölmeden önce Mimi'nin sana aynı ilgiyi gösterip göstermediğini merak ediyordum."

"Hayır, yapmadı," diye cevap verdi, vites değiştirerek. "O günlerde aklının bu noktada olduğu hissine hiç kapılmadım. Yani ya bunu iyi saklıyordu ya da bu daha sonraki bir gelişmeydi."

Yüzündeki yorgun ifade onun için üzülmememe neden oldu. Aklımda daha fazla soru olsa da, en iyisinin onları bir kenara bırakmak olduğunu düşündüm. Önemli değillerdi. Mimi önemli değildi. O anda önemli olan onun ruh halini bir şekilde düzeltmekti.

"Senin için onun çantasına kusmamı ister misin?" Şaşırmış bir kıkırdama -zayıf da olsa- ondan yükseldiğinde gülümseyerek sordum. "Beni yanlış anlama, onu tokatlamaktan zevk alırdım. Ama acıyan bir yüz oldukça hızlı ve az bir çabayla yatıştırılabilir. Ancak çantanızın liflerine yapışan kusmuk kokusu? Evet, bu o kadar kolay geçmez. Ben de kalıcı bir izlenim bırakmaktan yanayım."

Dudakları kıvrıldı, bana hızlı bir bakış attı. "Teklifiniz için minnettarım ama kusmamanızı tercih ederim."

"Benim için sakıncası yok."

"Ben isterim. Sebebi ne olursa olsun hasta olmanı değil, sağlıklı olmanı istiyorum." Ne kadar şirin. "Emin misin?"

"Olumlu."

"Pekâlâ. Ama fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin. Ciddiyim, teklifim geçerli olmaya devam edecek."

Dudakları daha geniş ve daha içten bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu aklımda tutacağım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sabrina kafasını ofisime soktuğunda yarının yapılacaklar listesini yazmayı yeni bitirmiştim. "Şimdi çıkıyorum," dedi bana. "Öncelikle Bay Rickman'ın ödenmemiş ödemeleri konusunda hâlâ bana bahaneler sunduğunu bilmeni istedim."

İçimden bir kızgınlık geçti. "Sonunda onu telefonla aramayı başardın mı? Tebrikler." Ona üç hafta önce fatura kesmiştik ama o hâlâ oyalanıyordu. "*Ekim ayının ortasına gelmemize rağmen parayı ödememesinin* sebebi neydi?"

"Konuşmanın özü... her şeyin büyük bir karışıklık olduğuydu - hayır, aslında hiçbir şeyi açıklamamasına rağmen bunun tam olarak ne anlama geldiğini detaylandırmadı - ama yine de etkinliğe devam edebilirsek harika olurdu ve bize daha sonraki bir tarihte ödeme yapacaktı."

Bazen müşterilerimiz, etkinlikten *sonra tutarın* tamamını ödemelerine izin vermemiz için bizi ikna etmeye çalışırlardı. Hafifletici koşullar varsa, kabul ederdik. Ancak her zaman değil, çünkü müvekkillerin bizim vazgeçmemiz umuduyla geciktirmeye devam ettikleri zamanlar da oluyordu. O zaman yasal yollara başvurmak zorunda kalıyorduk ve bu hem maliyetli hem de karmaşık bir durumdu. "Ne demiştiniz?"

"Ona bunun ancak sizi ikna edebilirse gerçekleşebileceğini, bu yüzden doğrudan sizi araması gerektiğini, çünkü bu mesajı onun adına iletemeyeceğimi söyledim. Birkaç mırıldandı ve sonunda ödemeleri yarın sonuna kadar halledeceğine söz verdi." Ağzı kıvrıldı. "Onu korkutuyorsun."

Hassas bir homurtu çıkardım. "Neden bilmiyorum. Ben bir zevkim."

"Sen öylesin. Aynı zamanda laftan anlamayan bir insansın, bu da onun gibi saçmalamayı seven insanları korkuttuğun anlamına geliyor. Seni manipüle edemeyeceklerini biliyorlar. Ayrıca, artık Dax Mercier'in karısısın. Bu da korku faktörünü artırıyor."

"Hmm, eğer yarın ödeme yaparsa, harika. Ödemezse, etkinlikten çekileceğiz." Esnerken enseme ovuşturdum. "Başka bir sorun var mı?"

"Hayır."

"Güzel. Fişi çekmem lazım." Bugün ekran başında çok fazla vakit *geçirmiştım* ve bunun acısını hissediyordum. Gerçekten. Gözlerim kurumuştı ve acayip acıyordu. "Biraz kestirsem iyi olacak." Ve biraz göz damlası.

Sabrina'nın kaşları çatıldı. "Restoranda Dax'ın ailesiyle buluşmadan önce bir tane alacak vaktin var mı?"

"Hayır, ama iyi olacağım." Vaftiz annesi Sarah'nın doğum gününü kutlamak için Kensey bir kutlama yemeği organize etmişti. Dax'in eşi olarak ben de davetliydim.

"Peki, afiyet olsun," dedi Sabrina. "Ve geçen hafta sonu alışverişe gittiğimizde aldığın küçük siyah elbiseyi giy."

"Benim planım da bu." Tabii Dax bu akşamki kıyafetimi seçmesine izin vermeme istemediyse, ama bunu yapacağından şüpheliydim.

Lowe'un villamıza geldiği sabahtan beri bunu iki kez daha yapmıştı. Ve bir düzen fark etmiştim. Bu sadece iş olmayan günlerde ve sadece tüm günü ayrı geçireceğimiz zamanlarda oluyordu. Bu da bana Dax'in motivasyonu hakkında ipucu vermedi. Kaçamak cevaplarının beni sinirlendirdiğini bildiği için o da bilmiyordu.

Sabrina bana bir veda gülümsemesi attı. "Yarın görüşürüz, aydınlık ve erken."

El salladım. "Yarın." Dizüstü bilgisayarına dönerek, hızlıca E-postalarımı göz gezdirdim, zaman açısından önemli bir şey olmadığından emin oldum ve cihazı kapatmadan önce yarın yanıtlamak üzere aklıma bir not aldım.

Bütün eşyalarımı bir araya toplarken, eve döndüğümde Sarah'nın hediyelerini paketlemem gerektiğini hatırladım. Bunu dün gece yapmak istemişim ama unutmuşum.

Bir ay önce, Blake'in Dax'le evliliğim konusunda çekinceleri olduğu için restoran masasında tuhaf bir hava olacağını tahmin edebilirdim. Ama son birkaç haftadır Blake bana karşı farklı davranıyordu. Benimle gerçek bir sıcaklıkla konuşuyordu.

Neden olduğundan ya da özel bir şeyden kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildim. Ama kibarlığı zorlama değildi ve hayatımla ilgili soruları sadece nezaket girişimleri değildi. Belki de durumla barışmaya karar vermişti. Ya da belki de Dax'e sahte bir mazeret vermeme bir şekilde bağlantılıydı - hiçbir fikrim yoktu; Blake'in bunu bildiğinden bile emin değildim.

Kendi babamın da çekincelerinden vazgeçtiğini söyleyemezdim. Bununla birlikte, aynı odada bulundukları son birkaç olayda Dax'a karşı daha az soğuk davranmıştı. Dane hâlâ biraz mesafeliydi ama artık o kadar kaba değildi. Bundan memnundum, çünkü Dax'e karşı korumacılığım artmıştı.

Dinamiklerimizde ince bir *değişim olmuştu*. Kendini korumaya yönelik gerginliği azalmıştı. Sanki o -ya da bilinçaltı, belki de- artık beni bir tehdit olarak görmüyordu, bu yüzden reddedilmeye ya da ihanete hazır değildi. Aramızda daha önce olmayan bir rahatlık vardı.

Dax hâlâ her zamanki gibi ihtiyatlıydı. Bu asla değişmeyecekti; bu özellik onun kişiliğinin dokusuna işlemişti. Ama bugünlerde aramızda bir uçurum olduğunu hissetmiyordum. Daha çok bir hendek gibi.

Bir hendek iyiydi. Onu asla geçemeyebilirdim, asla önemseyemediği biri olamayabilirdim, asla zihinsel engellerini aşamayabilirdim, ama bana kendini bu kadar çok açmasına ihtiyacım yoktu. Sadece arkadaş olmamızı istiyordum. Zaten tam olarak öyleydik.

Drey'in maçlarından birine ya da bir aile yemeğine gitmek gibi bir grup etkinliği olmadığı sürece hala birlikte dışarı çıkmıyorduk. Ama sohbetlerimiz hiçbir şekilde zorlama hissettirmiyordu. Birbirimizin rutinine ve gidişatına olan ilgimiz gerçektir.

Konuştuk. Alay ettik. Paylaştık. Başlangıçta aramızda var olan mesafeli hava yavaş ama emin adımlarla sönmişti. Yani, evet, her şey yolunda gidiyordu.

Üç hafta boyunca huzur içinde olmamız bu durumu daha da kolaylaştırdı. Artık Felicity, Grayden ya da Blaise'den saçmalık gelmiyordu. Ve son gösterisinin ertesi sabahı Dax'e gönderdiği özür mesajı dışında -ki bu mesajda Dax'e onunla ilgili hiçbir hikâyeyi medyaya satmayacağına dair güvence de vermişti- Mimi'den bir daha haber gelmedi.

Ayrılmaya hazır bir şekilde ofisimi kilitledim, henüz masalarından kalkmamış olan ekip üyelerimle vedalaştım ve asansöre binerek birinci kata indim.

Lobiden geçerken telefonum çalmaya başladı. Durdum, elimi çantama attım ve cep telefonumu çıkardım. *Annem*. Dudaklarımın gülümsemek için yumuşadığını hissederek, "Selam anne, ne haber?" diye selam verdim.

Titrek bir nefes çizgiden aşağı indi. "Addie, panik yapma; beni sonuna kadar dinle."

Hareketsiz kaldım, içim daraldı. "Ne oldu?"

Tereddüt etti. "Wyatt hastanede. Kalp krizi geçirdiğini düşünüyorum." Sesi son kelimelerde kesildi.

Dehşet beni pençesine aldığı anda neredeyse binadan dışarı uçacaktım. "Hangi hastane?"

"St. Erin's."

"Seninle orada buluşuruz," dedim ona park yerine doğru koşarken, lanet olası yüksek topuklu ayakkabılarım yüzünden hızım kısıtlanmıştı.

"Buraya kadar gelmenize gerek yok; sizi haberdar edebilirim."

Siktir et onu. "Yola çıkıyorum. Tam olarak nerede olduğunu bana mesaj at." Hastane çok büyüktü. "Yakında görüşürüz." Telefonu kapattım ve Dax'in numarasını çevirdim, kığım yanıyormuş gibi otoparkı boydan boya geçtim.

"Evet?" diye cevap verdi.

"Üzgünüm ama Sarah'nın doğum günü yemeğine bensiz gitmeniz gerekiyor," dedim, kelimelerim biraz nefes nefese ve kesik kesikti.

Kısa bir duraklama. "Sorun nedir?" Sesi sert ve temkinliydi.

"Wyatt kalp krizi geçirdi. Ya da annem bundan şüpheleniyor - henüz emin değil." Sonunda arabama ulaştığımda anahtarlıkla kilidini açtım. "Şimdi St. Erin's'e gidiyorum."

Alçak bir küfür duyuldu. "Söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum ama en kötüsünü düşünmemeye çalışın. İnsanlar başka nedenlerle de göğüs ağrısı çekebilir."

"Biliyorum, ama paniklememek çok zor." Çantamı yolcu koltuğuna attıktan sonra arabaya atladım ve motoru çalıştırdım. "Daha fazlasını öğrendiğimde sana mesaj atarım. Gitmem gerekiyor."

"Çok hızlı sürme, Addison. Dikkatli ol."

Gözlerimi kıptım, sesindeki sertlik karşısında şaşırmıştım. "Yapacağım." Aramayı sonlandırdım, telefonumu bardak tutucusuna bıraktım ve yerimden geri çıktım.

Arabayı sürerken derin, kontrollü nefesler aldım, adrenalın sistemimde zonkluyordu. Wyatt'ın yıllar içinde birkaç sağlık sorunu olmuştu ama çok ciddi bir şey değildi. Hiç bu kadar endişelenmemiştim. Bana göre o her zaman hayattan daha büyüktü; herhangi bir şeyin onu alt edemeyeceği kadar güçlüydü. Potansiyel olarak kalp krizi geçirmiş olabileceğini duymak bu rahatlatıcı yanılsamayı ortadan kaldırdı.

Kardeşlerimin de bunu zor bulacağını biliyordum. O, bir torunuyla diğerlerinden daha çok anlaşılan bir dede değildi. Hepimizle aynı sıkı, yakın ilişkiye sahipti. Onu kaybedebileceğimizi düşünmek korkunçtu.

Sonunda hastaneye ulaştıım ama park edecek bir yer bulana kadar birkaç dakika ekli otoparkı aradım. Araçtan inip binaya doğru hızlı bir adım attım, panik karnımda binlerce kelebek gibi çırpınıyordu. Annemin bana mesaj attığı yönergeleri kullanarak, labirent gibi koridorlarda ilerlerken mağazaların, kafelerin ve çeşitli birim ve servislerin önünden geçerek özel bir bekleme odasına doğru ilerledim.

Camlı odanın kapısını iterek açtığımda annemi, Alicia'yı, Harri'yi ve Melinda'yı farklı derecelerde endişeli görünerek etrafta otururken buldum. Yanlarına gittiğimde ayağa kalktılar ve hemen dört kadına da sarıldım.

"O nasıl?" Özellikle kimseye sormadım.

"Henüz emin değiliz." Melinda kızarmış burnunu buruşturulmuş bir mendille sildi ve koltuğuna geri yığıldı. "Henüz hiçbir doktor bize haber vermek için gelmedi."

Etrafıma bakındım. "Babam nerede?"

"New York," diye yanıtladı Vienna, hemen elini sıkıca kavrayan Melinda'nın yanındaki koltuğuna dönerken.

"İş gezisi mi?" Tahmin ettim.

Annem başıyla onayladı. "Ollie onunla birlikte. Onlara neler olduğunu anlattım. Bugün eve uçacaklar."

Alicia büyükannemizin diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. "Ollie bize cevapları alana kadar Marleigh'e bundan bahsetmememiz konusunda kesin talimat verdi. En iyisinin bu olduğu konusunda haklı."

Harri başını sallayarak yerine oturdu. "Sadece endişelenecek. Wyatt'a en az bizim kadar tapıyor."

"Peki, ona tam olarak ne oldu?" Küçük kardeşimin yanına oturdum. "Yorucu bir şey yapıyor muydu?"

Melinda başını yavaşça salladı. "Yine komşumuzla tartışıyordu. İşler iyice kızıştı. Bildiğim bir sonraki şey-" Sözüünü kesti ve gözleri doldu. "Onun iyi olduğunu duymam gerek. İyi olmak *zorunda*."

"Öyle olacak," diye açıkladı Harri. "Wyatt bir öküz kadar güçlüdür. Hayır, daha güçlü."

Vienna başını salladı. "O iyi olacak." Tam bir inançla konuşuyordu ama içindeki korkunun titrediğini duydum.

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldandı Alicia, bacak bacak üstüne atmış, yerdeki ayağı deli gibi zıplıyor ve her iki kalçasını da zıplatıyordu. "Eğer değilse, ben

... ne yapacağımı bilmiyorum ama hoşlanmayacağı bir şey olacak."

Melinda'nın ağızında isteksiz, titrek bir gülümseme belirdi.

Geniş alanın uzak köşesinde hem bir su çeşmesi hem de bir kahve makinesi görünce, "Kahve ya da su isteyen var mı?" diye sordum.

Hem Vienna hem de Melinda ilkini talep ederken Alicia ikincisini sipariş etti.

Harri ellerini kalçalarına sürterek, "İçkileri taşımanıza yardım edeyim," diye teklif etti.

Ona minnettar bir gülümseme sundum. "Teşekkürler." Uzaklaşırken ona araştıran bir bakış attım. "Sen iyi misin?"

Boş boş kaşını çizdi. "Dürüst olmak gerekirse, henüz neler olduğunu tam olarak anlayabilmiş değilim."

Kolunu nazikçe, rahatlatıcı bir şekilde sıktım. "Simon'ın bundan haberi var mı?"

Başını iki yana salladı. "Annem doktordan haber aldıktan ve neyin ne olduğunu öğrendikten sonra onu arayacak."

Muhtemelen en iyisi buydu. "Heather'ı arayan oldu mu?" Melinda ve Wyatt'ın kızından bahsederek sordum. Hiçbir zaman "teyze" demediğim bir kadındı, çünkü ona yakın bir şey değildi - olmaya da çalışmamıştı.

"Melinda yaptı." Harri'nin burnu kıristı. "Annem konuşmaya kulak misafiri olmuş. Görünüşe göre Heather çok endişeli görünmüyordu ama 'ortaya çıkacağına' söz verdi. Onun sözleri."

Başımı salladım. "Heather'ın o kadar da rahatsız olmadığına bir an bile inanmıyorum." Wyatt'ı seviyordu ama onun Viyana'yı kendisine tercih ettiğine dair inatçı inancı yüzünden ilişkileri gerilmişti.

Heather ayrıca Melinda'nın da Viyana'ya daha fazla değer verdiğine ikna olmuştu. Anne ve babasının hiçbir güvencesi bir fark yaratmamıştı; Heather onların gözde olduklarını kesinlikle savunuyor ve bunun bedelini onlara küçük yollarla ödetiyordu.

"Ben de öyle," dedi Harri su çeşmesinin üstünden tek kullanımlık bir bardak alırken. "Ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Junior'ı arayıp olanlardan haberdar ettim," diye ekledi Heather'ın oğlunu kastederek - sekiz yıl önce İngiltere'ye taşınmıştı. "Mümkün olan en kısa sürede buraya uçacak. O zamana kadar onu haberdar edeceğime söz verdim."

"Wyatt onu görmek için heyecan olacak." Hepimiz sevinirdik. En büyük kuzenimiz annesine hiç benzemiyordu.

Ben yakındaki sebilde kahveleri hazırlarken Harri de su çeşmesinden fincanları doldurdu. Daha sonra diğerlerinin yanına döndük ve

İçecekler.

Tam oturmak üzereydim ki bekleme odasının kapısı arkamdan açıldı. Bir doktor görmeyi umarak, Wyatt'tan haber almak için çaresizce döndüm. Bir doktor değildi, ama hayal kırıklığı kanıma karışmadı. Çünkü Dax'ti.

Şaşırmış bir halde, her adımı pürüzsüz, amaçlı ve hızlı bir şekilde bana doğru ilerlerken sadece bakabildim. Vücutlarımızın ön kısımları birbirine değene kadar durmadı. Yüzümün yan tarafını avuçladı, çarpıcı gözleri yüz ifademi dikkatle süzüyordu. Sonra aynı el, çenesinin altına sıkıştırdığı başımın arkasını avuçlamak için etrafımda dolaştı. Diğer kolu çapraz bir açıyla sırtımdan yukarı kayarak beni güvenli bir şekilde kucakladı.

Bir kucaklaşma.

Bana sarılıyordu.

Onun tutuşu koruyucuydu. Rahatlatıcı. Dengeleyici. Göğsümde genişleyen bir his hissederken bile gerginliğim içimden akıp gidiyordu.

"Buradasın," diye fısıldadım kalın bir boğazın ardından.

Başını eğdi ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Tabii ki ben burada."

Gömleğinin kenarlarını yumrukladım. Belki de ondan arkadaşlar arkadaşlar için oradaydı ama ben beklemiyordum. Vücudunu bana bu şekilde sarmasını da beklemiyordum.

Nedenini bilmiyordum ama sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. Burnumdan uzun bir nefes çekerek onları kapattım. Yaşlı bir meşe ağacı kadar sağlam ve sarsılmazdı; tam da şu anda ihtiyacım olan şeydi.

"Wyatt'tan haber var mı?" diye sordu.

"Henüz değil." Aklıma bir düşünce geldiğinde bakışlarını karşılayacak kadar geri çekildim. "Bizi nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Benim de kendi yöntemlerim var." Kollarının benden uzaklaşmasına izin vererek -bunun beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını kabul etmeyi reddettim- cebinden telefonunu çıkardı. "Bana bir dakika ver." Sonra köşeye doğru yürüdü ve telefonunu kulağına dayadı.

Alicia bana baktı, kaşları kırışmıştı. "Kimi arıyor?"

Omuz silktim. "Söylemedi. Muhtemelen annesi ya da babası." Onun karşısındaki koltuğa oturarak elimi karnıma götürdüm; lanet şey sürekli kasılıyor ve dönüyordu. Etrafımın antiseptik, iyot, bayat hava ve kötü kahve gibi pek de hoş olmayan kokularla çevrili olması da yardımcı olmuyordu. "Vaftiz annesinin doğum günü için bir kutlama yemeğine katılmamız gerekiyordu."

Melinda'nın dudakları aralandı. "İptal etmek zorunda değildiniz. Haberi alır almaz sizinle irtibata geçebilirdik."

"Burada olmak *istiyorum*," diye vurguladım. "Ayrıca, şu anda oturup bir yemeğin tadını çıkarmamın imkânı yok. Zaten aklım Wyatt'ta olurdu."

Melinda'nın bakışları, hâlâ telefonuyla konuşmakta olan Dax'e takıldı. "Yemeğe sensiz katılmadı," diye not etti.

"Hayır, yapmadı," diye kabul ettim, azımsanmayacak bir şaşkınlıkla.

"Buraya gelmesine şaşırdığınızı görebiliyorum," dedi, bana hediye ettiği gülümsemenin kenarları biraz gergindi.

"Hiç şaşırmadım," dedi annem altın kolyesinden sarkan kelebek kolyeyi parmaklayarak. "Dax doğası gereği ona ihtiyacı olanların yanında olan bir adamdır."

Elbette haklıydı. Varlığına bu kadar hazırlıksız yakalanarak ona büyük bir kötülük yapmış olabilirdim. Kendimi savunmam gerekirse, onunla telefonda konuştuğumda benimle burada buluşacağına dair hiçbir ipucu vermemişti. Belki de geleceğini bildiğimi varsaymıştı.

Kapı bir kez daha açıldığında bakışlarım kapıya kaydı. Dudaklarımın düzleştiğini hissettim. Yine bir doktor değildi. Ayrıca yanında olmaktan hoşlandığım biri de değildi.

Heather hışımla yanımıza geldi ve ellerini dar kalçalarının üzerine koydu. "Peki, nerede o?" diye sordu... sanki tam burada oturmasını bekliyormuş gibi.

Melinda ayağa kalktı ve kızını garip bir şekilde kucakladı. "Doktorlarla birlikte. Hâlâ haber bekliyoruz." Titrek bir nefes vererek yerine oturdu.

Heather her birimizin yüzünü taradı. "Neden hepiniz bu kadar endişeli görünüyorsunuz anlamıyorum. Kalp krizi geçirdiğine yemin eden iki eski sevgilim aslında kötü bir hazımsızlık vakası geçirmişti. Muhtemelen hepsi bu kadar." Bakışlarını annesinin üzerinde sabitledi. "Babamın kalbi zayıf değil."

"Bunu kendime sürekli hatırlatıyorum." Melinda evlilik yüzüğünü döndürdü. "Kendime bunun hiçbir şey olmayabileceğini söyleyip duruyorum."

Heather, Vienna'nın içkisini elinden aldı ve bir yudum içti. Yüzü buruştu ve kahveyi fincana geri tükürdü. "Ew. Bu iğrenç."

Çenemin sıkıştığını hissettim. Kahvenin tadı ambrosia gibi olabilirdi ve Heather da aynı lanet şeyi yapardı. Neden? Annemi sikmek için.

Çocukken aralarında neler geçtiğini *tam olarak* bilmiyordum ama Heather'ın -evlatlık bir kız kardeşe sahip olmaktan etkilenmemiştii- o zamanlar onu bir şekilde fiziksel olarak taciz ettiğinin farkındaydım. Yetişkin olduklarında iki kadının da diğerine tahammülü ya da ayıracak zamanı yoktu.

Annem Melinda ve Wyatt'ın iyiliği için ona karşı nazik olmaya gayret etti ve Heather da babamın yapacaklarından korktuğu için olay çıkarmaktan kaçındı - geçmişte bir iki kez Viyana'yı üzdüğü için hayatına müdahale etmişti. Ama bu zayıf nezaket düzeyi, aralarında olabilecek en iyi şeydi. Heather anneme pasif agresif bir şekilde sataşarak paçayı kurtarabileceğini hissetseydi, bunu yapardı.

Kaltak, sırtına engel olamayarak kahveyi Viyana'ya geri vermeye çalıştı.

Annem sabit bir şekilde ona baktı, yüzü bomboştu - kadın duygularını saklamakta ustaydı. "Hayır, sende kalsın."

Çevresel görüşümde bir hareket yakalayınca başımı çevirdim. Dax telefonunu cebine koymuş bana doğru geliyordu.

"Doktorlar Wyatt'ı muayene etti," diye açıkladı Dax bize, "ve şu anda bazı testlerden geçiyor - henüz kesin bir teşhis koymadılar."

Gözlerimi kırptım, başım öne eğildi. "Nereden biliyorsun?"

Rahat bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hastaneye düzenli olarak bağış yapıyorum."

"Merhaba," diye mırıldandı Heather. "Seni fark etmedim.

Benim açımdan ne korkunç bir dikkatsizlik."

Tavana hızlı bir bakış attım. Gelmiş geçmiş en büyük ve en yaltaklanmaya değer çapkındı. "Dax, bu Heather, annemin üvey kız kardeşi."

"Melinda ve Wyatt'ın *biyolojik* kızı," diye ekleme ihtiyacı duydu Heather, sanki tek kızı oymuş gibi.

Annemin Harri'yle göz göze gelişini kaçırmadım.

"Ve sen de Dax Mercier'sin. Addison'ın kocası, değil mi? Ne yazık ki düğüne davet edilmedim," dedi Heather dudaklarını bükerek ve sözlerine acı bir tat katarak.

Onu davet etmemiştim çünkü o lanet olası bir aptaldı. Kimse davet etmem gerektiğini söylememişti, ailesi bile. Onu seviyorlardı ama onun doğasına karşı kör değillerdi.

Dax Heather'ı selamlamadı. Ya da elini uzatmadı. Ya da başını sallamadı. Ya da herhangi bir şey.

İnce, uzun tırnaklı bir parmağını ona doğrulttu. "Biliyor musun, babanla bir ya da iki kez karşılaştım."

Muhtemelen Blake'i de baştan çıkarmaya çalışmıştır. Heather sadece evli erkeklere ilgi gösterirdi. Kendisi de iki kez evlenmişti ama eski sevgililerinin ikisi de ilk tanıştıklarında kendilerini başkalarına adanmışlardı.

"Ona çok benziyorsun ama gözlerin annene çekmiş," dedi Heather, dudaklarında koyu bir kıvrımla. "Buchanan gözleri."

Sözlü saldırı karşısında gerildim; büyükannesinden faydalanan ve annesini evlatlıktan reddeden bir adamla olan bağının acımasız bir hatırlatıcısıydı bu. "Yapma," dedim ona, sesim sertti. "Oraya gitme."

Ellerini kaldırdı, yüzünü mizah aydınlatıyordu. "Özür dilerim. Bu kadar hassas olduğumu bilmiyordum."

Melinda'nın gözleri kapandı. "Heather, lütfen otur ve sadece ..." "Konuşmamak mı?" Heather tedarik etti.

Benim için çalışıyor.

Melinda, "Başkalarını incitecek ya da kışkırtacak yorumlar yapmamak," diye düzeltilti. "Junior'la hiç konuştun mu?"

Heather konunun değişmesine karşı çıkacakmış gibi göründü ama sonra içini çekerek, "Evet, biraz önce onu aradım," dedi. Zarifçe bir koltuğa çöktü. "Harri'nin ona babamla ilgili haberleri çoktan verdiğini söyledi. Uçakla gelip onu görmeyi planlıyormuş."

Dax benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu ve saatini kontrol etti.

Ona doğru eğildim. "Kalmak zorunda değilsin," dedim sesimi diğerlerine duyuramayacak kadar alçak tutarak. "Yani, burada olmana sevindim. Ama Sarah'nın doğum günü yemeğini kaçırmak istemeyeceğini biliyorum."

Kaşları kısa bir an için çatıldı. "Ben kalıyorum." Elini kalçamın üzerine koydu; bir açıklama, bir güvence. "Anlayacaktır. Buradan başka bir yerde olmamı beklemes."

Gözlerimi onun eline diktim. Artık resmen arkadaş olduğumuza göre, sıradan dokunuşları o kadar nadir değildi. Yine de bu dokunuşların ardında hiçbir zaman bir *duygu* yoktu.

Hafif vuruşlar, kısa vuruşlar, nazikçe sıkmalar, sıcak sarılmalar... bunlar sizi demirler. Sizi rahatlattı. Sizi rahatlatıyordu. Sanırım bunlar - daha iyi bir terim bulamadığımdan- tabana dokunmanın bir yoluydu. Sözsüz olarak kontrol etmenin bir yolu.

Dax için değil.

Böyle şeyler yapmazdı; ne arkadaşlarıyla, ne ailesiyle, ne de başka biriyle. Buna alışmışım. Alışkın *olmadığım* şey, bunun beni herhangi bir şekilde rahatsız etmesiydi.

Nasıl, neden ya da ne zaman olduğundan emin değildim. Bu yavaş yavaş ortaya çıkan bir şey miydi yoksa geçtiğimiz hafta içinde birdenbire mi ortaya çıkmıştı emin değildim. Durum ne olursa olsun, son zamanlarda aramızdaki bu tür sıradan dokunuşların *yokluğunu* gerçekten hissetmeye başlamışım. Bir şekilde öyle bir noktaya gelmişim ki bu beni biraz rahatsız etmeye başlamıştı.

Bu yüzden, kalçama dayadığı eline bakarken, bundan olması gerekenden daha fazla hoşlandım.

Belki de basitçe, onun aksine, dokunsal bir insan *olduğum içindi*. Belki de gerçekten Dax'le ilgili değildi. Belki de sadece o tür bir arkadaşlığımız olmadığı için hayıflanıyordum. Her iki durumda da, bunun beni bu kadar etkilemesinden hoşlanmıyordum.

"Viyana," diye söze başladı Heather, beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "en büyük çocuğunun gidip kendine tıpkı annesi gibi zengin bir koca bulmasına çok *sevinmiş olmalısın*."

Sırtını dimdik tutan Vienna, boş bakışlarla onu süzüyordu. O sürtüğe çenesini kapamasını söylememek için her şeyini harcadığını hissedebiliyordum. Melinda'nın varlığı olmasaydı, bunu çoktan yapmıştı.

Heather tırnaklarını inceledi. "Ben şahsen senin yerinde olsam bu kadar gurur duyacağımı sanmıyorum. Dax'ın bir striptiz kulübü olduğunu biliyor muydun?"

Vienna'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

Heather sırtarak bakışlarını bana çevirdi. "Biliyor *muydun*?"

"Eskiden bir tane olduğunu biliyorum, evet." Yıllar önce satmıştı Brooks o zamanlar bana kısaca bahsetmişti. "Yine de ne alakası var anlamadım."

Sırıtsı hafifçe küçüldü. "Kulübün sahip değiştirdiğine emin misin? Çünkü ben öyle duymadım."

Dax yavaşça öne doğru eğildi ve kadını geren ölümcül bakışlarıyla onu kısırdı. "Karımla akıl oyunları oynamaya çalışmana müsamaha göstereceğim izlenimini sana ne verdi bilmiyorum," dedi, kelimeleri yumuşak, yavaş ve tehlike saçıyordu, "ama artık buna bir son ver. Hemen şimdi."

Heather dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri kısıldı.

Görünüşe göre tatmin olmuş olan Dax koltuğuna geri yaslandı ve kolunu sandalyemin arkasına doladı. Bu hareket, ses tonu kadar korumacıydı

ve göğsümün yapış yapış olmasına neden oldu.

Tekrar ona doğru eğildim ve "İşte bu yüzden onu düğünümüze davet etmedim" diye fısıldadım.

Sessiz bir homurtu çıkardı.

Bir doktorun gelmesini beklemeye devam ederken sessizlik çöktü. Zaman geçirmek için, düz duvarlara yapıştırılmış posterleri okumaktan, duvara monte edilmiş sessiz televizyondaki altyazıları okumaya geçtim. Ayrıca pencerelerden, bekleme odasının ötesindeki koridorlarda yürüyen insanları izledim; bazıları önlük ya da üniforma giymiş, bazıları standart giysiler içinde, diğerleri ise serumlarını tutarken hastane önlüklerini sürüyerek ilerliyordu.

Her zamanki gibi sakın olan Dax dışında hepimiz diken üstündeydik; ayaklarımızı yere vuruyor, bileklerimizi döndürüyor, dudaklarımızı ısırıyor, sinsice kapıya bakıyorduk. Heather bile, her ne kadar telefonunda gezinerek sıkılmış görünmek için çaba sarf etse de, açıkça huzursuzdu.

Harri at kuyruğunu huzursuzca çekiştirmek için arkasına uzandı. "Tu valeti kullanmam gerekiyor. Hemen döneceğim." Çantasının askısını omzuna asarak ayağa kalktı. Tam o sırada kapı açıldı.

Beyaz ceketli orta yaşlı bir adam içeri girdiğinde hepimiz ayağa kalktık. En büyük korkumuzu doğruladı: Wyatt aslında kalp krizi geçirmişti. Neyse ki ameliyat gerekmiyordu, verdikleri pıhtı çözücü ilaç işe yaramıştı. Ancak gözlem için bir gece kalması gerekecekti.

Derin nefes alarak, Wyatt'ın istikrarlı olmasının rahatlamasına izin verdim - onu emdim, işledim, zevk aldım.

Melinda'nın sahte "Ben iyiyim" cephesi, hissettiğim aynı rahatlamayla buruştu. "Onu görebilir miyim?" diye yalvardı.

Doktor, "Ziyaretçi kabul edebilir ama aynı anda sadece iki kişi," diye cevap verdi.

"Önce ben ve annem gitmeliyiz," diye açıkladı Heather. "En çok bizi görmek isteyecektir."

Vienna gözlerini hafifçe devirdi. "İyi fikir. Siz ikiniz devam edin."

Doktorlar ve iki kadın gittikten sonra Dax'e bakıp iç geçirdim. "Heather'la asla sıkıcı bir an yaşamazsın."

"Her ailede bir tane vardır," dedi Alicia.

Wyatt'ı görme sırası bana geldiğinde uyuyakalmıştı. Onu solgun ve bipleyen makinelere bağlı görünce göğsüm sıkıştı. Onu hiç bu kadar kırılgan görmemiştim. Ta ki o ana kadar. Bu beni çok korkuttu.

Sonunda bekleme odasına döndüğümde Melinda benden Alicia'ya ve Harri'ye bakarak, "Siz eve gidin. Gelişmeleri size mesajla bildireceğim."

Alicia kaşlarını çattı, omuzları sertleşti. "Ama-"

"Ben de gidiyorum," dedi Vienna kız kardeşime, sanki hissedebileceği suçluluk duygusunu hafifletmek istercesine. "Melinda ve Wyatt için bir şeyler almam gerekiyor."

Heather'in yapabileceği bir şeydi, böylece annem kalabilirdi, ama kadın çoktan gitmiş gibi görünüyordu.

Melinda'ya sarıldım. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Bir eliyle bluzunu düzeltti, gözleri hüzünlüydü. "Sağ ol tatlım. Alacağım."

Dax dirseğimi kavradı. "Hadi, seni eve götürelim."

Hep birlikte dışarı çıktık, ancak otoparka ulaştığımızda dağıldık. Beni aracına doğru yönlendirmeye başladığında, topuklarımın üzerine basarak otoparkın diğer ucunu işaret ettim ve "Arabam bitti-" diye konuştum.

Dax bana, "Caelan'ın gelip onu almasını ve villamıza geri götürmesini sağlayacağım," dedi. "Sen de benimle gelebilirsin."

"Buna gerek yok."

"Katılmıyorum. Şu anda araba kullanmanı istemiyorum." Bileğimi hafifçe sıktı. "Seni eve bırakayım."

Yutkundum. "Tamam." Beni arabasına götürmeye devam etmesine izin verdim. "Geldiğin için teşekkür ederim. Ve kaldığın için."

Yüzü sertleşti. "Bana teşekkür etmene gerek yok. İşler sarpa sardığında yanımda olacağını söylemiştin, değil mi? Aynısını senin için yapmayacağımı düşündüren ne?"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Verandadaki sandalyeye yaslanıp alt dudağımı kemirirken bir yandan da karşımda oturan ve telefonunda gezinirken kahvaltılık simidinin son parçasını çiğneyen adama baktım. "Peki," diye başladım, "bir sorum var."

Dax'in bakışları benimkilere kaydı. "Devam et."

"Üç gün sonra Cadılar Bayramı var. Birkaç süs asmama ne dersin?"

Alnında ince bir çizgi belirdi. "Zaten var. Ön kapıda bir sonbahar çelengi asılı ve kapının her iki yanında yerde balkabakları var. Üzerinde yapraklar, cüceler ve meşe palamutları olan yastıklarımız var. Buraya, oraya ve her yere karahindiba çelenkleri koymuşsunuz." Bunların hiçbirinden etkilenmiş görünmüyordu.

Parmağımı kaldırdım. "Bunlar *sonbahar* süsleri." Dekorunu değiştirmeme izin vermişti ama bunu istemeye istemeye yapmıştı. "Bu farklı."

"Neden iki türe de ihtiyacımız var?"

"Çünkü bu beni çocuksu bir sevinçle doldurur." Surat astım. "Mutlu olmamı istemiyor musun?"

Gözlerini devirmeye yakın görünüyordu. "Peki."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Teşekkür ederim." Başımı yana doğru eğdim. "Yani genelde tatillerde dekorasyon yapmaz mısınız?"

"Hayır," diye yanıtladı kupasını kaldırarak.

"Ama Noel'de bir istisna yapıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır." Biraz kahve içti.

"Bunun özel bir nedeni var mı, yoksa sadece minimalist b i r i o l d u ğ u n u z i ç i n i mi?"

"İkincisi."

Hah. Böyle zamanlarda dekoru renklendirmek istememeyi hayal bile edemezdim. Bu şeyleri *severdim*. Beni tatil havasına sokar ve içimi doldururdu.

nostalji duygularıyla. Ama bunun herkesin eğlence anlayışı olmadığını anladım.

"Cadılar Bayramı için ortalığı süslemem seni rahatsız etmez, değil mi?" Kontrol ettim. "Çünkü seni rahatsız edecek bir şeyse bunu atlarım."

Kaşlarının arasındaki çizgi düzelmişti. "Bu beni rahatsız etmez. Beni rahatsız edecek olan şey, bayram dekorunun eksikliğinden dolayı somurtmanızdır."

"Surat asmazdım." Sadece biraz huysuz olurdum. "Eğer sorun olmayacağından eminsen, süslemelerimi daha sonra çıkarırım. Sonra demişken... Wyatt'ı kontrol edebilmek için işten eve dönerken büyükannemle büyükbabamın evinde duracağım."

Doktorun tavsiyesine uyduğu ve söylenenleri yaptığı için durumu iyiydi. Yine de, kendi deyimiyle "*elektrik prizine elbise askısı sokmaya çalışan küçük bir çocuk*" gibi her gün insanların onu görmeye gelmesinden rahatsız olmaya başlamıştı. *O kadar da kötü değildik.* Sadece sağlık korkusundan dolayı hala biraz korkuyorduk.

Düşüncelerimden sıyrılarak Dax'e, "İstersen akşam yemeğini bensiz yiyebilirsin," dedim.

"Eve gelmeni bekleyeceğim." Elindeki fincanı bıraktı ve bana sert bir bakış attı. "Beni hep beklersin."

Minnettarlıkla ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim, kocacığım."

Gözlerini devirdi. "Tatil demişken, sen duştayken annem aradı; Şükran Günü'nü onun sofrasında geçirmemiz için bizi davet etti. Raven ve kardeşlerim de orada olacak."

Yüzümü buruşturdum. "Annem bize ve tüm kardeşlerime aynı davetiyeyi gönderdi. Dün gece telefonda bahsetti ama sana söylemeyi unuttum." Alt dudağımı endişelendirdim. "Belki zamanımızı bölebiliriz. Bir evde akşam yemeği yer, sonra diğerinde tatlı yeriz. Ya da başka bir şey. İdeal değil ama Ollie ve Marleigh her yıl aynı şeyi yapıyor, böylece ikisi de Şükran Günü'nde aileleriyle vakit geçirmekten vazgeçmek zorunda kalmıyor."

Dax dudaklarını büzdü, dalgındı. "Bu işe yarayabilir."

"O zaman soru şu... önce hangi evi ziyaret edeceğiz?"

Mırıldandı. "Gerçek bir tercihim yok."

Ben yaptım. "Ailenle yemek yiyeceğiz ve tatlı yiyeceğiz. benim."

"Neden?"

"Çünkü babam... şey, babam olurken tam bir yemek yemek zorunda kalmamanızı tercih ederim. Bugünlerde daha az kaba ama yine de." Ve kesinlikle hiç kimse kendisine dik dik bakılırken yemeğinin tadını çıkaramazdı. Bir insanın sindirimi için iyi olmayacağı kesin.

Dax'ın yüzüne küçümseyici bir ifade yerleşti. "Bu şekilde davranması umurumda değil, biliyorsun."

"Şey, umurumda. 'Prensiplerim gereği kızımın kocasına iyi davranmam' aptallığına bir son vermeye kararlıyım."

Başını hafifçe salladı. "Beni aileye kabul etmesini sağlamaya çalışarak zamanını boşa harcıyorsun."

İnatçı bir şekilde burnumu çektim. "Nedenini anlamıyorum. Sanki ikinizin geçinme şansı yokmuş gibi. Aslında senden hoşlanıyor ve ailemiz dışındaki pek çok insandan hoşlanmıyor."

"Fark etmez. Onun küçük kızıyla evlenmeye cüret ettim. Bu işleri değiştirir. Bunu zaten açıklamıştım."

"Evet, ama bu kesinlikle gülünç. İşlerin düzeleceği konusunda umutlu olacağım."

Akıcı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kendini sadece hayal kırıklığına hazırlıyorsun." Kol saatine baktı. "Şimdi gitmem gerekiyor. Katılmam gereken erken bir toplantı var."

Oturduğu yerden kalkarken ona parlak bir gülümseme gönderdim. "İyi günler, tatlım."

Kıpırdamadan durdu, etkilenmemiş bir görüntüsü vardı. "Hayır. Sadece hayır."

"Evet, yüksek sesle söylediğimde kulağa iğrenç geliyor," diye kabul ettim. "Ama şu anda gülümsemek istediğini bilmediğimi sanma."

Bakışlarında kısa bir süre için eğlence titreşti. "Sonra görüşürüz." Dudakları hafifçe kıpırdadı ve masanın etrafında dönerek uzaklaştı.

Koltuğunda gerilen Wyatt, karısına doğru iç çekti. "Kadın, etrafta *dolanmayı bırak.*"

Melinda ona ters bir bakış attı. "İstediğim kadar gezinirim. Şimdi yiyin."

Wyatt kucağındaki tepside duran salataya hüzünlü bir bakış attı. "Bir erkek kendi evinde çizburger yiyemez mi?"

"Yakın zamanda kalp krizi geçirmişken olmaz," diye karşılık verdi. Adam kaşlarını çatı. "Bunu kuşlar bile yemez."

"Tabii ki yapmazlar. Bu bir tabak çekirdek değıl. Ye." Wyatt bana baktı. "Bana nasıl davrandığını görüyor musun?"

Gülümsememi bastırarak ona daha iyi bakabilmek için koltukta biraz kaydım. "Hepimizi korkuttun, özellikle de Melinda'yı. Hastaneye geri dönmemen için elinden geleni yapıyor. Sen de aynı çabayı göstermelisin."

Bana dingin bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim, Addie."

Homurdandı ve çatal bıçak takımını kaldırdı. "En azından bütün bunlardan iyi bir şey çıktı. Lanet komşular sorun olmaktan çıktı."

Evet, genç çiftin babamın gözleri önünde kalp krizi geçirmesinden o kadar korktuklarını duymuştum ki, o zamandan beri her zamanki gösterişli partilerinden birini vermemişlerdi. Bir daha da yapmayacaklarından şüpheleniyordum, çünkü babamın çiftle küçük bir konuşma yaptığını biliyordum - bundan sonra daha düşük bir profil tutmalarını sağlayacaktı. Ve eğer bu yeterli olmazsa, Dax muhtemelen devreye girecekti.

"Ee, iş nasıl gidiyor?" Melinda bana sordu.

"İyiyim. Meşgulüm." Ofisten ayrılalı sadece iki saat olmuştu ve yanıt bekleyen bir ton e-postam ve birkaç sesli mesajım daha vardı.

Wyatt yemek yerken üçümüz sohbet edip gülüştük. Yemeye *çalıştı*. Yüzünü buruşturuyor, titriyor ve sanki ona lanet olası bir yulaf ezmesi yedirmiş gibi nefesinin altından küfrediyordu, drama kralı.

Yaklaşık bir saat sonra, ayrılma vakti geldiğinde ikisine de sarıldım ve yakında tekrar ziyarete geleceğimi söyledim. Çantamdan anahtarlığımı çıkararak patikadan aşağıya, arabama doğru yürüdüm.

Çocuksu bir kıkırdama duyunca soluma baktım ve küçük bir çocuğun elini tutan kadına sırtarak yakındaki bir Chevy'nin ön camını işaret ettiğini gördüm. Eğlenmesinin kaynağının cama sıçrayan *devasa* kuş pisliği olduğundan şüpheleniyordum.

Arabama atladım, motoru çalıştırdım ve eve doğru yola koyuldum. Oraya varmak için sabırsızlanıyor, Cadılar Bayramı süslerimi çıkarıp asmak için heyecanlanıyordum.

Birçok yönden babama benziyordum. Ama anneme benzediğim bazı durumlar da oldu, tıpkı onun gibi, Cadılar Bayramı'nda gerilemişim. Zavallı

Dax bunu zor yoldan öğrenmek üzereydi.

Evet, kapımıza gelen şeker ya da şakacıları karşılayacağımız haberini ağzımdan kaçırdığımda ne hissedeceğini merak ediyordum. Dax'i tanırıyorsa, biraz huzur ve sessizlik için üst kata çekilirdi.

Cadılar Bayramı'nı yalnız kutlamaya alışık olmadığım için kız kardeşlerimi villaya davet ederdim, böylece yanımda birileri olurdu ama Alicia'nın bir randevusu vardı ve Harri de bir kıyafet gösterisine katılacaktı. Aynı şekilde Sabrina ve Tamara'nın da planları vardı; ürkütücü bir festivale gidiyorlardı. Ollie ve Marleigh'i de davet ederdim ama o da tıpkı babamız gibi tatilden pek hoşlanmıyordu.

Hızımı düşürmek için ayağımı pedaldan çektiğimde dikiz aynama baktım... ve kaşlarımın çatıldığını hissettim. Arkamda çok uzakta olmayan bir Chevy vardı. Ön camında büyük bir kuş boku lekesi olan bir Chevy. Hah.

Bir kavşağa geldiğimde, ikinci sapağa girdim. Chevy de öyle yaptı. Kısa bir süre sonra, bir T kavşağına ulaştım ve sağa döndüm. Chevy de öyle yaptı.

Kafa derim diken diken oldu. Ya paranoyaklaşıyordum ya da- Hayır, paranoyaklaşıyordum. Kesinlikle.

Ama bir sonraki sola dönüşte Chevy bir kez daha benim hareketimi taklit etti.

Tedirgin bir şekilde yerimde kıpırdandım. Arabayı sürerken gözüm onun hareketlerindeydi. Ben yavaşladığımda, o da yavaşlıyordu. Ben hızlandığımda, o da hızlandı. Döndüğümde, sağa da sola da dönüyordu.

Tamam, yani paranoyak değildim.

Midem bulanıyordu, Dax'i aramak için arabanın Bluetooth'unu kullandım. Cevap vermeden önce telefonu birkaç kez çaldı, "Evet?"

"Garip bir şeyler oluyor." Dudaklarımı yaladım. "Sanırım takip ediliyorum. Hayır, takip edildiğimi *biliyorum*."

"Takip edildin mi?" diye yineledi, sesi kısılmıştı. "Evet."

"Ne kadar eminsin?"

"Olumlu," dedim kararlı bir şekilde. "Büyükanneplerin evinden çıkarken yakınlarda park etmiş bronz bir Chevy fark ettim. Aynı Chevy beni yakaladı ve o zamandan beri peşimi bırakmıyor. Yani *kıçım*da."

Hattan yumuşak bir küfür yükseldi. "Şoförü görebiliyor musun?" diye sordu, arka planda bir kapının kapanma sesi duyuluyordu - muhtemelen bizim ön kapımız.

"Pek iyi değil. Erkek. İnce bir yüzü ve koyu, dağınık saçları var. Aramızda yeterince mesafe bıraktığı için onu tam olarak göremiyorum ama tanıdık gelmiyor."

"Neredesin?" Dax bir arabanın kilit açma sesinin üzerinde sordu.

Ona yerimi söyledim.

"CCC'den uzak değilsin. Oraya gidin. Otoparka park et. Arabada kal. Kapıları kilitli tutun." Bir araba motoru mırıldanmaya başladı. "Birazdan orada olurum." "Tamam."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Derin bir nefes verdim ve ellerimi direksiyonun etrafında esnettim. Ve Dax'e uzanmamın ne kadar içgüdüsel olduğunu fark ettim. Babama, Ollie'ye ya da polislere değil. Hayır, hiç düşünmeden Dax'in yardımını istemiştim, onun ne yapacağını bileceğine, ne kadar meşgul olursa olsun bana geleceğine ve beni güvende tutacağına tamamen gvenmiştim.

Birine güvenmek başka bir şeydi. Onlara gvenebileceğinizi hissetmek başka bir şeydi. Ona bu kadar kolay dnebilmem, onunla ne kadar ilerlediğimiz hakkında çok şey söylüyordu.

Dikiz aynama bir kez daha baktım. Chevy hala Kapat.

Kim beni takip eder ki? *Neden* beni takip etsin? Hareketlerim kimsenin ilgisini çekmezdi. Bir takipim ya da onun gibi bir şey olduğundan şüpheliydim.

Birileri bunu benimle dalga geçmek için yapıyor olabilir mi? Öyle sanıyordum ama bunu neden yaptıklarını anlayamadım. Benim hayranım olmayan bazı insanlar vardı ama hiçbiri şoföre benzemiyordu.

Bu kişinin Dax'i kızdırmak için benimle dalga geçiyor olması mümkündü. Ama... Dax'e beni takip eden bronz bir Chevy olduğunu söylemiştim. Bu ona ipucu vermemişti, belki de tanıdığı biri değildi. En azından *iyi tanı mıyordu*.

Gideceğim yere varmam sadece birkaç dakika sürdü. Otoparkta, küçük takipimin bana yakın park edemeyeceği kadar araba ile çevrili bir yer seçtim. Tam kontağı kapatmak üzereyken telefonum çaldı.

Dax.

Aramayı kabul ettim. "Selam."

"CCC'ye vardın mı?" diye sordu, sesi tamamen işle ilgiliydi. "Daha yeni geldim."

"Maverick yolda; en yakında oturuyor. Kapılarınız kilitli mi?"

Hepsini kapatmak için bir düğmeye bastım. "Evet."

"Bu şekilde kalsın."

Kafamı kaşıdım. "Bu kişinin kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Ama kim olduklarını öğreneceğim."

Çevresel görüşümde bir hareket yakalayınca başımı çevirdiğimde birinin orada durduğunu gördüm. *Şoför*. "Ah... penceremin önünde. İndirmem için bana işaret ediyor." Tüm bunlar olurken yüzümde kocaman bir "zararsızım" gülümsemesi vardı.

"Yapma," diye emretti Dax.

Sanki öyle bir niyetim varmış gibi.

"Sadece beş dakikanızı istiyorum," dedi yabancı, sözleri camdan bana ulaşacak kadar yüksek sesle.

Ne yazık ki onun için o dakikaları alamıyordu. "Onu tanıyamadım," dedim Dax'e. "Ellili yaşlarının başında ya da ortasında. Çifte çene. Bıyıklı. Sivilce izleri. Kesinlikle bir noktada burnu kırılmış."

Dax sessiz bir küfür mırıldandı.

Gerildim. "Onun kim olduğunu biliyorsun."

İç çekti. "Evet. Yerel bir muhabir. Adı Lennie Fowler." Çenem sıkıştı. *Başka bir lanet muhabir mi?*

"Beş dakika," diye tekrarladı Lennie, ses tonunda bir yalvarış vardı.

"Zamanın için sana ödeme yapacağım."

"Neden benimle konuşmak istesin ki?" Ben sordum.

"Ona benimle ya da ailemle ilgili ilginç bir şeyler yazdırabileceğinizi umuyor olmalı," diye cevap verdi Dax, sesi düzdü. "Bunu yapmayı seviyor."

Gözlerimi kıstım. "Yani geçmişte senin hakkında makaleler mi yazdı?" "Evet," diye yanıtladı Dax homurdanarak. "Çoğunlukla gençliğimde."

Camıma vuran parmak eklemlerine aldırmadan, "Ne yazmış?" diye sordum.

Dax tereddüt etti. "Diyelim ki makaleler benim lehime değildi."

Dudaklarımın ince bir çizgiye dönüştüğünü hissederek Lennie'ye ters ters baktım. Muhtemelen o zamanlar Dax'in defalarca fotoğrafını çeken ve hakkında onu katil olmaya aday biri olarak gösteren boktan hikâyeler yazan pisliklerden biriydi.

Lennie'nin gözlerinde kızgınlık parladı. "Sana zarar vermek istemiyorum. Sadece konuşmak istiyorum."

Ona defolup gitmesini söylemek istiyordum ama ona basılacak bir şey bulma zevkini tattırmak istemedim. Sözleriniz size karşı kullanılabilir ama sessizliğiniz yanlış aktarılamaz.

"Herkesin içinde konuşabiliriz." Lennie Chrome Canvas Bar'ı işaret etti. "Ben içeri girip seni orada bekleyeceğim. Tamam mı?" Yakasını düzeltti, adımlarını hızlandırdı.

Dax'e, "Benim de peşinden gelmem ihtimaline karşı bara doğru gidiyor," diye haber verdim. "Oraya gidip onu bir güzel benzetmek isterdim."

"Ona yayınlamaya değer bir şey vermemek en iyisi."

"Evet, anlıyorum. Hâlâ cazip geliyor." Arabaya doğru yürüyen tanıdık birini görünce içimin rahatladığını hissettim. "Maverick burada." Camımı indirdim ve yeni gelene gülümsedim. "Lennie Fowler adında bir muhabir olduğu ortaya çıktı. Şu anda barda."

Yüz ifadesi sert olan Maverick yüzümü inceledi. "İyi misin?"

"Hayır, çünkü onun aletini yumruklayamam. Ve ben gerçekten ama gerçekten için."

Maverick'in dudakları seğirdi. "Burada kal." Sonra uzaklaştı ve bara girdi.

Penceremi kapattım ve başımı arkaya yasladım.

"Neredeyse geldim," dedi Dax. "Artık eve gidebilirsin. Ben seninle ilgileneceğim."

Bu."

Homurdandım. "Seni içine çektiğim bir durumu hallederken eve mi gideceksin?"

Oh, çok komiksin."

"Addison."

"Hey, görmemi istemediğin bir şey olmak üzere olsaydı bunu anlardım. Bazı şeylerin bana dokunmasını istememeni anlıyorum. Ama tek yapacağın onunla konuşmak." Dax herkesin içinde fiziksel olarak birisinin üzerine atılamazdı. "Ve her neyse, bu..." Bir şey dikkatimi çekince sözümü yarıda kestim. "Araziyi yırtarak geçiyor. Lennie yani. Sanırım Maverick'ten kaçıyor."

Dax homurtu ile homurdanma arası bir ses çıkardı. "Fazla uzağa gidemez."

Maverick'in muhabiri daha yavaş bir tempoda takip etmesini izledim, Lennie Chevy'yi görünce küfredince sııttım. "Dur tahmin edeyim. Maverick önlem olarak lastiklerinden birini ya da birkaçını kesmiş." Dax ona bronz bir Chevy tarafından takip edildiğimi söylemiş olmalı -burada

onlardan sadece bir tane vardı, bu yüzden Maverick hangi aracı hedef alacağını biliyor olmalıydı.

Otoparka başka bir araç girdiğinde bakışlarım gösteriden uzaklaştı. İyi tanıdığım bir araç. Nabzım hızlandı. "Seni görüyorum."

"Şimdi kapatıyorum. Arabada bekle." Telefonu kapattı.

Dax Chevy'nin yanına park ederken daha iyi görebilmek için kendimi biraz eğdim. Arabadan o akıcı tavrıyla indi ve Lennie'ye doğru ilerledi, Lennie anında bir adım geri çekildi, ifadesindeki öfke yerini korkuya bıraktı. Ha.

Dax konuşmaya başladı ama ne dediğini anlayamadım. Camımı, sesinin arabamın içine süzulebileceği kadar indirdim.

"Ben bir muhabirim, yaptığım iş insanlarla röportaj yapmak," diye savundu göt herif. "Bu kişisel bir şey değil."

"Addison benim karım Fowler, bu yüzden bunu çok kişisel bir mesele olarak görüyorum," dedi Dax, sesi taş gibi sertti.

"Yapmamalısın. Bu sadece iş. İkiniz de farklı nedenlerle yüksek profilli insanlarsınız. Halk evliliğinizin iç yüzünü görmek isteyecektir ve basın da bunu sağlamak isteyecektir. Bana ne yazıp yazamayacağımı söyleyebileceğinizi sanmayın." Cesur sözler, ama sesinde sinirlerini ele veren bir titreme vardı.

Dax ona üstün bir bakış attı. "Ne bastığın umurumda değil, Fowler. Mesele de bu zaten, artık kimse umursamıyor. Sahte ve süslü hikayeler uydurma eğiliminde olduğun kanıtlandıktan sonra değil."

Lennie'nin yüzü bir kızgınlık maskesine dönüştü. "Bunu ortaya çıkaran sendin, değil mi? Bana işime mal oldun."

"Eylemlerinizi işinize mal oldu. Şimdi, daha önce de söylediğim gibi, ne basmayı seçtiğin umurumda değil. Ama karımı takip ediyor olman umurumda."

"Onu takip ettiğim falan yok. Sadece onunla konuşmak için bir fırsat istedim. onu."

"Seninle konuşmak istemiyor. Sanırım bunu aldın aracını terk etmediğinde mesaj attınız ama yine de ittiniz."

Lennie iç çekti. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, iyi bir tıklama tuzağı oluşturuyorsun ve hayatındaki kadınların medyayla konuşmak gibi bir alışkanlığı var. Aynı şeyi yapacağını umarak karına yaklaşan tek muhabir ben olmayacağım."

"Olmayabilir. Ama senin gibi onlar da hiçbir şey elde edemeyecekler." Dax ona tehditkâr bir bakış fırlattı. "Gelecekte Addison'dan uzak dur."

Lennie sertçe yutkundu. "Yoksa ne olur?"

Dax'ın ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Sadece *benim* kadınlarım değil

Konuşmayı seven bir geçmiş, Fowler. İlginç cinsel zevklerin var. Belki de

Redwater halkı bu konuda her şeyi duymak istiyor. Sevdikleriniz mi? O kadar da değil."

Muhabirin yanakları kıpkırmızı kesildi. "Sen gerçek bir orospu çocuğusun."

"Bu zaten bilmediğin bir şey değil." Dax Lennie'nin arabasına bir bakış attı. "Şimdi, lastiğini değiştirmeni öneririm. İstersen Maverick yardım edebilir."

Muhabir sertleşti. "Anladım."

Dax Lennie'den uzaklaştı ve hızlı, kararlı adımlarla arabama doğru ilerledi. Açık camdan kafasını uzattı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece kızgıyım." Lennie gibi insanların Dax henüz bir çocukken onu hedef alması yeterince kötüydü. Dax artık bir yetişkin olduğu için bunu tekrar yapmakta bir sakınca görmeyen bu şerefsizin kendini kötü hissetmediği açıktı. "Onu tekmelemesem olmaz mı?"

Dax'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Hayır. Hadi eve gidelim." Geri çekildi ve doğruldu. "Ben arkanda kalacağım."

Villaya doğru giderken, onun adına sessizce hayıflandım. *İçim sızladı*. Koruyucu içgüdülerim sistemimin etrafında dans ediyor, birilerini yumruklamak istememe neden oluyordu.

Ya da daha spesifik olarak, Lennie Fowler.

Ve aslında onun gibi diğer muhabirler. Genç bir çocuğun normal bir hayat yaşamasını imkânsız hale getiren muhabirler. O çocuğun büyüyünce ne kadar temkinli ve kendine hakim biri olmasına katkıda bulunan muhabirler.

Dax böyle bir tacizle karşılaşmasaydı; adını ve resmini boktan makalelerden sonra boktan makalelerde görmek zorunda kalmasaydı ne kadar farklı olabilirdi?

Onun farklı olmasını *istediğimden* değil. Sadece bu kadar çok kendini koruma mekanizması geliştirmesine neden olan bir duruma itilmesine içerliyordum.

Villaya vardığımızda ikimiz de doğruca oturma odasına gittik. Orada ellerimi kalçalarımaya koydum ve derin bir nefes verdim. Bu beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Dax içki dolabında doldurmakta olduğu içkilerden başını kaldırıp baktı. "Hâlâ kızgın mısın?"

Omuzlarımı geriye attım.

"Öfkelendim." "Fowler seni korkuttu mu?"

"Ne dedin? Hayır. Beni takip ettiği için kızgın değilim; basının hayatını huzur içinde yaşamana izin vermediği için kızgıyım."

Dax'ın gözlerinde adını koyamadığım bir şey parladı. Alnındaki hafif kırışıklıkları yumuşatan bir şey.

"Onunla *gerçekten* konuşacağımı nasıl düşünebildi?" İnanamayarak sordum.

"Geçmişimdeki kadınlar bunda bir sakınca görmediler. Yine de başlangıçta çoğu konuşmayı reddetti. Bu daha sonra değişti." İki elinde birer bardakla Dax bana doğru ilerlemeye başladı. "Bazıları, yanlışlıkla öğrenmeyeceğimi düşünerek ücretli anonim bir kaynak olma fırsatını kabul etti. Diğerleri daha cesurdu ve kimliklerinin açığa çıkmasını umursamadılar."

Çünkü, Caelan'ın da bahsettiği gibi, Dax'ın onları önemseyecek kadar büyümemesinden dolayı acı çekiyorlardı. Dax'ın kendisine duygusal bağlılığı olmayan bir eş seçmesinin nedenlerinden birinin de bu olup olmadığını merak ettim - böyle bir acının devreye girme şansı olmayacaktı.

Gözlerinin içine derin derin baktım. "Böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun, değil mi? Beni bir şekilde incitmiş olsan bile, o zalim yola girmezdim."

Uzun bir süre yüzümü inceledi ve sonra elime bir bardak tutuşturdu. "Başta o kadar emin değildim ama hayır, hayır, bunun senin yapacağın bir şey olduğunu sanmıyorum."

Midemde bir düğüm çözüldü. Bana henüz tam olarak güvenmiyor olabilirdi - en yakınındakiler dışında birinden bu kadar emin olmak için çok fazla ihanete uğramıştı - ama en azından bu şeyi yapmayacağıma güveniyordu.

"Güzel," dedim. "Fowler konusuna dönersek... Peki ya cinsel zevkleri? Bununla ne demek istediniz?"

Dax bardağını boşalttı. "Sık sık barlardan ya da kulüplerden rastgele kadınları eve götürüyor ve onlara sadece iç çamaşırları ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla önünde yürüyüp mastürbasyon yapmaları için para ödüyor. Onlarla sevişmiyor, hatta onlara dokunmuyor bile. Sanırım bunun nedeni, ona göre bunun kız arkadaşını aldatmak olarak sınıflandırılmaması."

Gerçek dışı. "Yani genel olarak bir pislik mi?" "Evet." Dax bardağıma dokundu. "İç."

Viskiyi yudumladım ve boğazımdan aşağı süzülürken yanmanın tadını çıkardım. "Onu tekmelememe izin vermeliydin."

"Sizi tekrar rahatsız edeceğinden endişe etmenize gerek olduğunu sanmıyorum. Ama diğer muhabirlerin sana yaklaşabileceği konusunda haklı." Dax boş bardağını benden aldı ve ikisini de sehpanın üzerine koydu. "Böyle bir durumu kendi başına halledebileceğinin farkındayım ama yapma. Bunun sonuçları olacağını görmeleri gerek yoksa geri gelmeye devam ederler. Yani eğer biri seninle konuşmaya çalışırsa-"

"Ağzımı sıkı tutacağım, yürüyüp gideceğim ve sonra seni arayacağım," diye söz verdim. "Bunun kişisel olarak ilgilenmek isteyeceğin bir şey olmasına saygı duyuyorum."

Başını salladı.

Uzun bir nefes verdim. "Eve gelmeyi ve Cadılar Bayramı süslerini kurmayı dört gözle bekliyordum. O bok çuvalı ruh halimi mahvetti ve şimdi planlarımı yarına ertelemek zorundayım çünkü şu anda onları gerçekleştiremeyecek kadar sinirliyim."

Dax uzun ve alçak sesle mırıldandı. "İki şey yardımcı olabilir. Ya gerçekte olmayan ofisinize çekilebilir ve beyninizin güçlenmesine yardımcı olmak için kendinizi bir kitaba kaptırabilirsiniz."

Başımı öne eğdim. "Yoksa?"

"Ya da ben senin için yaparım," dedi, ses tonu düşerek. Bakışlarındaki ani sıcaklık parıltısı bana *tam olarak* ne demek istediğini anlattı.

Nabzım hızlandı ve sonra hızla artmaya başladı. Aynı zamanda vücudumdaki her bir kas gerildi. "Bir tür cinsel büyücü gibisin."

Kaşları çatıldı. "Bir ne?"

"Şu anda cidden çok kızgıyım. Zihnimin ya da bedenimin bu kadar kolay bir şekilde aşağı inip kirlenme ihtimaline cevap vermesinin hiçbir yolu olmamalı, ama ikisi de tamamen oyunda. Sen çağırıyorsun, onlar cevap veriyor. Aynen böyle." Gördün mü, büyücülük.

"Çünkü senin her parçan -içinde ve dışında- benim olduğunu biliyor." Gözleri yavaşça ağzıma daldı ve orada oyalanarak şeklini izledi. Sonunda bakışları benimkileri yakalamak için geri döndü, derinlere daldı; çok fazla şey gördü; tüm dikkatimi talep etti. "Soyun. Halının üzerine uzan. Tek kelime etme."

Sesindeki baskın kırıklar düşüncelerimin, tenimin ve irademin derinliklerine gömüldü. İtiraz etme seçeneği ses tonunun içindeydi. Sadece itiraz etmek istemedim. Direnmek istemedim. Kendimi güvende hissettiğim o yere zihinsel olarak gömülmek istiyordum.

Onun liderliğindeki gökkuşağı, baş döndürücü, akıllara durgunluk veren, alışılmışın dışında bir mutluluk sunuyordu.

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Gözlerinde memnuniyet parılıyordu.

Ve dünyam ona daralırken içimi tanıdık bir sakinlik duygusu kapladı.

Katman katman soyuldum. Tüm bu süre boyunca havada gerginlik vardı -cinsel, bunaltıcı, baskıcı. Her dakika daha da yoğunlaşıyor, üzerimden çıkardığım her giysi parçasıyla daha da elektrikleniyordu.

Gözleri bir an olsun beni bırakmadı. Her hareketimi takip ediyor, vahşi bir yırtıcının gibi ölümcül bir şekilde odaklanıyorlardı. Çırılçıplak, kabarık halının üzerine çıkıp sırtüstü uzandığımda o gözbebeklerinde bir onay parıltısı yükseldi.

Ayaklarımın dibinde durmak için hareket etti. "Bacaklarını iyice aç." Sözcükler tenimin üzerinden *akıyordu*; sesi çok yumuşak, çok derin, çok huzur vericiydi. Dediğini yaptığımda bir kez başını salladı. "Güzel. Şimdi ellerini kavuştur ve kollarını başının üzerine uzat."

Yine ona itaat ettim. Halının üzerindeki kürk tutamlarını kavradım, heyecan kanımı kaynatıyor ve yanaklarıma sıcak bir kızarıklık getiriyordu.

Dolgusuna baktı, acele etmedi. Sinirden kıpır kıpır olabilirdim ama onun yüzündeki ifade beni hareketsiz bıraktı. Çok şey anlatıyordu. Açlık. İhtiyaç. Sahip olma. Midemi bulandıran bir cinsel niyet.

"Eve dönmek için harika bir manzara olurdu," dedi, ses tonu sohbet havasındaydı. "Yine de seni uyarmalıyım... benim için ıslak ve hazır olduğundan emin olmalısın. Çünkü ön sevişme olmayacak." Gözleri amıma kilitlendiğinde erkek ağgözlülüğü gözlerinden okunuyordu. "Aletimi içine sokar ve seni çiğ çiğ sikerdim. Soyunmaya bile zahmet etmezdim."

Parmakları gömleğinin düğmelerine gitti. *Müthişti*. Kuru dudaklarımı yaladım ve kıyafetlerini çıkarmaya başlamasını izledim. Beklenti yükselip tenimi ısırdı ve sinir uçlarımı harekete geçirdi.

Nihayet çıplaktı, ayaklarını yere bastı. Lanet olsun, vücudu bir sanat eseri idi. Nokta. Ve yukarı doğru çıkıntı yapan, kalın ve yuvarlanmaya hazır siki, eğer böyle bir şey varsa, bir sık yarışmasını kolayca kazanırdı.

Kalçalarımın arasına diz çöktü, vücudunun üst kısmını üzerime doğru kıvırdı ve ağırlığını başımın iki yanına diktği avuçlarına verdi. Gözleri yüzümün her ayrıntısını taradı - sadece yüz hatlarımı değil, her bir çizgiyi, çili, kıvrımı ve eğimi... sanki bir antika ya da başka bir şeyi değerlendirir gibi.

Kollarımı boynuna dolayarak, ağzımı açmak için başımı eğdim. O almadı. Burnunun ucunu şakağımdan aşağıya, yanağım boyunca, çenem boyunca, yüzümün diğer tarafına kadar takip etti ve sonra tekrar şakağıma dokunana kadar alnımın üzerinden geçti ... tam bir daire oluşturdu.

Sabırla bir şeyler yapmasını bekleyemeyecek kadar muhtaç bir halde, kalçalarımı sert şaftına sürtünecek kadar kaldırdım.

"Sikimi istiyorsan" -dili dışarı fırladı ve alt dudağımlı okşadı- "bunu hak edeceksin," diye fısıldadı, bir iddialılık mırıltısı vardı.

Gözlerimi kırptım. "Kazanmak mı?"

"Beni memnun ederek," diye açıkladı. "Şimdi seninle oynayacağım. İstedğin kadar hareket edebilirsin. İstedğin kadar gürültü yapabilirsin. Ama yapmanı tavsiye etmeyeceğim bir şey var."

"Ne?"

"Gel," diye cevap verdi. "Bunu yapmakta özgürsün elbette. Ama eğer yaparsan, bu akşamki orgazmın bu olacak. Kendimi ağzında bitireceğim ya da belki güzel göğüslerinin her yerine boşalacağım. Ama eğer dayanırsan... Aletimi içine sokar ve seni öyle bir sikerim ki dayanamazsın.

-Ama sen alacaksın."

Ağzı aşağı indi ve benimkinin üzerine kapandı. Dili içeri süzüldü, benimkine değdi ve mükemmelleştirdiği o asırlık dansa başladı. Öpücük seks kokuyordu. İhtiyaç kokuyordu. *Onun* kokusu.

Daha önce bu adamdan daha şehvetli birini tanımamıştım. Bir tatlıdan zevk alır gibi öpüyordu. Sanki ağzım onun tatmaya, tadını çıkarmaya ve açgözlülükle yutmaya kararlı olduğu bir hoşgörü gibiydi.

Başını eğerek öpüşmeyi hızlandırdı, dilini daha derinlere daldırdı, ciğerlerimdeki nefesi çaldı ve zincirleme bir kimyasal reaksiyon başlattı.

Hava. Gerçekten havaya ihtiyacım vardı. Kesinlikle umursamadı.

Dudaklarımı dilinin etrafına sardım ve emdim. Alçak, uzun bir hırıltı boğazından yukarı tırmandı ve benimkinden aşağı döküldü.

Öpüşmeyi kesti... ve ardından gelenler sadece Tanrı'ya karşı dürüst şehvetli işkence olarak tanımlanabilirdi.

Boynumdan başladı, her "mutlu noktayı" aradığından emin oldu. Yalıyordu. Emiyordu. Isırma vardı. Şekillendiriyordu. Sıkıyordu.

Çok geçmeden omuzlarıma ve kollarıma indi. Parmaklarının uçları üzerimde kayıyordu; her basışında, vuruşunda, kavrayışında ve süzülüşünde sahiplenicilik vardı. Sanki tenime sahipliğinin kanıtını damgalıyorlardı - görebildiğim değil, ama kemiklerime yerleşecek olan; asla özgür olamayacağım bir kanıt.

Göğsümü sertçe sıktı ve benden hoşnut bir nefes almamı sağladı. Ve sonra tutuşu yumuşadı, gevşedi, *hayal kırıklığına uğradı*.

Bir an, dokunuşları tamamen cinsel bir şefkat olabilir. Bir sonraki an, hınzırca sert olabiliyordu. Tekrar ve tekrar, yer değiştirdi. Ama her zaman, her hareketi her an su yüzüne çıkma tehdidinde bulunan tasmalı bir saldırganlıkla doluydu.

Nemli sıcaklık kısa sürede bacaklarımın arasında toplandı. Sarhoş edici bir kimyasal kokteyl kan dolaşımda dans etti ve zihnimi uyuşturdu.

Daha sonra göğüslerime odaklandı, meme uçlarım ikiz, acı verici, karıncalanma noktalarına kadar gerilene kadar alay etti. Gergin tomurcukları her emişi ve ısırışı içime zevk kıvılcımları gönderiyordu. Tanrım, kendimi o kadar boş hissediyordum ki canım *acıyordu*.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyi yutarak elimi saçlarına attım ve çektim. "Dax-"

Dişler göğsümün yan tarafına tam olmayan bir ısırıkla saplandı. Bir şikayet tıslamasıyla tutuşumu gevşettim. Dili, karıncalanmayı yatıştırmak için acıyan noktanın üzerinde hafifçe gezindi.

Vücudumda daha da aşağı kayıyor, karnımla acımasızca alay ediyordu. Dili yalıyordu. Nefesi ıslak tenime üflüyordu. Sonra dişleri ısıyor ya da sıyrıyordu.

Bu noktada sinir uçlarım tamamen aşırı yüklenmişti, öyle ki kalçalarındaki ve göğsündeki keskin tüyler bile derimi sıyrıyor gibiydi.

Ona ters ters bakmak için başımı kaldırdım. "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?" Boğuk kelimeler içimden işkenceyle çıkmıştı.

Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı, elini karnıma koydu, parmakları olabildiğince fazla teni kaplayacak şekilde yayıldı. "Neyin var?"

Gözlerimi kırptım. "*Neyin var?*"

Uyumsuz gözlerinde mizah parıldıyordu. "Biraz kızarmış görünüyorsun." Elini aşağı kaydırarak amımı avuçladı ve avucunun topuğunu klitorisime batırdı.

Ayak parmaklarım o kadar sert kıvrıldı ki kramp girecek sandım. "Seni hemen şimdi öldürmek istiyorum."

Daha aşağı inerek, kaygan kıvrımlarıma sokulurken mırıldandı. "Bundan şüphem yok." Dili eskiden "iniş şeridimin" olduğu yerde boş bir gezinti yaptı. "Bu amcığın en sevdiğim yanlarından biri ne biliyor musun?" diye sordu, konuşurken dudakları nemli etimi sıyrıyor, nefesi alevleri *körükliyordu*. "İlk önce benim olması."

O yarığımı yalarken gözlerim kapandı. Her zamanki kedi yeme ustalığıyla beni yedi. Yarım yamalak yapmadı, hayır, *şehre gitti*.

Dili şovu çaldı - yaladıkça, girdaplar çizdikçe ve derinlere daldıkça beni daha da yükseğe çıkaran acayip bir cinsel silah.

O dile binmek istedim. Daha fazlasını istedim. İçimde daha derin olmasını istedim.

Ama yine de yapmadım.

Çünkü henüz boşalmak istemiyordum. Bu, çok yakınımda gezinen orgazmı kovalama içgüdülerimle savaşmak anlamına geliyordu; kıpırdama, kıvranma ve ağzına ve parmaklarına doğru eğilme dürtülerine direnmek anlamına geliyordu. *Tam bir* akıl tutulmasıydı.

Tekrar ve tekrar orgazmın zirvesine yaklaştım. Tekrar ve tekrar, zevki geri yendim. Her seferinde onayını mırıldanıyor, ödüllendirici bir şekilde iç uyluğumu okşuyor ya da göbeğime kalıcı bir öpücük konduruyordu. Ama sonra bir kez daha amıma yumuluyordu.

Bu saçmalıkla işim *bitmişti*, kafasını tuttum. "Gerçekten boşalmam lazım," diye homurdandım.

Dilini zonklayan klitorisimin etrafında dolaştırdı. "Öyleyse gel," diye davet etti. "Kimse seni durduramaz."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve bir iniltiyi bastırdım. "Çok iyi gidiyorsun."

Hayır, değildim. Kafam o kadar sikilmişti ki ağlayacağımı sandım. Vücudum da daha iyi durumda değildi - cildim aşırı hassaslaşmıştı, kaslarım titremeye devam ediyordu, amım yanıyordu ve göğüslerim cehennem gibi ağrıyordu.

Kısacası, beni mahvetmişti.

Başka bir orgazm daha oluşmaya başladığında, sürüklenmeye başladığımı hissettim... sanki zihnim artık hisleri işleyemiyormuş gibi. Süzölme hissiyle savaştım, gardımı düşürürsem patlayabileceğimden panikledim - o zaman tüm bu savaş boşuna olurdu.

Cinsel gerilim karnımda gittikçe daha sıkı sarılıyordu. O kadar sıkıydı ki acı veriyordu. Uyluklarım titredi ve halıyı öyle sert yumrukladım ki tırnaklarım avuçlarıma battı. Asıllı duran orgazmı boğuştum; sahip olduğum tüm irade gücüyle onunla savaştım. Sonunda hafifleyene kadar.

Dax tekrar vücuduma doğru kaydı ve çeneme bir öpücük kondurdu. "Hepsi bitti. İyi iş çıkardın bebeğim. Çok, çok iyi." Tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve beni karnımın üzerine çevirdi. "Baş aşağı. Kıç yukarı."

Nabzım sıçradı ve zaten düzensiz ve dalgalı olan nefesim daha da hızlandı. Yüzümün yan tarafını halıya dayayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

"İşte bu kadar." Başparmaklarının her biri kıçımın üzerindeki bir noktayı okşadı. "Bu gamzeleri seviyorum." Bir elini kalçama doladı ve sikinin geniş ucunu amıma soktu.

Nefesim boğazımda düğümlenirken bir kez daha halıya tutundum. Yumuşak ve yavaş havasında olmasa iyi olur, çünkü ben-

Sikini derine soktu, iç duvarlarımı doldurdu, gerdi ve yaktı ve *lanet olsun* çok fazlaydı. Parçalara ayrıldım. Milyarlarca küçük parçaya bölündüm. Çığlık mı attım, debelendim mi bilmiyordum - coşkudan *başka bir şey* kaydedemeyecek kadar zihinsel olarak coşkuya kapılmışım.

Çılgınca salınım yatıştığında, halının içinde eridim - titreyen, terli kaslardan oluşan bir kütle.

"Hmm, şimdi, daha iyi değil mi?" Beni yerimde sabitlemek için bir elini kürek kemiklerimin arasına koydu. "Yerde kal." Yavaşça geri çekildi, aleti aşırı hassas iç kaslarım boyunca törpülenirken nefes nefese kalmama neden oldu ve sonra içime girmeye başladı.

Yolculuk son derece vahşiydi. Sanki taşıdığı tüm o cinsel saldırganlığın tasmaını koparmıştı. Kalçalarını tekrar tekrar öne eğdi, beni tekrar tekrar doldurdu.

Hamdı. Toprak gibiydi. Yabani. Yüzümün etrafına dökülen saçlarım sayesinde yanağımda kızarıklık olmazdı.

Hareket edebilseydim her hamlesini karşılamak için kalçalarımı geriye atardım. Eli beni tuttu; sıcak ama sert ve ağır bir ağırlık kontrolü elinde tutuyordu.

Yavaş bir birikim yoktu. Bir sonraki salınım hızlı bir şekilde merkezimde toplandı. Uyluk kaslarım sıkıştı. Amım sıkılaştı. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Ve sonra orgazm vurdu.

Kan dolaşımım boyunca çatırdıyor gibiydi, beni boğuk bir çığlıkla yükselten saf mutluluğun elektrik patlaması. Amımın onun sikine kenetlendiğini hissettim; iç kaslarımın titrediğini ve spazm geçirdiğini hissettim. Dax son bir kez daha içime boşaldığında, iç duvarlarımdan fişkıran sperm püskürmeye başladı.

Nefes nefese kalmıştım, tüm enerjim tükenmişti. İçimde kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yoktu.

Dax üzerime kıvrılıp boynuma bir öpücük kondururken kürek kemiklerimin arasındaki eli yukarı kayarak saçlarıma gömüldü. Orada öylece kaldı, nefes nefese ve titreyerek. "şimdi daha az kızgın hissediyor musun?"

"Biliyor musun, aslında ruh halim oldukça düzeldi," diye cevap verdim, nefesim biraz kesik kesikti. "Ama Duan Juan'ın birinci sınıf ğrencisi olduğun için bu kaçınılmaz bir şeydi."

Vücudu benimkinin üzerinde sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Seks sarhoşu olduğunda en sıra dışı şeyleri söylüyorsun."

"Ben sadece hakkını veriyorum. Daha önce sadece aletinin bir horoz güzellik yarışmasını kolayca kazanabileceğini düşünüyordum."

İçinden kıkır kıkır bir ses yükseldi.

"En iyi iltifatları ben ederim, değil mi?" "Evet, Addison, evet, yapıyorsun."

Yirmi Beşinci Bölüm

"Her yıl böyle mi olacaksın?"

Dax'ın mutfağa getirdiği yemek arabasından başımı kaldırıp baktım. "Ne gibi?" Başımı hafifçe eğerek ona sordum.

Biraz sinirli görünerek, "Serumla saf şeker verilen bir çocuk gibi," diye cevap verdi.

Gerçek mi? Evet. Evet, kesinlikle. Evet, kesinlikle. Ben artı Cadılar Bayramı eşittir büyük zaman gerilemesi.

Bu nedenle günümün çoğunu film izleyerek, balkabağı oyarak, ürkütücü temalı kurabiyeler yaparak, dizüstü bilgisayarımda perili bir evi sanal olarak gezerek ve hatta küçükken kız kardeşlerimle rutin olarak yaptığım gibi seramik bir kafatası boyayarak geçirdim.

Cadılar Bayramı'nı yalnız kutlamaya alışık değildim. Dax evdeydi ama bana eşlik etmiyordu. Günün çoğunu üst katta geçirmiş, beni kendi halime bırakmıştı. Yine de çok eğlenmişim.

Şeker ya da şaka yapanlar nihayet gelmeye başladığında heyecan seviyem bir kademe daha yükselmişti; küçük çocukları kostümleri içinde, heyecanlı ve güler yüzlü görmeye bayılıyordum. Başlangıçta beklediğimden daha fazla kişi gelmişti, ancak saat geç olmamasına rağmen sayıları giderek azaldı. Ama bu anlaşılabilir bir durumdu çünkü Pazar günü okul gecesiydi.

"Sana Cadılar Bayramı'nı sevdiğimi söylemişim," diye hatırlattım ona.

"Bütün gün boyunca tanımadığım birine dönüşeceğini söylemeyi unuttun."

İçimden bir kıs kıs gülmek geldi. "Ne diyebilirim ki? Bu tatil bana komik şeyler yapıyor. Aslında anneme de. Bu işler böyledir. Kemerini bağla. Bu artık senin hayatın."

Nefesinin altında bir şeyler homurdandı ama gözlerindeki eğlence kıvılcımını kaçırmadım.

"Düşünsene, Cadılar Bayramı birkaç saat içinde bitecek." Ona Noel'de daha da kötü olduğumu söyleyip söylememeyi düşünürken ağzımı buruşturdum.

Hayır.

"Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı.

Kibirli bir bakışla Çarşamba Addams kıyafetimi işaret ettim. "Kıskanıyorsun çünkü bu kostümlerden birini *çok* istiyorsun."

"Evet," dedi, sesi çöl kadar kuruydu, "Yıllardır doğum günü listemdeydi."

Dudaklarımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Ooh, alaycılık sana yakışıyor. Bundan daha fazlasını görmek istiyorum. Kesinlikle işe yarıyorsun."

Gözlerini devirmiş gibi görünerek iyi huylu bir iç geçirdi.

Birkaç gece önce Cadılar Bayramı süslemelerimle villamızın dekorunu sarstığımdan beri bana benzer iç çekişler hediye ediyordu. Zavallı adam benden sadece arada bir çelenk asmamı ve belki birkaç aksesuar yerleştirmemi bekliyormuş gibi görünüyordu. Sahte örümcek ağlarına, balkabağı ışıklarına, asılı hayaletlere, bol miktarda adak mumuna ya da pencerelere iliştirdiğim plastik örümceklere hazırlıklı değildi.

Şarkı söyleyen kazan da pek hoşuna gitmemişti. Ya da sahte kedi iskeletleri. Ya da ürkütücü fenerler.

Ertesi sabah dışarı çıktığında ön bahçede birkaç balkabağı, mezar taşı ve parçalanmış ceset parçaları görünce iki kere düşünmüştü.

Hem içerideki hem de dışarıdaki süslemelerin hepsini olmasa da bir kısmını indirmeyi teklif etmişim. Ama o başını salladı ve "*Üç gün idare edebilirim*" dedi.

Süslemeler hakkında daha fazla yorum yapmadı. Kazan hariç, onu kalıcı olarak kapatmazsam çöpe atmakla tehdit etmişti çünkü ürkütücü bir sesin sürekli olarak kötü cadının öldüğüne dair şarkı söylemesini dinlemekten "bıkmıştı". Ona mızımız demiştim ama yine de kapatmışım.

"Yemeğimiz soğumadan yiyelim." Paslanmaz çelik kapakları tabaklarımızdan çekerek havayı sıcak et, domates ve sarımsak kokularıyla doldurdu.

Ağzım sulanarak nefis kokuları ciğerlerime çektim. "Açlıktan ölüyorum."

"Neredeyse bütün gün boğazına şeker tıkarken nasıl acıkmış olabileceğini anlamıyorum."

"Şeker doyurmuyor." Tezgâhtan şarap bardağını aldım. "Tabağını masaya koymana gerek yok, bu gece oturma odasında yiyeceğim."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Neden?"

"Çünkü televizyon orada." "Ve?"

"Ve gecenin korku filmi zamanı bölümüne ulaştım."

Kendi kendine acı çeken bir iç çekiş daha. "Doğru."

Teklifi geri çevireceğini bilsem de, "Bana katılmalısın. Benim dünyama bir göz at. Televizyonun sadece canlı spor izlemekten daha fazlası için nasıl kullanılabileceğini gör."

Bakışlarında bir kez daha mizahla karışık bir kızgınlık belirdi.

"Hadi ama, şimdiye kadarki en kötü şey olmayacak. Yoksa korku filmlerinden nefret mi ediyorsun?"

Omuz silkti. "Onları umursamıyorum. Yine de gerçekten korkutucu olan bir tanesini henüz izlemedim."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissederek hiç düşünmeden bileğine yapıştım. "Oh, dostum, bazıları var, yemin ederim. Seni eğitmeme izin ver."

Dax parmaklarımı bileğine doladığım yere baktı. Kendimi garip hissederek onu bırakmak üzereydim. Ama sonra elini büktü, avuçlarımızı birleştirdi ve beni kendine çekti. "Teşvikim nedir?" diye sordu, burnunun ucunu nazikçe benimkine çarparak.

Beklenmedik hareketi karşısında gözlerimi iki kez kırıştırdım, karnım yerinden fırlayacak gibiydi. "Uh, ne?"

Saç örgülerimden birinin ucunu gevşekçe sıktı. "Bir teşvike ihtiyacım olacak," dedi, yatak odasındaki sesini benimseyerek teşviğin niteliğinin ne olması gerektiğini ifade etti.

Hormonlarım harekete geçince, "Peki, ben... film bittiğinde seni kanepede gezdiririm," dedim.

Bakışları daraldı. "Filmler çoğul mu?"

"Şey, tabii ki. Yani, bugün Cadılar Bayramı."

"Tuhaftır, ben de fark etmiştim," diye kestirip attı.

Homurdanarak gözlerimi devirdim ve gülümsememi engellemeyi başaramadım. "Bana katılacak mısın, katılmayacak mısın?"

Uzun bir mırıltı çıkararak saç örgümü yumruğunun etrafına doladı.
Doğru "Hepsi
."

Dudaklarımın ayrıldığını hissettim. "Yapacak mısın? Gerçekten mi? Hayır diyeceğini sanmıştım." "Reddedeceğimi düşündüğün için mi sordun?"

"Hayır, bir kez olsun vatandaşlık görevinizi yaparsınız diye sordum. kocam olarak görev yap ve benimle televizyon izle." Ağzı yukarı kalktı.

"Vatandaşlık görevim mi?"

"Evet. Şimdiye kadar ihmal ettiniz. Bu ihmali gerçekten düzeltmelisiniz."

Saçlarımı serbest bıraktı. "Hmm, o zaman el arabasını oturma odasına götürelim de ben de işe başlayayım."

"Bum," dedim, sevinçle. "Bardaklarımızı ben taşıyacağım."

Benden ayrı oturacağını düşünmüştüm ama kanepede yanıma yerleşti; tabaklarımız kucağımıza koyduğumuz minderlerin üzerinde dengede duruyordu. "*The Conjuring 2*'yi izledin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Tüylerinizin diken diken olmasına hazır olun." Uzaktan kumandayı kullanarak filmi açtım ve ardından hızlıca yemeğime yumuldum.

Yemek yerken pek konuşmadık, ikimiz de çoğunlukla filme odaklandık. Ürkütücü müzik, atlama korkusu, hayaletin rahatsız edici sesi ve tuhaf rahibenin birleşimi kaslarımda gerginlik yaratmıştı.

Yemeğimi bitirdikten sonra tabağı önümdeki sehpanın üzerine koydum ve şarabımdan bir yudum aldım.

"Bu filmde seni korkutan şey ne?" diye sordu Dax, ses tonundaki şaşkınlık anlamadığını gösteriyordu.

Ona şüpheli bir bakış fırlattım. "Hayatım üzerine bahse girerim ki kalp atışların bir ya da iki kez yükselmiştir - hayır, inkâr etme; sana inanmayacağım."

Bardağımı bıraktım ve dikkatimi tekrar televizyondaki oldukça yoğun sahneye çevirdim. Bir bölümde hafifçe sıçradım ve yanımdaki aptal kıkırdamaya başladı.

Kolunu hafifçe iterek, "Seninkine," diye homurdandım.

Sırıtarak, rahatsız edici elimi yakaladı ve çekti, vücudumun yana kaymasına ve onunkine düşmesine neden oldu, başım omzuna çarptı. "İşte böyle. Dur."

Tamamen şaşırılmış bir halde hareketsiz kaldım. Öte yandan nabzım deli gibi atmaya başladı. Özellikle de elimi tutmaya devam ettiğinde.

"Rahibe artık seni yakalayamaz," diye alay etti.

Göt herif. Kaslarımı gevşetmeye zorlayarak burnumu çektim. "Valak seni kesinlikle alabilir."

"Oh, öyle mi?"

"Dikkat ettiniz mi bilmiyorum ama o bir iblis. Sınıfta kalır ve yeniliriz."

Bir duraklama. "Biz mi?"

Kaşlarımı çattım. "Tek başına savaşmana izin vermezdim. Her zaman birbirimizin arkasındayız, unuttun mu?"

Uzun bir sessizlik anı geçti ve sonra elimi biraz sıktı. "Evet," diye cevap verdi, sesi biraz daha derindi. "Evet, hatırlıyorum."

İki gün sonra ofis binamdan çıkarken çantamın askısını omzuma biraz daha ittim. Genelde işten tam saat beşte çıkardım.

-Ya da mümkün olduğunca ona yakın. Ancak bugün, mikro-idareci bir müşterinin kararlarına itiraz edip sorgulayabilmek için telefon görüşmesini uzatması nedeniyle tam yirmi dakika geciktim.

Eğlenceli.

Daha önce de böyle müşterilerle karşılaşmıştım. Başka birinin yönetimi devralmasını isterken, her yönü yönetememekle mücadele ediyorlardı. Bu memnuniyetsizlik genellikle hata bulmalarına ve kontrol hissini yeniden kazanmak için şu veya bu konuda fikirlerini değiştirmelerine dönüşüyordu.

Ondan öncekiler gibi, bu müşteri de sonunda her şeyin yolunda gittiğini kabul etmişti. Temelde sadece kendi sözünü söylemek istemişti ve bu süreçte benim zamanımı boşa harcamıştı. Ne güzel.

Sonunda eve gideceğim için mutluydum, arabama doğru ilerlerken otoparkı geçmeye başladım. Yolu yarılamaştım ki Grayden'ın arabama yaklaştığını fark ettim. *Hay aksi.*

Felicity'yi savunmak ve Dax'ten ona merhamet göstermesini istemek için evime geldiği akşamdan beri onu görmemiştim. Şu anda iyi görünmüyordu. Solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Yüzünde derin çizgiler vardı. Saçları dağınık ve biraz kıvrıktı, her zamanki gibi jölelenmemişti.

Arkadaşlarından birinin hafta sonu beklenmedik bir şekilde vefat ettiğini duymuştum, bu da onun neden burada olduğunu açıklıyordu. Yine de neden burada olduğunu açıklamıyordu. Tabii... yakınlarından birini kaybetmiş başka biriyle konuşmak istemediyse.

İçimden iç çektim. Yas tutan arkadaşlarından biri gibi başka birine yaklaşmasını dilemem beni zalim mi yapıyordu? Muhtemelen. Ama istediği zaman hayatıma girip çıkma hakkına sahip olduğunu düşünmesi hoşuma gitmiyordu. Bunu ilk ayrıldığımız günden beri yapıyordu; bazen yüz yüze, bazen telefon ya da e-posta yoluyla.

Dax'le evlendiğimde bunun sona ereceğini düşünmüştüm. Grayden yakın zamanda radarımdan düştüğünde, böyle düşünmekte haklıymışım gibi gelmişti. Ama şu anki durum aksini gösteriyordu.

Ona yaklaştığımda düşünce akışım durdu. Çünkü yüz ifadesine iyice baktığımda, bunun bir umutsuzluk ve yıkım olmadığını gördüm; bir kayıp değildi.

Adam kızgındı.

Çantamın saplarını tutarak yavaşladım ve ondan birkaç adım ötede durdum. "Ne yapıyorsun burada?"

Duruşu sertleşmiş ve boynu kasılmış olan Grayden ellerini yumruk yaptı. "Anlaşma mı, Addie?" diye adeta tükürdü. "Dax'le bir *anlaşma* yüzünden mi evlendin?"

İçimdeki her şey şok içinde hareketsiz kaldı. *Bu da neydi böyle? Bunu öğrenmiş olmasının imkânı* yoktu; benim çevremdeki hiç kimse bu haberi kimseye söylemeyecekti ve Dax'ın çevresindeki hiç kimsenin de bunu yapacağına inanmıyordum.

Ve yine de, bir şekilde Grayden biliyordu.

Kaşlarımı çattım ve sordum: "Sana bunu ne verdi? fikir?"

Bana bıkkınlık dolu bir bakış fırlattı. "Oynamakla uğraşma Aptal. Jagger ve Maverick'in konuşmalarına kulak misafiri oldum."

Kahretsin.

"Dax'le neden evlendiğini anlayamıyordum, hiç mantıklı gelmiyordu. Ama ne var biliyor musun?" Grayden bana doğru eğildi, gözleri elmas gibi sertti. "Bu da öyle. Anlaşma yasal olarak bağlayıcı değilse, ki bundan çok şüpheliyim, bunu yapmana gerek yoktu."

İçimi çektim. "Grayden-"

"Bak, evliliği ve çocukları ne kadar çok istediğini biliyorum. Ama bu sorunlarına cevap olmaktan *çok uzak*. Tanrım, Addie, sen

"Sana karşı hiçbir şey hissetmeyen bir adama bağlandın."

Nefes boruma bir ağı saplandı. Hazımsızlık. Sadece hazımsızlıktı.

"İnanın bana, sevmediğiniz ve sizi sevmeyen birine bağlı olmanın kolay bir tarafı yok. Bunu biliyorum, çünkü ben de şu anda bu hayattayım."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Sen Felicity'i seviyorsun-"

"Ona değer veriyorum ama onu bir zamanlar sevdiğim gibi sevmiyorum ve bunun tersi de geçerli. Artık doğru nedenlerle birlikte değiliz."

"Aradaki fark... sen onunla böyle olacağını düşünerek evlenmedin. Onunla sonsuza dek mutlu olacağını düşündün. Ben Dax ile neye bulaştığımı biliyordum."

"Ve bunu hâlâ yapıyor olman aklımı başımdan alıyor," dedi.

Kılandım. "Benim sorunum değil. Senin sorunun olmasına da gerek yok. Benim ne yaptığım seni ilgilendirmez." Bu mesajı ona iletmeye çalışmaktan yorulmaya başlamıştım.

"Olmamalı. Ve keşke olmasaydı. Ama oluyor." Bakışlarında azap dönüyordu. "Bunu senin için istemiyorum. Benim sahip olmadığım şeye senin sahip olmanı istiyorum. Anlamli bir şey bulmaktan vazgeçip görücü usulü bir evliliğe razı olduğunu görmek çok acı verici."

"Yani beni bulup Dax'i terk etmemi söylemeyi mi düşündün?"

Grayden yüzünü buruşturdu. "Seni ondan boşanmaya zorlamak için burada değilim. Seni zayıf bir ilişkiden uzaklaşmaya teşvik edersem dünyanın en büyük ikiyüzlüsü olurum -benimkini terk etmediğimden eminim. Ama kızlarım olmasaydı bırakırdım, Addie. Bu yüzden Dax'le bebek sahibi olmadan önce, kendini bu şekilde boş bir evliliğe hapsedmek isteyip istemediğini iyice düşün." Doğruca aracına doğru yürüyerek uzaklaştı.

Sessiz bir lanetle kendi arabama atladım. Çantamı ve çantamı yolcu koltuğuna bırakıp uzun bir nefes aldım. Bırakın Grayden'ı, herhangi birinin bile anlaşımadan haberdar olacağı aklıma gelmemişti.

Muhtemelen haberi başkalarına yaymazdı. Doğrusu emin olamadım. Bugünlerde pek dost sayılmazdık.

O hızla otoparktan çıkarken ben de park yerinden geri geri çıktım. Dedikodu yapsa umurumda olur muydu? Hem evet hem hayır. Her ne kadar ne Dax ne de ben başkalarının onayına ihtiyaç duymasak da, onun yeniden dedikodu konusu olmamasını tercih ederdim. Tanrı biliyor ya, büyürken yeterince dedikoduya maruz kalmıştı.

Ayrıca insanların sürekli bunun doğru olup olmadığını sorması ve bu konuda fikir beyan etmesiyle uğraşmak istemiyordum. Dahası, bazılarının evliliğimizi aşk uyumu olmadığı için duygusal olarak geçersiz saymasını da istemiyordum.

Kesinlikle istemediğim bir başka şey de, ona göz koyan kadınların, onun ve benim birbirimize ettiğimiz yeminlere saygı duymak zorunda olmadıklarını hissetmeleriydi. Ama evliliğin "gerçek" olmadığını hissederlerse, bunu yapabilirlerdi. Bu da ona karşı hamle yapmakta özgür olduklarını düşünmelerine yol açabilirdi.

Bu tekliflerden herhangi birini kabul edeceğine inandığımdan değil. Sadece ilk etapta ona teklif edilmesini istemedim. Görücü usulü ya da değil, herhangi bir eşin bunu yapacağından şüpheliydim.

Eve dönerken Grayden'ın tüm söylediklerini düşündüm. İtiraf etmeliydim ki, eğer durum tersine dönseydi, ben de onunla aynı düşüncelere sahip olabilirdim. Bunları ifade etmek için onu aramazdım ama muhtemelen benimle aynı üzücü yolda ilerlediği için üzülürdüm. Ancak... durum gerçekten böyle değildi çünkü ona açıklamaya çalıştığım gibi, durumlarımız tamamen farklıydı.

O aşk için evlenmişti. Ben evlenmedim.

Anlaşmaya sadık kaldığım için hâlâ pişmanlık duymuyordum. Eğer bu durum değişir ve evliliği sona erdirme arzusu duyarsam, yapacağım şey buydu - çocuk olsun ya da olmasın. Ama sonra... şimdi bunu söylemek benim için kolaydı, değil mi? Gerçekten de bir aileyi bu şekilde parçalamak zor olurdu.

Çocukların olumsuz bir ortamda büyümeleri anlamına gelecekse, her iki ebeveynle birlikte yaşamalarının her zaman en iyisi olup olmadığından emin değildim, ancak bunun duruma bağlı olduğunu varsayıyordum. Durum ne olursa olsun doğru ya da yanlış bir cevap olmayabilir.

Gerçek şu ki, o köprüye gelmediğim sürece böyle bir senaryoda ne yapacağımı tam olarak bilemezdim. Tek yapabileceğim hiç gelmemeyi ummaktı.

Nihayet eve vardığımda Dax'i havuzda buldum. Verandanın kapısından, havuzun uzunluğunu güçlü, kendinden emin turlarla kat etmesini, kaslarının gerilmesini ve dalgalanmasını izledim. Suda o kadar rahattı ki, sanki bir balık gibiydi.

Islak ayak izlerinin hiçbirinde durmamaya dikkat ederek dışarı çıktım - en son istediğim şey kırımın üstüne düşmektir. Beni fark edince yavaşlarken durdu. Ona bir gülümseme gönderdim. "Hey, Nemo. Su nasıl?"

Ayağa kalkarak bir elini ıslak yüzüne götürdü ve gözlerini bana dıkti. "Sorun nedir?"

Ugh. Beni çok iyi okuyor. "Bilmek isteyeceğini düşündüğüm küçük bir şey oldu. Korkunç bir şey değil. Sadece sinir bozucu."

Beklenti dolu bir kaş kaldırarak bana doğru geldi.

Dilimle ağzımın içini dürttüm. "Grayden'a rastladım."

Dax'ın göz kapakları hafifçe aşağı indi. "Ona mı çarptın?"

Başımı hafifçe sallarken burnumun kırıştığını hissettim. "Şey, daha çok işten çıktığımda arabamın yanında bekliyor olmasıydı."

Çenesi sertleşti. "Ne dedi o?"

"Anlaşmamızı öğrendiğini ve bu konudaki düşüncelerini ifade etmek istediğini açıkça belirtti." Silik bir gülümseme verdim. "Görünüşe göre Jag ve Maverick'in bu konu hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuş."

"Dur tahmin edeyim," diye söze başladı Dax, kelimeler tereyağı kadar yumuşaktı ama alttan alta karanlık bir şeyler taşıyordu, "Grayden seni beni terk etmeye ikna etmek zorunda hissetti."

"Hayır, temelde sadece bir hata yaptığımı düşündüğünü ve geleceğimin bir gün onun şimdiki durumu olabileceğinden endişe ettiğini iletmek istedi."

"Bu ne demek oluyor?"

"Felicity ile doğru nedenle birlikte değil; kızları için olmasaydı ilişkilerini bırakırdı. Bir gün bu evlilikten ayrılmak isteyeceğimi ama çocuklarımın dağılmış bir yuvada büyümemesi için kendimi bu evliliğe hapsolmuş hissedeceğimi düşünüyor."

Dax beni iğneleyici bir bakışla süzdü. "Peki senin bu konudaki görüşün nedir?"

Bu mu?"

"İki durumun aynı olmadığını görmüyor. O ve Felicity aşk için evlendi, daha sonra aşık oldu ve boşanmak istedi. Bu bizim başımıza gelemes çünkü biz farklı nedenlerle evlendik ve bizi bir arada tutmak için tatlı, yumuşak bir duyguya bel bağlamıyoruz. Bu evlilikte kendimizi hiç mutsuz bulmayabileceğimizi söylemiyorum - gelecekte ne olacağını kimse bilemez - sadece aynı şey olmayacağını söylüyorum."

"Yani benden boşanman için sana baskı yapmadı ama aklına bunu düşünmeni sağlayacak bir fikir soktu," diye düşündü Dax, kelimeler yine yumuşak ama tehlikeliydi.

Yüzümü buruşturdum. "Niyetinin bu olduğunu sanmıyorum. İçinde sıkışıp kalmaktan hoşlanmadığı bir duruma kendimi kasten *soktuğum* için bana kızgın.

Sadece, biraz önce de söylediğim gibi, benim durumum onunki gibi *değil* - o bunu görmüyor."

"Hmm," dedi Dax ikna olmamış bir şekilde. Ellerini havuzun kenarına koydu ve kolayca dışarı tırmandı. "Başka bir şey söyledi mi?"

Bana doğru gelirken nefis vücudundan aşağı süzülen su damlacıklarını izlerken boğazımı temizledim. "Hayır. Hepsi buydu. Her şey çabucak bitti ve drama açısından çok düşük anahtar oldu. Başka şeyler yüzünden kafası karışık olmasaydı muhtemelen bana hiç yaklaşmazdı. Sadece bilmek isteyeceğini bildiğim için bahsettim."

Dax'ın burun delikleri alevlendi. "Onun için üzüldüğün için benden bu işin peşini bırakmamı isteyeceksin," diye doğru bir tahminde bulundu.

Alt dudağımı kemirdim. "Arkadaşını kaybetmenin yasını tutuyor. İnsanlar yas tutarken her zaman doğru düşünemezler. Bunu iyi biliyoruz, değil mi?"

Dax bakışlarını kaçırdı, yanağındaki bir kas esnedi.

"Bak, eğer büyük bir olay çıkarsaydı, durum farklı olurdu. Ama bağırmadı, bana dokunmadı, hakaretler savurmadı, senin hakkında ileri geri konuşmadı, boşanma kağıtlarını imzalamam için beni teşvik etmedi. Sadece çok yanlış bir görüşünü dile getirdi ve sonra gitti."

Sonunda Dax'ın bakışları benimkilere döndü, karanlık bir yoğunlukla. "Bu konuda fikir beyan etmesine hiç gerek yok; ne seninle, ne benimle, ne de evliliğimizle bir ilgisi *var*. Kendisinin bu kadar önemli olduğu ve düşüncelerinin sana iletilmesi gerektiği fikrine nereden kapılıyor, hiçbir fikrim yok."

Başımı salladım. "Yaptığı şeyi yapmaya ya da söylemeye hakkı ya da nedeni yoktu, biliyorum. Ama acı çekiyor, bu-"

"Beni ilgilendirmez," diye bitirdi Dax, ses tonunda sert bir ton vardı. "Beni ilgilendiren sensin, Addison. Ve iş yerinin dışında pusuya yatmış olmasından hoşlanmadım. Seni o şekilde köşeye sıkıştırmamalıydı; seni yalnız yakalamak için yola çıkmamalıydı. Böyle bir şey kabul edilemez."

"Hayır, değil. Ama numarasını engellememiş olsaydım muhtemelen bunu yapmazdı."

"Telefonla, e-postayla, güvercin postasıyla, nasıl yaparsa yapsın seninle iletişime geçmesini kabul edemezdim. Seni rahat bırakması gerekiyordu. Sana temas kurmayacağına dair söz verdi ve bu sözünü yerine getirmiyor. Hem de hiç."

Derin bir nefes verdim. "Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Yapar mıydın?" diye meydan okudu. "Eski sevgililerimden birinin -ya da herhangi birinin- sana yaklaştığı gibi bana yaklaşmasını görmezden gelir miydin?"

"Hayır," diye mırıldanarak itiraf ettim. "Hayır, onlara yeni bir tane sökmek isterdim.

Onlara yeni bir tane yapardım."

"O zaman anlamalısın. Ona sempati duyuyorsun çünkü ona karşı hala bir şeyler hissediyorsun, ama bu-"

"Ne?" Patladım, başım irkildi. "Whoa, destek. Çok yanlış düşünüyorsun." Bakışlarını tutarak ona bir adım daha yaklaştım. "Dax, sana yemin ederim, ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey."

Gözleri benimkileri aradı, düşünceli ve delici. "O zaman bunu nasıl hallettiğini neden umursuyorsun?"

Dudaklarımı yaladım, omuzlarımın çöktüğünü hissettim. "Çünkü yas tutarken gurur duymadığım şeyler söyledim ve yaptım. Kendimi biraz kaybettim. Herkese kızgındım. Hayata. Evrene."

Giderek sevmediğim biri haline gelmişim. Arkadaşlarımın ve ailemin desteği olmasaydı, kırılgan ve küskün olmaya devam edebilirdim. "İnsanlar hak ettiğimden daha anlayışlıydı. Bana izin verdiler ve bana karşı inanılmaz derecede sabırlı davrandılar.

"Bunlardan herhangi biriyle ilişki kurabilir misin bilmiyorum. Gracie'yi kaybettiğinde senin için nasıldı bilmiyorum. Ama mutlaka en az *bir kez çuvalladığın* ama ihtiyacın olduğunda birinin bunu görmezden gelecek kadar şanslı olduğu bir durum olmuştur."

Gözlerindeki öfke dalgalandı, yoğunluğu azaldı. "Gerçekten Grayden'ın yaptıklarını görmezden gelebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama belki de onu bir daha yapmaması için sözlü olarak uyarmakla yetinebilirsin?" Ben önerdim. Dax bana bakarken acı dolu sessizlik anları geçti, gözlerinin ardında pek çok düşünce ve duygu çalışıyordu.

"Bir," diye ısırdı sonunda. "Ona bir uyarı vereceğim. Ama bir daha böyle bir şey olursa, bunu kelimelerle halletmekle yetinmeyeceğim Addison. Nasıl istersem öyle hallederim."

Yavaşça başımı salladım. "Anlaşıldı. Teşekkür ederim-"

"Bana teşekkür etme. Onun için üzüldüğümü sanma. Hayatında neler olduğu umurumda değil. Daha önce de söylediğim gibi, o beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren *sensin*."

"Tıpkı senin benim endişem olduğun gibi," diye onu temin ettim. "Yani anlıyorum. Sana *onun* iyiliği için teşekkür etmiyorum. Sana teşekkür ediyorum çünkü benim duygularıma öncelik verdiğin için minnettarım."

"Onun söz konusu olduğu yerde, bunu bir daha yapmayacağım. Sanki senin ne istediğin ve neye ihtiyaç duyduğun önemsizmiş gibi, resme girip çıkmasına izin vermeyeceğim. Sanki *benimle* evli olmanın bir önemi yokmuş gibi." Dax'ın gözleri şiddetle parladı. "Önemi var amına koyayım. Hayatının geri kalanı boyunca her gün önemli olacak, çünkü ben her zaman bunun bir parçası olacağım. Bunu anlaması gerekiyor. Ve bunu öyle ya da böyle kafasına sokacağım. Bunu sağlamak için ne gibi önlemler almam gerektiği tamamen ona bağlı olacak." Dax sonra adım adım uzaklaştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kasım ayının ortalarında bir akşam Oakengrove'daki eski evimin salonunda şarabımı **yudumlarken** kız kardeşlerimin tartışmalarını içten içe gülümseyerek izledim. Ayda en az bir hafta sonu kızlar gecesi için bir araya gelmeye gayret ederdik. Bazen burada, benim evimde ya da Harri'nin evinde geçirirdik. Diğer zamanlarda sinemaya, bara ya da restorana giderdik. Her zaman bir şey yüzünden tartışırlardı.

Kanepenin köşesine kıvrılan Alicia kolunu uzattı. "Hayatta olmaz. Bunu yapmayacağım."

Harri uzun koltuğun diğer ucundan dudak büktü. "Oh, hadi ama, biraz yaşa."

Alicia'nın dudakları düzleşti. "İşte bu yüzden kafan iyiiken seninle doğruluk mu cesaret mi oynamaktan hoşlanmıyorum, her zaman en çocukça cesaretleri buluyorsun."

"Ben kafayı bulmadım. *Sen sarhoşsun.*" "Nu-uh. Sadece biraz çakırkeyifim."

İçimden çıkan homurtunun hiç de nazık bir yanı yoktu. "Çakırkeyif çizgisini geçtin. *Hepimiz geçtik.*" Başımın hafif, sıcak ve bulanık hissetmesinin nedeni buydu.

Alicia burnunu çekti. "Şey, ben cesaret edemiyorum ve bu final."

Pelüş koltukta bacaklarımı altıma sıkıştırdım. "O zaman, gördüğüm kadarıyla,

Sorununuzun tek bir çözümü var. Eğer bu cesareti göstermek istemiyorsan, Harri'nin sorusuna cevap vermen ve Dario'yu neden terk ettiğini itiraf etmen gerekecek."

Alicia ters ters baktı. "İstemiyorum."

Küçük kız kardeşimiz gözlerini devirdi. "**B i r** noktada bize söylemek zorunda kalacaksın. Neden şimdi söylemiyorsunuz?"

Alicia, "İstemiyorum," diye tekrarladı.

Harri ağzını bükerek bakışlarını kısa süreliğine kaçırdı. "Tamam, bunu sana söyleyip söylemeyeceğimden emin değildim ama"-uzun bir nefes aldı

-"Dün mesaj attı."

Alicia'nın omurgası dikleşti. "Ne?"

Ses tonundaki tiz tondan irkildim. Harri dün gece beni arayıp mesajdan bahsetmişti, ne yapacağından emin değildi. İkimiz de kız kardeşimizin bundan haberdar edilmesinin en iyisi olduğu konusunda hemfikir olduk, tıpkı Alicia'nın ona istediği tepkiyi vermemesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağımız konusunda hemfikir olduğumuz gibi - bu ikimizin de onun üzerine oturması anlamına gelse bile.

Harri, "Cep telefonu numaramı iş yerimin web sitesinden aldığını tahmin ediyorum," diye ekledi. "Sadece kısa bir mesajdı. Kendisiyle iletişime geçmeni söylemem konusunda ısrar etti; duyman gereken şeyler söyleyecekmiş."

"Orospu çocuğu." Yüzü sertleşen Alicia, titreyen eliyle bardağını masaya bıraktı.

"Cevap vermedim, ben-"

"Sana mesaj attıktan sonra neden beni aramadın?" Alicia talepte bulundu, gözleri kız kardeşimize değil Dario'ya yönelik olduğunu bildiğim bir öfkeyle parlıyordu.

"Sana yüz yüze söylemek istedim, böylece onunla iletişime geçmek gibi aptalca bir şey yapmanı engelleyebilirim. Anlamıyor musun? Bana mesaj attığı için kızacağını biliyordu; sonunda onun varlığını kabul etmen için seni kışkırtmaya çalışıyor."

"Tabii ki beni manipüle etmeye çalıştığını görüyorum! Ama yine de bana hemen söylemeliydin."

Harri çenesini yukarı kaldırdı. "*Bana* hemen söylemezdin.

Sen de aynen benim yaptığımı yapardın." "Yani?"

Kıs kıs gülerek araya girdim, "O yüzden ikiyüzlü olma. Harri'nin yakasını bırak - o en iyi kararı verdi ve bunu sen de biliyorsun. Hayır, onun yerinde olsaydınız farklı tepki vereceğinizi dürüstçe söyleyemiyorsanız itiraz etmeyin."

Alicia ağzını kapattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Zaten asıl kızgın olduğun kişi Harri değil. Dario'ya." Benimle alay ederek

ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Neden onu neden terk ettiğini anlatmak istemiyorsun?"

Alicia kucağına baktı. "Benim eğlence anlayışım bu

değil." "Neden olmasın?" Nazikçe ittim.

"Çünkü kendime çok kızgıyım." Yanağının içini ısırdı. "Belki biraz da utanıyorum."

Kaşlarımın birbirine çarptığını hissettim. "Utanmak mı? Neden?"

"Evet, böyle hissetmen için ne gibi bir nedenin olabilir ki?" diye sordu Harri kaşlarını çatarak.

Alicia sinirli bir iç çekti. "Ben saçmalıklara göz yuman biri değilim. İnsanların onun yaptığı türden şeylerden paçayı sıyırmasına izin vermem. Uzun zaman önce çekip gitmeliydim. Beni yanlış anlamayın, eğer şiddet uygulasaydı ya da beni aldatmış olsaydı, onu terk ederdim. Ama yaptığı şeyler o kadar önemsiz, küçük ve aptalcaydı ki kolayca unutulabilirdi. Beni kendi ailemden uzaklaştırmaya çalışması da dahil olmak üzere her şeyi kafamdan atma alışkanlığı edindim."

"Ona izin verdiğin gibi değil," diye yatıştırdı Harri.

"Ama buna tahammül ettim." Alicia bana baktı, gözleri kendini kınayan bir ifadeyle parlıyordu. "Kocan ailemize hemen kabul edilmedi ve babam da zaman zaman ona karşı tam bir pislik gibi davrandı. Ama Dax hiçbir zaman seninle bizim aramızı açmaya çalışmadı."

"Dax onay bekleyen bir adam değil," diye belirttim. "Dario farklı."

Alicia homurdandı. "Ailemizden kimse onu sevmediği için çok üzgün ve somurtkan. Ve hepiniz bunu değiştirip değiştiremeyeceğinizi görmek için onu daha iyi tanımaya çalışsanız da, o aynı çabayı göstermedi. Sadece sizin onayınızı *bekledi*. Kendisine anında tapılmayınca da hiçbirinizin onun için değerli olmadığına karar verdi."

Şarabımı dökmemeye dikkat ederek öne doğru eğildim. "Zihnini bize karşı zehirlemeye mi çalıştı?"

"Hayır, bu daha çok onun kurbanı oynadığı bir durumdu. Ona ne zaman Redwater'a gideceğimi söylesem, 'Nasıl olur da benden nefret eden insanların etrafında olmak istersin' ya da 'Beni sevseydin benim tarafımda olurdun' gibi dramatik saçmalıklar söylerdi. Taraf diye bir şey olmadığını açıklardım ama dinlemezdi."

Harri'nin burnu kııştı. "Sence bunlara gerçekten inanıyor muydu, yoksa bunlar sadece duygusal şantaj girişimleri miydi?"

Alicia kollarını açıp kucağına bırakarak, "Kesinlikle ikincisi," diye cevap verdi. "Ama bende işe yaramadılar, o zaman başka şeyler denerdi. Redwater'a uçuşumdan bir gün önce ya da birkaç gün önce bir sorun yaratırdı. Hasta olduğunu söylüyor ya da ağrısı varmış ve hastaneye gitmesi gerekiyormuş gibi davranıyordu. Hatta bir keresinde kalp krizi numarası bile yapmıştı."

"Tanrım," diye nefes aldım.

Tekrar iç çekerek alnını ovuşturdu. "İlk yıl böyle değildi; pek çok açıdan çok farklıydı. Yavaş yavaş, onun pislik tavırları dışarı sızmaya başladı. Ama bu zalimce olmaktan ziyade önemsizdi, biliyor musun? 'Küçük' kelimesine gözlerinizi devirip gününüze devam edebilirsiniz, çünkü çoğunlukla sadece can sıkıcıdır."

Başımı salladım. "Buna sen de alışabilirsin. O kadar alışırsın ki normal bile gelir."

"Evet," diye onayladı Alicia. "Dürüst olmak gerekirse, yoga kanalı için bir takipçi kitlesi oluşturmaya bu kadar odaklanmamış olsaydım, muhtemelen çok daha erken çekip giderdim."

Harri başını eğdi. "Sonunda bavulunu toplamana ne sebep oldu?"

Alicia bacaklarını altından çekti. "Temsil ettiği bir aktris için belirli bir filmde vücut ikizi olmamı isteyen Hollywood menajerinin benimle temasa geçtiğini hatırlıyor musunuz?"

Bu anı dudaklarımı tekmeledi. "Nasıl unutabilirim ki?" Alicia bana söylediğinde onun adına çok sevinmişim.

"Bundan hoşlanmadı. Böyle bir ilginin bana yönelmesinden hoşlanmadı." Alicia omzunu kaşıdı. "Kendisini yoga kanalının ana yıldızı olarak görüyor. İnsanlar bizi tanıyıp fotoğraf çektirmek için yanımıza geldiklerinde, bu boku yalayıp yutuyordu. Tam anlamıyla kendi elementindeydi."

Harri, "Ve onsuz büyük bir şey yapacağınız fikrine dayanamadı," diye tahmin yürüttü.

"Temel olarak, evet." Alicia ellerini tekrar kucağına indirdi. "Dario sanki benden lanet olası bir porno filmde oynamamı istemiş gibi konuşurdu. Tanrı aşkına, çıplak olmamı bile istemedi - tek yapmam gereken pantolonumu ve tişörtümü çıkarmaktı, sanki soyunma sürecindeymişim gibi. Yönetmen sadece karnımın ve bacaklarımın yakın plan çekimlerini istedi."

"Hiç şaşırmadım," dedim ona. "Sadece ciddi anlamda formda değilsin, cildin de harika."

Harri sertçe başını salladı. "Sana ne kadar imrendiğimi anlatamam."

Alicia'nın alaycı homurtusu zayıftı. "Sahnedeyken oynamayı kabul ettiğim için çok kızdı. Kadınına başka erkeklerin bakmasını istemediğini umursamadığım için bana duyarsız dedi."

"Ama... yoga videoları çekerken karnınızı ve bacaklarınızı gösteriyorsunuz," dedi Harri, kendi düşüncemi dile getirerek.

Alicia onu işaret etti. "Aynen öyle. Ve şu anda size söyleyebilirim ki, eğer bir menajer ona aynı teklifi yapsaydı, hemen kabul ederdi. Her neyse, mızızlanmasını duymazdan geldim ve çekime devam ettim - bir gün içinde bitti ve tozlandı. Daireye döndüğümde onu tamamen parçalanmış halde buldum... tıpkı eşyalarımın çoğu gibi, çünkü yatak odasını dağıtmıştı."

Dudaklarımın aralandığını hissettim, öfke içimde çatırdıyordu. "O lanet olası bir bok lekesi."

"Biliyorum, değil mi?" Alicia başını salladı, ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. "Büyük bir tartışma yaşadık. Bana kendini beğenmiş bir kaltaktan hain bir fahişeye kadar her şeyi söyledi. Hatta bana bir bitki fırlattı. Hepsi bu kadardı. İşim bitmişti."

Harri bir küfür savurdu. "Gitmenizi engellemeye mi çalıştı?"

"Hayır." Alicia esprisiz bir gülümseme takındı. "Güldü. Şöhreti özlediğimde geri döneceğimi, çünkü onsuz bir hiç olduğumu söyledi."

Harri'nin burun delikleri alevlendi. "Ne narsist bir orospu çocuğu."

Ben de aynen öyle düşünüyorum. "Ona kendini gölgede bırakılmış hissettirdin Alicia ve o da bunu kaldıramadı. Seninle gurur duymalıydı. Senin adına sevinmeliydi. Bunun yerine kendini tehdit altında hissetti ve bunu sana ödetti." *Sik kafalı.* "Neden seni arayıp duruyor?"

"Bıraktığı sesli mesajlara göre, 'tekrar denememiz' gerektiğini düşünüyor. 'Bizden vazgeçtiği' için pişman olduğunu söylüyor."

Harri'nin yüzü buruştu. "Ciddi misin? Neden ona geri döneceğini düşünsün ki? Ve neden dönmeni istesin ki?"

Alicia, "Benimle ilgilenmiyor, kanalını korumakla ilgileniyor," diye açıkladı. "İzleyicilerimiz çiftlerdi, bekar insanlar değil."

"Yani bu izleyiciler şimdi yoga yapan diğer çiftlerin yer aldığı kanallara abone oluyorlar" diye düşündüm.

"Evet. Videolarına 'yeni kız arkadaşını' dahil ederek sorunu çözmeye çalıştı." Alicia ofladı pufladı. "Bu geri tepti. Çok sayıda insan bu kadar hızlı hareket ettiği için ne kadar aptal olduğu konusunda yorum yaptı."

Harri, "Bu onu bir eşek yapar," diye iddia etti. Başını salladı.

"Sesli mesajlarında onun aslında sadece bir arkadaş olduğunu iddia etti. Bir ben

Birlikte olduğumuz onca zaman boyunca gizemli bir şekilde hiç tanışmadık." Alicia gözlerini devirdi. "Sanki buna inanırmışım gibi."

"Kendi kanalının bu kadar iyi gitmesinden nefret ediyor olmalı," diye bahse girdim kendini beğenmiş **b i r** neşeyle.

"Benimle gurur duyduğuna yemin ediyor ama ben buna inanmıyorum. Söylediği tek bir kelimeye bile inanmıyorum. Ama beni aramaktaki gerçek motivasyonunun farkında olduğumu düşünmüyor gibi görünüyor, bu yüzden bunu yapmaya devam ediyor."

Harri ona doğru eğildi. "Ne yapabilirim?"

Alicia, "Onu görmezden gelmek dışında hiçbir şey," diye yanıtladı. "Dürüst olmak gerekirse bununla başa çıkmanın en iyi yolu bu. Her türlü etkileşim onu sadece cesaretlendirir."

Haklıydı ama bunu ona bir şekilde ödetmek çok daha tatmin edici olacaktı. Dudağımı ısırdım. "Eğer babama söyleseydin-"

"Aşırı tepki verir," diye bitirdi Alicia. "Yaptığı şey bu. Onun tarzını biliyorsun. Dario'nun kariyerinin mahvolmasını ya da karanlık sırlarının tüm dünyaya ifş a olmasını istemiyorum. O kötü biri değil, sadece zaman zaman önemsiz bir pislik oluyor." Avucunu alnının üzerine koydu. "Onun saçmalıklarına bu kadar uzun süre katlandığım için kendimi tokatlamak istiyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Utanman için hiçbir neden yok. Birinin seni ezip geçmesine izin vermekle, bir ilişkide dengeyi bulmaya çalışırken küçük şeylerin kafandan uçup gitmesine izin vermek arasında fark vardır. Sizi ailenizden soyutlamasına izin vermediniz. Duygusal şantaja müsamaha göstermediniz. Kararlarınızı kontrol etmesine izin vermediniz. Ondan davranışlarını durdurmasını istediniz ve bunu yapması için ona şans verdiniz. İşi çok ileri götürdüğünde de gittiniz."

Alicia ensesini ovuşturdu. "Birlikte olduğumuz ilk yıldaki haline geri döneceğini düşünüp duruyordum. Sadece 'kötü bir dönemden' geçtiğimizi düşünüyordum. Ama o dönem uzadııkça uzadı, ta ki ben işlerin iyiye gitmeyeceğini anlayana kadar."

Harri ona, "Hiçbir şey kalmadığından emin olana kadar ondan ya da ilişkiden vazgeçmek istemediğin için kendine kızmana gerek yok," dedi.

Ben de aynı fikirde olarak çenemi eğdim. "Kendine karşı gülünç derecede sert davranıyorsun. Ben ya da Harri olsaydık, sen de aynı şeyi söylerdin."

Alicia sadece ellerine baktı ve parmaklarıyla oynamaya başladı.

Harri h o m u r d a n d ı . "Eğer Dario'yu görürsem onu kesinlikle ateşe vereceğim.

tekrar.

" Alicia şaşkın bir kahkaha attı. "Hapis yatmaya değmez."

"Ama sen öylesin." Harri şarabının son kısmını da geri attı. "Seni incitti.

Sonsuza dek acı çekmelidir."

"Y a p a c a k , çünkü kısa sürede hayatını mahvedecek," dedi.

Alicia.

"Ama bu işte parmağım olsun istiyorum."

Telefonumun bip sesini duyunca dikkatlice eğildim ve şarabımı dökmediğim için şükrederek yere bıraktığım çantamı aldım. Ekranı baktım. *Dax*. Nabzım deli gibi atmaya başladı.

Yazmıştı: *Bu kedi hakkında bir şeyler yapmalısın.*

Verandadaki sandalyesinin yanında yerde yatan ölü bir kuşun fotoğrafını eklediğini görünce irkilmekten kendimi alamadım. Cevap verdim: *Sadece seni sevdiğini bilmeni istiyor. Bu bir hediye.*

Ekranı birkaç saniye boyunca üç nokta dans etti. *Bu ölü bir hayvan.*

Bir hediye, diye tekrarladım.

Evet, eğer bir psikopatsan.

Dudaklarım titreyerek telefonumu kolçağın üzerine koydum. Son on gün içinde bu bir şey haline gelmişti. Ara sıra bana şu ya da bu konuda mesaj atıyordu. Başka biri olsa bunun bir anlamı olmazdı. Ama *Dax* pek mesaj atan biri değildi ve genellikle insanlara ulaşmazdı, özellikle de gündelik konularda.

Arkadaş arayan biri de değildi. Yine de bazen benimle televizyon seyretmeyi severdi, özellikle de gerçek suçlarla ilgili şeyleri. Ayrıca ara sıra beni havuza davet ediyor ya da kardeşlerini veya ebeveynlerini kısa ziyaretlerinde ona eşlik etmemi istiyordu.

Başka bir deyişle, son zamanlarda karakterinin dışında şeyler yapıyordu.

Açıktığı, aramızdaki hendeğin daralmış gibi görünmesinden memnun olmuştum. Beni memnun *etmeyen* şey verdiğim tepkilerdi. Ondan ne zaman bir mesaj alsam nabzım fırlıyordu. Televizyon izlemek için kanepede bana katıldığında karnım zonkluyordu. Ne zaman beni onunla yüzmeye ya da ailesini görmeye davet etse göğsüm sıkışıyordu.

İnsanların bir arkadaşlarının onlara ulaşma ya da onlarla vakit geçirme girişimine böyle tepkiler vermemesi gerekirdi, değil mi? Belki gülümsemeli, hafiflemeli ya da hatta heyecanlanmalıydılar. Daha spesifik olarak, *platonik bir* şekilde dokunulmuş hissetmeleri gerekirdi. Benim için durum tam olarak böyle değildi. Ve iki şeyin farkına varmıştım.

Birincisi, *Dax*'i bir arkadaştan çok daha fazlası olarak önemsemeye başlamıştım.

Arkadaş.

İki, bu adama aşık olabilirim.

İleride bir gün onu önemsemeye başlayabileceğimi biliyordum. Yıllarını aynı evde geçirmiş, çocuk büyütmüş ve güzel anılar biriktirmiş iki insanın başına gelebilecek bir şeydi bu. Ama "önemsemenin" de seviyeleri vardı, değil mi?

Bir arkadaşınıza, akrabınıza ya da saygı duyduğunuz birine karşı hissettiğiniz türden bir sevgi vardı - romantik olmayan, sıcak, neşeli ve uzun süreli. Hepsi düşkünlük ve aşinalıkla iç içeydi.

Sonra bambaşka bir aşk vardı. Genellikle sevgilerinize karşı hissettiğiniz türden bir aşk. Bu aşk daha derindi ve kişinin varlığı için hayati önem taşıyordu. Tutkulu, derin, çoğu zaman özverili ve kolayca saplantı haline gelebilen bir aşktı.

Dax ile ikincisini yaşayabileceğimi tahmin etmemiştim. Gençken insanlara kolayca aşık olurdum. Ama Dax'e değil. Onunlayken kendimi aşk çukuruna düşme tehlikesiyle karşı karşıya hissetmemiştim. Dolayısıyla, şimdi de böyle bir şey olmasını beklemiyordum.

Ama şimdi düşününce, o zamanlar -aramızdakinin geçici olduğunu bildiğimden- kendimi korumak için bilerek ondan uzak durduğumu fark ettim. Bu sefer öyle yapmadım. Ve sevgime karşılık vermeyen birini sevdiğim bir duruma düşmek beni korkutuyordu.

Bana sadece "değer veren" bir adama, her zaman ikinci tercih olacağım bir adama bağlı olmak, tarihin en mega taşaklarını emmek olurdu. Ama boşuna endişeleniyor olabilirdim, değil mi? Ona karşı bu kadar derin hisler beslememe ihtimalim vardı. Özellikle de genellikle duygusal olarak ulaşılmaz erkeklere aşık olmazken -Dax bunun örneği idi.

"Binbaşı Addie, burası Yer Kontrol."

Alicia'nın sözleriyle dikkat kesildim ve iki kez göz kırptım. Tam karşımda durduğunu ancak o zaman fark ettim. "Pardon, ne dedin?"

Elindeki şarap şişesini işaret etti. "Doldurmak ister misin?"

Kadehimi kaldırdım. "Oh, kesinlikle."

Bundan sonraki konuşmalarımız daha hafif ve eğlenceliydi. Sonunda geceyi bitirmeye karar vermeden önce en az bir şişe şarap daha içtik. Söz verdiğim gibi, eve gitmeye hazır olduğumu bildirmek için Dax'e mesaj attım - villaya geri yürümemem konusunda ısrar etmişti.

Birkaç dakika sonra geldi, zarif adımlarla odaya girdi ve kimsenin hak etmediği kadar çekici görünüyordu.

Ayakkabılarımı ayağıma geçirirken, ham seksapelin vücut bulmuş haline baktım, hayalperest bir ifade takınmadığımı umuyordum - hormonlarım kesinlikle öyleydi. "Buraya kadar gelmene hiç gerek yoktu."

"Sadece beş dakikalık bir yol," diye hatırlattı bana. "Yardım almadan ayakta durabileceğini düşünüyor musun?"

"Tabii ki." Ancak... sandalyeden kalkmak için gösterdiğim çaba pek işe yaramadı.

İç çekerek elimi tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti. "Hadi gidelim."

Kız kardeşlerimle vedalaştıktan, kucaklaştıktan ve yanaklarından öptükten sonra, beni sabit tutmak için dirseğimi kavrayan bir eliyle arabaya kadar eşlik etmesine izin verdim. Aracın içinde kemerimi taktım, çantamı kucağıma yerleştirdim ve gözlerimi kapattım. Kahretsin, başım *dönüyordu*.

Sürücü koltuğuna kayarak, "Sakın bayılma." dedi.

"Ama eğlenceli olabilir."

"Bilincin yerinde değilken seni beceremem ve seninle sarhoşken seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Vücudum ateşlenirken bile tek gözümü açıp ona uyarıcı bir bakış attım. "Kulağa ne kadar ilginç gelirse gelsin, bana tuhaf şeyler yapmana izin vermeyeceğim. Yanıma tek boynuzlu at yapay penisiyle ya da anal kanca sondasıyla gelersen sorun yaşarız." Bunları kullananları yargılamıyordum -aslında, bu tür insanların oraya gitme cesaretine sahip oldukları için övülmesi gerektiğini düşünüyordum- ama hayır, bu tür oyuncaklar bana göre değildi. O kadar maceracı değildim.

Kaşlarını çatarak motoru çalıştırdı. "Peki böyle şeylerin mevcut olduğunu nereden biliyorsun?"

"Okuyorum, değil mi?"

"Belki de okuduğun şey hakkında daha fazla soru sormalıyım." Arabayı yola çekti. "Anladığım kadarıyla iyi bir gece geçirmişsin."

Gülümsedim. "En iyisi. Seni özlemiş *olabilirim*. Birazcık. Belki. Ya da değil."

Ağzının köşesi seğirdi. "Kuştan kurtuldun mu?"

"Evet. Gerçi kediden kurtulmak daha iyi olabilir."

Kaşlarımı çatarak onu işaret ettim. "Olmaz Mercier. Asla, a s l a . Ben ve Gypsy bir paket anlaşılmayız. O giderse, ben de giderim. Her ne kadar

Kukumun kalbini kıracak ve hormonlarımı depresyona sokacak olsaydın, bu şekilde oynamak zorunda kalırdım."

Dudakları bir kez daha seğirdi. "Buna izin veremeyiz, değil mi?" "Hayır, yani o kalıyor. Anlaştık mı?"

Alnında birkaç ince çizgi belirdi. "Herhangi bir pazarlık yaptığımızı fark etmemiştim."

"Gypsy kalabildiği sürece kalacağımı söylüyorum." Besbelli.

"Devam et."

Bana yandan bir bakış attı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, psikopat kedi olsan da olmasan da."

"Affedersiniz, o bir psikopat değil."

"Yavru bir kuşu öldürdü."

Nefes nefese kaldım, elimi göğsüme götürdüm. "Bebek miydi?"

"Evet. Dışarıda bir yerlerde annesi muhtemelen cıvıldıyor, cıgılık atıyor ve onu çağırıyor-"

"Dur, dur," diye inleyerek söz verdim. Gülümsemesini bastırma zahmetine girmedim.

"Sen bir pislisin."

"Ama yavruları yuvalarından çıkarıp öldürmüyorum, yani bu da var." Çok geçmeden arabayı garaj yolumuza çekti. Motoru kapattı, bana kısa bir bakış attı ve emniyet kemerini çıkardı. "Orada bekle." Sonra araçtan indi.

Normalde o gelene kadar kapımı açmış olurdum ama emniyet kemerim bu gece inatçıydı. Ona baktım. "Arabanın gitmemi istediğini sanmıyorum."

İç çekerek içeri uzandı, kemerimi çözdü ve dışarı atlamama yardım etti. Kaşlarını çatarak ayaklarına baktı. "Ayakkabılarını neden çıkardın?"

Omuz silktilim. "Öyle hissettim." Bir iç çekiş daha.

Bir elimle çantamı göğsümde tutarken, diğer elimle ayakkabılarımı arabadan çıkardım. "Bana çok iç çekiyorsun."

"Bana düzenli olarak sebepler veriyorsun." Ayakkabılarımı elimden aldı. "Gel bakalım." Kapıyı kapattı, bir kolunu belime doladı ve beni yerden birkaç santim yukarı kaldırdı.

Şaşıracak bir kolumu boynuna doladım, boştaki kolumla da çantamı kucakladım. Ön kapıya doğru yürüdü, ağırlığım onu hiçbir şekilde etkilemiyormuş gibi görünüyordu. "Vay canına, boğa gibi güçlüsün, ha?"

Beni yere bıraktı. "Neredeyse hiç ağırlığın yok."

Bu doğru değil.

Bir eliyle hala ayakkabılarımı tutarken, kapının kilidini açtı ve sonra iterek sonuna kadar açtı. Bir kez daha beni zahmetsizce yerden kaldırdı.

Villaya girdiğinde gülümsedim. "Sonunda beni eşikten geçiriyorsun.

Bunun için biraz geç aslında ama geç olması hiç olmamasından iyidir."

Bana hiç de etkilenmemiş gibi bir bakış attıktan sonra beni dikkatlice tekrar indirdi ve kapıyı arkamızdan kapattı. "Merdivenleri yüzüstü düşmeden çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Kesinlikle." Çantamı omzuma astım ve ellerimi kaldırdım. "Ben hallederim. İzle." Gerçekten de başardım, gerçi biraz sendeledim ve sallandım, bu yüzden belime yapıştırdığı sabitleyici avuç içi için minnettardım.

Aynı avuç içi beni yatak odamıza götürdü. Ayrıca beni soyarken de rol aldı. Ve beni okşadı. Ve beni parmaklarken. Ve beni sikiyle okşarken kıcıımı sıkıca kavradı, beni yatağın içine soktu.

Daha sonra yatağa sırt üstü uzandık ve kendimizi toparlamaya çalıştık.

Nefes

al. Gözlerim kapalı, "Tamam, demek ki seni özledim" dedim.

Kıpırdamadığını hissettim ama kaslarındaki gerginlik hızla kayboldu. "Güzel." Sözcük o kadar alçak sesle söylenmişti ki, açıkçası söylendiğinden bile emin değildim.

Gözlerimi açtım, az önce bir şey söyleyip söylemediğini soracaktım ki ağzı ağzıma yapıştı, beni yavaş ve derin bir şekilde öptü... ve ne söyleyeceğimi tamamen unuttum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ertesi sabah ağızımda iğrenç bir tat, başımda şiddetli bir ağrı ve midemde korkunç bir çalkalanma hissiyle uyandım. Merhaba, akşamdan kalma.

Boğazım kuruyana kadar yutkundum, ses duyulabiliyordu. Tanrım, kendimi tam bir bok gibi hissediyordum. Üstünde kirazlar falan vardı. Eğer kusacağımı endişe etmeseydim yan dönüp sıkı bir top gibi kıvrılırdım.

En azından o gün için hiçbir planım ya da taahhüdüm yoktu. Ölebilirdim.

Bariş.

Son uyku zerrecikleri de zihnimi terk edip temizlerken şunu fark ettim

Bir şey. Kaşlarımın şaşkınlıkla çatılmasına neden olan bir şey.

Karnımın üzerinde sıcak, ağır bir yük vardı.

Işığa karşı temkinli davranarak göz kapaklarımı hafifçe kaldırdım ve gözlerimin alışması için birkaç saniye verdim. Sonra kafatasımdaki ağrının keskinleşmesine aldırmadan başımı yavaşça çevirdim ve bulanık görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptırdım. Ve işte Dax oradaydı. Yüzüstü yatmış, mışıl mışıl uyuyordu, bir kolunu önüne atmıştı.

Nabzım hızlandı. Bu farklıydı. Tekil bir olay, içinde gerçek.

Eğer bu olayda ben kaçmış olsaydım utanırdım. ama yatağın onun tarafında değildim. O da *benim tarafımda değildi*. Görünüşe göre birbirimize yaklaşmış ve uyku sırasında ortada bir yerde buluşmuştuk.

Göğsüm gerildi ve ısındı, "yerini" terk ettiği için duygulandım.

Ancak beynim bunun bir anormallik olduğunda ve bundan bir şey anlamamakta ısrar etti.

Şahsen, bunun bir anlamı olduğunu düşünmenin aptallık *olacağını* hissettim. Ama umut edebilirdim, değil mi?

Sorun şuydu... İlişkiler söz konusu olduğunda yıllar boyunca çok umutlandım. İnanca tutunmak daha önce hiç işe yaramamıştı.

Akşamdan kalma olduğum için tüm bunları zihnimde canlandıramıyordum.

Bakışlarımı tavana çevirerek parmak uçlarımı nabız gibi atan şakaklarıma bastırdım. *Acilen* ağrı kesiciye ihtiyacım vardı.

Bir önceki geceye dair anılarım yer yer biraz bulanıktı ama çok büyük boşluklar yok gibiydi-

Bir anım aklıma gelince sustum. Tanrım, onu özlediğimi söyledim.

Seni aptal düve.

Bir elimi gözlerime götürerek utanç içinde inledim.

Dax sesle birlikte yanımda kıpırdandı ve nefesini içine çekti. "Günaydın," diye selam verdi, sesi uykudan kalın ve gürültülüydü.

"Şaraptan nefret ederim," diye fısıldadım, omuzlarının titrediğini hissettiğimde hiç de etkilenmemiştim. Elimini yüzümden çekerek tekrar ona baktım, yüzündeki eğlenceli gülümsemeyle bakışlarım daraldı. "Komik bir şey mi var?"

Sorumu duymazdan gelerek bakışlarını yüzümden gezdirdi ve gülümsemesini küçültme zahmetine girmedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Peachy."

Gülümsemesi bir kademe daha artarak üstün bir nitelik kazandı.

"Kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

Bu orospu çocuğu. "Bu çok duyarsızcaydı."

Hafifçe omuz silkti. "Bu beni haksız yapmaz." Kolunu geri çekerek yan yattı. "Git duş al. Şaraphane gibi kokuyorsun."

"Dalkavuk." Duşta seks yapacak durumda olmadığını bildiği için, bu sabah duşa yalnız gireceğimden hiç şüphem yoktu.

Düzenli olarak birlikte duş almazdık. Yaptığımızda, her zaman aynı şekilde giderdi: her birimiz kendi vücutlarımızı ve saçlarımızı yıkamakla ilgilenirdik, her zaman önce bitirdiği için ben bitirirken arkasına yaslanıp izlerdi ve sonra sevişirdik.

Hiç planlanmamıştı. O sadece... bazen kabinde belirliyordu- önceden bir uyarı olmadan, bana katılabileceğine dair bir ipucu bile olmadan. Beni diken üstünde tutmayı sevdiği hissine kapıldım.

Hareketlerim biraz hantal ve koordinasyonsuzdu, yorganı geriye attım, yataktan kalktım ve dikkatlice ayağa kalktım - odanın dönmediğine şükrettim. Adımlarımı sürükleyerek ebeveyn banyosuna doğru ilerledim. İçeride, işimi yaparken bir sürü el yordamıyla hareket ettim.

Aynadaki yansımama iyice baktığımda yüzümü buruşturdum. *Yüce Tanrım*. Dax'in beni böyle gördüğünü bilmek çok acı vericiydi.

Gözlerim sadece yarıktı. Yüzüm tamamen şişmişti. Gözlerimin altında rimel lekeleri vardı ve yanaklarıma bulaşmıştı. Ve saçlarım ... ah, saçım. İçinde yavru kuşlar bulsam şaşırırmazdım.

Kahretsin, yavru kuş! Gypsy'nin son "hediyesi" konusunda şaka yapıyor olsa iyi olur.

Duvara monte edilmiş dolabın kapağını çekiştirerek açtım, küçük bir şişeden iki ağrı kesici çıkardım ve hızla mideye indirdim. Sessizce baş ağrımın bir an önce geçmesi için dua ederek hızlıca bir duş aldım. Beklediğim gibi, bana katılmadı.

Kabarık bir havluyu üzerime sardım. Yatak odasına geri döndüm ve-

Durdum.

Komodininin üzerinde uzun bir bardak su ve bir bardak da hindistan cevizi suyuna benzeyen bir şey duruyordu. Aptal kalbim sıkışıyordu, yaptığı küçük şeylerden çok kolay etkileniyordum. Bu da beni çok savunmasız hissettiriyor, ona çok fazla güç veriyordu. İkisi hakkında da bir şey yapamazdım.

Rahat kıyafetlerimi giymek ve ıslak saçlarımı taramak arasında, her iki bardak da boşalana kadar iki içkiden de yudumladım. Alt katta, Dax'i mutfakta kahve yaparken buldum. Koku midemi bulandırdı. *Şarabın canı cehenneme*.

Bana baktı, kötü duruşumu ve şüphesiz bitkin yüzümü süzdü ve dudakları kanatlandı. "Gerçekten hasta olduğun zamankinden daha hasta görünüyorsun."

Hırladım. "Bunlar için sana teşekkür edecektim," diye başladım, çenemi tuttuğum gözlüğe doğru eğerek, "ama şimdi etmeyeceğim." Dönüp gidebilirdi.

Eğlencesi azalmadan kupasından içti. "Ağrı kesici aldın mı?"

"Evet," diye homurdandım. "Henüz devreye girmediler." Bardakları tezgâhın üzerine koyup bulaşık makinesini açtım. "Sırıtmayı kes."

"Akşamdan kalma ve huysuz olduğunda sevimli olman benim suçum değil."

İltifat eder gibi "şirin" demedi. Daha çok tepeden bakan bir ifadeydi. Sanki küçük bir delikten geçmeye çalışan bir tavşan gibiydim. *Pislik*.

"Bana Gypsy'nin gerçekten bir piliç öldürmediğini söyle," diye yalvardım. "Eğer öldürdüysem, bu bir yalan olur."

İnledim ve bardakları bulaşık makinesine yerleştirdim. "Saçmalıyormuşsun gibi davranacağım."

"Tamam, sen yap." Biraz daha kahve içti. "Ben duş alacağım. Kahvaltı sipariş ettim. Birazdan burada olur. Ben yokken tekrar uyumamaya çalış."

Ona hiçbir garanti veremezdim.

Her zamanki gibi rekor sürede duş aldı ve giyindi. Yemeğimiz o aşağı indikten kısa bir süre sonra geldi. El arabasını verandaya taşıdıktan sonra sandalyeme çöktüm, omuzlarım kamburlaştı. Akşamdan kalmalığımı iyi geleceğini düşünerek bana yağlı bir kahvaltı ısmarladığını öğrendim.

Burnumu çektim. "Halimde bu kadar mizah bulmasaydın sana teşekkür ederdim."

Omuz silkti, kibirli ve kudretli bir piçti.

Düşündüğümde daha fazla yemeyi başardım. Bu noktada midem yatışmaya başlamıştı ve baş ağrım o kadar agresif değildi. Ama hâlâ ısınmış gibi hissediyordum.

Başımı soğuk masaya dayadım ve acınası bir inilti duydum. Belirli bir gümbürtü omuzlarımın gerilmesine neden oldu. "Bu duyduğum kahkaha olmasa iyi olur. Biraz merhametli ol. Kocam olarak benim için üzölmek senin görevin."

"Benim işim mi?" diye yineledi, *hâlâ* eğleniyordu.

Koltuğumda doğruldum ve gözlerimi kıstım. "Dün gece yargılayıcı davranmıyordun, hayır, sarhoşken seks yapmaktan çok mutluydun."

"Hmm, bahse girerim kışına vurmak için kullanılan saç fırçana bir daha asla aynı gözle bakmayacaksın."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Bu konuda haklıydı. Bu sabah saçımı diğer fırçalarımın biriyle düzeltmişim. "Hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değilim. Kışına vurmana izin vermem mi, yoksa her şey bitene kadar saç fırçamı kullandığını fark etmemem mi?"

Alçak sesle ve derin derin kıkırdadı. "Kılların olduğu tarafı kullanmadığıma sevinmelisin. Bunu düşündüm."

Dudaklarımın ayrıldığını hissettim. "Bunu gerçekten yapmazsın."

Kaşları yavaşça yukarı kalktı. "Bundan emin misin?"

Hayır. Hayır, değildim. Çünkü sevgililerin en tahmin edilebilir olanı değildi ve yatakta beni çıldırtacak şeyler yapmaktan çekinmiyordu. "Böyle bir şey için gerçekten derimi mi çizeceksin?"

"Sevdiğinden daha fazla acı çekmene neden olacak kadar kötü değil, ama seni iz bırakacak kadar." Gözleri kapkara oldu. "Seni işaretlenmiş görmek hoşuma gidiyor."

Bunu biliyordum. Ne kadar sert olursa olsun, beni sık sık ısırır ve parmak izleri bırakırdı. Doğruyu söylemek gerekirse, o izlere bakmak hoşuma gidiyordu. Sadece ona hiç söylemedim. "Kıllar bana göre değil, bu konuda açık olalım."

Sadece gülümsedi, muhtemelen boşalmak için yanıp tutuşurken beni buna ikna edebileceğinden emindi.

Tepsiyi yükledikten ve bir personel tarafından alınması için dışarı çıkardıktan sonra bana döndü. "Birkaç saatliğine ayrılmam gerekiyor. Sen ve ben akşam yemeği için ailemin evine gitmeden önce Rafael ile buluşmam gerekiyor." Durdu, yüzümü inceledi ve sonra kaşlarını kaldırdı. "Bunu unutmadın, değil mi?"

Evet. Kesinlikle. "Tabii ki hayır."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Hmm," dedi şüpheli bir tavırla. "Gitmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum. Benimle gel."

Onu oturma odasına kadar takip ettim, orada kanepenin yanındaki yerden bir çanta kaptı. Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Ne var orada?"

Onu uzattı. "Ben yokken seni meşgul edecek bir şey."

Ona meraklı bir bakış atarak çantayı aldım ve içine göz attım. İçindekileri incelediğimde şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Bu yazarlara ait pek çok başka kitabınız olduğunu fark ettim."

Bakışlarına karşılık verdim. "Bu romanlar henüz piyasaya çıkmadı." Biliyordum, çünkü aylardır sabırsızlıkla satın alınabilir hale gelmelerini bekliyordum.

Omuz silkti. "Yayın şirketinin sahibi olarak ilk kopyaları temin edebilirim."

Heyecan midemde dalgalanırken aynı zamanda göğsümde şefkat çiçekleri açtı. "Şu anda ne kadar heyecanlı olduğumu bilemezsin. İçimdeki kitap böceği zihinsel olarak sevinçten zıplıyor." Ona parlak bir gülümseme gönderdim. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Zor. Sadece yaptım." Çantayı yere bıraktım ve kollarımı ona doladım, onun kollarını da iki yanına sabitledim.

"Ne yapıyorsun?"

"İçimdeki kitap böceği sana sarılmak istiyor," dedim göğsüne karşı. "Erkek ol ve anlaş." Çenesinin başımın tepesine sürtündüğünü hissettim.

"Terimin 'kitap kurdu' olduğunu sanıyordum."

"Solucanları sevmem. Böcekleri tercih ederim. Ve hayır, ikisi aynı şey değil." Sonunda onu serbest bıraktım. "Rafael'e selamımı söyle."

"Benden Rafael'e selamlarını iletmemi isteyen çok fazla insan yok."

"Beni yanlış anlamayın, bir suç dehasıyla yakın arkadaş olmanızdan pek memnun değilim. Ama eğer o senin arkadaşınsa, içinde iyi bir şeyler olmalı diye düşündüm. Sonuçta kimse tek boyutlu değildir. Ama böyle hissetmesem bile, senin iyiliğin için ona yine de iyi davranırdım."

Duraksayarak bir adım geri çekildim ve çantamı aldım. "Şimdi kendimi gömeceğim kitaplarım var. Lütfen eve gelip okumamı bölene kadar varlığınıza hatırlamayacağım gerçeğini bağışlayın. Gerçekten kişisel bir şey değil."

Dudakları kısa bir an için yukarı kıvrıldı. "Not edildi."

O günün ilerleyen saatlerinde büyük, üç katlı Viktorya dönemi malikânesine baktığımda gülümsedim. "Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama bu evi *seviyorum*." Bu tarz binalarda sevdiğim tüm özelliklere sahipti - cumbalı pencereler, üçgen çatı, kuleler, kuleler, vitraylar ve güzel bir sundurma.

Patikadan oraya doğru yürürken Dax'e yan gözle baktım. "Tüm çocukluğun boyunca burada mı yaşadın?"

"Çoğunu," diye yanıtladı. "Ben on sekiz aylık olana kadar çatı katında bir dairede yaşıyorduk. Açıkçası o günleri hatırlamıyorum."

Üst pencerelere bakarken onu dürttüm. "Buradayken bana eski inini gösterecek misin? Daha önce hiç göstermedin."

Kaşları çatıldı. "Eski inim mi?"

"Eskiden yattığın oda," diye açıkladım verandaya tırmanırken. "Eminim sen de henüz genç bir kızken birçok genç kızı baştan çıkardığın yer."

"Zamparalık mı?" diye tekrarladı, dudakları kıvrılmıştı.

"Gençliğimde beni çok ayartmıştın." Ama burada değil.

Gözlerinde sıcaklık alevlendi. "Hatırlıyorum." Kapı ziline bastı.

Kapıyı açan Kensey'di. Dudakları sırtarak ikimizi de içeri buyur etti, önce Dax'in yanağına sonra da benimkine hızlı bir öpücük kondurdu. "Gelebildiğinize sevindim." Onu takip etmemizi işaret etti ve sonra evin içine doğru yürüdü.

Buraya ilk geldiğimde ağzım çok açık kalmıştı. İçerisi de en az dışarısı kadar çarpıcıydı. Süslü aydınlatmalar ve yüksek tavanlar vardı. Hemen hemen her odada bir şömine var gibiydi. Ve geometrik pişmiş toprak yer karoları çok güzeldi.

Koridorda yürürken, bakışlarımın duvarlardaki çerçeveli resimlerin üzerinde gezinmesine izin verdim - çoğu Dax ve üç kardeşinin farklı yaşlardaki halleriydi. "Sen çok tatlı bir çocuktun, Dax. Ama senin çelimsiz bir evre geçirmemiş olman adil değil - benimki korkunçtu."

Kensey kıkırdadı. "Bu konuda babasına çekmiş. Çirkin ördek yavrusu anları yok. Doğdukları günden beri kuğuydular."

Bizi yemek odasına götürürken Blake masadaki koltuğundan başını kaldırdı. Ayağa kalktı ve selamlaşırken Dax'ın sırtına bir tokat attı. Sonra dikkati bana yöneldi ve bana eskiden gösterdiği resmi gülümsemenin tam tersi olan sıcak ve gerçek bir gülümseme sundu. "Addison, gelebildiğine sevindim."

"Sanki Kensey'in yemeklerini kaçıracaktım gibi," dedim dudaklarımı büzerek. Bana karşı tavrını değiştirmesine neyin sebep olduğundan hâlâ emin değildim.

Dax'e sordum ama o sadece Blake'i kazandığımı söyledi.

Baba ve oğul iş konuşurken ben de Kensey'in tabakları ve içecekleri masaya taşımaya yardım ettim. O ve ben daha sonra kocalarımızın yanına oturduk.

Karşımda, kolumdaki karmaşık yusufçuğu daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. "Caelan sana dövme yaptırdığından bahsetmişti," dedi gözlerinde gururlu bir parıltıyla. "Benim oğlum iyidir. Benim için de birkaç tane yaptı." Seyrek mürekkepli kollarını bir o yana bir bu yana çevirerek dövmeleri gözümün önüne getirdi.

Bir tanesi gözüme çarptı ve onu işaret ettim. "Şu alıntı. Bu alıntıyı biliyorum. En sevdiğim kitaplardan birinden. Nina Bowen mı okuyorsun?"

Şaşkınlıkla başladı. "Seviyorum."

Bir elimi göğsüme koydum. "Yalan söylemeyeceğim, onu *seviyorum*. Onun müthiş yaratıcı beynine büyük bir aşk besliyorum."

Dudakları yukarı kalktı. "Dax bana senin çok okuyan biri olduğunu söyledi. Benden daha fazla kitabın olduğunu söyledi."

Yemeğini çiğneyen Blake homurdandı. "Bu mümkün olamaz." Dax ona somonunu keserek, "Mümkün," dedi.

Blake yavaşça göz kırptı. "Ciddi misin sen?"

"Ölümçül. Kitaplığının büyüklüğünü görmelisin. Anneminkinden bile büyük."

Blake başını salladı, açıkça şüpheliydi.

"Çok büyük," diye kabul ettim, çatal bıçak takımımı kaldırarak. "Ona bayılıyorum."

"Kayar merdivenli rayları var." Dax bir parça somon yedi. "Raflarda neredeyse hiç boşluk yok. Addison müthiş bir kitap koleksiyonu biriktirmiş."

"Sorunu göremiyorum," dedim omuzlarımı kaldırarak.

"Hayır, ben de görmüyorum," diye araya girdi Kensey.

Blake ona hızlıca bir bakış attı. "Öyle diyebilirsiniz. Okumak sizin için bir bağımlılık, bu kadar basit."

Kensey meydan okuyan bir kaşını kaldırdı. "Ve?"

Bir homurtu daha çekerek bakışlarını yeniden üzerime dikti. "Annenle baban nasıl?"

"Tamam." Bir çatal dolusu limonlu pilav aldım. "Babam ikinizin düzenli olarak bu evliliğin sallantıda olup olmadığı konusunda görüştüğünüzü söylüyor."

Blake bana baktı, açıkça şüpheliydi. "Bunu neden söylediğinden emin değilim. Aslında söylemeyeceğinden de eminim. Blöfümü görüyorsun."

Gülümsedim. "Öyle miyim?"

Blake oğluna baktı. "Öyle mi?"

"Bilmiyorum." Dax bardağını kaldırdı ve suyundan bir yudum aldı. "Ama muhtemelen Dane ile görüşüyorsunuzdur."

Blake alay etti. "Evliliğiniz hakkında dedikodu yapmaktan çok daha önemli işlerim var."

Dax, "Ama yine de büyük olasılıkla bunu yapmaya devam ediyorsunuz," diye çekindi.

Ağzı kıvrılan Blake bir parça somon kesti. "Senden hoşlanıyor, biliyorsun. Sadece senden hoşlanmasından hoşlanmıyor. Aslına bakarsan senden nefret etmeye kararlı. Ama bununla mücadele ediyor."

Yorgun bir iç geçirdim. "Bence bunların hepsi çok aptalca." Kensey ağzı dolu bir şekilde başını salladı.

Blake bana "Kendi çocukların olduğunda onun mücadelesini anlayacaksın" dedi.

Başımı salladım. "Hayır, o zaman bile, gerçekten yapacağımı sanmıyorum." Blake bakışlarını tekrar oğluna çevirdi. "Yapacaksın."

"Evet, öyle yapacağım," diye kabul etti Dax.

Kadehimi kaldırarak kocama yan gözle baktım. "Çocuklarımızın seçeceği eş kim olursa olsun onunla iyi geçinmemizi isterim."

"Onlarla gayet iyi geçinirim." Dax sosuna küçük bir somon dilimi batırdı. "Onlara bir an bile hoş karşılandıklarını hissettirmeyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "İkisinin nasıl bir araya gelebileceğini anlamıyorum." "Olacak. Göreceksin."

Evet, gerçekten öyle düşünmemiştim ama neyse.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Sık için arkadaşlarını terk ettin."

O haftanın ilerleyen günlerinde ofisimdeki dosya dolabından başımı çevirdiğimde Sabrina'ya kaşlarını çatarak baktım. "Ne dedin?"

Kollarını kavuşturmuş bir halde masamın önünde dururken başını kısa bir süre eğerek, "Tamam, *ara sıra* Tamara ve benimle bir şeyler içmek için buluşacaksın. Ama sorun da bu zaten, bunu sadece *ara sıra* yapıyorsun."

İçimi çektim. "Beni nadiren görüyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Seninle işte vakit geçirmek aynı şey değil. Bu sosyalleşmek değil."

"Doğru." Dolabın çekmecesini açarken alçak bir metal gıcirtısı duyuldu. "Ama seninle düzenli olarak çıkmıyor olmam seni bir sık ya da başka bir şey için ektiğim anlamına gelmiyor." Çekmecedan bir dosya çıkardım ve kapattım. "Dax ve ben diğer çiftler gibi evde birlikte vakit geçireceğimize yemin ettik. *Senin de farkında olduğun gibi.*"

"Evet," dedi Sabrina isteksizce, "ama son birkaç haftadır onunla eskisinden çok daha fazla vakit geçiriyorsun."

"Hayır, görmedim."

"Evet, var."

Evet, sevmiştim. Çünkü onun etrafında olmayı seviyordum. Hem de çok.

Eve, onun yanına gitmeyi dört gözle beklerdim. Onunla yemek yemekten, vakit geçirmekten ve gününü dinlemekten keyif alıyordum. Güçlü ve sağlıklı bir ilişki geliştirmiş olmamız da hoşuma gidiyordu. Bunların hiçbirini arkadaşımın paylaşmak istemiyordum, çünkü lanet olası bir iş anlaşmasının parçası olarak evlendiğim adama değer vermeye başladığımı itiraf etmek istemiyordum.

İçinde bulunduğum duygusal durumdan biraz rahatsız olarak dosyayı masama vurdum. "Ben evcimen biriyim. Bunu biliyorsun."

"Evde olmayı ve bir kitapla rahatlamayı seviyorsunuz, elbette, ama aynı zamanda dışarı çıkmayı ve arkadaşlarınızla bir şeyler içmek için buluşmayı da seviyorsunuz. Ama son zamanlarda,

tam bir münzevi oldun."

"Seni ihmal edilmiş hissettirdiysem özür dilerim. Nereye gitmemizi istiyorsun? Bunu gerçekleştireceğim."

Dudaklarını büzdü. "Belirli bir yerde değil."

"Aklınızda hangi tarih vardı?"

"Aklımda bir şey yok."

İçimden uzun bir iç çekiş süzülürken omuzlarımın düştüğünü hissettim. "Yani, temelde, sadece inlemek için bir fırsat yakalıyorsun."

Sabrina masaya bir adım daha yaklaştı. "Yaptığım şey, evde eskisinden *çok* daha fazla zaman geçirmekten mutlu olduğunu fark etmek. Yani ya Dax'ın penisine ya da ona duygusal olarak bağlanıyorsun."

Kıpırdamadan durdum, içim içime sığmıyordu. "İkisi de değil." Kelimeler düz ve sert çıktı.

Yüzü gevşedi. "Aman Tanrım, bu ikincisi," dedi bir şekilde. hissedti

ldi. "Hayır, değil," diye tersledim, sesim kendi kulaklarıma bile savunmacı geliyordu. "İnkâr içinde yaşama. Bu çok sıkıcı."

"İnkâr etmiyorum, sadece... sana inkar ediyorum." Kendi işime döndüm.

Koltuk. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Benim karşımdaki sandalyeye oturdu, ifadesi yumuşaktı. "İkinizin eninde sonunda bir tür arkadaşlık bağı geliştireceği belliydi - çocuk sahibi olmak gibi önemli yaşam dönüm noktalarını birlikte paylaşmanın getirdiği bir bağ. Ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum."

Kaşlarının birbirine yaklaştığını hissettim. "Birbirimize bağlandığımızı söyleyebilir miyim bilmiyorum. Dax oldukça duygusal bir yalınızdır."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Sana bir soru sorayım. Eskiden olduğundan daha mı çok evde?"

Ağzımı büktüm, düşündüm. "Evet."

"Belki de duyguları kapılan tek kişi sen değilsindir."

"Sanki mikrop larmış gibi söylüyorsun."

"Bir insana bulaş ırlar, kendilerini iç organlarınıza bağlarlar ve orada kendilerine bir yuva yaparlar. Eğer tek tarafl ıysa bu rahatsız edici olabilir. Fakat

... belki de sen ve Dax ile değildir."

Öyle olmadığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Dinamiklerimizdeki değişiklikleri çok fazla okumadığımı düşünmek hoşuma gidiyordu - hafifçe dokunsal hale gelmesi, arkadaşlığımı nasıl aradığı, benimle nasıl şakalaştığı ve dalga geçtiği, bana yavaş yavaş nasıl güvenmeye başladığı gibi. Hatta

daha da fazlası olmuştu.

Uyandığımda, uyurken yatakta aramızdaki mesafeyi kapattığımızı fark ettiğim anlarda.

Dirseklerimi masaya dayadım. "Bazen bana değer verdiğini düşündüren şeyler yapıyor ama bana karşı derin bir şeyler hissettiğine inanmıyorum." Böyle bir şeyin söz konusu olup olmayacağından emin değildim. "Adil olmak gerekirse, *ben de* ona karşı derin duygular beslemeyebilirim." Yine de hissedeceğime dair güçlü şüphelerim vardı.

"Ama artık sadece arkadaş değilsiniz, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır, biz bundan daha fazlasıyız." Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Öyle olmak zorundaydı.

Ekibimizden biri olan Megan ofise doğru tek bir adım atarken açık kapı çalındı. Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama burada sizi görmek isteyen bir kadın var. Adının Mimi olduğunu söylüyor."

Çok hareketsiz kaldım. *Ah, kahretsin.*

Sabrina öfkeli bir nefes çekti. "Bu kaltak gerçek mi lan?" Mimi'yle olanlardan bazılarını Sabrina'ya aktarmıştım.

Kadının Dax'e karşı bir şeyler hissettiği kısım hariç. Söylemeye gerek yok, en iyi arkadaşım artık onun hayranı değildi. Ben de öyle, ama Mimi'yi göndermek niyetinde değildim. Hayır, onu buraya getiren şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Ayrıca ona söylemek istediğim birkaç şey vardı.

Koltuğumda daha dik oturarak Megan'a seslendim, "Onu içeri gönderin lütfen."

Megan başını sallayarak gözden kayboldu.

Sabrina'ya yeniden odaklandım. "Bunu ben hallederim. Sen geri dön."

Kollarını kavuşturarak, "Seni o kevaşeyle asla yalnız bırakmayacağım," dedi. "Buraya gelip Dax'in seninle evlenmemesi gerektiğini ve seni umursamadığını falan filan söyleyecek. Bana burada manevi destek için ihtiyacın var."

Ona sabırsız bir bakış attım. "Sadece çok meraklı olduğun için kalmak istiyorsun."

"Bana ayrıntı vermiyorsunuz," diye savundu. "Ve ben de madde madde açıklamalardan hoşlanmıyorum."

Kapıyı işaret ettim ve fikrimi değiştirmeyeceğimi söyleyen bir bakışla onu kıstırdım. "Burada işim bittiğinde masanıza uğrayacağım."

Dudakları inceldi, ayağa kalktı. "Peki." Drama kraliçesi, öfkenin görüntüsüyle kapıya doğru yürüdü ve neredeyse Mimi'ye çarpıyordu.

kapı aralığından. Sabrina ona etini yakabilecek bir bakış fırlattı ve ardından sinsice uzaklaştı.

Mimi soğuk karşılama karşısında şaşırılmış görünerek gözlerini kırıştırdı.

Onu kibarca selamlamak için yerimden kalkmakla ya da bu tür saçmalıklarla ilgilenmeden sandalyeme geri yaslandım, parmaklarımı birbirine geçirdim ve ellerimi karnımın üzerine koydum. Konuşmadım, babamdan bildiğim kadarıyla bazen bir insanı konuya getirmenin en iyi yolu ona boş boş bakmaktır.

Etrafına göz gezdirdikten sonra yavaşça Sabrina'nın boşalttığı koltuğa doğru ilerledi. "Güzel ofis," dedi Mimi otururken. "Çok şık. Gerçi biraz kız gibi."

Neredeyse alay etme niyetiyle gözlerimi devirecektim. Fark etmemiş olabilir diye *söylüyorum*, ben bir kızdım. Ve "kız gibi" olmak gibi bir sorunum yoktu.

Koltuğunda hafifçe kaydı. "Sanırım neden burada olduğumu merak ediyorsunuz."

Doğal olarak.

"Sanırım sen de beni gördüğüne pek sevinmedin." Doğru.

"Ve evlendiğiniz adamın sevdiği tek kadının aynadaki görüntüsünün karşısında oturmak sizin için garip olmalı."

Hayır, pek sayılmaz. Mimi'ye bakıp Gracie'yi görmedim - kişiliklerindeki farklılıklar onları büyük ölçüde birbirinden ayırıyordu. Özellikle de kişilikleri davranışlarına sızdığı için. Bu da farklı tavırlara, gülümsemelere, duruşlara ve el kol hareketlerine sahip oldukları anlamına geliyordu.

"Ama seninle konuşmak istedim," diye ekledi, sanki buraya gelmesinden bu kadarını anlamamışım gibi. "Söylemek istediğim şeyler var."

Kaşlarımı kaldırdım.

İç çekerek kafa derisini kaşıdı. "Dax'e söylediklerimde ciddi değildim. Onun hakkında asla magazin basınına konuşmam. Ben sadece..."

"Senden başka biriyle evlendiği için kızgın ve kıskanç hissediyorum," diye ekledim.

Gözlerinde bir sertlik belirdi. "Birini istemenin ve bunun için kendinden nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

Belki de değil, ama durumu onun ele aldığı şekilde ele almayacağımdan tamamen emindim.

Garip bir hareketle alt dudağını yaladı. "Gracie öldüğünde, ne kadar acı çektiğini gerçekten anlayacak tek kişinin o olacağını hissettim, bu

yüzden

sık sık konuşmak için ona gelirdi. Onu çok severdi. Öldükten sonra ne kadar çok sevdiğini fark ettiğimi sanmıyorum. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, ona o kadar çok değer vermeye başladım." Durakladı, parmaklarını oynattı. "Ve kendimden daha çok nefret etmeye başladım."

"Yine de kendini onun yoluna koymaya devam ediyorsun," diye belirttim. "Bunu neden yapıyorsun? Ailenin geri kalanı onunla temas halinde değil. Senin de olman için bir neden yok." Şahsen ben, hem kendimin hem de Dax'ın iyiliği için kendimi denklemden çıkarırdım.

Bir omzunu silkti. "Belki de hissettiklerimi hissettiğim için kendimi cezalandırıyorumdur."

İçimden homurdandım. "Onu baştan çıkarmaya çalışmaya devam edersen kendini o kadar da kötü hissedemezsin."

Yüzünde pembe bir kızarıklık belirdi. "Beni sarhoşken gördün. O durumda pek fazla çekingenliğim olmuyor."

Alay ettim. "Hepsi bu olsaydı, onun yanında içmekten kaçınırdın. Ama sen tam tersini yapıyorsun. Muhtemelen bir hamle yapmak için biraz Hollanda cesaretine ihtiyacın olduğu için, ama aynı zamanda seni geri çevirirse alkolü suçlayabileceğin için."

"Hayır, ben-"

"Dax için hissettiklerine kızabilirsin. Onu kapatabilmeyi dileyebilirsin. Ama en çok dilediğiniz şey, onun da sizin hislerinize karşılık vermesidir."

Kaşları çatıldı. "Beni seveceğine dair en ufak bir umudum olduğunu mu sanıyorsun?" Alaycı bir homurtu çıkardı. "Gracie için hissettiklerini başka bir kadın için asla hissedemeyeceğinin farkındayım. Onu kaybetmek ondan bir şeyler götürdü. Ya da Gracie gittiğinde ondan *bir şeyler aldı*. Onsuz bir bütün değil."

"Elbette ondan bir parçayı da yanında götürdü. Alması gereken oydu. Bu işler böyle yürür." Bu onun kırıldığı ya da içinde bir boşluk olduğu anlamına gelmiyordu ama Mimi onu yarım bir insanmış gibi görmekte ısrar ediyordu.

"Belki, ama o her *zaman* mükemmel küçük Gracie'sine bağlı kalacak," diye kırptı, her heceden acı damlıyordu. "Aslında o kadar da mükemmel olmayan bir Gracie."

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Onun hakkında söyleyecek bir şeyin varsa söyle. İma etme."

Mimi oturduğu yerde kıpırdanarak bakışlarını kaçırdı. "Sadece şunu demek istedim, bilirsiniz, hiç kimse iyi değildir."

Olabilir. Olmayabilir de.

Dax'ın bilmediği bir şeyler olduğunu ilk ima ettiğinde, Gracie'yle olan bağı kırarak her şeyi ona mutlaka söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama... her şeyimle sevdiğim iki kız kardeşim vardı. Uğruna *her şeyi* yapabileceğim kardeşlerim. Sırlarını koruyacağım kardeşlerim.

Mimi bir alet olabilir ama ikizini çok sevmiştir; onun için mutlaka bir sır saklayacaktı. Özellikle de bunu ifşa etmek başkalarının onunla ilgili anılarını lekeleyecekse.

Daha fazla bilgi için zorlayabilirdim ama bunu yapmaya hakkım yoktu. Ve Gracie hakkında Dax'i incitme potansiyeli olan bir şey öğrenmek isteyeceğim son şeydi. Birbirimize dürüstlük sözü vermiştik, bu yüzden ona söylemek zorunda hissedecektim ve bunu yapmak zorunda kalmak çok kötü olacaktı.

Bu nedenle konuyu kapattım ve bunun yerine "Neden Burada mı?"

Mimi dilini yanağının içine soktu. "Anladım ki herkes benim için nasıl olduğunu anlayabilir. Aynı gemideyiz. Dax'i seviyoruz. Bizi sevmeyen ve asla sevmeyecek olan bir adamı sevmek."

Bana karşı hiçbir şey hissetmediği fikrini kafama sokmak için her fırsatı değerlendirmekten zevk alıyordu.

Beni incelerken başını yavaşça yana eğdi. "Yoksa bunun bir gün senin için değişeceğini mi düşünüyorsun? Değişmeyecek, biliyorsun. Başkaları da aynı umudu taşıyordu. Her seferinde yıkıldılar." Durakladı. "Sevebileceğini düşündüğüm bir kadın vardı. Teknik olarak yatak arkadaşındı ama aralarında bir şeyler vardı. Duygusal olarak yani."

Görünüşe göre bunu duyduğumda üzülmem ve kıskançlık hissetmem gerekiyordu - Mimi'nin açıkça aradığı tepki buydu. Benden böyle bir tepki almayı arzuluyordu çünkü *ben ona böyle* hissettiriyordum - oyun alanını eşitlemek istiyordu.

Mesele şuydu... evet, başkalarına değer verdiğini duymak acı veriyordu. Ama aynı zamanda, hiç kimse için hiçbir şey hissetmeden bunca yıl yalnız kalmasını da asla istemezdim.

"Adının gerçekten Angel mı yoksa sahne adı mı olduğunu bilmiyorum," diye devam etti Mimi. "Adamın eskiden sahibi olduğu kulüpte striptizci olarak çalışıyor. Bu şekilde tanışmışlar." Ağzının bir köşesinde sinsi bir gülümseme belirdi. "Onunla seks bağımlısı gibi olduğunu duydum. Sanki kızdan uzak duramıyormuş gibiydi. Bazıları ona takıntılı olduğunu söylüyordu."

Tamam, evet, bu içimi acıyla burktu.

"Ama aralarındaki şey sadece fiziksel değildi. Angel'a karşı çok korumacıydı. Sahipleniciydi de. Kucak danslarına bir son verdi çünkü onun başka erkeklerle bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyordu. Onun için bir anlamı olduğunu görebiliyordum."

"O zaman ondan nefret etmiş olmalısın."

Mimi'nin sırtışı duraksadı. "Hayır. Onun mutlu olmasını istiyorum. Onu mutlu etti."

Hayır, Mimi onun *kendisiyle* mutlu olmasını istiyordu, başkasıyla değil. Angel'a gelince... eğer onun için gerçekten bu kadar önemliyse, yatak arkadaşlığından başka bir şey yapmamış olmaları garipti. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum... bütün bunların konuyla ilgili olduğunu düşünüyorsun çünkü, ne?"

Alaycı ifadesi kızgın bir parıltıya dönüşürken yüzü kızardı. Bakışlarında o kadar çok küçümseme ve acı vardı ki, bu duyguların gücüyle titrememesi bir mucizeydi.

"Alakalı çünkü takıntı asla ölmez," diye karşılık verdi. "*Onunki* kesinlikle ölmedi. Hâlâ Angel'la iletişim halinde; hâlâ onu kontrol etmek için kulübe gidiyor; hâlâ onun için tüm sorunlarını çözüyor, sanki onun kişisel beyaz atlı şövalyesiymiş gibi. Hatta ihtiyacı olduğunda ona para bile veriyor."

Acı kabarmaya çalıştı ama zihinsel olarak onu savuşturdu, eski sevgililerinden birinin hayatında bu şekilde güçlü bir rol oynadığını benden saklamayacağından emindim.

"Bana inanmıyor musun?" Mimi çantasından telefonunu çıkardı, ekrana birkaç kez dokundu ve sonra görmem için havaya kaldırdı. "Bak. *Bak.*"

Bakışlarımı ekrandan ayırdım ve midemin alt kısmı düştü. Dax ve inanılmaz güzel bir sarışının fotoğrafıydı. Striptiz kulübünün dışındaki kaldırımında yakın bir şekilde durmuşlardı, vücutları birbirlerine bakarken sadece birkaç santim aralıktaydı. Adamın başı kadınıninkine doğru eğikti ve kadın adama sırtıyordu.

Birçok duygu beni şaşırttığı için vücudum kaskatı kesildi. Şok. Acı. İhanet. Öfke. Hayal kırıklığı. Bu duyguların her biri daralan göğsüme saplanan keskin, sakatlayıcı bir bıçak gibiydi.

Parmaklarımı çözerek ellerimi yumruk yaptım ve bir şeyi yumruklamak, telefonunu kapıp odanın öbür ucuna fırlatmak, Dax'ın kıcını güvenime sıçtığı için azarlamak için içimdeki ilkel dürtüye karşı dişlerimi sıktım.

... ve ... Ama bu onun sesine benzemiyordu.

Fotoğrafik kanıtlar *oradaydı*, evet. Ama ihaneti onun hakkında bildiklerime "uyduramadım". Yapamadım işte.

Orada oturmuş, resme uzun uzun bakarken yıkım, öfke ve inançsızlık arasında gidip geldim. Ona. Kadına. Arka plana. Aydınlatmaya. Müdahale izi aradım ama bulamadım. Fotoğraf gerçek gibiydi.

Aklıma bir şey gelince düşüncelerim durdu. Sistemime bir rahatlama dalgası gönderen, beni ele geçiren karanlık duyguları süpüren bir şey. Merkezleyici bir nefes aldım ve yumruklarımı gevşettim.

"Gördün mü?" diye tersledi Mimi. "Birlikte uyuyup uyumadıklarını söyleyemem ama çok rahat görünüyorlar, değil mi?"

Sadece mırıldandım.

Alnında şaşkınlık çizgileri belirdi. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" "Rahatsız ederdi... eğer bu eski bir resim olmasaydı."

Gerildi. "Ne?"

"Arka planda striptiz kulübünün hemen yanındaki pis gece kulübü mü? Bir yıl önce kapatıldı. Bunu biliyorum, çünkü mülkiyeti el değiştirmeden önce orada birkaç bekarlığa veda partisi düzenlenmesini sağladım. Tamamen yenilendi ve artık sadece kadınlara özel bir striptiz kulübü oldu."

Duraksayarak başımı eğdim. "Eskiden sapık gibi sokakta onun fotoğraflarını çektiğin için endişelenmeli miyim? Bu hâlâ yaptığın bir şey mi? Çünkü eğer öyleyse, bununla ilgili bir sorunum olacak."

Ayağa fırladı, burun delikleri açıldı, telefonunu sıkıca kavradı. Hışımın dışarı çıkacağını düşündüm ama orada kaldı, sertçe nefes alıyor ve arkamdaki duvara bakıyordu.

"Burada ne yapmaya çalışıyorsun?" Karnımda bir kez daha canlanan öfkeyle sordum. "Beni incitmek mi? Güvensizlik tohumları mı ekeceksin? Dax'le aramda tartışmalara neden olmak mı? Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Bakışları bana çarptı, oradaki öfke utanca mı dönüşüyordu? "Eğer buraya beni Dax'e inandırmak için yarım yamalak bir planla geldiysen

beni aldatıyor ki ben de gideyim-"

"Bu yüzden gelmedim," dedi gözlerini kapatarak. Poposunu tekrar sandalyeye koyarak uzun bir nefes verdi ve sonra gözlerini yeniden açtı.

"Gerçekten mi?" Şüpheyle yaklaştım.

"Gerçekten. Aslında sana fotoğrafı göstermeye hiç niyetim yoktu. Orada oturup kayıtsızca bakmandan cidden rahatsız olana kadar aklıma bile gelmedi. Aptalca bir dürtüyle hareket ettim. Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, fotoğrafı ben çekmedim. Bir arkadaşım çekti; bana gönderdi, onun hayatına devam ettiğini kendi gözlerimle görmemi istedi ve bunun *benim de hayatıma devam etmemi sağlayacağını* umdu."

Onu dikkatle izledim, ondan yayılan pişmanlık hislerinin tamamen gerçek olduğundan pek emin değildim. Öyle olsalar bile etkileneceğimi söyleyemezdin.

"Geldim çünkü... Redwater'dan ayrılıyorum," diye ağzından kaçırdı. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Bir süre dönmeyeceğim."

Zihnimde yumruklarımı sıkarken bile yüz ifademi boş tuttum.

"Ama gitmeden önce seninle yalnız konuşmak istedim. Nasıl bir insan olduğunu anlamak istedim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Anlamak istedim."

"Neyi anladın?"

"Sende ne var ki diğerlerine vermediği şeyi sana veriyor?" diye itiraf etti, sesinde acı dolu bir ton vardı. "Muhtemelen Gracie'yle evlenirdi. Ama ondan önce ve sonra gelenlerle? Hayır, onlarla aynı koridorda yürümeyi kesin bir dille reddetti. Hiçbirine evlenme teklif bile etmedi."

"İkinizin yıllar önce bir kaçamak yaşadığınızı öğrendim, yani bir geçmişiniz olduğunu biliyorum. Ama bu bile seninle neden evlendiğini açıklamıyor. Bunca zamandır senin için yanıp tutuşuyor olamaz; uzak durmazdı-Dax istediği şeyin peşinden gider." Omuzlarını kaldırdı. "Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor ve sorularıma asla cevap vermeyecek."

O zaman anladım. Benim tanıdığım Dax'i aldatan bir adamla bağdaştıramadığım gibi, o da tanıdığı Dax'i kendini bir kadına adayan bir adamla bağdaştıramıyordu. Sorun şuydu ki, bir keresinde bana da belirttiği gibi, Dax'i gerçekten *tanımıyordu*. "Bak, Mimi-"

"Angel hakkında yalan söylemiyordum. Yani, hayır, *şu anda* onunla görüşmüyor. Ama birbirleriyle ilişki içinde oldukları dönemde onun için önemliydi. Geçmişindeki diğer bazı kişiler de öyle. Ama *onların* parmağına yüzük takmadı."

"Bir insanın sizin için önemli olması, onunla evlenmek isteyeceğiniz anlamına gelmez. Eminim sizin de, ne kadar değer verseniz de evlenmeye istekli hissetmediğiniz erkek arkadaşlarınız olmuştur."

Gözleri kısıldı. "Peki neden Dax ile evlenmeye meyilli hissettin? O seni sevmiyor. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Kelimeler beni sıcak bir bıçak gibi kesti. Yapmamalıydım. Olmaması gerekiyordu. Ama yaptılar.

"Belki de yanıliyorsun," dedim, çünkü ona anlaşmadan ya da bu kadar kişisel başka bir şeyden bahsetmek istemiyordum. "Belki de onu sandığın kadar iyi okuyamıyorsundur. Bu, onun asla ilerlemeyeceğinden neden bu kadar emin olduğunu ve neden seni reddetmekten başka bir şey yapmayacağını düşünerek kendini ona atmaya devam ettiğini açıklar."

Keskin bir nefes aldı. "Onun için Gracie'nin önemsemediğı kadar önemli olacağını gerçekten düşünemezsin."

"Neden? Onun için hiç bu şekilde önemli *olmadığın için* mi?"

İrkildi ama kendimi kötü hissetmedim. Dax'e söylediğı ve yaptığı onca şeyden sonra değıl, ofisime girdiğinden beri söylediğı ve yaptığı onca şeyden sonra değıl.

Omuzlarını dikleştirdi. "Her zaman ikinci seğıenek olacağın biriyle evlenmek gibi aptalca bir şey yapmak seni daha iyi hissettirecekse yanıldığıma inan. Ama sana şu sözü verebilirim: Redwater'a bir daha döndüğümde, sen bu resmin dışında kalacaksın," dedi kararlı ve ukala bir tavırla. "Gerçeğı kendinden daha fazla saklayamayacağın bir noktaya ulaşmış olacaksın ve onu terk etmiş olacaksın."

"Dax için istediğın şey gerçekten bu mu? Onun yalnız kalmasını mı istiyorsun? Eğer öyleyse, bu gerçek aşk değıl, Mimi. Yakınından bile geçmez."

Kendini beğenmiş bakışı dalgalandı.

Koltuğumda öne doğru eğildim ve alt kollarımı masaya dayadım. "şimdi sen kendi sözünü söylediğine göre," diye başladım, sesim sert bir tonda, "izin ver ben de kendi sözümü söyleyeyim. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Mimi, ben Dax'in hayatında kalıcı bir demirbaşım. Hiçbir yere gitmiyorum. Kalmak için buradayım. Ve *senin de* kafanı kıcıından çıkarman gerekiyor."

Bir cevap vermek için ağızını açtığında, ben devam ettim: "Onun duygularına ve isteklerine çok uzun zamandır saygısızlık ediyorsun. Bu artık sona eriyor. Hepsi bitiyor. O asla *senin* olmayacak. Asla. Bekarken de seni istemiyordu, evlendikten sonra da istemeyeceğı kesin. Bunu kabullen ve onun hayatına zorla girmeye çalışmak yerine kendi hayatına devam et."

Daha önce öfkeli görünüyordu. *şimdi* bir orospu çocuğunun derisini yüzecek gibi görünüyordu. Kendini masanın diğer tarafına fırlatmasını ve boğazıma falan saldırmasını bekliyordum. Ama yapmadı. Dişlerini gıcırdatarak bana baktı.

"Gerçekten burada kalacağını mı sanıyorsun?" Kadın neredeyse kıkırdadı. "Bu çok komik. Gerçekten komik. Hâlâ anlamadın mı tatlım? Dax söz konusu olduğunda, hiçbir kadın burada kalıcı değildir." Ayağa kalktı. "Eğer gerçekten farklı düşünüyorsan, sanırım söyleyebileceğim tek şey ... yakında bir gün yaşayacağın kaba uyanışa kendini hazırla."

"Ben de sana." O ofisten dışarı fırlarken ben yerimden kıpırdamadım. Başımı arkaya doğru eğerek uzun uzun ve yüksek sesle iç çektim.

Ve böyle hissetmemeliydim. Dax'ın bana ihanet ettiği düşüncesi ezilmiş hissetmeme neden olmamalıydı ama oldu. Hayır, sadece ezilmiş değil. Yıkılmış. İçim boşaltıldı. Moralim bozuldu.

Evet, Dax'i daha yeni önemsemeye *başladığımı* düşünerek kendimi kandırıyordum. Gerçek şuydu ki... Ona bir süredir değer veriyordum ve bu duygular gittikçe büyüyordu.

Sikeyim böyle işi.

Sabrina aceleyle içeri girdi ve kapıya bir bakış attı. "Mimi Şu anda mutlu görünüyorsun. Bütün bunlar da neydi?"

Her şeye girmek istemediğimden -özellikle de Mimi'nin küçük oyununa neredeyse kanacakken ne kadar tehlikeli bir şekilde incindiğimi Sabrina'dan saklayamayacakken- geçiştirdim: "Dax'ın hayatına devam etmesinden hâlâ memnun değil. Bunu bir kez daha dile getirme ihtiyacı hissetti."

Redwater'dan ayrılıyor olması onun için çok iyi bir şeydi çünkü buraya gelmesi adamın hiç hoşuna gitmeyecekti. Azıcık bile.

O günün ilerleyen saatlerinde, villanın ön kapısının kapanma sesi beni okuduğum hikâyeden kopardı. Kucağımda ciltli bir kitapla koltuğuma kıvrılmış, eski duvar saatine baktım. Dax eve her zamankinden bir saat geç gelmişti ama bu sürpriz değildi; son dakika toplantısına katılmak zorunda olduğunu bildirmek için bana mesaj atmıştı.

İşten eve döndüğümde, Mimi fiyaskosunu düşünmeyi bırakabilmek için kendimi başka bir dünyaya kaptırma ihtiyacıyla hemen okuma odama çekilmiştim. Daha önce olduğumdan daha sakin değildim.

ofisimden ilk ayrıldığında. Çünkü olanları Dax ile paylaşmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Bir erkek iş gününün sonunda eve gelip dinlenebilmeli, gevşeyebilmeli ve rahatlayabilmelidir. Özellikle de onun gibi günleri telaşlı geçen bir adam. Eve geldiğinde daha fazla sorunla karşılaşmamalıydı ve ben de bunları onun kucağına bırakacak *son* kişi olmak istiyordum.

Ama olanları ondan saklamak bir seçenek değildi. Birbirimize verdiğimiz sözlerden sonra olmazdı. Bu yüzden ona onu kızdıracak, akşamki ruh halini bozacak ve büyük olasılıkla onu incitecek bir şey söylemek zorunda kalacaktım. Lake'in akrabalarından biri bu şekilde davransaydı kesinlikle incinirdim ve Dax'ın bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmasından nefret ederdim.

Daha önceki yüzleşmeyi ona anlatmak için acele etmeden, kendimi bir kez daha kitabıma gömmeye çalıştım. Ama yaklaşan konuşma yüzünden çok gergin olduğum için başarısız oldum.

Tam onu takip edip etmemeyi düşünüyordum ki, ayak seslerinin çalışma odasına doğru geldiğini duydum. Birkaç dakika sonra, rahat ve sakin bir zarafetle içeri girdi. Midemdeki kızgınlığa rağmen, onu görünce ağzımın hafifçe açık kaldığını hissettim.

Mırıldandı. "Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Sahte bir iç çekiş yaptım. "Bu konuda fazla seçeneğim yok. Yani, bana birkaç kitap verdin. Kendi kendilerine okuyacak degiller ya."

Gözlerinde eğlence kıvılcımları dans ediyordu. "Doğru." Ayaklarını dikti. "Başka bir not, annem Şükran Günü için planlarını tamamlıyor. Akşam yemeğini kesinlikle onun masasında yiyip yemeyeceğimizi bilmek istiyor."

"Sana yapacağımızı söylemiştim," diye hatırlattım ona.

"Evet, istedin. Ama ailenin fikrini değiştirmeye çalıştığını biliyorum."

Ellerinden geleni yapmışlardı. Nedenine dair hiçbir fikrim yoktu. İkisinin toplamından daha inatçı olduğum yeni bir haber değildi. "Tekrar düşünmeyi reddettim ama babam ve Ollie'nin sana karşı davranışları düzelirse -ve ancak o zaman- gelecek yıl onlarla akşam yemeği yiyeceğimize söz verdim."

Dax'ın ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Kurnaz."

"Teşekkür ederim, tatlı turtam."

Ve gülümsemesi soldu. "Bunu gerçekten bırakmalısın."

"Nu-uh, senin için mükemmel evcil hayvan ismini bulma görevindeyim. Kolay kolay pes etmem."

"Bir istisna yap," dedi, her kelimeyi telaffuz ederek.

"Oh, ama-"

"Hayır, bir evcil hayvan ismine ihtiyacım yok ya da istemiyorum."

"Bazen bir şeyi istemediğimizi *düşünürüz*. Ama sonra onu elde ettiğimizde, onsuz bir hayat düşünemeyiz."

"Sizi rahatlıkla temin edebilirim ki, hiçbir noktada onsuz yaşamak için."

Ona kibirli bir bakış attım. "Aynı fikirde değilim ama göreceğiz." Kitabımı kapattım ve hazırlayıcı bir nefes aldım. "Bugün bir şey oldu."

Göz kapakları hafifçe aşağı indi. "Bundan hoşlanmayacağım, değil mi?"

"Yapacağın şüpheli," diye itiraf ettim, ciltli kitabı yakındaki masaya koyarken.

"Devam et."

Pozisyonumu değiştirdim, bacaklarımı düzeltmek için ayaklarımı popomun altından çözdüm. "İşte bir ziyaretçim vardı."

Gözleri kısıldı. "Grayden?"

Başımı yavaşça salladım. "Mimi."

Kaslarına gerginlik çökerken, uyumsuz gözlerinin arkasında karanlık bir şey geziniyor, duruşunu tembel ve rahattan sert ve tahtaya çeviriyordu. "Ofisine mi gitti?" diye sordu, sesi cansızdı.

Yutkundum. "Evet."

"Ne zaman?" Sessiz soru bir kırbacın şaklaması kadar ani oldu. "Bu öğleden sonra."

Kaşlarından biri yukarı doğru kalktı. "Ve onu gönderdin, değil mi?" Tereddüt ederek yüzümü buruşturdum. "Tam olarak değil."

Ağzından kısık sesli bir küfür döküldü. "Neden onu görmeyi kabul ettin Addison? Ve neden beni aramadın?"

Görünüşe göre açık olmadığımız bir şey varmış. Bu sorunu şimdi düzeltmek en iyisi gibi görünüyordu. "Fiziksel tehlike ihtimali olan yerlerde sizi arayacağım. Diğer zamanlarda mı? Hayır. Ben kendi başının çaresine bakamayacak kadar kırılgan bir yaratık değilim."

Çenesini sıkı. "Sana Mimi'nin ellerini kullanabileceğini söylemiştim."

"Sana haberlerim var, benim de... Eğer bana saldırırsa, bundan yara almadan kurtulamaz. Sanırım bana fiziksel acı çektirmenin bugün gündeminde olmaması onun için bir şans."

"Sana ne söyledi?"

"Hem de çok. Özetlemek gerekirse... senin hakkında asla magazin basınına konuşmaz, seni istediği için kendinden nefret ediyor, beni ya da başka birini asla sevmeyeceğinden emin, benimle neden evlendiğini anlamak istiyor ve geçmişinde kız kardeşinden başka sadece bir kadının senin için gerçekten bir şey ifade ettiğine inanıyor." İkinci kısmı düşününce bile karnım guruldamaya başladı. "Mimi ondan epeyce bahsetti."

Kaşları çatıldı. "Kim?" diye sordu tam bir şaşkınlıkla, sanki Mimi'nin kimin adını vermiş olabileceği konusunda en ufak bir fikri yokmuş gibi.

"Angel." Ses tonumu eşit tutmaya özen göstererek, içimin burkulmasına aldırmadan ekledim, "Mimi ona takıntılı olduğunu söyledi. Çok koruyucu ve sahiplenici."

Kaşlarını çattı ve omuzlarını silkti. "Angel'la kısa bir kaçamak yaptık, başka bir şey değil," dedi o kadar kesin bir ifadeyle ki ondan bir an bile şüphe edemedim.

Ve dünya bir kez daha muhteşem, harikulade bir yer haline geldi.

"Ya Mimi buna inanmıyor ya da beni farklı bir şekilde ikna etmek istiyor. Hâlâ Angel'la ilişkin olduğuna beni ikna etmeye çalıştığı kesin."

Omuzları sertleşti, yavaşça göz kırptı. "Tekrar söyle."

"Bana telefonuna kaydettiği eski bir fotoğrafı gösterdi - görünüşe göre arkadaşı uzaktan çekmiş ve senin hayatına devam ettiğini göstermek için Mimi'ye göndermiş. Senin ve Angel'ın eskiden sahibi olduğun striptiz kulübünün önünde dururken birlikte oldukça samimi görüldüğünüz bir fotoğraftı. Mimi beni bunun yeni bir fotoğraf olduğuna inandırmaya çalıştı. Bunda başarılı olamadı, bu da onu biraz kızdırdı."

Bana baktı, çenesi gerildi, ifadesi tüyler ürperticiydi. "Seni aldatıyor olabileceğimi mi ima etti?" diye sordu, her kelimesinde sert bir nitelik vardı, sanki bir hırıltıyla savaşıyordu.

Alt dudağımı kemirerek başımı salladım. "Evet."

Gözlerine soğuk bir öfke doldu ve onları buz kesti. Boynu kasıldı, dudaklarını birbirine çarptı ve burnundan bir nefes çekti.

"Ofisime bu oyunu oynama niyetiyle gidip gitmediğini bilmiyorum. Beni kışkırtma girişimlerine karşı mesafeli durduğum için anlık bir fikir olduğunu iddia etti."

"Bunu planlayıp planlamadığı önemli değil," diye homurdandı, her kelimesi bir bıçak kadar keskindi.

"Katılıyorum, sadece başından beri böyle bir hikaye anlatmaya niyetli olup olmadığından emin olmadığımı söylüyorum. Durum ne olursa olsun, bana kendi hissettiklerini hissettirmeye kararlıydı.

-Kırgın, kızgın, kıskanç. Ama benden bu tür tepkiler almak için *ona* değer verdiğini iddia edemezdi, bu yüzden *onun* yerine senin eski yatak arkadaşlarından birini seçti."

"Ona zaman ayırmamalıydın."

Çenemi çıkardım. "İyilik için burada olduğumu ve bununla başa çıkması gerektiğini anlatmak için bir fırsattı." Bana inandığından değil. "Sadece seni rahat bırakmasını istiyorum. Seni incitecek şeyler yapmasından hoşlanmıyorum. Senin ne isteyip istemediğini kabul etmemesinden hoşlanmıyorum. Bu Grayden'a geri çekilmesi gerektiğini söylemek istemenden farklı bir şey değil."

Dax'ın ağzı sert bir şekilde açıldı, gözleri parladı. Eski sevgilimle aralarında ne konuşulduğunu henüz bana söylememişti. Tek söylediği "halledildiği" idi.

İnanamayıp başını sallayan Dax, vücudunu hafifçe çevirdi ve bakışlarını duvardaki bir noktaya sabitledi.

Ayağa kalktım. "Onun davranışları senin için o kadar da sürpriz olamaz. Evlenmeden önce Mimi'nin başını belaya sokabileceğini biliyor olmalıydın."

"Bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim," dedi bakışlarımla karşılaşmadan. "Ufak tefek davranışlar mı? Evet. Bu her zaman onun tarzı olmuştur. Ama evliliğimde ciddi sorunlara yol açmaya çalışmak? Hayır. Bu kinciliğin bambaşka bir seviyesi."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bunu seni incitmek için yapmadı. Bu *beni incitmeye yönelik* bir girişimdi."

Kaşları birbirine çarparak bana döndü. "Bu beni hiç de iyi hissettirmiyor. Hem de hiç. Sen benimsin. Senin yanına yaklaşmaya hakkı yok. Ve seni onun saçmalıklarından koruyamadığım için çok kızgıyım. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Koruyucu yorum karşısında içimdeki her şey yapış yapış oldu.

Bakışlarını keskinleştirerek başını eğdi. "Sana gösterdiği fotoğraf ... Yakın zamanda olduğundan bile şüphelenmediniz mi?"

Dişlerimi alt dudağıma gömdüm. "İtiraf edeyim, birkaç saniye boyunca -tamamen hazırlıksız yakalandığım için- öyle olduğunu düşündüm. Ama hile yapmak senin kişiliğine aykırı. Bunu bana yaptığına inanmadım.

yapamadım. Bu yüzden resme daha yakından baktım ve yıllar öncesine ait olduğunu açıkça gösteren arka plan detaylarını fark ettim."

Tam olarak adlandıramadığım bir duygu gözlerine sızdı ve oradaki öfkenin bir kısmını eritti. Aynı gözler bariz bir sahiplenmeyle yüzümde geziniyordu. "Hiç kimsenin bana senin kadar güvendiğini sanmıyorum."

"*Gracie bile mi?*" sorusu dilimin ucuna kadar geldi ama kendimi tuttum. Bunu sormak adil olmazdı. "Mimi senin Angel'a göz kulak olduğunu da söyledi. Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum," diye eklemek için acele ettim. "Sadece koruyucu bir insan olduğunu biliyorum, o yüzden-"

"Sadece benim korumam altındakilere. Yatak arkadaşlığımızı bitirdiğimizden beri Angel'la temas kurmadım."

Karnımdaki son düğüm de çözüldü. "Daha iyi bir haberim var, Mimi bir süreliğine Redwater'dan ayrılıyor."

Alçak sesle homurdandı. "Tabii ki öyle. Bu numarayı yaptıktan sonra benimle yüzleşmek istemiyor."

Telefonunu çıkardı, başparmağıyla bastırarak ekran kilidini açtı, ekrana birkaç kez dokundu ve sonra telefonu kulağına götürdü. Oda o kadar sessizdi ki arama sesini duydum, çaldığını, çaldığını, çaldığını, boğuk bir otomatik ses duydum, belirgin bir *bip* sesi duydum.

"Alçak, Mimi," diye gürledi Dax. "Bugün yaptığın şey *alçakçaydı*. Görünüşe göre kendimi tam olarak ifade edememişim, o yüzden şimdi bunu düzelteceğim. Addison'dan uzak duracaksın. Onunla temasa geçme, ona yaklaşma, ona bakma bile. Bu konuda bana bulaşırsan, *ona bir* daha bulaşırsan, yemin ederim bunu hayal bile etmek istemeyeceğin şekillerde ödersin." Ağır bir nefes vererek telefonu kapattı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sana inanmayacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Tıpkı bunun benim hatam olduğunu bildiğim gibi. O söz konusu olduğunda, çok uzun zamandır pek çok şeyi oluruna bıraktım. Artık izin vermeyeceğim. Eğer blöfümü görürse, keşke görmeseydim dedirteceğim."

"Bir süre daha ondan haber alacağınızı sanmıyorum." Hoş bir ihtimal. "Sakinleşmen için sana bolca zaman vermek isteyecektir." Bir şey hatırlayarak ekledim: "İster inanın ister inanmayın, o dönene kadar benim ortadan kaybolacağıma inanıyor."

Yüzü sertleşti. "O yanılıyor."

"Evet, yanılıyor. Umalım da bunu gördüğünde başka bir sık hareketi yapmasın." Ama dürüst olmak gerekirse, nefesimi tutmuyordum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra Dax'ın ofisine girerken ona el salladım ve yarı selam yarı şarkı söyleyerek "Sürpriz" dedim.

Masasının arkasında oturmuş, kendi alanının imparatoru gibi görünürken, o uyumsuz gözlerini bana kilitledi ve ağzının yapısı yumuşadı. "Geleceğinizi bilmiyordum."

Kapısını kapattım ve masasına doğru yürüdüm. "Tabii ki yapmadın. Aksi takdirde sürpriz olmazdı."

Bakışları elimdeki plastik poşete kaydı. "Nedir bu?" "Grub. Benjamin'le konuştum," diye ekledim, onun keyifli asistanına atıfta bulunarak.

"Bugün öğle yemeği toplantınız olmadığını ve burada olacağınızı söyledi, o yüzden..." Omuzlarımı kaldırdım, davetsiz gelmemden hoşlanmayabileceği düşüncesiyle kendimi biraz garip hissettim. Ama bakışlarına sızan sıcak ve yoğun bir şey içimi rahatlattı.

Dax sandalyesinden kalktı. "Anlıyorum. Peki buna ne ilham verdi?"

"Özel bir şey değil. Sadece aklıma geldi ki eşler bazen bu tür şeyler yapmak. Vatandaşlık görevlerimi senin ihmal edemeyeceğin kadar ben de ihmal edemem." Daha doğrusu, onu görmek istiyordum ve buna karşı koymaya gerek görmüyordum.

Mırıldandı ve beni salon bölümüne doğru yönlendirdi. "Beni şaşırtmayı başardın. Pek çok insan bunu başaramaz. Yine de sen bunu sık sık yapıyorsun."

Şarküteri poşetini sehpanın üzerine koyarken ağzımın kıvrıldığını hissettim. "Kabul ediyorum, seni diken üstünde tutmaktan biraz zevk alıyorum." Adil olan da buydu. O da beni diken üstünde tutuyordu.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ben de kendim için bu kadarını hissetmişim."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, öğle yemeğindeki ziyaretimi iyi bir sürpriz olarak mı yoksa kötü bir sürpriz olarak mı değerlendiriyorsunuz?" Sesimi rahat tutarak, cevabın "kötü" olması durumunda ne kadar acı vereceğini göstermek istemediğimden sordum.

Başını hafifçe eğdi, gözleri benimkilere daldı, tam olarak adlandıramadığım bir şeyle parlıyordu ve karnımı titretti. "Güzel."

İçimi ısıtan rahatlamayla ona kazanan bir gülümseme verdim. "Mükemmel cevap." Deri bir koltuğa çöktüğümde bir hava sesi duyuldu.

Karşımdaki koltuğa oturdu ve bana buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlattı. O zamandan bu yana o kadar çok şey olmuştu ki sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu ama olumsuz anlamda değil. Sanki hayatım *Dax'tan önce* ve *Dax'tan sonra* diye ikiye ayrılmış gibiydi.

"Ee," diye başladım, "bugün kimseyi ağlattın mı?" "Ağlatmak mı?" diye yineledi, kaşları çatılmıştı.

"Evet. Bilirsin işte. Hıçkırık. Ağla. Bawl. Feryat et."

Düz bir bakışla karşılık verdi. "Ağlamanın ne demek olduğunu biliyorum. Birini neden böyle bir duruma düşürebileceğimi düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok. Ben senin baban değilim."

Kıs kıs gülerek şarküteri çantasını karıştırdım ve iki şişe su çıkardım. Babamın çalışanlarını hüngür hüngür ağlatmasıyla ünlü olduğunu inkâr edemezdim. "İş arkadaşlarına karşı rahat ve çekici olduğun için beni kandırdığını mı sanıyorsun? *Lütfen. Hepsini* isimleriyle tanımaya ve onlara 'görüldüklerini' hissettirmeye özen gösteriyorsun ki seni hayal kırıklığına uğratmaktan zaten korktuklarından daha da fazla korksunlar." Şişeleri masanın üzerine koydum. "Ve işe yarıyor."

Gözlerinde neşe yüzerken çenesini ovuşturdu. "Bildiğim kadarıyla bugün çalışanlarım arasında gözyaşı döken olmadı. Ama henüz erken."

"Nasıl olduysa, son kısmı ekleyeceğine biliyordum." Bir sandviç çıkardım ve ona uzattım. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim. Günün nasıl geçiyor?"

"Oldukça iyi." Kendi sandviçimi poşetten çıkardım ve açtım. "Her zamanki gibi bütün sabahı ofisimde geçirdim."

"Ben de öyle," dedi içkisini yudumlarken. "Yine de yaklaşan bazı dış toplantılarım var." Şişesinin kapağını açtı. "Bu öğleden sonra ne yapıyorsun?"

"Yeni bir serginin açılışını kutlamak için kırmızı kurdeleli bir etkinlik düzenlemek isteyen bir müze müdürüyle toplantım var." Sandviçimden bir ısırık aldım, yumurta, tere ve mayonezin tadı dilimde patlarken neredeyse zevkten inleyecektim. "Bir düğün fotoğrafçısıyla da görüşmem gerekiyor ama bu uzun sürmez."

İçkilerimizin yudumları ve yemeklerimizin ısırıkları arasında, şundan bundan sohbet ettik. Güzeldi. Farklıydı. Ve bunu daha önce yapmadığım için pişmanlık duydum.

Haber vermeden böyle ortaya çıkmama nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Neredeyse onu daha önce arayıp bunu sorun edip etmeyeceğini soracaktım. Ama bunun yerine şansımı deneyip ona sürpriz yapmaya karar vermiştim. Bunu yaptığımı memnundum ve gelecekte bir gün bunu tekrar yapmak için aklıma bir not aldım.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, ağzımızı ve ellerimizi temizlemek için ıslak mendilleri kullandık. Tüm çöpleri şarküteri poşetine attım ve sonra Dax'e baktım, ikram edilen nane şekerlerinden isteyip istemediğini sormak üzereydim. Onun yerine sustum... çünkü gözlerinde bir sıcaklık oluşuyordu.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, midem küçük bir takla atıyordu.

Parmaklarını kolçağa vurdu, odağı sadece benim üzerimdeydi. "Aylar önce ofisime girdiğin zamanı hatırlıyordum. Seni masamın üzerine yatırıp tam burada becermek istediğimi hatırlıyordum." Parmakları hareketsiz kaldı. "Bunun yerine şimdi yapmaya karar verdim."

Ne olduğunu anlamadan masasının arkasıdaydım, önüm yüzeye yapışmıştı, eteğim belime kadar sıyrılmıştı ve lanet olası bir cinsel ateşin pençesindeymiş gibi bana vuruyordu.

İçimde dolaşan ve beni gittikçe daha sıkı saran mutluluktan o kadar uçmuştum ki, o itmeyi bırakıp bir düğmeye basana kadar ofis telefonundan gelen vızıltı sesinin neredeyse hiç farkında değildim.

"Evet?" diye düz bir şekilde sordu, sesindeki hiçbir şey sikişmenin tam ortasında olduğunu ele vermiyordu. Nefes nefese kalmış gibi bile değildi.

"Efendim," diye başladı Benjamin, "Bay Grayden Ackehurst adında biri alt kattaki resepsiyonda. Sizinle konuşmak istiyor."

Kelimeler zevk dolu sersemliğimi yarıp geçerek beni hareketsiz bıraktı.

"Şimdi öyle mi?" Dax mırıldandı, kalçalarını geriye doğru kaldırdı, sadece kalın başı içimde kalana kadar yumuşak bir kayışla sikini geri çekti. "Onu bırakmalarını söyle."

Bırakayım mı? Ugh. Durmak zorunda olduğumuz için hem hayal kırıklığına uğramış hem de sinirlenmiş bir halde isteksizce doğrulmaya başladım. Ama bir el enseme bastırarak beni tekrar soğuk tahtaya doğru itti ve şaşkın bir nefes almamı sağladı.

"Hayır, bitireceğiz," diye gürledi Dax, sikini derinlere sokarak. "O buraya girdiğinde, benim dölümü içine alacaksın." İçime girip çıkmaya devam etti, açısı mükemmel, itişleri sert, hızı vahşiydi.

Karnımdaki gerilim arttıkça, döndükçe ve kasıldıkça kendimi sabitlemek için masasının kenarlarına tutundum. Bir el saçlarıma battı ve kabaca başımı yukarı kaldırdı. Bir şey söyledi ama duymadım çünkü orgazmım beni bütünüyle yutmak için o anı seçmişti.

Çılgılığımı bastırmak için avucunu ağzıma kapattı ve daha sert ve hızlı bir şekilde içime girdi. Hırıltılı bir homurdanmayla, kendi salıverilmesi üzerine horozunu dayanılmaz derecede derine soktu.

Normalde orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışırken masaya yaslanırdım ama bunun için zamanım yoktu. Dax çekilir çekilmez zihinsel olarak kendimi toparladım, doğruldum ve ona doğru döndüm. "Bil diye söylüyorum," dedim nefes nefese, "bundan sonra haftada en az bir kez sana öğle yemeği getirmeyi aklıma not ediyorum."

Dax ağzını buruşturarak fermuarını çekti, giysilerini çıkarmak şöyle dursun, gömleğinin düğmesini bile açmadığı için bir kez daha tamamen hazırdı. "Müsait olduğumdan emin olacağım."

"Bu konuda seni tutacağım." Kıyafetlerimi düzeltmek için elimi çabuk tuttum ve ofis koltuğundan tek giysim olan külotumu kaptım. "Grayden ne isteyebilir ki?"

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hiçbir fikrim yok." "Buraya gelmesi normal mi?"

"Hayır." Dax bir eliyle kravatını düzeltti. "Bunu daha önce hiç yapmadı."

Hah. "Bu biraz garip o zaman." Özellikle de Dax'ın kısa süre önce onu benden uzak durması için sözlü olarak uyardığını ve bunun pek de hoş *karşılanmayacağını* düşünürsek, Grayden'in onu aramaya hiç de meyilli olmayacağı kesindi.

"Hmm. En iyisi sen-"

"Gitmemi isteme." Bir elimi kaldırdım. "Eğer iş için ya da benzeri bir nedenle burada olduğu ortaya çıkarsa, hemen giderim ve ikinizin de işine bakmasına izin veririm. Ama önce sizinle yüzleşmek ya da sorun çıkarmak için burada olmadığından emin olmak istiyorum."

Başını yana eğen Dax bakışlarının yüzümde gezinmesine izin verdi. "Her zaman arkamı kollamaya kararlıydı."

"Mücadele etmemek senin için daha kolay olacak."

"Ne olursa olsun, onunla savaşmak istemiyorum."

"İşte bu harika bir yanıt." Ofisine bitişik özel banyoya doğru bir adım attım.

"Henüz temizlenmeyin."

Kafam karışmış bir şekilde soru sorarcasına başımı eğdim. Ama sonra daha önceki sözleri aklıma geldi... *Buraya girdiğinde, içine boşalacağım.*

Bunu o anın sıcaklığıyla söylenmiş bir yorumdan başka bir şey olarak algılamamıştım. Ta ki şu ana kadar. Yüz ifadesini inceledim. "Ciddi misin?" Öyle *görünüyordu*.

"Dalga geç benimle."

Tam o sırada kapı çalındı.

Bir küfür mırıldanarak, gözlerindeki eğlence ışığını görmezden gelerek hızla iç çamaşırımı çektim.

"Evet?" Dax seslendi.

Benjamin kapıyı iterek açtı, yüzünde sakın bir gülümseme vardı.

"Efendim, Bay

Ackehurst sizi görmeye geldi."

Dax, "Onu içeri gönderin," dedi.

Grayden kararlı adımlarla içeri girdi, omurgası dik, omuzları geride, başı yukarıda, yüz ifadesi tamamen işle ilgiliydi.

Beni görünce adımları durakladı ve yüzündeki çekingen ifade donmuş bir göl gibi çatladı. "Addie," dedi şaşkınlıkla.

Dalgınca bir elimi dağınık saçlarımın arkasında gezdirdim. Burada yeni sikilmiş, dizlerimin bağı çözülmüş, aklım seks sersemi olmuş bir halde dururken kendimi garip hissetmemem imkânsızdı.

Grayden'in yanağındaki bir kas kıpırdadı ve çenesi granite döndü. O gelmeden önce burada neler olduğunu anlamak için çok iyi bir gözlemci olmak gerekmiyordu; eteğim buruş buruştu, yanaklarım kızarmıştı ve muhtemelen gözlerim hâlâ orgazm sonrası sırlarla kaplıydı.

Benjamin benden Dax'e baktı, kibarca başını salladı ve gitti.

Kapının kapanma sesi Grayden'ı harekete geçirmiş gibiydi. Boğazını temizleyerek yüzündeki tüm duyguları sildi, bakışlarını tekrar Dax'a çevirdi ve odaya doğru birkaç adım daha attı.

Kendi ifadesi de aynı derecede nötr olan Dax ona baktı. Gözlerinde ya da duruşunda hiç de misafirperver bir şey yoktu. Hatta misafirperver bile değildi. Sadece... kayıtsızlık vardı.

İki adama şimdi bakınca, bir zamanlar arkadaş olduklarına inanmak zordu, her ne kadar ergenlik çağında olsalar da. Bugünlerde birbirlerinin tamamen zıttıydılar.

Grayden kravatını düzeltti. "Misafirin olduğunu fark etmemiştim. Aslında Addison'ın burada olması iyi oldu. Ne de olsa bu mesele ikinizi de ilgilendiriyor."

Gözlerimi kırptım. Grayden'ın adımın kısaltılmış halini kullanmak yerine benden "Addison" diye bahsettiğini duymak garipti; bunu daha önce hiç yapmamıştı, bir kez bile.

Bu "meselenin" neden kendimle ve Dax'le ilgili olduğunu bilmiyordum.

Tanrım, eğer bu yine Felicity ya da Blaise ile ilgili olsaydı...

"Ne istiyorsun?" Dax ona sordu, ses tonunda çok az ilgi vardı.

Grayden ayaklarını dikti. "Mimi onun adına sizinle konuşmamı istedi."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Mimi?"

Dax bana baktı. "O onun avukatı." Oh.

Bunu bilmiyordum.

Grayden ona, "Addison'la yaptığı konuşmayı bana aktardı," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Dax, ziyaretçisinden birkaç adım uzakta durmak için masanın etrafından dolanırken yanımdan geçerek.

"Evet. Bu konuda kendini

kötü hissediyor." Yüzümü

buruşturdum. *Pek olası değil.*

"Kendini kötü hissetmeli," dedi Dax.

"Buna itirazım yok," diye teminat verdi Grayden. "Mimi de itiraz etmezdi."

Kuşkunun da *ötesinde*, yepyeni bir şüphecilik diyarında, kollarımı kavuşturdum. "Eğer durum buysa, neden ona özür dileyen bir mesaj bile göndermedi?"

Grayden bakışlarını isteksizce bana kaydırıyor gibiydi. "Yaptığı şeyin yüz yüze bir özrü hak ettiğini düşünüyor. Ama Dax'ın onunla görüşemeyecek kadar kızgın olduğunu biliyor ve sana bir daha yaklaşmaması gerektiğini açıkça belirtti." Odak noktası Dax'e döndü. "Benden onun sesi olmamı, pişmanlıklarını dile getirmemi ve onu dinlemeniz için ricasını iletmemi istedi."

Ah. Olmak istediği *son* yerin burası olduğu düşünülürse, Grayden muhtemelen Mimi'nin kendisinden bunu istemesinden nefret ediyordu ama yine de gelmişti. Son zamanlarda biraz baş belası olsa da aslında iyi bir adam olduğunu hatırlatan bir şeydi bu. Düşünceli. Destekleyici. Her zaman

müşterileri için oradaydı. Sadece vaatlerini şeker gibi pervasızca savurma alışkanlığı vardı.

Dax ağzını büktü. "O zaman ücretini hak ettiğini söyleyebilirim." Kapıya bir bakış attı - Grayden'a gitmesi için bir işaret.

Bunun yerine Grayden içini çekti ve ona yalvaran bir bakış attı. "En azından Mimi ile görüşmeyi düşünür müsün? Ona kızgın olduğunu anlıyorum ama tek istediği özür dilemek için bir şans. Sen onun için önemlisin, Dax. Öyle olan çok fazla insan yok. Seni kaybetmek istemiyor."

"O zaman karımla yatmamalıydı." Dax hafifçe omuz silkti. "Çok basit."

Grayden uzun bir süre dudaklarını birbirine bastırdı. "Mimi'nin kafası karışık. Acı çekiyor." Başını hafifçe salladı ve ekledi: "Neden durup dururken biriyle evlendiğini anlamıyor. Belki açıklarsan, belki onu oturtup anlaşmayı anlatırsan daha iyi hissedebilir."

Dax'ın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Mimi'ye hiçbir şey açıklamama gerek yok." Durakladı ve Grayden'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Onunla aranızda ne var bilmiyorum ama ikiniz de evliliğimin bir şekilde sizi ilgilendirdiğine inanıyor gibisiniz. Ama değil."

Amin.

Grayden'ın gözleri parladı ve sanki bir karşılık verecekmiş gibi baktı. Ama sonra sakinleştirici bir nefes aldı ve çenesini açtı. "Biraz insafli ol, Dax. Kader böyle bir kaltak olmasaydı Mimi senin yengen olurdu. Senden birkaç dakikandan başka bir şey istemiyor. Sadece bir şeyleri onarmak istiyor."

Dax yavaşça başını eğdi. "Addison'a ne dediğini biliyor musun?"

Grayden gözlerini kaçırdı. "Mimi bana her şeyin özetini anlattı, evet." "O zaman neden onun gözüne girmeye meyilli olduğumu düşünüyorsun?"

hisler?"

Kesinlikle iyi bir soru.

Grayden ona alaycı bir bakış fırlattı. "Adil olalım, ne sen ne de Addison o kadar da yaralı değilsiniz. Mimi'nin söylediği şeyler aşık bir çifti derinden yaralayabilirdi ama burada böyle bir durum söz konusu değil. Siz sadece eşinize karşı bazı davranışlara müsamaha göstermeyeceğinizi sessiz ama kesin bir dille ifade etmek istiyorsunuz..." Sustu.

Dax alaycı bir kaş kaldırdı. "Benim, ne?"

Grayden tereddüt ederek yumruğunun içine öksürdü. "Bakın, Addison'la evli olmanızı takdir ediyorum-"

"Öyle mi? Çünkü senden edindiğim izlenim bu değil." Dax ona doğru tek bir adım attı. "Onun üzerinde artık hiçbir hakkın olmadığını kabul ettiğin izlenimini de edinmiyorum. Temas yok - onu terk ettiğinizde ona söz verdiğiniz şey buydu. Doğru mu?"

"Evet," diye homurdandı Grayden.

"Ama bu sözüne sadık kalmadın, değil mi? Onunla görüşmek ya da iletişim kurmak için bahaneler bulmaya devam ettin, çünkü seni unutmasını ve hayatına çok hızlı devam etmesini istemedin. Daha sonra resme girdiğimde bile akıllıca olanı yapıp onun radarından tamamen çıkmadın. Ve şimdi buradasın, yine onunla ilgili işlere karışıyorsun."

Grayden'in gözleri irileşirken başı geriye düştü. "Vay canına, buraya müşterim adına geldim, başka bir şey için değil."

Dax'ın yüz ifadesi ona yalancı dedi. "Gerçekten Mimi'nin iyiliği için burada değilsin. Gerçek şu ki Addison'ın hayatının dışında olmaktan hoşlanmıyorsun. Ona bir şekilde dokunmak, var olduğunu hatırlatmak için her bahaneyi kullanıyorsun. Ve sana söylemek zorundayım Grayden, bu işten bıktım."

"Bu değil-"

"Onun gitmesine izin vermenin zamanı geldi," dedi Dax, ses tonu tartışmaya açık değildi. "Bununla mücadele edeceğini anlıyorum - belki bir süre için bile. Ama bunu aşman gerekecek. Bazı erkekler kadınlarına başkalarının göz dikmesinden hoşlanabilir ama ben hoşlanmıyorum."

Grayden'in gözlerinin ardında karanlık bir kin canlandı. Yanakları kızardı, çenesi sertleşti, nefes alışları hızlandı. "Neyi sevmediğimi biliyor musun? Bir zamanlar arkadaşım olarak gördüğüm bir adamın eski sevgilimle evlenmesini sevmiyorum."

"O önce benimdi."

"Senin mi?" Grayden'dan çirkin bir alay geldi. "İkiniz *yıllar* önce bir kaçamak yaptınız. Bu pek sayılmaz. Ve şimdi onun yasal eşi olabilirsin, ama bu sadece evrak işi. Bu bir ilişki anlamına gelmiyor. O artık eskisi kadar senin değil. Senin için hiçbir şekilde önemli değil. Hayır. Onunla evlenmiş olabilirsin ama *ben onu* seviyorum."

Bu orospu çocuğunun *cesareti* karşısında ağzım açık kaldı. Bana verdiği sözleri tutmamıştı. Çekip gitmişti. Eski sevgilisiyle barıştı. Eski sevgilisi ve oğlu yakın zamanda bana kazık attığında onları *savunmuştu*. Ve şimdi de beni sevdiğini mi iddia ediyordu? Tanrı'ya karşı dürüst mü?

"Bana bu saçmalıkları anlatma." Dax ona sabırsızlık ve tiksintinin mükemmel bir karışımı olan bir bakış fırlattı. "Onu sevmiyorsun."

Grayden'in kaşları birbirine çarptı. "Siktir et, Dax, ben-"

"Aslında, bunu yaptığını hiç sanmıyorum."

Ağzı bir karış açık kalan Grayden ona bir parmak salladı. "Bu doğru değil." Bakışları bana kaydı. "Bunun doğru olmadığını *biliyorsun*."

"Addison'ı gerçekten bu kadar önemsiyor olsaydınız, ondan vazgeçmezsiniz."

Gözleri tekrar Dax'e kayan Grayden elini yanına indirdi. "Çocuklarımın iyiliği için Felicity'ye geri döndüm. Başka hiçbir şey Addison'ı terk etmeme neden olamazdı. Sadece kızlarım."

"Öyle diyorsun. Ve belki de bu doğru. Ama Felicity'nin yatağını paylaşıyorsun, değil mi? Başka biriyle yaşadığın mutluluğu yok etmek için oyun oynadığını *bildiğin* bir kadının yatağını paylaşıyorsun."

Grayden ağzından kaçırıldı. "Öyle bir şey değildi."

"Aynen böyleydi," diye iddia etti Dax. "Addison'ı sevseydin, yaptığı şey yüzünden Felicity'den nefret ederdin. Bu oyunu yaptığı için ondan nefret ederdin; işe yaradığı için nefret ederdin; onunla geçirdiğin her dakikaya içerlerdin. Onu öpemez, ona dokunamaz, onunla yatamazdın."

Grayden ona baktı, kaybolmuştu. Duruma daha önce hiç bu şekilde bakmadığını fark ettim. Gerçek şu ki... ben de bakmamıştım. Ama evet, Dax haklıydı. Ve bunların hiçbirinin beni incitmemesi, Grayden'ı ne kadar tamamen aştığımı gösteriyordu.

"Ne yapmam gerekiyor?" Grayden savunmaya geçerek talepte bulundu. "Bekârlık yemini mi edeyim?" Bakışları tekrar bana kaydı. "Her şeyi çarpıtıyor, Addie. Bu... Ben... Onun yanıldığını biliyorsun. Seni sevdiğimi biliyorsun. Değil mi?"

Şüphelerimi gizleme zahmetine katlanmadan ona baktım.

Dudakları düzleşti. "Bu konuda onunla aynı fikirde olamazsın."

"Elbette yapabilir, çünkü o aptal değil." Dax ona doğru bir adım daha attı, gözleri ikiz yoğunlukta. "Seçimlerimizle yaşarsız Grayden. Sen kendi seçimini yaptın, o değildi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o benim. Karnında büyüyen her bebek benim olacak. Şu anda içinden akan döl benim. Onunla ilgili tek bir şey bile yapamazsın. Çocuklarına ve geri döndüğün eski karına odaklan. Senin zamanına ve ilgine ihtiyacı olanlar onlar."

M kelimesinin Dax'ın ağzından çıktığında hormonlarımı bu kadar kamaştırması gerçekten yanılttı. Şu anda buna alışmış olmalıydım; artık duyduğumda tüylerim diken diken olmamalıydı. Ama hayır, henüz buna karşı bir bağışıklık geliştirmemiştim.

Grayden'in boynu ve yüzü kıpkırmızı kesildi. "Çok fazla 'O benim' lafı duyuyorum. Ne duymadığımı biliyor musun? Onu önemseydiğini söylediğini duymuyorum. Gözlerimin içine bakıp dürüstçe Addie'nin senin için bir şey ifade ettiğini söyleyebilir misin? Söyleyebilir misin? Ciddi misin?"

Dax hafifçe ona doğru eğildi. "Evet. Evet, yapabilirim." Gerçeğin yumruğunu taşıyan ve kalbimi sıkıştıran sessiz kelimeler.

Grayden'in ağzı öyle sert kapandı ki, bir dişi kırılrsa şaşırırdım.

"Şimdi ofisinden defol," dedi Dax ona. "Ve eğer Mimi seni benzer ayak işlerini yapmaya göndermeye kalkarsa, onu zorlama. Ne sana ne de ona ayıracak vaktim var."

Grayden tıkırtılı bir nefes aldı. Bana baktı, gözleri acı çekiyordu ve yüzü beklenti içindeydi... sanki her an konuşacağımı ve hayır, beni sevdiğinde ısrar edeceğimi düşünüyordu.

Evet, hayır.

Sonunda bir küfür mırıldandı ve arkasından kapıyı kapatma zahmetine bile girmeden ofisten hızla çıktı.

Uzun bir nefes verdim. "En hafif tabiriyle çok heyecanlıydı. İtiraf etmeliyim ki Mimi'nin bu hamleyi yapmasını beklemiyordum. Daha önce bir aracı kullandı mı?"

Açık kapıya bakan Dax başını hafifçe salladı. "Hayır, yine de sanırım birinden talepte bulunmuş olması mümkün. Bu basitçe ilk kez birinin kabul ettiği bir şey olabilir."

Pek çok insanın Dax'ın kişisel işlerine bu şekilde, özellikle de bu kadar hassas bir konuda karışmaya meyilli olacağından şüpheliydim. Ama daha önce de söylediği gibi Grayden'in gizli bir amacı vardı. Hayatıma burnunu sokmak istiyordu, dışarıda kalmasına içerliyordu.

"Onu sana göndermesi çok garip," dedim. "Grayden'la bir zamanlar arkadaş olduğunuzu biliyorum ama şu anda onunla, ortağıyla ve üvey oğluyla aranızın açık olduğu bir sır değil. Grayden'ı görmek istemeyeceğinizi çok iyi biliyordur. Bu nedenle Grayden'in onun adına avukatlık yapmasını ne kadar akıllıca bulduğunu sorgulamak zorundayım."

Dax yüzünü tamamen bana döndü. "Cevap şu: O yapmadı. Onu buraya gönderdi çünkü çok kızgındı ve bunun beni kızdırmak için iyi bir yol olduğunu düşündü."

"Yine oyun oynuyorsun," diye mırıldandım. Birinin ona gerçekten yetişkin bir kadın olduğunu söylemesi gerekiyordu. "En azından Grayden artık olaylardan uzak durmalı. Az önce ona söylediklerinden sonra benimle tekrar iletişime geçmeye çalışacağını sanmıyorum. Ona bir uyandırma çağrısı yaptın."

Dax dudaklarını büzdü. "Söylediklerimin onu etkilediğini pek sanmıyorum. Söylemediğin şeydi. Aramıza girmedin, onu savunmak için konuşmadın ya da her şeyi yanlış anladığıma dair yemin etmedin."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Onu savunmak için söylenecek bir şey yoktu. Haddini çok aştı. Ve saçmalıklarla doluydu. Her halükarda, onun için konuşmazdım. Benim sadakatim sana."

Dax'ın bakışları yüzümde gezindi, sıcak ve tereddütsüz. "Evet, biliyorum," dedi rahat bir güvenle.

Yutkundum, boğazım düğümlendi ve göğsüm sıkışmaya başladı. Her zaman onun yanında olacağıma tam olarak güvendiği günün asla gelmeyeceğini düşündüğüm zamanlar olmuştu. Ama işte o gün gelmişti ve beni düşündüğümden çok daha derinden vurmuştu.

Orospu çocuğu, bu adama fena aşık olmuştum. Cidden, cidden çok sert. Ve hızlı.

Otuzuncu Bölüm

Orgazm sonrası mutluluk harika bir şeydi. Sizi pek çok konuda rahatlatabilirdi. Mesela kocanızın boynunuzun yan tarafını emerek ısırması ve bunun kesinlikle iz bırakması gibi. Makyaj kapatıcınızın karşı koyamayacağı türden izler.

Bu günlerde uyandığımda uyku sırasında birbirimize doğru eğildiğimizi fark etmem nadir değildi. Bazen yan yataydık, önlerimiz birbirine değiyordu. Bazen ikimizden biri biraz kaşıklama yapıyordu. Bazen ben onun yanına sokulurdum, başım onun göğsünü yastık olarak kullanırdı.

Son iki hafta içinde bir kez bile dikkatimizi çekmemiş ya da uyandığımızda garip bir şekilde uzaklaşmamıştık. Sonrasında da bundan hiç bahsetmedik. Sanki her şeyi olurluna bırakmak için sessiz bir anlaşma yapmış gibiydik.

Bu sabah uyandığımda onun önünü sırtıma yapıştırmış, sikini bana bastırmış ve elinin amımla oynadığını hissediyordum. Bu da o kadar nadir değildi. Çok geçmeden içime girdi. Dax genellikle seks sırasında acele etmemeyi sevse de -sadece beni çıldırtmak için bile olsa -Sabahları ilk iş böyle olmazdı. Sert ve hızlı bir şekilde becerdi, bunun için özür dilemedi.

Özür dilemeye gerek yok. Müthiş bir şeydi.

Tam o sırada, yumuşamakta olan sikini geri çekti ve baygın bir iç çekişle sırt üstü uzandı.

Onunla yüzleşmek için döndüm, nefes alışım hâlâ biraz düzensizdi. "Sikişme sanatı üzerine hızlandırılmış bir kurs verebilirsin. Sadece söylüyorum."

Omuzları titrerken dudakları kıvrıldı. Sadece hafifçe nefes alarak konuştu: "Hiç kimse bana senin kadar iltifat etmedi ya da etmiyor." Ses tonundan her şeyi kısmen tuhaf, kısmen de eğlenceli bulduğu anlaşılıyordu. Bununla yaşayabilirdim.

"Ben sadece geçmişindeki diğer kadınların ne düşündüğünü söylüyorum."

Sürtükler. Tamam, basına konuşanlar hariç

-Sürtük değillerdi ama kimse sahiplenici hormonlarıma aksini düşündüremezdi.

"Hayır Addison, bu düşüncelere sahip olan tek kişinin sen olduğundan eminim."

"Her neyse. Farklı olmak umurumda değil."

Telefonunun alarmı ötmeye başladı ve kapatmak için uzandı. Artık kendi alarmımı çalıştırmıyordum - onunkiyile aynı saate kurmamın bir anlamı yok gibiydi.

İşe gitmek için hazırlanmak üzere yataktan kalkmadan önce, "Sana bir şey söylemek istiyorum," dedim.

Oturmaya çalışırken durakladı, onun yerine dirseklerinin üzerine yerleşti. "Devam et."

Yaptığı işi bırakıp tüm dikkatini bana vermesinin beni ne kadar sıcak ve huzurlu hissettirdiğini kelimelerle ifade edemezdim. "Hani Noel ağacı asmamın bir sakıncası olmayacağını söylemiştin ya?"

Göz kapağı seğirecekmiş gibi görünüyordu ama seğirmedi. "Evet."

İtiraz edip etmeyeceğinden emin değildim, çünkü Cadılar Bayramı'ndaki davranışlarımdan her türlü süslemeyi asmaktan çekinmediğimi biliyordu. Ama bana iç geçirse de "sorun olmayacağını" söylemişti. Emin olup olmadığını sorduğumda da homurdanarak onaylamıştı.

Dik oturdum. "Muhtemelen hayır diyeceğini biliyorum ama yine de sorayım dedim."

"Neyi sorayım?"

Alt dudağımı sinirle çiğneme isteğime karşı koydum. "Ben ağaç seçerken benimle gelmek istersen," diye cevap verdim.

Kaşlarını çattı. "Daha Aralık ayının ilk günü." "Bu da benim rutin olarak bir tane seçip süslediğim zaman."

"Her yıl mı?"

"Her yıl." Bu, Şükran Günü'nden beri görmediğim annemden öğrendiğim bir gelenektir. Önceden kararlaştırdığımız gibi, Dax ve ben önce akşam yemeği için onun ailesinin evine gitmiş, daha sonra da benim ailemle tatlı yemiştik.

Her iki yemek de sorunsuz geçmişti. Annem Dax'e karşı, onun ailesinin bana her zaman olduğu gibi sıcak ve misafirperver davranmıştı.

Aynı

Dax söz konusu olduğunda babam ya da Ollie için aynı şeyi söyleyemezdik ama ona bir kez bile ters ters bakmamışlardı. Bunu bir ilerleme olarak değerlendirdim.

Babamın, Dax ve benim bu yıl Noel yemeğini ailemin evinde yiyebileceğimizi umarak böyle davrandığını hissediyordum. Ama tekliflerini kabul etmemiştim çünkü ne Dane'in ne de Ollie'nin alkolün etkisi geçtikten sonra boktan yorumlar yapacağına güvenmiyordum - *özellikle de* böyle zamanlarda acımasızca dürüst olma eğiliminde olan ağabeyimin.

Dax'in ailesi de aynı daveti bize yapmıştı ama biz kibarca geri çevirmiştik. Şükran Günü'nün büyük bir kısmını onlarla geçirmişken ailesinin masasında yemek yemeyi kabul etseydik büyük bir yaygara kopardı. Noel'de onları ziyaret edeceğimize söz vererek herkesi yatıştırmıştık.

"Bu bugün çalışmayacağın anlamına mı geliyor?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Hayır, hala içeri giriyorum. Ama sadece öğle yemeğine kadar kalacağım. Sonra bir ağaç çiftliğine gideceğim." Hevesli olmayan ifadesinden bana eşlik etmeyi veto edeceğini anlayabiliyordum. Bu hiç şaşırtıcı değildi.

-Bu özel bayrama karşı değildi, sadece kendini herhangi bir kutlama faaliyetine atmaya mecbur hissetmiyordu.

Anladım. Saygı duydum. Ve onun gerçekten zevk almayacağı şeylerin bir parçası olmasını istemezdik. Zaten tatillerin amacı da bu değildi. Ama birlikte bir şeyler yapmaktan o kadar keyif almaya başlamıştım ki, yine de hayal kırıklığıyla midem bulandı.

Bunu belli etmeye hiç niyetim yoktu, rahat bir omuz silktim. "Eğer bu seferlik oturmayı tercih ediyorsan sorun değil. Çok meşgul olduğunu biliyorum ve Noel düşüncesinin seni pek heyecanlandırmadığını da biliyorum. Sadece bu teklifi yapmak istedim, çünkü burası sizin eviniz ve bazı girdiler isteyebileceğinizi düşündüm. Ama yolculuğa çıkmak zorunda kalmadan fikir almak istersen, sana beğendiğim ağaçların resimlerini mesaj atabilirim ve sen de bana hangisini tercih ettiğini söyleyebilirsin," diye teklif ettim.

Uzun bir süre beni dikkatle izledi. "Bunu genellikle yalnız mı yaparsın?"

"Hayır, genellikle benimle gelmesi için birini kandırırım. Genellikle kız kardeşlerimden biri ya da Ollie-" Konuşmayı kestim ve ağzımı büktüm.

"Tabii o sırada bir erkek arkadaşın yoksa," diye tahmin etti, gözlerindeki sıcak durgunluk soğumaya başlamıştı.

"Uh-huh. Ama Aralık ayı boyunca genellikle bekar olma eğilimindeydim."

"Neden?"

"Sebebi yok. Kasıtlı bir şey değildi. Sadece düzenli olarak bu şekilde geliştii." Yıllar sonra ilk kez tatillerde yalnız olmayacaktım. Noel günü yanımda uyuyan biriyle uyanacaktım.

Grayden'la ilişkimiz ciddi olmasına rağmen Noel sabahı birlikte olmamıştık. Haklı olarak bir önceki geceyi kendi evinde kızlarıyla geçirmişti - Felicity'yle Noel'leri dönüşümlü olarak onlarla geçirirlerdi.

Dax uzun bir iç çekti. "Ben de seninle geleceğim." Gözlerimi kırptım, şaşırılmışım.

"Gidecek misin?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Dudaklarımın ayrıldığını hissettim.

"Şimdi kendimi kötü hissediyorum."

Kaşları çatıldı. "Kötü mü hissediyorsun?"

"Sadece gitmek istemediğini açıkça görebiliyorum ve seni yapmak istemeyeceğin bir şeye sürüklemekten hoşlanmıyorum. Neden gelmeyi kabul ediyorsun?"

Dirseklerini itti. "Çok fazla kişisel geleneğim olmaması, bunların insanlar için ne kadar önemli olduğunu anlamadığım anlamına gelmiyor. Eğer bu her yıl yaptığınız bir şeyse, sizin için önemli olduğu açık.

-Buna saygı duyuyorum. Evli olduğumuz için bu artık benim geleneğim haline geldiğinden, ben de buna katılabilirim."

Boğazımı temizledim ve örtüyü çekiştirdim. "Ah. Şey. O zaman-"

"Yapma," diye atıldı gözlerini kısarak.

Kaşlarımın şaşkınlıkla çatıldığını hissederek başımı eğdim. "Neden sana teşekkür etmemi istemiyorsun?" Bu onu her zaman rahatsız ederdi.

"Bana öyle şeyler için teşekkür ediyorsun ki, bunu yapmam çok doğal, çünkü sen benim karım."

Gerçekten de böyle "doğal" şeyler yapmasına gerek yoktu. Biz hala kelimenin tam anlamıyla bir çift değillerdi. Kadınların genellikle kocalarından beklentilerinin çoğundan muaftı. Yine de ... bana eşlik edecekti, çünkü benim için önemli olan şeyleri ciddiye alıyordu.

Sertçe yutkundum, duygulandım. Beni çok önemsemiyor olabilirdi ama benim için önemli olan şeyleri önemsiyordu. Bu çok şey ifade ediyordu.

Aramızda var olan hendek son birkaç hafta içinde daralmıştı. Bunu hissettim. Sözlerinde duydum. Hareketlerinde gördüm.

"Ben minnettarlığınızı ifade etmeyi seven bir insanım," dedim. "O zaman yapma."

İçimi çektim. "Ama seni ya da yaptığın şeyleri hafife aldığımı düşünmeni istemiyorum."

Yüzü yumuşadı. "Öyle olmadığını zaten biliyorum, çünkü *seni* tanıyorum.

Bu nedenle, gelecekte teşekkürlerinizi kendinize saklayabilirsiniz."

Bunun olması pek mümkün değildi ve o da bunu sineye çekmek zorundaydı.

Yorganı geri çekti. "Dolap. Ne giyeceğini ben seçmek istiyorum. bugün."

Alnımın kırıştığını hissettim. "Genelde bunu sadece ayrı geçiriyoruz."

Bir kaş yukarı kalktı. "Bu bir hayır mı?"

Başımı salladım. "Sadece bir gözlem yapıyorum. Buna rıza göstermemin seni neden 'memnun' ettiğini bana söyleyecek misin?"

"Muhtemelen hayır."

"*Bilmemeyi* tercih ettiğiniz için mi, yoksa *bilmemekten* hoşlandığınız için mi?

beni bu kadar rahatsız ediyor mu?"

Gözlerinde mizah dans ediyordu. "İlkinden biraz, ikincisinden çok."

Kendimi zor tuttum. *Göt*. "Belki de *sana* söylememeye başlamalıyım gibi şeyler... Bilmiyorum, ama bir şeyler düşüneceğim."

Ağzı buruştu. "Eminim yapacaksın. Ama bu öğleden sonra beni bir Noel ağacı çiftliğinde gezdirecek olman seni daha iyi hissettirmeli." Yüzünü acı dolu bir ifade kapladı.

"Lütfen ağlama. Hıçkırıklarla aram iyi değildir."

Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallamadan önce bana sert bir bakış attı. "Dolap."

"Seni ilk duyduğumda

O günün ilerleyen saatlerinde, oturma odasının köşesine yerleştirdiğimiz kırmızı sedirin görüntüsünü içime çekerken başımı yana eğdim. "Bence burası iyi bir yer."

Yanımdaki Dax onaylarcasına homurdandı. "Geçen sene pencerenin yanına kurmuştum. Yersiz görünüyordu."

Şaşırarak kaşlarımı çattım. "Geçen yıl bir ağacın mı vardı?"

Bir homurtu daha -bu onaylama homurtularıydı. "Mimi bana sürpriz yapmak için Noel arifesinde buraya bir tane getirmiş," diye açıkladı, alnında hayal kırıklığı çizgileri belirmişti. "Bunu yapmasına izin verdim çünkü teyzesi yeni ölmüştü ve durumu iyi değildi."

Bahse girerim ki Mimi onun için böyle bir müsamaha göstereceğine güveniyordu. Onu manipüle etmeye yabancı değildi. "Burada kalmak istedi mi?"

"Evet ama durumu ne olursa olsun bu benim kabul edeceğim bir şey değildi. Şaka olarak gösterebileceği kadar incelikli bir cinsel teklifte daha bulunması ona kesinlikle yardımcı olmadı. Bu yüzden ona gitmesini söyledim."

Onun "teklifini" duyunca içime bir sıkıntı yayıldı. Tatillerde onun daha savunmasız bir "hedef" olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ettim; o kesinlikle yalnız hissederken onu baştan çıkarma şansının daha yüksek olacağını düşünmüştü. "Sanırım bunu pek iyi karşılamadı."

"Çıkarken birkaç bibloyu kırdı."

Ağzım düzleşti, başımı salladım. "Bu kadın gerçek değil." Ofisimde görüldüğü günden beri ikimiz de ondan bir daha haber alamamıştık ve o da ikinci kez aracılar vasıtasıyla iletişim kurmaya çalışmamıştı. Aslında, Redwater'ı gerçekten terk etmiş ve şimdi rüzgârın içindeymiş gibi görünüyordu.

"Pekala, başlayalım mı?" diye sordu, hevesli bir şekilde depodan çıkarmasını istediğim ağaç süsleri kutusunu işaret ederek.

Ona kazanan bir gülümseme verdim. "Bana uyar." Daha önce ona ağacı süslememe yardım edip etmeyeceğini sorduğumda, sert bir hayır cevabıyla karşılık vereceğini düşünmüştüm. Bunun yerine -yüzünde acı dolu bir ifade vardı- kabul etti, kelimeler ruhundan kopmuş gibiydi. Ona bir çıkış yolu önerdim ama elinin tersiyle itti.

O kutuyu açarken ben de telefonumdan bir müzik listesi açtım. "Oynat" tuşuna basar basmaz doğruldu ve bana sert bir bakış fırlattı.

"Hayır," dedi.

Tepkisinin bu olacağını tahmin ettiğim halde, "Neden?

değil

mi?" "Ağaç konusunda sana yardım etmeyi kabul ettim, ama dinleme konusunda sınırı çiziyorum.

tatil müziği dinledim."

Şarkıyı keserek burnumu çektim. "Peki, Varyemez."

"Senin gibi bir Noel cini olmaktansa Scrooge olmayı tercih ederim."

Şaşkın bir kıkırdama yükseldi. "İster inanın ister inanmayın, annem benden daha kötü."

"Buna inanmıyorum."

Kıs kıs güldüm. "Ben ciddiylim. Kurabiye yapan bir canavara dönüşüyor. Büyürken, birkaç odamızda ağaçlarımız vardı. Aralık ayının büyük bölümünde Noel şarkıları çalardı. Ve ayın on yedisinden yirmi dördüne kadar, geri sayımın bir parçası olarak her gece bir tatil filmi izlerdik. Ailenizin hiç geleneği yok muydu?"

"Bazıları. Çoğu açık hava etkinlikleriydi; bir geçit töreni, bir tiyatro gösterisi, bir pazar, bir yemek festivali, kısa bir kayak gezisi. Bunun gibi şeyler. Bunları her Aralık ayında mutlaka yapardık."

"Ve seni yaraladılar mı?" Sahte bir sempatiyle sordum. "Bir yetişkin olarak tatillerden keyif almanı imkansız hale mi getirdi?"

Yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Noel'den nefret etmiyorum. Sadece bunu bütün bir ayın odak noktası haline getirme ihtiyacı hissetmiyorum."

"Anladım." Güldüğümü gizleyerek kolunu okşadım. "Merak etme, seni Noel festivaline katılma ya da buz pateni pistine gitme planlarıma dahil etmeyeceğim. Çoğunlukla bundan keyif alacak biriyle gitmek istediğim için, yoksa o kadar eğlenceli olmaz."

Kutulanmış süslemelere uzun uzun baktı. "Burada çok fazla eşya var."

"Yıllar boyunca hepsini topladım." Birkaç dakika önce okuma odamdan aldığım yakındaki alışveriş çantasını gösterdim. "Şuradakiler yeni. Her yıl en az üç yeni kitap alırım."

İşıltılı kırmızı bir biblo seçti. "Büyük olanlar alta, küçük olanlar üste. Evet?"

Sırıttım. "Zeki çocuk."

Süsleri ve bibloları asarken, ona Noel için tam olarak ne alacağımı düşündüm. Ne zaman düşünsem, aklıma

Boş. İsteddiği hemen hemen her şeye sahip olan bir adam için ne aldınız?
Bana tuhaf tuhaf baktığını görünce başımı hafifçe arkaya yasladım.

"Ne?"

"Neden ağacın arkasını süslüyorsun? Hiç kimse
gör."

"Bu güzelliğe kel bir leke bırakmayacağım. Bu olur
sadece kaba ol."

Gözlerini kıstı. "Başka bir deyişle, ağaçları süslemeyi o kadar çok
seviyorsun ki her santimini kaplayacaksın," diye doğru tahmin etti.

"Yargılamayın." Diğer süsleri ve bibloları asmaya devam ettik,
sonunda geriye tek bir şey kalmıştı. Ağacın tepesini tuttum. "Bu şerefe nail
olur musun?"

Onu benden aldı, tuhaf tuhaf baktı. "Bu kırmızı bir panda."

"Noel Baba şapkası takıyor, biliyorum. Sevimli, değil mi?"

"İnsanlar ne zamandan beri bunları ağaçlarının tepesine yapııştırıyor?"

"Çoğu insan muhtemelen bilmiyor. Ama ben severim. Yıldızlar ve
melekler sıkıcıdır. Ancak kırmızı pandalar? Hiç de sıkıcı değil. O yüzden..."
Elimi ağaca doğru salladım, sinirli bir iç çekişle tepeliğe odaklandığında
gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Yanağındaki bir kas esnedi. "Sana yapmamamı söylemiştim-"

"Her neyse." Yaptığımız işe hayranlıkla bakmak için birkaç adım
geri attım. "İyi görünüyor."

İsteksiz bir şekilde başını salladı. "Beklediğimden daha iyi."

"Bundan rahatsız olmalı mıyım? Olmam gerektiğini hissediyorum."

Homurdanarak çenesini benim için aşağı indirdiği diğer üç kutuya
doğru eğdi. "Bunların içinde ne var?"

Ağzımın kıvrıldığını hissettim. "Sadece birkaç son rötuş," diye belli
belirsiz cevap verdim.

Ben mumları, cüceleri, fındıkkıranları, müzikli süsleri ve şömine
çelenklerini yerleştirirken çoğunlukla arkasına yaslanıp beni izledi. Ona
uygun olduğunu düşündüğüm Grinch temalı bir Noel çorabı aldığımı fark
ettiğinde kaşlarını çatı. Daha sonra sadece kapı çelengini değil, dış mekân
ışıklarını asmamda da bana yardım etti.

İşimiz bittiğinde ona bir kez daha gülümsedim. "Çok eğlendin. İtiraf
et
o."

"Eğlence," diye tekrarladı tınısız bir sesle. "Doğru."

Gözlerimi devirdim. "İyi, her dakikasından nefret ettiğin için için için ağlıyorsun, her neyse. Mutsuzluktan bahsetmişken... Birkaç hafta içinde ofisimde Noel partisi vereceğim. Hiç şikâyet etmeden bana eşlik edecek misin, yoksa sen kabul edene kadar surat asmak zorunda mı kalacağım?"

"Surat asmaya ya da somurtmaya gerek yok. Bir noktada kendi Noel partimi vereceğim. Senin de bana eşlik etmeni bekliyorum."

"Orada olacağım." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Şimdi bu boş kutuları dolaba geri koymam gerekiyor. Ondan sonra sıcak çikolatamı yudumlarırken film izleme planlarım var. Bu benim geleneklerimden biri."

İç çekti. "Aralık ayının ilk gününü kutlamak için gerçekten her şeyi yapıyorsun, değil mi?"

"Evet. Bana katılmak ister misin? *Zor Ölüm'ü açmayı* düşünüyorum ama önerilere açığım." Başını sallayarak uzaklaşacağının da farkındaydım, biraz yalnız kalmak istiyordu. Ne de olsa gününün büyük bölümüne el koymuştum.

"Göndermem gereken birkaç e-posta var," diyerek boş kutuları topladı ve yardım etme girişimimi elinin tersiyle itti. "Filme bensiz başla. İşim bitince sana katılırım."

Fırlatıldım, iki kez göz kırptım. "Tamam."

Kutuları da yanına alarak uzaklaştı.

Bir fincan sıcak çikolata yaptıktan sonra oturma odasına yerleştim ve internetten *Zor Ölüm'ü* izlemeye başladım. Filmin sonlarına doğru gelmesini bekliyordum ama odaya girdiğinde henüz on beş dakikadır oynuyordu.

Yanımdaki kanepeye uzandı ve kolunu kanepenin arkasına doladı, kalçalarımız birbirine değecek kadar yakın oturdu. Bugünlerde birlikte televizyon izlediğimizde bunu yapmaktan çekinmiyordu. Sarıldığımızdan ya da *-The Conjuring 2'yi* izlediğimiz zamanı saymazsak- ona yaslanmam için beni zorladığından falan değil. Sadece kişisel alanımı cesurca işgal etmekte bir sakınca görmüyordu, sanki bunu kendi hakkı gibi görüyordu.

Elimdeki kupaya bir bakış attım. "Tadına bakmak ister misin?"

"Evet." Yavaşça aşağı indi ve sonra ağzını benimkine doğru indirdi. Yaladı, yudumladı ve tadını çıkardı, vücudumu uyandırdı, her bir hücrenin *zonklamasını sağladı*.

Karnım çırpınırken öpücüğü derinleştirmeye çalıştım.

Geri çekildi ve başını salladı. "Film izlemek istemiştin."

"Evet. *Yaptım*. Geçmiş zaman." Kot pantolonunun üzerinden aletini avuçladım. "Şimdi bunu istiyorum."

Düşük bir homurtu çıkardı, gözlerinde sıcaklık alevlendi.

"Seviyor musun?" "Evet."

Elimi kaldırdı ve kalçamın üzerine koydu. "You'll just have to bekleyin."

Şakacı bir **s u r a t i f a d e s i** takındım. "O benim. Ona sahip olabilmeliyim ne zaman istersem."

Yüzünde bir şey dalgalandı, gözleri şimdi beni içimden vuran ahlaksız bir şehvetle yanıyordu. "Evet, o senin," diye hemen kabul etti. "Ama dün gece istediğini elde ettin, değil mi?"

Gerçekten de öyleydi. Arkasına yaslandı ve değişiklik olsun diye keşfetme ve alay etme *işini bana* bıraktı - ki ben de bunu çok yaptım. "Ama-"

"Hayır, geleneklerinizi çiğnemeyi aklımdan bile geçirmem," dedi alaycı bir tavırla. "Bu doğru olmaz."

Bu orospu çocuğu.

Çenemi sert bir şekilde kavradı ve yüzümü tekrar televizyona çevirdi. "İzle."

Tek bir kelimeydi. Sadece bir kelime. Ama içinde öylesine cinsel bir güç, öylesine katıksız bir iddialılık vardı ki, hiçbir şey talep etmese bile... itaatimi ele geçirdi.

Neden film bitene kadar beklememiz için ısrar ettiğini biliyordum. Garip bir şekilde, bu bir ön sevişmeydi. Çıplak yüzlü bir alay. Burada oturup isteyeceğimi, arzulayacağımı, ihtiyaç duyacağımı çok iyi biliyordu.

Televizyondaki sahneleri zar zor kaydediyordum. Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Düşüncelerim ona, yakında olacaklara, onun dokunuşunun beklentisine odaklanmıştı.

Gerginlik alevlendi. Büyüdü. Sarıldı. Lastik bir bant gibi gerildi.

Ateşli bir beklenti, karıncalanan tenimde gezinmeye başladı. Her hareket ettiğinde nabzım titriyordu... ama ellerini kendine sakladı. Bana bir kez bile dokunmadı.

Bir yere varacağımı düşünseydim şikayet ederdim. Ama onun, istediğini elde etmeye kararlı olduğu ruh hallerinden birinde olduğunu hissedebiliyordum. Doğrusu, nefret ettiğimi söyleyemezdim, çünkü beklemek en çökmüş şekilde çileden çıkarıcıydı.

Film bittiğinde, bana dönüp tekrar ağzımı talep edeceğini düşündüm; belki soyunmamı veya eğilmemi söyler. Ama olmadı. O yapmaya başladı

Normalde yatmadan önce yaptığı şeyler - kirli bulaşık takımlarını mutfığa koymak, tüm elektronik cihazları kapatmak ve evi sıkıca kilitlemek.

Yönlendirilmeyi bekleyerek oyalanmak istemediğim için yukarı çıktım. Bu noktada cinsel huzursuzluk beynimi ve bedenimi istila etmişti. O kadar çığ ve sinirli bir huzursuzluk ki neredeyse acı veriyordu.

Ayakkabılarımı dolaptaki bir rafa yerleştirdikten sonra, giysilerimi çıkarıp sepete atabilmek için en-suite banyoya doğru ilerledim. Yansımam dikkatimi çekti ve sessizce inledim. *Maskara yapışkanı.*

Maskara yapışkanını kim sevmez ki?

Gözümün kenarından nazikçe çıkardım ve sonra parmağımı yıkadım. Küçük bir havluyla kurulamayı henüz bitirmiştım ki, o hızla odaya girdi. Aynadaki yansımasında bakışları benimkine takıldı. Karardı. Işıldadı. Beni her anlamda çıplak bıraktı.

Kalbim heyecanla göğsümde çarparken, hareket etmedim. Sadece onun yavaşça yaklaşmasını izledim. An uzadıkça uzuyor, midemi hafifletiyor ve dalgalandırıyor.

Dax arkandan geldi, ellerini iki yanında tutuyordu. Burnunu kulağımın arkasına yerleştirdi ve derin bir nefes aldı. "Yüzünü bana dön."

Ben de öyle yaptım, göğsüm hafifçe onunkine değdi. Sahip olma duygusu, beni *çok yoğun bir şekilde* izleyen uyumsuz gözbebeklerinde parlıyordu. Her zaman olduğu gibi, böylesine kesintisiz bir ilginin odak noktası olmak beynime kısa devre yaptırdı. Nabzım hızlandı, yarışana kadar gittikçe hızlandı.

"Benim için hareketsiz olmanı istiyorum. Çok, çok hareketsiz," diye belirtti, sesi sıvı baştan çıkarıcıydı, her notada saf hakimiyet vardı, beni takip etmem ve memnun etmem için cezbediyor, cinsel zevkler vaat ediyordu.

Kendimi sadece sakin, güvende, korunmuş ve fevkalade tahrik olmuş hissettiğim o zihinsel duruma daldırarak, kendimi kaptırmama izin verdim.

Kontrolü elimden bıraktığımı hissetti ve gözlerinde yırtıcı bir memnuniyet parıldadı. Gurur da vardı. Ve sahiplenme.

"Beni memnun etmekte her zaman çok iyisin," diye mırıldandı, gözleri fısıltı yumuşaklığında bir hareketle boynumun kenarından aşağı doğru sürüklediği parmağının izini takip ediyordu. "Dün gece sen oynadın. Bu gece sıra bende." Tutuklayıcı bakışları benimkilere battı, orada bir uyarı vardı. "Ve ben iyi bir oyun oynayacak havada değilim."

Bu, herhangi bir noktada kendimi şikayet ederken bulacağım bir şeye benzemiyordu.

"Seni çıplak istiyorum," dedi, büyüleyici sesi o kadar derin, o kadar kararlı, o kadar erimişti ki. Tişörtümün altına uzanmak istediğimde başını yavaşça salladı ve ekledi: "Seni soyan ben olacağım." Parmağıyla alt dudağıma hafifçe dokundu. "Sikik bebekler kendi kendilerine soyunamazlar."

Ağzım hemen kurudu.

Kıyafetlerimi teker teker çıkardı. Acele etmedi, ama topuklarını da sürükledi. Mesafeli, klinik, kararlı biriydi.

Çıplak kaldığımda, bakışlarının üzerimde dolaşmasına izin vererek zaman geçirdi. Saf erkek açgözlülüğü yüzünün her çizgisine yerleşmişti. "Mutlak mükemmellik."

Başını eğdi ve onun için nefes almak kadar kolay görünen şehvetli bir uzmanlıkla ağzımı aldı. Öpücük bir yemdi. Bir baştan çıkarma. Bir iddia. Kimyasallar sistemimde tam bir jig yapıyor ve damarlarımda orman yangını gibi hızla ilerliyordu.

Ağzının içine doğru inledim. O da bu sesi memnuniyet dolu bir mırıltıyla yuttu. Ve sonra öpücük sertleşti, derinleşti, obur bir ihtiyaçla bağlandı.

Amımı avuçladı, tutuşu tescilli olmaktan başka bir şey değildi. Tekrar inleyerek gömleğini yumrukladım, kanımda sinirli bir ihtiyaç uğulduyordu. Artık inanılmaz derecede ıslaktım ve-

Ağzımın köşesine sert bir ısırık atarak öpücüğü kesti. "Arkanı dön."

Gözlerimi kırtım, şaşırmıştım. Ne, bu sefer şehvetli işkence yok mu? Sonra daha önceki sözlerini hatırladım.

İyi davranacak havada değilim.

Hah. İsteddiği gibi yaptım.

"Ne kadar uslu bir sikiş bebeğisin sen," diye övdü gurura benzer bir şeyle, gözleri öfkeli bir şehvetin ikiz galeri gibiydi. "Tezgâha tutun."

Dudaklarımı yalayarak sıkıca kavradım. Kıyafetlerin hışırtısını, bir kemer tokasının şingirtisini, bir fermuarın indirilişini duydum. Sıcak ve sert bir şey kıcımlı tokatladı.

Yutkundum. "İhtiyacım var-"

"İhtiyacın *olmalı*." Çenesi sertleşti, bacaklarımı daha da ayırdı. "Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın olmalı."

Bana ihtiyaç duyma kısmından pek memnun görünmüyordu.

Dudakları kulağımlı sıyırdı. "Umarım ıslanmışsındır bebeğim, yoksa canın yanacak." Sikinin geniş başını yarığım boyunca bir, iki kez kaydırđı.

Sonra eve çarptı.

Ağrıyan göbeğim o kadar doluydu ki nefesim kesildi. Ama ıslanmıştım, bu yüzden çok fazla değildi. Bu benim için iyiydi, çünkü bana alışmam için tek bir saniye bile vermedi.

Beni sikinin üzerinde zıplattı. Kelimenin tam anlamıyla. İtme falan yoktu, hayır.

Beni becermedi. Vücudumu kullanarak boşalıyordu, bu kadar basit.

Kalalarıma sıkıca kenetlenmiş elleri beni zorla sikinin üzerine çekti, bana dediğı gibi bir oyuncak bebek gibi davranırken hızı çılgınca ve acımasızdı. Ben de bundan zevk alıyordum; inliyor, sızlanıyor, her homurtu ve iniltisini içime çekiyordum.

Kalın şaftı kaygan iç duvarlarımı acımasızca aşındırdı. Sürtünme ıldırıtcıydı. Dolgunluk eziciydi. Saran gerilim her şeyi tüketiyordu.

Kalalarımdeki tutuşu daha da sıkılaştı, bakışlarını tekrar benimkilere kilitledi. "Şu haline bak, kızarmış, sahiplenilmiş ve mutluluktan uçmuşsun."

Beni hafifçe kaydırđığında nefesim kesildi. Yeni aç, beni kabaca kendisine doğru ektiğı her seferinde sikinin daha da derine kaymasını sağladı. Tırnaklarımla tezgahı kazıdım, dudağımlı o kadar sert ısırdım ki kan tadı almadığıma şaşırđım.

Serbest bırakılmam gittikçe yaklaştıkça içimdeki gerilim sarmalanmaya ve keskinleşmeye başladı. Uyluk kaslarım kasıldı ve titredi. Nefeslerim sert ve hızlı gelmeye başladı. İnlemelerimin sesi yükseldi. Tezgâhı kavrayışım beyaz boğumlara dönüştü.

Bir parmak klitorisimi yuvarladı. "Gel."

Karnımdaki ısı taştı ve dışarı doğru *patladı*, boğazımdan boğuk bir çığlık çıkardı, amımın sıkılaşmasına ve dalgalanmasına neden oldu.

Beni sikinin üzerinde zıplatmayı bırakmadı. Beni Tanrı vergisi bir hakmış gibi kabaca kullandı, bu konuda tamamen özür dilemedi ve işinin bitmediğini açıkça belirtti.

Kalçalarımın derisi onun morartıcı tutuşundan dolayı acıyordu ama umurumda değildi. Bana yapmak istediğı tarifsiz şeylerden bahsederken beni daha da sert bir şekilde tutmaya başladığında da umursamadım.

Islak parmak ucu kırımın yanakları arasındaki büzülmüş deliğe fısıldadığında nefesim kesildi. Hiç düşünmeden bu saldırıya karşı kendimi sıktım ve o da karanlık bir kıkırdama çıkardı.

"Beni dışarıda tutamazsın, bebeğim. Bu kış benim." Sanki bunu kanıtlamak istercesine parmağını ileri itti ve sıkı kas halkasını deldi. "Her zaman benimdi. Uzun zaman önce sahiplendim. Asla geri vermedim."

Beni horozuna daha da sert bir şekilde sokmaya başladı, bu hareket aynı zamanda kırımı parmağıyla doldurdu. Lanet olsun, çok yakında tekrar boşalacaktım. İkili saldırı beni mahvediyordu.

Yandım, ürperdim, akılsızca bir ihtiyaçla sarmal oldum. Gerginlik karnımda yeniden toplanmaya ve kaynamaya başladı - hızla yükseldi, saldırmaya hazırlandı. Ve sonra yaklaştı ...

İç duvarlarım dalgalandı. Nefesim kesildi. Tezgahı sıkıca kavradım.

"İşte bu, benim için tekrar gel," diye gürledi.

Oh, tamam boşaldım. Kör edici, çok yoğun bir zevk, sonsuz bir coşku döngüsü gibi hissettiren bir şekilde içimde tekrar tekrar kükredi. Sessiz bir çığlık nefesimi keserken başım geriye savruldu ve amım ona kenetlendi.

Dax homurdandı. "Siktir, Addie." *Sonra* beni sikmeye başladı, kalçalarını defalarca ileri doğru iterek kemer tokasını şingırdattı. Acımasız, merhametsiz ve şiddetliydi.

Kendini dayanılmaz derecede derine gömmeden hemen önce sikinin kalınlaştığını ve nabzının attığını hissettim. Patlarken kaba bir şey ısırıldı, kırbaç üstüne kırbaç patlattı.

Sonra ikimiz de çöktük.

Bölüm Otuz Bir

Ertesi Cumartesi günü Marleigh kapısının önünde dururken, "Bunun için gerçekten minnettarım Addie," dedi. "Duş istediğim her şeye sahipti."

Ne Sabrina ne de ben onun için bir bebek partisi düzenlemeyi planladığımızı ona söylememiştik. Bu haberi Marleigh'ye ancak dün vermiştik ve... şey, o da ağlamıştı. Ağır hamile bir kadın bugünlerde bunu çok yapıyordu. Tam şu anda yine ağlamak üzereydi.

-Gözleri gerçekten dolmuştu.

"Sanki sonsuz bir gözyaşı kaynağın varmış gibi," diye takıldım.

"Hormonlar yüzünden," diye burnunu çekti ve bir elini şişmiş karnının üzerine koydu. "Ve sırt ağrısı. Ve penguen gibi paytak paytak yürümek. Ve karnımın büyüklüğünü *gördünüz mü?* Büyükannem ikizlerim olmayacağından emin olup olmadığımı *iki kez* sordu. Teyzem üçüz olduğunu duyarsa şaşırmayacağını söyledi."

Onu alnından öptüm. "Boş ver o insanları. Gözlerin kızarmış ve şişmiş olsa bile çok güzel görünüyorsun."

Bir araba motorunun mırıltısını duyunca Ollie'nin kaldırıma park ettiğini gördük. Araçtan gülümseyerek indi ama nişanlısının hıçkırıklarını bastırmaya çalıştığını görünce kaşları çatıldı.

Ona doğru bir adım attı. "Sorun ne?" diye sordu, elini omzuna koyarak. "Yine botlarının fermuarını çekmekte zorlandın mı?"

Karnına bir yumruk indirdi, onun *oflamasından* zevk alıyor gibiydi. "Senden hiç sempati görmüyorum. Hiç."

Kıkırdadı. "Bebek partisi hoşuna gitti mi?"

Kızın parlayan gözleri ışıldadı. "Ben yaptım." Onun elini tuttu. "Bebek için alınan hediyeleri görene kadar bekle. Benim için bile var."

"Hiç bulabildim mi?" diye sordu, kolunu onun omzuna dolayarak. "Hayır."

Kaşları çatıldı. "Hey, bu ne kadar adil?"

Ona kırılgan bir gülümseme sundu. "Pardon, dokuz ay boyunca çocuğumuzu mu taşıyacaksın?"

Yüzünü buruşturdu.

"Hayır-" "O zaman ödül alamazsın."

"Ödüller, ha? Tamam." Bana başını salladı, ağzı kıvrılmıştı. "Teşekkürler, Addie. Gerçekten minnettarım. Sana da teşekkürler Sabrina," diye ekledi en iyi arkadaşım cisimlenirken.

Başını öne eğdi. "Rica ederim, sevgili kayınbiraderim. Ama Marleigh'nin tehdit ettiği şeyi yapmasına ve bebeğe Winchester adını vermesine izin verersen-"

"Tehdit mi?" diye yineledi Marleigh, burnunu kıvrarak.

"-Sen ve ben büyük bir anlaşmazlık yaşayacağız."

Marleigh kız kardeşine bakarak içini çekti. "Ben hiçbir şeyi *tehdit etmedim*. Bu ismi çok beğendiğimi ve eğer bebek erkek olursa bu ismi seçebileceğimi söyledim."

"Winchester'ın hiçbir sorunu yok," diye araya girdi Ollie.

Sabrina gözlerini kırıştırdı. "Oğluna bir silahın ve perili bir binanın adını vereceksin. Bunun iyi bir fikir olduğunu sana düşündüren nedir?"

En iyi arkadaşım çiftin onunla dalga geçtiğini nasıl fark etmedi, bilmiyordum. "Hepiniz gülünçsünüz." Sabrina'nın kolunu çektim. "Hadi, gidelim."

"Peki," diye homurdandı.

Kucaklaşmalar ve vedalaşmalar bittikten sonra, o ve ben kendi arabalarımıza doğru yürüdük.

"Şey," diye başladı Sabrina, "daha önce hiç bebek partisi düzenlemediğimizi düşünürsek bence harika bir iş çıkardık."

Omuz silktim. "Elbette başarılıydı. Yaptığımız işte iyiyiz."

Gözlerinde bir gurur parıltısı belirdi. "Bu doğru." Durakladı ve dirseğiyle beni dürttü. "Düşünsene, bir bebek dünyaya getirebilirdik. gelecek yıl senin için duş alacağım."

Umudum buydu.

Eve dönerken, uzun zamandır ilk kez kişisel hedeflerime yakın gelecekte ulaşacağıma dair gerçek bir güven duyduğumu düşündüm. Grayden konusunda çok umutlu olduğumu *düşünmüştüm* ama şimdi durumun pek de öyle olmadığını fark ettim.

O zamanlar, aslında, her şeyin yoluna girmesini o kadar umutsuzca istemiştim ki, kendime bunun olacağını kesin bir dille söylemişim. Şüphelerimi görmezden gelmiş, çekincelerimi yok saymış, kafamın içinde Felicity'ye karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini söyleyen sesi duymazdan gelmişim.

Ve bu benim hatamdı.

Dax söz konusu olduğunda ya da geleneksel bir evliliğimiz olmamasına rağmen bizi bekleyenler söz konusu olduğunda böyle bir çekincem yoktu. Hiçbir parçam onu temkinli bir şekilde izlemedi ya da bana verdiği sözleri bir kenara atacağından endişe etmedi. Onun yanında kendimi hiç de güvensiz hissetmedim; buna yer vermedi; gerek sözleriyle gerekse davranışlarıyla bana güven verdi.

Villaya vardığımda koridorda dolaştım, geçerken odalara göz attım ama Dax'tan hiçbir iz bulamadım. Tam adını söylemek üzereydim ki mutfakın tavandan tabana pencerelerinden birinde onu fark ettim; havuzun yanındaki rahat şezlonglardan birinde oturuyordu. Hayır, sırtını dayamıştı, sırtı kaskatı kesilmişti. Ve tamamen giyinikti.

Avlu kapısını kaydırarak açtım ve dışarı çıktım. "Hey, burada ne yapıyorsun?"

Viskisini yudumlarken bana baktı. Ve ben donup kaldım. İfadesi ağırbaşlı ve donuktu, gözleri ise katıksız bir yorgunluğun iki kuyusuydu.

Tüylerim diken diken oldu. "Ne oldu?"

Uzun bir iç geçirdi. "Yok bir şey," diye cevap verdi, sesi hem yorgun hem de dalgın çıkıyordu. "Sadece o günlerden biriydi." Dalgalanan havuz suyuna bakmaya devam etti.

"Dax, beni başından savma," dedim, sesim sert ama nazikti. "Birbirimize bunu yapmayız, unuttun mu?"

Yanıt yok.

Onunkinin yanındaki şezlonga geçtim ve kıcımı şezlongun kenarına yasladım. Bana doğru bakmadı bile, sadece önüne baktı, bakışları odaklanmamıştı. Tek görebildiğim profili olsa da, ne kadar bitkin görüldüğünü gözden kaçırmadım. Fiziksel olarak değil ama duygusal olarak.

Öne doğru eğilip alt kollarımı kalçalarımaya dayadım ve yarısı boş kadehine bir göz attım. "Neden burada oturmuş viski içiyorsun?" Hâlâ bir şey yok. "Tamam, konuşmak zorunda değiliz. Sadece oturacağım ve sen ürkene kadar sana bakacağım. Hatta ürkütücülük faktörünü arttırmak için ağır ağır nefes alıp verebilir ya da ürkütücü melodiler mırıldanabilirim."

Başını yavaşça bana doğru çevirdi ve yarım ağızla alaycı bir bakış fırlattı. "Hiçbir şey olmadı dediğimde ciddiydim."

"Ayrıca 'o günlerden biriydi' dediniz, bu da en azından nispeten boktan olduğu anlamına geliyor. Bir de bana sor. Her şeyi anlat." Kaşlarımın büzüldüğünü hissettim. "Herkes iyi, değil mi?"

"Evet." Tekrar iç çekerek burun kemiğini sıktı. "Bugün anneannemin doğum gününün yıldönümü, o yüzden günün çoğunu annemle geçirdim. Bu gün onun için her zaman zordur."

Çenemin düştüğünü ve içimin burkulduğunu hissettim. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü Marleigh'nin bebek partisini senin düzenlediğini biliyordum." Elini kucağına indirdi. "Partiyi sen düzenlemiş olabilirsin ama sen de herkes kadar misafirdin. Dört gözle bekliyordun. Bunu senin için bozmayacaktım."

"Bu işler böyle yürümüyor, Dax. Ben senin için orada olacağım-"

"Eğer işler tam tersi olsaydı bana söylemeyi geciktirirdin." Bana sert bir bakış attı. "Söylemezdim deme, bu yalan olur."

Karşı çıkamadığım için sinirlenerek ağzımı kapattım. "Geçen hafta bebek partisi için bu tarihi belirlediğimi söylediğimde bana söyleseydin, yeniden düzenleyebilirdim."

"Ne amaçla? Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ve o noktaya kadar çoktan davetiyeleri dağıtmıştınız."

Tartışmaya girdim... ama sonra durdum. Çünkü şu anda benden istediği şey bir tartışma değildi. Sesimi yumuşatarak, "Annen nasıl?" diye sordum.

"İyi değil. Büyükannemle karmaşık bir ilişkileri vardı ama birbirlerini severlerdi."

Başımı eğdim. "Peki ya sen? Sen nasılsın?" Sadece kayıtsız bir ses çıkardı.

"O kadar kötü, ha?"

Uzun bir iç çekiş daha. "Böyle bir suçluluk duygusu yaşadığını bile kabul etmeyen birine suçluluk duygusunun gereksiz olduğunu anlatmak kolay değildir."

Satır aralarını okumaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Annen Clear'ın intiharı için kendini mi suçluyor?"

"Pek sayılmaz. Ama onun için daha fazlasını yapabileceğini düşünüyor."

"Ne şekilde?" Başka bir şey söylemeyince ben sordum.

Bakışlarını yeniden havuza diken Dax içkisinden bir yudum aldı. "Annem her zaman Clear'ın Bale idam edildikten sonra kendini öldüreceğinden şüphelenirdi. Büyükannemi sürekli gözetim altında tuttu, onu bizimle yaşamaya getirdi, profesyonel yardım almasını sağladı ama..."

Ama Clear kendini bir otobüsün önüne atmış ve hastaneye götürülürken yolda ölmüştü, o kadarını duymuştum. Ayrıca cebinde, sevdiği adam olmadan yaşamak zorunda kalırsa hayatın bir anlamı kalmayacağını açıklayan bir intihar notu olduğuna dair fısıltılar da duymuştum.

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Büyükannen Bale'i gerçekten seviyor muydu?"

"Sevdiğine yemin etti ama ona karşı hissettiklerine gerçekten 'aşk' diyebilir miyim bilmiyorum."

Tekrar sessizleştğinde uzandım ve dizinin yan tarafını hafifçe dürttüm. "Pek paylaşımcı biri olmadığını ve bunun senin için konuşulması *gerçekten* zor bir konu olduğunu anlıyorum, ama bu konuda benimle konuşmayacaksan en azından Caelan ya da Drey'i ara. Şu anda kafanda uçuşan her şeyi içine atma fikrinden hoşlanmıyorum."

Bakışları tekrar bana döndü. "Bu boktan şeyi gerçekten duymak istiyor musun?"

"Hastalık derecesinde büyüleyici bulduğum için değil. Sadece her şeyden kurtulmanı istiyorum. Bunların hiçbirini tekrarlamayacağımı biliyorsun."

"Biliyorum," diye usulca onayladı.

Bunu söylerken duyduğu güven göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Clear ile hiç tanışmadım ama onu zaman zaman uzaktan görüyordum. Nasıl biriydi?"

Derin bir nefes verdi ve tekrar arkasını döndü. Bir kez daha sessizliğe gömüleceğini düşünmüştüm ama sonra konuştu.

"Bir idam mahkûmuyla evlendiğine göre kafayı yemiş olması gerektiğini düşünmek çok kolay." Kısa bir süre çenesini kaşdı. "Öyle değildi. O sadece yanlış türden insanlardan güvenlik, koruma ve sevgi arayan çok yaralı biriydi."

Bu davranışı daha önce başkalarında da görmüştüm. O insanların hiçbirisi bir seri katille evlenmemişti ama kendileri için kötü olan partnerlerle birlikte olmuşlardı.

Dax viskisinden bir yudum aldı. "Kötü muameleyi biliyordu. Acıyı. Terk edilmeyi. Korkuyu. Ama gittiği hiçbir şeyi gerçekten işlememişti."

içinden. Onun yerine ayrıışmıştı. Kendi yarattığı, dünyasının tam da istediğı gibi olduğı bir balonun içinde yaşadı. Asla serbest bırakılmayacak bir mahkumla ilişki içinde olmak onun 'güvende' olduğı anlamına geliyordu. Ona asla zarar veremezdi. Onu asla aldatamazdı. Asla ona hükmedemez, zorbalık yapamaz ya da onu kontrol edemezdi. Ona *ihtiyacı* vardı - dış dünyayla tek gerçek bağlantısı oydu."

Ah. Zihinsel olarak anlaşılabilir olsa da, ruhun en garip şekillerde işlediğı düşünöldüğünde, birinin Bale gibi biriyle evlenmek istemesini kavramak yine de biraz zordu. "Her zaman mutlu görünüyordu."

"Kendince öyleydi. Beni, kardeşlerimi ve Raven'ı severdi. Annemi şiddetli bir bağılılıkla severdi. Ama Bale, Clear'a *hissettirdikleri* yüzünden onun için her şeyden önce gelirdi. Güvende. Sevildiğini. İhtiyaç duyulan. Anlaşılmış. Özel. Ve o öldüğünde, artık bunların hiçbirine sahip olmamaya dayanamamıştı."

"Koltuk değneğı gibiydi o zaman? Bir şekilde ona bağımlıydı. yolları?"

Dax başını salladı, yüz ifadesi daha da sertleşmişti. "Hiçbir zaman Bunu değiştirmek. Hepimiz denedik; ben, kardeşlerim, ailem, hatta Clear'ın arkadaşları bile. Hiçbir şey fark etmedi."

"Yardım istemeyen ya da yardıma ihtiyacı olduğunu göremeyen insanlara yardım edemezsin," diye usulca işaret ettim, bu resimde Clear'a ulaşamadığı için kendini suçlu hisseden tek kişinin Kensey olmadığını fark etmiştim. "Hepiniz büyükannenize karşı çok iyiydiniz. Her şey düşünöldüğünde pek çok insan onu hayatından çıkarırdı. Aileniz her şeye rağmen tam tersini yaptı." Bu kolay bir şey olamazdı. "Burada herhangi bir suçluluk duygusu yersizdir."

"Evet. Annem de bunu içten içe biliyor ama pek bir şey fark etmiyor. Suçluluk duygusunu artıran şey ise çok fazla kavga etmeleri. Eskiden kavga etmezlerdi. Ben doğana kadar. Clear, beni Bale'i görmeye götürmesi için onu zorlardı. Annem reddetmiş ama Clear yıllar boyunca hiç vazgeçmemiş. Kardeşlerimin her biri için de aynısını yaptı."

"Hepinizi ondan uzak tuttuğı için Kensey'i suçladığımı söyleyemem." Çocuklarımı kadınları katleden bir adamla tanışmaları için maksimum güvenli bir tesise götüreceğimden şüpheliydim.

"Bale ile olan ilişkisinin torunlarının hayatlarını nasıl etkilediğini görmesine rağmen Clear'ın onu sürekli zorlaması onu incitiyordu. Ama Clear'ın

ailesini seven, değişmiş, yanlış anlaşılmiş bir adamdı." Dax tek omzunu silkti. "Dediğim gibi, kendi kişisel baloncuğunda yaşıyordu."

Alt dudağımı dişledim. "Onu hiç görmek istedin mi?"

"Hayır. Yalan söylemeyeceğim, onu merak ediyordum. Bana yazdığı mektuplarda ne olduğunu merak ediyordum. Mektupları Clear'a verir ve ondan iletmesini isterdi - annem de onları saklardı. Aynı şeyi kardeşlerime ve Raven'a yazdığı mektuplar için de yapmıştı."

Şahsen, Kensey'in bunu yapmasının en iyisi olduğunu düşündüm. "Onları okumayı hiç istedin mi?"

"Hayır. Bale'in bana ulaşmasının tek nedeni annemin özel hayatına sızmaya çalışmaktı. Onu kızı olarak görüyordu. Meleği. Onun parlak noktası. Ona sadece onun gibi birinin başka bir insana değer verebileceği şekilde değer veriyordu. Onu bu kadar az görmekten hoşlanmıyordu."

"Ve eğer senin sevgini kazanabilirse, tabiri caizse, seni onu ziyarete götürmesi için onu rahatsız edebileceğini düşündü... ve böylece onu görebilecekti," diye tahmin ettim.

Dax çenesini eğdi. "Evet. Her zaman sadece onunla ilgiliydi." Viskisinin son bardağını da geri attı. "Bunu söylemek çılgınca gelebilir ama o kötü biri değildi. Bu şekilde tek boyutlu değildi. Çarpık ve çarpık olmayan kısımları ona derin bir bağlılık duydu ve bu onun kafasını karıştırdı. Tıpkı onu çocukken sevmiş olduğu gerçeği gibi. Yaptığı şeyler hakkında hiçbir fikri olmayan bir çocuk. Onun biyolojik babası olmadığını bile fark etmemiş bir çocuk -Clear bunu ona söylememişti. Bunu dedikodulardan öğrenmişti."

"Kahretsin," diye mırıldandım içimden bir irkilmeyle.

"Evet." Dax derin bir nefes aldı. "Annem için hissettiği şey gerçek, özverili bir sevgi olsaydı, tamamen geri çekilirdi. Ama gerçek şu ki, böyle bir duyguyu hissedecek kapasitesi yoktu. Ama Clear bunu kabul etmedi ya da onunla evlenmesinde bir yanlışlık görmedi. Evet, annemle ben çocukken çok tartışmışlardı. Özellikle de adım onunla ilgili makalelerde geçtiğinde ya da başka bir kavgaya karıştıktan sonra eve yara bere içinde döndüğümde - bazen de Clear'a seri katilin sürtüğü diyen şerefsizleri savunurken."

Öfke karnımda canlanırken dişlerimi sıktım. "Ve tüm bunların üzerine bir de insanların seni onunla kıyaslamasıyla uğraşmak zorunda kaldın. Neden birileri senin diğer ergen çocuklarla kavga etmenle katil bir cinsel sadistin yaptıklarının aynı şey olduğunu düşünsün ki?"

"Bale gençken çok fazla kavgaya karışırdı. Acı vermeyi ve acı almayı severdi." Dax ön dişlerinin üzerini yaladı. "İnsanlar bu yönden birbirimize benzediğimizi ima ederdi."

Kaşlarımı çattım, başımı hafifçe geriye attım. "Ama seks sırasında şaplak atmayı sevmek ya da her neyse, o tür şeylerle ilgilenmiyorsun."

"Hayır, değilim. Ama Redwater'ın bazı sakinleri farklı davranmayı severdi. Sanırım bu iyi bir dedikodu oldu."

Tiksinti dolu bir ses çıkardım. "İnsanlar berbat." Boş bardağına bir bakış attım. "Tekrar doldurmak ister misin?"

"Hayır." Bardağını şezlonglarımızın arasındaki masanın üzerine koydu ve sonra açılmış kalçalarının arasındaki noktayı okşadı. "Gelip tam burada diz çökmeni istiyorum."

Onun gözleri de ısınıp kararmaya başlayınca gözlerimi kısıtım. "Yaparsam ne olur?"

"Birçok, birçok şey," diye cevap verdi, kelimeler neredeyse sıvı seksle damlıyordu.

Unutmak istediğini fark ettim. Her şeyi zihninden atmak ve unutmanın en basit şeklini aramak istiyordu. "Biliyor musun, çoğu insan kendini kötü hissettiğinde sadece sarılmak ister."

"Çoğu insanın ağız senin kadar iyi laf yapan bir karısı yoktur."

Şaşırmış bir halde güldüm. "Pekâlâ. Aklınızda ne varsa ben varım." Ayağa kalktım. "Beni daha önce cinsel anlamda hiç hayal kırıklığına uğratmadın."

Dudakları yukarı kalktı. "Sen de öyle."

Otuz İkinci Bölüm

Bir hafta sonra Drey ağır alışveriş torbalarını homurdanarak bagaja yerleştirdi. "Bunların içinde ne var? Tuğla mı?"

Dudaklarımın kanatlandığını hissederek omuz silktim. "Çoğunlukla Noel hediyeleri." Ailem Dax'le evlenmemle birlikte genişlediğinden bu yıl daha fazla hediye almam gerekiyordu. Bu hiç de şikâyet edilecek bir durum değildi. Hediye alışverişine bayılırdım, özellikle de tatillerde.

Drey'in alnındaki kırışıklıklar düzelirken ağzı da yukarı kalktı. "Benim için bir şey getirdin mi?"

"Tabii ki." Şakayla karışık kolunu dürttüm. "Sanki en sevdiğim kayınbiraderimi atlayacakmışım gibi. Beni ne sanıyorsun?"

Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Favori. Elbette."

Birkaç dakika önce alışveriş merkezinden çıkarken beklenmedik bir şekilde ona, Jag'a ve Jag'ın kız arkadaşı Leonie'ye rastladım. Üçü de birkaç arkadaşlarıyla buluşacakları yakındaki bowling salonuna gidiyorlardı. Drey tüm çantalarını önce benim için otoparka taşımakta ısrar etmişti, beyefendi. Ve saf erkek gücünden oluşan bir dağ olduğu için - cidden, kasları vardı - itiraz etmemiştim. Çanta saplarının derime battığı lanet avuç içlerim acıyordu.

Bagajı kapatmak için anahtarlığımı kullanırken bakışlarımı üçlünün üzerinde gezdirdim ve "Noel alışverişinizi yaptınız mı?" diye sordum.

"Neredeyse," dedi Drey. "Ben kendiminkini internetten yapıyorum." Jag homurdandı. "Aynen."

"Evet," diye başladı Leonie üst dudağını kıvrarak, "kim bir alışveriş merkezinde dolaşmak ister ki?"

Ona parlak bir gülümseme verdim. "Ben."

Kibirli bir şekilde alay etti. "Sanırım alışveriş çılgınlıkları senin için yeni bir şey değil. Hayatın boyunca zengin olmak güzel olmalı."

Göz devirme. Leonie'nin bana ısınmadığını söylemek yanlış olmazdı. Hâlâ güven fonumu ve finansal güvenliğimi bana karşı kullanma ihtiyacı hissediyordu.

... sanki hayatta istediklerim ve ihtiyaç duyduklarım için "mücadele etmenin" veya savaşmanın ne anlama geldiğini bilmiyormuşum ve bu yüzden onun saygısına layık değilmişim gibi.

Daha önce de böyle bir bakış açısına sahip insanlarla tanışmıştım. Muhtemelen gelecekte de daha fazlasıyla tanışacağım. Nereden geldiklerini anlasam da, genellikle *herkesin* bir tür mücadele yaşadığını göz önünde bulundurmadıklarını hissettim. Finansal güvenlik acıya, sorunlara ya da kayıplara karşı bir tampon oluşturmuyordu. Aslında, paraya sahip olmak çoğu zaman kendi sorunlarını da beraberinde getiriyordu.

Ama bunu onunla tartışmaya hiç niyetim yoktu - yabancıların hakkımda ne düşündüğünü umursamayacak kadar yaşlıydım. Bu yüzden yorumunun şirret kısmını görmezden gelerek, "Alışveriş merkezleri kesinlikle herkese göre değil. Aslında, onlar-Drey, çantalarımı bakmak yok!"

Kayınbiraderim doğruldu. "Ben sadece ambalaj kâğıdına bakıyordum. Gerçekten o kadarına ihtiyacın var mı?"

Daha önce çantalarımı bagaja koymak için kaldırdığında bir rulonun neredeyse ona okkalı bir tokat atması anısına gülümsedim. "Evet, çünkü paketlemem gereken başka hediyeler de var. Çoğu internetten sipariş ettiğim şeyler. Tüm paketlemeyi bu hafta sonu yapmayı planlıyorum, böylece hediyeleri ağacın altına koyabilirim."

"Noel ağacı dikmek için Dax'ten yardım aldığına hâlâ inanamıyorum," dedi Drey, şaşkın bir nefes vererek.

"Bir ağaca *sahip olmayı kabul ettiğine* hâlâ inanamıyorum," dedi Jag. "Onu nasıl ikna ettin?"

Dax'ın bu konuda bana söylediği çok tatlı ve özel şeyleri paylaşmak istemediğimden, sadece bir omzumu silktim ve Jag'a gizemli bir gülümseme gönderdim. "Benim de kendi yöntemlerim var." Sonra yeniden Drey'e odaklandım. "Harri'den Sabre'nin daha iyi olduğunu duydum."

Drey, "Kız kardeşin köpeğime bir tür kara büyü yaptı, bunu inkâr ediyor ama başka hiçbir şey mantıklı gelmiyor," diye ısrar etti. "Yukarıda hâlâ pek iyi değil ve hiçbir şeyin bunu değiştireceğini sanmıyorum. Ama daha sakin. Özellikle de Harri'nin yanında. Onu memnun etmek için kendini paralıyor, dili dolaşıyor, kuyruğunu sallıyor. Ona kesinlikle tapıyor."

"Harri'ye tapmak kolaydır."

Ağzının kıvrımı kabul ettiğini gösteriyordu... ama bir kızla ilgilenme potansiyeli olan bir erkek olarak değil. Hayır, daha çok süper havalı bir arkadaşı olduğunu düşünen bir adam olarak.

Bu ikisi beni çıldırtacaktı. Çünkü dürüst olmak gerekirse, sadece "arkadaş" çizgisini aşmayı düşünseler iyi bir çift olabileceklerini düşünüyordum. "Görünüşe göre Jameson kesinlikle öyle düşünüyor - onu öğle yemeğine çıkarmak istiyor." Harri dün mesajla bundan bahsetmişti.

Drey'in alnında belli belirsiz bir çizgi belirdi ve biraz sinirli görünmesine neden oldu. Hah. Ne kadar ilginç.

"Onun için biraz yaşlı değil mi?" diye sordu Drey, sesi biraz hırçındı.

Kıs kıs güldüm. "Alicia gibi konuşuyorsun." Jag'ın adını duyunca omuzlarının hafifçe gerildiğini gözden kaçırmadım. "Ama o herkesin Harri için çok yaşlı olduğunu düşünüyor."

Drey çenesini kaşıdı. "Birkaç gün önce Alicia'yı uzaktan gördüm. Sanki varlığı onu rahatsız ediyormuş gibi telefonuna kaşlarını çatarak bakıyordu."

Muhtemelen Dario'dan bir mesaj daha almıştı. Pislik herif pes etmiyordu. Yine de buradaki insanlara durumu açıklayamazdım. Drey ve Jag'ı çok severdim ama Alicia'nın işi *onu ilgilendirirdi*. Zaten Leonie'nin önünde hiçbir şeyi açıklamazdım.

Ben de omuz silktim ve "Belki Solitaire oyununda falan kaybetmiştir. Pekâlâ, gitmem gerek. Yardımınız için teşekkür ederim, hepinizi görmek güzeldi." Ya da en azından çocukları görmek güzeldi.

Vedalaştık, ancak Leonie'den aldığım tek şey elinin bir hareketinden öteye gitmeyen gönülsüz bir el sallamaydı. Kalbim nasıl da kırılmıştı.

Sürücü kapısına doğru ilerledim ve kapıyı açtım. Tam aracın içine girmek üzereydim ki, birkaç metre ötede park etmiş bir arabanın yanında duran iki kişiyi fark ettim.

Felicity ve Blaise.

Harika. Kesinlikle harika.

Kendimi belaya hazırlayarak omuzlarımı dikleştirdim. Ama... Blaise'den her zamanki hırıltımı duymadım. Sanki hipnotize etme yeteneğine sahiplermiş gibi gözlerimle karşılaşmaktan kaçındı.

Felicity de beni küçümsemedi. Hatta tuhaf bir şekilde bana sırttı. Kaba, üstün, *"neredeyse sana acıyorum"* sırtışı.

Gerildim. Hangi dünyada bana acırdı ki? Hiç mi?

Anlaşmayı bildiği bir dünyada.

En olası açıklama bu gibi görünüyordu. Grayden'dan öğrenmiş olabilir. Böyle bir bilgiye sahip olmak Felicity'nin beni şakadan başka bir şey olarak görmemesine yol açabilirdi; durumu böyle değerlendirirdi.

Belki de Grayden'in ona söylemesini beklemeliydim. Şu anda ne Dax'in ne de benim hayranım sayılırdı. Dışarıdayken onu birkaç kez uzaktan görmüştüm. Her seferinde beni fark etti ama umursamaz bir tavırla başka tarafa baktı.

"Merhaba Addison," diye şarkı söyledi Felicity. "Umarım sen ve Dax iyisinizdir."

Gergin görünen Blaise onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve kolundan çekerek onu uzaklaştırmaya çalıştı. Onun açısından akıllıca bir karardı ve umarım davranışlarını değiştireceğine dair bir işaretti. Ona karşı koymadı, bana vaktini harcamaya değmeyeceğimi söyleyen bir bakış fırlattı.

En azından herhangi bir yüzleşmeyle uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Şahsen, sadece evliliğimin bir iş anlaşması olmasını karanlık bir şekilde eğlenceli bulduğu için çekip gittiğinden şüpheliydim. Dax'ın tepkisinden korktuğu için sessizliğini korumuş olması daha muhtemeldi. Muhtemelen bu korku onu anlamayla ilgili haberleri Redwater'da şirretçe yaymaktan alıkoymuştu.

Uzun bir nefes alarak arabama atladım, kemerimi taktım ve motoru çalıştırdım. Eve dönüş yolu nispeten kısaydı, bu yüzden çok geçmeden arabamı park ettim. Orada, yüklü çantalarımı bir *oof ile* bagajdan çıkardım ve sonra kapattım. Arabamı kilitledikten sonra içeri yöneldim.

Ben villaya girdiğimde Dax elinde dumanı tüten bir kupayla koridordan geliyordu.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra ona gülümsedim.

"Merhaba." Kaşları çatıldı. "Alışverişe mi gittin?"

"Ne ele verdi?" Ölü gibi sordum.

Bana sabırsız bir bakış fırlattı. "Sadece şaşırdım çünkü ayak işlerini halledeceğini söylemiştin."

"Aldım. Noel hediyeleri almak da buna dahildi." Durakladım. "Az önce kardeşinle karşılaştım."

"Hangi kardeşin?"

"En sevdiğim."

Dax uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Doğru."

Dudaklarımın kenarının yukarı kalktığını hissettim. "Drey'den bahsediyordum, Jag ve kankamla birlikte bowling salonuna gidiyor."

"Kankan mı?"

"Leonie, tabii ki. Felicity ve Blaise'i de gördüm." Güven verici bir el kaldırdım. "Merak etme, saçma sapan konuşmadılar. Felicity dedi ki

Merhaba dedi, ikimizin de iyi olmasını umduğunu söyledi ve yürümeye devam etti. Blaise bana tek kelime bile etmedi."

Dax homurdandı. "Öğreniyorlar."

"Felicity'nin anlaşmamızdan haberdar olduğunu hissediyorum. Bana bakışında bir şeyler vardı, kendini beğenmiş ve üstünlük taslayan. Tahminimce Grayden ağzından kaçırdı."

Dax kahvesinden bir yudum almadan önce, "Daha çok içini döktü," dedi. "Mimi onu gönderdikten sonra ofisimden ayrılırken hiç mutlu değildi. Eve gidip Felicity'ye aralarında geçen hararetli konuşma hakkında atıp tutması beni şaşırtmaz."

"Evet, bu mantıklı. Her iki durumda da, bildiğinden eminim. Henüz bu bilgiyle bir şey yapmadı, bu da seninle tekrar karşı karşıya gelmeye ne kadar isteksiz olduğunu gösteriyor - kadın korkunç bir dedikoducu." Başımı öne eğdim. "Neyse, devam edelim... Golf nasıldı?"

"İç gıcıklayıcı."

Kuru yanıtına kıs kıs güldüm. "Bence izin verdiğinden daha çok seviyorsun
devam et."

"Golf oynamayı seviyorum. Sadece tüm oyun boyunca bir iş anlaşmasının şartları etrafında dans etmek isteyen biriyle."

"Anlaşılabilir." Çantalarımı bakmaya çalıştığında kaşlarımı çattım. "Hayır, bakmana izin yok."

"Neden olmasın?"

"Noel hediyeleriniz orada; onların sürpriz olmasını istiyorum. Yine de heyecan verici bir şey beklememen konusunda seni uyarmalıyım," diye ekledim. Onu önceden uyarmak daha iyi görünüyordu. "Her şeye sahip olan bir adama hediye almak zordur."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bana ne verirsen beğeneceğimden eminim." "Yapma. Emin olma."

Homurdandı.

"Bana bir şey mi aldın, yoksa bana vermek için hediye mi almam gerekiyor?"

Kaşları çatıldı. "Kendi hediyelerini benden mi alacaksın?"

"Elbette. Benim için sorun değil. Hatta senin için paketleyeceğim. Tek yapmanız gereken bana paramı iade etmek... aksi takdirde tek yaptığım kendime hediye paketi yapmak için bir şeyler almak olur. Bu çok garip olur."

Kaşları daha da çatıldı. "Onları sen seçseydin gerçekten benden hediye olmazlardı, değil mi?"

"Evet. Eğer az önce anlattığım gibi bana paramı iade ettiyseniz. Bu, benim size neyi sevebileceğimi söylememden ve sizin de gidip internetten sipariş vermenizden farklı bir şey değil. Ben-"

Knuckles ön kapıya sarıldı.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak, "Birini mi bekliyorsun?" diye sordum. Dudaklarını bükerek başını salladı.

Hah. Döndüm ve kapıyı açtım. Brooks'u kapının diğer tarafında dururken görünce çenem düştü. Yüzümün kocaman bir gülümsemeye dönüştüğünü hissederek kolumu ona doladım. "Aman Tanrım, neden bana geleceğini söylemedin?"

Gülerek bana sıkıca sarıldı. "Sana sürpriz yapmak istedim."

Başarmıştı. Geri çekildim, kolunu kavradım ve onu içeri sürükledim. "Seni görmek çok güzel! Bekle, Dax ve benim nerede yaşadığımızı nereden biliyorsun?"

"Pek çok insan öyle, Addie. Bunu öğrenmek zor olmadı." Dax'e döndü ve elini uzattı. "Nasılsın?"

Ağzı kıvrılan Dax onun elini sıktı. "Ellerini karımın üzerinde gezdirmenden rahatsız olmam dışında sorun yok," diye şakacı bir şekilde cevap verdi ve Brooks'un bir kahkaha daha atmasına neden oldu.

"Buraya yalnız mı geldin?" Kapıyı kapatırken sordum.

"Evet, Brittany ve Manti gelemedi," dedi burnunu kırıştırarak, ortaklarını kastederek. "Ailesi Afrika'daki evimize geldi, o yüzden öylece gidemezdi. Manti'nin onunla kalmasına karar verdik. Sadece birkaç günlüğüne Redwater'da olacağım ama sizi görmeye gelmeliydim."

"Geldiğin için çok heyecanlıyım." On yılı aşkın bir süredir arkadaşımı ve onu çok özlemiştim. "Gidip şu çantaları saklayayım, sonra da yemek sipariş ederiz."

Sonraki birkaç saat, veranda alanında birlikte otururken gülmek, yemek yemek, şakalaşmak, içmek ve hasret gidermekle geçti. Dax, Brooks'a karşı en yakın arkadaşlarına olduğu kadar açık ve rahat olmasa da, ikisi arasında iyi bir dinamik vardı. Ve Brooks'a büyük saygı duyduğu açıkça görülüyordu.

Bir noktada, Dax'ın telefonu çaldı. Telefona bakması gerektiğini söyleyerek homurdanıp içeri çekildi. Ben Brooks'la dışarıda kaldım.

Tam karşımdaki koltuktan beni izlerken sırtıttı. "Mutlu görünüyorsun."

Ağzımın kıvrıldığını hissettim. "Öyleyim."

"Hayır, demek istediğim *mutlu* görünüyorsun, mutlu. Seni hiç bu kadar sakın ve mutlu gördüğümü sanmıyorum." Brooks avlu kapısına kısa bir bakış attı. "Eğer onu henüz sevmiyorsan," diye ekledi sesini alçaltarak, "sevme yolunda ilerliyorsun."

Kıpırdamadan dururken, itiraz etmek için otomatik olarak ağzımı açtım, haklı olduğunu kabul etmekten rahatsızlık duyuyordum.

Brooks bana sert bir bakış attı. "İnkâr etmeye kalkma Addie, vaktini boşa harcamış olursun. Böyle bir konuda beni kandıramayacak kadar iyi tanıyorum seni."

Evet, *öyleydi*. Omuzlarımda yenilgiyle çöktüğünü hissederek derin bir nefes verdim. "Görünüşe göre Dax'ın bakımı kolaymış," dedim kendi sesimi de aynı derecede alçak tutarak. "Onunla evlenmeden önce beni bu konuda uyartabilirdin. Bunu eksiler sütunuma not ederdim."

Dudakları kıvrıldı. "O zaman iyi ki yapmamışım, çünkü aksi takdirde onunla aynı koridorda yürüyemeyebilirdin."

Dürüst olmak gerekirse, farklı bir karar vermiş olabileceğim düşüncesi - şu anda olduğum yerde olamayacağım, şu anda hissettiğim gibi hissetmeyeceğim, herhangi bir şekilde, şekilde veya biçimde Dax'a sahip olamayacağım - nefesimi kesti.

Brooks'un ifadesi ağırlaştı. "O da seni önemsiyor, biliyorsun. Ne kadar olduğunu söyleyemem-Dax'ın duygularını hissetmek hiç kolay değildir. Ama sana davranış şeklinden onun için önemli olduğun çok açık."

Yavaşça başımı salladım. "Evet, Grayden'a açıkça bu yönde bir şeyler söyledi." Bu anı kanımı ısıttı ve yeniden nefes almamı kolaylaştırdı.

Brooks kaşlarını çattı. "Grayden?"

"Biraz göt gibi davrandı." Dax'ın ofisinde olanları aktardım, ancak Mimi'nin ona karşı bir şeyler hissettiği kısmı atladım ve sadece onun hayatına devam etmesinden hoşlanmadığını söyledim. "Oldukça yoğundu."

"Grayden çok kızmış olmalı," dedi Brooks eğlenerek kıs kıs gülererek. "Dax ne kadar sahiplenici hissettiğini saklamaya çalışmadı, değil mi? Bu hoşuma gitti. Ve sana karşı hissettiği tek şeyin bu olmadığını açıkça itiraf etmesi de hoşuma gitti. Anlaşmayı onurlandırmanın ikincisi için de işe yaramasına sevindim." Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Senin için endişelendim. Senin için endişeleniyordum."

İkiniz de kararınızdan pişmanlık duyuyorsunuz ama yine de birlikte kalıyorsunuz çünkü ikiniz de bir şeylerden vazgeçmeyi sevmiyorsunuz."

"Hiç pişmanlık duymuyorum. Pişman olduğum bir an bile olmadı."

Brooks başını eğdi. "Peki onu sevmeye başlarsan ama onun da seni asla sevmeyeceği ortaya çıkarsa yine de hiç pişmanlık duymayacak mısın? Bunun gerçekleşeceğini söylemiyorum bu arada. Aslında, böyle bir şey olmayacağını umuyorum. Ben sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum."

"Tabii ki öylesin. Bu senin olayın." Uzun bir nefes aldım. "Eğer kendimi aşk çukurunda bulursam ve o bana katılmazsa, bu çok zor olacak. Ama herhangi bir pişmanlık yaşayacağımı sanmıyorum. Demek istediğim, bu evliliğe onun bana bu şekilde değer vermeyi düşünmediğini bilerek girdim - aksi takdirde parmağıma yüzük takmazdı. Dolayısıyla bu geleceğe hazırlıklıyım."

"Şahsen mi? Bence ikiniz de bahsettiğiniz o aşk çukurunun on santim derinliğinde olacaksınız." Durakladı, beni yakından izliyordu. "Sana duymaktan hoşlanmayacağın bir şey söyleyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Tamam." Kelimenin kenarı temkinli çıkmıştı.

Öne doğru eğildi ve alt kollarını masaya dayadı. "Sen Lake ile birlikteyken ben de buralardaydım. İkinizi birlikte gördüm. Onun hakkında ve onunla nasıl konuştuğunuzu duydum. Onu seviyordun, biliyorum. Ama... hiçbir zaman onun hayatının büyük aşkı olduğunu hissetmedim, Addie. Hayatının geri kalanını birlikte geçireceğin kişiyi bulduğunu düşündüğüm bir an hiç olmadı."

Gerildim, içim sıkıştı. "Brooks-"

"Bitirmeme izin verin," diye söz verdi, sesi yumuşaktı. "Birisi öldüğünde, genellikle onun borusunu büyük bir şekilde öttürürüz. Onlardan övgü dolu sözlerle bahseder, en iyi özelliklerini hatırlar ve hatalarını unuturuz. Öyle değil mi?"

İçimi çektim ve isteksizce itiraf ettim: "Bazen böyle şeyler olabiliyor, Evet."

"Ve eğer ölmeden önce ya da öldüklerinde acı çektilerse, bu bizi daha da

onları bir kaide üzerine koyma olasılığı daha yüksektir - bunu kişisel deneyimlerimden biliyorum. Babam öldüğünde ben de aynısını yaptım. Doğruyu söylemek gerekirse? Çoğu zaman hıyarın tekiydi. Ama bunu kendime itiraf ettiğim için kendimi suçlu hissettim, bu yüzden bir kenara ittim ve güzel anılara sarıldım."

"Lake bir pislik değildi."

"Hayır, değildi," diye hemen kabul etti Brooks. "Ama belki de onunla ilgili güzel anılarını büyütülmüş, pembe bir gözlükle görüyorsun.

Belki de diğ er Şeyleri unutmuŐsundur. Mesela bazen seni nasıl

Aşağı. Kısıkandığında nasıl çirkinleşebildiği gibi. Tümörü öğrenene kadar arkadaşlarına senden daha fazla öncelik vermesi gibi."

Yanağımın içini ısırdım. Kahretsin, tüm bunları gerçekten düşünmek istemiyordum. Çünkü Brooks'un hatalı olduğunu iddia edemiyordum... ve bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyordu. "Tamam, belki iyi anılara sıkı sıkıya sarılmış olabilirim. Ama iyiler kötülerden daha fazla."

"Olmadığını söylemiyorum," dedi yatıştırıcı bir el kaldırarak. Ardından tek parmağıyla masayı işaret ederek ekledi: "Ama kendine şunu sor: Ölmeden önce Lake'in tek büyük gerçek aşkınız olduğunu düşünüyor muydunuz?"

Evet, tabii ki hatırlıyorum diyecektim. Ama dürüst olmak gerekirse... "Hatırlamıyorum." Bununla yüzleşmek, *lanet olsun*, sanki nefesim kesilmiş gibiydi. Daha dik oturdum ve bir elimi bükülen karnıma götürdüm.

Brooks bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Burada oturup Dax'le Gracie hakkında benzer bir konuşma yapabilirdim ama bunun bir anlamı olmazdı çünkü bana boş boş bakar ve tek kelime etmezdi."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Onunla benzer bir konuşma yapabilirim de ne demek?"

Brooks ensesini kaşdı. "Bak, insanlar Gracie'yle ne kadar sıkı fıkı olduklarından bahsediyor. Birbirlerini sevdikleri kesin ama sıkı fıkı değillerdi Addie." Başını iki yana salladı. "İlişkileri sağlam değildi. Nasıl olabilirdi ki? Ona tam olarak güvenmiyordu. Kadın bunu biliyordu ve bu onu yiyip bitiriyordu. Bunun bedelini ona küçük, pasif-agresif yollarla ödetti."

Gözlerimi kırptım. "Son kısmı hiç duymadım. Gerçi... Mimi kız kardeşinin 'o kadar da mükemmel' olmadığını söylemekten hoşlanır."

"Kimse öyle değil, değil mi? Ama gerçek şu ki insanlar Gracie'den sanki bir azizmiş gibi bahsediyor. Kesinlikle tatlı bir mizacı vardı. Ama herkes gibi onun da hataları vardı. O ve Dax'ın da diğer çiftler gibi sorunları vardı. Ve gerçekten, Lake'in sizin hayatınızın büyük aşkı olduğunu düşündüğüm kadar onun da hayatının büyük aşkı olduğunu düşünmüyorum."

Göğsüme bir ağırlık çöktüğünü hissederek dudaklarımı yaladım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bu gece bir şey hissettim. Beklemediğim bir şey." Brooks dirseklerini masaya dayadı. "Dax sana güveniyor; senin hakkında ve seninle konuşma şeklinden, sana ne kadar yakın oturduğundan, senin yanındayken vücudunun ne kadar rahat olduğundan belli. Adam senin yanındayken

kendini hiç korumuyor. Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunun farkında mısın bilmiyorum."

"Farkındayım," dedim dalgınca kalçamı ovuşturarak. "Güven sorununun ne kadar derin olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Onu savunduğum ya da yanında durduğum ya da desteklediğim için şaşırmış görüldüğü pek çok durum oldu. Zaman zaman temkinli ve şüpheli görünüyordu, sanki güvenebileceği biri olduğuma inanamıyormuş gibiydi. Belki de şu anda bulunduğumuz noktaya asla gelemeyeceğimizi düşünüyordum ama geldik."

"Ve bu çok önemli, Addie. Ben de dahil olmak üzere onlarca yıldır hayatında olan ve onun güvenine sahip olmayan insanlar var. İnsanların bunu hak edecek kadar yakınlaşmasına pek izin vermez. Seninle bunu başardı. Sende Gracie'de olmayan bir şey var, o yüzden insanların seni Gracie'ye karşı hep ikinci planda kalacağına ikna etmesine izin verme."

"Buna *ikna olmadım*, sadece çok fazla umutlanmayacağım." "Bunu anlıyorum. Ve belki de temkinli olmakta haklısın. Belki de yanılıyorum."

Sanırım ikiniz de bir noktada birbirinize aşkınızı ilan edeceksiniz. Ama Addie, eğer kendini ona karşı onun sana karşı hissettiğinden daha fazlasını hissettiğin bir durumda bulursan, bunun seni yiyip bitirmesine izin verme. Neye sahip *olduğunuzu* hatırlayın; onun nadiren verdiği bir şeyi kazandığınızı hatırlayın. Bunu unutma-" Brooks ayak sesleri duyunca konuşmayı kesti.

Birkaç dakika sonra Dax yavaşça dışarı çıktı. Fazla parlak gülümsememi ve Brooks'un şimdi nasıl da *aşırı* rahat görüldüğünü görünce gözleri kısıldı. "Bir sorun mu var?"

Başımı salladım. "Hayır." Cevabım biraz fazla neşeliydi. Brooks, "Hiç de değil," diyerek onu temin etti. "Sadece onu ikna etmeye çalışıyordum."

benimle kaçmak için. Zaten iki ortağım olduğu için bunun beni açgözlü yaptığını biliyorum ama üç kişi kalabalıktır derler ya."

Dax ona baktı ve şüpheli ifadesiyle Brooks'un saçma cevabını yutmadığını belli etti. "Brittany'nin bunu duymak için burada olmaması iyi bir şey; şakasını bile yaptığın için taşaklarını koparırdı."

Brooks dramatik bir şekilde irkildi. "Muhtemelen. O küçük, acımasız bir şey. Ama şaka yaptığımı kim söyledi?"

"Öyleyim." Dax kanepeye uzandı, hemen yanımdaki eski yerine yerleşti ve kolunu kanepenin arkasına doladı. "Ve eğer olmasaydın, nefesini boşa harcıyor olurdun. Addison beni terk etmez." Bunu öyle bir inançla söyledi ki gülümsedim.

Brooks kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Nasıl emin olabiliyorsun?" "Çünkü ona izin vermezdim."

Gülümsemem kayboldu. "İzin verme" kısmı hiç can sıkıcı olmamıştı. "Eğer gitmek isteseydim-"

"Bunun hakkında konuşurduk," diye bitirdi Dax. "Ve sen fikrini değiştirene kadar konuşur, konuşur ve konuşurduk. Ki değiştirecektin."

İkna ustası olduğunu düşünürsek, beni ikna etmeyi başaramayacağını tüm dürüstlüğümlle iddia edemezdim. "Her neyse. Her halükarda Brooks'la gitmeyi düşünmüyorum."

"Güzel. Bu onu öldürmek zorunda olmadığım anlamına geliyor."

Brooks sırtıttı. "Ve hepimiz bundan memnun değil miyiz?"

Bölüm Otuz Üç

Ertesi akşam yatak odamızın balkonuna **çıktığımda** Dax'i elinde tableti ve kucığında kıvrılmış uyuyan bir kediyle şezlongda dinlenirken buldum.

Varlığını hisseden Çingene uyandı ve göz kapaklarını hafifçe kaldırarak sadece aralıklardan beni dikkatle inceledi. Pençelerini kısa bir süre esnettikten sonra gözlerini bir kez daha kapattı.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum. "Biliyor musun, onun tam bir psikopat olduğundan emin olduğunu iddia eden bir adam için, onun sana sokulmasına izin vermekte pek sorun yaşamıyorsun. Bunu nasıl yorumlamam gerektiğinden emin değilim."

Cevap vermek için dudaklarını araladı ama sonra ceketimi giydiğimi görünce kaşları çatıldı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Yürüyüşe çıkıyorum, uzun sürmez." Kaşları daha da çatıldı. "Yürüyüş mü?"

"Yılın bu zamanlarında her zaman mahallemde gezintiye çıkarım, böylece herkesin açık hava tatil süslemelerine bakabilirim." Daha önce Oakengrove'da bir Noel geçirmemiştim, bu yüzden özellikle merak ediyordum. Ama Dax'in cevap veren ifadesi boş bir anlayışsızlıktı. Neredeyse homurdanacaktım. Tabii ki bunda bir cazibe görmeyecekti, huysuz herif.

"Köye girip çıkarken mutlaka birkaç tane görmüşsünüzdür," dedi.

"Evet, *biraz*. Ve sadece kısa bir süreliğine, çünkü yola konsantre olmuştum."

Balkonun muhteşem manzarasına kısa bir bakış attı. "Dışarısı karanlık." "Bunu yapmak için en iyi zaman bu; tüm manzarayı tam olarak

Aksi takdirde ışıklar yanmaz ve zaten hava kararana kadar da her zaman açık olmazlar."

Çenesi gerildi. "Geceleri tek başına dolaşman fikri hoşuma gitmiyor."

Tanrı onu korusun. Onun korumacılığının karnımı şişirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. "Oakengrove çok güvenli. Bunu biliyorsun." Özellikle de Dax bunu sahiplenmişken -çok az insan onu kızdıracak şekilde davranmaya cesaret edebilirdi.

Derin bir nefes verdi ve tabletini kapattı. "Ben de seninle geleceğim," dedi, sesi tükenmişliğin timsaliydi.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Gypsy'yi dikkatle tutarak ayağa kalktı. "Bu saatte tek başına dışarı çıkmanı istemiyorum."

"O kadar geç değil," dedim kollarım iki yanıma kayarak. "Ben birazdan iyi."

Tek kaşını kaldırdı. "Benimle gelmenle ilgili bir sorunun mu var? Sen?" Ses tonuna bakılırsa umurunda bile değildim. "Tabii ki umurumda değil." Bana eşlik etmesini tercih ederim.

Gypsy'yi şezlonga bıraktı. "O zaman gidelim."

Çok geçmeden, o ve ben köyün etrafında dolaşıyorduk, her adımda kollarımız birbirine sürtünüyordu. Güzel ışıklara ve çeşitli aksesuarlara hayranlıkla bakarken, ev ev, bungalov, kasaba evleri, apartmanlar geçtik. Bazı ev sahipleri her şeyi basit tutmuş, bazıları ise *her şeyi* abartmıştı.

Önceki evimin önünden geçerken Alicia'ya merhaba demek için kapıyı çalmadım - arabasının garaj yolunda olmaması evde olmadığını gösteriyordu. Dış mekân süslemeleri açısından seyrek ve sade bir görünüm tercih etmişti.

Ancak en yakın komşularından biri tam tersini yapmıştı. Her şeyi içime çekerek minnettar bir ısıklık çaldım. "Lanet olası bir kış harikalar diyarı gibi. Ama yazın."

Dax'in tek söylediği "Hmm," oldu, etkilenmemişti.

Gülümsememi gizledim ve yürümeye devam ettim. Çatısında kocaman bir Noel Baba ve ren geyiklerinin olduğu, ışıklandırılmış ve deli gibi yanıp sönen bir bungalova ulaştığımızda sııttım. "Aman Tanrım, onlara *bayılıyorum*."

Dax gözlerini bana dikti. "Aklına bir şey gelmesin."

"Ama çatımızda harika görünürlerdi."

"Umurumda değil."

Aslında ben de bilmiyordum ama onu kızdırmak eğlenceliydi. "Oh, hadi ama, tatil ruhunu yakala y a n . Çatımızda ciddi bir dekor eksikliği var. Bunun için *mükemmel* olurlar."

"Olmaz, Addison."

Öfkelendim. "Tam bir cimrisin."

"Ve yılın bu zamanında çok fazla hiperaktif oluyorsun."

Muhtemelen. "Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum." Koluna omzumla hafifçe vurdum. "Bir zamanlar Noel için heyecanlanmış olmalısın."

"Elbette. Ama sonra büyüdüm."

"Bu Noel Baba'ya inanmadığınız anlamına mı geliyor? Bu iyi bir şey değil. Eğer inanmazsan, o gelmez."

Dax'ın bana attığı kuru bakış neredeyse beni kıkırdatacaktı.

Köyün etrafında dolanmaya devam ettik ve sonunda barlar, restoranlar ve kafelerden oluşan şeride ulaştık. Hepsi ağzına kadar doluydu, ki bu olağan bir durumdu, çünkü Oakengrove'a yemek yemek ve sosyalleşmek için gelenler sadece köy sakinleri değildi.

Dax'ın telefonu çalmaya başladı ve cebinden çıkarırken ikimiz de durduk. Ekranı baktı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Hemen geliyorum. Burada bekle." Aramaya cevap vermek için uzaklaştı.

Konuştugu kişinin muhtemelen Rafael ya da Dax'ın pek de yasal olmayan işler yaptığı başka biri olduğunu düşündüm. Bir keresinde beni uyardığı gibi, Dax hayatının bu yönüyle ilgili hiçbir şeyi paylaşmaz, benimkine sızmasına izin vermezdi.

Bunun bir güven meselesi olduğunu, benimle paylaştığı hiçbir şeyi sızdırmayacağımdan emin olmadığını düşünseydim bu beni rahatsız ederdi. Ama durum hiç de öyle değildi. O sadece bu tür işleri diğer her şeyden ayrı tutmayı severdi. Ben-

Önünde durduğum bardan bir grup adam dökülürken kahkahalar yükseldi. Gözlerim içlerinden birinin üzerinde durduğunda, solar pleksusuma yumruk yemiş gibi hissederek kaskatı kesildim. Pek çok anı su yüzüne çıktı, göğsüme kramplar girmesine ve karnımın bayat süt gibi çalkalanmasına neden oldu.

Beni gören uzun boylu, koyu tenli erkek de aynı şekilde dondu kaldı. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. Tek kelime etmeden çekip gideceğini düşünmüştüm ama sonra nostaljik bir gülümseme ağzını kapladı ve bana doğru bir adım attı.

"Addie," dedi kıkırdayarak, beni kocaman bir ayı gibi kucaklarken. -Bu yüzden lakabı "Ayı".

Biraz uyuşmuş bir halde, zihnimi toparlamak için çabalarken ona zayıfça sarıldım.

Geri çekilerek beni inceledi, gözlerinin derinliklerinde bir acı parıltısı vardı. "Tanrım, seni görmek çok güzel. Ben de geçen gün seni düşünüyordum. Seni o zamandan beri görmemiştim-" Sözünü kesti, gülümsemesi sönmüş bir maytap gibi yanıp söndü.

"Cenaze töreni," diye bitirdim alçak bir sesle.

"Cenaze töreni." Boğazını temizledi ve bana hızlıca bir göz atarken küçük bir adım geri çekildi. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler, sen de öyle." Topuklarımın üzerinde ileri geri sallanarak elimi ona doğru salladım. "Seninle işler nasıl gidiyor?"

"Harika. Daha iyi olamazdı."

"Burada, Oakengrove'da mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır, sadece buradaki barlardan birine gitmek istedik," dedi bana, kaldırımında durmuş onu bekleyen arkadaşlarını işaret ederken.

"Oh, doğru."

Ensesini ovuşturarak boğazını temizledi. "Dinle, cenazede söylediklerim var ya? Haddimi aştım, yapmamalıydım-"

"Sorun yok."

"Hayır, değil," dedi bana, gözleri ayıktı. "Özür dilerim Addie. Çok üzgünüm."

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. "Özrün kabul edildi. Söylediklerim için ben de özür dilerim. Nasıl-" Bakışları arkamdaki bir şeye kayınca konuşmayı kestim. Dikkatini neyin çektiğini merak etmedim. Yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum; o adımın ritmini biliyordum.

Dax bana doğru yaklaşırken, vücut dili hem koruyucu hem de sahipleniciydi.

Yüzündeki boş ifadeyi fark edince, "Bu-" dedim.

"Bear," diye bitirdi önümdeki adam, elini uzatarak. "Ve sen de Dax Mercier'sin."

Dax'i tanımasına şaşırmadan el sıkışmalarını izledim. "Ben Addie'nin eski bir arkadaşayım." Bear durakladı, burnu kırıştı.

"O tür bir eski arkadaş değil, kulağa nasıl geldiğini şimdi fark ettim. Takıldığımız zamanlarda en iyi arkadaşımın kız arkadaşıydı."

Dax belli belirsiz gerildi - kaslarının hafifçe gerildiğini hissedecek kadar yakın durmasaydı fark etmezdim. "Sanırım birbirinizi üniversiteden tanıyorsunuz," diye tahmin etti.

Bear başını salladı. "Yaptık." Bana baktı. "İkinizi duydum ve... Lake'in sizin adınıza mutlu olacağını söylemek istedim." Bana

solgun bir gülümseme.

Haklı olduğunu düşünmek isterdim. Lake'in Dax'te bulduğum her şeyden memnun olacağına inanmak isterdim. Gerçi başlangıçta Lake'in alnımı sertçe dürteceği ve lanet bir anlaşılmayı yerine getirmek için biriyle evlendiği için bana aptal diyeceği kesindi.

Kaldırım kenarında duran adamlardan biri Bear'ın adını seslendi ve yanına gelmesini işaret etti.

Arkadaşına hızlıca başını salladı ve sonra bakışlarını tekrar bana ve Dax'e kaydırды. "Üzgünüm, gitmem gerek. Seninle tanışmak güzeldi, Dax. Kendine iyi bak Addie, tamam mı?"

Dudaklarımı kıvrılmaya zorladım. "Yapacağım." O koşarak uzaklaşırken titrek bir nefes verdim ve sonra Dax'e baktım. "Geri dönelim mi?"

Bakışları beni araştıran bir bakışla sabitledi. "Evet. Geri dönebiliriz." Hep birlikte döndük ve adımlarımızı takip etmeye başladık.

"İyi misin?" diye sordu.

Ellerimi ceplerime soktum. "Onu görmek... beni hazırlıksız yakaladı. Ama evet, ben iyiyim." Boğazımı temizleyerek gülümsüyormuş gibi yaptım. "Bir gün bile yaşlanmamış gibi görünmesi çığınca. Bazılarımız çok şanslıyız."

Dax uzun ve alçak sesle mırıldandı. "Yani Lake'in bir arkadaşı mıydı?"

Başımı salladım ve alt dudağımı ağzıma götürdüm. "Çok yakındılar. Süper yakın. En iyi arkadaşların birbirine zıt olduğunu duyarsınız ama onlar hemen hemen aynı kişiydiler. Neredeyse ürkütücüydü."

Bir başka sessiz uğultu, bu seferki dalgın. "Az önce Bear'ın yanında kendini garip hissettin. Neden?"

Yüzümü buruşturarak başımın arkasını kaşıdım. "Biz, uh, en son birbirimizin yanında olduğumuzda biraz çirkin bir tartışma yaşadık." Dax'in omuzlarının sertleştiğini görmekten çok hissettim.

"Hangisi ne zamandı?"

Yutkundum. "Lake'in cenazesi." "Bu anlaşmazlık neden?"

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Siyah giymedim. Giymeniz gerektiğini biliyorum ama Lake ölmeden önce benden 'sıkıcı, kasvetli siyahı atlamamı' ve bunun yerine cenazeye ilk tanıştığımız gece giydiğim elbiseyle katılmamı istemişti. Ben de kabul etmişim. Ama Bear, Lake'in benden bunu istediğini bilmiyordu."

Dax, "Senin saygısızlık ettiğini düşündü," diye tahmin etti.

Çenemi eğdim. "Çok sinirliydi. Çılgına döndü. Lake'in kardeşi beni desteklemesine rağmen açıklamama inanmayı reddetti. Bear beni dinlemedi ve ..."

"Ve, ne?"

"Beni bir gece önce kulübe gitmekle suçladı; bir yabancıнын evinden cenazeye kadar utanç yürüyüşü yapmakla." Bu yüzüne inen acı bir tokat gibi gelmişti. "Buna gerçekten inandığını sanmıyorum, sanırım sadece birine bağırma ihtiyacı vardı."

"Bu bir mazeret değil," dedi Dax, sesinde bir öfke gümbürtüsü vardı. "Hayır, değil. Ama ben de daha iyi değildim. Haksız bir şekilde onu, bir şey yapmadığı için

Sona doğru Lake'i ziyaret ederken, Bear'ın umursamadığını değil, bunu çok zor bulduğunu biliyordum. Ama söyledikleriyle beni incitmişti ve ben de onu incitmek istiyordum. Temelde ikimiz de Lake'in ölümü nedeniyle öfke duyuyorduk ve aslında hiçbir şey olmayan bir şey yüzünden tartışmaya başladık."

Sonrasında kendimi bok çuvalı gibi hissetmiştim ve birkaç gün sonra özür dilemek için onu aramaya çalıştım. Yine de telefonlarıma çıkmadı ya da geri dönmedi. Fakat

... "Az önce bunun için özür diledi. Ben de söylediklerim için özür diledim."

Aramıza sessizlik çöktü ama Dax bunu bozarak, "Ondan pek bahsetmiyorsun. Lake'ten yani."

"Gracie hakkında pek konuşmuyorsun." Gözlerinin etrafındaki derinin gerildiğini görünce göğsümün sıkıştığını hissettim. "Belki de bu gece için bir istisna yapmalıyız."

Çenesini sıkarak başka tarafa baktı. İçten içe irkildim. Hiçbir şey söylememeliydim. Sadece devam etmeliy-

"Önce sen. Bana Lake'ten bahset."

Beklenmedik kabulü gözlerimi kırıştırmama neden oldu. Hızla toparlanarak saçlarımı çekiştirdim. "O *herkesin* partisinin canı ve ruhuydu. Kişiliği elektrik gibiydi. Her zaman gülümser, güler ve şakalaşırdı ama her şeyi ciddiye alırdı. Çalışmalarını ve taahhütlerini ciddiye alırdı. Beynindeki tümörü öğrendiğinde bile, ona sadece birkaç ay ömür biçtiklerinde bile, büyük yaşamaya devam etti. Ta ki yaşayamayana kadar."

"Tümör ameliyat edilemez miydi?"

"Evet." Göğsüme bir sızı yerleşti. Lake'i artık acı çekmeden düşünebiliyordum ama kanserin onu yiyip bitirdiğini, her seferinde bir parça onu bu dünyadan alıp götürdüğünü izlediğim o günleri hatırlayınca... Tıkanmamak mümkün değildi.

"Diğer herkes için daha çok endişeleniyordu; onun yavaş yavaş solduğunu görmenin bize ne yaptığından endişeleniyordu," diye devam ettim, sesimde hafif bir kısıklık vardı. "Bu yüzden hepimizi uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı -arkadaşları, ailesi, herkes- ama biz kıpırdamayı reddettik."

Kansere yakalanmadan *önceki haliyle* hatırlanmak istemesini anlıyordum ama aynı zamanda korkusunu ve kalp acısını da görmüştüm. Böyle bir zamanda onu asla yalnız bırakmazdım, çekip gitmeye meyilli olsaydım bile.

Dax, "Birinin bu şekilde kötüleştiğini hiç görmedim, ama bunun yaşayan bir kabus olacağını hayal edebiliyorum," diye düşündü.

"Öyleydi." Kolumu ovuşturdum. "Ama o hayattayken bunun etkisini gerçekten hissetmedim. Her şeyin benimle ilgili olmasına izin vermeyi reddettim; hissettiklerimi bir kenara itip ona odaklandım."

"Yani o gittiğinde, her şey sizi çok etkiledi."

Başımı salladım. "Arkadaşlarım ve ailem bunu atlatmamı sağladı." Burnumdan uzun bir nefes çektim. "Gracie'yle nasıl tanıştın?"

Yanağında bir kas sıçradı. "O her zaman benim çevremdeydi, çünkü epeyce ortak arkadaşımız vardı. İlk gerçek sohbetimizi bir partide yaptık. Başlangıçta kaçamaktan öte bir şeyle ilgilenmiyordum. Ama onu tanıdıkça bu değişti. Yine de onunla yattım."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Nasıl?"

"İşleri ağırdan aldım, çünkü ben böyle yaparım," diye yanıtladı, ses tonunda kendini küçümseyen bir not vardı. "Benden o kadar emindi ki beklemeye gerek görmedi. Sadece birkaç ay sonra birlikte yaşamamız için baskı yaptı. Ben hayır dedim."

"Şahsen, çoğu insanın bu kadar erken bir zamanda birinin yanına taşınmakta tereddüt edeceğini düşünüyorum."

"Ama bu konuda ayak sürüyordum. İki hafta. Öldüğünde sadece iki haftadır birlikte yaşıyorduk, çünkü her şeyi ağırdan almaya ve zamana bırakmaya çok kararlıyım."

Birlikte geçirdikleri zamanın tükenmekte olduğunu fark etmediklerini düşündüm. "Bunun sıçıp batırdığın anlamına geldiğini söylemezdim-"

"Ama yaptım. Senin gibi, onun da hayattan istediği şeyler vardı. Ama ben bir şeyleri 'ilerisi' için sakladığımdan, o bunları kaçırdı. O yolun kısa bir yol olacağını bilmiyordum, yoksa her şeyi farklı yapardım." İç çekti. "Ameliyatı hakkında endişelenmedim bile. İyi olacağını düşünmüştüm."

"Kimsenin apandisit ameliyatının bir kabusla sonuçlanmasını bekleyeceğini sanmıyorum. Her ameliyatın riskleri olduğunu duyarsınız. Doktorlar sizi her zaman bu konuda uyarır, bu nedenle değer verdiğiniz biri bıçak altına yattığında sizi tedirgin edebilir, ancak gerçekten ölümcül komplikasyonlar olacağını düşünmezsiniz."

Bakışları odaksızlaştı. "Hayatımda hiçbir şey karşısında babasının arayıp ameliyatı atlatamadığını söylemesi kadar şoke olduğumu hatırlamıyorum," dedi, sesi kesilmişti. "Annesi arka planda feryat ediyordu, tamamen yıkılmıştı."

Kalbim onun için acıyordu. Ellerimi ceplerimde birleştirdim, onu teselli etmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum; buna izin verip vermeyeceğini ya da bunun yerine uzaklaşıp konuşmamızın sona erip ermeyeceğini bilmiyordum. "Hayat bazen çok adaletsiz, değil mi?"

"Evet." Durakladı. "Mezarını ziyaret etmiyorum, biliyorsun. Cenazesinden beri oraya gitmedim. Onu o tabuttaki haliyle hatırlamak hoşuma gitmiyor." Bana baktı, belli ki soğuk ya da saygısız olarak damgalanmayı bekliyordu.

Ona boş bir gülümseme verdim. "Ben de Lake'in mezarına gitmiyorum." Dax'in kaşları kısa bir süreliğine şaşkınlıkla çatıldı. "Gitmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Şüphesiz bazı insanlar beni bunun için yargılıyor. Ve bakın, mezarları ziyaret ederek rahatlayanların neden olduğunu anlıyorum; neden bunun yapılması gereken 'doğru' şey olduğuna inanıyor ve öyle hissediyorlar - kesinlikle yanlış bir şey değil. Ama bunun *herkese* yardımcı olmadığını da hissediyorum. Bana faydası olmaz. Tek taraflı bir ziyaret olur, Lake orada olmaz. Onu o yapan şey, ruhu ya da ruhu, ne dersiniz deyin, artık yok."

Dax anlayışla başını salladı.

"Biliyor musun, Lake aslında bana gitmememi söyledi; onunla her yerde zihinsel bir konuşma yapabileceğimi, bunu mezarının önünde yapmama gerek olmadığını söyledi. '*Orada olmayacağım, Addie,*' dedi bana. '*Geriye kalan tek şey ruhumun bu dünyada yürümek ve nefes almak için ihtiyaç duyduğu uzay giysisi olacak ve o lanet şey beni hayal kırıklığına uğrattı, ona saygı gösterme.*'"

Dax uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirerek nabzımın atmasına neden oldu. "Bana mantıklı geldi." Elimi çabucak sıktı ve eve dönüş yolu boyunca elimi bırakmadı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Bir hafta sonra büyük binadan çıkarken Harri hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını salladı. "Bu konuda bu kadar kötü olacağımızı gerçekten düşünmemiştim."

"Ben de öyle," dedi Alicia, biraz şoka girmiş gibi görünerek. "Yani, biz zeki kadınlarız. Hepimiz baskı altında iyi performans gösteririz."

"Her birimiz bundan daha büyük savaşlar atlattık," dedim ve başparmağımla arkamızdaki binayı işaret ettim. "Onlarla bir ekip olarak kolayca başa çıkabilmeliydik."

Harri yüzünü buruşturdu. "Kaçış odalarını sikeyim.

Berbatlar." "Daha çok *biz berbatız*," diye mırıldandım.

Alicia çenesini kaldırdı. "Ben ipuçlarını suçluyorum, net değillerdi."

"Babam bizi çok hayal kırıklığına uğratacak," dedi Harri iç çekerek. otoparkta yürümeye başladı. "Ollie de kıcıyla gülecek." "Sadece bunu öğrenirlerse." Alicia göğsüne dokundu. "Ben şahsen bunu kendimize saklamamızın bir zararı olmayacağını düşünüyorum."

Harri dalgın bir şekilde ağzını büktü ve sonra yavaşça başını salladı. "Kimsenin bilmesi için bir neden yok. Gerçek, etrafımızdakilerin hayatlarına hiçbir şekilde olumlu katkıda bulunmaz."

"Aynen öyle." Alicia bir omzunu gevşekçe silkti. "Orada kıçlarına tekme bastığımızı düşünmelerine izin verebiliriz. Değil mi Addie?"

"Oh, anlaştık." Ne kadar korkunç bir performans sergilediğimizi itiraf etmek için hiç de acelem yoktu.

Araçlarımıza yaklaşırken hızımızı yavaşlattığımızda Alicia, "O zaman anlaştık," dedi. "Bizimle dışarıda yemek istemediğine emin misin?" diye sordu bana. "Harri ve ben İtalyan yemeği düşünüyoruz."

Onlara minnettar bir gülümseme verdim ama başımı salladım. "Dün gece geç yattım, o yüzden yorgunum."

Alicia'nın gözleri parladı. "Geç bir gece, ha?"

"O türden değil, yemin ederim beyninde seks var." Elimi çantama daldırıp anahtarlarımı çıkardım. "Erkekler gecesi için ev sahipliği yapma sırası yine Dax'teydi. Sabahın erken saatlerine kadar ayrıldılar."

"Onların üstsüz otururken fotoğraflarını mı çektin?"

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Gömleklerini çıkarmadılar."

"Kafamda canlandırdım. Göğüsleri açık, kasları dalgalanan, karın kasları görünen bir şekilde etrafta uzandıklarını o kadar kolay hayal edebiliyorum ki..."

Küçük pezevenge gözlerimi devirdim. "Siz ikiniz yemeğinizin tadını çıkarın, hafta içinde ikinizi de arayacağım." Vedalaşırken bana hızlıca sarıldılar ve sonra hepimiz kendi arabalarımıza atladık.

Eve dönerken kendime itiraf edebilirdim ki, bitkin olsam da *o kadar da* bitkin değildim. Yorgun olduğum için doğruca eve gitme ihtiyacı hissetmiyordum. Gerçek şu ki, Dax'i özlemiştim.

Redwater'ın hemen dışındaki bir yerde rezerve ettikleri paintball oyunu için kardeşleriyle erkenden yola çıkmak üzere ayarlamalar yaptığından, bu sabah onunla sadece kısaca konuşmuştum. Hızlı bir kahvaltı yapmış ve ben kendi yemeğimi bitirmeden çok önce ayrılmıştı. Beni de onlara katılmaya davet etmişlerdi ama benim kendi planlarım vardı.

Dax ve ben gün içinde birkaç kez mesajlaştık ama garip bir şekilde bu, onu daha fazla görmek istememe neden oldu. Kız kardeşlerimle dışarı çıkmayı seviyordum. Günübirlük gezilerimizi, kız kıza gecelerimizi ve tüm bunları seviyordum. Ama şu anda tek istediğim eve gitmek, Dax ile akşam yemeği yemek ve sonra belki onunla biraz zaman geçirmektir.

Bu nedenle, nihayet "Oakengrove'a Hoş Geldiniz" tabelasının yanından geçerken içten içe gülümsedim.

Günün büyük bir kısmını ayrı geçireceğimiz zamanlarda bunu sık sık yaptığı düşünülduğünde, o sabah yine kıyafetimi seçmemi istemesi sürpriz olmamıştı. Alaycı orospu çocuğu hâlâ nedenini açıklamamıştı ama ben ondan bir cevap koparmaya çalışmaktan vazgeçmiyordum.

Çeşitli teoriler ortaya attıktan sonra, her biri hakkında onu sorguladım...

Bu bir kontrol meselesi mi?

Sadece sahip olduğum bazı kıyafetleri mi beğeniyorsun?

Gizliden gizliye BDSM'nin bazı unsurlarına ilgi duyuyor musunuz?

Tüm bunlar beni diken üstünde tutmaktan hoşlanmanın bir parçası mı?

Her seferinde olumsuz yanıt verdi. Ve karanlıkta olmanın beni-
Büyük bir darbe arabamın arka tarafına çarparak savrulmasına
neden oldu.

Vücudum sarsıldı ve başım yana doğru savrulurken sertçe cama
çarptı. Emniyet kemeri gerildiğinde ayağımla frene bastım ve direksiyonu
şiddetle çektim. Arabam kabaca savrulup dönerken lastikler gıcırdadı.
Büyük bir beyaz puf ön tarafıma çarparak beni koltuğa doğru itti.

Araba aniden durdu ve bedenimi bir kez daha sarstı. Sağır edici bir
sessizlik çöktü, ağır ve şok edici.

İçim kasıldı, kekeleyerek bir nefes verdim ve iki kez göz kırptım,
kayboldum ve kafam karıştı. Zihnimi bulandıran sis yüzünden
düşünemiyordum. Giderek beni ele geçiren uyuşukluktan kurtulamıyordum.

Kalbim dakikada bir mil hızla atarken, önümdeki beyaz bulutu
itererek küçülmesini sağladım. *Hava yastığı*, diye düşündüm.

Orada kıpırdamadan oturdum, içimde adrenalini dolaşıyordu. Zaman
yavaşlıyor gibiydi. Ya da durdu. Bilmiyordum.

Yüzümün yan tarafından sıcak ve kaygan bir şeyin damladığını
hissedince kısa bir süre kaşlarımı çattım ve titreyen parmaklarımı ona doğru
kaldırdım.

Sürücü kapısı zorlanarak açılmıştı. "Addison? Addison, sen
tamam

Gözlerimi kırpıştırarak yavaşça başımı çevirdim, tam o sırada
mı?"

Jenson kendi başını eğip bana baktı, gözlerinde panik içinde bir
arabam

aciliyet duygusu vardı. "Sen

.

İyi misin?"

"Peki." Sertçe dışarı çıkmak istedim ama omzuma kısıtlayıcı bir el
koydu.

"Orada kal. Hareket etmemeye çalış." Cebini yokladı. "Kahretsin,
Dax'in numarası **b e n d e** yok. Telefonun nerede?"

Yutkundum. "Ha?"

"Telefonun, tatlım," dedi, sesi sakini ve yatıştırıcıydı. "Nerede o?"
Zayıf bir şekilde bardak tutucusundaki cep telefonunu işaret ettim.

"Dax'i aramalıyız, tamam mı? Bunu yapabilir misin?"

"Elbette." Titreyen bir elle kaldırdım, numarasını çevirdim ve
telefonu kulağıma dayadım.

"Evet?" diye cevap vermeden önce birkaç kez çaldı.

Sesini duyduğumda farkındalığım artmaya başladı ve zihnimdeki sisin bir kısmını kovaladım. "Ah... Sanırım beni almana ihtiyacım olabilir."

Bir duraklama. "Ne? Neden?"

"Muhtemelen şu anda arabamı hiçbir yere sürmemeliyim. Sanırım yürüyebilirim, ama ..."

"*Addison, sorun nedir?*"

Yüzümü gıdıklayan ıslaklığa dokundum. Parmaklarım kan içinde kaldı. Gerçeklik solar pleksusuma bir yumruk gibi çarptı ve titremeye başladım.

Arabama bir şey çarpmış ve deli gibi savrulmasına neden olmuştu. Hayır, *birisi* çarpmıştı.

Kalbim göğsümde yerinden fırladı ve acıyan göğsümden yayılan acıyla irkilerek nefesimi içime çektim.

"*Addison, cevap ver bana,*" diye homurdandı.

Jenson elini uzattı. "Telefonu bana ver, tatlım. Güzel." Kulağına götürdü ve geri çekildi. "Dax, dostum, panik yapma; kız iyi görünüyor. Thaddeus arabasıyla onunkine çarpmış." Sözüünü kesti, yüzünü buruşturarak hücreden uzaklaştı. "Villanızın yakınındaki havuzun yanında... Hayır, gitmiş. Bir korkak gibi kaçtı... O iyi, gerçekten, sadece biraz kendinden geçmiş... Evet. Hallederim." Jenson telefonumu bana geri verdi. "Yola çıktı."

Nefeslerim biraz daha hızlı gelmeye başladı, dudaklarımı yaladım. "Dışarı çıkmam gerek," dedim beceriksizce emniyet kemerini kurcalarken. Burada olmak istemiyordum. En son ne zaman bir arabada sıkışıp kaldığımı hatırlamak istemiyordum.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Hareket etmenin senin için iyi olacağını sanmıyorum-"

"*Ben çıkıyorum.*"

İki elini de kaldırdı. "Tamam, sana yardım edeyim o zaman." Nazik ve dikkatli bir şekilde kemerimi çözdü.

Çantamı kaptım, sanki bir can simidiymiş gibi ona yapıştım ve arabadan çıkmama yardım etmesine izin verdim. Dizlerimin bağı çözüldü, piçler.

Jenson beni dengeledi. "Sakin ol. İşte böyle." Beni yakındaki bir banka doğru yönlendirdi. "Buraya otur, iyisin." Yanımdaki yere oturdu. "Burada Dax'i bekleyeceğiz, tamam mı?"

Benimle kalmasının *emredildiği* hissine kapıldım.

Tam o sırada, yolun ortasında garip bir açıyla park etmiş, ön tarafı tamamen ezilmiş, kırık kaputundan dumanlar tıslayan bir araba fark ettim. Sürücü kapısı ardına kadar açıktı ama içeride kimse yoktu.

Yine de o aracı biliyordum. Thaddeus'un ailesine aitti. Ve o küçük bok kafalının yine sarhoş araba kullandığına bahse girerim.

Dişlerimi sıktım, öfkeliydim. Yalan söyleyemezdim, tüm bu olanlar beni sarsmıştı. Ama her şeyden çok kızgındım. Thaddeus'un bu kadar bencil bir pislik olmasına kızmıştım.

Toplanan kalabalığı taradım ama ondan bir iz göremedim. Sonra Jenson'ın sözlerini hatırladım.

Gitmiş. Bir korkak gibi kaçtı.

Bu da küçük bok lekesinin muhtemelen kötü yaralanmadığı anlamına geliyordu. Neyse ki ben de yaralanmamıştım. Yine de, adrenalın azalmaya başladığına göre, bazı ağrılar kendini belli ediyordu. Şakağım zonkluyor ve yanıyordu, göğsüm de darbe almış gibi acıyordu.

Tek yaramın çok kötü olabileceğini düşünmemiştim; kanaması çoktan durmuş gibiydi. Yine de muhtemelen yarın bir kırbaç vakasıyla uğraşmak zorunda kalacağım. Harika.

Jenson yaklaşan kalabalığa ters ters baktı. "Onu biraz rahat bırakın, millet."

Birkaç saniye ona baktım. "Normalde senden hoşlanmam." Ama yardımına koşmuş, Dax'i uyarmış, arabadan çıkmama yardım etmiş ve sırf emredildiği için bile olsa yanımda kalmıştı.

Ağzı yukarı doğru eğildi. "Bunu fark ettim, tatlım."

"O kadar da kötü değilsin."

Yüzü hafifçe kızardı. "Teşekkürler."

Bir araba motorunun zumlamasını duydum. Arabanın gıcırdayarak aniden durduğunu duydum. Kalabalık dağılırken sesler kesildi ve Dax karşımdaydı; gözleri fırtınalı, omuzları gergin, yumrukları sıkılıydı.

İçimde alevlenen rahatlama gözlerimin yanmasına ve boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Ona titretilen bir gülümseme verdim. "Selam."

Önümde çömeldi, şakağımdaki yaraya bakınca çenesi sertleşti. "Bebeğim," diye mırıldandı, sesi kalındı.

Bir elim başımın arkasını avuçlarken diğeri ensemin etrafında sıkıca kıvrıldı... ve kazadan önceki ilk gerçek nefesimi alabileceğimi hissettim.

Gerginlik içimden akıp gitti. Kaslarım gevşedi. Göğsümü bir hafiflik doldurdu.

O artık buradaydı. Burada, güvende ve sağlamdı ve lanet olsun, o orospu çocuğunu seviyordum.

Neredeyse kendimi küçümseyerek inleyecektim. Bunun olacağını sezmiş miydim? Elbette. Ama onu bu kadar derinden önemsemeye başladığım için gereksiz yere endişelendiğimi ummuştum. Hayır, "ummuştum" değil, bunun gereksiz bir endişe olmasını *istemiştim*. İçten içe, benim için asla aynı şeyleri hissetmeyecek olan bu kişiye aşık olmaya mahkum olduğumu biliyordum.

Şakağımdaki yaraya dokunmadan inceledi. "Başka neren yaralı?"

"Hiçbir yerde, şükürler olsun."

Görünüşe göre rahatlamamıştı, beni şöyle bir süzdü, buramı okşadı ve

Orada.

Jenson ona, "Görebildiğim kadarıyla başka bir yarası yok," dedi.

Dax kabaca ona bir bakış bile atmadı. Bakışları bana yapıştı,

Sanki başka tarafa bakarsa

kaybolacakmışım gibi. "Ben

iyiyim," diye ona güvence

verdim.

Burun delikleri alevlendi ve dudaklarını sıkıca kapattı.

Jenson, "Sağlık görevlileri yolda, iyi olduğunuzdan emin olmak için kontrol edebilirler" dedi.

Panik içime işledi. Ambulansa binmeyecektim. *Oradaydım, bunu yaptım, gittiğim de en kötü haberi aldım.*

Dax'ın gömleğini tuttum. "Sadece eve gitmek istiyorum. Eve gidebilir miyiz?" Sesimdeki yalpalamayı *ben* bile duydum.

Yüzü hafifçe yumuşadı. "Sana bir göz attıktan sonra, evet, gidebiliriz."

Kısa bir süre sonra önümde duran Dax bir bardak viski uzattı. "İç bunu."

Kanepeye yerleştim, uzandım ve aldım. "Teşekkürler."

Dürüst olmak gerekirse, sarılmayı tercih ederdim. Ama ben bankta otururken önümde çömeldiği o andan beri bana dokunmamıştı.

Sağlık görevlileri kafamdaki kesiği temizleyip kelebek dikiş atarken yanımdan ayrılmamıştı. Polisler ortaya çıkıp -Lowe hariç- bana sorular sorduğunda da yakınımnda kalmıştı. Ama ondan sonra mesafesini korudu.

Soğuk ya da duyarsız olduğundan değildi. Sadece o kadar kızgındı ki kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Gözlerindeki intikamcı parıltıdan, çenesindeki gerginlikten, omuzlarının sert duruşundan ve ses tonundaki zoraki sakinlikten anlaşıyordu.

Thaddeus'u avucunun içine aldığında tam olarak ne yapacağını planladığını neredeyse *görebiliyordum*. Hayalinde canlandırdığı karanlık fantezileri neredeyse *görebiliyordum*. Gözlerinin derinliklerindeki sadist vaatlerin küçük titreşimlerini algılayabiliyordum.

Dax onun doğasındaki şiddet yanıyla ilgili beni defalarca uyarmıştı. Zihinsel olarak bunun var olduğunu biliyordum. Ama ancak şimdi gerçek yüzünü görebiliyordum. Birine yumruk atmak ister gibi değil, onu sopayla öldürmek ister gibi görünüyordu. Öldüreceğine inandığımdan değil, sadece bu durumda basit bir dayak onun için yeterli olmazdı.

Gerçekten de, Thaddeus'un bu gece çarptığı benim arabam olmasaydı bile basit bir dayakla yetineceğinden şüpheliydim. Dax geçmişte iki kez ona kendini toparlamasını ya da sonuçlarına katlanmasını söylemişti. O pislik bu uyarıları dikkate almamış, kadere meydan okumuştı ve şimdi *boku yemişti*.

Viskimi yudumladım ve sonra göğsüme saplanan acıyla irkildim. Ovuşturdum. "Acıyor."

"Emniyet kemeri sağ olsun," dedi Dax, sesi hâlâ doğal olmayan bir şekilde sakindi, bardağı benden alırken.

"Evet. Yarın canım çok yanacak." Kamçı tam bir kaltaktı. "Umarım aynı şey Thaddeus için de söylenebilir." O pislik bunu hak ediyordu.

"Babasıyla telefonda konuştum," dedi Dax, bardağı masaya koyarken. "Adam berbat durumda. Hayatı boyunca oğluna karşı bu kadar hoşgörölü davrandığı için kendisine kızgın. Başka birinin yaralanmasına neden olduğu için Thaddeus'a kızgın. Oğullarının alkol sorunu olduğunu kabul etmeyi reddettiği için karısına kızgın. Ama aynı zamanda Thaddeus'a bunu ödeteceğimi bildiği için de çok üzgün."

"Senden Thaddeus'un üzerine fazla gitmemeni mi istedi?"

"Evet. Sanki bunu kabul edecekmişim gibi." Dax'in sert bakışları yırtıcı bir odaklanmayla yüzümde gezindi. "Seni öldürebilirdi." Sesi alçaktı. Sertti. Öfkeliydi.

Sözlerinin altında yatan karanlık intikam vaadi ensemde küçük bir ürpertinin dans etmesine neden oldu.

"O bok çuvalı bunu umursamayacaktır." Boynunu kırıştırdı. "Arabasıyla seninkine çarptığı için üzülecek ama sadece benim için kim olduğun için. Sonuçlarıyla yüzleşmek istemeyecektir." Duraklayan Dax gergin omuzlarını geriye attı. "Ama yüzleşecek."

Onu öfke içinde görmekten nefret ederek yanımdaki koltuğu okşadım. "Gel buraya otur," diye ses tonuma yatıştırıcı bir not ekleyerek davet ettim.

Kaşlarından biri buyurgan bir şekilde yukarı kalktı. "Beni sakinleştirme şansın olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu. Hayır, *alay etti*. "Bu yakın zamanda olmayacak."

Evet, o kadarını hissetmiştim. Elini tutmak için uzandım ama bana attığı sert bakış karşısında durdum.

"Yapma," diye homurdandı.

İç çekerek elimi bıraktım. Ona neyin bulaştığını biliyordum. Daha önce de birini kaybetmişti. Onun için onun kadar önemli olmayabilirdim ama beni de kaybetseydi büyük bir darbe olacak kadar önemsiyordu.

Geri adım attı. "Yatağa gitmelisin. Birazdan sana katılacağım. bir süre."

Hayır, yapmazdı. Onun niyeti, kendi Öfkesi yatışmıştı. Anlıyordum ama yalnız kalmasını istemiyordum. İçgüdülerim bana gerçekten ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını söylüyordu.

Tabii ki... bunu ona söylemenin bana bir faydası olmazdı. Alınır ve kaşlarını çatardı. Bu yüzden ona başka bir şey söylemeliydim; aynı derecede doğru olan bir şey. "Eğer buna gülersen canını yakarım ama şu anda yalnız kalmak istemiyorum. İstersen bana yapışkan ve zayıf de ama benimle kalmana ihtiyacım var."

Bakışlarındaki buz kırıldı ve uzun bir nefes aldı. "İyi bir yerde değilim."

Dudağımı ısırdım. "Ben de öyle."

Bir nefes daha çekti; bu seferki daha uzun, daha derindi ve göğsünü genişletiyordu.

Sertçe hareket ederek yanıma oturdu. Sonra beklenmedik bir şey yaptı: Beni nazıkçe kendine çekti, bir elini saçlarıma gömdü ve boynumun yan tarafını avuçladı.

Onun içinde eridim ve bir elimi göğsüne koydum. Aramıza sessizlik çöktü. Rahat değildi. Gergin, ağır ve yoğun bir duyguydu. Ben de sessizliği bozdum ve şöyle dedim: "Daha önce bir kaza geçirmişt看. Bir otoyol kazası. Bir araba yığının vardı."

Dudakları yara almamış şakağını sıyırdı. "Biliyorum, duydum. Brooks nasıl olduğun konusunda beni bilgilendirdi."

Oh. Bunu bilmiyordum. "Başka bir kazada olmanın bana geri dönüşler yaşatacağını düşünmüştüm ama yaşatmadı. Belki de ilki çok farklı ve çok daha kötü olduğu içindir. Çok sayıda insan yaralanmıştı. Bir araba alev aldı. Bir diğeri bir kamyon ile bir SUV arasında sıkışmıştı, bu yüzden içindeki insanlar dışarı çıkamadı."

Duraklayarak dudaklarımı yaladım. "Arabamdan çıkabildim. Ancak ayağa kalktığımda görebildim."

"Neyi gördün?"

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Pantolonum neden bu kadar ıslaktı?" Gömleğini yumrukladım, beni altına çekmeye çalışan ıstıraptan boğulacakmışım gibi hissediyordum. "Kan vardı. Hem de çok fazla."

Dax bana karşı dondu kaldı.

"Ne anlama geldiğini biliyordum ama kendime yanıldığımı söyledim." Yutkundum, göğsümde delice bir baskı oluştu. "Kendime bunu söylemeye devam ettim. Panik yapmamam gerektiği konusunda ısrar ettim. Ama hastanedeki doktorlar taşıdığım bebeğin hayatta olmadığı haberini verdiğinde hiç şaşırmadım."

Dax'in boynumdaki tutuşu sıkılaştı. "Lanet olsun."

"Evet," dedim boğazımdaki kurbağanın etrafında, gömleğini daha sıkı yumruklayarak yükselmeye çalışan hıçkırığı bastırdım.

"Brooks bana bunu söylemedi."

"O bilmiyordu. Hamile olduğumu pek çok kişiye söylememiştim." "Babası kimdi?"

"Sadece bir gecelik bir ilişki. Bebeğin hayatında bir rol oynamakla ilgilenmiyordu."

Dax nefesinin altından bir şeyler mırıldandı. "O zaman o lanet olası bir yer israfı."

"Kazaya neden olan sarhoş sürücü de öyle. Tek bir çizik bile almadan kurtuldu. Thaddeus da muhtemelen öyle yapmıştır."

hızlı bir kaçış yapamazdı." Evren bazen çok boktan olabiliyor.

Dax saçımı okşadı. "Bunu ödeyecek, bebeğim. Onu arayan adamlarım var. Uzun süre saklanamaz."

Saatler boyunca hiçbir şey söylemeden öylece oturduk. Vücudundaki gerginlik acı verici bir yavaşlıkla, geriye çok az bir şey kalana kadar azaldı. Benzer şekilde, havayı geren öfke de giderek *dağıldı* - en azından çoğu. Bir kısmı ise Dax'a kötü bir koku gibi yapışıp kaldı.

Bir noktada, boynumu avuçlayan el yukarı doğru kayd, çenemin üzerinden geçti ve yüzümde gezindi. Parmakları gazlı bezin etrafındaki deride boş boş ve nazikçe gezindi.

"Ben iyiyim," dedim yumuşak bir sesle.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Gömmeyi reddediyorum. sen."

Gracie'yi gömdüğü gibi, diye düşündüm.

Kalbim sıkışarak ona biraz daha sokuldum. "Keşke Buna hiç gerek kalmayacağını söyleyebilirim ama şansım yaver giderse zamanı geldiğinde yaşlı, gri ve buruşuk olacağım. Ve sen de eski karının sonunun geldiğine dair bir telefon alacaksın."

"Eski karım mı?"

"Oh, o zamana kadar süper seksi bir sarışına geçmiş olursun. Kızımız yaşında olacak. Adı da... Bilmiyorum... Candy ya da onun gibi bir şey olacak. Ve sen onun tam bir servet avcısı olduğunu bileceksin, ama o gösterişli göğüsler karşısında çaresiz kalacaksın. Benim sarkık, buruşuk göğüslerim asla onunla yarışamaz."

İçini çekti. "Aklından düzenli olarak cidden tuhaf şeyler geçiyor Addison."

"Bana öyle söylendi."

Eli boynuma döndü ve hafifçe sıktı. "Hiçbir zaman benim eski sevgilim olmayacaksın."

"Candy sana göğüslerini salladığında bile mi?" "O zaman bile."

"Yaşlı kadın nefesim ve ayak bileklerime kadar inen gıdılarım olsa bile mi?" "Ayak bileklerinize kadar mı?" diye tekrarladı, inanamayarak.

"Hey, gıdı ciddi bir iştir."

Ağır bir iç çekiş daha. "Gıdı olsun ya da olmasın, boşanmıyoruz."

"Güzel. Sarkık göğüslerimle seni tokatlamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum." Mağlup bir şekilde yüzünü saçlarıma gömdüğünde neredeyse gülümseyecektim.

"Belki normal bir konuşma yapabiliriz." "Bunu neden yapmak isteyelim ki?"

Bölüm Otuz Beş

"Bana işe gitmeyi düşünmediğini söyle."

Ertesi sabah yatağın başucunda dik otururken telefonumdan Dax'e baktım. Üzerinde sadece eşofmanlarıyla yatağın ayak ucunda durmuş, bana ters ters bakıyordu. Sert.

Banyoda dolaşırken çıkardığı sese uyandım ama o kadar yorgundum ki boynumdaki donuk ağrı ve sertlik olmasa tekrar uykuya dalabilirdim. Evet, beklendiği gibi kamçı darbesi almıştı. Neyse ki ilk geçirdiğim seferki kadar kötü değildi -küçük merhametler falan.

Kaşları soru sorarcasına yukarı kalktığında, ağzımı iki yana büktüm.

"Şey

."

"Hayır," diye araya girdi, ses tonu tartışmaya açık değildi. "Sen evde kalıyorsun

Bunu gerçekleştirmek için üzerine oturmam gerekse bile."

Çok mu dramatik? "Sakin ol, Tanrım." "Gitmeyi düşünmüştüm" diye itiraf ederken boş boş örtüyü çekiştirdim. Elbette araba kullanamazdım ama taksi falan çağırabilirdim. "Ama Sabrina eve gitmem için başımın etini yiyecek ve onunla tartışamayacak kadar yorgunum. Zaten önemli e-postalara falan buradan cevap verebilirim."

Ayrıca, annem, babam ve kardeşlerim de bir ara ziyarete gelmeyi planlıyorlardı. Redwater'da, özellikle de Oakengrove çevresinde haberler hızlı yayıldığı için dün gece onlara kaza haberini mesajla bildirmiştim. Alicia'nın başka türlü Jenson'dan öğreneceği şüphesizdi. Hepsi beni aramış, Thaddeus'a kızdıkları kadar benim için de endişelenmişlerdi.

Dax huysuz bir memnuniyetle homurdandı ve ağrı kesicileri uzattı. "Al bunları."

Komodininin üzerinde duran bir bardak suyun yardımıyla bunu memnuniyetle yaptım.

"Jakuziye dalmak yardımcı olabilir." Ooh, iyi fikir. "Ve şarap."

"Şarap ve ağrı kesiciler birbirine karışmaz," diye hatırlattı bana. Yüzümün düştüğünü hissettim.

"Siktir," diye mırıldandım.

Televizyonun uzaktan kumandasını yanımdaki yatağın üzerine koydu. Bir tıp uzmanının tüm otoritesiyle, "Mümkün olduğunca yatakta kalmalısın," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Oradan buradan yiyecek bulmam gerekeceğini düşünürsek, bu pek de uygun bir seçenek değil."

"Bunu senin için yapacağım."

İki kez göz kırptım. "İşe gitmiyor musun?"

"Hayır. Burada seninle kalıyorum." Ses tonu *açıktı*. "Bana kendi başına iyi olacağını söyleme, Addie. Seni terk etmiyorum. Tartışma bitmiştir."

Karnım döndü. Bu bana ikinci kez "Addie" deyişiydi. İlki ben orgazmın ortasındaiken olmuştu, bu yüzden üzerinde fazla düşünmemiştim. Ve şimdi, şey, şimdi bunun hakkında ne düşüneceğimden -eğer bir şey varsa- emin değildim.

Sertçe yutkundum. "Tamam. "Beni ısırmak zorunda bırakma."

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. "Ama beni ısırman hoşuma gidiyor."

Gözleri karardı. "Biliyorum. Yine de sen iyileşene kadar bunu bir daha yapmayacağım." Şifonyerine doğru ilerledi ve bir tişört çıkardı. "Gidip kahve yapayım ve kahvaltı sipariş edeyim. Sen ne alırsın?"

"Krem peynirli bir simit lütfen." Tişörtünü giydiğinde neredeyse hayal kırıklığı içinde iç çekiyordum. Sadece karın kaslarına bakmak bile ruh halimi düzeltebilirdi.

"Bir saniye içinde döneceğim."

O odadan çıktıktan sonra, hiç de garip olmayan bir şekilde banyoya doğru ilerledim ve işimi yaptım, arada sırada yüzümü buruşturup irkiliyordum. Kamçı tam bir şeytandı.

Yatağıma döndüğümde, izleyecek bir şeyler bulma niyetiyle televizyonu açtım. Dax bir tepsi yemekle döndüğünde, bir filmin birkaç dakikasını izlemiştim.

"Ne izliyorsun?" diye sordu.

"Tamam, hemen uyarıyorum: Bu bir romantik komedi. Ama acıklı ya da duygusal değil.

Hoşuna gidecek."

Yarı yarıya "beni sayma" demesini ve evindeki ofisine gitmesini bekliyordum. Onun yerine benimle kaldı. Evimizi yıktıktan sonra bile

Kahvaltıdan sonra gitmedi ama filmde benim kadar keyif almadığını söyleyebilirim.

Bittiğinde bana baktı. "Duygusal olmadığını söylemiştin."

"Değildi," diye yalan söyledim.

"Ona 'seni seviyorum' hediyesi olarak bir pusula verdi. Gerçi bir pusulanın sevgiyi nasıl ifade etmesi gerektiğini bilmiyorum."

"Nereyi dinlemiyorsun? Ona kızın kuzeyi, güneyi, doğusu ve batısı olduğunu söylüyordu," diye açıkladım. "Onun evi olduğunu. Olmak istediği tek yer. Yaptığı her şeyin onu ona geri götüreceğini söylüyordu."

"Ve sen bunu duygusal bulmuyor musun?"

Başımı eğerek izin verdim, "Tamam, evet, ama aynı zamanda biraz tatlı."

Homurdanması bu konuda ne düşündüğünü açıkça ortaya koydu.

Odayı tekrar boşalttı ama hemen geri döndü - bu sefer elinde dizüstü bilgisayarını. Tek kelime etmeden tekrar yanıma yerleşti ve ... ne yapması gerekiyorsa onu yaptı.

Onun için çok kolay olan kalbim, yakın kalma kararlılığından etkilenerek hülyalı bir iç çekiş yaptı. Ve gerçekten de öyle *yaptı*. Odadan sadece bize yiyecek ve içecek getirmek ya da ön kapıya bakmak için çıkıyordu. Kardeşlerim, büyükannem ve büyükbabam ve Dax'ın erkek kardeşleri şeklinde bir dizi ziyaretçim vardı.

Ebeveynlerimizin her ikisi de garip bir şekilde aynı anda geldiler. Onları yatak odasına yönlendirdi ve iki çift yatağın etrafında toplandı.

Blake bana gülümsedi. "Merhaba tatlım, nasıl hissediyorsun?" "Hiç daha iyi olmamıştım," dedim, sesim kurumuştı.

Dudakları kıvrıldı. "Eminim."

"İyi olduğun için çok rahatladım." Annem yanağıma bir öpücük kondurdu ve bana milyarlarca soru sordu -hap almış mıydım? Aç mıydım? Dikişlerim nasıldı? Arkamda başka bir yastığa ihtiyacım var mıydı? Bu soruların ardı arkası kesilmedi, ta ki sonunda iyi olduğuma ikna olana kadar. "Bu arada Noel ağacına bayıldım," dedi sonra.

Dane ona alaycı bir bakış fırlattı. "Sen yapardın."

Dax onun bakışlarına karşılık verdi. "Yani Viyana tatillerde tekrar altı yaşına giriyor. iyi mi?"

"Daha çok beş gibi," diye yanıtladı babam. Vienna kaşlarını çatı.

"Hey."

Dane saçlarına hızlı bir öpücük kondurmadan önce, "Yanılmıyorum ve bunu sen de biliyorsun," diye ısrar etti. Yüzümü dikkatle inceledi. "Ağrın ne kadar kötü?"

"Ağlamak isteyeceğim kadar kötü değil, bu da var," dedim ona. "Umarım Thaddeus için daha kötüdür."

Dane dikkatini Dax'e kaydırды. "Henüz bulunamadı mı?" diye sordu, sesinde ipeksi bir tehdit vardı.

"Hayır, ama olacak," diye yemin etti Dax.

Yanıma gelen Kensey elimi hafifçe sıktı. "Hepimizin aynı anda burada olması tesadüf değil. Dördümüz bir konuda sohbet ettik ve şimdi senin ne düşündüğünü duymak istiyoruz."

Merakla biraz doğruldum. "Ne?"

Blake'i ve annemle babamı işaret etti. "İkimizin ailesinin de Noel yemeğinde bir araya gelmesinin güzel olacağını düşünüyorduk."

Hafifçe gerilerek Dax ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundum.

Kensey, "Annenle baban, yemek masaları çok büyük olduğu için onların evinde yiyebileceğimizi söyledi," diye devam etti. "Vienna ve ben yemekleri paylaşıyoruz ve ikimizin arasında kesinlikle işe yarayabilir. Ama eğer sen ve Dax katılmayı kabul etmezseniz kalbimiz kırılır. Herkesin masada olmasını istiyoruz yoksa aynı şey olmaz."

Dax içini çekti. "Bil diye söylüyorum, Addison duygusal şantaja cevap vermez. Senin de zaten farkında olduğun gibi ben de öyle."

Kensey pişmanlık duymadan sırtıttı. "Ama geleceksin, değil mi?" Yeniden bana odaklandı. "Gelmek istiyor musun?"

Babama anlamlı bir bakış atarak, "Bu birkaç şeye bağlı," diye cevap verdim.

Dane bunu kaçırmadı. "Ben uslu duracağım. Ollie de öyle. Dax'i asla seveceğimi söylemiyorum-"

"Ondan zaten hoşlanıyorsun," dedim sabırsızlıkla.

"-ama iyi davranacağım," diye söz verdi Dane ve bunda ciddi olduğunu görebiliyordum. Dudaklarını büken Dax bana omuz silkti.

"Sen varsan ben de varım."

O zaman ikimizin ailesi de Noel yemeğini birlikte yiyecek gibi görünüyordu.

Söylemeye gerek yok, ailelerimiz kabul ettiğimiz için çok heyecanlandılar.

Hepimizin böyle bir arada olması düşüncesi beni de heyecanlandırıyordu. Daha da iyisi, babamın Dax'e karşı aptal gibi davranmayı bırakacağının garantisini almıştım. Ve Ollie daha önce ona

karşı dostluğun zirvesinde olduğu için, kardeşimin de bir baş belası olmasından endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Daha sonra, Dax ve ben bir kez daha yalnız kaldığımızda, okumayı bitirdiğim kitabı kapattım ve dedim ki, "Bunun yanlış olduğunu biliyorum - gerçekten, gerçekten, gerçekten yanlış - ama keşke Nina Bowen'ı bir tür yazma koşu bandına bağlayabilseydim, böylece hiç durmadan birbirini ardına kitap çıkarırdı. İnsanlık dışı ve bencilce, evet, ama ne zaman onun romanlarından birini bitirsem kendimi kaybediyorum."

Dudakları seğirdi. "Eğer onlardan sürekli bir akış olsaydı, onun tarzından sıkılırdım."

"Hayır. Hayır, gerçekten yapmazdım. Bu gerçekten imkânsız. Bu-" Çok sert hareket ederek kazara boynumdaki ağrıyı şiddetlendirirken tısladım. "Tanrım, boyun incinmesinden *nefret ediyorum*. En azından birkaç gün daha geçmeyeceğini bilmekten nefret ediyorum. Düzenlediğim ve benim de katılmak istediğim bir dizi etkinlik var ve şimdi katılamayacağım."

"Ekibiniz bunu halledebilir," dedi telefonunda gezinirken.

Huysuz bir hışımla kollarımı kavuşturdum. "Noel günü geldiğinde normale dönmüş olsam iyi olur." Sadece bir hafta kalmıştı.

Bakışlarını telefonundan ayırmadan kalçamı hafifçe sıktı. "O zamana kadar çoğunlukla iyi olursun."

"Son hastalığımdan bu yana hastaya yaklaşımınızın geliştiğini söylemeliyim. Aslında bugün bana çok iyi davrandınız. Berbat bir hasta olduğumu düşünürsek bu olağanüstü bir şey."

Omuz silkti. "Hareketsiz oturmak zorunda bırakılmayı pek sevmiyorsun. Ben de daha iyi değilim, o yüzden anlıyorum."

Bunu "anlaması" iyi oldu, çünkü günler geçtikçe ben de berbat bir hasta oldum. Ve Tanrım, günler acı verici bir yavaşlıkta geçiyor gibiydi. Bekârlık beni daha da huysuzlaştırdı. Ama o evde benimle kaldı ve huysuzluğumu bir şampiyon gibi savuşturdu.

Dördüncü güne kadar tam hareket kabiliyetimi geri kazanamamıştım. Dax ve ben bunu *çok* ihtiyacım olan bir sabah sevişmesiyle kutladık. Kısa bir süre sonra, kahvaltımızın gelmesini beklerken, onu dışarıda takip etmemi istedi; bana bir şey göstermek istediğini söyledi.

Merakla, ön kapıdan çıkarken onu mutlulukla takip ettim. Ve durdum.

Yanına yaklaşarak ona yan gözle baktım. "Nedir bu?" "Neye benziyor?"

Bakışlarımı araba yolundaki büyük nesneye çevirdim. "Görünüşüne göre bir araba."

"Çok dikkatli," dedi kuru bir sesle.

Kıs kıs güldüm. "Her zamanki yerime park ettim."

"Çünkü o senin. Buraya daha önce birini getirdim." Bir elini kaldırdı. "Çok fazla hasar olmadığı için diğer arabayı tamir ettirmekle yetineceğini söylediğini biliyorum. Ama kazadan beri kâbuslar görüyorsun. O kâbuslarda yer almayan bir araba kullanmanı tercih ederdim."

Sertçe yutkundum. "Bunu takdir ediyorum. Takdir ediyorum. Ama bu araba yepyeni." Parlak, şık ve pahalı. "Pahalıya mal olmuş olmalı-"

"Maliyeti büyütme. Biz evliyiz. Benim olan senindir. Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa, onu almanı sağlayacağım- konuşmanın sonu."

Göğsümün yeniden gergin ve sıcak hissetmesine neden oluyordu. "O zaman

."

"Yapma," dedi ve elini cebine atarken sözümü kesti.

Bir el önümde bir dizi anahtar sallandırdı. "Bunlara ihtiyacın olacak."

Elimi etrafına kapattım ve nazıkçe eli n d e n aldım, bir fob takılı olduğunu görmekten memnun oldum.

Bakışları benimkileri aradı. "Araba kullanabilecek misin? Birkaç gün beklemeyi tercih edersen, sana şoförlük yapabilirim."

Kaşlarımın yukarı kalktığını hissettim. "Sanki ben Bayan Daisy'ymişim gibi mi? Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim, söz veriyorum."

"Bu durum değişirse, herhangi bir noktada paniğe kapılırsanız veya kendinizi rahatsız hissederseniz

Ben.

" Onu zayıfça selamladım. "Yapacağım."

Gözleri ikna olmamış bir şekilde benimkilere bakıyordu. "Bana söz ver, Addison." Tanrım, bu pisliğin beni yapış yapış hissettirmeyi bırakması gerekiyordu. "Yemin ederim

Endişelenirsem seni ararım."

Kısa bir memnuniyetle başını salladı.

Yepyeni bebeğimin yanına gidip onu kontrol etmek üzereydim ama yüz ifadesindeki bir şey kaşlarımı çatmama neden oldu. "Ne oldu?"

O Dürttü onun dil içineve içeride . onun

Yanak. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Midem sıkışırken beni villaya geri götürmesine izin verdim. Tanrım, şimdi ne olacak?

Sonunda "Thaddeus bulundu" diye açıklamadan önce kapıyı kapattı.

Anında içimdeki sıkışma çözüldü ve ruh halim bir kez daha aydınlandı. "Anladığım kadarıyla yakında onunla sohbet edeceksin."

"Evet. Ona davranışlarını değiştirmesi gerektiğini söylemem çok önemli. yollar."

"Umalım da bu sefer dinlesin." Çünkü eğer bir dahaki sefer olursa, senaryo çok daha kötü olabilir.

"Beni duyduğundan emin olana kadar yanından ayrılmayacağım."

Thaddeus'un başına geleceğinden şüphelendiğim şeyi düşününce... "Onun için neredeyse üzülüyorum." Neredeyse.

Dax bana dikkatle baktı. "Benden ona merhamet göstermemi istemeyeceksin, değil mi?"

Neredeyse ağızımdan bir *ha çıkacaktı*. "Hayır. Ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yap. Sadece dikkatli ol. Redwater hapishanesinin bir sakini olmanı istemiyorum ve turuncu gerçekten senin rengin değil. Yemin ederim, tutuklanırsan o kadar kızarım ki seni bir kez bile ziyaret edersem şanslı sayılırsın."

Uzun bir süre bana baktı, bakışları herhangi bir orman kedisininki gibi niyetliydi, gözlerinin ardında tam olarak ayırt edemediğim duygular işliyordu. Çok yavaşça başını eğdi ve alnıma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu.

Ne a n l a t m a s ı gerektiğinden emin değildim. Minnettarlık mı? Sevgi mi? İkisi de mi? Hiçbiri mi?

Elimi tutarak başparmağını yüzüklerimin üzerinde gezdirdi.

Dudaklarımı yaladım. "Tamam, belki seni hapishanede ziyaret edebilirim."

Ağzı kanatlandı. "O noktaya gelmeyecek. Ama duyarlılığınızı takdir ediyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

Balo salonunun aynalı duvarının yanında durarak geniş alanı dikkatle taradım. Mümkün olduğunca Noel arifesinde çalışmaktan kaçınırdım. Bu her zaman kolay değildi, çünkü pek çok insan bu özel günde parti vermeyi severdi. Ne yazık ki bu da o yıllardan biriydi.

Aynı zamanda süslü bir kıyafet partisi oldu. Kadınların gelinlik giymesi, erkeklerin de damat kıyafeti giymesi gerekiyordu.

Buna etkinlikte çalışan insanlar da dahildi.

Böylece, gelinliğimin içinde duruyordum. Ve itiraf etmeliyim ki onu tekrar giymek için bir bahanem olması hoşuma gitmişti. Yanımda, Sabrina bu gece için kiraladığı aşırı abartılı, kabarık bir canavarlık giymişti. Gülünç görünüyordu; bunun farkındaydı; bunu benimsemişti.

Saatime baktım. Birkaç saat daha vardı. Eve dönmek için sabırsızlanıyordum ve bunun tek nedeni Dax'in ben gelinliğimi giyerken düğün gecemizi tekrarlamak istediğini belirtmesi değildi. Noel arifesini evde geçirmeyi, rahatlamayı, televizyon izlemeyi ve tüm o tatil cazını severdim.

Eski erkek arkadaşım Beckett da dahil olmak üzere partideki konuklardan birkaçını tanıyordum. Daha önce bana dostça bir gülümseme göndermiş, beni kız arkadaşıyla tanıştırmış, Dax'e selamlarını iletmemi istemiş ve sonra da çekip gitmişti. Ne yazık ki Grayden'la işler bu kadar kolay olmamıştı, o da buradaydı ve benimle göz teması kurmaktan özellikle kaçınıyordu. Sadece bir kez bakışlarımız çarpışmıştı ve yüzü anında huysuz bir ifadeye bürünmüştü.

Sabrina beni dürttü. "Ee, Noel için bana ne aldın?"

Kulaklığımın yerini değiştirerek ona hızlıca bir bakış attım. "Yarın öğreneceksin."

Suratını astı. "Neden şimdi söylemiyorsun?"

"Neden sürprizi bu şekilde bozmayacağımı kabul etmiyorsun?" Ben de karşılık verdim. Her lanet yıl, daha önce ağzımdan baklayı çıkarmam için beni sıkıştırırdı.

C günü geldi.

Bana bir *hmp* attı. "Ne aldın Dax?"

"Muhtemelen etkilenmeyeceği şeyler, ama önemli olanın düşünce olduğunu anladım."

Ağzı kıvrıldı. "Düşünsene... Bu sadece birlikte geçireceğiniz ilk Noel değil, muhtemelen yalnız geçireceğiniz ilk Noel de olacak - gelecek yıl bu zamanlar muhtemelen çok yorgun olacaksın. Şu anda yüzündeki gülümsemeye bayılıyorum."

Bir omzumu silktim. "Gülümsemeyecek ne var ki?"

Sol tarafımızda bir şey dikkatini çekince kendi gülümsemesi de soldu. "Belki de bu," diye cevap verdi.

Bakışlarını takip ederken, Mimi'nin balo salonuna adım atışını görünce dudaklarımın aralanmasını hissettim. "Buraya gelirken ciddi olamaz. Redwater'da bile olmaması gerekiyordu." Dengesiz yürüyüşüne bakılırsa pek de ayık sayılmazdı.

"Evet, öyle. Ve sanırım aradığı kişi sensin." Sabrina alçak sesle küfretti. "Onu buradan olabildiğince çabuk çıkaralım."

İkimiz de kot pantolon ve ince bir kazak giydiği ve kıyafet kurallarına uymadığı için zaten dikkatleri üzerine çeken kadına doğru hızla ilerledik.

Normalde bir güvenlik görevlisi duruma müdahale ederdi, ancak müşterilerimiz etkinlik için herhangi bir talepte bulunmamıştı. Tam o anda, bu durumdan daha fazla rahatsız olamazdım.

Mimi beni görür görmez ağzında bir tutam kendini beğenmişlik barındıran çirkin bir sırıtış belirdi. "Ah, işte buradasın," dedi, sesinde hafif bir bulanıklık vardı.

Ev sahipleri fark etmeden önce onu bu balo salonundan çıkarmam *çok* daha önemli olmasaydı, beni nerede bulacağını nasıl bildiğini sorardım. "Gidip biraz temiz hava almaya ne dersin?"

"Hayır," diye tersledi çocuksu bir surat ifadesiyle. "Ben *burada* konuşmak istiyorum."

Dudaklarımın gerildiğini hissettim. "Eğer zerre kadar sağduyunuz varsa, hemen şimdi gidersiniz."

Kıs kıs güldü ve bana kibirli bir bakış attı. "Neden, yapmazsam ne yapacaksın?"

Sabrina kadına başını salladı. "Addison'a yaklaşıp çok büyük bir hata yaptığını bilmelisin. Dax *çıldır*acak. Durumu daha da kötüleştirme. Sessizce git."

Mimi kavgacı bir tavırla çenesini kaldırdı. "Hmm, hayır."

Tam o sırada Grayden ortaya çıktı. "Mimi, burada ne halt ediyorsun?"

Ona kaşlarını çattı. "Addison'la konuşuyorsun. Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Görünüşe göre yine Dax'ın damarına basıyorsun," diye kestirip attı. "İşleri düzeltmek istediğini sanıyordum."

"Yaptım," diye sızlandı. "Yaptım. Ben sadece... Ben... Biliyor musun? Siktir et onu."

Grayden iç çekerek alnını ovuşturdu. "Eğer terk etmezsen Şu anda kafanızda ne plan varsa, onu sonsuza dek kaybetme riskiyle karşı karşıyasınız."

Homurdandı. "Ne dedin? Hayır. Ben ve Dax... birbirimize bağlıyız." Bağlı mı?

"Neyle?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Kaybettiklerimizden dolayı."

Kulaklığından statik bir ses geldi ve sonra... "Şerif yardımcılarının biriyle birlikte burada, Addie," dedi Megan. "Sana soracakları sorular olduğunu söylüyor. Gitmesini sağlamaya çalıştım ama gitmiyor."

Lowe mu? *İnanılır gibi değil.* Cidden inanılmaz.

Thaddeus için mi burada olduğunu merak ettim. Muhtemelen. Dax'ın dün ona tam olarak nasıl bir adalet uyguladığından emin değildim ama Thaddeus'un durumunun kötü olacağından emindim. Belki de ispiyonlamıştır ya da Lowe sadece Dax'ın sorumlu olduğundan şüpheleniyor olabilirdi.

Durum ne olursa olsun, şerifin beni bir etkinlikte sorgulamaya gelmesinin nedeninin, polisin varlığının şirketimin itibarını zedeleyeceği ve böylece yeğeninin intikamını alacağı olduğuna bahse girerim.

Ciddi bir karmaşanın yaklaştığını hissettim.

Sabrina bana doğru eğildi. "Sen ondan kurtul, ben de Lowe'dan kurtulayım," dedi, belli ki Megan'ı kendi kulaklığından duymuştu.

Grayden benden uzaklaşan Sabrina'ya baktı. "Lowe? Lowe Burada mı?"

İçimi çektim. "Evet. Belki arkadaşımın onu ikna etmesine yardım edebilirsin.

Git." Çünkü şerifin ortaya çıkması Mimi'nin maskaralıklarından *çok* daha fazla dikkat çekecekti. "İkimiz de biliyoruz ki beni *buraya* karına beşlik çakmak için çağırdı." Eski karım. Her neyse.

Grayden içinden bir şeyler mırıldanarak Sabrina'nın peşinden koştu. "Özel bir yere gidelim," diye ısrar ettim Mimi'ye.

Bana huysuz ve inatçı bir bakış fırlattı. "Uh, yapmayalım."

Tanrım bana güç ver. "İki seçeneğin var. Benimle gelirsın ve sonra konuşuruz. Ya da reddedersın ve ben de seni dışarı attırırım. Benim için ikisi de fark etmez." Onu takip etme seçeneğini ona bırakarak yürüdüm. Neyse ki blöfünü gördüğümü anlamayarak beni takip etti.

En yakın oda kadınlar tuvaleti olduğu için, onun hala arkamda olduğunun bilincinde olarak içeri girdim. Tuvaletin boş olduğunu fark edince son kabinin yanında durdum ve yüzümü ona döndüm.

Mimi suratı asık bir şekilde bana bir kez daha baktı. "Düğünde giydiğin elbise bu mu?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Biraz abartılı, değil mi?" diye tersledi. "Ama o zaman... Sanırım arkasında gerçek bir anlam olmayan bir tören için süslenip püslenmenin bir anlamı olmazdı. Değil mi?"

Kafa derim diken diken oldu. Anlaşmayı bir şekilde duymuş muydu? Muhtemelen, ama nasıl olduğunu anlayamadım. "Ne istiyorsun?"

Aynaya dönerek, bulaşmış rujunu siler gibi ağzının kenarını sildi. "Felicity ile ufak tefek bir konuşma yaptım."

Ve parçalar bir araya geldi.

Mimi bir kez daha bana dönerek kollarını kavuşturdu ve sırtıttı.

"Biliyorum." "Neyi biliyorsun?"

"Dax seninle neden evlendi. Sen onunla neden evlendin. Neden başka kimseye vermediği şeyi sana verdi?" Sırtışı bir kademe daha arttı. "Siz ikiniz bir anlaşma yaptınız."

"Bu yüzden mi beni takip etme ve bu partiye gizlice girme zahmetine katlandın? Sırf anlaşmayı öğrendiğini bana bildirmek için mi?"

"Kızım, seni bulmak hiç *zor olmadı*. Bu parti her yıl düzenlenen bir şey, bu yıl sizin şirketinizin düzenlediğini aylar önce duymuştum. Neden geldiğime gelince... hayır, artık karanlıkta olmadığımı söylemek ya da seni *zerre* kadar önemsemeyen bir adamla evlendiğin için ne kadar gülünç duruma düştüğüne gülmek için gelmedim."

Beni gülünç buluyormuş gibi *konuşmuyordu*. Hayır, orada adil bir miktar kin vardı.

"Tatillerde biraz hüzünleniyorum, bu yüzden daha önce Gracie'yle çektiirdiğimiz eski fotoğrafları karıştırıyordum, bir yandan da kafayı bulmaya çalışıyordum." Umutsuzluk yüzünü kapladı ve kendini beğenmişliğin tüm izlerini silip süpürdü. "Onun ve Dax'ın çok mutlu göründükleri bir fotoğrafını buldum. O fotoğrafta, aç, ılık ve diğer şeyler yüzünden... aslında ondan çok bana benziyordu."

Ve Mimi, işler farklı olsaydı, Dax'la birbirlerine aşık bir çift olarak nasıl görünebileceklerini görmüştü.

"Bana onu o kadar mutlu etme şansını hiç vermedi, çünkü mutlu *olmak* istemiyor. Ama biri bunu değiştirebilirdi. Belki ben değil, hayır, ama biri." Gözleri benimkilere parladı. "*Sen* buna engel oluyorsun. Onu sana bağlayarak, o gelecek şansını elinden aldın. Ve lanet olsun, bunu düşündükçe çıldırıyorum."

Bu kadın söz konusu olduğunda sabrım tükendiği için homurdandım. "Böyle bir geleceği ondan aldığım için kızgın değilsin. Senden aldığım için kızgınsın. Sen böyle görüyorsun, çünkü böyle görmek istiyorsun. O zaman kendine, neden sana asla bağlanmayacağının suçlusunun *ben olduğumu* söyleyebilirsin; neden ikinizin Gracie'yle olduğu gibi aşık bir çift olarak görüldüğünüz bir fotoğrafınız asla olmayacak. Böylesi daha az acıtıyor, değil mi?"

"Ama bu *seni* incitmiyor, değil mi? Sana bağlanma sebebinin seni umursamaması olması umurunda *değil*. Onun hayatında boşa zaman harcıyorsun."

"Ve sen de seni asla istemeyecek bir adamın etrafında dolanarak zamanını boşa harcıyorsun." Bunu ne zaman kafasına sokacaktı? "Bu gece yanlış kişiye geldin. Konuşman gereken kişi Dax, çünkü eminim aklındaki soru şu... Madem umursamadığı biriyle evlenmeye niyetliydi, neden sadece *seninle evlenmedi*?"

Yüzü kızardı. "Siktir git!" diye bağırdı. "Siktir! Sen!"

Kapı birkaç santim açıldı ve odaya birkaç ses süzüldü. *Lowe. Sabrina. Grayden. Megan. Tanımadığım bir erkek sesi.*

Dişlerimi sıktım. *Oh, Tanrı aşkına.*

Önce Lowe girdi, omzunun üzerinden Grayden'la konuşuyordu. Hayır, onunla *tartıştıyordu*. Grayden benim "avukat sesi" dediğim bir sesle konuşuyor ve şerifi gitmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Lowe yapmadı.

Onun yerine tuvaleti taradı, gözleri bana takılınca parladı. "İşte buradasın." Benden Mimi'ye baktı. "Birinin bağırdığını duyduğumu biliyordum."

Onu bize getirdiği için o sürtüğü sikeyim.

O ve Grayden tartışmaya devam ederken Sabrina bana özür dileyen bir bakış fırlattı ve "Dax'i aradım, yolda," diye mırıldandı.

Güzel. Bu sahneyi sadece birkaç kelimeyle, yani tehditle bitirebilirdi. Kulaklığımı kullanarak ona "Git onu bekle." dedim. Birinin ona bizi nerede bulacağını söylemesi gerekiyordu. "Megan kaleyi korusun."

Her iki kadın da parti misafirlerinin hiçbir şey duymaması için kapıyı arkalarından kapatarak ortadan kayboldu.

Dikkatimi tekrar odadaki diğerlerine çevirerek iç çektim.

Bu muhtemelen pembe dizi anı olarak adlandırılacak bir andı. Yani, bir kadınlar tuvaletinde duruyordum... gelinlik giyiyordum... kocama göz koyan bir kadın tarafından sırtıyordum... eski erkek arkadaşım ve yerel şerif birkaç metre ötede tartışırken.

Hayatımda daha garip şeyler olmadığından değil. Özellikle de geçen yıl. Ne de olsa her gün kendinizi yedek bir evlilik anlaşmasının parçası olarak eski bir sevgiliye yasal olarak bağlamıyorsunuz.

Mimi'ye baktım. "Yakında tekrar konuşuruz." Elimi Mimi'ye doğru salladım.

Kapı.

Hâlâ sırttan esmer kadın kollarını kavuşturdu ve başını salladı.

Çene hizasındaki katlarını yüzünün etrafında dans ettiren bir fiske. "Kalmayı tercih ederim. Bu eğlenceli olabilir gibi görünüyor."

Tanrım, bir noktada o sürtüğü kesmem gerekiyordu.

Şimdilik dikkatimi tekrar tartışmakta olan iki adama yönelttim. Bir şerif yardımcısı olaya karışmamaya niyetli görünerek onları izliyordu - çoğu polis kocamın kötü tarafına geçmekten kaçınırdı ve bu küçük sahne onu kesinlikle kızdıracaktı.

"Buraya sadece ona bazı sorular sormaya geldim Grayden," diye ısrar etti şerif, iri yumruklarını kalçalarına dayamıştı. "Bir avukata ihtiyacı yok. Ve eğer *olsaydı*, onun için bir avukat olarak hareket edemezsiniz - geçmiş geçmişiniz göz önüne alındığında bu bir çıkar çatışması olurdu."

"Gitmiyorum Lowe," dedi Grayden, kendini tam boyuna getirip şerifin birkaç santim üzerine yerleştirirken çenesini inatçı bir şekilde yukarı doğru eğdi.

Lowe'un çelimsiz yüzünde öfke dalgaları belirdi. "Seni burada istemeyebileceği hiç aklına geldi mi? İkiniz arasında yaşananları göz önünde bulundurduğumda, istemezse onu suçlayamam."

Grayden'in ela gözlerinde benim algılayamayacağım kadar hızlı bir duygu titreşimi belirdi. "Addison'ı gitmemi istemesi için manipüle etmeye çalışıyorsan, işe yaramayacak. Yasal temsilcisi olmadan konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

"Daha önce de söylediğim gibi, buna ihtiyacı yok, sadece ona birkaç soru sormak istiyorum."

"Devam et," diye davet etti Grayden, ses tonu arkaya yatırdığı kısa kahverengi saçları kadar yumuşaktı. "Ama sen bunu yaparken ben burada olacağım."

Lowe'un bakışları daraldı. "Nefret ettiği bir kadını savunduğunu duyduğunda yeğenimin ne hissedeceğini sanıyorsun? Felicity'nin duyguları senin için hiç önemli mi?"

"Buradan çıkmam için beni suçluluk duygusuna sürükleyemezsin."

"Addison'a daha önce de sırtını dönmüştün. Ne fark eder ki?"

Bel altı vuruş. Yine de doğru. Bir zamanlar, Grayden'in eski karısına geri döndüğünde bana verdiği her sözü tutmadığını hatırlatmak canımı yakabilirdi. Ama şimdi? Şimdi onu düşündüğümde hiçbir şey hissetmiyordum; ne pişmanlık, ne üzüntü, ne de öfke.

Lowe burnunu çekti. "Acaba gerçekten kimi koruyorsun? Onu mu, yoksa Dax Mercier'i mi? Eski dostun hakkında onu ait olduğu hapis haneye gönderecek bir şeyler söylemesinden mi korkuyorsun?"

Grayden'in gözleri şerifin elindeki manilla dosyaya kaydı. "Dax'in bununla bir ilgisi olduğunu bilmiyorsun."

"Her yerinde onun adı yazıyor." Lowe arkasını döndü ve dosyadan bir şey çıkardı. Elinde tutarken bir fotoğraf olduğunu fark ettim.

Lanet olsun. Resimdeki adam fena dayak yemişti. "Söyleyin bana, Bayan Mercier, eğer birisi

Bunu sevdiklerinizden birine yaptınız mı?" diye sordu Lowe. "Sence ailesi nasıl hissediyordur? Kocanızın yaptıklarının yanına kâr kalması gerektiğine gerçekten inanıyor musunuz?"

İnandığım şey, adamın bunu kendi başına getirdiği idi. "Kurban suçlu olarak Dax'i mi işaret etti?" Grayden araya girdi.

Lowe'un yüzü gerildi. "Hayır." Kolunu yanına indirdi. "Hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyor. Ama korku onu sessiz tutuyor." Lowe başını bana doğru eğdi. "Seni sessiz tutan da bu mu? Yoksa umursamıyor musun?"

Ona bakarken yüz ifademi nötr tuttum, gerçekten ispiyonlayacağımı düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Lowe, "Adaleti engellemek ciddi bir suçtur, biliyorsunuz," diye uyardı.

Ben.

"Polisin zamanını boşa harcamak da öyle," diye araya girdi Grayden.

"Bu aslında

ne-" Kapı menteşe gıcirtısıyla açılınca sözünü kesti.

Uzun boylu, takım elbiseli, tanıdık bir figür içeri girdi. *Dax*. Uyumsuz bakışları öfkeyle parlayarak bana kilitlendi ve tepeden tırnağa hızlı bir kontrolden geçirdi. İyi olduğumdan emin olduktan sonra odanın geri kalanını içti. Gözleri kısa bir süreliğine Mimi'ye kaydı - sırtışı kayboldu- ve sonra yırtıcı bir odaklanmayla Lowe'a dikildi.

Dax soğukkanlılıkla kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Karımı neden taciz ettiğini söylemek ister misin?" diye sordu, kadifemsi ses tonunda ölümcül bir nota vardı.

Şerif geniş omuzlarını dikleştirdi. "Onu bir suçtan dolayı sorgulamak taciz sayılmaz." Tekrar fotoğrafı kaldırdı.

Dax'ın yüz ifadesi onu incelerken en ufak bir değişikliğe uğramadı. Sonra boş gözlerle şerife baktı.

Lowe'un ağzı açık kaldı. "Bunu şahsen yapmadıysan, adamlarından birine yaptırmışsındır," diye onayladı. "Her iki durumda da sorumlu sensin."

Grayden boğazını temizledi. "Kurbanın kimsenin adını vermediğini kendiniz söylediniz. Bay Merc-"

"Kanıtı ihtiyacım yok," diye tersledi şerif. "Bu Dax kokuyor. İntikam almak istedi ve aldı. Bu onun tarzı."

İfadesi hâlâ anlaşılmasız olan Dax, ondan yardımcısına baktı. "Artık gidebilirsiniz."

Yardımcının hemen kapıya yönelmesi karşısında neredeyse homurdanacaktım.

Lowe ise çenesini öne doğru uzattı. "Beni dışarı atamazsınız. Sorgulamam bitmedi-"

"Eğer mesele sadece bir polis meselesini soruşturmak olsaydı, Addison'ı burada, yönettiği bir etkinlikte aramazdınız," dedi Dax, sözlerinde tedirginlik vardı. "Bu senin otoriteni kullanarak onun zincirlerini koparman ve şirketi için sorun yaratman. Bu kadar basit. Ve ben buna

müsamaha göstermeyeceğim."

Lowe'un burun delikleri alevlendi. "Yasaların üstünde değilsin, Mercier.

."

"Sana karşı sabrımı hızla kaybediyorum," diye bitirdi Dax, yüzü sertleşiyor. "Beni daha fazla zorlamamı gerçekten istemezsin. Tabii seninle ilgili *bazı şeylerin ortaya çıkmasını* istemiyorsan. Karın Cumartesi poker gecelerinin aslında poker gecesi olmadığını duymak isteyebilir, her ne kadar biraz 'dürtme' söz konusu olsa da."

Lowe'un yüzünün kızardığını görünce içten içe gülümsedim. Düşmanlarının sırlarını ortaya çıkarmaya özen gösteren Dax'ın kendisiyle ilgili bir şeyler bildiğini tahmin etmeliydi.

"Hâlâ buradasın. Nedenini anlamakta zorlanıyorum." Dax dudaklarını büzdü. "Belki de karını şimdi ve burada aramamı tercih edersin."

Yüzü müthiş bir öfkeye dönüşen Lowe, parmağını ona doğru uzattı. "Bu iş daha bitmedi."

"O zaman evliliğiniz yakında olacak," dedi Dax kesin bir ifadeyle. Mavi bir çizgiyle küfreden Lowe hışımla dışarı çıktı.

Grayden bana acı dolu bir bakış attıktan sonra Mimi'ye döndü. "Hadi, gidelim."

Onu görmezden gelerek gergin bir şekilde dudaklarını yaladı ve Dax'a odaklandı. "Anlaşmadan haberim var."

"Sen." Dax bunu bir soru olarak ifade etmemişti. Daha çok sıkılmış bir ifadeydi. Bana doğru ilerledi, gözleri yüzümde geziniyordu. "İyi misin?"

Kulaklığımı çıkararak iç çektim. "Evet. Sadece sinirlendim."

Mimi ona, "Bana anlaşmadan bahsetmek yerine neden bu kadar ketum davrandığın hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Biz arkadaşız. Neredeyse aileyiz."

Homurdandım. Koşullar farklı olsaydı, Dax bir gün onun kayınbiraderi olabilirdi, ama onu ailesi olarak görmüyordu. Bunu hepimiz biliyorduk.

"Mimi," diye kıırttı Grayden, "gitme vakti geldi."

Yine onu tamamen görmezden geldi. "Bazı çılgınca şeyler yaptın, Dax," dedi sırtarak ve başını inanmazlıkla sallayarak, "ama temelde yedekte tuttuğun bir kadınla evlenmek? Bu çok saçma."

Gözleri çakmaktaşına dönerek ona ters ters baktı. "Asıl saçma olan buraya gelmeye cüret etmen. Addison'dan uzak durman gerektiğini biliyorsun. Yine de buradasın."

Gözlerini devirdi. "Demek son konuştuğumuzda söylediklerim yüzünden canı yanmış. Çok önemli bir şey değil."

Sanki söyledikleri bir *şey değilmiş* gibi mi? Gerçek dışı.

Bakışları buz kesti. "Yaptığın şeyi önemsizleştirmeye çalışma." Kelimeler sessizdi. Derin. Öfke damlıyordu. "Söylediğin şeyler evliliğimi mahvetmiş olabilir."

"Bu bir *evlilik* değil," diye tersledi. "Bir anlaşma yaptınız ve ona sadık kaldınız. Hepsi bu." Burnunu çekerek başka tarafa baktı. "Aslında böyle bir şey olduğunu tahmin etmeliydim. Duygusuz bir birliktelik elbette sana çok yakışırdı."

"Mimi," diye araya girdi Grayden, gözlerinde bir yalvarış vardı. "Yapma bunu. Sen ve ben buradan çıkıp gidelim."

"Neden?" diye sordu, ona doğru dönerek. "Neden sessiz kalmak zorundayım? Bu durumdan en az benim kadar nefret ettiğini ikimiz de biliyorken neden gitmek istiyorsun? *Onu gözünü kırpmadan* geri alırsın eğer-"

"Yeter," diye ısırdı Dax, biraz duygusuz bir bakışla onu kıştırarak. "Dışarı. İkiniz de."

Mimi yumruklarını sıkarak ona döndü. "Ama ben-" Adam bir kolunu havaya kaldırdığında konuşmayı kesti.

"Bunu duymak istemiyorum," dedi Dax. "Hiçbir şey hakkında söyleyeceklerini duymakla ilgilenmiyorum. Seninle ilgili sınırlarımı resmen aştım ve hayatımdan çıkmanı istiyorum."

Mimi bembeyaz kesildi. "Bunu kastetmiyorsun," diye nefes aldı.

"Sana şans verdim. Çok fazla. Bu benim hatamdı ve bunun bedelini Addison'a ödetiyordun. Artık yeter. Seninle işim bitti."

Yavaşça geri çekildi, yüz ifadesi yaralıydı. "Bunu bana nasıl söylersin?"

"Çok kolay. Benimle sevişmeye başladığında işi kolaylaştırmıştın. karım."

"Sanki taktığı yüzüğün bir anlamı varmış gibi," diye alay etti Mimi. saf küçümseme ile kaplanmış. "O senin için yedek plandan başka bir şey değil." "İşte burada yanıyorsun."

"*Saçmalık*," diye alay etti.

"Saçmalık yok," dedi, sesi ciddiye. "Saf gerçek."

Mimi ona "*hadi*" der gibi baktı. "Yarın seni terk etse, bu senin radarına bile takılmaz."

"Addison hiçbir yere gitmiyor. Asla. Buna izin vermem."

"Oh, *lütfe*n. Kadınların çekip gitmesi seni zerre kadar rahatsız etmiyor. *Bu kadınla* evlenmiş olabilirsin ama bunu ona değer verdiği için yapmadın."

Evet. Ne yazık ki haksız da değildi.

Mimi her heceye acı bir ifade katarak, "Sahip olduğun ve asla gerçekten umursamayacağın tek kadın Gracie," diye ekledi. "Hiç kimse senin için onun kadar önemli olmayacak."

"Bir z a m a n l a r , " diye başladı Dax, "seninle aynı fikirde olurdum. Ama şimdi değil."

Gerildim. *Geri çekil*.

Mimi birkaç saniye boyunca sadece ona baktı. "Sen... Az önce ne yaptın ne diyorsun?"

Benim sorum da buydu.

Dax kendini tekrar etmedi. Onun bakışlarını tuttu, kendi ayık ve gözlerini kırpmadan. O gözlerin derinliklerindeki kararlılık nabzımı hızlandırdı.

İçinden zayıf, gergin bir kıkırdama çıktı. "Doğru," diye mırıldandı, tüm kuşkuculuğuyla.

Yine tek kelime etmedi, yüzündeki değişmez ifadenin onun adına konuşmasına izin verdi.

Yüzündeki belli belirsiz eğlence azalmaya başladı. Alaycı bir gülümsemeye zorladı ama çabucak soldu. "Onun senin için bir şey ifade ettiğine inanmayacağım."

"Yapmalısın," dedi ona. "Gerçek şu ki o başıma gelen en iyi şey."

Aval aval ona baktım, kalbim kaburgalarıma o kadar sert çarpıyordu ki kemiklerin protesto için gıcırdamadığına şaşırdım.

Yüzünün çizgilerine hayal kırıklığı yerleşen Mimi bir adım daha geri çekildi. "Hayır," diye homurdandı, kesin bir ifadeyle. "Buna inanmıyorum."

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bu onu gerçek dışı yapmaz."

Başını sert ve hızlı bir şekilde salladı. "Yalan söylüyorsun." Manik bakışlarını üzerime dikti. "Bütün bunları beni incitmek için söylüyor, değil mi?"

Aklıma gelmişken, büyük ihtimalle. Ne de olsa, Dax onu iddialarına ikna edebilirse muhtemelen bir daha dönmemek üzere ortadan kaybolacaktı. Dax'ın istediğini elde etmek için hilekâr olmak gibi bir sorunu yoktu.

"Hepsi bu, değil mi?" diye itti.

Dişlerimi alt dudağıma gömüp bakışlarımı ona çevirdim. Bana bakmıyordu. Ya da ona. Dikkati cebinden usulca çıkardığı nesnenin üzerindeydi.

Kızın görmesi için yukarı kaldırdı. "Belki bu soruna cevap olur."

Yüzü buruştu. "Ne...?" Elinde tuttuğu şeyi nihayet *görmüş gibi görüldüğünde sözünü yarıda kesti*. Ve tuttuğu şey nefesimi kesmişti.

Bana baktı. "Noel hediyelerinden biri. Sabrina aradığında tam bakmak için sunum kutusundan çıkarmıştım ki cebime attım ve doğruca buraya geldim."

İçime çekerken titrek bir nefes bıraktı beni. Bu bir pusulaydı. Birlikte izlediğimiz duygusal filmdeki pusulanın neredeyse aynısı olan altın bir pusula. Bu da demek oluyordu ki... bu da demek oluyordu ki... bu herif beni seviyordu.

Sertçe yutkundum, boğazım ağrıyordu. "Kahretsin, Dax, bir kızın hislerine nasıl vuracağını biliyorsun."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı ama Mimi miyavlayınca gülümsemesi dondu. Belki filmi izlemişti, belki de bunca zamandır kaybettiği bir savaş verdiğinin farkına varmaya başlamıştı, emin değildim.

Onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Niyetim seni incitmek değil. Sadece hayatına devam edebilmen için gerçeklerle yüzleşmeni istiyorum. Addison olmasaydı bile asla bir 'ben ve sen' olmazdı. Ama bir Addison var ve başka hiç kimsenin olmadığı bir şekilde benim."

Kalbim acıyla sıkıştı ama en iyi şekilde. Sadece ne söylediği değil, nasıl bu kadar rahat ve gerçekçi konuştuğuydu; tamamen gariplik veya utanç eksikliği ile.

"Hayır, Mimi, kafanı sallama," diye devam etti, pusulayı cebine koyarken. "Bunu omuz silkerek geçiştirme ve kendine yalan söylediğimi söyleme. Söylediklerimi dinle: Addison benim için o. Onu seviyorum. Sevmediğim bir gün bile olmayacak."

Siktir, ağlayabilirim.

Görünüşe göre o da öyle. Ben bir canavar değildim, bu yüzden evet, onun için üzüldüm. Ama onun reddetmelerini, *ilgilenmiyorum* sinyallerini görmezden gelmiş ve baskıyı sürdürmüştü... böylece onu köşeye sıkıştırmıştı. Şimdi tek gerçek seçeneği, eğer *sonunda* ona ulaşmak istiyorsa, nazik olmak için zalim olmaktı.

"Ama Gracie'yi seviyordun," diye mırıldandı. "Nasıl olur da Gracie'nin yerine

."

"Onu olumsuz bir şekilde kullanarak anısına hakaret *etmeyin*. Bu," diye uyardı, sesi ipeksi bir tehlikeydi. "Kendimi suçlu hissetmemi sağlamak için onu değiştirdiğimi ima etme. Bu hem boktan hem de anlamsız."

Üst dudağı titredi. "Başka birini sevdiğin için kendini en ufak bir şekilde bile kötü hissetmiyor musun?" Son üç kelimeyi söylerken neredeyse boğulacaktı.

"Neden yapayım ki? Gracie bunu bana çok görmezdi."

Mimi bir kahkaha attı. "Ah, kendini onun mükemmel bir yaratık olduğuna inandırmayı seviyorsun." Başını iki yana salladı, ağzının kenarında zalim bir kıvrım vardı. "Değildi. Senin kıymetli Gracie'n hakkında bir şeyler biliyorum."

İç çekti. "Eğer bu onun arkadaşı Hartman'la ilgiliyse, ben de öyle."

Mimi dondu kaldı ve uzun süre aptal aptal ona baktı. "Biliyor musun?" diye nefes aldı. "Ama... sen hiçbir şey söylemedin."

"Sen de öyle."

Hartman da kimdi? Grayden'a baktığımda onun da aynı derecede şaşkın olduğunu gördüm.

Görünüşe bakılırsa Grayden onun şok halinden faydalanarak nazikçe kolunu yakaladı. "Hadi, Mimi."

Yüzündeki şaşkın ifadeye rağmen, adam onu kapıya götürürken ona karşı koymadı. Kapıyı ardına kadar açtı ama sonra durdu. Benden Dax'e baktı,

Sertçe yutkundu, gözleri acıyordu. Bakışlarında başka bir şey daha vardı: teslimiyet. Hızlıca başını salladı ve ona tuvaletlerden çıkarken eşlik etti.

Uzun bir nefes üfleyerek Dax'e döndüm. "Bu çok yoğundu." Dişlerimi alt dudağıma hafifçe geçirdim. "Ve sen bana duygusal bir pusula aldın."

Ağzı yukarı doğru eğildi. "Sana duygusal bir pusula aldım." "Beni seviyorsun," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum," diye onayladı. Bakışlarımı kendi bakışlarına hapsederek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Ve sen de beni seviyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama bunu bilmemen gerekiyordu."

Dudakları biraz daha yukarı kalktı. "Kendini ele verdin."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Ne zaman?"

"Thaddeus arabana çarptıktan sonra sana geldiğimde. Bunu gözlerinde gördüm. Ve aynı şeyi hissettiğimi fark ettim."

"Hiçbir şey söylemedin."

"İlk başta Thaddeus'a çok kızmıştım. Sonra Noel günü sana söylemeye karar verdim. Biraz daha terlemenin seni öldürmeyeceğini düşündüm."

Bön bön baktım. "Tam bir pisliksin."

Alçak bir kıkırdama göğsünü titretti. "Ben de öyle duydum." Ağzıma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu. "Bunu gerçekten inkâr edemem." Ellerini yüzümden saçlarıma doğru uzattı ve yüz ifademi incelerken saçlarımı yolumdan çekti. "O sahneden sonra iyi misin?"

Derin bir nefes aldım. "Evet. Hiçbirinin bize daha fazla sorun çıkaracağını sanmıyorum. Lowe bile, tehdidine rağmen. İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin ama Hartman kim?"

Dax iç çekerek saçlarımı yavaşça bıraktı. "Ölü bir insanın eşyalarını karıştırmak zor olabilir. Daha da zor olanı, sizden sakladıkları bir şeyi keşfetmektir. Gracie'nin internette bir arkadaşı vardı, gerçek hayatta hiç tanışmadığı biri. Her gün konuşuyorlardı. Ona güveniyordu. Onunla biraz flört etti."

İrkildim. "Kahretsin."

"Farklı bir kimlik kullanıyordu, bu da bekâr olduğunu iddia edebileceği anlamına geliyordu," diye devam etti, sesi dikkat çekici derecede düzgün, ifadesi de aynı derecede nötrdü. "Ve öyle de yaptı. Buluşmaktan bahsediyorlardı ama o hep son dakikada bahaneler uyduruyordu."

İçimde sıcak ve pürüzlü, koruyucu bir kızgınlık kabardı. "Onların mesajları ..."

"Cinsel içerikli mi? Hayır. Müstehcen fotoğraf alışverişinde bulunmadılar ya da hafif flört dışında bir şey yapmadılar. 'Seni seviyorum' da yoktu."

Durumu daha iyi hale getirmese de en azından böyle bir şey vardı.

"Bence onun için bu sadece biraz eğlenceydi. Heyecan. Ve belki de onun yerine benim hızımda ilerlemekte ısrar ettiğim için benden intikam almanın bir yolu."

Bu onu kabul edilebilir yapmadı. En azından benim kitabımda.

"Özür dilerim." Omuz silkmekle yetindi ama ben onun bunu atlattığına inanmadım. Nasıl olur da

Ol

ma

k

mi?

"Kimseye söyledin mi?"

"Hayır. Ne anlamı var ki? Bu onların hafızasını renklendirir ve onu algılayışını. Bunu yapmaya gerek görmedim. Derin, karanlık, korkunç bir sırrı da yoktu."

Bu benim gözümde korkunçtu, çünkü bu bir tür ihanetti. Yeterince acı çekmemiş miydi?

Tanrım, bu onun güven sorunlarını on kat artırmış olmalıydı. "Sence Mimi bunu nereden biliyordu?"

"Belki Gracie ona 'arkadaşından' bahsetmiştir, kim bilir? Mimi'nin bu konuda bana hiçbir şey söylememesine şaşırmadım. Kız kardeşini hayattan daha çok severdi. Son derece yakındılar. Onu bu şekilde otobüsün altına atmazdı. Yakın zamana kadar bilmediğim bir şeyler olduğunu ima etmeye bile başlamamıştı."

Acaba Mimi Gracie'nin sırrını sakladığı için kızmaya mı başlamıştı, belki de uzun zaman önce onu ikizine karşı kışkırtsaydı şimdi benimle değil de *Mimi'yle* evli olabileceğini düşünüyordu.

"Sanırım beni yeterince 'belki de Gracie'yi sandığın kadar iyi tanı mıyordun' yorumlarıyla dürtüklerse, bana anlatması için ona baskı yapacağımı düşündü. Böylece itiraf ettiği için kendini o kadar da suçlu hissetmeyecekti."

Muhtemelen. "Hartman'ın başına gelenleri öğrenmek senin için bir şok olmuş olmalı."

"Düşündüğünüz kadar değil. Ben güvenen bir insan değilim. Hayatta karşınıza çıkan insanların sizi hayal kırıklığına uğratmasını ya da kazıklamasını bekleyerek yürüdüğünüzde, bu tür şeyler sizi o kadar etkilemiyor."

Olabilir.

Dax çenemi kavradı ve başparmağını çenemde gezdirdi. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Bana kazık atmadın. Güvenimi bir kez bile kırmadın." Yüzünü benimkine doğru eğdi. "Ve beni seviyorsun."

Elimi bileğine doladım. "Evet, biliyorum." Brooks'un haklı olduğunu şimdi anlıyordum. Lake'i sevmiştim ve onunla mutlu olabilirdim ama hayatımın aşkı o değildi. Hayır, o Dax'ti. Onunla hissettiğim memnuniyet... daha önce başka biriyle hissettiğim her şeyden daha fazlaydı.

"Bu durumla ilgili beni kızdıran tek şey, bir keresinde aptalca gitmene izin vermiş olmam. Bunu yapmamalıydım."

Yine de neden yaptığını anlıyordum. O zamanlar şimdi olduğundan daha da içine kapanıktı. Muhtemelen çocukluğunda yaşadığı ihanetlerin ve diğer şeylerin acısı hala taze olduğu içindi. Bunların üstesinden gelme, öfkesini sindirme ve ne kadar zayıf olursa olsun güvenme yeteneğini geliştirme şansı olmamıştı.

Gözlerinde bir yoğunluk parladı. "Bir daha gitmene izin vermeyeceğim."

Gülümsedim. "Güzel. Çünkü ben de gitmene izin vermeyeceğim."

Otuz Yedinci Bölüm

Geriye uzanarak bir elimi yatak başlığına koydum ve Dax'in pompalayan dilini sürmeye başladım. Ama sonra yavaşça geri çekti ve yarığımı yalamaya devam etti. Bıkkınlıkla inledim, damarlarımda fokurdayan şampanya gibi uğuldayan sinirli bir ihtiyaç vardı.

Vücudunu benimkinin üzerine indirdiğini, taş gibi sert aletini amıma yerleştirdiğini hissederek uyanmıştım. Bunda yeni bir şey yoktu - uyandığımda içime girerek beni hazırlıksız yakalamayı severdi ve ben de bunu yapmasını severdim. Ama Dax sabah şipşaklarının hayranı olsa da, bunun Noel sabahına kadar uzanmadığı ortaya çıktı.

Hızlı ve sert bir sevişme olmamıştı - dün gecedan farklı olarak, banyodan kırmızı, Noel temalı bir oyuncak bebekle çıkmıştım.

Hayır, bu sabah bunun yerine kendine özgü şehvetli işkencesini uygulamaya koyulmuştu.

Vücudumdan aşağıya, amıma doğru ilerlerken, ağzı çok fazla sıyırma, öpme, sıyırma ve emme yaptı. Dahası, elleri çok fazla kalıplama, okşama, sürtünme ve sıkma yaptı.

Kısacası, her cinsel düğmeye bastı, bastı ve fiske vurdu. vardı.

Daha sonra kalçalarımın üzerine attığı kolu şimdi beni aşağıda tutarken ziyafet çekti. Kibarlığı, tıpkı dokunuşlarındaki sertlik gibi inişli çıkışlıydı. Ama... biraz fazla kibarlık vardı.

Dilinin her fiskesi tüy gibi hafif bir alaydı. Dilinin her kısıtışı neredeyse hiç acıtmıyordu. Parmağının amıma her dalışı, beni hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sığdı.

O da bunu biliyordu.

Artık çaresizliğin yaşayan, nefes alan bir tezahürüydüm ve her parçam aşırı hassaslaşmıştı - beynim, tenim, duyularım, özüm.

İşim bitmişti. *Bitmişti*. Daha fazla dayanamadım.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokup çekiştirdim. "İçime gir." Bir tıslamayla, dişleri cezalandırıcı bir ısırıkla iç uyluğuma batarken sıçradım.

Dili karıncalanan iz üzerinde gezinirken, bakışları benimkine çarptı, erkek sahiplenmesiyle damgalandı. "Henüz değil."

Yumuşak telleri inatla tekrar çektim. "*Sik beni*."

Dax sert bir bakışla beni kısırdı. "Hayır, ağzıma boşalana kadar durmayacağım," dedi, sesi ham cinsel güçle kaplıydı - beni her seferinde perçinleyen bir vokal büyüü. "Uslu ol ve kabul et, yoksa bu iş çok daha yavaş ilerler."

Saçındaki tutuşumu hafiflettim. "En azından bir çentik at."

"Sen boşalmak üzere olana kadar olmaz."

"Neden?" Kulağa bu kadar mızımızca gelmesinden gurur duymuyordum.

Dili klitorisimi okşadı. "Çünkü beklemek seni daha da sertleştirecek. O yüzden sana söylediğim gibi davran."

Yumuşak yalamalar, ısırıklar ve dilinin sık darbeleriyle bana işkence etmeye devam etti. Daha sonra, hiçbir karşılık beklemeden verişini ve verişini takdir edecektim; her zamankinden daha sert boşalmamı sağlamak için bu kadar yatırım yapma şeklini. Ama şu anda -karnımda yavaş yavaş yükselen, kaynayan gerilim durmaksızın sürünüp kasılırken- sadece ona vurmak istiyordum.

O muhteşem dilin darbeleri ve darbeleri arasında, mırıldanılan övgü sözleri aşırı ısınmış etimin üzerinde dalgalanıyor ve hislere katkıda bulunuyordu. Tekrar ve tekrar, beni hemen becermesini istedim. Tekrar ve tekrar, beni görmezden geldi.

Bunun yerine, ya ince havanın ya da dilinin ucunun etrafında sıkılıp spazm geçirirken amımı harap etmeye devam etti. *Ugh*.

Tanrım, bu noktada duyularım birbirine *bağlanmıştı*. Dahası, tenim çok sıcaktı ve zihnim uğradığı kimyasal saldırı nedeniyle bulanık hissediyordu.

Süzülmeye, sürüklenmeye, başka bir zihinsel yere batmaya başladım. Ama sonra bunun gerçekleştiğini hissettim; gerginliğin biraz daha arttığını hissettim, serbest bırakılmamın yakınlarda bir yerde gezindiğini hissettim.

Onu kovaladım, ağzına doğru eğildim ve inilti üstüne inilti çıkardım. Orgazm gittikçe yaklaşıyordu ama hâlâ çok uzaktaydı. Saçlarını sıkıca kavradım ve çarşafı pençeledim, her nefesim çiğ ve düzensiz geliyordu.

"Bırakma zamanı," diye fısıldadı Dax, mırıldandığı her kelimedede

iddialı bir ifade vardı. "Hadi, bunu yapabilirsin."

Serbest kalışım daha da yaklaştı ve iç duvarlarımın aşırı ısınmasına neden oldu. İçimdeki ve dışımdaki her kas gerildi. Gevşedi. Titredi. Sıkıştı. İlk dalga zirveye doğru ulaşmaya başladı-

"İşte böyle, bırak. Şimdi." Klitorisimi emdi ve iki parmağını içime soktu.

Lanet olası patladım. Patladım. Yükseldim. Etrafımdaki dünyaya dair tüm hislerimi kaybettim.

Mutluluktan uçarken gözlerim kapandı, dişleri çenemi ısırana kadar vücudumda gezindiğinin farkında bile değildim.

"Bana gözlerini ver, Addison."

Gözlerimi açtım, bakışlarındaki erimiş yoğunlukla nefesim kesildi. Bir elini dizimin altından geçirip bacağıma yukarı kaldırırken bakışları beni esir aldı. Aletin kalın başını kıvrımlarımın arasından geçirirken boşta kalan bacağıma onun etrafında kıvırdım.

Sonra içime itti. Sadece bir santim. En ufak bir santim.

Ellerimi geniş omuzlarına koydum, havadaki değişimi *hissettim*; *ondaki değişimi*. Sıcak, tembel havasının solduğunu ve soğuduğunu hissettim... sadece gözlerinde yanan elektrik yüklü bir cinsel saldırganlıkla yer değiştirdi.

Yutkundum. "Bana bu şekilde bakmaya devam edersen bayılabilirim."

Dudakları yukarı kalktı ama bakışlarındaki karanlık parıltı kaybolmadı. "Bayılırsan seni yine de beceririm." Kalçalarını ileri doğru savurdu, sikini *öyle derinlere* soktu ki.

Sonra bana saldırdı, ihtiyacının tüm derinliğini açığa çıkardı, sahip olduğum son soğukkanlılık parçasını yaktı.

Yumuşak, iniltili pantolonlar çıkararak, elimi sırtından aşağı kaydardım ve kıcını kavradım, tırnaklarımı kadınsı bir taleple kazdım. Boynuma doğru hırslayarak beni daha sert, acımasızca ele geçirdi.

Hava inilti, homurtular, hırıltılar ve etin kaygan ete çarpmasıyla çınılıyordu. Şimdiden ikinci bir orgazm giderek güç topluyor, daha fazlasını, daha hızlısını, daha sertini arzulamama neden oluyordu.

Baldırlarımla onu daha derine çektim, tuttum, tırmaladım, iki insanın olabileceği kadar yakın olmamıza rağmen onu daha yakına çekmeye çalıştım.

Kulağıma homurdandı. "Etrafta dolaşmayı seviyorum, sen yanımdasın, bu amın tamamen benim olduğunu biliyorum. *Sen* benimsin, Addie."

Sahiplenici kelimeler kemiklerime işledi ve kanımda şarkı söyledi.
"Ve sen benimsin."

İçime öyle şiddetli girmeye başladı ki, yatak başlığı duvara çarptı. Peki ya içimde toplanan güç? Ayak parmaklarımı kıvırdı, bacaklarımı kabarttı, göbeğime doğru fırladı ve lanet bir volkan gibi patladı.

Çılgılık attım. Kasıldım. Kemerli. Ona pençe attım.

"Siktir," diye homurdandı. Üç acımasız itişten sonra patladı.

Bacağımı bıraktı ve yüzünü boğazıma gömerek üzerime yığıldı. Beni eziyor olmasını umursamadan zayıf bir şekilde uzuvlarımı onun etrafında kıvırdım. Sonsuz dakikalar boyunca titreyerek ve nefes nefese yattık.

Ciğerlerimin yanması nihayet durduğunda, "Ne kadar da mutlu bir Noel oldu," dedim. Dudaklarının boynuma doğru kıvrıldığını hissettim. "Başka bir not olarak, sikini sigortalattığımızda ağzını da sigortalatmamız gerekiyor."

"Hmm, sen öyle diyorsan." Başını kaldırarak bakışlarını -o kadar imrenerek ve sahiplenerek- yüzümde gezdirdi, her ayrıntıyı özümsemi. "Asla unutma" derken parmaklarının uçları çenemin kıvrımlarında usulca geziniyordu.

O zaman aklıma dün gece yatakta yan yana uzanmış, birbirimize bakarken yaptığımız kısa konuşma geldi...

"Hissettiklerini içgüdüsel olarak paylaşan biri olmadığımı biliyorsun, bu yüzden ilişkilerdeki insanların duymaktan hoşlandığı tatlı şeyleri düzenli olarak söylemeyeceğimi bileceksin," demişti.

"Tatlı bok mu?" Eğlenerek yankıladım.

"Sana şimdi ve burada söyleyeceğim, benim için senden daha önemli bir şey yok. Sen her şeyimsin. İhtiyacım olan her şey küçük bir pakette. Seni seviyorum, Addison Mercier. Bu asla değişmeyecek. Tek bir saniye bile. Bunu asla unutma."

Ve evet, boğazım düğümlenmişti ve bu yüzden sadece dışarı çıkabildim: *"Seni daha çok seviyorum."* Daha sonra ona daha aşk dolu bir beyanda bulunmaya çalıştım, ama beni sert bir öpücükle durdurdu ve sonra beni olağanüstü sert bir şekilde becerdi, bu yüzden bunu sık sık yapmaya karar verdim.

Şimdi ona bakarak parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Bu yedek evlilik anlaşmasını önerdiğim için çok mutluyum."

Kendi burnuyla burnuma fiske vurdu. "Yine de senin için gelirdim." "Ve ben yine de evet derdim, anlaşma olsun ya da olmasın."

"Biliyorum."

Kıkırdadım. "Ne küstahlık ama." Başımı eğdim, karnımdaki heyecan alev alev yanıyordu. "Hediyelerinizi açmaya hazır mısınız?"

"Elbette."

Oturma odasındaki kanepeye yerleştüğümüzde, önce hediyelerimi ona verdim - kol düğmeleri, tasarım bir kol saati, özel kolonyası, en sevdiği viskiden bir şişe ve yeni bir vintage içki dolabı, çünkü diğeri Gypsy'nin izniyle hurdaya dönmüştü. Hediye koleksiyonu bana sadece muhteşem gülümsemeler değil, aynı zamanda ayak parmaklarımı kıvrandıran derin ve kalıcı bir öpücük de kazandırdı.

Daha sonra hediyelerimi uzattı; sadece altın pusula değil, aynı zamanda pırlanta bir kolye ve ona uygun küpeler, en sevdiğim lüks çikolatalardan oluşan kocaman bir kutu, yeni bir tablet -diğeri kısa süre önce düşürmüştüm, ekranı çatlamıştı- ve henüz yayınlanmamış romanların imzalı özel baskılarından oluşan bir seçki. Bunlardan biri Nina Bowen tarafından yazılmıştı ve paketini açarken biraz ciyaklamış olabilirim.

"İkincisi kesinlikle en sevdiğin hediye, değil mi?" Bu bir soru değildi; bilmiş bir yorumdu.

Omuz silktim, ciltli kitabı kendime doğru çektim. "Ne diyebilirim ki? Onu seviyorum." Ağzında gizli bir gülümseme belirdiğinde gözlerimi kıstım. "Ne zaman ondan bahsetsem yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. Ne oluyor?" Mırıldanarak ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bir sır bilmek ister misin?"

"Tabii ki."

"Bunu kendine saklamalısın."

"Tamamdır." Kitabı masanın üzerine koydum ve tüm dikkatimi ona verdim. "Anlat bana."

"Nina Bowen ismi bir takma isimdir. Yazarın gerçek adı aslında Kensey Mercier'dir."

Çok şaşırmıştım, aval aval baktım. "*Annen* Nina Bowen mı? Yok artık!" Gülümsedi. "Evet."

"Benimle taşak geçiyorsun," diye nefes aldım. "Bu doğru," diye ısrar etti, kıkırdayarak.

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Dövmesine övgüler yağdırdığım ve Nina Bowen'ı sevmekle ilgili o yorumu yaptığım zaman yüzündeki ifadeyi hatırlayınca yanaklarımın kızardığını hissettim. *Oh,*

Tanrım. "Kitaplarına kafayı taktığımı ona söylemedin, *değil mi?*"

Sırıttı. "Tabii ki var."

Ellerimi yanan yüzüme vurarak utanç içinde inledim.

Göğsünde bir başka gürültülü kıkırdama titreşti. "En sevdiğin yazarlardan biri olduğu için gururu okşandı."

Bunu sindirmeye çalışırken başımı salladım ve ellerimi kucağıma bıraktım. "Onunla ilk tanıştığımda Nina olduğunu bilmemem iyi bir şey. Tüm konuşmamız boyunca tam bir aptal gibi tökezleyebilirdim." Kendimi biraz paniklemiş hissederek sordum: "Akşam yemeğinde onunla nasıl yüzleşeceğim? Ona ne söyleyeceğim?"

"Bu sadece bir fikir, ama onunla her zaman yaptığın gibi normal bir şekilde konuşabilirsin," diye espri yaptı.

"Evet, öyle bir şey olmayacak. Sonuna kadar fangirl olacağım." Göğsünü dürttüm. "Bunu benden sakladığına inanamıyorum. Bunu telafi etmelisin."

"Yapmalı mıyım? Nasıl?"

"Ne giyeceğimi seçmeyi neden sevdiğini söyleyerek." Ama muhtemelen bu cevabı sırf eğlence olsun diye saklayacaktır-

"Seni işaretlemenin bir yolu sanırım," diye açıkladı hafifçe omuz silkerek, bu kadar kolay cevap vererek beni şok etti. Parmak uçlarını boğazımda gezdirdi ve ekledi: "Eğer seni bütün gün göremeyeceksem, en azından evden benim seçtiğim bir şey giyerek çıkacaksın; bu bana seni damgalamak gibi geliyor."

"Yani bu bir sahiplik meselesi," diye düşündüm.

"Evet." Alt dudağımla ısırıldı. "Ve beni memnun etmek istemen hoşuma gidiyor. Çok az şey beni etkiliyor."

Hah. Konuşkan bir ruh hali içinde görüldüğü için, "Bir sorum daha var: Eğer seninle evlenmeyi kabul etmemiş olsaydım, kime sorardın?" Cevabını beklerken içimde düğümler oluştu.

Dax'in gözleri saçlarımı okşarken elinin izlediği yolu takip etti. "Aklımda başka biri yoktu."

Tek bir düğüm kayıp gitti. "Ama biriyle anlaşmak zorundaydınız, yani kesinlikle ... komik olan ne?"

Bakışlarındaki kahkahayla çeneme bir kez dokundu. "Bazen beni gerçekten sandığın kadar iyi tanıyıp tanımadığını merak ediyorum."

Burnumun kıvrıldığını hissettim. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, benim 'uzlaşmayacağımı' çok iyi bilmen gerektiği anlamına geliyor. Eğer hayır deseydin, seninle uğraşmaya devam eder ve fikrini değiştirmek için ne gerekiyorsa yapardım. İnsanları kendi düşünce tarzıma ikna etmekte iyiyimdir. Eninde sonunda kabul edecektin."

Kendini beğenmiş cevabı kaşlarımı çatarken karnımdaki diğer düğümlerin de çözülmesine neden oldu. "Bunu inkâr bile edemem."

"Yalan söylemiş olursun." Ağzıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Kahve?"

Başımı salladım. "Kahve."

Kanepeyi itip odadan çıkarken, bakışlarımın yeni Nina Bowen romanıma geri döndüğünü hissettim ve zihinsel dengem adına onun annesi değilmiş gibi davranmaya karar verdim. Kapağı altın varak ve koyu maviyle çok güzeldi-

"Tanrı aşkına."

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. "Ne oldu?" Koridordan mutfığa doğru yöneldim. Yanında durduğumda "Kırmadın mı?" diye mırıldandım. Ölü hayvana bakarken zorlukla yutkundum. "Bunu bir Noel hediyesi olarak düşün."

Dax bana göz kırptı. "Noel hediyesi mi?"

"Gypsy sadece tatil havasına girmeye çalışıyor."

"Ölü sincaplar ne zamandan beri hediye sayılıyor?"

"Vahşi doğanın kanunları bizimkilerden farklıdır. Bunu biliyorsun."

Dudakları düzleşti. "Bildiğim tek şey, öldürdüklerinin giderek büyüdüğü.

Kızgınlığı artıyor."

Evet, sayılır. "En azından kafası var."

"Bir bacağı kayıp. Muhtemelen onu yemiştir diye düşünüyorum." İçimi çektim. "Onun hakkında en kötüsünü düşünmekte ısrar ediyorsun."

"O kedide çok yanlış bir şeyler olduğunu düşünmekte ısrar ediyorum."

Çenemi kaldırdım. "Bu durumun, onun sana sokulmasına ya da kucağına oturmasına izin vermene asla engel olmadığını tekrar belirtmek isterim."

Başını umursamaz bir şekilde salladı. "Benim için kahve makinesini hazırlamayı bitir. Ben sincaptan kurtulacağım. Umalım da anne olmasın, yoksa onun için ağlayan minik, savunmasız ve aç bebekler olacak."

İnledim. "Böyle şeyler söyleme, kalbimi yerinden oynatıyor - Tanrım, sen bir hıyarsın," diye homurdandım dudaklarının yukarı doğru

eğildiğini gördüğümde.

"Bu her zaman bilmediğin bir şey değil. Şimdi şu işi bitirelim. Gitmemize çok az kaldı ve ben seninle sevişmek istiyorum.

"Bizden önce duşa gir."

Daha sonra ailemizin masasında yanımda otururken Alicia beni dürttü ve "Babam az önce gülümsedi" dedi.

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Bilmiyorum ama bu kitaplara geçecek bir olay. Kocanıza g l msemeſi, *vay canına*."

Bekle, *Dax'e* gülümsemiş miydi?  kiliye baktım ve onları son yarım saattir olduğu gibi oldukça dostça konuşurken buldum. Sanki eski arkadaşlarımlış gibiydiler. Sanki Dane'in onu vurmakla tehdit ettiği bir an hiç olmamış gibi.

Masadaki diğer herkes de aynı şekilde soğukkanlıydı ve her iki aile de iyi kaynaşıyordu. Ollie ve Caelan bir konuda derin bir tartışmaya dalmışlardı. Karşılıklı oturan Harri ve Drey sohbet ediyorlardı. Dax'in ailesi, annem, Marleigh ve Raven birbirlerine yüksek sesle müstehcen Noel krakeri fıkraları okuyarak gülüyorlardı.

Bu noktada hepimiz yemeğimizi bitirmiştik ve Tanrım, ben şişmenin * tesindeydim*. Açıkçası biri karnıma dokunsa patlayacağımı düşünüyordum. Görünüşe göre, Kensey'in izniyle hepimizi ölmeye değer bir tatlı bekliyordu. Davenport ve Mercier'lerin gelecekte daha fazla yemek için bir araya gelmelerini umuyorum      yemekler harikaydı ve herkesin bu kadar iyi anlaştığını görmek kalbimi ısıttı.

Dax elini kalçama koyarak beni düşüncelerimden kopardı. "Neden yanaklarını şişiriyorsun?"

"     tıka basa doluyum," diye cevap verdim. "Hey, az önce babamla kanka gibi sohbet ettiğinizi fark ettim. Ve sen onun sana iyi davranmasının mümkün olmadığını söyledin. Ne kadar ş phecisin."

"İyi olmayacağını söylemedim. Benden asla hoşlanmayacağını söyledim. Ve sevmeyecek."

Bir elimi  ııptım. "Her neyse. Gözlerini dikip bakmıyor. Bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum."

Dax bana doğru eğilerek fısıldadı, "Meraktan soruyorum, bir noktada annemle göz teması kuracak mısınız?"

"Hayır," dedim aynı sessizlikle. "Yüzümün kızarmaması ve kitapları hakkında ürkütücü bir sapık gibi konuşmamam için kendime güvenmiyorum. Gülümsemeyi kes. Hiç komik değil."

Sırıtişını küçültme zahmetine girmedi. "En yakın tuvalet nerede?"

Ona yolu tarif ettim ve sonra odadan çıkarken utanmadan kışını süzdüm.

Elimde olmadan biraz hülyalı bir iç geçirdim.

Kesinlikle epik bir kıştı.

Alicia beni izleyerek hafifçe kış kış güldü. "Bu kız gibi iç çekişin için sana bok atardım ama bu kadar seksi bir erkeği tavlamiş olsaydım muhtemelen ben de kendimi beğenmiş olurum. Bu arada kolyene bayıldım."

Hafifçe parmakladım, ağzımın düğümlendiğini hissettim. "Bu bir hediye

Dax."

"Hmm, konu mücevher olunca iyi bir zevki olduğu kesin. Başka ne yaptı

Seni yakaladı mı?"

"Sevdiğim romantik komedideki gibi altın bir pusula da dahil olmak üzere birkaç şey."

Alicia'nın dudakları bu cümlemin anlamının farkına varmasıyla aralandı. "Yüzündeki ışıltılı ifadeye bakılırsa, duygularının karşılık bulup bulmadığını sormama gerek yok sanırım."

İşıldadım. "Hayır, değilsin."

Beni incelerken yüz ifadesi yumuşadı. "Mutlusun."

"Öyleyim." Omzuna kendi omzumla vurdum. "Bu kadar mutlu olmanı istiyorum."

"Kimse şu anda senin kadar mutlu olabilir mi bilmiyorum." Gözleri kısıldı. "Hamile misin?"

"Hayır. En azından henüz değil. Ama birkaç ay içinde bebek sahibi olmayı denemeye başlayacağız. Asıl planımız buydu."

Şampanya kadehini kaldırdı. "Seni bu kadar çabuk paylaşmak ister mi bilmiyorum. Planı biraz değiştirmeyi önerirse şaşırmayın. Ve işte şimdi geliyor."

Yavaş ve seksi adımlarla odaya geri dönüşünü izledim. Yanımdaki koltuğuna tekrar otururken bana belli belirsiz, orantısız bir gülümseme verdi.

"İyi misin?"

"Daha iyi olamazdı," diye cevap

verdim. "Sen mi?" Eğildi. "Beni
seviyor musun?"

Gülümsedim. "Evet."
"O zaman ben
iyiyim."

Sonsöz

Daxton

Bir ay sonra

Addison'ın koltukta oturmuş yeğenini kucaklayışını izleyen Dax, kalçasını kapı pervazına dayadı. Marleigh, Alicia ve Harri yarım saat önce, Addison'ın ailesinin her üyesinin üzerine titrediği ve bir prens gibi davrandığı on günlük bebek Hudson'la birlikte gelmişlerdi.

Onu bebeği kucaklarken, yüzü saf bir sevinçle dolup taşarken gören Dax göğsünde bir sıcaklık hissetti. Onunla evlenmeden önce de çocuk istemişti. Ama şimdi bu farklı bir "isteme" türüydü. Çünkü şimdi sadece çocuk sahibi olmakla ilgili değildi, *Addison'la birlikte çocuk sahibi olmakla ilgiliydi*. Hamilelik yolculuğu hakkında, karnının bebeğiyle şiştiğini görmek hakkında, Hudson'a yaptığı gibi onları tutmasını izlemek hakkında.

"Şu anda aklından neler geçtiğini sormama gerek yok," dedi yanındaki Jag, onu düşüncelere daldığı yerden çekip çıkararak.

Dax ona hızlı bir bakış attı. "Seninkinden ne geçtiğini sormama gerek yok." Dikkati başka bir yerdeyken Jag'ı Alicia'ya gizlice bakarken yakalamıştı ve bunun tersi de geçerliydi.

Jag'ın çenesi sertleşti. "Bırak onu."

Dax omuz silkti. "Kendini istediğin şeyden mahrum etmek istiyorsan, bu senin bileceğin iş." Ama bu Dax'ın tarzı değildi; bu yüzden Addison'ı kendisiyle evlenmeye ikna etmek için yola çıkmıştı ve başarısız olacağını düşünmek istemiyordu.

Genelde hoşlandığı bir tip değildi ama on yıldan uzun bir süre önce onu ilk gördüğünde dikkatini çekmişti. Kızın yaydığı o kayıtsız, ulaşılmaz havaydı. Bir odaya girdiğinde kimsenin ona bakıp bakmadığını merak etmiyordu; bir erkeğin dikkatini çekmek için tasarlanmış tek bir hareket bile yapmıyordu - yapmacıklık, maske, gösteriş, oyun yoktu.

Ve ona sahip olmaya kararlıydı.

Böylece onu elde etmişti, bu kadar sahiplenici olacağına dair hiçbir fikri yoktu; kaçamakları sona erdiğinde ve o uzaklaştığında sahipleniciliğin azalmayacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ve bir gün yedek evlilik anlaşmalarını yerine getireceklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

Yıllar önce anlaşmayı kabul ederken ciddi olmasına rağmen, bu konuda harekete geçmeyi hiç düşünmemişti; işin bu noktaya geleceğini tahmin etmemişti. O otuz yaşına gelmeden önce ikisinin de kişisel yaşam hedeflerine ulaşmış olacaklarına inanıyordu. Yine de, derin, gerçek, uzun vadeli bir ilişkiyi yürütme umudunu yitirene kadar bu anlaşmayı ciddi olarak düşünmemişti.

"Onu seviyorsun," dedi Jag.

"Evet," diye itiraf etti Dax.

"Hiç şaşırmadım. Siz ikiniz uyuyorsunuz." Jag'ın bakışları Addison'a kaydı. "Ondan hoşlanıyorum.

Pek çok insanı sevmem. Ama ondan hoşlanıyorum." "Sevilmeyecek bir şey yok."

Jag ağzını açarak ona alaycı bir bakış attı. "Dostum, çok derine inmiş, değil mi?"

"Kene gibi." Kural olarak, Dax insanlara yakınlaşmazdı - amaçlı değildi, sadece içgüdüsel. Bu yüzden onu önemsemeye başlamayı beklemiyordu. Belki zamanla ona karşı sıcak bir saygı hissedebileceğini düşünmüştü ama hepsi bu kadardı.

Ancak Lowe'a onun için yalan söylediğinde -hiç tereddüt etmeden, tedirginlik duymadan, suçluluk hissetmeden- başının belada olduğunu anlamıştı. Çünkü bunu yaparken ve sonrasında Dax'a söylediği şeylerle, ona ailesi dışında çok az insanın sahip olduğu bir şeyi hissettirmişti: Kabul edilmiş.

Bu çok basit bir şeydi ama hayatında pek karşılaştığı bir şey değildi. Pek çok insan onu onaylamamış, yargılamış, ona güvenmemiş, onu yanlış anlamış, onu değiştirmeye çalışmış, ondan en kötüsünü beklemişti. Ona sahte mazeret verdiği gün, bunların hiçbirinin Addison için geçerli olmadığını fark etmişti.

Ne olursa olsun, onun yanında kalmıştı. Henüz hak etmemiş olsa bile ona sadakatini göstermişti. Onun anlattıklarını asla göz ardı etmemiş ya da bir başkasının anlattıklarına onunkilerden daha fazla güvenmemişti. Ona o kadar çok güveniyordu ki, sadece onu güvende tutma isteği ve yeteneğine değil, aynı zamanda sadakatinin kapsamına ve dürüstlüğüne sağlamlığına

da.

Dahası, onun kim ve ne olduğundan başka bir şey olmasını hiç istememişti.

"Senin adına sevindim," diye devam etti Jag. "Buna izin vereceğinden emin değildim. Gracie'ye olan sadakatin yüzünden Addison'ın çekilmesine karşı çıkabileceğini düşünmüştüm. Yapmadığına sevindim. Senin adına sevinecektir ve sanırım Addison'ı da sevecektir. Senin için onu sever."

"İsterdi." Çoğunlukla sıcak ve yumuşak olan Gracie, Addison'la sahip olduğu şeye sahip olmasını isterdi. Dürüst olmak gerekirse, başka kimseyle, Gracie'nin kendisiyle bile yaşamadığı bir şeydi bu.

Addison'a aşık olması, Gracie'nin onu sevmesine rağmen, onu o kadar da kabullenemediği gerçeğiyle yüzleşmesini sağladı. Onu kınamamış ya da değiştirmeye çalışmamış olsa da, sık sık tüm işlerini meşru hale getirmesi için başının etini yemiş, ona "daha fazlası olabileceğini" söylemişti.

İyi niyetliydi, bunu biliyordu. Bunu bir iltifat olarak söylediğini anlamıştı. Ama insanların ondan daha fazlasını ve daha farklısını *beklediği* lanet olası yıllardan sonra, bu hiç de iyi hissettirmemişti.

Yine de Gracie'yi sevmişti. Hayat onları ayırmasaydı onunla mutlu olabilirdi. Ama doğrusu, onunla Addison'la olduğu kadar mutlu olabileceğine inanmıyordu.

"Mimi'den haber aldın mı?" diye sordu Jag.

Dax başını yavaşça salladı. "Ve bunu beklemiyorum. Sonunda geçen ay o partide ona ulaşabildim. Duyduklarından nefret etti. Şimdi benden bile nefret ediyor olabilir."

"Boktan bir durum. Ama eğer senden nefret etmesi hayatına devam etmesinin tek yoluysa, belki de en iyisi budur." Jag durakladı. "Felicity ve Grayden'in ön bahçesinde bir 'Satılık' tabelası gördüm."

"Bunu duymuştum." Caelan bundan bahsetmişti.

Jag'ın dudakları tekrar kıvrıldı. "Eminim taşınacaklarını duyunca kalbin kırılmamıştır."

Hiç de bile. "Ne kadar çabuk giderlerse o kadar iyi. Tekrar nüksedeceklerinden ve karıma tekrar sorun çıkarmaya başlayacaklarından endişelenmeme gerek kalmayacak."

Jag başını salladı. "Blaise genel olarak başını öne eğmiş gibi görünüyor, yani söylediğin her neyse... bir etkisi oldu. Etkilediğin insanlardan bahsetmişken, Drey bana Thaddeus'un rehabilitasyonda olduğunu söyledi. Sanırım bu sizin etkiniz diyebiliriz."

Dax homurdandı. "Yardım istemesi için onu şiddetle teşvik ettim."

"Buna ihtiyacı var, yoksa başka birinin yaralanmasına neden olabilir,

belki de daha kötü."

Dax, Lowe'un Thaddeus'u suç duyurusunda bulunmaya zorlayabileceğini düşünmüştü ama şerif buna zahmet etmemişti. Aslında ne Dax ne de -daha da önemlisi- Addison Lowe'dan başka bir şey duymamıştı. Dax'ın bağlantılarına göre, şerif geri çekilmeyi seçmişti. Hıyarın tekiydi ama Lowe çiğneyebileceğinden fazlasını ısırma alışkanlığı olan ya da karısının kendisinden boşanmasını isteyen bir hıyar değildi.

Addison ve akrabaları ayağa kalkarken Dax doğruldu, her biri diğerinin yakında onları tekrar göreceğine dair söz verdi.

Jag ona, "Ben de çıkıyorum," dedi. "Yapacak işlerim var."

Dax başını sallayarak ona ön kapıya kadar eşlik etti. "Kendine iyi bak."

"Sen de," diye huysuzca karşılık verdi Jag bisikletine doğru yürümeye başlamadan önce. Onun araba yolundan kaybolmasından birkaç dakika sonra Addison akrabalarına ön kapıya kadar rehberlik etmeye başladı. Vedalaştıktan ve yeğeninin başına birkaç yumuşak öpücük kondurduktan sonra onları uğurladı ve arabaları yola çıkana kadar kapıyı kapatmadı.

Dax'e dönerek ona gülümsedi. "Hudson dünyanın en şirin bebeği. Ve bunu sadece önyargılı bir teyze olarak söylemiyorum - ki elbette öyleyim - doğru olduğu için söylüyorum."

"Hmm," dedi tek söylediği, onu daha yakına çekmek için bileğini yakaladı.

"Bu arada bebek bakıcılığı görevi için gönüllü oldum," dedi parmaklarını onun saçlarına geçirerek. "Ama kız kardeşlerim, annem, babam, Sabrina, *onun* ailesi ve büyükannemle büyükbabam da gönüllü oldu... yani çok fazla bebek bakıcılığı yapacağımızdan endişelenmene gerek yok." Kaşları çatıldı. "Maalesef."

"Aç mısın?" diye sordu, başparmağıyla bileğinin iç kısmındaki yusufçuk dövmesinin izini sürerek; kuyruğunun kıvrımını okşayarak yumuşak bir şekilde geri döndü.

Dudaklarını büzdü. "Henüz değil. Belki bir saat içinde."

Boğazının derinliklerinde mırıldandı. "Güzel. Bu bana seni kanepenin üzerine yatırmak için zaman kazandırır."

Acil bir iş görüşmesi için erken kalkmak zorunda kalmıştı, bu yüzden bu sabah onu yatakta anlamsızca becerememişti. Sonra akrabaları geldi, bu da planlarını daha da kısıtladı. Onları daha fazla geciktirmeye niyeti yoktu. Neredeyse yedi aydır evliydim ama ona duyduğu ihtiyacın şiddeti hâlâ sınırsız görünüyordu.

"Kendi bebeğimizi yapma alıştırmaları yapmalıyız," diye ekledi, onun burnuna sokularak

Tapınak.

"Yeterince pratik yapmıyoruz," dedi tüm ciddiyetiyle, gözbebekleri büyümüş, yanakları hafifçe kızarmıştı. "Bunun düzeltilmesi gerekiyor."

"Daha fazla katılamazdım."

Gözleri ona değil, onun *gözlerine* bakıyordu. "Hangisinin favorim olduğunu bilmiyorum. Mavi olan mı, yeşil olan mı?" Ağzını büktü. "Hmm, evet, seçemiyorum. İkisini de seviyorum."

"Ve ben. Beni seviyorsun."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve sen."

Bu onun için tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Kadınlar onu daha önce de sevmişti ama tam olarak olduğu gibi değil -kusurlar, pislikler, yasadışı işler ve hepsi. Sadece Addison ona bunu vermişti.

Onu öptü, tadını yalayıp yuttu - yıllar önce anılarına damgasını vurmuş ve derinlere kök salmış bir tattı, bu yüzden unutulması mümkün değildi.

Daha önce hiç sahiplenilmemişti. Hiçbir zaman. Ama evet, ona sahipti. Öpücükten geri çekilerek kollarını onun boynuna doladı.

"Oldukça sevimlisin."

Hiç de değil. "Pek çok insanın buna katılacağını sanmıyorum."

"Nefret edenler sayılmaz," dedi üst dudağını küçümseyici bir şekilde kıvrarak. "Eğer içinizdeki yırtıcı hayvan dikkatlerini dağıtıyorsa, bu onların suçu. Daha önce de söylediğim gibi, ben kurda oldukça düşkünüm."

Göğsüne hoş bir yanma yerleşirken, bir elini bileğinden aşağı kaydırarak yüzüklerini parmakladı. "Asla unutma."

Tamamen gülümsedi. "Unutmayacağım. Benim de seni sevdiğimi asla unutma."

Teşekkür

Bir kitap yazmak gerçekten sadece ilk adımdır. Taslağı yayına uygun hale getirmek için çok şey gerekir. Bu nedenle ...

İçgüdülerimle hareket edip etmeyeceğimden emin olamadığım zamanlarda beni teşvik eden aileme teşekkür etmek istiyorum.

Tüm katkılarınız ve rehberliğiniz için editörüm Donna Hillyer'a teşekkürler, siz olmasaydınız ne yapardım emin değilim.

Oğluma ses tahtam olduğu ve benim için kapaklarımı tasarladığı için çok teşekkür ederim.

Benim yerime başka işlerle ilgilenerek yazmaya zaman ayırmamı sağladığı için asistanım Melissa Rice'a çok teşekkür ederim.

Son olarak, THE PACT'e şans verdikleri için tüm okuyucularıma teşekkür ederim, umarım beğenmişsinizdir!

Kendine

iyi bak, S

:)

Yazar Hakkında

Suzanne Wright, kocası ve iki çocuğuyla birlikte İngiltere'de yaşıyor. Ailesiyle vakit geçirmediği zamanlarda yazıyor, okuyor ya da kendi ev işi versiyonunu yapıyor - bir bakışla evi süpürüyor.

Suzanne Wright Tarafından Yazılan Kitaplar

Damarlarınızın Derinliklerinde Serisi

İşte Cinsiyetçi Vampirler
Bağlayan Isırık
Azabın Tadı
Tüketilmiş
Kırılmış Esir
Alınmış
Coşkunun
Dokunuşu

İçinizdeki Karanlık Serisi

Yanmak

Alev
Külleri
Közler
Gölgeler
Kehanetler
Düşmüş
Azrail
Avlandı

Anka Sürüsü Serisi

Vahşi Günahlar
Kötü Arzular
Şehvetli Sırlar
Karanlık
İçgüdüler
Vahşi Çağrılar
Şiddetli Takıntılar
Vahşi Açlık
Evcilleşmemiş
Lezzetler

Mercury Pack serisi

İhtiyaç Sarmalı
Baştan Çıkarmanın Gücü
Unutmanın Cazibesi

Ateşin
Yankıları
Ayazın
Parçaları

Olympus Pride serisi
O Karanlıkken
Alfa Olduğunda
Günahkâr Olduğunda
Acımasız Olduğunda
Yırtıldığında Cesaret
Ettiğinde

Şeytanın Beşiği serisi
İçimdeki Kötü
Rags
Shiver'dan
Bağımsızlar
İyilik
Anlaşması
Kırmızı Bir Şey Giyin

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi